

วาทกรรมการเมืองไทยผ่านภาษาในบทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ ระหว่างการชุมนุม 193 วัน
ของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

นายอภิรักษ์ ไผศาลทรัพย์

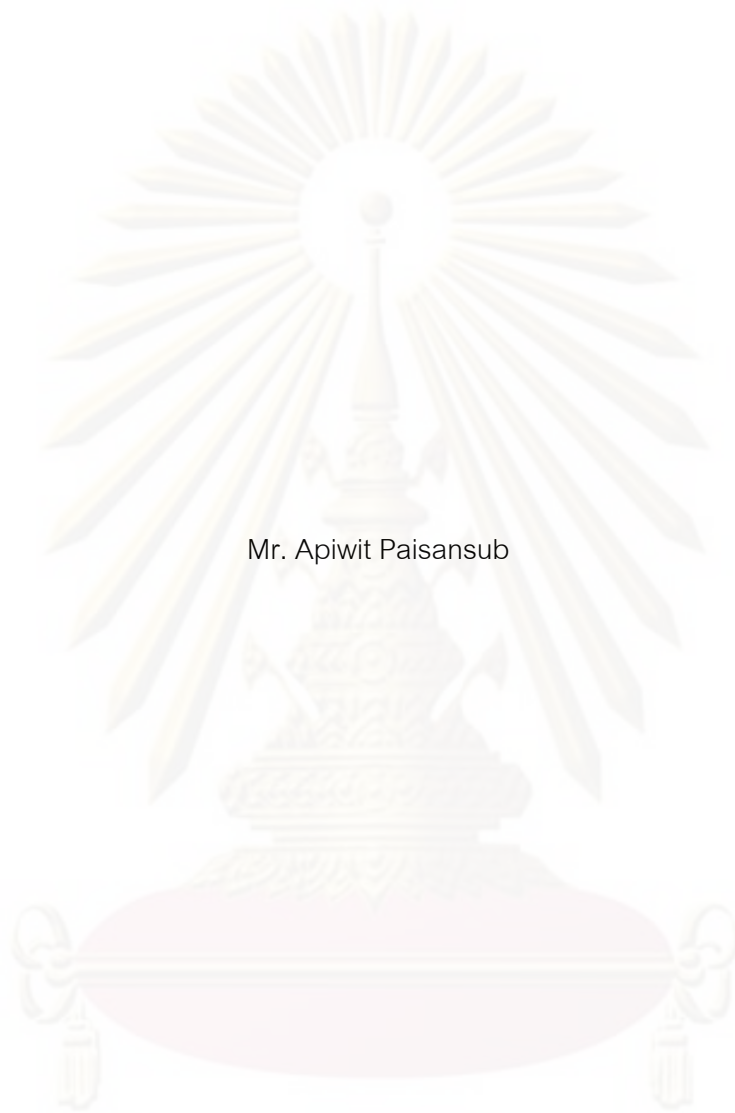
วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต
สาขาวิชาวาทวิทยา ภาควิชาวาทวิทยาและสื่อสารการแสดง

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2552

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

THAI POLITICAL DISCOURSE IN NEWSPAPER EDITORIALS : THE CASE STUDY OF
THE PEOPLE'S ALIANCE FOR DEMOCRACY (PAD) 193 – DAY ASSEMBLY

Mr. Apiwit Paisansub

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Speech Communication
Department of Speech Communication and Performing Arts

Faculty of Communication Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2009

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

วาทกรรมการเมืองไทยผ่านภาษาในบทบรรณาธิการ
หนังสือพิมพ์ ระหว่างการชุมนุม 193 วัน ของกลุ่มพันธมิตร
ประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

โดย

นายอภิวิชญ์ ไทศาลทรัพย์

สาขาวิชา

วาทวิทยา

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

รองศาสตราจารย์ อวยพร พานิช

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้นับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบริหารธุรกิจ

..... คณบดีคณะนิเทศศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร. ยุบล เบ็ญจรงค์กิจ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(อาจารย์ ดร. จิรยุทธ์ สินธุพันธุ์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(รองศาสตราจารย์ อวยพร พานิช)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัสวิน เนตรโพธิ์แก้ว)

ศูนย์วิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อภิวิชญ์ ไพศาลทรัพย์ : วาทกรรมการเมืองไทยผ่านภาษาในบทบรรณาธิการ
หนังสือพิมพ์ ระหว่างการประชุม 193 วัน ของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อ
ประชาธิปไตย. (THAI POLITICAL DISCOURSE IN NEWSPAPER EDITORIAL :
THE CASE STUDY OF THE PEOPLE'S ALIANCE FOR DEMOCRACY (PAD)
193 – DAY ASSEMBLY) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : รศ. อวยพร พานิช.312 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวาทกรรมการเมืองไทยระหว่างการชุมนุมใหญ่
193 วัน ของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ที่เกิดขึ้นในช่วงระหว่างการชุมนุม ผ่าน
บทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ โดยมีขอบเขตระยะเวลาในการศึกษาตั้งแต่วันที่ 15 พฤษภาคม
2551 – 13 ธันวาคม 2551 แบ่งได้เป็น 3 ช่วงสำคัญคือ ช่วงก่อนการชุมนุมตั้งแต่ 15
พฤษภาคม 2551 – 25 พฤษภาคม 2551 ช่วงเวลาเริ่มชุมนุมจนถึงสิ้นสุดตั้งแต่ 25 พฤษภาคม
2551 – 3 ธันวาคม 2551 และช่วงหลังการชุมนุม ตั้งแต่ 3 ธันวาคม 2551– 13 ธันวาคม 2551
สำหรับระเบียบวิธีวิจัยเป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้การวิจัยเชิง
ประวัติศาสตร์ (Historical Approach) เน้นการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) โดยใช้
กรอบแนวคิดเรื่องวาทกรรม (Discourse)

ผลการวิจัยวาทกรรมช่วงการประชุมใหญ่ 193 วัน ของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อ
ประชาธิปไตยผ่านบทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ พบว่าชุดวาทกรรมที่เกิดขึ้นจากหนังสือพิมพ์
ทั้ง 7 ฉบับ ที่ทำการศึกษา มีทั้งสิ้น 15 ชุดวาทกรรมย่อย มีเป้าหมายในการนำเสนอชุดวาท
กรรมเป้าหมายเดียวกันคือ การโน้มน้าว จูงใจ ให้ผู้อ่านคล้อยตาม เห็นด้วยไปกับสิ่งที่ทาง
หนังสือพิมพ์นำเสนอ โดยแบ่งได้เป็นชุดวาทกรรมหลัก 3 รูปแบบ คือ สร้างความชอบธรรมแก่
กลุ่มพันธมิตรฯ สร้างความชอบธรรมแก่ฝ่ายรัฐบาล และหาทางออกของความขัดแย้ง

แนวโน้มการนำเสนอของหนังสือพิมพ์ทั้งหมดค่อนข้างเป็นไปในการทำงาน
ของรัฐบาลในประเด็นต่างๆมากกว่าที่จะนำเสนอเพื่อตำหนิการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ และ
มีการอ้างอิงบุคคลที่ 3 เข้ามาประกอบการนำเสนอ

ภาควิชา วาทยาศาสตร์และสื่อสารการแสดง ลายมือชื่อ.....อภิวิชญ์ ไพศาลทรัพย์.....

สาขาวิชา วาทยาศาสตร์

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก.....อวยพร พานิช.....

ปีการศึกษา 2552

5184759028 : MAJOR SPEECH COMMUNICATION

KEYWORDS : DISCOURSE / DISCOURSE ANALYSIS

APIWIT PAISANSUB : THAI POLITICAL DISCOURSE IN NEWSPAPER
EDITORIAL : THE CASE STUDY OF THE PEOPLE'S ALIANCE FOR
DEMOCRACY (PAD) 193-DAY ASSEMBLY. THESIS ADVISOR : ASSOC.
PROF. AUEYPORN PANITCH, 312 pp.

This research aims at studying Thai Political Discourse in newspaper editorial during the people's Alliance for Democracy (PAD) 193 – Day assembly which has the study scope during is May 2008 – 13 December 2008. The study can be divided into 3 periods. Firstly, before assembly period since 15 May 2008 – 25 May 2008. Secondly, the assembly start until end period since 25 May 2008 – 3 December 2008. Lastly, after assembly period since 3 December 2008 – 13 December 2008. Using Qualitative Research method by historical approach and focus on content analysis by using Discourse Theory.

The research found that Discourse during 193 – Day assembly of the people's Alliance for Democracy (PAD) in newspaper editorials have 15 Sub-Discourse from 7 newspaper studied. The purpose was to present the same persuasive point in order to make the reader follows and agrees with newspaper. The main discourse can be divided into 3 types (Build trust for The people's Alliance for Democracy (PAD), Build trust for Government and offer the solution of argument)

The overall Presentation of newspaper seems to discredit the Government working performance more than discredit the assembly of the people's Alliance for Democracy (PAD) ad refers to the third person to support the presentation

Department : ...Speech Communication... Student's Signature

Field of Study : ...Speech Communication... Advisor's Signature

Academic Year :2009.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้อย่างดี ด้วยความเมตตา และความมีน้ำใจจากหลายๆท่าน ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ อวยพร พานิช อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ยิ่ง พร้อมทั้งกำลังใจในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ อาจารย์ ดร. จิรยุทธ์ สีนุพันธ์ุ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัครวิน เนตรโพธิ์แก้ว กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาตรวจแก้และให้คำปรึกษา รวมทั้งคณาจารย์ในภาควิชาวาทวิทยาและสื่อสารการแสดงทุกท่านที่ประสิทธิประสาทวิชาความรู้อย่างเต็มที่แก่ศิษย์คนนี้อย่างตลอด

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ภาควิชาประวัติศาสตร์ และคณาจารย์คณะวิทยาการสื่อสารภาควิชานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานีทุกท่าน ที่ได้อบรม สั่งสอน วิชาความรู้ต่างๆทั้งในด้านวิชาการและการใช้ชีวิตแก่ศิษย์คนนี้

ขอกราบขอบพระคุณคุณแม่พ่อสมคิด ไพศาลทรัพย์ คุณแม่ปาริสา เนตรงามสว่าง ที่คอยเป็นกำลังใจให้ลูกคนนี้ ในการฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆมาโดยตลอดจนลูกมีวันนี้ได้

ขอกราบน้อมระลึกถึงคุณของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน คุณพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ พระอาจารย์มั่น หลวงตามหาบัว พระอาจารย์สงบ หลวงพ่อสำรวม และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในโลก ที่เป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจให้ข้าพเจ้าผ่านพ้นปัญหาอุปสรรคต่างๆมาได้

ขอขอบคุณพี่ๆ เพื่อนๆ ร่วมรุ่นวาทวิทยาทุกคน พี่บี พี่แก้ว พี่พัชเตอร์ พี่แอ พี่พีช พี่โอม แทส จูบ นี ปูม บูน ที่เคยร่วมทุกข์ ร่วมสุข คอยเป็นกำลังใจและให้คำแนะนำดีๆเสมอ

ขอขอบคุณเพื่อนๆ เซนต์คาเบรียล 83 และ ม.อ. ปัตตานี 47 ที่คอยเป็นกำลังใจและความช่วยเหลือมาโดยตลอด

ท้ายที่สุดขอขอบคุณทุกท่านที่ไม่ได้เอ่ยชื่อ ที่มีส่วนในการช่วยให้วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จลงด้วยดี

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
บทที่ 1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของงานวิจัย.....	9
คำถามการนำวิจัย.....	9
นิยามศัพท์.....	9
ขอบเขตงานวิจัย.....	10
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	10
บทที่ 2 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	11
แนวคิดเรื่องวาทกรรม (Discourse Analysis)	11
แนวคิดเรื่องวาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ (Critical discourse analysis).....	13
แนวคิดเรื่องอุดมการณ์และอำนาจ (Ideology and Power).....	15
แนวคิดเรื่องกรอบวิเคราะห์วาทกรรมกับการเมือง.....	17
แนวคิดเรื่องข่าวในฐานะที่เป็นวาทกรรม (NEWS as discourse).....	18
แนวคิดการสร้างความชอบธรรมทางการเมือง.....	20
ทฤษฎีประวัติศาสตร์.....	21
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	22
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย	27
วิธีการศึกษา.....	27
เครื่องมือในกาวิจัย.....	28
เนื้อหาที่ใช้ในการวิเคราะห์.....	28

การวิเคราะห์เนื้อหา.....	29
การนำเสนอข้อมูล.....	29
บทที่ 4 ผลการวิจัย.....	31
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ.....	297
สรุปผลการวิจัย.....	297
อภิปรายผลการวิจัย.....	299
ข้อเสนอแนะ.....	309
รายการอ้างอิง.....	310
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	312

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	แสดงผลชุดวาทกรรมที่เกี่ยวข้องกับการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ผ่านบทบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์ทั้ง 7 ฉบับ.....	265

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เหตุการณ์การชุมนุมใหญ่ของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ตั้งแต่วันที่ 25 พฤษภาคม 2551–3 ธันวาคม 2551 รวม 193 วันเป็นเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์การเมืองไทยที่สำคัญยิ่งเหตุการณ์หนึ่ง เนื่องจาก เป็นการชุมนุมของประชาชนเพื่อเรียกร้องต่อรัฐที่ยาวนานที่สุด มีผู้เข้าร่วมมากที่สุดในประวัติศาสตร์การเมืองไทย และยังเป็น การชุมนุมที่ใช้วิธีการที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนอย่างการยึดที่ทำงานของรัฐบาลอย่างทำเนียบรัฐบาลเป็นที่มั่นในการชุมนุมรวมไปถึงการปิดสนามบินของประเทศที่สำคัญ 2 แห่ง คือ สนามบินสุวรรณภูมิ และสนามบินดอนเมือง ตลอดจนสนามบินตามภูมิภาคต่างๆ เพื่อเป็นเครื่องมือในการต่อรองกับรัฐบาล

ผลการชุมนุมสิ้นสุดลงด้วยชัยชนะของกลุ่มผู้ชุมนุม ทั้งรัฐบาลของนายสมัคร สุนทรเวช และรัฐบาลของนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ ต้องพ้นไปจากตำแหน่งอันเนื่องมาจากผลของการชุมนุม และเปิดโอกาสให้รัฐบาลของนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ขึ้นบริหารประเทศต่อไป อย่างไรก็ตาม ความน่าสนใจของการชุมนุมครั้งนี้อยู่ตรงที่ หลายๆ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาของการชุมนุม เป็นเหตุการณ์ที่มีการสูญเสียชีวิตและทรัพย์สินทั้งกลุ่มผู้ชุมนุมและเจ้าหน้าที่รัฐ เช่น เหตุการณ์การสลายการชุมนุมที่หน้ารัฐสภาเมื่อวันที่ 7 ตุลาคม 2551 หรือไม่ก็เป็นเหตุการณ์ที่สร้างความเสียหายต่อภาพลักษณ์และเศรษฐกิจของประเทศอย่างรุนแรง เช่น การปิดล้อมยึดสนามบินของกลุ่มผู้ชุมนุม ตั้งแต่วันที่ 25 พฤศจิกายน – 3 ธันวาคม 2551 เป็นต้น

ในเหตุการณ์ที่กล่าวมาทั้งหมด สื่อมวลชนในฐานะสื่อเพื่อประชาชน ผู้ควรมีบทบาทที่เป็นกลางในการนำเสนอเนื้อหาข่าวสารอย่างรอบด้าน ตรงไปตรงมา ไม่บิดเบือน กลับเลือกที่จะไม่ปฏิบัติในบทบาทข้างต้น ตรงข้ามสื่อแต่ละสื่อ แต่ละแบบ แต่ละเจ้าของ กลับเลือกที่จะใส่สีตีขาวนำเสนอข่าวเพื่อทำให้นักข่าวได้รับชัยชนะสอดคล้องกับอุดมการณ์การต่อสู้ทางการเมืองของฝ่ายตน ชูประเด็นเด่นของตนเองที่มีความชอบธรรมเพื่อหักล้างคู่ต่อสู้ (อมรรัตน์ เรื่องสกุล พัฒนา , 2552 : 16) ดังเช่น กรณีการสลายการชุมนุมที่หน้ารัฐสภาเมื่อวันที่ 7 ตุลาคม 2551 ที่มีการตั้งคำถามถึงแก่น้ำตาที่ใช้ในการสลายการชุมนุมว่า มีอันตรายถึงขั้นทำให้แขนขาขาดหรือไม่ สื่อหนังสือพิมพ์ 3 ฉบับ มีการนำเสนอข่าวสารที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ในความหมายที่สามารถชี้ให้ผู้อ่าน

ทราบได้ทันทีว่าข่าวชิ้นนี้เป็นของสำนักไหน หนูนคนกลุ่มใด คือ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐพยายามเสนอข่าวในลักษณะว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ไม่ได้หมายความว่าตำรวจทำร้ายประชาชนที่ไม่มีอาวุธ เพราะเจ้าหน้าที่ตำรวจพบว่าการชุมนุมที่เกิดขึ้น กลุ่มพันธมิตรฯ ไม่ได้ชุมนุมโดยปราศจากอาวุธอย่างที่กล่าวอ้างจริง เห็นได้จากคำให้สัมภาษณ์ของนายกรัฐมนตรีนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ ต่อนักข่าวของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐฉบับวันพฤหัสบดีที่ 9 ตุลาคม 2551 พาดหัวข่าวเรื่อง ถัดพันธมิตรฯ ติดอาวุธชุมนุมรุนแรง ตอนหนึ่งที่กล่าวว่า

“...การใช้แก๊สน้ำตาของตำรวจถือเป็นเรื่องสากลในการระงับเหตุจลาจล ส่วนที่ได้รับบาดเจ็บจากการยิงแก๊สน้ำตานั้น ทางแพทย์ได้แถลงแล้วว่า แก๊สน้ำตาไม่ได้ทำให้สูญเสียอวัยวะหรืออะไร”

ขณะที่หนังสือพิมพ์ผู้จัดการพยายามนำเสนอในประเด็นเดียวกันโดยนำเสนอข่าวที่มีลักษณะมุ่งตอบโต้ประเด็นที่ฝ่ายรัฐออกมาปฏิเสธว่าการใช้แก๊สน้ำตาในการสลายการชุมนุมไม่ทำให้ผู้ชุมนุมได้รับบาดเจ็บสาหัสถึงขั้นแขนขาขาด จนเสียชีวิต โดยอ้างถึงความคิดเห็นของผู้มีชื่อเสียงในสังคมต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทั้งในทางการแพทย์และการทหาร ในลักษณะการเสนอให้เห็นว่าการสลายการชุมนุมของฝ่ายรัฐมีการใช้อาวุธสงคราม เช่น ระเบิด โดยทางการแพทย์ได้อ้างถึงความคิดเห็นของ พญ.คุณหญิงพรทิพย์ โรจนสุนันท์ ในหนังสือพิมพ์ผู้จัดการฉบับวันพุธที่ 8 ตุลาคม 2551 พาดหัวข่าวหลักเรื่อง นาทีโหดตำรวจยิงประชาชน ยันแก๊สน้ำตาไม่ทำให้ขาขาด ตอนหนึ่งที่กล่าวว่า

“...จากที่เห็นในภาพข่าวเป็นที่แน่ชัดว่าไม่ได้เกิดจากแก๊สน้ำตาอย่างแน่นอน จะต้องเกิดจากแรงระเบิดชนิดใดชนิดหนึ่ง ส่วนจะเป็นแรงระเบิดชนิดใดนั้น ตนไม่สามารถระบุได้ต้องเข้าไปตรวจสอบ...”

นอกจากนี้ยังมีการอ้างถึงผลการรักษาผู้บาดเจ็บของนายแพทย์รัฐพลี ภาควรโรค แพทย์โรงพยาบาลจุฬาฯ ที่ออกมาเปิดเผยในหนังสือพิมพ์ผู้จัดการฉบับวันศุกร์ที่ 10 ตุลาคม 2551 พาดหัวข่าวเรื่องแะระรอย : ถอดรหัสปืนยิงแก๊สน้ำตาตำรวจ ปืนใช่...แต่กระสุน? มีใจความสำคัญว่า

“...จากการตรวจรักษาผู้บาดเจ็บ พบเขม่าดินปืนและเศษสะเก็ดยิงจากกระบอกปืนอยู่ในบาดแผลของผู้บาดเจ็บด้วย และได้ลงความเห็นว่างานแผลของผู้บาดเจ็บไม่น่าจะเกิดจากการใช้แก๊สน้ำตา แต่น่าจะเกิดจากอาวุธหนักที่มีอำนาจการทำลายร้ายแรงกว่านั้น เนื่องจากบาดแผลกระดูกและรุนแรงมาก...”

ส่วนในทางการทหารมีการอ้างแหล่งข่าวผู้เป็นอดีตนายตำรวจระดับสูง ซึ่งเคยดำรงตำแหน่งรองผู้บัญชาการตำรวจนครบาล ผ่านในหนังสือพิมพ์ผู้จัดการฉบับวันศุกร์ที่ 10 ตุลาคม 2551 พาดหัวข่าวเรื่อง ปริศนาชายแฉเค็ดดำ โดยกล่าวว่

“...โดยหลักของนครบาลทั่วไป การควบคุมฝูงชนเขาห้ามไม่ให้ตำรวจพกอาวุธอยู่แล้ว มันผิดตั้งแต่แรกแล้ว การสลายการชุมนุมต้องบอกให้ประชาชนรู้กันโดยทั่วไปก่อนว่าคุณต้องหยุดชุมนุม ที่พันธมิตรฯเคลื่อนไหวต่อต้านทักษิณเมื่อปี 48-49 ตำรวจไม่มีอะไรเลย แล้วเราก็สามารถควบคุมการชุมนุมได้ ไม่ว่าจะม็อบเปิดปริศนานั้นจะเป็นคนของฝ่ายใด ข้อเท็จจริงประการหนึ่งที่มีความสำคัญยิ่ง แต่ทางตำรวจไม่เคยกล่าวถึง คือเครื่องยิงระเบิดควัน หรือปืนยิงแก๊สน้ำตานั้นสามารถนำมาใช้ยิงระเบิดจริงได้ ...”

ส่วนหนังสือพิมพ์มติชนพยายามเสนอประเด็นที่เกิดขึ้นในลักษณะที่วางตัวเป็นกลาง โดยนำเสนอประเด็นที่เกิดขึ้นในลักษณะของเหตุการณ์ที่เรียกว่า “ชิงกักราชาก็แรง” โดยนำเสนอว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นฝ่ายรัฐทำเกินกว่าเหตุ ในขณะที่ฝ่ายผู้ชุมนุมเองก็ไม่ได้ชุมนุมโดยสงบปราศจากอาวุธอย่างที่ผู้ชุมนุมกล่าวอ้าง เห็นได้จากเนื้อหาของบทความตอนหนึ่งในหนังสือพิมพ์มติชนฉบับวันที่ 9 ตุลาคม 2551 ตอนหนึ่งที่กล่าวว่

“...สิ่งเกิดขึ้นคงโทษหรือไปกล่าวหาว่าใครผิดคงเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก เพราะตำรวจเองก็ไม่ได้พยายามควบคุมสถานการณ์โดยใช้ความระมัดระวังเท่าที่ควร ในขณะที่ผู้ชุมนุมเองก็ไม่ได้ชุมนุมโดยปราศจากอาวุธเหมือนที่บอกไว้ ความรุนแรงจึงเกิดขึ้น...”

การนำเสนอของหนังสือพิมพ์ทั้งสาม เมื่อพิจารณาแล้วพบว่าหนังสือพิมพ์ทั้งสามพยายามใช้สิ่งที่ตนมีนำเสนอเรื่องราวต่างๆแก่ผู้คนในสังคม โดยมีรูปแบบที่ไม่แตกต่างกัน คือ สร้างความถูกต้องชอบธรรมให้แก่ฝ่ายตน และสร้างความผิดแปลกแตกแยกให้กับอีกฝ่าย ลักษณะการนำเสนอรูปแบบนี้ แนวคิดหนึ่งในทางนิเทศศาสตร์ เรียกว่า แนวคิดเรื่องวาทกรรม (Discourse Analysis)

แนวคิดนี้มีจุดเริ่มต้นจากนักคิดนักเขียนและนักปรัชญาชาวฝรั่งเศสที่สำคัญ คือ มิเชล ฟูโกต์ (Michel Foucault) ที่ได้นำเสนอไว้ในงานเขียนทางวิชาการของเขาช่วงหลังทศวรรษที่ 1970s แต่ถึงแม้ว่าฟูโกต์เป็นผู้ริเริ่มแนวคิดดังกล่าว ฟูโกต์กลับไม่เคยให้ความหมายของวาทกรรมไว้โดยตรงในงานชิ้นใดของเขาเลย ซึ่งในเรื่องนี้ นักวิชาการของไทย คือ ไชยรัตน์ เจริญสินโอฟาร

(2545) ได้ทำการบุกเบิกแนวคิดเรื่องวาทกรรมของฟูโกต์และประมวลความคิดของฟูโกต์เกี่ยวกับเรื่องวาทกรรมไว้ว่า

วาทกรรม หมายถึง ระบบและกระบวนการในการสร้าง/ผลิต (constitute) เอกลักษณ์ (Identity) และความหมาย (significance) ให้กับสรรพสิ่งต่างๆในสังคมที่ห่อหุ้มตัวเราอยู่ไม่ว่าจะเป็น ความรู้ ความจริง อำนาจหรือตัวตนของเราเอง นอกจากนี้วาทกรรมยังทำหน้าที่ตรึงสิ่งที่สร้างขึ้นให้ดำรงอยู่และเป็นที่ยอมรับในสังคม ขณะเดียวกันวาทกรรมก็ทำหน้าที่เก็บกดและปิดกั้นไม่ให้เอกลักษณ์และความหมายของบางอย่างเกิดขึ้น หรือไม่ก็ทำให้เอกลักษณ์และความหมายของบางอย่างที่ดำรงอยู่แล้วในสังคมเลือนหายไปพร้อมๆกันด้วย

ดังนั้นจากกรณีตัวอย่าง การสลายการชุมนุมหน้ารัฐสภาเมื่อวันที่ 7 ตุลาคม 2551 จึงอาจกล่าวได้ว่า วาทกรรมของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ คือ ความพยายามในการช่วยเหลือรัฐบาลให้พ้นจากข้อกล่าวหาเรื่องการใช้อาวุธอื่นนอกเหนือจากแก๊สน้ำตาในการสลายการชุมนุม ในขณะที่วาทกรรมของหนังสือพิมพ์ผู้จัดการ คือ ความพยายามในการกล่าวหารัฐบาลว่าไม่ได้ใช้แก๊สน้ำตาในการสลายการชุมนุมอย่างที่รัฐบาลกล่าวอ้างจริง ส่วนวาทกรรมของหนังสือพิมพ์มติชน คือ ความพยายามในการเสนอความเป็นจริงที่เกิดขึ้นว่าทั้งสองฝ่ายต่างใช้ความรุนแรงด้วยกันทั้งสองฝ่ายในการชุมนุมและสลายการชุมนุม

การวิเคราะห์วาทกรรมต่างๆที่ปรากฏในสื่อ เป็นงานวิจัยทางนิเทศศาสตร์อีกรูปแบบหนึ่ง ที่ได้รับความสนใจจากทั้งนักวิชาการและนิสิต นักศึกษา ด้านนี้มาโดยตลอด ดังเห็นได้จาก กรณีความขัดแย้งทางการเมืองที่เกิดขึ้นต่างๆ มีนักวิชาการจำนวนไม่น้อยศึกษาวาทกรรมที่เกิดขึ้นในความขัดแย้งดังกล่าวที่โดดเด่น เช่น งานวิจัยของ สุภัตญา สุดบรรทัด เรื่องการยึดครองสิทธิอำนาจระหว่างกลุ่มอนุรักษ์นิยมกับกลุ่มก้าวหน้าโดยอาศัยสื่อสิ่งพิมพ์ก่อนปี 2475 (2545) และบทความวิชาการของ นครินทร์ เมฆไตรรัตน์ เรื่องวาทกรรมการเมืองว่าด้วยประชาธิปไตยของไทย ในหนังสือ ความคิด ความรู้และอำนาจการเมืองในการปฏิวัติสยาม 2475 (2544) เป็นต้น

เช่นเดียวกับในระดับของนิสิต นักศึกษา ก็พบว่ามีงานวิทยานิพนธ์ที่มุ่งศึกษาในเรื่องของวาทกรรมกันอย่างกว้างขวาง เช่น วิทยานิพนธ์ของเพชรรัตน์ กัญญาบาล (2549) เรื่อง วาทกรรมวิเคราะห์เปรียบเทียบคณะราษฎร ปี 2534 และคณะคปค. ปี 2549 หรือ วิทยานิพนธ์ของนันทพร ผลอนันต์ (2547) เรื่อง วาทกรรมในการนำเสนอข่าวชุมชน กรณีความขัดแย้งเรื่องที่ดิน จังหวัดลำพูน

เปรียบเทียบระหว่างหนังสือพิมพ์ไทยนิวส์กับสำนักข่าวประชาธรรม หรือ วิทยานิพนธ์ของภัทรา บุรารักษ์ (2548) เรื่อง วาทกรรมสื่อภาคประชาชน อำนาจและการท้าทาย เป็นต้น

ประกอบกับการที่ตัวผู้วิจัยเองกำลังศึกษาในระดับปริญญาโท สาขาวิชาวาทวิทยา ซึ่งเป็นศาสตร์ที่มีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับแนวคิดเรื่องวาทกรรม และภูมิหลังทางการศึกษาในระดับปริญญาตรี ที่ผู้วิจัยสำเร็จการศึกษามาในสาขาวิชาประวัติศาสตร์ ศาสตร์ที่ถือได้ว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่ง ต่อการศึกษาแนวคิดเรื่องวาทกรรม ในส่วนของบริบท อันจะทำให้เกิดความเข้าใจในจุดเริ่มต้นของการเกิด การต่อสู้และการปิดกั้นของชุดวาทกรรมต่างๆ ในสังคม ตลอดจนจุดสิ้นสุดของชุดวาทกรรมแต่ละชุด

ดังนั้น จากจุดบัพรองอันเนื่องมาจากการทำหน้าที่ที่ไม่เป็นกลางเท่าที่ควรของสื่อมวลชน ต่อความขัดแย้งทางการเมืองที่เกิดขึ้น ประกอบกับสถานภาพองค์ความรู้ทางนิเทศศาสตร์ว่าด้วยเรื่องวาทกรรมที่เพียบพร้อม และความสนใจส่วนตัวผู้วิจัยเองที่ต้องการจะนำองค์ความรู้ทางด้านวาทวิทยาและประวัติศาสตร์มาบูรณาการเข้าด้วยกัน จึงเป็นประเด็นให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาวาทกรรมที่เกิดขึ้นจากปรากฏการณ์ทางการเมืองดังกล่าว ภายใต้ชื่อการวิจัยว่า วาทกรรมการเมืองไทยผ่านภาษาในบทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ ระหว่างการประชุม 193 วัน ของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย (THAI POLITICAL DISCOURSE IN NEWSPAPER EDITORIALS : THE CASE STUDY OF THE PEOPLE'S ALIANCE FOR DEMOCRACY (PAD) 193 – DAY ASSEMBLY)

ในส่วนของสื่อที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกศึกษาวาทกรรมที่เกิดจากสื่อหนังสือพิมพ์เป็นหลัก เนื่องจากผู้วิจัยเลือกศึกษาวาทกรรมที่เกิดขึ้นจากเนื้อหาของสารเพียงอย่างเดียว ซึ่งเนื้อหาที่ปรากฏในสารเมื่อพิจารณาในทางวาทวิทยาแล้วส่วนใหญ่จะเป็นคำพูด ข้อความ ข้อเสนอความคิดเห็นของบุคคลต่างๆ ในสังคมรวมไปถึงผู้ที่เกี่ยวข้องในฐานะผู้ส่งสาร การนำเสนอสารเหล่านี้มาวิเคราะห์หาวาทกรรมที่เกิดขึ้น จำเป็นอย่างยิ่งที่ตัวผู้วิจัยต้องมีเนื้อหาสารเหล่านั้น เพื่อเป็นข้อมูลในการวิเคราะห์และประกอบการอ้างอิง เพื่อความสมบูรณ์และความน่าเชื่อถือในฐานะงานวิชาการชิ้นหนึ่ง

ในกรณีนี้ สื่อต่างๆ ที่นำเสนอข้อมูลข่าวสารในปัจจุบัน สื่อบางชนิด เช่น วิทยุ โทรทัศน์ ไม่เหมาะสมที่จะนำข้อมูลเหล่านั้นมาใช้ในการวิเคราะห์ อ้างอิงได้ หรือหากทำได้ก็ทำได้ยาก

เนื่องจากข้อมูลที่ได้ไม่มีความสมบูรณ์เพียงพอ เนื่องจากสื่อเหล่านี้โดยธรรมชาติแล้วมีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอ เผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเพียงอย่างเดียว ในขณะที่สื่ออินเทอร์เน็ต แม้จะสามารถนำเสนอข่าวสารที่ปรากฏออกมาวิเคราะห์เพื่อหาว่าทกกรมได้ แต่เนื้อหาสาระที่ได้ อาจไม่มีความครบถ้วนสมบูรณ์เพียงพอ เนื่องด้วยพื้นที่บนหน้า WEB PAGE ที่จำกัดและความรวดเร็วบนระบบอินเทอร์เน็ตที่ส่งผลให้ข้อมูลต่างๆ เป็นข้อมูลที่ล้าสมัยและเปลี่ยนแปลงไปได้อย่างรวดเร็ว ประกอบกับเมื่อคำนึงถึงการนำข้อมูลไปใช้ประกอบการอ้างอิง สื่ออินเทอร์เน็ตถือว่ามีจุดด้อยอยู่ เนื่องจากเป็นสื่อที่เปิดโอกาสให้บุคคลทั่วไปสามารถเข้ามาเพิ่มเติมปรับปรุงเนื้อหาสาระบางอย่างได้อย่างเสรี

ในขณะที่สื่อหนังสือพิมพ์ผู้วิจัยพบว่าเป็นสื่อที่มีความเหมาะสมมากที่สุดที่จะนำเนื้อหาสาระมาใช้ในการวิเคราะห์ และยังมีความน่าเชื่อถือมากที่สุดที่จะนำมาใช้อ้างอิงในทางวิชาการได้ เนื่องด้วยสาเหตุดังนี้

1. สื่อหนังสือพิมพ์จัดได้ว่าเป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์ชนิดหนึ่งที่สามารถนำมาใช้อ้างอิงในทางวิชาการได้
2. สื่อหนังสือพิมพ์เป็นสื่อที่สามารถให้รายละเอียดได้มากกว่าสื่อชนิดอื่นๆ ส่งผลให้ผู้รับสารต้องใช้ในการคิดวิเคราะห์อย่างมาก
3. สื่อหนังสือพิมพ์มีคุณสมบัติในด้านการชักจูงใจให้ผู้รับสารมีความคิดคล้อยตามได้
4. สื่อหนังสือพิมพ์มีคุณสมบัติเปรียบเสมือนกระจกบานใหญ่ที่ช่วยสะท้อนให้เห็นภาพเหตุการณ์ทั้งในอดีตและปัจจุบันของสังคมได้
5. สื่อหนังสือพิมพ์เป็นสื่อที่มีความสดใหม่อยู่เสมอ เนื่องจากการผลิตจำหน่ายออกมาทุกวัน (มาลี บุญศรีพันธ์ , 2531)

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกใช้สื่อหนังสือพิมพ์จำนวนทั้งสิ้น 7 ฉบับ แยกตามวัตถุประสงค์ของหนังสือพิมพ์ ได้แก่

หนังสือพิมพ์การเมือง คือ หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ

หนังสือพิมพ์ประชานิยม คือ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก

และหนังสือพิมพ์เดลินิวส์

หนังสือพิมพ์คุณภาพ คือ หนังสือพิมพ์มติชน

หนังสือพิมพ์ธุรกิจ คือ หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ และกรุงเทพธุรกิจ

โดยหนังสือพิมพ์ทั้ง 7 ฉบับ ผู้วิจัยแยกออกเป็นอีก 2 กลุ่มใหญ่ ได้แก่

1. หนังสือพิมพ์ที่มีจุดยืนทางการเมืองชัดเจน ได้แก่ หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ ที่มีจุดยืนทางการเมืองในการสนับสนุนการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย จุดยืนดังกล่าวได้รับการสนับสนุนด้วยเหตุผลว่า การชุมนุมใหญ่ของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยในปี 2551 การชุมนุมในครั้งนี้ถูกจัดขึ้นภายใต้การนำของบุคคล 5 คน หรือที่รู้จักกันนามของ “5 แกนนำพันธมิตร” หนึ่งในนั้น คือ นายสนธิ ลิ้มทองกุล เจ้าของหนังสือพิมพ์ผู้จัดการ ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มพันธมิตร นายสนธิ และหนังสือพิมพ์ผู้จัดการ ที่เกี่ยวข้องกันเช่นนี้ การชุมนุมที่เกิดขึ้นสื่อที่ใช้ในการนำเสนอข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับการชุมนุม เพื่อปกป้องและรักษาไว้ซึ่งประโยชน์ของการชุมนุมจึงกลายเป็นหนังสือพิมพ์ผู้จัดการ ที่มีนายสนธิ 1 ในแกนนำเป็นเจ้าของ

2. หนังสือพิมพ์ที่มีจุดยืนทางการเมืองไม่ชัดเจน ได้แก่ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ หนังสือพิมพ์มติชน หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจและหนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ โดยความหมายของคำว่ามีจุดยืนทางการเมืองไม่ชัดเจน หมายถึงการที่หนังสือพิมพ์ทั้ง 6 หัว ไม่ได้แสดงท่าทีต่อการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรหรือเหตุการณ์ทางการเมืองที่เกิดขึ้น ในลักษณะที่สนับสนุน-ต่อต้าน-เป็นกลาง ในฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ว่าจะเป็นฝ่ายพันธมิตรหรือฝ่ายรัฐอย่างชัดเจนและต่อเนื่องเหมือนหนังสือพิมพ์ผู้จัดการ

จุดยืนทางการเมืองของหนังสือพิมพ์ทั้ง 6 ฉบับ จะแปรเปลี่ยนไปตามเหตุการณ์ทางการเมืองที่เกิดขึ้นตลอดจนจุดยืนทางการเมืองของผู้เขียนบทความ ชาวต่างชาติ ในหนังสือพิมพ์ฉบับนั้น การเปลี่ยนจุดยืนไปตามเหตุการณ์ทางการเมืองที่เกิดขึ้น เช่น หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ แสดงจุดยืนที่สนับสนุนฝ่ายรัฐในเหตุการณ์การสลายการชุมนุมหน้ารัฐสภาเมื่อวันที่ 7 ตุลาคม 2551 ว่าฝ่ายรัฐไม่ได้ใช้อาวุธอื่น เช่น ระเบิด ในการสลายการชุมนุมนอกจากแก๊สน้ำตา แต่เมื่อเหตุการณ์ทางการเมืองเปลี่ยนไป เช่นกรณีอดีตนายกรัฐมนตรีนพ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร โจรคัพพ์เข้ามาคุยกับกลุ่มผู้ชุมนุมที่สนับสนุนตน และมีการพูดถึงการขอพระราชทานอภัยโทษ เมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน 2551 หนังสือพิมพ์ไทยรัฐกลับเลือกที่แสดงจุดยืนอยู่ฝ่ายตรงข้ามกับฝ่ายรัฐ ด้วยการนำเสนอในลักษณะว่า การขอพระราชทานอภัยโทษเป็นสิ่งที่ไม่สามารถกระทำได้ ส่วนการเปลี่ยนจุดยืนไปตามจุดยืนทางการเมืองของผู้เขียนบทความ ชาวต่างชาติ เช่น หนังสือพิมพ์มติชน มีทั้งบทความของผู้ที่เห็นด้วยกับการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯแต่ไม่เห็นด้วยกับรัฐ ผู้เห็นด้วยกับรัฐแต่ไม่เห็นด้วยกับกลุ่มพันธมิตรฯ และผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับทั้งกลุ่มพันธมิตรฯและฝ่ายรัฐ เป็นต้น

การที่หนังสือพิมพ์ที่จุดยืนทางการเมืองไม่ชัดเจน มีจุดยืนไม่ชัดเจนเนื่องมาจาก จุดยืนทางการเมืองของตัวผู้เขียนบทความในหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นๆ ทำให้การเลือกบทความเพื่อวิเคราะห์ว่าทฤษฎีที่เกิดขึ้นทำได้ยาก เนื่องจากในหนังสือพิมพ์บางฉบับมีทั้งผู้ที่ไม่เห็นด้วยและผู้ที่เป็นกลาง ต่อการชุมนุมและเหตุการณ์ทางการเมืองที่เกิดขึ้นแตกต่างกันไป ทำให้ไม่สามารถแยกได้ว่าหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นๆ มีจุดยืนต่อการชุมนุมและเหตุการณ์ทางการเมืองที่เกิดขึ้นอย่างไร และพยายามจะนำเสนอว่าทฤษฎีอะไรออกไปสู่ผู้รับสาร เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าวในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงเลือกวิเคราะห์ว่าทฤษฎีที่เกิดขึ้นของหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับ โดยวิเคราะห์จากบทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับเพียงอย่างเดียวโดยถือว่าจุดยืนทางการเมืองของบทบรรณาธิการเป็นจุดยืนทางการเมืองของหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นๆ

ในส่วนเหตุการณ์ทางการเมืองที่เกิดขึ้นระหว่างการประชุมของกลุ่มพันธมิตรฯ ที่ผู้วิจัยนำมาใช้เป็นเหตุการณ์ในการวิเคราะห์ว่าทฤษฎี มีหลักในการเลือก คือ เหตุการณ์ที่จะนำมาวิเคราะห์ต้องเป็นเหตุการณ์ที่ฝ่ายรัฐเป็นผู้ถูกกระทำและฝ่ายพันธมิตรเป็นผู้ถูกกระทำ ในปริมาณเหตุการณ์ที่เท่ากันเพื่อให้ข้อมูลที่ได้มีความเป็นกลางไม่เอนเอียงไปด้านใดด้านหนึ่ง โดยเหตุการณ์ที่ฝ่ายรัฐเป็นผู้ถูกกระทำเช่น เหตุการณ์การสลายการชุมนุมหน้ารัฐสภาเมื่อวันที่ 7 ตุลาคม 2551 ส่วนเหตุการณ์ที่ฝ่ายพันธมิตรเป็นผู้ถูกกระทำเช่น การปิดล้อมสนามบินสุวรรณภูมิและสนามบินดอนเมือง ของกลุ่มพันธมิตรเมื่อวันที่ 25 พฤศจิกายน 2551 – 3 ธันวาคม 2551 เป็นต้น

งานวิจัยเรื่อง วาทกรรมการเมืองไทยผ่านภาษาในบทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ ระหว่างการประชุม 193 วัน ของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ขึ้นนี้ผู้วิจัยได้กำหนดระยะเวลาในการศึกษาตั้งแต่วันที่ 15 พฤษภาคม 2551 – 13 ธันวาคม 2551 มีเป้าหมายในการวิจัยเพื่อศึกษาว่าทฤษฎีที่เกิดขึ้นจากบทบรรณาธิการในหนังสือพิมพ์ทั้ง 7 ฉบับ รวมไปถึงสภาพบริบทการเมืองที่เกิดขึ้นในขณะนั้น โดยในส่วนของการวิเคราะห์ว่าทฤษฎี จะทำการวิเคราะห์จากสื่อหนังสือพิมพ์และเอกสารทางประวัติศาสตร์อื่นๆ ที่ปรากฏและเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่ศึกษาเป็นสำคัญ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

วัตถุประสงค์ทั่วไป

เพื่อศึกษาวาทกรรมการเมืองไทยระหว่างการชุมนุมใหญ่ 193 วัน ของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

วัตถุประสงค์เฉพาะ

1. เพื่อศึกษาวาทกรรมการเมืองไทยที่เกิดขึ้นในช่วงระหว่างการชุมนุม ผ่านบทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์

คำถามนำวิจัย

1. วาทกรรมการเมืองไทยที่ถูกสร้างขึ้นผ่านบทบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์มีลักษณะเป็นอย่างไร

คำจำกัดความที่ใช้ในงานวิจัย

1. **วาทกรรมวิเคราะห์ (Discourse Analysis)** หมายถึง การศึกษาและสืบค้นเพื่อเผยให้เห็นถึงปฏิบัติการ กลไก ปฏิสัมพันธ์ และปฏิกิริยาตอบโต้ทางสังคม ที่แสดงออกผ่านทางภาษาภายใต้สหบท และบริบทแวดล้อมทางสังคม

2. **กระบวนการสร้างอัตลักษณ์และความหมาย** คือ การวิเคราะห์ถึงสถานการณ์ก่อนนำไปสู่การเกิดวาทกรรม ที่มา ลำดับเหตุการณ์มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับบุคคล สถาบัน สถานที่อย่างไร รวมถึงการใช้หลักฐาน การให้เหตุผล การใช้คำ และกลวิธีทางภาษาที่กลุ่มต่างๆ ใช้

3. **การวิเคราะห์วาทกรรม (Discourse Analysis)** คือ การวิเคราะห์การใช้ภาษาในการสื่อความหมาย ซึ่งมีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกับตัวบทและบริบททางการสื่อสาร

4. **ตัวบท (Text)** หมายถึง เนื้อหาหรือสารในบทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ที่นำเสนอแนวความคิดทางการเมืองการปกครองของหนังสือพิมพ์ทั้ง 7 ฉบับ ระหว่างการชุมนุมที่เกิดขึ้น

ขอบเขตงานวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดระยะเวลาในการศึกษาตั้งแต่วันที่ 15 พฤษภาคม 2551 – 13 ธันวาคม 2551 แบ่งได้เป็น 3 ช่วงสำคัญคือ ช่วงก่อนการชุมนุมตั้งแต่ 15 พฤษภาคม 2551 – 25 พฤษภาคม 2551 ช่วงเวลาเริ่มชุมนุมจนถึงสิ้นสุดตั้งแต่ 25 พฤษภาคม 2551 – 3 ธันวาคม 2551 และช่วงหลังการชุมนุม ตั้งแต่ 3 ธันวาคม 2551– 13 ธันวาคม 2551

ข้อจำกัดงานวิจัย

จากการศึกษาค้นคว้าของผู้วิจัย พบว่าหนังสือพิมพ์ทุกฉบับที่เลือกมาศึกษา ล้วนมีบทบาทบรรณาธิการลงไว้ทุกฉบับ ยกเว้นหนังสือพิมพ์ผู้จัดการ ซึ่งจากการสอบถามไปยังกองบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์ผู้จัดการ ทำให้ได้ทราบว่าเป็นนโยบายของทางหนังสือพิมพ์อยู่แล้วที่จะไม่ลงบทบรรณาธิการในหนังสือพิมพ์ ทางผู้วิจัยจึงแก้ไขปัญหานี้ด้วยการศึกษาหนังสือพิมพ์ผู้จัดการทุกฉบับในช่วงเวลาที่ศึกษา เพื่อหาเรื่องราวประเด็นข่าวหลักๆที่หนังสือพิมพ์ผู้จัดการพยายามนำเสนอ และใช้เรื่องราวประเด็นข่าวหลักๆนั้นเป็นตัวแทนของบทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ผู้จัดการในแต่ละวัน ในขณะที่หนังสือพิมพ์ฉบับอื่นผู้วิจัยก็ยังคงศึกษาจากบทบรรณาธิการเช่นเดิม

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผู้วิจัยคาดว่างานวิจัยชิ้นนี้จะมีประโยชน์ทั้งต่อตัวผู้วิจัยเองและต่อผู้สนใจต่างๆ ดังนี้

1.งานวิจัยเป็นงานที่บูรณาการองค์ความรู้ทางสังคมศาสตร์เข้าด้วยกัน 3 สาขาด้วยกัน คือ วาทวิทยา ประวัติศาสตร์และวารสารศาสตร์ ซึ่งจะช่วยให้งานวิจัยชิ้นนี้มีคุณค่า ความน่าเชื่อถือ ในฐานะผลงานทางวิชาการทั้งทางด้านนิเทศศาสตร์และประวัติศาสตร์

2.งานวิจัยชิ้นนี้อาจเป็นต้นแบบให้แก่ผู้สนใจที่จะทำงานวิจัยเชิงบูรณาการองค์ความรู้ของศาสตร์ต่างๆเข้าด้วยกันเพื่อประโยชน์ต่อการวิจัยส่วนรวมในอนาคต

3.ในด้านประโยชน์เชิงการเมือง งานวิจัยชิ้นนี้จะช่วยให้ผู้ที่สนใจสามารถเข้าใจถึงความขัดแย้งทางการเมืองที่เกิดขึ้นในปัจจุบันได้อย่างลึกซึ้งมากขึ้นทั้งในเชิงนิเทศศาสตร์และในเชิงประวัติศาสตร์ โดยเฉพาะความเข้าใจในเรื่องวาทกรรมการเมือง อันเป็นโครงหลักของงานวิจัยชิ้นนี้

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในบทนี้ผู้วิจัยจะบูรณาการแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประเด็นปัญหาในการวิจัยที่ได้กล่าวมาแล้วในบทที่ 1 ได้แก่

1.วาทกรรมการเมืองไทยที่ถูกสร้างขึ้นผ่านบทบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์มีลักษณะเป็นอย่างไร

1.วาทกรรมการเมืองไทยที่ถูกสร้างขึ้นผ่านบทบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์มีลักษณะเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์หลักในการวิจัยประเด็นปัญหานี้ เพื่อศึกษาถึงลักษณะรูปแบบของวาทกรรมการเมืองที่ถูกสร้างขึ้นผ่านบทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ในช่วงเวลาที่ทำการวิจัย เพื่อให้เกิดความเข้าใจในแนวคิดเรื่องวาทกรรมอย่างชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงได้ยกแนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับ การศึกษาเรื่องวาทกรรม มาใช้อธิบายดังนี้

แนวคิดเรื่องวาทกรรม (Discourse)

มิเชล ฟูโก (Michel Foucault , 1926-1984 อ้างถึงในไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร , 2545 : 19-20) ให้ความหมายของ “วาทกรรม” ไว้ว่า หมายถึงระบบและกระบวนการในการสร้าง/การผลิต (Constitute) อัตลักษณ์ (Identity) และความหมาย (Significance) ให้กับสรรพสิ่งต่างๆในสังคมที่ ห่อหุ้มตัวเราอยู่ ไม่ว่าจะเป็ความรู้ ความจริง อำนาจหรือตัวตนของเราเอง สถาปนาตัวเองขึ้นเป็น วาทกรรมหลัก (Episteme)

ฟูโก มองว่า ไม่มีอะไรที่เป็นความรู้ความจริง เพราะความรู้ทุกอย่างล้วนสัมพันธ์กับ อำนาจทั้งสิ้น “ความจริง” หรือ “ความรู้” ล้วนมี “ฉากหลัง” เป็นตัวสั่งการ ดังนั้น จึงไม่มีความจริง หรือความรู้ใดที่แท้เพราะล้วนแต่ถูกสร้างขึ้นมาทั้งสิ้น เมื่อ “ความจริง” ถูกกำหนดด้วยอำนาจ จึง ให้ความรู้บางอย่างที่ด้อยอำนาจกว่าถูกเก็บกดปิดกั้น เจ้าของอำนาจจะอ้างความเหมือนกัน ความเป็นปกติ ความผสมกลมกลืน ความต่อเนื่อง รวมทั้งบทบาทหน้าที่ต่างๆที่พลเมืองพึงปฏิบัติ

ตามระบบที่เจ้าของอำนาจสร้างขึ้น ดังนั้น ความรู้หรือความจริง จึงเป็นเพียงความรู้หรือความจริงของผู้มีอำนาจในทีนั้น กล่าวง่าย ๆ อำนาจ คือ ผู้สร้าง “ความจริง”

ความรู้ ความจริงหรือบางครั้งอาจเรียกว่าอุดมการณ์ จะถูกผู้มีอำนาจสั่งสมด้วยการอ่าน รับฟัง รับชม ซึ่งก็คือ การผ่านกระบวนการสื่อสารนั่นเอง ซึ่งการรับสารเหล่านี้ก็คือ การรับวาทกรรม ที่ถูกสร้างขึ้นจากผู้มีอำนาจที่ผลิตสารโดยวางอยู่บนผลประโยชน์ของตน การใช้ภาษาเป็นเพียงการผลิตบนพื้นฐานของผู้มีอำนาจเท่านั้น ผู้มีอำนาจจะสร้างและชักจูงให้ผู้อื่นเข้ามาเป็นพวกเดียวกับตน เพื่อให้เขาเข้าใจในเรื่องราวของตนเป็นอย่างดีจนเกิดความรู้สึกแบ่งแยกพวกเขาจากพวกเขา (สุกัญญา สุกบรรทัด , 2550 : 153-155)

เมื่อผู้มีอำนาจสร้างวาทกรรมขึ้นแล้ว หน้าที่ของวาทกรรมจะสามารถวางกฎเกณฑ์ วิธีการในเรื่องของหัวข้อ เรื่องราวและการปฏิบัติต่อสิ่งที่ผู้มีอำนาจต้องการว่าสิ่งใดทำได้ สิ่งใดทำไม่ได้ เช่น เรื่องเพศ อาจมีกฎเกณฑ์ต่างๆ ดังนี้ ทำได้แต่ห้ามพูด , พูดได้แต่ห้ามทำ , ทำได้พูดได้ , ห้ามทำห้ามพูด โดยความหมายของพูดได้แต่ห้ามทำ เช่น ถ้าจะพูดเรื่องเพศสามารถพูดได้แต่ต้องพูดเชิงเพศศึกษาและห้ามมีการปฏิบัติ หรือความหมายของคำว่าห้ามทำห้ามพูด เช่น ในสังคมไทยเด็กห้ามพูดและห้ามทำเรื่องเพศ (กาญจนา แก้วเทพ , 2548 : 355)

เราอาจสรุปแนวคิดหลักของการศึกษาวาทกรรมได้ดังนี้ (อรวรรณ ปิลันธน์โอวาท , 2544 : 15-16)

1. การทำความเข้าใจวาทกรรมต้องผ่านความเข้าใจในระบบที่สิ่งต่างๆ ถูกให้ความหมายและถูกสร้างอัตลักษณ์จนสถาปนาให้กลายเป็นความจริงของสังคม

2. วาทกรรมที่ดำรงอยู่และเป็นที่ยอมรับของสังคม รวมทั้งทำหน้าที่กำหนดสังคมด้วย เรียกว่า “วาทกรรมหลัก” (dominate discourse) หรือ “วาทกรรมที่ครอบงำทางอุดมการณ์” (hegemony discourse)

3. วาทกรรมหลักยังทำหน้าที่กำกับความจริงที่เรียกว่าวาทกรรมที่เกี่ยวกับความจริง (discourse of truth) เพราะสิ่งที่เรียกว่าความจริงนั้น ไม่ใช่ข้อเท็จจริงเชิงประจักษ์ แต่เป็นกฎเกณฑ์ชุดหนึ่งที่กำกับว่าจะอะไรจริง ไม่จริง มีผลต่อความเข้าใจและการตัดสินใจคุณค่า

4. วาทกรรมเป็นการผสมผสานของตัวบท (intertextuality) จึงมีความสัมพันธ์กับวาทกรรมชุดต่างๆ อยู่เสมอ และจะเข้าใจเมื่อพิจารณาควบคู่กับประเด็นต่างๆ เหล่านั้น เช่นในเรื่องอัตลักษณ์ ก็จะเป็นเรื่องของชนชั้น เชื้อชาติและเพศสภาพ

5.วาทกรรมมีความสัมพันธ์กับประเด็นเรื่องอำนาจและอุดมการณ์ (power and Ideology) ปฏิสัมพันธ์ทั้งหลายล้วนแต่ได้รับอิทธิพลจากความสัมพันธ์เชิงอำนาจและอุดมการณ์ ในบริบทเฉพาะ โดยเหตุผลที่ว่าวาทกรรมสถาปนาสิ่งต่างๆ ภายใต้กฎเกณฑ์ชัดเจนชุดหนึ่ง กฎเกณฑ์นี้จะเป็นตัวกำหนดการดำรงอยู่ การเปลี่ยนแปลงหรือการเลือนหายของสิ่งต่างๆ ควบคู่ไปกับสิ่งที่คนสร้างขึ้น ดังนั้น วาทกรรมจึงถูกสร้างขึ้นมาจากความแตกต่างระหว่างสิ่งที่ถูกพูดได้ อย่างถูกต้องในช่วงเวลาหนึ่ง ภายใต้กฎเกณฑ์และตรรกะชุดหนึ่ง

การนำแนวคิดเรื่องวาทกรรมมาใช้ในการศึกษาคำนี้ เพื่อเป็นแนวคิดพื้นฐานในการ วิเคราะห์วาทกรรมการเมืองผ่านบทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ ระหว่างการประชุม 193 วัน ของ กลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ว่ามีการแสดงออกถึงความคิด ความเชื่อ ความจริง ต่างๆอย่างไร

แนวคิดเรื่องวาทกรรมวิเคราะห์เชิงทฤษฎีวิพากษ์ (Critical discourse analysis : CDA)

นอร์แมน แฟร์คลาฟ (Norman Fairclough , 1992 อ้างถึงใน อรรถรรณ ปิรันธนีโอวาท , 2544 : 50-54) นักภาษาศาสตร์ที่ได้สืบทอดแนวคิดของฟูโกต์ อธิบายว่า ปฏิบัติการทางวาทกรรม เป็นรูปแบบหนึ่งของภาคปฏิบัติการทางสังคม ในบางกรณีปฏิบัติการทางสังคมอาจถูกสร้าง/ผลิต โดยภาคปฏิบัติการทางวาทกรรม และในบางกรณีภาคปฏิบัติการทางสังคม จะหมายถึงการผสม กันระหว่างภาคปฏิบัติการที่เป็นวาทกรรมและไม่ใช่วาทกรรม การวิเคราะห์ภาคปฏิบัติการทาง วาทกรรมจะเน้นกระบวนการผลิตตัวบท (production) การจำหน่ายจ่ายแจก (distribution) และ การบริโภค (Consumption) กระบวนการเหล่านี้เป็นเรื่องของทางสังคมและจะต้องมีการอ้างอิงไป ถึงบริบททางด้านเศรษฐกิจ การเมือง และสถาบันต่างๆ ที่ซึ่งวาทกรรมถูกสร้างขึ้น การผลิตและ การบริโภควาทกรรมจะมีลักษณะในแง่การรับรู้เชิงสังคม เพราะกระบวนการเหล่านี้จะต้องใช้ กระบวนการเปลี่ยนแปลงการรับรู้และความเชื่อของการผลิตและการตีความ ซึ่งมีรากฐานอยู่ที่ โครงสร้างสังคมและขนบธรรมเนียม ซึ่งทุกคนรับรู้อยู่ในใจ ในการที่จะวิเคราะห์กระบวนการรับรู้ เชิงสังคมนี้ ประกอบด้วยระเบียบวาทกรรมหรือลักษณะการประพันธ์แบบใด มีวิธีการผลิตและการ ตีความอย่างไร ตัวบทนี้สัมพันธ์กับปฏิบัติการทางสังคมอย่างไรในแง่ของโครงสร้างและการต่อสู้ เราจึงไม่สามารถเล่าถึงกระบวนการผลิตซ้ำหรืออธิบายกระบวนการตีความโดยพูดถึงเฉพาะตัวบท วิธีหนึ่งที่จะเชื่อมภาคปฏิบัติการทางวาทกรรมและกระบวนการผลิต แจกจ่าย และการบริโภคได้ คือการเน้นที่สหบท (intertextuality)

ด้วยเหตุนี้ แฟร์คลาฟ จึงได้อธิบายแนวคิด 3 มิติของวาทกรรมโดยอธิบายว่าในการศึกษา วาทกรรมวิเคราะห์จำเป็นต้องศึกษา 3 มิติ ดังนี้

1. มิติวาทกรรมว่าด้วยตัวบท (discourse as text)

เป็นกรอบวิเคราะห์ที่ใช้วิเคราะห์ตัวบท คือ ความสัมพันธ์ระหว่างตัวหมาย (signifier) และตัวหมายถึง (signified) ซึ่งนักวิเคราะห์แนววิพากษ์ กล่าวว่า ความสัมพันธ์ของตัวหมายและตัว หมายถึงเป็นไปด้วยแรงจูงใจทางสังคม ซึ่งหมายความว่ามีความหมายที่ซ่อนอยู่ของตัวหมาย เข้ากับตัวหมายถึง เช่น คำว่า “ผู้ก่อการร้าย” ในดินแดนตะวันตกและดินแดนตะวันออกกลาง พวกเขาจะเป็นผู้ก่อการร้ายหรือผู้ต่อสู้เพื่ออิสรภาพก็ขึ้นอยู่กับมุมมองของผู้พูด

2. มิติวาทกรรมในฐานะปฏิบัติการทางวาทกรรม (discourse practice)

ปฏิบัติการทางวาทกรรมเกี่ยวข้องกับกระบวนการผลิต จำหน่ายและบริโภคตัวบท และ กระบวนการเหล่านี้แตกต่างกันไปแล้วแต่ชนิดของวาทกรรม ซึ่งขึ้นอยู่กับปัจจัยทางด้านสังคม ถ้า จะดูกระบวนการอย่างคร่าวๆ เช่น บทความในหนังสือพิมพ์มีการผลิตในบริบทเฉพาะทางสังคม การผลิตบทความจะต้องมีการเข้าถึงแหล่งข่าว และมีการแปลงแหล่งข่าวเหล่านี้เป็นรายงานอย่าง คร่าวๆ และตัดสินใจว่าจะนำไปไว้ในหน้าไหนของหนังสือพิมพ์

3. มิติวาทกรรมในฐานะปฏิบัติการทางสังคม (social practice)

ในมิตินี้ แฟร์คลาฟได้ให้ความสำคัญกับอุดมการณ์ในฐานะที่เป็นตัวให้ความหมาย (signification) และตัวสร้าง (constructions) ความจริง ความจริงที่ว่านี่คือความสัมพันธ์ทาง สังคม อัตลักษณ์ทางสังคมซึ่งมีการสร้างเข้าไปในมิติต่างๆ ของรูปแบบ/ความหมายของปฏิบัติการ ทางวาทกรรม และอุดมการณ์นี้นำไปสู่การผลิต การผลิตซ้ำหรือการเปลี่ยนแปลงในความสัมพันธ์ ด้านการครอบงำอุดมการณ์ต่างๆ ที่ฝังตัวอยู่ในปฏิบัติการทางวาทกรรมจะมีประสิทธิผลมากที่สุด เมื่อมันดูเป็นเรื่องธรรมชาติหรือสามัญสำนึก

อุดมการณ์จะแสดงออกในระดับความหมายของตัวบท โดยจะแทรกอยู่ในรูปแบบของ ข้อความ ในลีลาการพูด/เขียนในระดับต่างๆกัน ซึ่งยังบอกเกี่ยวกับอัตลักษณ์ทางสังคมและ ความสัมพันธ์ทางสังคมด้วย ซึ่งแฟร์คลาฟยืนยันว่าวาทกรรมทุกชิ้นมีอุดมการณ์แฝงอยู่ตรงเท่าที่ วาทกรรมหรือปฏิบัติการทางวาทกรรมได้รวบรวมความหมาย (significations) ซึ่งนำไปสู่การ รักษาไว้ซึ่งความสัมพันธ์เชิงอำนาจ อุดมการณ์เกิดในสังคมซึ่งมีลักษณะการครอบงำทางอำนาจ โดยมีรากฐานอยู่บนเรื่องของชนชั้น เพศสภาพ กลุ่มวัฒนธรรม

การวิเคราะห์วาทกรรมทั้งสามมิติตามแนวคิดข้างต้นของแฟร์คลาฟ จะทำให้ผู้วิจัยสามารถวิเคราะห์ความหมายของวาทกรรมการเมืองที่ปรากฏอยู่ในบทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ ระหว่างการประชุมใหญ่ 193 วัน ของกลุ่มพันธมิตรฯ ที่มีผลต่อสังคมได้ดังนี้

1. วาทกรรมการเมืองที่ปรากฏอยู่ในบทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ นำเสนออะไรสู่สังคม และเกิดผลอย่างไร

การนำเสนอในที่นี้ หมายถึง การนำเสนอเกี่ยวกับความคิด ระบบความรู้ ความเชื่อที่ให้กับสังคม ซึ่งเป็นการชี้ให้เห็นสภาพความเป็นจริงของสังคมขณะนั้น โดยวิเคราะห์ว่าตัวบทที่ใช้ในการนำเสนอดังกล่าวก่อให้เกิดผลอย่างไรต่อสังคม และเหตุผลใดจึงนำเสนอประเด็นดังกล่าว

2. วาทกรรมการเมืองที่ปรากฏอยู่ในบทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ สร้างลักษณะเฉพาะหรืออัตลักษณ์อะไรแก่สังคม

เป็นการวิเคราะห์ว่าตัวบทหรือตัวภาษาสามารถสร้างลักษณะเฉพาะอะไรผ่านสื่อ เพื่อให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของตัวบทภายใต้บริบททางสังคม

3. วาทกรรมการเมืองที่ปรากฏอยู่ในบทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ สร้างรูปแบบความสัมพันธ์เชิงอำนาจและอุดมการณ์กับสถาบันหรือองค์กรต่างๆ ในสังคมอย่างไร

เป็นการวิเคราะห์ว่าวาทกรรมที่ถูกสร้างขึ้นผ่านตัวบท สร้างความสัมพันธ์เชิงอำนาจและอุดมการณ์กับสถาบันและองค์กรต่างๆ ในสังคมในลักษณะใด โดยเฉพาะสถาบันและองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ โดยตรง

แนวคิดเรื่องอุดมการณ์และอำนาจ (Ideology and Power)

อุดมการณ์ (Ideology) คำๆ นี้เริ่มใช้ครั้งแรกในประเทศฝรั่งเศสเดิมหมายถึง การศึกษาเกี่ยวกับแนวความคิด (Study of idea) ในสมัยต่อมามีคำว่า “อุดมการณ์” ได้ถูกนำมาใช้ในสองความหมาย

ความหมายแรก อุดมการณ์ถูกนำมาใช้เพื่อกล่าวถึงความเชื่อ ความคิดหรือแม้แต่ทัศนคติของคนกลุ่มหนึ่งหรือชุมชนหนึ่ง มีลักษณะความหมายแบบเบ็ดเสร็จ ซึ่งมุ่งอธิบายสภาพการณ์ในสังคมทั้งที่เป็นมาที่เกิดขึ้นแล้วในอดีตกาลที่กำลังดำเนินการอยู่ในปัจจุบันและที่จะเป็นไปได้ในอนาคต

ความหมายที่สอง อุดมการณ์เป็นเครื่องมือของการต่อสู้ทางการเมืองระหว่างบุคคลหรือกลุ่มบุคคล 2 ฝ่าย สะท้อนให้เห็นในรูปของวิธีการปกครอง หลักการปกครองและการดำเนินชีวิตของบุคคล

ในทางการเมือง อุดมการณ์ถือเป็นเหตุผลที่กลุ่มการเมืองยกขึ้นมาอ้างเพื่ออธิบาย ชักจูง ให้คนยอมรับความชอบธรรมของรัฐบาลใหม่ใช้เป็นเครื่องมือในการชักจูงประชาชนให้สนับสนุน ยอมรับในอำนาจและเสียสละร่วมกัน เพื่อที่จะก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงทางสังคม ในลักษณะ ดังกล่าวนี้ จึงอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า อุดมการณ์ถูกใช้เป็นเครื่องมือเพื่อรวมอำนาจและรักษา อำนาจของผู้เฝ้า

ประโยชน์ทางการเมืองของอุดมการณ์มี 4 ลักษณะด้วยกัน คือ

1. เพื่อปกครองและยึดกลุ่มชนเข้าด้วยกัน
2. เพื่อชักจูงให้คนเสียสละเพื่อ “เป้าหมายร่วม” หรือ “ทำเพื่ออุดมการณ์” ซึ่งมักจะเป็นประโยชน์ โดยตรงต่อผู้นำทางการเมือง
3. เพื่อขยายอำนาจของรัฐบาล
4. เพื่อรักษาอำนาจของรัฐบาล

อุดมการณ์ได้ถูกส่งผ่านโดยกระบวนการทางภาษา (Ideologies-Linguistic-process) ซึ่งเป็นกระบวนการการต่อสู้ที่จะเลือกนำเสนอเหตุการณ์หนึ่งๆ ในทิศทางมุมมองหนึ่งต่ออีกมุมมองหนึ่งและเลือกที่จะละทิ้งการนำเสนอในแง่มุมมองอื่นๆ กล่าวคือ เป็นการเลือกที่จะพูดถึงความเป็นจริงภายใต้กรอบของวาทกรรมแบบใด วาทกรรมนั้นก็มิอิทธิพลต่อการรับรู้และความเข้าใจของคน ต่อประเด็นนั้นๆ (รัตนาวดี สำนวนสุข , 2545 : 13-17)

กาญจนา แก้วเทพ (2541 : 65) กล่าวว่า อุดมการณ์มีความสำคัญในการครอบงำ การพิจารณาถึงหน้าที่ซึ่งหน้าที่โดยทั่วไปของอุดมการณ์ ประกอบด้วย

1. สร้างความชอบธรรมให้แก่สังคม หรือกลุ่มที่ยึดถืออุดมการณ์ หน้าที่นี้มองเห็นได้ง่าย การสร้างความชอบธรรมทำได้ด้วยการอ้างอิงว่า สังคมกลุ่มนั้นยังคงอยู่กับหลักการ คุณค่าต่างๆ ที่ยอมรับกัน

2. ตอกย้ำเรื่องหลัก เรื่องกฎของสังคมหรือกฎของกลุ่ม เพื่อไม่ให้เกิดข้อกังขา ตั้งคำถามโต้แย้งได้มากนัก เช่น เรื่องหลักการพัฒนา เสรีภาพ ความมั่นคงของชาติ เป็นต้น

3. เป็นวาทกรรมที่มีระบบระเบียบ มีการตอกย้ำหลักการบางอย่างแน่นอน เด็ดขาดตายตัว มีผลต่อการขึ้นาคำคิด ความรู้สึก และการประพฤติของคน ในบางครั้งจะมีแบบจำลองไว้ตอบคำถามทั้งหลาย

4. เป็นวาทกรรมที่มีลักษณะการใช้หลัก “ควร” เป็นเครื่องชี้ว่าเราควรทำอะไรและไม่ควรทำอะไร

5. ลักษณะวิวาทะ (Polemic) กับฝ่ายตรงข้าม
6. เป็นตัวให้คำอธิบายปรากฏการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น

อำนาจ (Power) ถือเป็นหัวใจของการเมือง นักการเมืองและพรรคการเมืองย่อมแสวงหาอำนาจให้ตน ซึ่งการที่บุคคลจะมีอำนาจทางการเมืองมากน้อยเพียงไรนั้น ขึ้นอยู่กับทรัพยากรทางการเมือง ถ้ามีทรัพยากรทางการเมืองมากก็อาจทำให้มีอำนาจทางการเมืองมากขึ้น ทรัพยากรทางการเมืองจึงถือเป็นแหล่งหรือที่มาของอำนาจทางการเมือง ตัวอย่างทรัพยากรทางการเมือง เช่น ความมั่งคั่ง (Wealth) รายได้ (Income) ความรู้ (Knowledge) เป็นต้น

ในบรรดาทรัพยากรทางการเมืองต่างๆ ทรัพยากรที่ว่าด้วยความชอบธรรม (Legitimacy) เป็นทรัพยากรที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเป็นทรัพยากรที่มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องของอุดมการณ์ ความชอบธรรมเกิดจากการมีอำนาจหน้าที่ที่ถูกต้องตามกฎหมาย (Authority) และการสร้างอุดมการณ์ทางการเมืองให้เป็นที่ยอมรับของประชาชน ดังนั้น จึงอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า อุดมการณ์นอกจากจะเป็นระบบความคิดความเชื่อเพื่อไปถึงเป้าหมายใดเป้าหมายหนึ่งแล้ว อุดมการณ์ยังเป็นตัวสร้างความชอบธรรมทางการเมืองด้วย (รัตนวดี สัจราญสุข , 2545 : 18-19)

แนวคิดเรื่องอุดมการณ์และอำนาจจะถูกใช้ในการอธิบายในงานวิจัยชิ้นนี้ว่า วาทกรรมที่ถูกสร้างขึ้นผ่านบทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ ระหว่างการประชุม 193 วัน ของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย มีการสอดแทรกแนวคิดเรื่องของอุดมการณ์และอำนาจไปในลักษณะใดและเรื่องอะไร

แนวคิดเรื่องกรอบวิเคราะห์วาทกรรมกับการเมือง

อรรถรณ ปิลันธน์โอวาท (2544 : 107-119) สรุปว่า การขยายตัวของสื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ส่งผลให้มีการรับส่งสารเกิดขึ้นมากมาย สารที่เกี่ยวข้องกับการเมืองมีจำนวนมาก ซึ่งส่งผลต่อการรับ ตีความและการวิพากษ์ กรอบการวิเคราะห์วาทกรรมการเมือง เป็นกรอบที่จะแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอำนาจ ความเป็นใหญ่ เจตนาของผู้ส่งสารและปฏิกริยาตอบกลับของผู้รับสาร ผ่านความหมายในระดับมหภาคและจุลภาค และนัยยะที่แสดงออกโดยตรงไปตรงมาและนัยยะแฝง แฝงอยู่ในวากยสัมพันธ์ (Syntax) การใช้คำ (Lexicon) และความหมาย

กลยุทธ์ของวาทกรรม (Strategic Functions)

1. การข่มขู่ (Coercion) วาทกรรมประเภทการข่มขู่ที่ชัดเจน คือ การข่มขู่/ยุติการกระทำ โดยใช้คำสั่ง กฎหมาย บทบัญญัติ ส่วนวาทกรรมแสดงการข่มขู่อื่นๆ ได้แก่ การจัดระเบียบวาระของนักการเมือง การเลือกหัวข้อในการสนทนา การวางจุดยืนของตนเองและผู้อื่นพร้อมทั้งการสร้าง “ความจริง” บางอย่างและทำให้คนฟังยอมรับ เพื่อดำเนินการพูดและการเขียนต่อไป

2. การต่อต้าน (Resistance) เมื่อมีฝ่ายใช้อำนาจก็มีฝ่ายต่อต้านการใช้อำนาจ ผ่านการใช้โครงสร้าง/รูปแบบของภาษาชนิดต่างๆ เช่น คำขวัญ เพลง การปลุกกระดม

3. การปิดบังซ่อนเร้นข้อมูล (Dissimulation) คือ การควบคุมวาทกรรมนั่นเอง การทำให้เป็นความลับ (Secrecy) เป็นการปกปิดผู้คนไม่ได้รับข้อมูล ซึ่งตรงกันข้ามกับการเซ็นเซอร์ (Censor) ที่ไม่ให้ผู้คนให้ข้อมูล หรือ Dissimulation) ที่อนุญาตให้มีการให้ข้อมูลได้ แต่ไม่มากพอที่จะเป็นประโยชน์ต่อคนฟัง

4. การทำให้ชอบธรรมและการทำให้ไม่ชอบธรรม (Legitimization and Delegitimization) คล้ายกับการขู่ขู่ การทำให้ชอบธรรมสร้างสิทธิให้แก่ผู้มีอำนาจว่ามีผู้เชื่อฟัง โดยมากจะผ่านการใช้ภาษาเพื่อการโน้มน้าวใจ

หน้าที่เชิงกลยุทธ์ทั้งสิ้นนี้สามารถมองได้ทั้งในเชิงการตีความ (Interpretive) และในแง่การผลิต (Productive) ซึ่งในแง่การตีความ คือ การวิเคราะห์ว่าผู้ฟังมีกลยุทธ์อย่างไรที่ไม่ตระหนักในการตีความ และในแง่การผลิต คือ ผู้พูดได้ใช้กลยุทธ์ใดบ้างในการผลิตวาทกรรมที่ใช้ในสังคม

แนวคิดนี้นำมาใช้ในงานวิจัย เพื่อพิจารณาว่าวาทกรรมที่ถูกสร้างขึ้นผ่านบทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ มีการใช้กลยุทธ์ในการนำเสนออย่างไร

แนวคิดเรื่องข่าวในฐานะที่เป็นวาทกรรม (News as Discourse)

ทูน เอ แวนดิค (Tuen A. van Dijk 1988 อ้างถึงใน อรรถวณิช ปีฉันทน์โอวาท , 2544 : 17) ได้ให้ความหมายของวาทกรรมในข่าวไว้ว่า เป็นชุดข้อความที่ระบบซึ่งให้ความหมาย คุณค่า กฎเกณฑ์ เงื่อนไขแก่สังคม สถาบันและปัจเจกบุคคล ซึ่งมีผลต่อการควบคุมว่าอะไรควรนำเสนอ และสื่อความ มีแนวคิดสำคัญ 5 ประเด็นได้แก่

1. วาทกรรมเป็นการผสมผสานของตัวบท (Intertextuality) จึงมีความสัมพันธ์กับชุดวาทกรรมต่างๆ เสมอ และจะเข้าใจเมื่อพิจารณาควบคู่กับประเด็นต่างๆ เหล่านั้น เช่น ชนชั้น (Class) เชื้อชาติ (Race) เพศสภาพ (Gender)

2. วาทกรรมมีความสัมพันธ์กับประเด็นเรื่องอำนาจและอุดมการณ์ (Power and Ideology) ปฏิสัมพันธ์ทั้งหลายล้วนแต่ได้รับอิทธิพลจากความสัมพันธ์เชิงอำนาจและอุดมการณ์ในบริบทเฉพาะ

3. การทำความเข้าใจวาทกรรมต้องผ่านความเข้าใจในระบบที่สิ่งต่างๆ ถูกให้ความหมายและถูกสร้างอัตลักษณ์จนสถาปนาให้กลายเป็นความจริงของสังคม

4. วาทกรรมที่ดำรงอยู่และเป็นที่ยอมรับของสังคมนั้นทั้งหมดทั้งทำหน้าที่กำหนดสังคมด้วย เรียกว่า วาทกรรมหลัก หรือ วาทกรรมที่ครอบงำทางอุดมการณ์

5. วาทกรรมหลักยังทำหน้าที่กำกับความจริงที่เรียกว่า วาทกรรมเกี่ยวกับความจริง กฎเกณฑ์ยุคหนึ่งที่กำลังบอกว่าอะไรจริง ไม่จริง มีผลต่อความเข้าใจและการตัดสินใจคุณค่า

การวิเคราะห์ข่าวด้วยแนววาทกรรม สามารถศึกษาได้หลายแนวทาง ดังนี้

1. ศึกษาข่าวเพื่อยืนยันว่าข่าว คือ การประกอบสร้างความจริงของสังคม ด้วยการวิเคราะห์กระบวนการเกิดข่าวในเชิงสังคมและอุดมการณ์ภายใต้กรอบแนวคิดวาทกรรม

2. วิเคราะห์ข่าวจากฐานของสถาบันที่ข่าวนั้นสถาปนาตัวเองอยู่ คือ สังคม เศรษฐกิจ การเมือง เพื่อชี้ว่าข่าว ก็คือวาทกรรมที่จะสะท้อนภาพตัวตนของสถาบันเหล่านั้น

3. วิเคราะห์ว่าข่าวเป็นผลผลิตตามกระบวนการคัดสรร (Selection) ด้วยการชี้ให้เห็นว่าการคัดสรร คือ การสร้างความแตกต่าง (Differentiate) การแปรสภาพ (Transform) และการลดคุณค่า (Devalue)

4. วิเคราะห์วาทกรรมในคุณค่าข่าว (Newsworthiness) โดยใช้แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการสร้างภาพเหมารวม (Stereotype) คือสิ่งที่ตอกย้ำภาพเหมารวมได้มากเท่าไร เหตุการณ์นั้นก็ยิ่งมีโอกาสเป็นข่าวได้มากเท่านั้น

5. ศึกษาความเห็นพ้อง (Consensus) ของสังคมผ่านวาทกรรม โดยดูว่ากระบวนการผลิตซ้ำของวาทกรรมได้ก่อให้เกิดอุดมการณ์ของความเห็นพ้องอย่างไร

6. เน้นศึกษาความไม่สมดุลในข่าว โดยดูทั้งส่วนที่เป็นเนื้อหา (Content) และส่วนที่เป็นรูปแบบซึ่งสะท้อนมิติทางอุดมการณ์

แนวคิดนี้นำมาใช้ในงานวิจัย เพื่อพิจารณาว่าบรรณาธิการต่างๆ ของหนังสือพิมพ์ที่นำมาวิเคราะห์ พยายามนำเสนอวาทกรรมสอดคล้องกับการวิเคราะห์วาทกรรมในแนวทางไหน

แนวคิดการสร้างความชอบธรรมทางการเมือง

ลิวอี้ต ธีรเวคิน (2538:16) กล่าวว่าความชอบธรรมทางการเมืองนับได้ว่าเป็นรากฐานอย่างหนึ่งของการมีอำนาจ และการอยู่ใต้อำนาจของรัฐบาลส่วนใหญ่ ในแง่ของการมีสิทธิที่จะปกครองและบริหารประเทศ โดยฝ่ายที่ถูกปกครองต้องมีการยอมรับในการมีสิทธิดังกล่าวนั้น การสร้างความชอบธรรมจึงเป็นการสร้างความเชื่อที่ว่า สถาบัน ระเบียบปฏิบัติ การกระทำ ตลอดจนการตัดสินใจในการกำหนดนโยบายต่างๆ และรวมถึงตัวผู้นำของรัฐบาลนั้นมีลักษณะของความถูกต้องรวมทั้งมีความเหมาะสมที่สมควรได้รับการยอมรับจากสังคม ทั้งนี้ไม่ว่าสิ่งเหล่านั้นจะมีลักษณะอย่างไร

ความชอบธรรมในการปกครองนั้นเป็นเรื่องของความเชื่อ หรือความคิดเห็นเกี่ยวกับการได้มาซึ่งอำนาจ การมีอำนาจและการใช้อำนาจในการปกครอง ขึ้นอยู่กับการอ้างสิทธิในการปกครองของฝ่ายปกครอง และขึ้นอยู่กับการยอมรับ หรือการเชื่อฟังในข้ออ้างของฝ่ายถูกปกครอง การก่อให้เกิดความรู้สึกเช่นนี้ นับว่าเป็นสิ่งจำเป็นของการอยู่รอดของรัฐบาล รัฐบาลของทุกสังคมย่อมต้องการให้มีคนเชื่อถือ เชื่อว่าการนำการปกครองของตนมีความชอบธรรม ให้ฐานะของตนได้รับการยอมรับก่อให้เกิดผลดีจากการที่พลเมืองสนับสนุนรัฐบาล เกิดเป็นการปกครองที่มีความเห็นพ้องต้องกัน และระบบการเมืองในทุกๆระบบ ในการปกครองแต่ละระบบจะมีหลักแห่งความชอบธรรมในการปกครองต่างกันไป การสร้างความชอบธรรมทางการเมืองแบ่งได้เป็น 2 ส่วนคือ

1. เกี่ยวข้องกับความชอบธรรมของอำนาจ โดยเน้นการเข้าสู่อำนาจว่าสอดคล้องกับกฎกติกาหรือไม่อย่างไร กฎกติกาดังกล่าวอาจเป็นลายลักษณ์อักษร เช่น ตามตัวบท กฎหมาย หรือโดยประเพณีปกครองที่ปฏิบัติสืบมากในรัฐนั้นๆ เช่น การเข้าสู่การปกครองในระบอบประชาธิปไตยของประเทศไทย ต้องผ่านระบบการเลือกตั้ง เป็นต้น

2. เกี่ยวข้องกับความชอบธรรมของประสิทธิภาพ ประสิทธิผลในการบริหารงาน ถึงแม้การเข้าสู่ตำแหน่งอำนาจจะมีความชอบธรรมตามตัวบทกฎหมาย หรือประเพณี แต่ถ้ารัฐบาลไม่สามารถบริหารงานให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลตามที่ประชาชนคาดหวังก็จะเสียความชอบธรรมในแง่การบริหารงาน หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่าความชอบธรรมทางการเมืองต้องผสมผสานระหว่างความชอบธรรมตามกฎหมายและความสำเร็จในการบริหารงาน

แนวคิดนี้นำมาใช้ในงานวิจัย เพื่อพิจารณาว่าวาทกรรมที่ถูกสร้างขึ้นมีการอ้างความชอบธรรมให้กับฝ่ายตนในลักษณะใด และทำลายความชอบธรรมให้แก่ฝ่ายตรงข้ามในลักษณะใด

ทฤษฎีประวัติศาสตร์

ในการเกิดขึ้นของวาทกรรมในเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือชุดใดชุดหนึ่งในแต่ละสังคม สิ่งสำคัญประการหนึ่งที่ไม่ควรละเลย มองข้าม หรือเล็งที่กล่าวถึง คือ ลักษณะของสภาพบริบทหรือสภาพแวดล้อมในช่วงเวลาที่วาทกรรมชิ้นนั้นๆ เกิดขึ้น เพราะบริบทจะช่วยให้เราเข้าใจสภาพสังคมในด้านต่างๆ และความขัดแย้งที่เกิดขึ้นของกลุ่มบุคคล หรือ องค์กร สถาบันต่างๆ ในสังคม อันส่งผลไปถึงการสร้างวาทกรรมที่มีความเกี่ยวข้องสอดคล้องกับสภาพบริบทที่เกิดขึ้น

การเข้าใจลักษณะของบริบทของวาทกรรมเรื่องใดเรื่องหนึ่ง กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ การเข้าใจอดีต ปุ่มหลัง หรือประวัติศาสตร์ในช่วงเวลาที่ผ่านมานั้นเอง การทำความเข้าใจดังกล่าวสามารถใช้นแนวคิด ทฤษฎี มาใช้อธิบายได้ดังนี้

ทฤษฎีประวัติศาสตร์ แนวคิดนี้เป็นแนวคิดของ เลโอโพลด์ รังเก (Leopold von Ranke , 1795-1886) เขาเห็นว่าในการทำความเข้าใจอดีตนั้น ต้องปล่อยให้หลักฐานทางประวัติศาสตร์พูดด้วยตัวของมันเอง และเสนอข้อเท็จจริงอย่างเคร่งครัดโดยเริ่มจากการพิจารณาหาข้อแตกต่างแยกย่อย (Particularization) แล้วจึงมองหากฎ (Rules) หรือแบบ (Pattern) ซึ่งจะให้คำอธิบายรวมยอดแก่ปรากฏการณ์ที่หลากหลาย เป็นการสร้างเอกภาพ (Unity) แก่ปรากฏการณ์ทั้งหมดได้

จากแนวคิดดังกล่าวของรังเก จึงนำไปสู่เรื่อง “ความสัมพันธ์แบบสายโซ่” เป็นความสัมพันธ์เชิงสาเหตุและผลลัพธ์ (Cause and effect relationship) อธิบายได้ว่า เหตุการณ์หนึ่งย่อมทำให้เกิดอีกเหตุการณ์หนึ่งเป็น “ลำดับเหตุการณ์” ลำดับเหตุการณ์นี้ จะไล่ติดตามกันมาเป็นขบวน และต่างเป็นเหตุเป็นผลซึ่งกันและกัน ความสัมพันธ์แบบสายโซ่นี้ผูกพันประวัติศาสตร์ของยุคหนึ่งเข้ากับอีกยุคหนึ่ง หรือทวีปหนึ่งเข้ากับอีกทวีปหนึ่ง เป็นต้น (สุกัญญา สุดบรรทัด , 2545 : 1)

แนวคิดนี้นำมาใช้ในการวิจัย เพื่อใช้อธิบายทำความเข้าใจบริบทความเป็นมาทางประวัติศาสตร์ทางการเมืองไทยในช่วงเวลาทำการศึกษานี้ส่งผลต่อการสร้างวาทกรรมการเมืองให้เกิดขึ้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวาทกรรมการเมือง

1.งานวิจัยของ เพชรรัชต์ กันยาบาล (2549) เรื่อง วาทกรรมวิเคราะห์เปรียบเทียบคณะรชช. ปี 2534 และคณะคปค. ปี 2549 ภาควิชาวาริชวิทยาและสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย งานวิจัยมุ่งศึกษาถึง เหตุการณ์ปฏิวัติในปี พ.ศ. 2534 เป็นเหตุการณ์ที่รัฐบาลของพลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ ถูกคณะปฏิวัติภายใต้การนำของ พลเอกสุจินดา คราประยูรทำการยึดอำนาจ และเหตุการณ์ปฏิวัติในปี พ.ศ. 2549 เป็นเหตุการณ์ที่รัฐบาลของพันตำรวจโททักษิณ ชินวัตร ถูกคณะปฏิวัติภายใต้การนำของ พลเอกสนธิ บุญรัตกนิน ทำการยึดอำนาจ

ผลการศึกษารูปได้ว่าในการปฏิวัติยึดอำนาจทั้ง 2 ครั้งนี้ พบว่าสภาพบริบทหรือช่วงเวลาที่ก่อการมีความแตกต่างกัน ความแตกต่างนี้ส่งผลให้รูปแบบและตัวบทของวาทกรรมของทั้ง 2 เหตุการณ์มีความแตกต่างกัน แต่ภายใต้ความแตกต่างนี้ เหตุการณ์ทั้ง 2 ล้วนยังคงอยู่ภายใต้กรอบวาทกรรมใหญ่ที่คล้ายกัน คือ การสร้างวาทกรรมความดีให้ฝ่ายตน และสร้างวาทกรรมความชั่วร้าย ความผิดพลาด ให้ฝ่ายรัฐบาลเก่า

2.งานวิจัยของศจีรัตน์ พุฒเรื่องศักดิ์ (2549) เรื่องวาทกรรมการเมืองที่ปรากฏบนปกนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ ภาควิชาวารสารสนเทศ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย งานวิจัยมุ่งศึกษาถึงโครงสร้างสัญลักษณ์ที่ปรากฏบนปกนิตยสารมติชน ชุดวาทกรรมและโครงสร้างที่ปรากฏบนปกนิตยสารมติชนรวมไปถึงการสื่อความหมายเชิงอุดมการณ์และอำนาจของบุคคลที่ปรากฏในนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์

ผลการศึกษารูปได้ว่า โครงสร้างสัญลักษณ์ที่ประกอบด้วย ภาพที่ปรากฏบนปกนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ ส่วนใหญ่เป็นการนำเสนอภาพบุคคลและมีการสื่อความหมายนัยตรงมากที่สุด ส่วนภาพหัวปกและข้อความยกป้ายที่ปรากฏบนปกส่วนใหญ่มีการสื่อความหมายนัยแฝงที่หลากหลายผสมกับสัญลักษณ์ ทำให้ผู้อ่านต้องตีความตามบริบทเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะนั้น ส่วนบุคคลที่ปรากฏบนปกนิตยสาร คือ กลุ่มนักการเมือง นักวิชาการ นักสื่อสารมวลชน และบุคคลที่มีชื่อเสียง ซึ่งถูกสร้างภาพตัวแทนดังนี้ 1.กลุ่มอำนาจหลักที่มีผลประโยชน์แอบแฝง 2.กลุ่มต่อต้านอำนาจ

หลัก 3.กลุ่มที่สร้างสมดุล/เป็นกลาง โดยบุคคลเหล่านี้ถูกนำเสนอผ่านความหมายเชิงต่อต้านรัฐบาลทักษิณ ความหมายเชิงตอบโต้/ต่อสู้ระหว่างบุคคล และความหมายเชิงบุคคล ซึ่งสะท้อนให้เห็นการสื่อความหมายเชิงอุดมการณ์และอำนาจที่ปรากฏบนปกว่าที่มงานนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์มีอุดมการณ์และพยายามในการสร้างชุดวาทกรรมต่อต้านรัฐบาลทักษิณโดยใช้พื้นที่บนปกนิตยสารในการต่อต้าน จากการสร้างความหมายเชิงต่อต้านรัฐบาลทักษิณทั้งจากนักการเมือง ฝ่ายค้าน นักวิชาการ และนักสื่อสารมวลชน

3.งานวิจัยของ รัภัส ทองสวัสดิ์ (2549) เรื่องวาทกรรมและอุดมการณ์ของผู้เกี่ยวข้องกับนโยบายปราบปรามยาเสพติด ภาควิชาวาทวิทยาและสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย งานวิจัยมุ่งศึกษาถึงวาทศิลป์ อุดมการณ์ และปฏิบัติการทางวาทกรรมของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการปราบปรามยาเสพติด ได้แก่ รัฐบาล ฝ่ายค้าน คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ นักวิชาการ และสื่อมวลชน

ผลการศึกษารูปได้ว่า แต่ละฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับการปราบปรามยาเสพติด มีการสร้างวาทกรรมและใช้อำนาจด้วยทรัพยากรที่ตนมีแตกต่างกันไป โดยรัฐบาลใช้อำนาจในลักษณะการให้คุณให้โทษ ขณะที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ฝ่ายค้านมีการใช้อำนาจการดำเนินการภายใต้กรอบของกฎหมาย ขณะที่นักวิชาการใช้อำนาจในการเป็นผู้รู้ และกลุ่มสื่อมวลชนใช้อำนาจจากสื่อที่มีเป็นแหล่งอำนาจทางวาทกรรม

4.งานวิจัยของรัตนาวดี สํารามสุข (2545) เรื่องวาทกรรมวิเคราะห์รายการนายกทักษิณคุยกับประชาชน และรายการชวอนออนไลน์ ภาควิชาวาทวิทยาและสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย งานวิจัยมุ่งศึกษาถึงปฏิบัติการทางสังคมวัฒนธรรมของผู้นำทั้ง 2 ฝ่าย

ผลการศึกษารูปได้ว่า วาทกรรมทั้ง 2 รายการมีเรื่องของสถานภาพบทบาท สิทธิ อำนาจ อุดมการณ์ การครองความเป็นใหญ่ การแย่งชิงพื้นที่ทางการเมืองเข้ามาเกี่ยวข้อง รูปแบบวาทะที่ปรากฏในรายการทักษิณคุยกับประชาชนจะเป็นวาทะที่เกี่ยวกับนโยบาย และวาทะที่เกี่ยวกับค่านิยมคุณธรรมจริยธรรม ขณะที่รายการชวอนออนไลน์จะมีรูปแบบเกี่ยวกับข้อเท็จจริงมากที่สุด และประเด็นที่พบในรายการในการโต้แย้งกันระหว่าง 2 รายการในช่วงที่ทำการศึกษามี 5 ประเด็น

คือ 1.การปฏิรูปข้าราชการ 2.การโยกย้ายนายทหารระดับสูง 3.กฎหมายฟื้นฟูเศรษฐกิจ 11 ฉบับ
4.ปัญหาการก่อการร้ายภาคใต้ และ 5.กรณีทุจริตจัดซื้อปุ๋ย

5.งานวิจัยของสุกัญญา ตริทิเพนทร์ (2544) เรื่องวาทกรรมการสร้างความจริงเชิงรัฐศาสตร์กับนิติศาสตร์ของหนังสือพิมพ์ในคดีปกปิดทรัพย์สินของทักษิณ ชินวัตร ภาควิชาวารสารสนเทศ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย งานวิจัยมุ่งศึกษาถึงรูปแบบการนำเสนอคดีปกปิดทรัพย์สินของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ที่ปรากฏในรายงานข่าวและบทความของหนังสือพิมพ์ รวมไปถึงการศึกษาวาทกรรมที่ใช้ในการเสนอข่าวดังกล่าวโดยให้ความชอบธรรมกับแนวทางพิจารณาด้านรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์อย่างไร และการเสนอวาทกรรมตามแนวคิดทั้งสอง มีส่วนสะท้อนวัฒนธรรมการเมืองอะไรบ้าง

ผลการศึกษารูปได้ว่า รูปแบบการนำเสนอคดีปกปิดทรัพย์สินของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร มากที่สุด คือรูปแบบการรายงานข่าว การสร้างวาทกรรมของสื่อมวลชนเป็นผลมาจากปัจจัยสองประการ คือ ปัจจัยภายใน คือ การทำงานด้านข่าว ความคิด ความเชื่อ ทศนคติและนโยบายของสถาบัน และปัจจัยภายนอก คือ สังคม เศรษฐกิจและวัฒนธรรม ล้วนมีส่วนกำหนดวาทกรรมของสื่อมวลชนในการสร้างความจริงต่อการใช้วาทกรรมด้านรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ โดยสื่อมวลชนเลือกใช้วาทกรรมทางรัฐศาสตร์มากกว่านิติศาสตร์อันสะท้อนให้เห็นว่าวัฒนธรรมการเมืองไทยมีลักษณะลึกลับไหล สามารถเปลี่ยนกลับไปมาได้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

1.งานวิจัยของธิดารัตน์ อเนกเวียง (2548) เรื่องวาทกรรมวิเคราะห์ของสนธิ ลิ้มทองกุล ในรายการเมืองไทยรายสัปดาห์ ภาควิชาวารวิทยาและสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย งานวิจัยมุ่งสำรวจและแบ่งกลุ่มเนื้อหาที่มีมิติทางการเมืองจากรายการเมืองไทยรายสัปดาห์ เพื่อศึกษาและวิเคราะห์การประกอบสร้างความจริงของชุดวาทกรรมทางการเมืองแต่ละประเภทและศึกษาวิเคราะห์พลังอำนาจวาทกรรมของสนธิ ลิ้มทองกุล

ผลการศึกษารูปได้ว่า วาทกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเมืองของสนธิ ลิ้มทองกุล จำแนกได้เป็น 5 ประเภท ได้แก่ วาทกรรมเกี่ยวกับกระบวนการในระบบประชาธิปไตย วาทกรรมเกี่ยวกับนโยบายและโครงการของรัฐบาล วาทกรรมเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาของรัฐบาล วาทกรรมเกี่ยวกับการปฏิบัติตัวของนักการเมือง วาทกรรมเกี่ยวกับฝ่ายตำรวจในสังคมไทย ส่วนในเรื่องของการ

ประกอบสร้างความจริง นายสนธิ ลิ้มทองกุล มีการประกอบสร้างความจริงจากชุดวาทกรรมที่มีมิติทางการเมือง ดังนี้ 1.วาทกรรมเกี่ยวกับกระบวนการในระบบประชาธิปไตย คือ การเมืองในสภาพความเป็นจริงต่างกับการเมืองในรัฐธรรมนูญอย่างสิ้นเชิง 2.วาทกรรมเกี่ยวกับนโยบายและโครงการของรัฐบาล คือ การที่รัฐบาลเน้นนโยบายเฉพาะด้านเศรษฐกิจจะนำพาประเทศไปสู่ความเป็นอำนาจนิยม 3.วาทกรรมเกี่ยวกับการแก้ไข้ปัญหาโดยรัฐบาล คือ รัฐบาลขาดความจริงใจในการแก้ไขปัญหาของประเทศ 4.วาทกรรมเกี่ยวกับการปฏิบัติตนของนักการเมือง คือ นักการเมืองที่ดีต้องมีคุณธรรมประจำใจ และ 5.วาทกรรมเกี่ยวกับตำรวจในสังคมไทย คือ ตำรวจไทยต้องเปลี่ยนพฤติกรรมในการทำงาน ต้องสามารถตรวจสอบได้

งานวิจัยทั้ง 6 ชิ้น ที่นำเสนอไปข้างต้น เป็นงานวิจัยที่มีจุดร่วมเหมือนกัน คือ มุ่งศึกษาวาทกรรมในรูปแบบที่แตกต่างกันไป ทั้งศึกษาจากสื่อโทรทัศน์ สื่ออินเทอร์เน็ต สื่อหนังสือพิมพ์และนิตยสาร งานวิจัยทั้งหมดใช้แนวคิดเรื่องวาทกรรมของ มิเชล ฟูโกต์ เป็นพื้นฐานในการวิเคราะห์และใช้แนวคิดของ นอร์แมน แฟร์คลาฟ เรื่องการวิเคราะห์วาทกรรมเชิงวิพากษ์ (Critical discourse analysis) เป็นกรอบในการวิเคราะห์เช่นเดียวกับงานเรื่อง วาทกรรมการเมืองไทยผ่านภาษาในบทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ ระหว่างการประชุม 193 วัน ของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ของผู้วิจัยชิ้นนี้ได้ใช้แนวคิดพื้นฐานและกรอบในการวิเคราะห์ที่เหมือนกัน ดังนั้นงานวิจัยทั้ง 6 ชิ้นข้างต้นจึงเปรียบเสมือนองค์ความรู้ทางด้านวาทกรรม ที่จะช่วยให้ผู้วิจัยได้ใช้ประกอบการศึกษาค้นคว้า เพื่อประโยชน์ในงานวิจัยและพัฒนาองค์ความรู้ด้านวาทกรรมให้ยิ่งขึ้นไป

อย่างไรก็ตาม แม้งานวิจัยชิ้นนี้จะมีการใช้แนวคิดพื้นฐานและกรอบในการวิเคราะห์เช่นเดียวกับงานวิจัยทั้ง 6 ที่กล่าวไปข้างต้น แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่างานวิจัยชิ้นนี้จะไม่มีความแตกต่างจากงานวิจัยชิ้นอื่นๆ เพราะในส่วนของแนวคิด ทฤษฎีอื่นๆที่ใช้ประกอบการวิเคราะห์วาทกรรม ก็มีความแตกต่างจากงานวิจัยชิ้นอื่นๆ ตลอดจนประเด็นหรือเหตุการณ์ที่นำมาวิเคราะห์ ก็เป็นประเด็นหรือเหตุการณ์ที่อาจกล่าวได้ว่ามีอิทธิพลต่อสังคมไทยมากที่สุดเหตุการณ์หนึ่งในช่วงปี 2551 ที่ผ่านมา อีกทั้งผู้วิจัยยังพบว่า การวิเคราะห์วาทกรรมจากสื่อหนังสือพิมพ์โดยพิจารณาจากบทบรรณาธิการแม้เคยมีผู้วิจัยท่านอื่นๆทำการศึกษาบ้าง แต่ก็ไม่ใช่การวิเคราะห์จากบทบรรณาธิการเพียงอย่างเดียว คือมีการวิเคราะห์วาทกรรมจากส่วนอื่นๆประกอบด้วย เช่น ข่าว หรือบทความจากนักเขียนท่านอื่นๆ รวมไปถึงสื่อหนังสือพิมพ์ที่นำมาใช้วิเคราะห์ ก็อาจกล่าวได้ว่ามีจำนวนที่ไม่ครอบคลุมทุกด้าน คือใช้หนังสือพิมพ์เพียง 3-4 ฉบับเท่านั้น แตกต่างจากงานวิจัยชิ้นนี้

ที่มุ่งศึกษาพฤติกรรมจากบทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์เพียงอย่างเดียว และใช้สื่อหนังสือพิมพ์ในการวิเคราะห์มากถึง 7 ฉบับ เพื่อความครอบคลุม ชัดเจน ในชุดวาทกรรมที่วิเคราะห์ออกมาได้

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

งานวิจัยเรื่อง วาทกรรมการเมืองไทยผ่านภาษาในบทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ ระหว่างการชุมนุม 193 วัน ของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ศึกษาโดยวิธีการวิเคราะห์วาทกรรม มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวาทกรรมการเมืองไทยที่เกิดขึ้นในช่วงระหว่างการชุมนุม ผ่านบทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ และสภาพบริบททางการเมืองของไทยในช่วงเวลาที่ศึกษา ที่มีผลต่อการสร้างวาทกรรมในช่วงเวลานั้น โดยมีระเบียบวิธีวิจัยดังต่อไปนี้

วิธีการศึกษา

งานวิจัยชิ้นนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้การวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ (Historical Approach) เน้นการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) โดยใช้กรอบแนวคิดเรื่องวาทกรรม (Discourse)

ในส่วนของข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยผู้วิจัยเลือกศึกษาวาทกรรมการเมืองจากบทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ที่ตีพิมพ์เผยแพร่ในช่วงระหว่างการชุมนุมใหญ่ 193 วันของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย โดยหนังสือพิมพ์ที่ผู้วิจัยเลือกศึกษาบทบรรณาธิการประกอบด้วยหนังสือพิมพ์จำนวนทั้งสิ้น 7 ฉบับ แยกตามวัตถุประสงค์ของหนังสือพิมพ์ ได้แก่

หนังสือพิมพ์การเมือง คือ หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ

หนังสือพิมพ์ประชานิยม คือ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก

และหนังสือพิมพ์เดลินิวส์

หนังสือพิมพ์คุณภาพ คือ หนังสือพิมพ์มติชน

หนังสือพิมพ์ธุรกิจ คือ หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ และกรุงเทพธุรกิจ

โดยหนังสือพิมพ์ทั้ง 7 ฉบับ มีระยะเวลาในการตีพิมพ์และจัดจำหน่ายอยู่ในช่วงตั้งแต่วันที่ 15 พฤษภาคม 2551 – 13 ธันวาคม 2551 ซึ่งในการศึกษาจะแบ่งออกเป็น 3 ช่วงสำคัญ ได้แก่ ช่วงก่อนการชุมนุมตั้งแต่ 15 พฤษภาคม 2551 – 25 พฤษภาคม 2551 ช่วงเวลาเริ่มชุมนุม

จนถึงสิ้นสุดตั้งแต่ 25 พฤษภาคม 2551 – 3 ธันวาคม 2551 และช่วงหลังการประชุม ตั้งแต่ 3 ธันวาคม 2551– 13 ธันวาคม 2551

เครื่องมือในการวิจัย

วิธีการวิจัยประกอบด้วยเครื่องมือในการวิจัย 2 แบบ คือ

1.การวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยศึกษาค้นคว้าจากข้อมูลปฐมภูมิที่เกี่ยวข้องกับการเมืองไทย จำพวกสื่อสิ่งพิมพ์และเอกสารประวัติศาสตร์

2.การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) เป็นการวิเคราะห์เนื้อหาทางการเมืองที่ปรากฏในบทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์และเอกสารทางประวัติศาสตร์ เพื่อพิจารณาหาวาทกรรมที่ซ่อนอยู่ โดยใช้แนวคิดเรื่องวาทกรรม (Discourse) เป็นกรอบในการวิเคราะห์หาประเภทของวาทกรรมที่ปรากฏ

เนื้อหาที่ใช้ในการวิเคราะห์

เนื้อหาที่ใช้ในการวิเคราะห์ผู้วิจัยเลือกวิเคราะห์เหตุการณ์ทางการเมืองที่เกิดขึ้นระหว่างการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ ผ่านบทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ โดยพิจารณาการเลือกเหตุการณ์จาก เหตุการณ์ที่จะนำมาวิเคราะห์ต้องเป็นเหตุการณ์ที่ฝ่ายรัฐเป็นผู้ถูกกระทำและฝ่ายพันธมิตรฯ เป็นผู้ถูกกระทำ ในปริมาณเหตุการณ์ที่เท่ากันเพื่อให้ข้อมูลที่ได้มีความเป็นกลางไม่เอนเอียงไปด้านใดด้านหนึ่ง ซึ่งสามารถจำแนกให้เห็นเป็นตัวอย่างพอสังเขปได้ ดังนี้

เหตุการณ์ที่รัฐเป็นผู้ถูกกระทำ เช่น

- 1.การสลายการชุมนุมที่หน้ารัฐสภาเมื่อวันที่ 7 ตุลาคม 2551
- 2.การพยายามแก้ไขรัฐธรรมนูญ ฉบับปี 2550
- 3.การลอบทำร้ายกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

เหตุการณ์ที่ฝ่ายพันธมิตรฯเป็นผู้ถูกกระทำ เช่น

- 1.การปิดล้อมสนามบินสุวรรณภูมิและสนามบินดอนเมือง
- 2.การชุมนุมที่ไม่ปราศจากอาวุธจริงอย่างที่กล่าวอ้าง

3. การตำหนิบุคคลที่ไม่เข้าข้างฝ่ายพันธมิตรของแกนนำบางคน

การวิเคราะห์เนื้อหา

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้มาวิเคราะห์โดยแบ่งได้เป็น 2 ส่วน ดังนี้

1. ลักษณะของวาทกรรม

การวิเคราะห์ในส่วนนี้ เป็นการวิเคราะห์ส่วนของลักษณะวาทกรรมที่ปรากฏในบทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ โดยในการวิเคราะห์จะใช้แนวคิดเรื่องวาทกรรม (Discourse) เป็นแนวคิดพื้นฐาน และใช้แนวคิดวาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ (Critical discourse Analysis : CDA) ของนอร์แมน แฟรคลาฟ เป็นกรอบในการวิเคราะห์ ควบคู่ไปกับการใช้แนวคิดเรื่องอุดมการณ์และอำนาจ เพื่ออธิบายถึงการเกิดขึ้นของวาทกรรมขึ้นนั้น ประกอบกับการใช้แนวคิดเรื่องกรอบวาทกรรมวิเคราะห์กับการเมือง เพื่อพิจารณาหากลยุทธ์ที่ปรากฏในวาทกรรม รวมไปถึงการใช้แนวคิดเรื่องข่าวในฐานะที่เป็นวาทกรรมและแนวคิดเรื่องการสร้างวาทกรรม เพื่อดูว่าวาทกรรมที่เกิดขึ้นนั้นมีลักษณะวาทกรรมในแนวทางใดและมีการสร้างวาทกรรมให้แก่ฝ่ายต่างๆอย่างไร

2. สภาพบริบทการเมืองไทย

การวิเคราะห์ในส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์ในส่วนของสภาพบริบทการเมืองไทยในช่วงเวลาที่ศึกษา โดยใช้แนวคิดทฤษฎีประวัติศาสตร์ ของ เลโอโพลด์ รังเก เพื่อพิจารณาหลักฐานต่างๆทางประวัติศาสตร์ที่พบ เพื่อลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในรูปแบบจากเหตุไปสู่อันจะนำไปสู่ความเข้าใจสภาพบริบทการเมืองที่มีผลต่อการสร้างวาทกรรมที่เกิดขึ้น

การนำเสนอข้อมูล

นำเสนอโดยใช้การพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis) ตามประเด็นดังต่อไปนี้

1. ผลการวิเคราะห์เนื้อหาในประเด็นเรื่องลักษณะของวาทกรรม

นำเสนอผลการวิเคราะห์เนื้อหาจากวิเคราะห์ลักษณะของวาทกรรม ว่าวาทกรรมที่ปรากฏมีลักษณะอย่างไร ความหมายเป็นเช่นไร ใครเป็นผู้สร้างและใครเป็นผู้ถูกสร้าง ตลอดจนวิธีการและผลของวาทกรรมแต่ละชุดที่เกิดขึ้น

2. ผลการวิเคราะห์เนื้อหาในประเด็นเรื่องบริบทการเมืองไทย

นำเสนอผลการวิเคราะห์เนื้อหาในประเด็นบริบทการเมืองไทย ด้วยการกล่าวถึงลักษณะโดยภาพรวมของบริบทการเมืองในช่วงเวลาที่ทำการศึกษา พร้อมกล่าวถึงสาเหตุการเกิดขึ้นของบริบทการเมืองนั้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์บทบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์ทั้ง 7 ฉบับ เพื่อหาว่าททกรรมที่ซ่อนอยู่ โดยจำแนกให้เห็นชุดวาทกรรมของหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับได้ตามช่วงเวลา ดังนี้

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ : 10 วันก่อนการชุมนุม 15 พ.ค. – 25 พ.ค. 2551

1. วาทกรรมว่าด้วยการแก้ไขรัฐธรรมนูญ

ในช่วงเวลานี้บทบรรณาธิการ ให้ความสำคัญกับประเด็นที่รัฐบาลพยายามดำเนินการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ฉบับปี 2550 ซึ่งจากการวิเคราะห์พบว่า เนื้อในบทบรรณาธิการมีลักษณะการตำหนิรัฐบาล แสดงความไม่เห็นด้วยกับความพยายามข้างต้นของรัฐบาล โดยมองว่าสิ่งที่รัฐบาลดำเนินการอยู่เป็นการกระทำเพื่อพวกพ้องของตน ไม่ต่างอะไรกับรัฐบาลเผด็จการอื่นๆที่ทำกัน เช่น รัฐบาลทหารพม่า การกระทำของรัฐบาลในขณะนี้จึงไม่ใช่การกระทำเพื่อประเทศชาติ ประกอบกับสภาพบ้านเมืองในขณะนั้นก็ประสบกับปัญหาอื่นๆที่รัฐบาลควรให้ความสนใจแก้ไขมากกว่าเรื่องของการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ดังเห็นได้จากข้อความบางส่วนในบทบรรณาธิการในช่วงเวลาดังกล่าว ที่กล่าวว่า

“...รัฐบาลพม่าอาจเห็นว่าการลงประชามติรับรองร่างรัฐธรรมนูญ มีความจำเป็นเร่งด่วนมากกว่า ส่วนการช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติร้ายแรงเอาไว้ทีหลัง เนื่องจากการลงประชามติรับรองรัฐธรรมนูญ เป็นการสร้างความชอบธรรมให้แก่อำนาจของคณะทหาร ซึ่งไม่แตกต่างกับในขณะนี้ ที่นักการเมืองไทยกำลังเร่งแก้ไขรัฐธรรมนูญ ส่วนปัญหาปากท้องของชาวบ้านเป็นเองรอง...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 15 พ.ค. 2551

“...นักการเมืองส่วนใหญ่ มักจะคำนึงถึงอำนาจและผลประโยชน์ส่วนตน ก่อนผลประโยชน์บ้านเมือง จะดึงดันแก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อไม่พรรคตัวเองถูกยุบ และเพื่อล้างมรดกทิ้งให้แก่ฝ่ายและพวกพ้องโดยไม่ฟังเสียงเตือนของผู้หวังดี เพราะถือคติชาติมาทีหลัง...”
หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 20 พ.ค. 2551

“...ไม่ต้องพูดถึงคณะรัฐมนตรีชุดนี้ ที่ไม่ได้เลือกสรรตามความรู้ความสามารถ แต่เลือกภรรยาามาแทนสามี พ่อแทนลูก หรือน้องแทนพี่ ทั้ๆที่เมืองไทยมีคนดีมีความสามารถอยู่เต็มแผ่นดิน แต่ขาดผู้นำทางการเมือง เพราะนักการเมืองจะคำนึงถึงแต่เฉพาะอำนาจ พวกพ้อง และการเลือกตั้งครั้งหน้า...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 20 พ.ค. 2551

อย่างไรก็ตามในช่วงก่อนสิ้นสุด 10 วันก่อนการประชุม ได้เกิดกระแสข่าวที่นายกรัฐมนตรีได้ออกมาพูดถึงการทำประชามติเพื่อพิจารณาการแก้ไขรัฐธรรมนูญให้มีความถูกต้องรัดกุมยิ่งขึ้น ทั้งนี้ที่กระแสข่าวนี้เกิดขึ้น ทางทบพรรคณาธิการได้นำเสนอในลักษณะเห็นด้วยกับการทำประชามติว่าเป็นทางออกที่ดี พร้อมกับชื่นชมแนวคิดนี้ของรัฐบาล ดังเห็นได้จากข้อความบางส่วนในทบพรรคณาธิการในช่วงเวลาดังกล่าว ที่กล่าวว่า

“...การที่นายกรัฐมนตรีประกาศว่าจะใช้งบประมาณราว 2 พันล้านบาท เพื่อให้มีการออกเสียงประชามติ โดยสอบถามประชาชนว่าจะ เห็นด้วย หรือ ไม่เห็นด้วย กับการแก้ไขรัฐธรรมนูญ อาจลดกระแสการต่อต้านหรือการคัดค้านไปได้มาก อย่างน้อยที่สุดก็แสดงว่ายังรับฟังความคิดเห็นของคนอื่น และให้ประชาชนมีส่วนร่วม ในการแก้ไขกฎหมายสูงสุดของประเทศ ไม่ดึงดันแก้ไขเอง...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 24 พ.ค. 2551

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ : 26 พ.ค. – 30 มิ.ย. 2551

1.วาทกรรมว่าด้วยการแก้ไขรัฐธรรมนูญ

ในช่วงนี้ทบพรรคณาธิการยังคงให้ความสำคัญกับประเด็นความพยายามในการแก้ไขรัฐธรรมนูญของรัฐบาลอยู่เช่นเดิมเหมือนในช่วง 10 ก่อนการประชุม สาระในทบพรรคณาธิการยังคงมีลักษณะเดิม คือ มุ่งตำหนิรัฐบาล ว่าไม่สนใจการแก้ปัญหาปากท้องของประชาชน สนใจแต่ผลประโยชน์ของตนเองและพวกพ้อง อย่างเรื่องการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ดังเห็นได้จากข้อความบางส่วนในทบพรรคณาธิการตอนหนึ่งในช่วงเวลาที่ผ่านมา ที่กล่าวว่า

“...เป้าหมายสำคัญของการแก้ไขรัฐธรรมนูญ คือ มาตรา 237 เพื่อหนีการยุบพรรคและยกเลิกมาตรา 309 เพื่อลบล้างมรดกให้อดีตนายกรัฐมนตรี และบรรดาพวกที่ถูก คตส. สอบสวนดำเนินคดี โดยรี้อรัฐธรรมนูญฉบับปี 2550 ทั้งฉบับ และเอารัฐธรรมนูญฉบับ 2540 มาใช้แทน เพื่อเป็นการแสดงว่าเป็นการแก้ไขเพื่อความเป็นประชาธิปไตย...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 26 พ.ค. 2551

“...มีเสียงวิจารณ์ว่า กว่า 3 เดือนที่ผ่านมา สภาผู้แทนราษฎรแทบจะไม่ได้ผ่านร่างกฎหมายใหม่ๆ เพื่อให้ในการแก้ไขปัญหาของชาติ แต่รัฐบาลและพรรคพลังประชาชนกลับแสดงความกระหึ้นกระหือรือที่จะแก้รัฐธรรมนูญ เป็นภารกิจเร่งด่วนสำคัญที่สุด รวากับว่าชาวบ้านผู้ประสบปัญหาข้าวยากหมากแพงจะกินรัฐธรรมนูญแทนได้...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 29 พ.ค. 2551

“...นับตั้งแต่เข้ารับหน้าที่บริหารประเทศเป็นเวลากว่า 100 วัน ดูเหมือนว่ารัฐบาลนี้ จะไม่ได้กำหนดอันดับความสำคัญเร่งด่วนในการแก้ไขปัญหของบ้านเมือง ไม่มีนโยบายที่ชัดเจน ในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ ปัญหาข้าวยากหมากแพง ข้าวเปลือกถูก ข้าวสารแพง น้ำมันแพง ข้าวปลาอาหารแพง ค่าครองชีพพุ่งสูง แต่ถือว่าการแก้ไขรัฐธรรมนูญ เป็นเรื่องเร่งด่วนอันดับแรก...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 2 มิ.ย. 2551

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่า วาทกรรมที่เกิดขึ้นในช่วงนี้ทางบทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ยังได้สอดแทรกนำเสนอผลสำรวจความคิดเห็นของประชาชนของสถาบันต่างๆที่มีต่อการบริหารบ้านเมืองของรัฐบาลด้วย โดยผลสำรวจส่วนใหญ่ที่นำเสนอ ล้วนสรุปไปในทิศทางเดียวกันว่า ประชาชนส่วนใหญ่ไม่พอใจการบริหารงานของรัฐบาลปัจจุบัน และไม่เห็นด้วยที่รัฐบาลพยายามจะแก้ไขรัฐธรรมนูญโดยไม่สนใจปัญหาปากท้องของประชาชนอย่างปัญหาเศรษฐกิจก่อนผลสำรวจข้างต้น เห็นได้จากการนำเสนอในบทบรรณาธิการตลอดช่วงเวลาที่ผ่านมา ที่กล่าวว่า

“...ผลของรามคำแหงโพลพบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 68.8 เชื่อว่าการแก้ไขรัฐธรรมนูญทำเพื่อประโยชน์ส่วนบุคคล มีเพียงร้อยละ 14.2 ที่เชื่อว่าเป็นการทำเพื่อส่วนรวม ร้อยละ 77.3 เบื่อหน่าย ท้อแท้ หหมดหวังในทางการเมือง ร้อยละ 46.3 เชื่อว่าการแก้ไขรัฐธรรมนูญจะนำไปสู่ความรุนแรง และร้อยละ 92.6 อยากให้รัฐบาลแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจอย่างเร่งด่วน...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 28 พ.ค. 2551

“...แม้ผลการสำรวจความคิดเห็นของชาว กทม และปริมณฑล โดยศูนย์ประชาบดี มหาวิทยาลัยรามคำแหง จะมีกลุ่มตัวอย่างถึงร้อยละ 92.6 ที่ระบุว่า ปัญหาเร่งด่วนของรัฐบาลที่ควรเร่งแก้ไขในขณะนี้ คือ การแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ แต่รัฐบาลก็ยังไม่ให้ความสนใจ ยังประกาศเกิดหน้าแก้รัฐธรรมนูญเพื่อตนเองและพวกพ้องต่อไป ความเดือดร้อนของชาวบ้านต้องรอก่อน...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 29 พ.ค. 2551

“...ผลสำรวจความเห็นของประชาชนโดยศูนย์ประชาบดีของมหาวิทยาลัยรามคำแหง มีกลุ่มตัวอย่างท่วมทันถึงร้อยละ 92.6 ที่เห็นว่าปัญหาเร่งด่วนที่รัฐบาลต้องแก้ไข คือ ปัญหาเศรษฐกิจ มีเพียงร้อยละ 4.5 เท่านั้น ที่เห็นว่าการแก้ไขรัฐธรรมนูญเป็นภารกิจเร่งด่วนของรัฐบาล...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 18 มิ.ย. 2551

“...มองผ่านผลสำรวจความคิดเห็นของประชาชนทุกภาคทั่วประเทศ ของสถาบัน
บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ หรือนิด้า ที่พบว่าร้อยละ 80 คัดค้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญ และร้อยละ
70 ขอให้รัฐบาลแก้ไขปัญหาล้าชววยากหมากแพงก่อน...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 19 มิ.ย.
2551

ส่วนในประเด็นเรื่องของการทำประชามติ ช่วงนี้พบว่าทางทบพรรณการ ยังคงนำเสนอ
ในลักษณะสนับสนุนให้มีการทำประชามติต่อไปเช่นเดียวกับในช่วง 10 วันก่อนการประชุม แต่ได้
เพิ่มการนำเสนอในประเด็นดังกล่าวให้มีความกระชับรัดกุมขึ้น โดยนำเสนอว่าหากจะทำ
ประชามติจริงๆก็ไม่ควรจะถามประชาชนแต่เพียงว่าจะแก้หรือไม่แก้ ควรถามให้ละเอียดเข้าไปใน
สาระสำคัญที่จะแก้ด้วย และหากเป็นไปได้ควรเริ่มจากการทำประชาพิจารณ์ก่อน เนื่องจากมี
ค่าใช้จ่ายที่ถูกกว่ามาก เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในทบพรรณการในช่วงเวลาที่ผ่านมา ที่
กล่าวว่า

“...การถามเพียงว่าจะแก้หรือไม่แก้รัฐธรรมนูญ เป็นการเอาเปรียบฝ่ายที่คัดค้านการ
แก้ไข เพราะเป็นที่รู้กันทั่วไปว่าคนส่วนใหญ่เห็นว่า รัฐธรรมนูญ 2550 ยังมีจุดบกพร่องที่ควร
แก้ไข แต่คนบางส่วนเห็นว่าควรจะไม่แก้ไขในเวลาที่เหมาะสม ส่วนประเด็นที่จะแก้ไข จะต้องให้
ทุกฝ่ายมีส่วนร่วมกันกำหนด การถามแต่เพียงแก้หรือไม่แก้ เท่ากับเป็นการเขียนเช็คเปล่า มอบ
ให้รัฐบาลแก้ไขได้ตามใจ...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 30 พ.ค. 2551

“...ถ้านายกรัฐมนตรีต้องการถามประชาชน แต่เพียงว่าจะให้แก้หรือไม่นั้น ไม่
จำเป็นต้องให้ออกเสียงประชามติ เพราะสิ้นเปลืองงบประมาณแผ่นดิน อย่างน้อย 2 พันล้าน
บาท แต่ควรใช้กระบวนการประชาพิจารณ์ เพื่อรับฟังความคิดเห็นของประชาชนจะดีกว่า
เพราะได้คำถามเท่ากับการทำประชามติ แต่เสียเงินภาษีของประชาชนน้อยกว่า ในเวลาที่
อาจจะเท่ากัน...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 9 มิ.ย. 2551

2. วาทกรรมว่าด้วยความชอบธรรมในการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ

วาทกรรมชุดนี้เกิดขึ้นสืบเนื่องมาจากการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อ
ประชาธิปไตย ที่ออกชุมนุมใหญ่คัดค้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญของรัฐบาล ก่อนจะยกระดับการ
ชุมนุมเป็นการขับไล่รัฐบาลในเวลาต่อมา เนื้อหาในทบพรรณการ พบว่ามีเนื้อหาที่ชื่นชม
สนับสนุนการชุมนุม ในขณะที่เดียวกันก็มีการตำหนิรัฐบาลควบคู่ไปด้วย โดยมองว่าการชุมนุมที่
เกิดขึ้นเป็นกระบวนการตรวจสอบรัฐกลไกหนึ่งภายใต้แนวคิดเรื่องการเมืองภาคประชาชน ผลการ
ชุมนุมที่เกิดขึ้นอาจสร้างความเดือดร้อนให้แก่คนบางส่วนบ้าง เช่น ปัญหาการจราจร ทั้งในส่วน
ของประชาชนทั่วไป และขบวนเสด็จของพระบรมวงศานุวงศ์ แต่ก็ถือเป็นเรื่องเล็กน้อย เพราะ
สามารถเจรจากันได้หากรัฐบาลต้องการ แต่สิ่งที่ปรากฏ คือ รัฐบาลกลับไม่แสดงออกถึงความ

พยายามในการเจรจากับกลุ่มผู้ชุมนุม ตรงข้ามรัฐบาลกลับมองว่าการชุมนุมดังกล่าวมีลักษณะเป็นอันธพาล เป็นแก๊งการเมืองข้างถนน สร้างความเดือดร้อนไปทั่ว จนมีแนวโน้มต้องใช้กำลังสลายการชุมนุม รวมไปถึงการละเมิดสิทธิเสรีภาพบางประการของผู้ชุมนุม เช่น การสั่งระงับสัญญาอนุญาตการถ่ายทอดสดการชุมนุมในต่างจังหวัด เป็นต้น ดังเห็นได้จากข้อความบางส่วนในบทบรรณาธิการตลอดช่วงเวลาที่ผ่านมามีที่กล่าวว่า

“...หากระบบการตรวจสอบและถ่วงดุลอำนาจ ในระบอบการปกครองของประเทศไทยยังไม่เข้มแข็ง ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่โดยอิสระ และมีประสิทธิภาพ จึงมีบ่อยครั้งที่ประชาชนต้องหันมาพึ่งการเมืองภาคประชาชน ซึ่งมักถูกตราหน้าเป็นการเมืองข้างถนน นั่นคือการชุมนุมหรือเดินขบวน สาเหตุสำคัญ เพราะสมาชิกรัฐสภาไม่ยอมทำหน้าที่ผู้แทนปวงชนที่แท้” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 13 มิ.ย. 2551

...การชุมนุมโดยสงบปราศจากอาวุธ หรือการแสดงความคิดเห็น เป็นสิทธิเสรีภาพของประชาชน ถ้านายกต้องการให้ผู้ชุมนุมย้ายไปชุมนุมที่อื่น เพราะการชุมนุมปัจจุบันกีดขวางการจราจรและเป็นเส้นทางเสด็จของพระราชวงศ์ ก็น่าจะเจรจากับแกนนำพันธมิตรฯ ไม่น่าจะถึงกับปูใช้กำลัง...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 4 มิ.ย. 2551

“...ระดับผู้นำรัฐบาลนี้ชอบมองว่าการชุมนุมของประชาชน เพื่อแสดงความคิดเห็นทางการเมือง หรือเพื่อเรียกร้องทางการเมืองบางอย่าง เป็นการเมืองข้างถนน ดังที่เคยตราหน้าผู้ใช้แรงงานที่มาชุมนุมเรียกร้อง เป็นแก๊งข้างถนน ซึ่งเป็นทัศนคติของผู้นำการเมืองแบบเผด็จการ ไม่ใช่ผู้นำการเมืองประชาธิปไตย จึงน่าเป็นห่วงว่าจะใช้ความรุนแรงต่อประชาชนหรือไม่?...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 3 มิ.ย. 2551

“...นับเป็นช่องว่างหรือเป็นความล้าหลังของแนวคิดทางการเมือง ที่ยังมกโขงอยู่กับแนวคิดประชาธิปไตยแบบตัวแทน ทั้งๆที่ประชาธิปไตยได้ก้าวไปเป็นแบบประชาชนมีส่วนร่วมมานานแล้ว แต่นักเลือกตั้งตามไม่ทัน ยังยึดติดอยู่กับความคิดที่ว่า การเลือกตั้งคือประชาธิปไตย ผู้ชนะการเลือกตั้งมีสิทธิที่จะทำอะไรก็ได้ และตราหน้าการชุมนุมว่าเป็นการเมืองข้างถนน...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 24 มิ.ย. 2551

“...ความผิดพลาดขั้นพื้นฐานของรัฐบาล คือ ความคิดล้าหลังทางการเมือง ที่ยังมกโขงอยู่กับประชาธิปไตยแบบตัวแทนตามไม่ทันประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วมของประชาชน อ้างว่าเสียงข้างมาก คือ ผู้กุมอำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาด ส่วนการชุมนุมของประชาชน หรือการเมืองภาคประชาชนเป็นการเมืองข้างถนน จึงมีเสียงขู่จากผู้นำรัฐบาล จะใช้กำลังสลายการชุมนุมรวมทั้งสั่งให้ผู้ว่าราชการจังหวัดทั่วประเทศเล่นงานเคเบิลทีวีที่ถ่ายทอดสัญญาณโทรทัศน์พันธมิตร...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 23 มิ.ย. 2551

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ : 1 ก.ค. – 31 ก.ค. 2551

1.วาทกรรมว่าด้วยเรื่องกระบวนการตุลาการภิวัตน์

ในช่วงนี้บทบาทบรรณาธิการ ได้หันมาให้ความสำคัญกับการทำงานของกระบวนการยุติธรรม ในการตัดสินวินิจฉัยคดีความของบรรดานักการเมืองต่างๆที่มีพฤติกรรมเข้าข่ายทุจริต คอร์รัปชัน ประพฤติมิชอบ รวมไปถึงคดีความที่เกี่ยวข้องกับการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ ที่เรียกว่า กระบวนการตุลาการภิวัตน์ ดังเห็นได้จากข้อความบางส่วนในบทบาทบรรณาธิการตลอดช่วงเวลาที่ผ่านมามีที่กล่าวว่

“...ศาลแพ่งมีคำสั่งคุ้มครองชั่วคราวให้พันธมิตรฯเปิดพื้นที่การจราจรให้คณะครูและนักเรียนโรงเรียนราชวินิต รถโดยสารสาธารณะ และประชาชนทั่วไป ผ่านไปมาได้โดยสะดวก และห้ามใช้เครื่องขยายเสียงตั้งแต่เวลา 07.30-16.30 ของวันจันทร์ถึงศุกร์ แม้พันธมิตรฯจะยื่นคำร้องให้ยกเลิกการคุ้มครองชั่วคราวนี้ แต่ศาลก็ได้ยกคำร้อง และยืนยันว่าไม่ได้สั่งห้ามการชุมนุมสาธารณะ เพียงแต่ให้อยู่ในกรอบของกฎหมาย และเพื่อคุ้มครองความสะดวกของประชาชนในการใช้ถนนสาธารณะ...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 5 ก.ค. 2551

“...ความขัดแย้งทางการเมืองที่ยืดเยื้อขึ้นอีกครั้งหนึ่ง กระบวนการตุลาการภิวัตน์ได้มีบทบาทมากในการแก้ปัญหา ไม่ว่าจะเป็นที่ศาลรัฐธรรมนูญจะพิจารณาและวินิจฉัย กรณีที่มีคำร้องว่าการลงนามในแถลงการณ์ร่วม ระหว่างไทยกับกัมพูชา เพื่อรับรองการจดทะเบียนปราสาทพระวิหารเป็นมรดกโลก ขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ และคดีที่นายยงยุทธ ดิยะไพรัช ถูกกักต.ฟ้องต่อศาลฎีกา เพื่อให้ใบแดงในกรณีทุจริตการเลือกตั้ง และคดีที่เกี่ยวข้อง นายกรัฐมนตรี สมัคร สุนทรเวช อีกมากมายหลายคดี...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 7 ก.ค. 2551

“...เป็นวันฟ้าถล่มสำหรับรัฐบาล และพรรคพลังประชาชน วัดความรุนแรงได้จากพาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์หลายฉบับ เช่น รัฐบาลชะตาขาด , ครม.ตายหมู่ อันเนื่องมาจากคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ กรณีเขาพระวิหาร และกรณีนายยงยุทธ ดิยะไพรัช ทั้งสองเรื่องเป็นอิทธิฤทธิ์ของตุลาการภิวัตน์ ...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 11 ก.ค. 2551

“...ตุลาการภิวัตน์คือการที่อำนาจตุลาการเข้ามามีบทบาทมากขึ้น ในการตรวจสอบและถ่วงดุลอำนาจฝ่ายบริหาร และอำนาจนิติบัญญัติ...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 7 ก.ค. 2551

การเกิดขึ้นของกระบวนการตุลาการภิวัตน์นี้ สร้างความไม่พอใจแก่รัฐบาล โดยเฉพาะนายกรัฐมนตรีอย่างมาก จนถึงขนาดที่นายกรัฐมนตรีออกมาตอบโต้กระบวนการดังกล่าว ผ่านรายการสนทนาภาษาสมัคร โดยกล่าวหาว่า องค์กรที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการดังกล่าว เช่น คตส.

คตง. ปปช. เป็นองค์กรที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเพราะเกิดขึ้นในสมัยของคตช. อีกทั้งยังปฏิบัติงานในลักษณะการก้าวก่ายอำนาจของฝ่ายบริหาร คือรัฐบาลจนไม่สามารถบริหารประเทศได้ การกล่าวนี้เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการตลอดช่วงเวลาที่ผ่านมา ที่กล่าวว่า

“...นอกจากนายกรัฐมนตรีจะประกาศเดินหน้าแก้ไขรัฐธรรมนูญแล้ว ยังมีรายงานด้วยว่านายกรัฐมนตรีจะให้ ส.ส.พรรคพลังประชาชนล่ารายชื่อเพื่อถอดถอนคณะกรรมการอิสระทั้ง 3 องค์กรและคณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ โดยอ้างว่ามีที่มาจากรัฐประหาร ไม่เป็นประชาธิปไตย...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 17 ก.ค. 2551

“...ในรายการสนทนาภาษาสมัคร นายกรัฐมนตรีกล่าวในทำนองว่า ศาลปกครองใช้อำนาจเกินหน้าที่ เพราะการออกคำสั่งคุ้มครองชั่วคราวกรณีเขาพระวิหาร เป็นการก้าวก่ายฝ่ายบริหาร ต่อไปนี้หากรัฐบาลไปตกลงอะไรกับต่างประเทศ อาจมีกลุ่มบุคคลใดบุคคลหนึ่งไปยื่นฟ้องต่อศาลอาจทำให้คำสั่งหรือมติคณะรัฐมนตรีต้องตกไป จึงน่าเป็นห่วงในการบริหาร...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 9 ก.ค. 2551

“...ในรายการสนทนาภาษาสมัคร นายกรัฐมนตรีได้กล่าวในทำนองว่า คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ปปช.) เป็นองค์กรที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย เพราะแต่ตั้งขึ้นมาในสมัยคตช. แต่กลับมีอำนาจสั่งให้คณะรัฐมนตรีที่ถูกต้องตามกฎหมาย หยุดปฏิบัติหน้าที่ เมื่อมีผู้ร้องขอให้ถอดถอน พอปปช.รับเรื่องบีบบังคับต้องหยุดปฏิบัติงาน...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 16 ก.ค. 2551

อย่างไรก็ตามการกล่าวหากระบวนการตุลาการภิวัตน์ของนายกรัฐมนตรีนี้ ทางบทบรรณาธิการ ได้นำเสนอเพื่อชี้แจงตอบโต้การกล่าวหาของนายกรัฐมนตรีอย่างทันที โดยการกล่าวถึงความชอบธรรมในคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่มีคำตัดสินชี้ขาดให้องค์กรอิสระอย่าง คตส. คตง. ปปช. เป็นองค์กรที่ถูกต้องตามกฎหมาย มีอำนาจในการปฏิบัติหน้าที่เต็มที่แม้จะเกิดขึ้นในสมัยของคตช. อีกทั้งกระบวนการตรวจสอบดังกล่าวก็ถือเป็นเรื่องธรรมดาในการถ่วงดุลอำนาจของระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตย เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการตลอดช่วงเวลาที่ผ่านมา ที่กล่าวว่า

“...ปปช.ได้รับการแต่งตั้งในช่วงการยึดอำนาจ อาจมีบางอย่างที่ไม่ได้ทำครบถ้วนตามรัฐธรรมนูญ เพราะเป็นเวลาที่ว่างรัฐธรรมนูญ แต่ศาลรัฐธรรมนูญก็ชี้ขาดแล้วว่าประกาศของคตช. ไม่ต่อรัฐธรรมนูญ 2550 ปปช.และองค์กรอิสระอื่นๆจึงถือว่าไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญด้วย...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 16 ก.ค. 2551

“...เพราะศาลรัฐธรรมนูญเคยชี้ขาดแล้วว่าคำสั่งของคสช.ไม่ขัดกับรัฐธรรมนูญ การแต่งตั้งองค์กรต่างๆ จึงชอบด้วยรัฐธรรมนูญ...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 21 ก.ค. 2551

“...ศาลรัฐธรรมนูญชี้ขาดแล้วว่า ในขณะนั้น คสช.เป็นผู้มีอำนาจ “รัฐาธิปัตย์” จึงมีอำนาจที่จะออกกฎหมายมาใช้บังคับ โดยให้ คตส. ปปง. และ ปปช. มีอำนาจเป็นกฎหมายที่บังคับใช้ทั่วไปและได้รับการรับรองจากรัฐธรรมนูญชั่วคราวและ 2550 การแต่งตั้ง คตส. จึงชอบด้วยรัฐธรรมนูญ...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 25 ก.ค. 2551

“...ตุลาการภิวัตน์จะต้องถือว่าการปฏิบัติหน้าที่ตามปกติของฝ่ายตุลาการ ในการตรวจสอบและถ่วงดุลอำนาจ ตามหลักการประชาธิปไตยและเป็นเรื่องจำเป็นอย่างยิ่งในประเทศประชาธิปไตย...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 7 ก.ค. 2551

“...การกระทำดังกล่าว ภายใต้กระบวนการตุลาการภิวัตน์ เป็นการตรวจสอบและถ่วงดุลอำนาจซึ่งกันและกันระหว่างฝ่ายตุลาการกับฝ่ายบริหาร ซึ่งเป็นหลักสำคัญของประชาธิปไตย...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 9 ก.ค. 2551

“...ในความเป็นจริงคือ ไม่ว่าจะศาลรัฐธรรมนูญ ศาลฎีกา หรือศาลปกครอง ต่างก็ทำหน้าที่ในการตรวจสอบและถ่วงดุลฝ่ายบริหาร ในระบอบประชาธิปไตย...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 17 ก.ค. 2551

บทบรรณาธิการ ยังได้กล่าวตำหนิรัฐบาลกลับไปในกรณีการกล่าวหาดังกล่าวว่าเป็นเพราะทางฝ่ายรัฐบาลไม่เคยสนใจตัวบทกฎหมายเอง ทำให้ปฏิบัติไม่ถูกต้องจนต้องถูกตรวจสอบและเมื่อทราบว่าการตรวจสอบแล้วก็ไม่ยอมรับ กลับมองว่าเป็นเกมการเมืองบ้าง เป็นมือที่มองไม่เห็นบ้าง เป็นเพราะรัฐธรรมนูญไม่ดีบ้าง แต่ไม่เคยพิจารณาตัวเองเลย เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ผู้สงสัยเช่นนี้ ไม่เข้าใจหลักการตรวจสอบและถ่วงดุลอำนาจในระบอบประชาธิปไตย และเข้าใจว่าชัยชนะในการเลือกตั้งท่วมท้นคือการมอบอำนาจเบ็ดเสร็จ ให้ทำอะไรก็ได้...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 9 ก.ค. 2551

“...อย่าโทษรัฐธรรมนูญว่าทำให้เกิดปัญหา ต้องโทษตัวเองที่ไม่รอบคอบ ไม่ใส่ใจบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 11 ก.ค. 2551

“...ไม่ว่าจะเกิดปัญหาอะไรขึ้นนายกรัฐมนตรีนะ และคนของพรรคพลังประชาชน มักจะโทษมือที่มองไม่เห็นจึงทำลาย และโทษรัฐธรรมนูญ ไม่เคยมีแม้แต่ครั้งเดียวที่โทษตัวเอง...ใน

ที่สุดก็อาจต้องแก้รัฐธรรมนูญ หรือกฎหมายอื่นๆ เช่น ห้ามยุบพรรค ห้ามถอดถอน เป็นต้น แทนที่จะปรับพฤติกรรมของคนให้เข้ากับกฎหมายแต่กลับกลายเป็นว่าต้องแก้กฎหมายให้เข้ากับพฤติกรรมของคน...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 14 ก.ค. 2551

“...ผลการสำรวจความเห็นของประชาชนหลายสำนัก และหลายต่อหลายครั้งยืนยันตรงกันว่า คนเป็นอันมากเบือนักการเมือง หงุดหงิดต่อพฤติกรรมของนักการเมือง และยังไม่มีหลักฐานใดๆ แสดงว่าฝ่ายตุลาการล้ำเส้นฝ่ายบริหาร นอกจากฝ่ายบริหารที่ถูกกล่าวหาว่าทำผิดกฎหมาย...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 17 ก.ค. 2551

2. วาทกรรมว่าด้วยเรื่องปราสาทเขาพระวิหาร

วาทกรรมชุดนี้พบว่า เนื้อหาในบทบรรณาธิการมีลักษณะมุ่งตำหนิรัฐบาลอย่างรุนแรง ต่อกรณีปราสาทเขาพระวิหาร เนื่องจากรัฐบาลได้ลงนามยินยอมให้กัมพูชาขึ้นทะเบียนเขาพระวิหารต่อองค์การยูเนสโกได้แต่เพียงฝ่ายเดียว โดยที่รัฐบาลไม่ได้สอบถามความคิดเห็นของรัฐสภาและประชาชน ส่งผลให้องค์การยูเนสโกตัดสินใจให้ปราสาทเขาพระวิหารเป็นของกัมพูชาไป นอกจากนี้ในส่วนของพื้นที่ทับซ้อน 4.6 ตารางกิโลเมตร ที่ยังเป็นปัญหากันอยู่ ทางรัฐบาลก็ไม่ได้แสดงความกระตือรือร้นในการที่จะเจรจาหาทางออกต่อปัญหาที่เกิดขึ้น เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการในช่วงเวลาดังกล่าว ที่กล่าวว่า

“...การที่รัฐบาลไทย ได้สนับสนุนอย่างแข็งขันให้รัฐบาลกัมพูชาขอขึ้นทะเบียนปราสาทเขาพระวิหาร เป็นมรดกโลกแต่เพียงฝ่ายเดียว ต่อองค์การยูเนสโก เป็นการตัดสินใจของรัฐบาลเพียงฝ่ายเดียว โดยไม่ได้ขอความเห็นชอบจากรัฐสภา หรือแม้แต่ฟังความเห็นจากประชาชน...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 2 ก.ค. 2551

“...นับเป็นความโชคร้ายของประเทศไทย ที่เกิดกรณีพิพาทกับกัมพูชา กรณีปราสาทเขาพระวิหารอีกครั้งหนึ่ง ในขณะที่เกิดความขัดแย้ง แม้รัฐบาลจะมีเสียงข้างมากท่วมทับในสภา แต่ดูเหมือนว่าขาดภาวะความเป็นผู้นำประเทศ แม้แต่การเจรจาสูงสุดกับกัมพูชายังมอบให้ผู้บัญชาการทหารสูงสุดเป็นผู้นำ ทั้งๆ ที่ตามปกติแล้วจะต้องเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม ซึ่งก็คือนายกรัฐมนตรีนั่นเอง แสดงให้เห็นได้ชัดเลยว่าการเจรจาครั้งนี้ฝ่ายไทยไม่ได้มีการเตรียมพร้อมอะไรเลย...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 24 ก.ค. 2551

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ : 1 ส.ค. – 31 ส.ค. 2551

1. วาทกรรมว่าด้วยการแก้ไขรัฐธรรมนูญ

วาทกรรมชุดนี้เกิดขึ้นสืบเนื่องจากการที่นายกรัฐมนตรีมีแนวคิดจะแก้ไขรัฐธรรมนูญ มาตราที่ 63 ซึ่งเป็นมาตราว่าด้วยสิทธิการชุมนุมโดยสงบของประชาชน อันมีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรที่กำลังดำเนินอยู่ในขณะนั้น การเกิดขึ้นของแนวคิดนี้ ทางบทบรรณาธิการ จึงได้เสนอเนื้อหาในลักษณะการตำหนิ แนวคิดดังกล่าวว่าเป็นแนวคิดที่ แสดงให้เห็นถึงความเป็นเผด็จการของนายกรัฐมนตรี ไม่เคารพและเข้าใจวิถีทางในแบบ ประชาธิปไตย ไม่รู้จักลำดับความสำคัญของปัญหาว่าปัญหาใดควรจัดการก่อนจัดการหลัง เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการในช่วงเวลาดังกล่าว ที่กล่าวว่า

“...การที่นายกรัฐมนตรีมีแนวคิดเช่นนี้ ถือว่าเป็นความคิดที่ค่อนข้างตื่นเงิน แสดงว่า ไม่เข้าใจหลักการสิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานของการปกครองระบอบประชาธิปไตย มองการ ชุมนุมตามท้องถนน มองการเมืองภาคประชาชนนอกรัฐสภาเป็น การเมืองข้างถนน...”
หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 6 ส.ค. 2551

“...แนวคิดดังกล่าวที่ทำเป็นร่างแก้ไขออกมาเผยแพร่ หลายประเด็นฟังดูไม่เข้าท่า เช่น ข้อความที่ว่า การชุมนุมจะต้องไม่มีการสร้างข้อมูลเท็จเอามากกล่าวหา ไม่ปลุกกระดม ประชาชนให้หลงผิด ไม่บังคับไม่จ้วงวานกลุ่มบุคคลใดมาร่วมชุมนุม ไม่ใช่สื่อโฆษณาชวนเชื่อ ทั้ๆที่นายกฯใช้สื่อรัฐโฆษณาชวนเชื่อทุกอาทิตย์ ในรายการสนทนาภาษาสมัคร...”
หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 7 ส.ค. 2551

“...หกเดือนที่ผ่านรัฐบาลและรัฐสภาแทบจะไม่ได้ออกกฎหมายเพื่อบริหารบ้านเมือง แม้แต่ฉบับเดียว ตรงข้าม นอกจากรัฐบาลจะไม่ได้ออกกฎหมายอะไรที่เป็นประโยชน์แล้ว ยังได้ แสดงความกระหึ้นกระหือรือ ที่จะแก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อตนเองและพวกพ้อง รวมทั้งเสนอร่าง กฎหมายลดรอนเสรีภาพในการชุมนุมของประชาชน ดังเช่นที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบัน...”
หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 11 ส.ค. 2551

นอกเหนือจากการตำหนิแนวคิดดังกล่าวของนายกรัฐมนตรี ทางบทบรรณาธิการยังได้ นำเสนอเพื่อชี้แจงถึงหลักการและความสำคัญของสิทธิเสรีภาพของประชาชนในการชุมนุมที่มีความศักดิ์สิทธิ์ ที่รัฐธรรมนูญไทยรับรองไว้ตั้งแต่ปี 2517 รัฐบาลไม่สามารถล้มเลิกหรือออก กฎหมายใดๆมาล้มได้ เพราะสิทธิดังกล่าวถือเป็นหลักพื้นฐานของการปกครองแบบประชาธิปไตย แม้แต่ประเทศมหาอำนาจอย่างสหรัฐอเมริกา ก็มีกฎหมายกำหนดไว้อย่างชัดเจนและเข้มแข็งว่า

รัฐบาลจะออกกฎหมายเพื่อยกเลิกสิทธิเสรีภาพนี้ของประชาชนไม่ได้ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการในช่วงเวลาดังกล่าว ที่กล่าวว่า

“...รัฐธรรมนูญไทย ถือว่าเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบปราศจากอาวุธเป็นสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของประชาชน ในระบอบประชาธิปไตย ที่เขียนเอาไว้เริ่มต้นตั้งแต่รัฐธรรมนูญฉบับปี 2517 โดยเขียนไว้ว่า บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบ และปราศจากอาวุธ การจำกัดเสรีภาพเช่นนี้จะกระทำไม่ได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย รัฐธรรมนูญฉบับ 2540 ที่พรรคพลังประชาชนยกย่องว่าดีที่สุด ก็มีการลอกบทบัญญัตินี้ไว้ในรัฐธรรมนูญเช่นกัน...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 6 ส.ค. 2551

“...หลักการสำคัญของมาตราว่าด้วย เสรีภาพในการชุมนุม เป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชนในระบอบประชาธิปไตย ซึ่งหากขาดไปก็จะเป็นประชาธิปไตย เช่นเดียวกับคนจะต้องดำรงชีวิตอยู่ด้วยปัจจัยสี่ มิฉะนั้นก็ไม่ใช้คนโดยสมบูรณ์...จึงขอย้ำอีกครั้งว่าเสรีภาพในการชุมนุมมีมาแล้วตั้งแต่รัฐธรรมนูญ 2517 ในรัฐธรรมนูญ 2540 ก็ได้ลอกไว้ด้วยว่าเป็นสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานที่เทียบได้กับเสรีภาพในการพูด การนับถือศาสนา เสรีภาพของหนังสือพิมพ์ที่รัฐธรรมนูญอเมริกันห้ามสภาออกกฎหมายลิดรอนเด็ดขาด...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 7 ส.ค. 2551

“...การออกกฎหมายมาจำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชน จะต้องยึดหลักของรัฐธรรมนูญมาตรา 29 ที่เขียนไว้ว่า การจำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคล ที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้ และเท่าที่จำเป็น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้ มิฉะนั้น จะขัดกับรัฐธรรมนูญ...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 9 ส.ค. 2551

2. วาทกรรมว่าด้วยการสร้างความสมานฉันท์

เหตุการณ์ความขัดแย้งระหว่างรัฐบาลกับกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ที่ดำเนินมากกว่าสามเดือน ได้สร้างความไม่สบายใจให้แก่ทุกภาคส่วนของสังคมอย่างต่อเนื่อง ทำให้แนวคิดเรื่องการสมานฉันท์ การพบกันครึ่งทาง เวทีการเจรจาต่างๆ เริ่มเกิดขึ้นมากในช่วงนี้ ทางบทบรรณาธิการก็ให้ความสำคัญกับเรื่องนี้เช่นกัน จึงมุ่งนำเสนอเนื้อหาในลักษณะการเสนอแนะแนวทางแก้ปัญหาความขัดแย้งที่เกิดขึ้น มีสาระสำคัญให้ทุกฝ่ายทั้งฝ่ายรัฐบาล ฝ่ายผู้ชุมนุมองค์กรและประชาชน หันหน้าเปิดเวทีเจรจาทันทีและหาทางออกและความต้องการของแต่ละฝ่ายอย่างแท้จริง โดยไม่มีอคติ โดยเฉพาะฝ่ายรัฐที่ต้องไม่ถือว่าตัวเองเป็นเจ้าของอำนาจเบ็ดเสร็จแต่เพียงอย่างเดียว เพราะถือว่าตนได้ความชอบธรรมมาจากการเลือกตั้ง ในขณะที่ฝ่ายผู้ชุมนุมก็ต้องไม่ถือ

ว่าความคิดเห็นใดๆที่แตกต่างจากแนวทางของตนเป็นแนวคิดที่ผิด เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการในช่วงเวลาดังกล่าว ที่กล่าวว่า

“...ถ้ารัฐบาลเห็นว่าจำเป็นต้องแก้ไขรัฐธรรมนูญ รัฐบาลควรเปิดใจให้กว้าง ให้ทุกฝ่ายมีส่วนร่วมแก้ไข รวมทั้งกลุ่มพันธมิตรฯ ด้วยการตั้งคณะกรรมการที่ประกอบด้วยผู้แทนจากทุกฝ่าย ทั้งรัฐบาล ฝ่ายค้าน องค์กรประชาชน เพื่อศึกษาประเด็นที่จะแก้ไขก่อนเสนอขอความเห็นชอบจากสภา และให้ประชาชนตัดสินใจในขั้นสุดท้ายว่าจะรับหรือไม่รับ...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 12 ส.ค. 2551

“...การสร้างควมสามัคคีหรือสมานฉันท์ในชาติ ไม่สามารถกระทำสำเร็จได้ภายในระยะเวลาอันสั้น เพราะความขัดแย้งถูกสะสมมานาน จึงต้องค่อยเป็นค่อยไป โดยรัฐบาลต้องเป็นผู้นำสร้างบรรยากาศแห่งความสมานฉันท์และความจริงใจให้เห็นเป็นตัวอย่างอย่างเป็นรูปธรรม...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 15 ส.ค. 2551

“...การเมืองทั้งในและนอกสภาน่าจะดำเนินไปด้วยความราบรื่นถ้าทุกฝ่ายยึดถือกติกาโดยเคร่งครัดและเป็นไปตามกติกาประชาธิปไตยแบบสากล ไม่ใช่กติกาแบบไทยๆที่ส่วนใหญ่ชี้ขาดผลการเลือกตั้งด้วยเงิน จึงไม่เป็นที่ยอมรับของกลุ่มผู้ตื่นตัวทางการเมือง และแม้แต่ในส่วนของการเมืองภาคประชาชนก็ต้องยึดกติกาประชาธิปไตย ไม่ใช่ถือตัวเองเป็นใหญ่ และตัดสินใจกันที่ท้องถนน...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 26 ส.ค. 2551

“...ปัญหาการเมืองไทยในขณะนี้ทำอย่างไรจึงจะให้ทั้งสองฝ่าย ผู้มีความคิดทางการเมืองต่างกัน ได้พบกันครึ่งทาง ด้วยการลดความขัดแย้งหรืออคติส่วนตัวทิ้งไป และยึดถือรัฐธรรมนูญและหลักการประชาธิปไตยเป็นแนวทางปฏิบัติ ยอมรับทั้งการเลือกตั้งแต่จะต้องเป็นการเลือกตั้งที่เป็นไปด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและเที่ยงธรรม ขณะเดียวกัน ก็ยอมรับการมีส่วนร่วมและการตรวจสอบถ่วงดุล...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 28 ส.ค. 2551

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ : 1 ก.ย. – 30 ก.ย. 2551

1.วาทกรรมว่าด้วยการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยและการประกาศพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉินของรัฐบาล

วาทกรรมชุดนี้เกิดขึ้นสืบเนื่องมาจากเกิดการปะทะกันระหว่างผู้ชุมนุมกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยกับกลุ่มผู้ต่อต้าน ส่งผลให้มีผู้บาดเจ็บด้วยกันทั้งสองฝ่าย การปะทะกันที่เกิดขึ้นทำให้นายกรัฐมนตรีตัดสินใจประกาศใช้ พรก.การบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉินขึ้นในเขตกรุงเทพฯ การเกิดขึ้นของการประกาศใช้พรก.นี้ ทางบทบรรณาธิการ ได้นำเสนอเนื้อหาในลักษณะเชิงตำหนิการทำงานของนายกรัฐมนตรีอย่างรุนแรง เนื่องจากตลอดช่วงเวลาที่ผ่านมา

ความขัดแย้งทางการเมืองที่เกิดขึ้น นายกรัฐมนตรีไม่เคยแสดงความกระตือรือร้นที่จะแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างจริงจัง ตรงข้ามนายกฯกลับมองสถานการณ์บ้านเมืองที่เกิดขึ้นว่ายังอยู่ในสถานการณ์ปกติ ซึ่งเป็นการมองสถานการณ์ด้วยความตื่นเงิน และหากสถานการณ์บ้านเมืองเป็นปกติอย่างที่นายกรัฐมนตรีกล่าวไว้จริง เพราะเหตุใดนายกฯถึงยังประกาศใช้พรก.ขึ้นอีก การกล่าวตำหนิดังกล่าว เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...เนื้อหาสำคัญที่นายกรัฐมนตรีต้องการสื่อถึงประชาชน ในรายการสนทนาภาษาสมัครภาพพิเศษ คือ การขอให้ลูกคิดอย่าได้เชื่อการกล่าวร้ายป้ายสี และการโฆษณาชวนเชื่อของฝ่ายต่อต้านรัฐบาล และยืนยันว่าสถานการณ์บ้านเมืองขณะนี้อยู่ในสภาวะปกติ ไม่มีอะไรต้องกลัว จึงนำเสนอถึงว่าถ้าบ้านเมืองเป็นปกติ ทำไมจึงยังประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินให้คนไทยและชาวโลกแตกตื่น...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 6 ก.ย. 2551

“...สถานการณ์ของประเทศไทยในขณะนี้ ไม่ได้วิกฤติแต่เฉพาะการเมืองเท่านั้น แม้แต่หัวหน้ารัฐบาลเอง ก็กลายเป็นปัญหา เห็นได้จากการแสดงความคิดเห็นที่คับแคบ มองว่าสถานการณ์ทั่วไปยังปกติดีอยู่ เป็นสถานการณ์ที่อยู่แค่ในทำเนียบรัฐบาลเท่านั้น...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 10 ก.ย. 2551

นอกจากนี้ทางบทบรรณาธิการยังได้มองการประกาศพรก.ของนายกฯครั้งนี้ โดยอ้างอิงข้อสังเกตจากองค์กรต่างๆที่จับตามองสถานการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างใกล้ชิดคิดว่าเป็นเกมการเมืองที่นายกฯสร้างขึ้นให้มีการปะทะกันในลักษณะมีอบชนมีอบ เพื่ออำนาจการสั่งการต่างอยู่มือของนายกฯแต่เพียงผู้เดียวโดยอาศัยพรก.เป็นเครื่องมือ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...มี 3 องค์กรที่มองว่าการปะทะกันระหว่างคนสองกลุ่ม เป็นการจงใจวางแผนเพื่อเป็นข้ออ้างประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน สามองค์กรดังกล่าวได้แก่ 5 องค์กรสื่อมวลชน กลุ่มสมาชิกวุฒิสภา 40 คน และพรรคประชาธิปัตย์ ที่ออกแถลงการณ์ระบุไปในทำนองเดียวกันว่าการปะทะกันเป็นการจงใจวางแผน มีรัฐมนตรีและ ส.ส. ของพรรครัฐบาล มีบทบาทสำคัญในการปลุกเร้ากลุ่มผู้ชุมนุมฝ่ายต่อต้านให้ใช้ความรุนแรงต่อกลุ่มพันธมิตร เป็นการสร้างสถานการณ์และความชอบธรรม ในการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 5 ก.ย. 2551

“...หลายฝ่ายตั้งข้อสังเกตว่า อันที่จริง ไม่ควรประกาศใช้ พรก.สถานการณ์ฉุกเฉินในนครหลวงของประเทศตั้งแต่ตอนแรกด้วยซ้ำไป เพราะไม่เชื่อว่าสถานการณ์บ้านเมืองฉุกเฉินจริง บางฝ่ายวิจารณ์ว่า รัฐบาลจงใจสร้างสถานการณ์ให้มีการปะทะกันระหว่างกลุ่ม นปช.กับ

กลุ่มพันธมิตรฯ เพื่อใช้เป็นข้ออ้างในการประกาศสถานการณ์ภาวะฉุกเฉิน เพื่อใช้กำลังเจ้าหน้าที่สลายการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 18 ก.ย. 2551

นอกเหนือจากการกล่าวต่าหิการประกาศใช้พรก.ฉุกเฉินของนายกฯซึ่งดำเนินการโดย ส่วนของทบพรรณาธิการของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐอยู่แล้ว ที่กล่าวว่า นายกรัฐมนตรียังไม่มีการดำเนินการใดๆเกี่ยวกับเหตุการณ์นองเลือดที่เกิดขึ้นแม้จะมีการประกาศใช้พรก.ฉุกเฉินไปแล้ว หรือนอกจากการประกาศพรก. นายกรัฐมนตรียังพยายามซื้อเวลาด้วยการให้ประชาชนทำ ประชามติเพื่อรับรองการอยู่ในตำแหน่งของรัฐบาลต่อไป ซึ่งพิจารณาได้จากข้อความตอนหนึ่งใน ทบพรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...เกี่ยวกับเหตุการณ์นองเลือด ที่เป็นข้ออ้างในการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน นายกรัฐมนตรีบอกว่าจะให้คณะกรรมการตรวจสอบ แต่ไม่ทราบว่าเป็นคณะกรรมการชุด ไหน...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 5 ก.ย. 2551

“...ข้อเท็จจริงจะเป็นอย่างไร ยังไม่มีการตรวจสอบเพื่อทำความจริงให้ปรากฏ แม้ นายกรัฐมนตรีจะให้สัญญาว่าจะให้คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง แต่ก็ไม่ได้ดำเนินการ ใดๆ...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 18 ก.ย. 2551

“...นายกรัฐมนตรียังไม่สนใจ ประกาศรุกรเกมครั้งใหม่ด้วยของเล่นใหม่ จะให้ผู้มีสิทธิ เลือกตั้งทั่วประเทศ ออกเสียงประชามติว่าจะให้รัฐบาลอยู่หรือไป เพียงเพื่อจะซื้อเวลาให้ รัฐบาล และชักพอกตัวนายกรัฐมนตรี สะท้อนให้เห็นถึงการไร้สำนึกถึงความเร่งด่วนของวิกฤติ สถานการณ์บ้านเมือง...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 8ก.ย. 2551

ทางทบพรรณาธิการ ยังได้มีการนำเสนอพลังของกลุ่มนิสิต-นักศึกษาที่ออกมาคัดค้านการ ประกาศใช้ พรก. รวมไปถึงการอ้างอิงความคิดเห็นของนักวิชาการที่มีชื่อเสียง เช่น ศ.ดร. นิธิ เอียวศรีวงศ์ ที่ออกมาแสดงความไม่เห็นด้วยต่อการประกาศใช้พรก.เช่นกัน ดังเห็นได้จากข้อความ ตอนหนึ่งในทบพรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...กลุ่มพลังนิสิตนักศึกษา กลับมาแสดงบทบาทการเมืองอีกครั้งหนึ่ง ด้วยการ ประกาศว่านิสิตนักศึกษาจากกว่า 80 สถาบัน จากทั่วประเทศ ไม่น้อยกว่า 8,000 คน จะนัดหยุดเรียนหยุดสอบ และไปร่วมการชุมนุมกับกลุ่มพันธมิตรฯ เพื่อคัดค้านการใช้ความรุนแรง ของนายกรัฐมนตรี...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 9 ก.ย. 2551

“...เหตุผลสำคัญที่นายกฯตัดสินใจไม่ลาออก ไม่ยุบสภา อ้างว่าไม่ได้ทำผิดและต้องการรักษาระบอบประชาธิปไตย อาจฟังดูดี แต่ ศ.ดร.นิธิ เอียวศรีวงศ์ เสนอว่าการลาออกหรือการยุบสภา ก็คือการรักษาระบอบประชาธิปไตย เพราะไม่มีใครบอกว่าในระบบประชาธิปไตย จะต้องมียกเลิก ชี้อสมัคร และอันที่จริง ถ้าปล่อยให้สถานการณ์เสื่อมโทรมโดยไม่แก้ไข จะรักษาประชาธิปไตยเอาไว้ไม่ได้...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 10 ก.ย. 2551

พร้อมกันนี้ในช่วงท้ายของวาทกรรม ทางบทบรรณาธิการยังได้นำเสนอผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการประกาศใช้พรก.ฉุกเฉิน ทั้งจากองค์กรต่างๆ รวมไปถึงผลการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งผลการนำเสนอส่วนใหญ่เป็นไปในด้านลบทั้งสิ้น ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...หอการค้าและสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย เรียกร้องรัฐบาลให้ยกเลิกพรก.สถานการณ์ฉุกเฉิน เนื่องจากขณะนี้ภาพลักษณ์ของประเทศพังยับเยิน การท่องเที่ยวถูกทำลายเรียบร้อย ประเทศชาติเสียหายถึง 3.5 พันล้าน...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 8 ก.ย. 2551

“...ประธานสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เตือนว่า ถ้าปล่อยให้สถานการณ์ยืดเยื้อถึงสิ้นปี จะทำให้ภาคอุตสาหกรรมส่งออกและการท่องเที่ยวสูญเสียหายได้ไม่ต่ำกว่า 6 แสนล้านบาท...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 13 ก.ย. 2551

“...บริษัทการบินไทยเปิดเผยว่าการประกาศพรก.ฉุกเฉินทำให้ต้องยกเลิกการเดินทางในหลายเส้นทาง อัตราความจุของผู้โดยสารต่างประเทศ ลดลงจาก 75% ถึง 80% เหลือเพียง 60% ...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 13 ก.ย. 2551

“ผลการสำรวจของกลุ่มตัวอย่างประชาชน โดยสำนักวิจัยเอแบคโพล พบว่า 61% ต้องการให้ยกเลิกพรก.ฉุกเฉิน 56.1% ไม่ต้องการให้รัฐบาลอยู่บริหารงานต่อไป 57.4% ต้องการให้มีการเลือกตั้งใหม่...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 13 ก.ย. 2551

2. วาทกรรมว่าด้วยเรื่องการเมืองใหม่

แนวคิดเรื่องการเมืองใหม่ หรือการปฏิรูปการเมือง เป็นแนวคิดที่เริ่มแพร่หลายอย่างมากในช่วงเวลาที่ผ่านมา โดยกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ทางบทบรรณาธิการได้ให้ความสำคัญในการนำเสนอเรื่องนี้ผ่านบทบรรณาธิการในช่วงเวลาที่ผ่านมา ซึ่งวิเคราะห์ได้ว่าเนื้อหาที่นำเสนอมีลักษณะที่มุ่งสนับสนุนแนวคิดดังกล่าว เริ่มด้วยการกล่าวถึงจุดบกพร่องของการเมืองในรูปแบบเก่าที่สังคมไทยกำลังเผชิญอยู่ในปัจจุบัน ทั้งที่เป็นในส่วนของบทบรรณาธิการ

เองและความคิดเห็นของหน่วยงาน องค์กร บุคคลสำคัญต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการเมือง ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...การเมืองเก่า เป็นการเมืองของไทยในยุคประชาธิปไตย ที่วนเวียนอยู่ในวงจรอุบาทว์เรื่อยมา มักเริ่มต้นด้วยการปฏิวัติรัฐประหาร ตามด้วยการร่างรัฐธรรมนูญใหม่ การเลือกตั้งใหม่ การซื้อสิทธิขายเสียงวิวัฒนาการมาเป็นการซื้อ ส.ส. ซื้อพรรค การใช้อำนาจหน้าที่ถอนทุนบวกกำไร กลับไปสู่การรัฐประหาร และการร่างรัฐธรรมนูญใหม่...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 22 ก.ย. 2551

“...การศึกษาของ ศ.นพ.ธีระวัฒน์ เหมะจุฑา แห่งองค์การความโปร่งใสนานาชาติ ประจำประเทศไทย พบว่า นักการเมืองไทยมีมันสมองระดับอัจฉริยะ แต่เป็นสมองที่โปรแกรมไว้ด้วยความอยากมี ที่ไม่รู้จบสิ้น นำมาซึ่งการโกงกินที่ไม่ถูกวิธี ไม่คำนึงถึงความถูกต้องชั่วดี แม้จะรู้ตัวแต่ก็ไม่สำนึก...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 26ก.ย. 2551

“...เลขาธิการองค์การความโปร่งใสในไทย ระบุว่าปัญหาเฉพาะหน้าของไทย คือ ส่วนใหญ่มักจะไต่รัฐบาลที่อายุสั้น จึงมีการทุจริตกันมาก เพราะนักเมืองต้องเร่งกอบโกย เพราะมีเวลาน้อย...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 26 ก.ย. 2551

เช่นเดียวกับแนวคิดทางเมืองอื่นๆที่ต้องมีจุดบกพร่องบางประการ ให้กลุ่มผู้ไม่เห็นด้วยได้ออกมาวิพากษ์วิจารณ์ แนวคิดเรื่องการเมืองใหม่นี้ก็เช่นเดียวกัน ที่มีจุดบกพร่องบางประเด็นที่ยังคงเป็นที่ถกเถียงกันอยู่ ไม่ว่าจะเป็นประเด็นที่ว่า แนวคิดนี้เป็นแนวคิดที่ใหม่เกิดไปสำหรับสังคมไทยหรือไม่, รูปแบบสูตร 70/30 หรือ 50/50 ในการเลือกตั้ง-แต่งตั้ง ส.ส. จะเหมาะสมและขัดกับรูปแบบการปกครองแบบประชาธิปไตยหรือไม่ ประเด็นต่างๆที่เกิดขึ้นนี้ ทางบทบรรณาธิการมีการนำเสนอเพื่อชี้แจงทำความเข้าใจให้ถูกต้อง อันแสดงให้เห็นถึงการสนับสนุนแนวคิดการเมืองใหม่นี้อย่างแข็งขัน ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...การแสวงหาการเมืองใหม่ไม่ใช่เพิ่งจะเกิดขึ้นในประเทศไทย แต่มีมานานนับพันๆ ปีแล้ว ตัวอย่างเช่น เพลโต นักปรัชญาชาวกรีก ก็พยายามสร้าง รัฐในอุดมคติ ที่มีระบอบการปกครองที่ดีที่สุด มีผู้ปกครองที่ดีที่สุด...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 16 ก.ย. 2551

“...เมืองไทยมีความพยายามที่จะแสวงหาการเมืองใหม่มาโดยตลอด ไม่จะเป็นการลุกฮือของนักศึกษาและประชาชน ในเหตุการณ์ตุลา 2516 การปฏิรูปการเมืองครั้งแรก ด้วยรัฐธรรมนูญ 2540 ที่ทำให้เกิดองค์กรอิสระมากมาย ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตรวจสอบการใช้อำนาจ...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 22 ก.ย. 2551

“...รูปแบบสูตร 70/30 หรือ 50/50 ที่ถูกวิจารณ์อย่างหนัก ทางพันธมิตรชี้แจงว่า ยังไม่ใช่ข้อสรุป แต่เป็นเพียงยกตัวอย่างขึ้นมาเพื่อจุดประกายสำหรับระดมความคิดเห็นในสังคม ไม่ได้เป็นสูตรตายตัว เป็นแต่เพียงการจำลองสมมติเท่านั้น...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 16 ก.ย. 2551

“...อย่าด่วนสรุปว่าต้องเน้นการสรรหาหรือการแต่งตั้ง เพราะการแต่งตั้งไม่ใช่เรื่องใหม่ มีมาแล้วตั้งแต่การเปลี่ยนแปลงการปกครองเมื่อ 76 ปีก่อน คณะราษฎรใช้สูตร 50/50 คือให้ ส.ส.มาจากการเลือกตั้งครึ่งหนึ่ง แต่งตั้งอีกครึ่งหนึ่ง...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 22 ก.ย. 2551

ในช่วงท้ายของการเกิดขึ้นของวาทกรรม แนวคิดการเมืองใหม่ ยังคงได้รับความคาดหวังจากบรรณานิติกรว่าจะเป็นทางออกที่ดีที่สุด ในขณะนี้ของสังคมไทย พร้อมกันนี้ทางบรรณานิติกรหนังสือพิมพ์ไทยรัฐยังได้แสดงความชื่นชมกลุ่มพันธมิตรฯ ในฐานะผู้จุดประกายให้แนวคิดการเมืองใหม่เกิดขึ้นอย่างกว้างขวาง ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบรรณานิติกรที่กล่าวว่า

“...การเจรจาที่จะประสบความสำเร็จทุกฝ่ายจะต้องไม่ตั้งเงื่อนไขที่แข่งกันก้าว จนอีกฝ่ายหนึ่งรับไม่ได้ รัฐบาลก็น่าจะรับข้อเสนอการเมืองใหม่ไปศึกษา โดยให้ประชาชนทุกฝ่ายมีส่วนร่วมในฐานะที่เป็นกรปฏิรูปการเมืองรอบใหม่ต่อจากการปฏิรูปการเมืองด้วยรัฐธรรมนูญ 2540 ที่ผ่านมา...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 23 ก.ย. 2551

“...ความจำเป็นที่จะต้องปฏิรูปการเมืองรอบใหม่ ไม่ได้แปลว่าการปฏิรูปที่ผ่านมาล้มเหลวโดยสิ้นเชิง แต่การปฏิรูปการเมืองจะต้องทำอย่างต่อเนื่อง จะหยุดไม่ได้เพื่อให้เกิดการเมืองภาคประชาชนเข้มแข็ง ระบบการตรวจสอบที่มีประสิทธิภาพ...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 29 ก.ย. 2551

“...น่าชื่นชมยินดี นับตั้งแต่พันธมิตรฯได้เปิดประเด็นเรื่องการเมืองใหม่ขึ้นมา ได้มีการอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างแพร่หลายมากขึ้น มีการเสนอแนวความคิดต่างๆที่จะทำให้การเมืองของประเทศดีขึ้น ประชาชนมีส่วนร่วมมากขึ้น มีการกระจายอำนาจไปสู่ประชาชนมากขึ้น มีระบบการตรวจสอบที่เข้มแข็งมากขึ้น...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 30 ก.ย. 2551

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 1 ต.ค. – 31 ต.ค. 2551

1.วาทกรรมว่าด้วยการสลายการชุมนุมกลุ่มพันธมิตรหน้ารัฐสภา วันที่ 7 ตุลาคม 2551

วาทกรรมชุดนี้เกิดขึ้นภายหลังเหตุการณ์การใช้กำลังเจ้าหน้าที่สลายการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรพันธมิตรที่ปิดล้อมรัฐสภาไม่ยอมให้นายกรัฐมนตรี นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ เข้าไปแถลงนโยบายต่อรัฐสภาเมื่อวันที่ 7 ตุลาคม 2551 ผลการสลายการชุมนุมทำให้กลุ่มผู้ชุมนุมบาดเจ็บเป็นจำนวนมาก และสาหัสถึงขั้นแขน-ขาขาดและมีผู้เสียชีวิต ในส่วนเนื้อหาของบทบรรณาธิการที่เกี่ยวข้องกับวาทกรรมชุดนี้ มีเนื้อหาที่มุ่งตำหนิรัฐบาลอย่างรุนแรง ว่ารัฐบาลต้องรับผิดชอบในฐานะผู้ควบคุมสั่งการเจ้าหน้าที่ในการสลายการชุมนุม จนมีการใช้กำลังเกินกว่าเหตุส่งผลให้มีผู้บาดเจ็บและเสียชีวิตจำนวนมาก ชัดกับสิ่งที่รัฐบาลพยายามกล่าวมาโดยตลอดว่าจะเร่งสร้างความสมานฉันท์ให้เกิดขึ้นภายในสังคม รวมไปถึงประเด็นที่ว่ารัฐบาลมีความจำเป็นแค่ไหนถึงต้องสลายการชุมนุมเพื่อจะเข้าไปแถลงนโยบายต่อสภาให้ได้ เพราะในรัฐธรรมนูญไม่ได้ระบุว่าการแถลงนโยบายต้องกระทำที่รัฐสภาเพียงที่เดียว ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...สำหรับสถานการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้น รัฐบาลคงปิดความรับผิดชอบไม่ได้ โดยเฉพาะนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ นายกรัฐมนตรีในฐานะผู้นำรัฐบาลและเป็นผู้กำกับดูแลสำนักงานตำรวจแห่งชาติโดยตรง ทั้งนี้ต้องยอมรับว่าการปฏิบัติหน้าที่เพื่อรักษากฎหมาย และการดำเนินการก็ต้องเป็นไปตามคำสั่งของระดับนโยบาย ถ้ารัฐบาลไม่สั่งตำรวจก็คงไม่กล้าใช้กำลังเข้าสลายการชุมนุม...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 9 ต.ค. 2551

“...ผลการเข้าสลายการชุมนุมโดยวิธีการใช้แก๊สน้ำตาและระเบิดควันยิ่งถล่มเข้าสู่กลุ่มผู้ชุมนุมในครั้งนี ทำให้มีผู้ได้รับบาดเจ็บจากแรงระเบิดของกระสุนแก๊สน้ำตาและสะเก็ดระเบิดควันนับร้อยราย โดยในจำนวนนี้มีผู้เคราะห์ร้ายได้รับบาดเจ็บสาหัสถึงขั้นขาขาดและมือขาดจำนวน 2 ราย...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 9 ต.ค. 2551

“...เป็นโศกนาฏกรรมที่เกิดขึ้นในรัฐบาลที่ประกาศนโยบายสำคัญต่อรัฐสภาว่าจะดำเนินโครงการจากวันแม่ถึงวันพ่อ 116 วันเพื่อสร้างความสามัคคีภายในชาติ และให้ความสำคัญสูงสุดต่อการแก้ไขความขัดแย้งทางการเมือง โดยยึดทางสายกลาง จึงน่าสงสัยอย่างยิ่งต่อการตัดสินใจของผู้นำรัฐบาลที่ให้ตำรวจสลายผู้ชน และสงสัยว่าใช้แก๊สน้ำตาแบบไหนจึงมีการบาดเจ็บล้มตายเช่นนี้...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 10 ต.ค. 2551

“...รัฐบาลผู้มีอำนาจหน้าที่โดยตรงตามกฎหมาย ในการรักษาความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง แม้จะประกาศนโยบายยึดแนวทางสมานฉันท์ แต่ก็ได้สั่งให้ตำรวจใช้แก๊สน้ำตา

สลายฝูงชนที่หน้ารัฐสภา จนบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก และนายกรัฐมนตรีก็ยังยืนยันว่าเป็นแนวทางสันติวิธีอยู่ แต่น่าสงสัยว่าปากว่าตาขยิบหรือไม่...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 21 ต.ค. 2551

“...ตรงนี้จึงมีคำถามว่ามีความจำเป็นแค่ไหนที่รัฐบาลต้องแถลงนโยบายต่อรัฐสภาที่อาคารรัฐสภา ถึงขั้นต้องใช้ความรุนแรงสลายการชุมนุม โดยไม่คำนึงถึงความสูญเสียที่จะตามมา ทั้งที่รัฐธรรมนูญก็ได้กำหนดว่าจะต้องแถลงนโยบายที่อาคารรัฐสภาเท่านั้น...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 9 ต.ค. 2551

นอกจากนี้ในตอนท้ายของวาทกรรม บทบรรณาธิการยังนำเสนอผลสำรวจความคิดเห็นของประชาชนต่อการสลายการชุมนุมที่เกิดขึ้น เพื่อตอกย้ำความผิดพลาดของรัฐบาลครั้งนี้ ซึ่งสรุปได้ว่าประชาชนรู้สึกเป็นทุกข์ในการกระทำของรัฐบาลต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ผลสำรวจล่าสุด ของศูนย์วิจัยความสุขชุมชน มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญพบว่า ความสุขมวลรวมของคนไทย ได้ลดลงอย่างต่อเนื่อง และไม่มีสัญญาณด้านบวกใดๆที่จะทำให้มีความสุขเพิ่มขึ้น แต่ดัชนีแห่งความทุกข์กลับเพิ่มขึ้นตามลำดับ โดยมีต้นเหตุแห่งความทุกข์ที่สำคัญได้แก่การชุมนุมทางการเมืองของกลุ่มต่างๆและการปะทะกันระหว่างตำรวจกับประชาชนจนมีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บหน้ารัฐสภา เมื่อวันที่ 7 ตุลาคมที่ผ่านมา...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 15 ต.ค. 2551

2. วาทกรรมว่าด้วยการแก้ไขรัฐธรรมนูญ

วาทกรรมชุดนี้เกิดขึ้นเมื่อ นายกรัฐมนตรีนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ ที่ได้รับการโหวตจากพรรคร่วมรัฐบาลให้ขึ้นดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีแทนที่ต่อจากนายสมัคร สุนทรเวช ที่ถูกศาลตัดสินให้พ้นตำแหน่งนายกฯ จากกรณีคดีรายการชิมไปบ่นไป ยังคงแสดงเจตนารมณ์ที่แน่วแน่ในการที่จะผลักดันให้มีการแก้ไขรัฐธรรมนูญ 2550 โดยจัดตั้งคณะกรรมการเพื่อดำเนินการแก้ไขภายใต้ชื่อว่า สมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญ ครั้งที่ 3 หรือ ส.ส.ร 3 ความพยายามในการแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งนี้ของนายกรัฐมนตรี บทบรรณาธิการนำเสนอเนื้อหาที่มีลักษณะเตือนสติในสิ่งที่รัฐบาลกำลังดำเนินการว่า ต้องดำเนินการโดยคำนึงถึงผลประโยชน์ส่วนรวมเป็นสำคัญ อย่าทำเพื่อบุคคลหรือกลุ่มบุคคลใดบุคคลหนึ่ง เพราะอาจทำให้นบ้านเมืองเกิดวิกฤติขึ้นมาได้ การเตือนสติดังกล่าวเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...การมุ่งไปสู่การแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งนี้ สิ่งสำคัญที่รัฐบาลต้องตระหนักก็คือ ต้องเปิดกว้างให้ทุกภาคส่วนในสังคมเข้ามามีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางและเท่าเทียม เพื่อให้เกิดการปฏิรูปการเมืองอย่างแท้จริงและได้รับการยอมรับจากสังคมโดยรวม เพราะต้องไม่ลืมว่า

เป้าหมายสูงสุดของการแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งนี้ เป็นการแก้ไขเพื่อแก้วิกฤติชาติ ไม่ใช่เพื่อแก้ปัญหามืองเท่านั้น...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 2 ต.ค. 2551

“...ที่น่าเป็นห่วงคือ การตั้ง ส.ส.ร.3 หรือสมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญ ครั้งที่ 3 เพื่อแก้ไขหรือจัดทำรัฐธรรมนูญใหม่ อาจจะไม่เป็นไปด้วยความราบรื่น ด้วยบรรยากาศแห่งความสมานฉันท์ โดยมีทุกพรรคและทุกภาคส่วนของประชาชนมีส่วนร่วม เพราะถ้าเนื้อหาของ การแก้ไขถูกมองว่าเป็นการแก้ไขเพื่อพวกตนเองและพวกพ้อง ก็อาจนำไปสู่ความขัดแย้งแทนที่จะช่วยยุติความขัดแย้ง...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 22 ต.ค. 2551

“...การแก้ไขรัฐธรรมนูญ ถ้าต้องการแก้ไขเพื่อยุติปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ก็ต้องแสดงความจริงใจต่อประชาชน แต่ถ้าแก้ไขเพื่อลดอำนาจศาลและองค์กรอิสระต่างๆ ลดความเข้มงวดในการตรวจสอบ เพื่อตนเองและพวกพ้อง มีหวังถูกต่อต้านแน่นอน...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 29 ต.ค. 2551

นอกจากการดำเนิน ทางบทบรรณาธิการยังได้เสนอแนะแนวทางเกี่ยวกับการแก้ไขรัฐธรรมนูญเพิ่มเติมด้วย โดยเสนอว่าสิ่งสำคัญที่เป็นปัญหาการเมืองในขณะนี้ไม่ได้อยู่ที่ตัวรัฐธรรมนูญเพียงอย่างเดียว แต่อยู่ที่คนเป็นสำคัญ ว่าคนนั้นจะนำเอาหลักการและเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญไปบังคับใช้ได้มากน้อยและมีประสิทธิภาพแค่ไหน เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...แน่นอนว่าการแก้ไขรัฐธรรมนูญให้เป็นประชาธิปไตยเป็นเรื่องที่ดี แต่อย่าคิดว่ารัฐธรรมนูญคือ ยาวิเศษที่จะแก้ปัญหาวิกฤติการเมืองที่เกิดขึ้นได้ทั้งหมด เพราะต้นตอของปัญหาไม่ได้เกิดจากกติกาอย่างรัฐธรรมนูญ แต่เกิดจากคนใช้กติกา...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 6 ต.ค. 2551

“...ปัญหาการเมืองที่สำคัญของประเทศไทย ไม่ใช่เพราะรัฐธรรมนูญไม่ดี แต่เป็นเพราะไม่ได้บังคับใช้และปฏิบัติตามตัวบท เจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญอย่างแท้จริง เช่น รัฐธรรมนูญ 2540 มีการให้องค์กรอิสระคอยตรวจสอบการทำงานของฝ่ายบริหาร ก็ถูกอำนาจการเมืองครอบงำจนไม่สามารถทำงานได้...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 14 ต.ค. 2551

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 1 พ.ย. – 2 ธ.ค. 2551

1.วาทกรรมว่าด้วยกระบวนการตุลาการภิวัตน์

วาทกรรมชุดนี้เนื้อหาของบทบรรณาธิการพยายามนำเสนอให้เห็นว่า ไม่ว่าจะสถานการณ์บ้านเมืองจะวิกฤตแค่ไหน สถาบันตุลาการก็ยังคงเป็นที่พึ่งของประชาชนได้ ภายใต้การดำเนินการ

ที่เรียกว่ากระบวนการตุลาการภิวัตน์ ที่แม้แต่ประเทศอังกฤษก็ยังให้การรับรอง เช่นกรณีการตัดสินคดีของ พ.ต.ท.ทักษิณ ที่ศาลไทยตัดสินว่ามีความผิดจริง ทางอังกฤษก็เคารพการตัดสินของศาลไทย จึงสั่งยกเลิกวีซ่าของ พ.ต.ท.ทักษิณ ส่งผลให้ พ.ต.ท.ทักษิณ ไม่สามารถเดินทางเข้าออกประเทศอังกฤษได้อีก ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...รัฐมนตรีต่างประเทศอังกฤษ ชี้แจงเหตุผลในการถอนวีซ่าว่าเนื่องจาก พ.ต.ท.ทักษิณ และภรรยา ถูกศาลไทยพิพากษาให้จำคุก แสดงให้เห็นว่ารัฐบาลอังกฤษยึดหลักการปกครองโดยกฎหมาย หรือหลักนิติธรรม นิติรัฐหรือกฎหมายสูงสุด...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 27 พ.ย. 2551

“...การถอนวีซ่าเท่ากับว่ารัฐบาลอังกฤษยอมรับกระบวนการยุติธรรมของไทย และคำพิพากษาของศาลไทย ที่สั่งจำคุกอดีตนายกรัฐมนตรีไทยและภรรยา เป็นการยืนยันว่าประเทศอังกฤษเป็นประชาธิปไตยที่มีวิวัฒนาการโดยยึดหลักนิติธรรมเป็นสำคัญ...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 11 พ.ย. 2551

ไม่เฉพาะแต่กรณีของ พ.ต.ท.ทักษิณ ที่ถูกมองว่าเป็นฝ่ายเดียวกับรัฐบาลเท่านั้น ที่ได้รับผลกระทบจากกระบวนการตุลาการภิวัตน์ เพราะแม้แต่ข้าราชการเมืองฝ่ายค้านพรรคประชาธิปัตย์ อย่างนายอภิรักษ์ โกษะโยธิน ก็ยังได้รับการตรวจสอบและพิพากษาจากกระบวนการตุลาการภิวัตน์เช่นเดียวกันว่า มีความผิดจริงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ จนต้องลาออกจากตำแหน่งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครเพื่อแสดงความรับผิดชอบ อันเป็นการแสดงให้เห็นว่ากระบวนการตุลาการภิวัตน์ที่เกิดขึ้น เชื่อถือได้ มีมาตรฐานเดียวไม่เลือกปฏิบัติว่าอีกฝ่ายจะเป็นใคร ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...หลังจากที่ ป.ป.ช. มีมติว่ามีมูลความผิด ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ นายอภิรักษ์ โกษะโยธิน ได้ตัดสินใจลาออกจากตำแหน่งผู้ว่าราชการกรุงเทพฯ มติของ ป.ป.ช. ครั้งนี้เป็นบทเรียนเตือนสติข้าราชการเมือง และข้าราชการระดับสูง จะต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความรอบคอบ เพราะเป็นยุคที่มีการเรียกร้องธรรมาภิบาล ความโปร่งใส ความซื่อสัตย์สุจริตและความรับผิดชอบต่อปฏิบัติหน้าที่...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 15 พ.ย. 2551

“...กรณีอภิรักษ์ จึงทำให้คากกล่าวที่ว่าประเทศไทย คุณมีไว้ซึ่งคนจน แม้จะกระทำ ความผิดเพียงเล็กน้อย ส่วนคนที่มีอำนาจหรือร่ำรวย ถึงทำผิดร้ายแรงแค่ไหนก็ปล่อยให้ลอยนวล อาจจะไม่เป็นความจริงเสมอไปในปัจจุบัน...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 15 พ.ย. 2551

นอกจากนี้ทางทบพรรณานิการยังได้มีการนำเสนอผลสำรวจจากสำนักวิจัยเอแบคโพล เพื่อเป็นการยืนยันว่าประชาชนส่วนใหญ่ยังคงเชื่อมั่นว่าสถาบันตุลาการจะเป็นที่พึ่งของประชาชนได้ ท่ามกลางวิกฤติการเมืองที่เกิดขึ้น ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทพรรณานิการที่กล่าวว่า

“...ผลการสำรวจความเห็นของประชาชนใน 19 จังหวัด ของทุกภาคทั่วประเทศครั้งล่าสุด โดยสำนักวิจัยเอแบคโพล ยืนยันว่าคน 91.9% เชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรม 70.2% เชื่อมั่นในศาลฎีกา 68.4% เชื่อมั่นในศาลปกครอง และ 62.7% เชื่อมั่นในศาลรัฐธรรมนูญ...”
หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 4 พ.ย. 2551

2. วาทกรรมว่าด้วยการสร้างความสมานฉันท์

วาทกรรมชุดนี้เกิดขึ้นเนื่องจากในช่วงเวลาที่ผ่านมาความวุ่นวายทางการเมืองระหว่างฝ่ายรัฐบาลกับฝ่ายพันธมิตร ดำเนินมาอย่างต่อเนื่องยาวนานโดยไม่มีท่าทีว่าจะยุติลงได้โดยง่าย ตรงกันข้ามกับมีสัญญาณหลายประการที่กำลังแสดงให้เห็นว่าความรุนแรงขั้นแตกหักกำลังจะเกิดขึ้นในไม่ช้า เช่นการประกาศกลับมาต่อสู้ทางการเมืองเต็มตัวของ พ.ต.ท.ทักษิณ หรือ การประกาศการต่อสู้ขั้นแตกหักในสงครามครั้งสุดท้ายของกลุ่มพันธมิตรฯ รวมไปถึงความล้มเหลวของรัฐบาลในการรักษาความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทพรรณานิการที่กล่าวว่า

“...ทุกอย่างต้องถอยกลับไปก่อน 19 กันยายน ถ้าอยู่กันโดยสงบไม่ได้ ก็อย่าอยู่กันอย่าสงบเลย เป็นคำพูดและความเห็นของ พ.ต.ท.ทักษิณ ที่สะท้อนให้เห็นว่า ความขัดแย้งทางการเมืองที่ดำเนินมาอย่างยืดเยื้อยาวนานขณะนี้ ได้ก้าวถึงจุดอันตราย ที่ความขัดแย้งพร้อมที่จะใช้ความรุนแรงเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจ หรือเพื่อรักษาอำนาจของตน แม้แต่พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ก็เคยประกาศหลายครั้งว่าเป็นการต่อสู้ขั้นแตกหัก หรือเป็นสงครามครั้งสุดท้าย...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 21 พ.ย. 2551

“...หลังจากที่กลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยโดนระเบิดเสียชีวิต 1 คน และบาดเจ็บกว่า 20 คน จึงมีการประกาศชุมนุมใหญ่ เพื่อการต่อสู้ขั้นแตกหัก ในวันเดียวกันกับการชุมนุมของ นปช. ซึ่ง พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร โจรคัมภีร์เข้ามาเพื่อประกาศสู่ทางการเมือง...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 24 พ.ย. 2551

“...รัฐบาลยังล้มเหลวในการทำหน้าที่ขั้นพื้นฐาน คือการรักษาความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง และการปกป้องความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน ช้ายังประกาศเดินหน้าแก้ไขรัฐธรรมนูญ รวากับว่าเป็นเรื่องเร่งด่วนของบ้านเมือง...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 24 พ.ย. 2551

สัญญาณความรุนแรงที่กำลังจะเกิดขึ้นนี้ทำให้ทางบพบรรณธิการ พยายามนำเสนอเนื้อหาในลักษณะที่มุ่งสร้างความสมานฉันท์ให้เกิดขึ้นภายในสังคม ด้วยการเรียกร้องให้ทุกฝ่าย ยุติการใช้ความรุนแรง และหันหน้าเจรจากันด้วยเหตุและผล ภายใต้กรอบของกฎหมาย พร้อมกับนำเสนอผลสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเพื่อแสดงให้เห็นว่าคนส่วนใหญ่ในสังคม ไม่ต้องการเห็นความรุนแรงเกิดขึ้น และต้องการให้ทุกฝ่ายหันหน้าเข้าหากัน ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบพบรรณธิการที่กล่าวว่

“...รัฐบาลน่าจะแสดงความกระตือรือร้นมากกว่าที่ผ่านมาในการแสวงหาหนทางยุติความขัดแย้ง โดยสันติและสมานฉันท์แทนการเผชิญหน้า จึงหวังว่าทุกฝ่ายจะให้โอกาสแก่เหตุผลและสันติวิธีในการยุติความขัดแย้งเพื่อไม่ให้บ้านเมืองต้องบอบช้ำยิ่งกว่าที่เป็นอยู่...”
หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 24 พ.ย. 2551

“...การใช้ความรุนแรงเพื่อแก้ปัญหาสวนทางกับความคิดเห็นของประชาชนส่วนใหญ่ ผลการสำรวจใน 19 จังหวัดของ เอแบคโพล พบว่ามีถึง 94% เห็นด้วยกับการยุติความรุนแรง และหันหน้าพูดจากัน และ 91.9% ยังเชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรม พลังเงียบซึ่งเป็นเสียงข้างมากของประชาชนเรียกร้องให้คู่ความขัดแย้ง เลิกคิดใช้ความรุนแรงและแสวงหาสันติ...”
หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 21พ.ย. 2551

“...ผลสำรวจความคิดเห็นประชาชนของเอแบคโพล นอกจากการเรียกร้องการเจรจาแล้ว กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 91.9 ยังบอกว่าเชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรม แสดงว่าต้องการให้ฝ่ายที่ขัดแย้งกัน ยุติความขัดแย้งตามกระบวนการยุติธรรม โดยสันติและตามกติกาของรัฐธรรมนูญ...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 5 พ.ย. 2551

นอกเหนือจากการใช้ผลสำรวจความคิดเห็นของประชาชน ทางบพบรรณธิการยังได้นำเสนอคำกล่าวของบุคคลสำคัญ 2 คนในสังคม คือพลเอกอนุพงษ์ เผ่าจินดา ผู้บัญชาการทหารบก และพระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา เพื่อสนับสนุนวาทกรรมว่าด้วยการสร้างความสมานฉันท์ครั้งนี้ ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบพบรรณธิการที่กล่าวว่

“...พลเอกอนุพงษ์ เผ่าจินดา ผู้บัญชาการทหารบก ประกาศว่า ยินดีสนับสนุนให้มีการเจรจาระหว่างคู่ขัดแย้งทางการเมือง เพื่อหาทางออกร่วมกันโดยสันติ เป็นการยืนยันจุดยืนไม่เข้าข้างฝ่ายใด เพราะทั้งสองฝ่ายต่างก็คือประชาชน...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 10 พ.ย. 2551

“...พระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา ทรงมีพระดำรัสว่า พระองค์มีความมุ่งมั่นที่จะสนับสนุนการรณรงค์เพื่อยุติความรุนแรงต่อผู้หญิงและเด็ก โดยรณรงค์อย่างต่อเนื่องเป็นระบบ และจริงจัง เพื่อขจัดทัศนคติทางสังคมและวัฒนธรรมที่ฝังรากลึก เพราะความรุนแรงเป็นปัญหาส่วนรวม...ปัญหาทางการเมืองก็เช่นกัน บรรดาผู้เกี่ยวข้องทั้งหลาย ไม่ว่าจะป็นนักการเมือง ข้าราชการ องค์กรประชาธิปไตย หรือประชาชนโดยทั่วไป น่าจะน้อมนำพระดำรัสของพระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา ไปปรับใช้เพื่อยุติความรุนแรงทางการเมือง เริ่มด้วยการปลูกฝังค่านิยมที่ถูกต้องในการปกครองระบอบประชาธิปไตย ที่ยอมรับความเห็นที่แตกต่าง และยึดหลักกฎหมายในการแก้ปัญหา...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 25พ.ย. 2551

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 10 วันหลังการชุมนุม 3 ธ.ค. – 13 ธ.ค. 2551

1.วาทกรรมว่าด้วยการสร้างความสมานฉันท์

วาทกรรมชุดนี้เกิดขึ้นในช่วง 10 วันก่อนสิ้นสุดการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย เป็นช่วงที่การเมืองของประเทศไม่มีรัฐบาลถาวรในการบริหารประเทศ เนื่องจากมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญให้ยุบ 3 พรรคร่วมรัฐบาล ได้แก่ พรรคพลังประชาชน พรรคชาติไทย และพรรคประชาธิปัตย์ ส่งผลให้นายกรัฐมนตรี นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ ซึ่งเป็น ส.ส.พรรคพลังประชาชน ต้องพ้นไปจากตำแหน่งตามพรรคไปด้วย ทำให้ตำแหน่งนายกรัฐมนตรีว่างลงเกิดภาวะสุญญากาศทางการเมืองขึ้น ผลที่เกิดตามมาคือพรรคร่วมรัฐบาลที่ไม่ได้รับผลจากคำวินิจฉัยของศาล พยายามที่จะรวมเสียงกันเองเพื่อกลับมาจัดตั้งรัฐบาลอีกครั้ง โดยไม่คำนึงถึงความเหมาะสมของสถานการณ์บ้านเมืองที่เกิดขึ้น ทำให้เนื้อหาที่นำเสนอในบทบรรณาธิการในช่วงนี้มีลักษณะที่มุ่งตำหนิในสิ่งที่พรรคร่วมรัฐบาลกำลังพยายามดำเนินการอยู่ ว่าไม่มีความรับผิดชอบต่อบ้านเมือง คิดถึงแต่พวกพ้อง นายทุน ของพรรคเป็นหลัก ทั้งๆที่จริงแล้วเจ้าของจริงๆ คือประชาชนต่างหาก ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...การยืนยันที่จะจัดตั้งรัฐบาลหกพรรคเหมือนเดิม โดยให้พรรคเพื่อไทยเป็นแกนนำ และเป็นหัวหน้ารัฐบาล แสดงให้เห็นว่านักการเมืองบางส่วนขาดจิตสำนึกรับผิดชอบต่อบ้านเมือง ไม่ได้เรียนรู้บทเรียนของสองรัฐบาลที่ล้มไป ส่วนข้ออ้างที่ว่า พรรคร่วมรัฐบาลจะต้องกอดคอกันต่อไป เพื่อจัดตั้งรัฐบาลใหม่ ไม่ว่าจะอ้างว่า เพื่อบุญคุณของนายใหญ่ หรือเพื่อไม่ให้กลายเป็น ส.ส. สอบตก ล้วนแต่เป็นเรื่องที่คำนึงถึงประโยชน์ส่วนตัว ไม่ได้มีจิตสำนึกเพื่อบ้านเมืองแม้แต่น้อย เข้าทำนองว่าอำนาจและผลประโยชน์ส่วนตัวมาก่อน ชาติมาทีหลัง...”
หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 8 ธ.ค. 2551

“...บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มุ่งให้ ส.ส. มีอิสระในการทำหน้าที่เพื่อประชาชนอย่างแท้จริง ส.ส. ไม่จำเป็นต้องทำตามมติพรรคไม่ต้องคำนึงถึงบุญคุณ นายทุน พรรค หรือ

นายใหญ่ แต่ให้ทำตามคำปฏิญาณที่ว่า จะปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต เพื่อประโยชน์ของประเทศและประชาชนทุกประการ...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 9 ธ.ค. 2551

“...จะต้องทำให้พรรคการเมืองเป็นสถาบันการเมืองที่แท้จริง เป็นพรรคมวลชนไม่ใช่พรรคของหัวหน้าพรรค หรือนายทุนพรรค หรือของนายใหญ่ เพื่อไม่ให้เกิดการตัดสินใจใดๆแต่ละที ต้องคำนึงถึงบุญคุณของบุคคลเหล่านี้ จนอดสงสัยไม่ได้ว่าไม่ได้คิดถึงบุญคุณของประชาชนผู้เสียภาษีและเลือก ส.ส. เลยหรือ...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 10 ธ.ค. 2551

พร้อมกันนี้ทางบทบรรณาธิการ ยังได้เสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาสุญญากาศทางการเมืองที่เกิดขึ้น ด้วยการเสนอให้แก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อจัดตั้งรัฐบาลแห่งชาติ เพื่อเปิดโอกาสให้คนนอกที่มีความรู้ความสามารถเข้ามาบริหารบ้านเมืองเพื่อแก้ปัญหาเฉพาะหน้า อันเป็นการสร้างความสมานฉันท์ให้เกิดขึ้นในสังคมได้อีกรูปแบบหนึ่ง ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ท่ามกลางวิกฤติการเมืองที่ยืดเยื้อในขณะนี้ ถ้าหากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง แปรเปลี่ยนวิกฤติเป็นโอกาสด้วยการจัดตั้งรัฐบาลขึ้นมาบริหารบ้านเมืองเป็นการชั่วคราว ไม่ว่าจะเรียกชื่อเป็นรัฐบาลแห่งชาติ หรือรัฐบาลเฉพาะกิจ ก็น่าจะยุติความขัดแย้งทางการเมืองได้ โดยระดม ส.ส.ทุกพรรคเพื่อแก้รัฐธรรมนูญ เปิดทางให้คนนอกซึ่งไม่ใช่ ส.ส.เป็นนายกรัฐมนตรีได้ เช่นเดียวกับอดีตนายกรัฐมนตรี อานันท์ ปันยารชุน...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 4 ธ.ค. 2551

“...พรรคร่วมรัฐบาลควรยินยอมให้มีการจัดตั้งรัฐบาลเฉพาะกิจ เพื่อฟื้นฟูความสงบเรียบร้อย และสร้างบรรยากาศแห่งความสมานฉันท์ โดยการแก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อเปิดโอกาสให้คนนอก...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 5 ธ.ค. 2551

“...ให้ทุกพรรคร่วมกันจัดตั้งรัฐบาล จะเรียกว่ารัฐบาลแห่งชาติ รัฐบาลเฉพาะกาล หรือรัฐบาลเพื่อชาติก็ตาม โดยอาจมีเงื่อนไขว่าไม่ให้พรรคใหญ่เป็นนายกรัฐมนตรี และแก้ไขหรือดัดใช้รัฐธรรมนูญเพียงมาตราเดียว ที่ระบุว่านายกรัฐมนตรีต้องมาจาก ส.ส. เพื่อเปิดโอกาสให้คนนอกเป็นหัวหน้ารัฐบาลชั่วคราวได้ ภารกิจที่สำคัญของรัฐบาลเฉพาะกาล คือการสร้างบรรยากาศของความสมานฉันท์ จัดระเบียบการเมือง และยุบสภาเพื่อคืนอำนาจให้ประชาชนในเวลาที่เหมาะสม...” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 11 ธ.ค. 2551

หนังสือพิมพ์เดลินิวส์

หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ : 10 วัน ก่อนการชุมนุม 15 พ.ค. – 25 พ.ค. 2551

1. วาทกรรมว่าด้วยเรื่องการแก้ไขรัฐธรรมนูญ

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่มุ่งตำหนิการทำงานของรัฐบาล โดยเฉพาะตัวของ นายกรัฐมนตรี นายสมัคร สุนทรเวช ในประเด็นที่นายสมัครพยายามจะแก้ไขรัฐธรรมนูญปี 2550 โดยทางบทบรรณาธิการพยายามนำเสนอในลักษณะไม่เห็นด้วยกับความพยายามข้างต้นของนายสมัคร พร้อมนำเสนอเพื่อเสริมว่าไม่ใช่แค่ทางบทบรรณาธิการเท่านั้นที่ไม่เห็นด้วย แม้แต่ประชาชนส่วนใหญ่จากผลสำรวจก็ไม่เห็นด้วย เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...เอแบคโพลได้สำรวจความเห็นจากประชาชนเรื่องสถานการณ์การเมืองพบว่า ประชาชนส่วนใหญ่ร้อยละ 61.5 คิดว่าการแก้ไขรัฐธรรมนูญจะนำไปสู่การใช้ความรุนแรงในบ้านเมือง ประชาชนร้อยละ 60.6 คิดว่าอาจเกิดการรัฐประหาร นอกจากนี้ยังได้สำรวจพบว่า ความนิยมในตัวนายสมัคร สุนทรเวช นายกรัฐมนตรี ลดฮวบฮาบ จากร้อยละ 45.4 ในเดือน กุมภาพันธ์ เหลือเพียงร้อยละ 21.4...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 24 พ.ค. 2551

ต่อมาเมื่อนายสมัคร สุนทรเวช เสนอแนวคิดที่จะทำประชามติ เพื่อถามความเห็นของประชาชนว่าจะแก้ไขรัฐธรรมนูญดีหรือไม่ ในเรื่องนี้ทางบทบรรณาธิการมีท่าทีเห็นด้วย โดยนำเสนอว่ายังไม่สายเกินไปที่จะทำประชามติ อีกทั้งจำนวนเงินที่ใช้ก็ไม่มากเมื่อเทียบกับความสงบสุขของบ้านเมือง เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...การทำประชามติเรื่องแก้ไขรัฐธรรมนูญถือว่ายังไม่สายเกินไป ส่วนงบประมาณจำนวน 2 พันล้านบาท ที่นำมาใช้ในการนี้ไม่ควรที่จะเสียดาย ถ้าจะทำให้บ้านเมืองไม่เข้าสู่กลียุคหรือไม่ต้องเสียเลือดเนื้อของคนไทยตามที่ประชาชนส่วนใหญ่วิตกกังวล...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 24 พ.ค. 2551

อย่างไรก็ตามแม้ทางบทบรรณาธิการ เห็นด้วยกับการทำประชามติดังกล่าว แต่ทางบทบรรณาธิการก็ได้แสดงความเป็นห่วงและเสนอเพิ่มเติมไว้ว่า หากรัฐบาลจะทำประชามติจริงๆ ในเบื้องต้นก็ควรจะถอนปฏิบัติการแก้ไขรัฐธรรมนูญออกไปก่อน เพื่อลดความตึงเครียดทางการเมือง อีกทั้งหากจะทำประชามติจริงๆ ก็ควรทำด้วยความรอบคอบ ครอบคลุม ถามประชาชนในทุกๆ ประเด็น ไม่ควรทำเหมือนตอนรับร่างรัฐธรรมนูญปี 2550 ที่ถามเพียงแค่ว่ารับหรือไม่รับ แก้หรือไม่แก้เท่านั้น เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ปัญหานี้อยู่ที่นายกรัฐมนตรีจะแก้วิกฤตรัฐธรรมนูญด้วยความจริงใจหรือเปล่า หรือเป็นเพียงการแก้เกมทางการเมืองเท่านั้น ถ้าทำเพื่อให้บ้านเมืองควรต้องสั่งให้ ส.ส.พรรค ประชาชน ในฐานะที่ตนเองเป็นหัวหน้าพรรคให้ถอนญัตติออกไปก่อน ผลประขามดีออกมาเห็น ด้วยแล้วค่อยมาดำเนินการภายหลัง...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 24 พ.ค. 2551

“...เป็นเรื่องน่าเสียดายถ้าการลงประชามติครั้งนี้ได้บอกกล่าวให้ประชาชนได้รับทราบ ว่าจะแก้ไขประเด็นใหญ่ๆอะไรบ้าง ก็จะเป็นการมัดมือชกประชาชนเหมือนอย่างการลง ประชามติรับร่างรัฐธรรมนูญปี 2550 ที่ผ่านมา จึงจะสามารถอ้างเสียงประชามติของประชาชน ได้อย่างเต็มที่...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 24 พ.ค. 2551

แต่แม้ทางบทบรรณาธิการจะเห็นด้วยกับการทำประชามติ แต่กับเรื่องการแก้ไข รัฐธรรมนูญ พบว่าทางบทบรรณาธิการก็ยังคงมีท่าที่ไม่เห็นด้วย โดยเห็นว่าขณะนี้ บ้านเมืองกำลัง เผชิญปัญหาอย่างอื่นที่รุนแรงและจำเป็นอย่างมากกว่าเรื่องการแก้ไขรัฐธรรมนูญ โดยเฉพาะในเรื่อง ของการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ เห็นได้จากการนำเสนอผลสำรวจความคิดเห็นของประชาชนจาก สำนักวิจัยต่างๆที่กล่าวว่า

“...การสำรวจดัชนีความเชื่อมั่นผู้บริโภค โดยศูนย์พยากรณ์เศรษฐกิจและธุรกิจ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยพบว่า ค่าความเชื่อมั่นทั้งปัจจุบันและอนาคตลดลง เนื่องจากน้ำมัน แพง ค่าครองชีพสูง รายได้ไม่เพียงพอกับรายจ่าย...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 19 พ.ค. 2551

“...การสอบถามความคิดเห็นของนักลงทุนต่างชาติถึงความเชื่อมั่นต่อเศรษฐกิจไทย พบว่า ส่วนใหญ่เห็นว่าปัญหาวิกฤตอันดับแรกคือ การเมืองที่ไม่มีเสถียรภาพ ที่จะส่งผลกระทบต่อความ เชื่อมั่นและการลงทุน รองลงมาคือ พลังงานราคาสูง การชะลอตัวของเศรษฐกิจ แรงงาน และ การสนับสนุนการลงทุน...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 19 พ.ค. 2551

ในตอนท้ายของชุดวาทกรรม ทางบทบรรณาธิการมองว่าทั้งเรื่องการแก้ไขรัฐธรรมนูญ และปัญหาเศรษฐกิจที่กำลังเผชิญอยู่ ล้วนมีสาเหตุสำคัญมาจากนักการเมืองที่ไม่ทำเพื่อส่วนรวม แต่ทำเพื่อตัวเองเป็นหลัก ทางบทบรรณาธิการจึงนำเสนอเพื่อตั้งข้อสังเกตและเตือนสติ นักการเมืองทั้งหลายให้เลิกทำเพื่อตัวเองและหันมาแก้ปัญหาปากท้องของประชาชนอย่าง จริงจังจริงๆได้แล้ว เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ขณะที่ข้อเท็จจริงสภาพการเมืองของไทยยังวุ่นวายกับผลประโยชน์ของพวกเขาฟ้อง และเสียเวลาลอยกับการจัดการภาวะที่ไม่ใช่การบรรเทาทุกข์สุขของประชาชนที่เกิดขึ้นโดยตรง

ในปัจจุบัน ดังจะเห็นได้ว่า ท่ามกลางสถานการณ์ราคาน้ำมันที่พุ่งขึ้นสูงในขณะนี้ ประชาชนไทยไม่มีทางเลือกหรือทางเลือกรอื่นใดนอกจากก้มหน้าก้มตาจ่ายเงินเพิ่ม ดังนี้ ควรแล้วหรือไม่ที่นักการเมืองทั้งหลายจะได้ทบทวนตัวเองที่จะหยุดความเคลื่อนไหวเพื่อตนเองและพรรคพวกแล้วรวมตัวกันแก้ปัญหาชาวบ้าน โดยไม่มีเบื้องหลังใดๆแอบแฝง...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 19 พ.ค. 2551

หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ : 26 พ.ค. – 30 มิ.ย. 2551

1.วาทกรรมว่าด้วยความชอบธรรมในการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่มีเนื้อหา 2 ส่วนที่เกี่ยวข้องกับการชุมนุมกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ที่เริ่มขึ้นเมื่อวันที่ 26 พฤษภาคม 2551 โดยเนื้อหาของวาทกรรมในส่วนแรกเป็นเนื้อหาที่แสดงท่าทีที่เห็นด้วยกับการชุมนุม มองว่าการชุมนุมที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งที่สามารถทำได้ เป็นเรื่องที่ดี เป็นเรื่องปกติในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตย ทุกๆฝ่าย โดยเฉพาะรัฐบาลควรยอมรับและเห็นด้วยกับการชุมนุมที่เกิดขึ้น ภายใต้เงื่อนไขการชุมนุมโดยสงบ ปราศจากอาวุธ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...การตื่นตัวทางการเมืองของประชาชนที่จะได้เข้ามามีส่วนร่วมต่อบ้านเมืองมากขึ้น และการชุมนุมคัดค้านขัดแย้งในเรื่องต่างๆนั้นถือว่าเป็นเรื่องธรรมดาของประชาธิปไตย เพราะความขัดแย้งนั้นจะได้มีการพัฒนาเรียนรู้ว่าอะไรเป็นสิ่งที่ดีกว่า เพราะถ้าสังคมไม่มีความเคลื่อนไหวขัดแย้งในปัญหาต่างๆก็จะได้มีการพัฒนาในเรื่องนั้นๆ แต่ที่สำคัญความขัดแย้งที่เกิดขึ้นจะต้องยอมรับกติกาและยุติลงด้วยความไม่รุนแรง...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 1 มิ.ย. 2551

“ทุกฝ่ายรวมถึงรัฐบาลควรพิจารณาถึงหลักพื้นฐานของการปกครองตามวิถีทางประชาธิปไตย และบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2550 ที่ยอมรับต่อความคิดเห็นที่แตกต่าง ไม่ปิดกั้นเสรีภาพทางความคิด การแสดงออก รวมถึงการชุมนุมอย่างสงบ ปราศจากอาวุธ ทั้งนี้ หากยึดมั่นต่อหลักการประชาธิปไตย ก็ควรจะให้เกียรติ และมองการชุมนุมเป็นคุณต่อรัฐ เพราะเท่ากับเป็นการแสดงออกให้ทราบว่า มีผู้ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นชอบกับวิธีการปกครอง ซึ่งควรจะต้องปรับปรุง หรือชี้แจงแสดงหลักการและความจำเป็นเพื่อประโยชน์ส่วนรวม...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 17 มิ.ย. 2551

ทางบทบรรณาธิการยังได้นำเสนอเพื่อสนับสนุนการชุมนุมเพิ่มเติมว่า การชุมนุมที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งที่เหมาะสมแล้ว เพราะที่ผ่านมารัฐบาลไม่สามารถบริหารประเทศได้ดีเท่าที่ควร ตรงข้าม

กลับมุ่งสนใจแต่ประโยชน์ส่วนตัวอย่างการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ไม่สนใจปัญหาเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นกับพี่น้องประชาชน เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...การวิเคราะห์ของทุกฝ่ายออกมาตรงกันว่า ความพยายามแก้ไขรัฐธรรมนูญ มีจุดมุ่งหมายแฝงที่จะขัดขวางการเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม ตรวจสอบพฤติกรรมทุจริตของ พ.ต.ท.ทักษิณ สมัยเป็นผู้นำ ซึ่งเป็นสิ่งที่คนส่วนใหญ่รับไม่ได้ ดังเห็นได้จากการมีผู้เข้าร่วมชุมนุมมากเป็นประวัติการณ์...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 2 มิ.ย. 2551

“...ข้อเท็จจริงที่รัฐบาลต้องยอมรับก็คือ นับแต่รับตำแหน่งมา ยังไม่มีผลงาน โดยเฉพาะการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจในเวลาเดียวกันกลับมีความพยายามจะแก้ไขรัฐธรรมนูญที่จะเอื้อประโยชน์แก่คนบางกลุ่ม สิ่งที่น่าท้อใจที่สุดคือการที่ประชาชนไปร่วมชุมนุมกับกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย โดยไม่สนใจความผิดทางกฎหมายที่อาจเกิดขึ้น...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 4 มิ.ย. 2551

ส่วนเนื้อหาข่าวทกรรรมในส่วนที่ 2 มีเนื้อหาที่มุ่งแสดงความไม่เห็นด้วยกับการชุมนุมที่ยืดเยื้อ ปิดกั้นการจราจร ทำให้ประชาชนทั่วไปไม่ได้รับความสะดวกในการเดินทาง การแสดงออกถึงการไม่เห็นด้วยดังกล่าว ทางบทบรรณาธิการมีทั้งการนำเสนอในส่วนของบทบรรณาธิการเอง และนำเสนอในส่วนของผลสำรวจของประชาชนที่ไม่เห็นด้วยกับการชุมนุมที่เกิดขึ้น เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...กลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ได้อ้างมติเป็นเอกฉันท์ ขออนุมัติจากประชาชนชุมนุมเวียนสลับที่เข้าร่วมชุมนุม ให้ยกระดับการต่อสู้เพื่อโค่นล้มระบอบทักษิณ เท่ากับว่าการชุมนุมจะคงมีต่อไป ท่าภาวะตึงเครียดทางการเมืองไม่มีท่าทีว่าจะสิ้นสุด ทุกประการที่เกิดขึ้นในขณะนี้ มีข้อที่ทุกฝ่ายควรพิจารณาว่าการชุมนุมที่เกิดขึ้นโดยอาศัยเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ แต่ผลที่เกิดขึ้นทำให้ประชาชนที่อยู่อาศัยและสัญจรในบริเวณการชุมนุมได้รับความเดือดร้อน...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 2 มิ.ย. 2551

“...ขณะที่รัฐบาลยืนยันชัดเจนว่า จะไม่ใช่กำลังเข้าสลายการชุมนุมแต่ดูเหมือนว่าฝ่ายแกนนำพันธมิตรฯ จะไม่เชื่อ พร้อมกันนี้ได้เสริมที่มั่นการชุมนุม บักหลักต่อสู้ถาวรท่ามกลางความเดือดร้อนของประชาชนผู้สัญจรไปมา รวมถึงพนักงาน ข้าราชการที่ไปทำงาน และนักเรียนที่ต้องไปโรงเรียนบริเวณดังกล่าว...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 5 มิ.ย. 2551

“...คิดว่าคงเป็นคำถามที่ประชาชนส่วนใหญ่อยากทราบกันว่า การชุมนุมของกลุ่มที่คัดค้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญที่ยืดถือนปิดเส้นทางการจราจรทำความเดือดร้อนไปทั่วเมือง โดยอ้างสิทธิเสรีภาพของประชาธิปไตยในการชุมนุมตามรัฐธรรมนูญ จะยุติลงเมื่อใด เนื่องจาก

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในครั้งนี้อันไม่มีฝ่ายใดแพ้หรือชนะ มีแต่ประชาชนและประเทศชาติเท่านั้นที่บอบช้ำอย่างแสนสาหัส ถ้ายังคิดยึดกฎหมายและบิดเบือนบิดาไม่ฟังเสียงใดๆ ย่อมถือว่ามีความคิดเห็นเป็นพาลเคารพเสียงของประชาชนทั้งประเทศ...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 8 มิ.ย. 2551

“...สำหรับปัญหาเมืองที่คนไทยกำลังกังวลอยู่ในขณะนี้ เป็นเมืองที่อ้างภาคประชาชนซึ่งไม่ทราบว่าเป็นใคร จะเหมาะว่าเป็นประชาชนทั้งหมดของประเทศคงจะไม่ได้ เพราะประชาชนย่อมมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน การชุมนุมทุกครั้งมักอ้างสิทธิเสรีภาพตามการชุมนุมตามรัฐธรรมนูญ แต่บางครั้งมีการกระทำละเมิดสิทธิของประชาชนกลับทำเป็นไม่สนใจว่ากลุ่มตนเองละเมิดสิทธิคนอื่นได้รับความเดือดร้อนหรือไม่...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 21 มิ.ย. 2551

“...สิ่งที่พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยพึงตระหนักคือ ทุกคนมีหน้าที่ของชาวไทย มีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ จะใช้สิทธิเสรีภาพได้ครบเท่าที่ไม่ละเมิดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น ไม่เป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐธรรมนูญ ไม่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน แต่จะใช้สิทธิและเสรีภาพเพื่อล้มล้างการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขตามรัฐธรรมนูญ หรือเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจในการปกครองประเทศโดยวิธีการอื่นซึ่งมิได้เป็นไปตามที่รัฐธรรมนูญบัญญัติมิได้ ดังนี้ การชุมนุมต้องยึดหลักความสงบ ปราศจากอาวุธ ไม่ใช้ความรุนแรง และควรอธิบายว่ากำลังทำเพื่ออะไร และประชาชนจะได้อะไร คุ่มหรือไม่กับความเสียหาย เพราะถ้าไม่สามารถทำให้เกิดความเข้าใจ การกระทำทั้งปวงจะไม่เป็นที่ยอมรับ จนแพ้ยตัวเองได้...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 23 มิ.ย. 2551

“...สวนดุสิตโพล ได้สำรวจความคิดเห็นของชาวกรุงเทพฯ พบว่าร้อยละ 32.49 เห็นเกรงจะเกิดเหตุจลาจล ร้อยละ 29.55 อยากให้มือบุดิการประท้วง ร้อยละ 25.57 ฝากให้มือบุดิการคำนึงถึงประเทศชาติบ้านเมืองเป็นสำคัญ ร้อยละ 21.21 ให้ชุมนุมแบบสันติวิธี และร้อยละ 30.77 ฝากถึงรัฐบาลควรนึกถึงประเทศชาติและประชาชนให้มากๆ ถึงแม้ว่าผลในการสำรวจมีร้อยละ 13.73 ให้ใช้มาตรการขั้นเด็ดขาดสลายการชุมนุมให้หมดไปโดยเร็ว ซึ่งความคิดเห็นนี้แม้จะเป็นเพียงเปอร์เซ็นต์ไม่มากแต่ก็สะท้อนให้เห็นว่าประชาชนส่วนหนึ่งเบื่อหน่ายกับการชุมนุมที่ชอบประกาศสิทธิของพวกเขาเองว่าทำได้ตามสิทธิเสรีภาพของประชาธิปไตย โดยไม่สนใจว่าจะละเมิดสิทธิผู้อื่นได้รับความเดือดร้อนเพียงใด...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 31 มิ.ย. 2551

“...เหตุการณ์ชุมนุมการเมืองที่เกิดขึ้นนี้แม้จะมีโพล ออกมาว่า ประชาชนทั่วประเทศไม่เห็นด้วยถึง 72 % กลุ่มผู้ชุมนุมก็เอาแต่อ้างประชาชนของพวกเขาเท่านั้น โดยไม่ฟังเสียงของประชาชนทั่วประเทศ ก็คงต้องให้ประชาชนใช้วิจารณญาณฟังเสียงในการอ้างประชาชนให้ดีๆ...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 21 มิ.ย. 2551

ในตอนท้ายของชุดวาทกรรม ทางบทบรรณาธิการนำเสนอเรียกร้องให้คู่ขัดแย้งทั้งสองฝ่าย ทั้งฝ่ายรัฐบาลและฝ่ายพันธมิตรฯ ได้หันมาเจรจากันด้วยสันติวิธี เพื่อไม่ให้บ้านเมืองเสียหาย ควบคู่ไปกับการนำเสนอข้อเสนอแนะจากองค์กรต่างๆ เช่น สมาเด็ก มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่มี ข้อเสนอไปในแนวทางเดียวกับทางบทบรรณาธิการ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบท บรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ถึงเวลาแล้วที่ทุกฝ่ายต้องเสียสละเพื่อประเทศชาติ ถอยคนละข้าง ออกมาจาก ปัญหาทั้งปวง พร้อมกับแสวงหาจุดร่วมในการตัดสินใจปัญหาความขัดแย้งในสังคมอย่างสันติวิธี ...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 29 พ.ค. 2551

“...กลุ่มบุคคลที่กระโจนเข้ามาสู่วังวนของการเมืองไม่ว่ากลุ่มที่อ้างว่าเป็นภาค ประชาชน หรือพรรคการเมือง ควรดำเนินบทบาททางการเมืองตามกติกาของรัฐธรรมนูญและ กฎหมายของบ้านเมืองทุกอย่างก็เข้าสู่ครรลองของการเมืองที่ต้องใช้วิถีทางการเมืองแก้ไข ปัญหาการเมือง เพื่อการเมืองในระบบประชาธิปไตยจะได้เดินหน้าต่อไปอย่างมั่นคง...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 1 มิ.ย. 2551

“...ความคิดเห็นของประธานเด็กและเยาวชนฯ ได้พูดไว้ว่า เด็กคาดหวังให้มีการ เจริญรอมชอมกันเพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีของคนชั้นปัญญาชนที่มีเหตุผล ต้องแสดงให้เด็กเห็นว่ การต่อสู้ต้องใช้ปัญญา หากสองฝ่ายได้พูดคุยกันโดยจิตใจเป็นกลาง ไม่มีเรื่องประโยชน์แอบ แฝงก็น่าจะตกลงได้ในที่สุดแม้จะไม่สมบูรณ์ทุกอย่าง ทั้งมีอบและรัฐบาลต้องมีท่าทีความคิดที่ อ่อนลง อย่าคิดว่าตัวเองถูกฝ่ายเดียว เพราะไม่มีใครตัดสินว่าท่านถูก วันนี้เด็กอึดอัดเพราะ ผู้ใหญ่มีแต่เรียกร้องสิทธิแต่หน้าที่ไม่ทำ ฟังความคิดของเยาวชนข้างต้น ไม่ทราบจะทำให้ ผู้ใหญ่ที่กระทำร้ายบ้านเมืองโดยอ้างสิทธิของตนเองแต่ละเมิดสิทธิผู้อื่นจะมีความรู้สึกได้คิด หรือไม่ ถ้าคิดไม่ได้ก็อย่าเด็กเท่านั้นเอง...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 15 มิ.ย. 2551

“...นายปริญญา เทวานฤมิตรกุล รองอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ให้เหตุผลว่า เราใช้สีขาวเป็นสัญลักษณ์เรียกร้องไม่ให้ใช้ความรุนแรง ในการแก้ปัญหาบ้านเมือง ซึ่งการแสดงท่าทีครั้งนี้ไม่ได้เรียกร้องให้ยุติการชุมนุม แต่อยากให้คน ที่แสดงออกในทิศทางประชาธิปไตยได้เคารพในกติกาและประโยชน์ส่วนรวม...” หนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ 5 มิ.ย. 2551

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ : 1 ก.ค. – 31 ก.ค. 2551

1. วาทกรรมว่าด้วยเรื่องกระบวนการตุลาการภิวัตน์

ในช่วงนี้เป็นช่วงที่เหตุการณ์สำคัญหลายอย่างในสังคมไทย กำลังได้รับการตรวจสอบจากสถาบันตุลาการ ภายใต้ชื่อกระบวนการตุลาการภิวัตน์ ทางบพทรรณาทิการจึงสร้างวาทกรรมชุดนี้เพื่อสนับสนุน ปกป้องกระบวนการดังกล่าว เพื่อให้วิกฤตชาติบ้านเมืองที่กำลังเกิดขึ้นคลี่คลายลงไปได้ โดยปราศจากความรุนแรง เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบพทรรณาทิการที่กล่าวว่า

“...นับจากวันนี้เป็นต้นไป ผู้คนในสังคมต้องเป็นจุดเริ่มพันธกิจร่วม ปฐมบทแห่งการปราบคนโกงในยุคตุลาการภิวัตน์ ประชาชนผู้คนทั้งแผ่นดินจึงควรมีส่วนร่วมรับรู้ รับทราบด้วยความเข้าใจในตุลาการภิวัตน์ ที่ยึดหลักกระบวนการยุติธรรมตัดสินเป็นที่สุด...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 3 ก.ค. 2551

เพื่อสนับสนุนวาทกรรมดังกล่าว ทางบพทรรณาทิการพยายามนำเสนอให้เห็นว่ากระบวนการตุลาการภิวัตน์ เป็นกระบวนการที่เป็นกลางอย่างแท้จริง ไม่เลือกข้าง ด้วยการนำเสนอให้เห็นเหตุการณ์ที่กระบวนการตุลาการภิวัตน์ได้เข้าไปตัดสิน ซึ่งมีทั้งกรณีของฝ่ายพันธมิตรฯ เช่น การที่ศาลมีคำสั่งให้กลุ่มพันธมิตรฯ เปิดถนนและงดใช้เครื่องขยายเสียง เพื่อให้นักเรียนโรงเรียนราชวินิตมัธยมทำการเรียนการสอนได้ หรือการที่กลุ่มพันธมิตรฯ 14 จังหวัดภาคใต้ประกาศขับไล่รัฐบาล ไม่ยอมให้รัฐบาล รัฐมนตรี เดินทางเข้ามาในพื้นที่ ทางบพทรรณาทิการก็นำเสนอชี้แจงว่า รัฐธรรมนูญปัจจุบันไม่อนุญาตให้กลุ่มพันธมิตรฯ 14 จังหวัดภาคใต้ทำเช่นนั้นได้ เพราะมาตรา 34 ของรัฐธรรมนูญ ระบุว่าบุคคลย่อมมีสิทธิในการเดินทางทั้งราชอาณาจักรโดยเสรี ส่วนกรณีของฝ่ายรัฐบาล เช่น การที่ศาลลงมติให้แถลงการณ์ร่วมไทย-กัมพูชาเป็นโมฆะ กรณีปราสาทพระวิหาร หรือกรณีที่ศาลตัดสินให้ใบแดงนายยงยุทธ ดิยะไพรัช แกนนนำพรรคพลังประชาชนกรณีทุจริตการเลือกตั้ง ซึ่งทั้งหมดเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบพทรรณาทิการที่กล่าวว่า

“...ในที่สุดศาลแพ่งได้มีคำสั่งยกคำร้องของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ที่ยื่นคำร้องขอให้ศาลไต่สวนอุทธรณ์ ระเบียบหรือแก้ไขคำสั่งที่ให้พันธมิตรฯ เปิดถนนพระราม 5 และถนนพิษณุโลก ตามคำร้องของครูและคณะผู้ปกครองโรงเรียนราชวินิตมัธยม ทำให้พันธมิตรต้องเปิดถนน พร้อมงดใช้เครื่องขยายเสียงระหว่างเวลา 07.30-16.30 น. ตั้งแต่วันจันทร์ถึงศุกร์ เพื่อให้ประชาชนสามารถสัญจรไปมาได้ ถือเป็น การปกป้องสิทธิเสรีภาพของประชาชนตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 63...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 4 ก.ค. 2551

“...เกิดเหตุการณ์เมื่อกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยภาคใต้ และแกนนำผู้ประท้วงได้ประกาศห้าม นายสมักร สุนทรเวช นายกรัฐมนตรี และ ร.ต.อ.เฉลิม อยู่บำรุง รัฐมนตรีมหาดไทย เดินทางเข้าในพื้นที่ 14 จังหวัดภาคใต้ ซึ่งการต่อต้านขับไล่ไม่พอใจรัฐบาล และไม่ชอบหน้านายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีคนใดคนหนึ่งเป็นสิทธิที่สามารถทำได้ทางการเมือง แต่การประกาศห้ามเข้ามาในพื้นที่ 14 จังหวัดในภาคใต้นั้นถือว่าเป็นสิ่งที่เกินเลยมากเกินไป ทั้งนี้ไม่ว่าบุคคลนั้นจะมีตำแหน่งเป็นนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี ก็ถือว่าเป็นบุคคลธรรมดาตามสิทธิรัฐธรรมนูญในส่วนสิทธิเสรีภาพของบุคคล มาตรา 34 ที่เขียนไว้ว่า บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการเดินทางและมีเสรีภาพในการเลือกถิ่นที่อยู่ภายในราชอาณาจักร การประกาศห้ามดังกล่าว นับเป็นการละเมิดรัฐธรรมนูญ ที่เป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 5 ก.ค. 2551

“...ศาลรัฐธรรมนูญลงมติเอกฉันท์ว่า แฉลงการณ์ร่วมระหว่างไทย-กัมพูชา เป็นหนังสือสัญญาตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 190 เป็นโมฆะเนื่องจากไม่ได้รับความเห็นชอบจากสภา จึงถือว่าแฉลงการณ์ร่วมฯ นี้ขัดต่อรัฐธรรมนูญมาตรา 190...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 10 ก.ค. 2551

“...ศาลฎีกาแผนกคดีเลือกตั้งพิพากษาขึ้นตามมติของคณะกรรมการการเลือกตั้งที่ให้ใบแดงแก่นายยงยุทธ ตีเยะไพรัช แกนนำพรรคพลังประชาชน พร้อมเพิกถอนสิทธิเลือกตั้ง 5 ปี ซึ่งกฎหมายระบุว่า หากผู้บริหารพรรคการเมืองมีส่วนกระทำความผิดกฎหมายเลือกตั้ง อาจส่งผลให้พรรคการเมืองนั้นถูกตัดสิทธิยุบพรรคได้...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 10 ก.ค. 2551

การเกิดขึ้นของกระบวนการวิวัฒน์ สร้างความไม่พอใจแก่รัฐบาล นายกรัฐมนตรี นายสมักร สุนทรเวช จึงประกาศจะเดินหน้าแก้ไขรัฐธรรมนูญอีกครั้ง ด้วยเหตุว่าปัญหาการเมืองในขณะนี้ มีต้นเหตุมาจากรัฐธรรมนูญ เพราะรัฐธรรมนูญได้ให้อำนาจฝ่ายตุลาการในการลบล้างอำนาจของฝ่ายบริหารอย่างรัฐบาลมากเกินไป ทำให้รัฐบาลทำงานด้วยความยากลำบาก เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...นายกรัฐมนตรีประกาศจะเดินหน้าแก้ไขรัฐธรรมนูญอีกครั้ง อ้างว่าปัญหาทางการเมืองเวลานี้ มีสาเหตุมาจากรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นความเห็นและแนวทางที่เป็นไปในทางเดียวกับที่พรรคพลังประชาชนจะดำเนินการในช่วงนี้...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 15 ก.ค. 2551

“...ข้ออ้างหนึ่ง ของพรรคพลังประชาชนในการแก้ไขรัฐธรรมนูญ 2550 คือการที่อำนาจของฝ่ายตุลาการได้ก้าวล้ำแดนขอบเขตอำนาจของฝ่ายบริหาร ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากมีคำสั่งหรือคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญบางกรณีที่ส่งผลให้การกระทำบางเรื่องที่มีผู้ร้องต้องถูกระงับ

หรือต้องคำวินิจฉัยว่าขัดต่อรัฐธรรมนูญ จนมีบางคนต้องพ้นจากตำแหน่งไป...” หนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ 16 ก.ค. 2551

การกล่าวโจมตีกระบวนการตุลาการวิวัฒน์ของนายกรัฐมนตรี้ รวมไปถึงความพยายามจะแก้ไขรัฐธรรมนูญอีกครั้ง ทางบทบรรณาธิการจึงออกมาปกป้อง ด้วยการนำเสนอว่า การทำงานของกระบวนการตุลาการวิวัฒน์ตัดสินใจที่ความต่าง ๆ ดำเนินไปตามตัวบทกฎหมายที่ฝ่ายนิติบัญญัติ ซึ่งส่วนมากเป็นฝ่ายเดียวกับฝ่ายบริหารที่บัญญัติไว้ ทางฝ่ายตุลาการไม่ได้ดำเนินการอะไรนอกเหนือไปกว่านี้ อีกทั้งรัฐบาลเองก็ควรตระหนักให้มากกว่า การอาสาเข้ามาทำงานเพื่อบ้านเมืองแต่กลับกลัวการตรวจสอบของรัฐธรรมนูญและสถาบันตุลาการ ซ้ำยังกล่าวโทษว่าต้นเหตุแห่งความล้มเหลวของรัฐบาล ล้วนเป็นเรื่องน่าเสียดายเกียรติและอดสูใจยิ่งนัก เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...การปกครองระบอบประชาธิปไตยแบบรัฐสภา ที่แยกอำนาจอธิปไตยเป็น 3 ส่วน ได้แก่ นิติบัญญัติ บริหารและตุลาการ ฝ่ายนิติบัญญัติ มีหน้าที่ตรากฎหมายและตรวจสอบการทำงานของฝ่ายบริหาร ในขณะที่ฝ่ายบริหาร คือรัฐบาลซึ่งแยกออกมาจากฝ่ายนิติบัญญัติทำหน้าที่บริหารราชการแผ่นดินตามที่กฎหมายให้อำนาจ และฝ่ายตุลาการมีหน้าที่พิจารณาตีความตามตัวบทกฎหมาย ข้อเท็จจริงทางการเมืองมีว่า การตรากฎหมายของฝ่ายนิติบัญญัติส่วนใหญ่เป็นไปในทางเดียวกับที่ฝ่ายบริหารต้องการเพราะแยกมาจากฝ่ายเดียวกัน ในขณะที่ฝ่ายตุลาการมีหน้าที่ปฏิบัติไปตามกฎหมายที่ฝ่ายนิติบัญญัติวางไว้เท่านั้น

ดังนั้น การต้องคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญจนรัฐมนตรีต้องจากหน้าที่กิดี การมีคำสั่งให้ระงับการกระทำ หรือชี้ว่าสิ่งที่รัฐบาลดำเนินการไปแล้วขัดกับรัฐธรรมนูญก็ตาม และการที่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองจะต้องขึ้นศาล รวมถึงการยุบพรรคการเมืองที่กระทำผิดกฎหมายเลือกตั้งนั้น แท้ที่จริงก็เป็นการพิจารณาตามที่กฎหมายวางไว้ หาได้เป็นการวินิจฉัยเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้ไม่...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 16 ก.ค. 2551

“...เป็นเรื่องเสียดายเกียรติภูมิและน่าอดสูใจยิ่งนัก หากนักการเมืองที่เป็นเสนาบดีอาสามารับใช้ประชาชนและประเทศชาติ รู้สึกหวาดกลัวการทำหน้าที่ด้วยใจที่บริสุทธิ์และรักษาผลประโยชน์ของประเทศชาติตามรัฐธรรมนูญ จึงน่าจะเป็นการดี หากมีผู้รู้หรือผู้ที่เกี่ยวข้องได้ชี้แจงอธิบายทำความเข้าใจต่อสาธารณชนกรณีที่เกิดขึ้นดีกว่าปล่อยให้อีกฝ่ายวาดภาพรัฐธรรมนูญคือ ต้นเหตุของสิ่งเลวร้าย เพียงด้านเดียว...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 18 ก.ค. 2551

นอกจากการปกป้องทางบทบรรณาธิการยังนำเสนอเพื่อตำหนิรัฐบาลว่า รัฐบาลควรมุ่งปรับปรุงตนเองให้ดีเสียก่อน แทนที่จะไปแก้ไขรัฐธรรมนูญ พร้อมกับบททวนบทบาทหน้าที่ของตัวเองว่าทำเกินกว่าที่ได้รับมอบหมายหรือไม่ อีกทั้งรัฐบาลก็ควรตระหนักให้มากกว่าปัญหาที่เกิดขึ้น

ทุกวันนี้ไม่ได้เกิดจากรัฐธรรมนูญแต่เกิดจากนักการเมืองที่ใช้รัฐธรรมนูญไปในทางที่ผิดต่างหาก เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...การนี้แทนที่จะแก้ไขรัฐธรรมนูญ รัฐบาลควรแก้ไขที่ตนเองด้วยการเลือกคนดีมีความพร้อมและเหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่เพื่อสร้างผลงานอย่างมีประสิทธิภาพจะดีกว่า...”
หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 15 ก.ค. 2551

“...แทนที่จะขอแก้ไขรัฐธรรมนูญด้วยข้ออ้างว่าถูกฝ่ายตุลาการยุ่งกับการเมือง ควรทบทวนว่านักการเมืองทั้งหลายใช้อำนาจเกินกว่าที่ประชาชนมอบหมายให้หรือไม่...”
หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 16 ก.ค. 2551

“...รัฐธรรมนูญปี 2550 เป็นรัฐธรรมนูญที่ร่างมานั้นดีแล้ว ปัญหาที่เกิดขึ้นมิใช่เกิดจากรัฐธรรมนูญแต่เกิดจากผู้ปฏิบัติที่ไม่ทำตามรัฐธรรมนูญ ซึ่งก็คือนักการเมืองที่เล่นกันนอกกติกา จนเกิดอุปสรรคต่อการบริหารงาน...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 19 ก.ค. 2551

ถึงแม้ว่าทางบทบรรณาธิการมีท่าทีไม่เห็นด้วยกับการพยายามแก้ไขรัฐธรรมนูญของรัฐบาล แต่หากเป็นการแก้ไขภายใต้การทำประชามติก่อน พบว่าทางบทบรรณาธิการแสดงท่าทีที่เห็นด้วย โดยนำเสนอว่า ถ้าต้องการจะแก้ไขรัฐธรรมนูญจริงๆ ต้องทำให้รอบคอบ ทำประชามติรับฟังความคิดเห็นของทุกฝ่าย ซึ่งนอกเหนือจากการนำเสนอในส่วนของบทบรรณาธิการเองแล้ว ทางบทบรรณาธิการยังได้นำเสนอความเห็นของบุคคลสำคัญในบ้านเมือง เช่น ผู้บัญชาการทหารบก พลเอกอนุพงษ์ เผ่าจินดา ที่มีความเห็นไปในทิศทางเดียวกับบทบรรณาธิการ คือสนับสนุนให้มีการทำประชามติ เพื่อสนับสนุนแนวคิดของทางบทบรรณาธิการให้หนักแน่นมากยิ่งขึ้น เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ส่วนที่เห็นว่ารัฐธรรมนูญมีปัญหาอยากแก้ไข ก็ไม่ควรผลิผลตามทำเพราะเชื่อว่า มีเสียงข้างมากในสภา แต่น่าจะวนกลับไปทำประชามติถามประชาชนเสียก่อน มิฉะนั้นอาจเกิดความยุ่งยากซ้ำซ้อนขึ้นมาอีก...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 15 ก.ค. 2551

“...อย่าลืมว่ามีประชาชนกว่า 14 ล้านเสียงเห็นชอบกับรัฐธรรมนูญฉบับนี้ เพราะฉะนั้นปัญหาที่รัฐบาลน่าที่จะทำประชามติเช่นกันว่าประชาชนจะเห็นด้วยกับการแก้ไขรัฐธรรมนูญหรือไม่ แต่ที่สำคัญจะต้องแจ่มแจ้งจุดที่จะแก้ไขให้ประชาชนได้รับทราบอย่างละเอียด เพื่อที่ประชาชนจะได้ตัดสินใจอย่างถูกต้อง...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 19 ก.ค. 2551

“...พล.อ.อนุพงษ์ กล่าวไว้ว่า การแก้ไขรัฐธรรมนูญต้องใช้ระยะเวลาที่เหมาะสม อยู่ที่จังหวะเวลา ให้สังคมรับรู้และมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวาง หากเห็นสอดคล้องกันก็สามารถทำได้ ...” “...ส่วนที่เห็นว่ารัฐธรรมนูญมีปัญหาอยากแก้ไข ก็ไม่ควรผลีผลามทำเพราะเชื่อว่ามีเสียงข้างมากในสภา แต่น่าจะวนกลับไปทำประชามติถามประชาชนเสียก่อน มิฉะนั้นอาจเกิดความยุ่งยากซ้ำซ้อนขึ้นมาอีก...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 19 ก.ค. 2551

ในตอนท้ายของชุดวาทกรรม ทางทบปรณนิกการ นำเสนอเพื่อเรียกร้องให้ประชาชนให้ความสำคัญร่วมกันปกป้องสถาบันตุลาการ เพื่อให้กระบวนการตุลาการวิวัฒน์ ได้ทำหน้าที่ในการเอาคนผิดมาลงโทษได้อย่างเต็มที่ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในทบปรณนิกการที่กล่าวว่า

“...การกระทำทุจริตของนักการเมือง ถือเป็นอาชญากรรมร้ายแรงที่สมควรได้รับโทษสถานหนัก เพราะเป็นการสร้างความเสียหายจากการเบียดบังผลประโยชน์ของแผ่นดิน ไว้กับตนและพวกพ้อง ดังนี้ เมื่อมีการพบความผิดปกติเข้าข่ายที่รัฐธรรมนูญวางหลักไว้จึงต้องช่วยกันสนับสนุนการตรวจสอบ เพื่อเอาโทษอย่างจริงจัง ไม่ควรปล่อยวาง เพราะในที่สุดผู้กระทำผิดจะพยายามหาโอกาสหลบหนีออกนอกประเทศไปพร้อมทรัพย์สิน โดยที่กฎหมายเอื้อไม่ไปถึง...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 14 ก.ค. 2551

2. วาทกรรมว่าด้วยการใช้ความรุนแรงของรัฐบาลต่อการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่มุ่งตำหนิการทำงานของรัฐบาล ที่ไม่พยายามแสดงบทบาทในเรื่องการสร้างความสมานฉันท์หรือยุติความรุนแรงที่อาจเกิดขึ้นในสังคม ตรงข้ามรัฐบาลกลับเอาแต่ยั่วยุ ตอบโต้การชุมนุม ด้วยท่าทีที่รุนแรง มีการใช้สื่อของรัฐอย่างสถานีโทรทัศน์ NBT และสื่อเอกชนอย่างสถานีโทรทัศน์ PTV เป็นช่องทางในการตอบโต้ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในทบปรณนิกการที่กล่าวว่า

“...การเปิดตัวของสถานีโทรทัศน์พีทีวี ซึ่งคณะผู้ก่อตั้งเกือบทั้งหมด เป็นสมาชิกสำคัญของพรรคพลังประชาชนในรัฐบาลและมีการประกาศเจตนารมณ์ของสถานีว่า เพื่อชี้แจงหรือตอบโต้การกล่าวหาของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยที่กล่าวร้ายต่อรัฐบาลและพรรคพลังประชาชนอย่างต่อเนื่อง...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 8 ก.ค. 2551

“...นายสมักร สุนทรเวช นายกรัฐมนตรี ตัดสินใจใช้สื่อของรัฐตอบโต้กลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ที่เผยแพร่ข้อความโจมตีรัฐบาลผ่านสถานีโทรทัศน์เอเอสทีวีว่าจะตอบโต้ชี้แจงรายละเอียดต่างๆให้ประชาชนทั่วประเทศเข้าใจ โดยจะจัดรายการทางช่อง NBT ทุกวันจันทร์ถึงศุกร์ ช่วงเวลา 22.00 น. นับแต่วันที่ 21 ก.ค. เป็นต้นไป...”

ซึ่งในที่สุดความพยายามในการย้ายของรัฐบาล ก็ประสบผล เมื่อเกิดความรุนแรงขึ้นในสังคม จากเหตุการณ์คนไทยทำร้ายคนไทยด้วยกันเอง ระหว่างฝ่ายพันธมิตรฯและฝ่ายต่อต้าน ในเขตพื้นที่จังหวัดอุดรธานี และจังหวัดบุรีรัมย์ จนมีผลสำรวจออกมาว่าประชาชนส่วนใหญ่คิดว่าประเทศชาติกำลังเข้าสู่ยุคบ้านป่าเมืองเถื่อน เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ทั้งภาพและข่าวที่ได้มีการเผยแพร่ไปทั่วประเทศไทยในเหตุการณ์ที่มีมือไม้มีมือ ซึ่งเป็นคนไทยด้วยกันเองที่อุดรธานีและบุรีรัมย์ เชื่อว่าคนไทยทุกคนที่ได้เห็นและได้ยินจากข่าวคราวคงรู้สึกหดหู่ใจที่คนไทยกำลังจะฆ่ากันเองด้วยความคิดเห็นที่แตกต่างกันเท่านั้นหรือ...”
หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 27 ก.ค. 2551

“...การใช้กำลังของกลุ่มต่อต้าน ทำร้ายร่างกายกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย มีผู้บาดเจ็บจำนวนมาก เพื่อสกัดกั้นการชุมนุมที่ จ.อุดรธานี แนวโน้มที่การใช้ความรุนแรงต่อต้านจะลุกลามออกไปในจังหวัดต่างๆ จนกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ให้แนวร่วมทั่วประเทศยุติการเปิดเวทีตามต่างๆจังหวัด เข้ามาสมทบการชุมนุมที่กรุงเทพฯ...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 29 ก.ค. 2551

“...การสำรวจความคิดเห็นประชาชนทั่วไป โดยมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ส่วนใหญ่ร้อยละ 67.3 กังวลมาก ว่าความขัดแย้งรุนแรงทางการเมืองจะทำให้ประชาชนเข้าสภาพบ้านป่าเมืองเถื่อน...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 29 ก.ค. 2551

ความรุนแรงที่เกิดขึ้น ทำให้ทางบทบรรณาธิการดำเนินการทำงานของรัฐบาลอย่างรุนแรง โดนนำเสนอว่ารัฐบาลไม่ควรใช้สื่อของรัฐเพื่อตอบโต้กลุ่มผู้ชุมนุม เพราะนอกจากจะไม่ใช่วิธีที่มีประสิทธิภาพแล้ว ยังแสดงให้เห็นว่ารัฐบาลยอมรับข้อกล่าวหาของกลุ่มผู้ชุมนุมไปโดยปริยาย และถึงแม้ว่ารัฐบาลจะมีสิทธิในการตอบโต้กลุ่มผู้ชุมนุม แต่การดำเนินการของรัฐก็ควรอยู่บนพื้นฐานของการสร้างความสมานฉันท์ ไม่ใช่ช่วยให้เกิดความรุนแรงดังที่เกิดขึ้น เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...การเปิดสถานีโทรทัศน์พีทีวี ทำให้เกิดปมสงสัยว่า ทั้งพรรคพลังประชาชนและรัฐบาลไม่มีผลงานหรือขาดความสามารถในการเอาชนะด้วยการแสดงให้เห็นประสิทธิภาพในการแก้ปัญหาต่างๆของประเทศ หรือไม่มีวิธีการที่ดีเพื่อสื่อสารให้เห็นว่าข้อกล่าวหาของพันธมิตรฯไม่มีมูล...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 8 ก.ค. 2551

“... การเลือกใช้สื่อตอบโต้ เพื่อการต่อสู้ทางการเมืองกับกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย แสดงว่ารัฐบาลยอมรับว่า คำกล่าวหาต่างๆ ของกลุ่มพันธมิตรฯ ผ่านสื่อมีอิทธิพล ประชาชนให้การเชื่อถือ จนรัฐบาลเพลี่ยงพล้ำ ต้องหากลยุทธ์ ที่เสมอกันเพื่อต่อสู้...”
หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 22 ก.ค. 2551

“...แม้รัฐบาลจะมีสิทธิชี้แจงแสดงเหตุผลเพื่อให้ประชาชนเกิดความเข้าใจต่อประเด็นที่ถูกกล่าวหา ก็น่าจะเป็นไปบนพื้นฐานของการระมัดระวังไม่ให้มีลักษณะของการตั้งป้อม แบ่งฝ่ายหรือกระทำการที่เป็นการตอบโต้ ต่อสู้กันเหมือนเป็นศัตรู ตรงข้ามรัฐบาลมีภาระจะต้องดำเนินการให้เกิดความสมานฉันท์ ลดความขัดแย้ง แยกแยก หาใช่เป็นตัวความขัดแย้งเสียเองดังที่เป็นอยู่...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 23 ก.ค. 2551

ทางบทบรรณาธิการยังนำเสนอท่าทีของกองทัพ ที่ไม่เห็นด้วยกับรัฐบาลที่ทำให้เกิดความรุนแรง ถึงขนาดที่ฝ่ายทหารประกาศจะส่งกำลังเข้าช่วยเจ้าหน้าที่ตำรวจควบคุมสถานการณ์ในฐานะผู้ช่วยเจ้าพนักงาน เพื่อสนับสนุนให้เห็นว่าไม่ใช่เฉพาะแต่ทางบทบรรณาธิการเท่านั้นที่ไม่เห็นด้วยกับรัฐบาล เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ถือเป็นการส่งสัญญาณเตือนต่างๆ จากฝ่ายกองทัพต่อกรณีการปะทะกันของไทยดี ไทย โดยพลเอกอนุพงษ์ เผ่าจินดา ผู้บัญชาการทหารบก และพลอากาศเอกชลิต พุกผาสุข ผู้บัญชาการกองทัพอากาศ กล่าวว่า 3 เหล่าทัพโดยเฉพาะกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจทั่วประเทศในการรักษาความสงบเรียบร้อยในฐานะผู้ช่วยเจ้าพนักงาน สะท้อนให้เห็นจุดยืนที่เด่นชัดของกองทัพ ที่ไม่แน่ใจในการทำงานของรัฐบาลต่อความรุนแรงที่เกิดขึ้น...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 31 ก.ค. 2551

ในตอนท้ายของชุดวาทกรรม ทางบทบรรณาธิการได้เสนอทางออกแก่รัฐบาลต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้นว่า รัฐบาลควรจะมีพลิกวิฤตเป็นโอกาส ด้วยการเร่งสร้างผลงานให้ประชาชนเห็นในระยะสั้น โดยเฉพาะในเรื่องของเศรษฐกิจ ที่จะเป็นตัวแสดงให้เห็นความสามารถของรัฐบาลได้เป็นอย่างดี เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...แทนที่จะมัวต่อสู้กับฝ่ายตรงข้าม รัฐบาลควรมุ่งหน้าสร้างผลงานให้เห็นในระยะสั้นที่สุดจะดีกว่า โดยเฉพาะยามที่เศรษฐกิจมีปัญหาคือจังหวะเหมาะที่จะแสดงความสามารถให้เห็นที่ประจักษ์ว่าจะจัดการแก้ไขได้อย่างไร...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 22 ก.ค. 2551

หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ : 1 ส.ค. – 31 ส.ค. 2551

1. วาทกรรมว่าด้วยการบุกยึดทำเนียบรัฐบาลและสถานีโทรทัศน์ NBT ของกลุ่มพันธมิตรฯ

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่มุ่งตำหนิการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ จากกรณีที่กลุ่มพันธมิตรฯ ได้ใช้กำลังและอาวุธเข้ายึดสถานที่ราชการหลายแห่ง โดยเฉพาะสถานีโทรทัศน์ NBT และทำเนียบรัฐบาล โดยก่อนเกิดเหตุการณ์ทางพลตรีจำลอง ศรีเมือง 1 ในแกนนำ ประกาศว่าการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ จะเป็นการชุมนุมโดยสงบปราศจากอาวุธ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...วันอังคารที่ 26 ส.ค. นี้ กลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย มีกำหนดจะชุมนุมใหญ่อีกครั้ง ขณะที่พลตรีจำลอง ศรีเมือง แกนนำ ระบุว่ารูปแบบการชุมนุมจะเคลื่อนขบวนประชาชนจำนวนมากไปยังสถานที่หลายแห่ง เชื่อว่าครั้งนี้ จะทำให้รัฐบาลมีปฏิกิริยาตอบกลับอย่างแน่นนอน และย้ำว่า การชุมนุมจะเป็นไปอย่างสงบ...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 26 ส.ค. 2551

ทางบทบรรณาธิการได้แสดงท่าทีเป็นห่วงการชุมนุมที่เกิดขึ้น พร้อมตั้งความหวังว่าจะไม่มีความรุนแรงใดๆ เกิดขึ้น เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...คาดหวังว่าการชุมนุมของพันธมิตรฯ จะยึดหลักประชาธิปไตย เคารพศักดิ์กับการชุมนุมอย่างสงบ และหลีกเลี่ยงความรุนแรงให้ได้ ทางฝ่ายรัฐก็ต้องระวัง ไม่ยั่วยุหรือพาดพิงกระทบกระทั่งบุคคลใด ที่เสี่ยงให้เกิดความรุนแรง...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 26 ส.ค. 2551

แต่ปรากฏว่าสิ่งที่พลตรีจำลองได้ประกาศไว้ และความคาดหวังของทางบทบรรณาธิการก็ไม่เกิดขึ้น เมื่อกลุ่มพันธมิตรฯ ได้ขยายการชุมนุมออกไป ภายใต้แผนปฏิบัติการไทยคู่ฟ้า เข้ายึดสถานที่ราชการหลายแห่ง โดยเฉพาะทำเนียบรัฐบาลและสถานีโทรทัศน์เอ็นบีที ส่งผลให้สภาพการจราจรในที่มีผู้ชุมนุมติดขัดอย่างหนัก ประชาชนได้รับความเดือดร้อนอย่างมาก เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...แผนปฏิบัติการไทยคู่ฟ้า ได้ส่งผลกระทบสร้างความเดือดร้อนให้หลายฝ่ายด้วยกัน ไม่เพียงเฉพาะรัฐบาลต้องระเห็จอพยพคณะรัฐมนตรีไปประชุมที่กองบัญชาการกองทัพไทย ถนนแจ้งวัฒนะ ยังทำให้โรงเรียนและสถานที่ราชการหลายแห่งต้องปิดทำการไปโดยปริยาย อีกทั้งพี่น้องประชาชนที่ไม่เกี่ยวข้องต้องได้รับความเดือดร้อน เนื่องจากสภาพการจราจรติดขัด ซ้ำยังบานปลายด้วยการบุกยึดทำลายทรัพย์สินใน NBT หรือการล้อมกรอบ

หมายทำร้ายและขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของสื่อมวลชนที่ถือเป็นการคุกคามสื่อ...”
หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 28 ส.ค. 2551

ความรุนแรงจากปฏิบัติการที่เกิดขึ้น ทางบพรรณานิการตำหนิว่า เป็นการใช้สิทธิของตัวเองโดยไม่คำนึงถึงสิทธิของผู้อื่น ซึ่งเป็นสิ่งที่ประชาชนส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยและสมควรได้รับการประณาม ควบคุมไปกับการนำเสนอผลสำรวจความคิดเห็นของประชาชน ที่ประชาชนส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับการกระทำของกลุ่มพันธมิตรฯ ในครั้งนี้ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบพรรณานิการที่กล่าวว่า

“...บ้านเมืองมีกฎหมายเพื่อให้สังคมและประชาชนเกิดความสงบสุข พุทธิกรรมฝ่ายมืด ที่ไม่เคารพกฎหมายหรือขัดขืนกฎหมายที่ใช้บังคับสังคม ก็คิดว่าเป็นเรื่องที่ประชาชนกำลังเฝ้าติดตามมองดูอยู่ทุกวันว่าการกระทำดังกล่าวนี้เป็นสิ่งที่ถูกต้องนายกองหรือประณามหรือไม่ การอ้างแต่สิทธิของตัวเองตามกฎหมายโดยมิได้นึกถึงสิทธิของผู้อื่น สิทธิที่ได้กระทำลงไปนั้นประชาชนส่วนใหญ่ยอมไม่เห็นด้วย ถ้าใช้สิทธิที่มีอยู่ปฏิบัติการรุนแรงเกินไปก็จะมีเสียงสะท้อนจากสังคมไม่เห็นด้วยอย่างแน่นอน...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 30 ส.ค. 2551

“...จากการออกแบบผลสำรวจความคิดเห็นหรือโพล ของค่ายสำนักต่างๆ ล้วนไปในทางเดียวกันคือ ไม่เห็นด้วยกับการกระทำของกลุ่มพันธมิตรฯ เช่น ผลสำรวจของกรุงเทพโพล ที่พบว่าประชาชนไม่เห็นด้วยกับการปิดถนนขับไล่รัฐบาลถึงร้อยละ 72.6 ไม่เห็นด้วยกับการบุกยึดสถานีโทรทัศน์เอ็นบีทีร้อยละ 70.8 และไม่เห็นด้วยกับการปิดล้อมทำเนียบรัฐบาล กระทรวงและสถานที่ราชการต่างๆ ร้อยละ 68.3...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 29 ส.ค. 2551

นอกจากการตำหนิกลุ่มพันธมิตรฯ ทางบพรรณานิการยังนำเสนอเพื่อขึ้นชมการทำงานของรัฐบาลในครั้งนี้ ที่รัฐบาลไม่พยายามใช้ความรุนแรง แต่ใช้วิธีการทางกฎหมาย เช่น การเรียกร้องต่อศาล เพื่อให้ศาลคุ้มครองให้กลุ่มพันธมิตรฯ ออกไปจากทำเนียบ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบพรรณานิการที่กล่าวว่า

“...สำหรับรัฐบาลได้ประกาศจุดยืนอย่างชัดเจนว่า ไม่ใช้กำลังสลายการชุมนุม แต่จะใช้มาตรการทางกฎหมายเป็นหลัก โดยขั้นตอนแรก ให้ตำรวจยื่นคำร้องขอให้ศาลออกหมายจับ 9 แกนนำพันธมิตรฯ ในข้อหาความผิดต่อความมั่นคง มาตรา 215 , 216 และความผิดเกี่ยวกับความพยายามล้มรัฐบาล มาตรา 113 , 116 และขั้นตอนที่สอง ให้ข้าราชการสำนักนายกรัฐมนตรียื่นฟ้องขับไล่พันธมิตรฯ ออกจากทำเนียบรัฐบาล โดยขอให้ศาลแพ่งออกคำสั่งคุ้มครองชั่วคราว เพราะการชุมนุมดังกล่าวไม่ใช่การชุมนุมสาธารณะ และยังทำให้ข้าราชการทำเนียบฯ ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 29 ส.ค. 2551

ความพยายามที่ใช้วิธีการทางกฎหมายของรัฐบาลเพื่อจัดการเรื่องราวที่เกิดขึ้น เป็นสิ่งที่สอดคล้องกับผลสำรวจความคิดเห็นของประชาชนที่อยากให้รัฐบาลใช้วิธีการที่เหมาะสมอย่างการเจรจาและการยึดมั่นในกระบวนการยุติธรรม เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...สำหรับทางออกฝ่าวิกฤตของปัญหา เอแบคโพล สัมภาษณ์พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่ร้อยละ 84.6 ระบุให้ทุกฝ่ายยึดมั่นในกระบวนการยุติธรรม และร้อยละ 81.7 อยากให้ทุกฝ่ายเจรจาด่วนด้วยสันติ...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 29 ส.ค. 2551

ในตอนท้ายของชุดวาทกรรม ทางบทบรรณาธิการยังตำหนิกลุ่มพันธมิตรฯเพิ่มเติมว่า ผลจากความพยายามของรัฐบาลที่ขอให้ศาลคุ้มครองให้กลุ่มพันธมิตรฯออกจากทำเนียบรัฐบาล แต่กลุ่มพันธมิตรฯปฏิเสธ เป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เพราะสิ่งที่พันธมิตรฯทำคือการขัดคำสั่งศาล เป็นการไม่เคารพกฎหมายของบ้านเมือง ทำให้บ้านเมืองไม่มีชื่อไม่มีแป๊ะ จนอาจนำมาซึ่งการหมดความชอบธรรมของกลุ่มพันธมิตรฯได้ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...การชุมนุมต่อต้านรัฐบาลหรือขัดขืนไม่ยอมรับรัฐบาลเป็นสิทธิที่สามารถทำได้ตามรัฐธรรมนูญ แต่การใช้สิทธิของกลุ่มตัวเองล้ำเส้นของกฎหมายบ้านเมือง ไม่ยอมรับฟังคำสั่งศาลโดยอาศัยกฎหมายทำลายล้างกระบวนการยุติธรรมจึงมีเสียงสะท้อนกลับมาไม่เห็นด้วยจากทุกฝ่ายก็ว่าได้...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 31 ส.ค. 2551

“...ผู้ชุมนุมต้องแยกแยะประเด็นเรื่องสิทธิเสรีภาพการชุมนุมโดยสงบตามรัฐธรรมนูญ และเรื่องการขัดคำสั่งของศาลสถิตยุติธรรมว่าสิ่งไหนเป็นสิ่งที่ถูกต้อง และสิ่งไหนที่กระทำไปแล้วไม่ถูกต้องที่ทำให้ชาติบ้านเมืองไม่มีชื่อมีแป๊ะ...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 31 ส.ค. 2551

“...การที่มีอบไม่ยอมสลายการชุมนุมเพื่อที่จะขัดขืนอำนาจของกระบวนการยุติธรรมจะเป็นสิ่งที่ถูกต้องหรือไม่ ประชาชนที่ไม่ใช่มีอบก็สามารถมองออกคิดเองได้...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 31 ส.ค. 2551

2. วาทกรรมว่าด้วยการสร้างความสมานฉันท์

วาทกรรมชุดนี้ทางบทบรรณาธิการมุ่งเรียกร้องให้สังคมทุกภาคส่วนหันมาเสริมสร้างความสมานฉันท์ที่เกิดขึ้นในสังคม โดยนำเสนอให้เห็นว่า สภาพบ้านเมืองในช่วงเวลานี้ เป็นช่วงเวลาที่มิแต่เรื่องดี ๆ เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการที่นักกีฬาไทยได้เหรียญในกีฬาโอลิมปิก การส่งออกที่เพิ่มขึ้น

ดัชนีความเชื่อมั่นของผู้บริโภคเพิ่มขึ้น ดัชนีอุตสาหกรรมที่เพิ่มสูงขึ้น เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ในช่วงมหกรรมโอลิมปิกที่ปักกิ่ง กีฬาของมวลมนุษยชาติ ประชาชนคนไทยทั้งประเทศ ต่างปีติยินดีที่นักกีฬาไทยสามารถสร้างประวัติศาสตร์คว้าเหรียญทองเหรียญเงินได้อย่างยิ่งใหญ่ ส่วนภาพรวมของเศรษฐกิจในเรื่องการส่งออก ยอดส่งออกในเดือนกรกฎาคมที่ผ่านมาทำสถิติสูงสุดเป็นเดือนที่ 3 หลังจากเคยทำได้ในเดือนพฤษภาคมและมิถุนายน...”
หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 24 ส.ค. 2551

“...ดัชนีอุตสาหกรรมในเดือนกรกฎาคมที่ผ่านมาเพิ่มขึ้นจากเดือนมิถุนายน ยอดคำสั่งซื้อรวมทั้งยอดขายก็ปรับตัวเพิ่มสูงขึ้น ส่วนดัชนีอุตสาหกรรมในอีก 3 เดือนข้างหน้า ก็น่าจะเป็นช่วงที่มียอดคำสั่งซื้อและยอดขายเพิ่มขึ้นอย่างแน่นอน เพราะเข้าสู่ช่วงเทศกาลต่างๆ ในปลายปี...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 24 ส.ค. 2551

“...จากข้อมูลผลสำรวจความเชื่อมั่นเศรษฐกิจไทยประจำเดือนกรกฎาคมที่ผ่านมา ศูนย์พยากรณ์ธุรกิจและเศรษฐกิจมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ได้สำรวจพบว่าดัชนีความเชื่อมั่นปรับตัวเพิ่มขึ้นทุกรายการเป็นครั้งแรกในรอบ 4 เดือน หลังจากที่ได้ลดลงต่อเนื่องติดต่อกันถึง 3 เดือน โดยดัชนีความเชื่อมั่นผู้บริโภคอยู่ที่ระดับ 78.9 เพิ่มขึ้นจากเดือนมิถุนายนที่ 78.0 ขณะที่ดัชนีความเชื่อมั่นผู้บริโภคในปัจจุบันอยู่ที่ 71.9 เพิ่มขึ้นจาก 70.2 ดัชนีความเชื่อมั่นผู้บริโภคในอนาคต 79.6 เพิ่มขึ้นจาก 78.4 และความเชื่อมั่นเกี่ยวกับเศรษฐกิจโดยรวมอยู่ที่ 71.8 เพิ่มขึ้นจาก 70.8 ซึ่งข้อมูลที่ได้มีการสำรวจออกมานั้นเป็นการส่งสัญญาณที่ดีออกมาให้คลายกังวลได้...”
หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 17 ส.ค. 2551

เรื่องราวดีๆที่เกิดขึ้นนี้ ทางบทบรรณาธิการจึงเห็นว่า เป็นโอกาสอันดีที่คนในสังคมจะหันมาสร้างความสามัคคีกัน จึงนำเสนอเพื่อให้ทุกภาคส่วนของสังคมหันหน้าเข้าหากันเพื่อลดความขัดแย้ง เริ่มต้นด้วยการคิดแต่สิ่งดีๆ ยึดมั่นผลประโยชน์ของประเทศชาติเป็นสำคัญ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...เหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในบ้านเมืองปัจจุบันนี้ไม่ว่าจะเป็นไปในทิศทางดีหรือร้าย เกิดมาจากการกระทำของคนทั้งสิ้น ถ้าคนเราคิดดีก็จะทำแต่เรื่องดีๆ แต่คิดไม่ดีก็จะมีแต่เรื่องร้ายๆ เหมือนอย่างกลุ่มมือปืนผู้ประท้วงที่อ้างสิทธิเสรีภาพในการชุมนุมแบบเข้าข้างตัวเอง ก็ย่อมถือว่าการคิดที่ไม่ดี เช่นเดียวกับการที่รัฐบาลคิดจะยื่นขอแก้ไขรัฐธรรมนูญโดยพูดแต่สิ่งดีๆ อย่างเดียวก็ถือว่าเป็นการคิดที่ไม่ดีเช่นกัน สำหรับการคิดดีๆนั้นควรที่จะต้องฟังเสียงสะท้อนจากประชาชนว่ามีความเห็นอย่างไรบ้างเกี่ยวกับการกระทำที่ได้ดำเนินการมาโดยตลอด ถ้า

การเมืองทุกฝ่ายไม่ว่าฝ่ายไหนรับฟังเสียงที่แท้จริงของประชาชนก็จะบรรเทาความขัดแย้งให้ลดลงไปได้...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 3 ส.ค. 2551

“...ความวุ่นวายทางการเมืองที่เกิดขึ้นย่อมทำให้ความสุขของประชาชนจากภาวะเศรษฐกิจที่ดีขึ้นอาจจะหดหายลงไปได้เหมือนกัน ปัญหาเหล่านี้อยากให้ผู้เล่นเกมการเมืองทั้งในกติกาและนอกกติกา มองให้ไกลมองให้ถึงประโยชน์ของชาติบ้านเมืองเป็นสำคัญ...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 17 ส.ค. 2551

“...เพราะฉะนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องทางการเมืองทั้งในและนอกกติกาต้องช่วยกันหาทางออกอย่างมีสติที่จะทำให้บ้านเมืองไปสู่ความมีเสถียรภาพ ปัญหาต่างๆที่กำลังประสบอยู่ก็จะคลี่คลายเป็นข่าวดีที่ทำให้ชาติและประชาชนมีความมั่นคง...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 24 ส.ค. 2551

พร้อมกันนี้ในตอนท้ายของชุดวาทกรรม ทางบพทบรรณานิการได้ยกเอาพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เรื่องความสามัคคี เพื่อย้ำเตือนให้คนในสังคม รักใคร่สามัคคีกัน เพื่อให้เกิดความสมานฉันท์ขึ้นในสังคม เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบพทบรรณานิการที่กล่าวว่า

“...พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้พระราชทานพระราชดำรัสเป็นการเตือนสติคนไทยถึงความสามัคคีอยู่หลายครั้ง ได้ทรงอธิบายถึงความหมายและประโยชน์ที่เหล่าพสกนิกรจะได้น้อมนำไปปฏิบัติดังที่ได้พระราชทานเมื่อวันที่ 4 ธันวาคม 2534 ตอนหนึ่งถึงการรู้จักสามัคคีว่า การที่จะรู้จักสามัคคี ก็ลำบากมากเพราะมีคนมากมาย รู้จักกันทั่วถึงไม่ค่อยได้ แต่รู้จักสามัคคีควรจะให้ได้เพราะหมายความว่า ทุกคนถือว่าตนเป็นคนไทย มีอะไรเกิดขึ้นก็ตาม ทุกคนรู้ว่าจะต้องมีความสามัคคี รู้ ก็คือ ทราบ ทราบความหมายของสามัคคี รัก คือ นิยม นิยมความสามัคคี เพราะเหตุใดคนไทยจึงรู้จักสามัคคี ก็เพราะคนไทยรู้ว่าถ้าหากเมืองไทยไม่ใช้ความสามัคคี ไม่เห็นอกเห็นใจกัน ไม่อะลุ่มอล่วยกัน ไม่มีวันที่จะมีชีวิตรอดได้

คาดหวังว่า ด้วยพระบารมีแห่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ จะทำให้คนไทยบรรลุความสามัคคีได้ และในเวลาเดียวกันคนไทยทั้งผองต้องช่วยกันถนอมรักษาเอาไว้ด้วยความรู้รักสามัคคีอย่างแท้จริง...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 6 ส.ค. 2551

หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ : 1 ก.ย. – 30 ก.ย. 2551

1.วาทกรรมว่าด้วยการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยและการประกาศพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉินของรัฐบาล

วาทกรรมชุดนี้กล่าวได้ว่าเป็นวาทกรรมที่มีรายละเอียดบางส่วนต่อเนื่องมาจากวาทกรรมว่าด้วยการบุกยึดทำเนียบรัฐบาลและสถานีโทรทัศน์ NBT โดยเนื้อหาในวาทกรรมชุดนี้ยังคงดำเนินการยึดทำเนียบรัฐบาลและสถานีโทรทัศน์ NBT ของกลุ่มพันธมิตรฯอยู่ รวมไปถึงการที่ผู้ชุมนุมบางส่วนได้ขยายการชุมนุมไปถึงการปิดล้อมสนามบินบางแห่งในต่างจังหวัด และชูประท้วง ตัดน้ำตัดไฟ งดบริการสาธารณูปโภค จนนำมาสู่การตัดสินใจประกาศใช้พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน (พ.ร.ก.) เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...การบุกรุกที่ทำการสื่อของรัฐของกลุ่มผู้ชุมนุม ถูกตำรวจจับกุมถึง 82 คน และได้อาวุธเป็นของกลาง ที่แสดงถึงการกระทำที่ขัดกับหลักเสรีภาพในการชุมนุมอย่างสงบและปราศจากอาวุธ สร้างความวิตกว่าจะเกิดผลร้ายแก่ประชาชน ส่งผลกระทบแก่เศรษฐกิจให้เลวร้ายลงอีก...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 1 ก.ย. 2551

“...เป็นชัยชนะรายวันที่น่าภูมิใจหรือ กับมาตรการประท้วงตัดน้ำตัดไฟ งดบริการสาธารณูปโภคของสมาพันธ์รัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ (สรส) หรือการปิดเส้นทางบริเวณสนามบิน ซึ่งสร้างความเดือดร้อนกับประชาชนที่ไม่รู้อิโหน่อิเหน่ อีกทั้งยังกระทบต่อภาพลักษณ์และสถานะเศรษฐกิจของประเทศ เราเห็นว่าพันธมิตรฯ สมควรพิจารณาทบทวนท่าทีการเคลื่อนไหว...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 5 ก.ย. 2551

“...การชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยที่ต่อเนื่องมานานกว่าร้อยวัน และยึดทำเนียบรัฐบาลเกือบครบสองสัปดาห์ มีกิจกรรมสนับสนุนที่เน้นความรุนแรง หรือก่อความเดือดร้อนกับประชาชน เช่น ปิดสนามบิน ล้มที่ทำการรัฐ หรือหยุดเดินรถไฟ แต่ก็ไม่บรรลุเป้าหมายที่ต้องการให้นายกรัฐมนตรีลาออก และไม่ยอมลดรา ผลที่ตามมาคือความเสียหายที่เกิดแก่ระบบเศรษฐกิจ โดยเฉพาะภาพลักษณ์การท่องเที่ยว...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 8 ก.ย. 2551

“...ที่สุจริตรัฐบาลของนายสมัคร สุนทรเวช นายกรัฐมนตรี ก็ตัดสินใจประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินในเขตท้องที่กรุงเทพมหานคร โดยอาศัยอำนาจตามพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2548 เนื่องจากมีการใช้ความรุนแรง ระหว่างกลุ่มพันธมิตรฯและฝ่ายต่อต้าน เป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิต 1 คน บาดเจ็บ 43 คน...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 4 ก.ย. 2551

ผลจากการใช้ความรุนแรงของฝ่ายพันธมิตรฯ ถูกแสดงผ่านบทบรรณาธิการที่น่าเสนอให้เห็นถึงผลกระทบทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นกับประเทศ ไม่ว่าจะเป็นการส่งออกที่ชะงักงัน รายได้จากการท่องเที่ยวที่หดหาย เป็นต้น เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ผลกระทบที่เห็นได้ชัดจากสถานการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้นคือ ได้สร้างความหวุ่นไหวส่งผลกระทบต่อปัญหาเศรษฐกิจ โดยเฉพาะชาวต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นนักลงทุนหรือนักท่องเที่ยวต่างชาตความเชื่อมั่น จึงอยากให้สถานการณ์ยุติโดยเร็ว เพราะหากยืดเยื้อออกไปมากเท่าใดจะกระทบต่อเศรษฐกิจไทยมากเท่านั้น...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 4 ก.ย. 2551

“...ผลพวงอันเนื่องมาจากการชุมนุม ที่ยืดเยื้อกว่า 100 วันของกลุ่มพันธมิตรฯ และการประกาศใช้สถานการณ์ฉุกเฉินได้ส่งผลกระทบต่อภาพรวมทางเศรษฐกิจของประเทศ โดยเฉพาะภาคธุรกิจการท่องเที่ยว เพราะนักท่องเที่ยวต่างชาติเกิดความไม่มั่นใจในความปลอดภัย จึงขอยกเลิกการเดินทางมาท่องเที่ยวไทยจำนวน 12 ประเทศแล้ว ทำให้ต้องสูญเสียรายได้การท่องเที่ยวไปนับพันล้านบาท...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 5 ก.ย. 2551

“...คงไม่มีใครปฏิเสธได้ว่าสถานการณ์การเมืองที่ยืดเยื้อยาวนานหลายเดือนย่อมส่งผลกระทบต่อปัญหาเศรษฐกิจภายในประเทศและชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน การส่งออกชะลอตัวลงมา รายได้จากการท่องเที่ยวก็ถูกลดลงอย่างมาก และที่สำคัญอันดับความน่าเชื่อถือของประเทศไทยที่นักลงทุนต่างชาติจะเข้ามาลงทุนในประเทศไทยเกิดความไม่เชื่อมั่นถ้ารวมเป็นตัวเลขนของความเสียหายทางด้านเศรษฐกิจที่มีต่อชาติบ้านเมืองก็คงเป็นมูลค่ามหาศาลทีเดียว...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 13 ก.ย. 2551

ความเสียหายทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้น รวมไปถึงความรุนแรงทางการเมืองอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ ทางบทบรรณาธิการเห็นว่าทางออกที่ดีที่สุดคือ การที่รัฐบาลต้องเป็นผู้แสดงความรับผิดชอบด้วยการยุบสภาหรือลาออก ซึ่งในเรื่องนี้ทางบทบรรณาธิการไม่ได้นำเสนอเฉพาะในส่วนของทางบทบรรณาธิการเท่านั้น แต่ยังได้นำเสนอแนวคิดที่สอดคล้องจากภาคส่วนต่างๆ เช่น ทหารและ ส.ว. ที่เห็นว่าทางออกของบ้านเมืองในเวลานี้คือ รัฐบาลต้องลาออกหรือยุบสภา เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวไว้

“...แม้รัฐบาลจะมีท่าทีแน่วแน่ ยืนกรานไม่ลาออก ตามเงื่อนไขที่พันธมิตรฯ เรียกร้อง เพราะมั่นใจว่าไม่ได้ทำผิด แต่มาถึงขั้นนี้ นายกรัฐมนตรีควรพิจารณาตนเอง เพราะปัญหาวิกฤติการเมืองที่เป็นอยู่ไม่ได้จำกัดวงอยู่ที่การชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ แต่ได้ขยายตัวออกไปโดยเสี่ยงสะท้อนของประชาชนกลุ่มต่างๆ เชื่อว่าถ้านายกรัฐมนตรีลาออกหรือยุบสภาปัญหาที่จะจบลงได้...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 10 ก.ย. 2551

“...ผู้ได้รับการเลือกตั้งตลอดผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองต้องสำเหนียกเสมอว่าอำนาจแท้จริงเป็นของประชาชน หากไม่สามารถทำหน้าที่ให้เกิดประสิทธิภาพหรือไม่ได้รับการยอมรับในวงกว้างดังคราวนี้ที่กระแสดูเห็นด้วยกับกลุ่มต่อต้านไม่ต้องการรัฐบาลขยายตัวออกไป

ทุกพื้นที่เช่นนี้ นักการเมืองในระบบประชาธิปไตยควรยอมเสียสละให้ประชาชนได้ตัดสินใจใหม่ ซึ่งจะเป็นโอกาสให้ได้พิสูจน์ว่า ถ้ามีดีจริงก็จะได้กลับคืนสู่ตำแหน่งอีกครั้งอย่างมีเกียรติ...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 10 ก.ย. 2551

“...รายงานการเจรจาระหว่างประธานวุฒิสภาและผู้บัญชาการทหารบก มีใจความตอนหนึ่งว่า ประธานวุฒิสภาและคณะทำงาน เสนอแนวทางแก้ปัญหาความขัดแย้งโดยนายกรัฐมนตรีควรลาออก เพื่อเปิดโอกาสให้ตั้งรัฐบาลใหม่ที่ทุกฝ่ายรับได้ มาทำหน้าที่ชั่วคราวก่อนคืนอำนาจให้ประชาชน หรือนายกรัฐมนตรีประกาศยุบสภาฯทันที...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 10 ก.ย. 2551

“...มี ส.ว. ประมาณ 30 คนได้ออกมาแถลงการณ์เพื่อหาทางออกวิกฤตของชาติ บ้านเมือง โดยมีได้เอนเอียงไปด้านใดด้านหนึ่ง เรียกร้องให้นายกรัฐมนตรีแก้ไขด้วยสันติวิธี แต่ถ้ายังหาทางออกไม่ได้ก็ให้นายกรัฐมนตรีลาออกหรือยุบสภาคืนอำนาจให้ประชาชน...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 7 ก.ย. 2551

ในตอนท้ายของชุดวาทกรรม ทางบทบรรณาธิการได้เรียกร้องให้ทุกภาคส่วนของสังคมหันหน้ามาช่วยกันสร้างความสมานฉันท์ ให้ทุกฝ่ายอดทนจัดการปัญหาที่เกิดขึ้นด้วยความรอบคอบ เพื่อยุติความรุนแรงที่เกิดขึ้นในเวลานี้ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ความรุนแรงที่เกิดขึ้นมิได้หมายความว่าทุกอย่างจะสะดุดหยุดลง เพราะถ้าส่วนใหญ่มีความพยายาม และอดทนจัดการกับปัญหาอย่างรอบคอบ เคารพกฎหมาย ภายใต้หลักประชาธิปไตย ในที่สุด ก็มีทางประสพผลสำเร็จได้...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 9 ก.ย. 2551

“...ประมวลเหตุการณ์โดยรวมอย่างรอบคอบ จะเห็นบทสรุปอันเป็นที่ต้องการของทุกฝ่ายว่าอยู่ไม่ไกลและคงถึงในเวลาไม่ช้า พร้อมทั้งก็ให้ตั้งอยู่ในสถานะความเป็นกลาง ไม่ยื่นข้างใคร เพราะตามหลักการประชาธิปไตย ประชาชนคือผู้เป็นใหญ่ที่เป็นฝ่ายเลือกกว่าจะให้ใครใช้อำนาจบริหารแผ่นดิน มิใช่ให้ใครมาชี้หน้าให้เราเลือกข้างว่าอยู่กับเขา...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 8 ก.ย. 2551

2. วาทกรรมว่าด้วยการจัดตั้งรัฐบาลชุดใหม่ของนายกรัฐมนตรี นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์

วาทกรรมชุดนี้เกิดขึ้นในช่วงการเปลี่ยนผ่านรัฐบาล จากรัฐบาลของนายสมัคร สุนทรเวช มาสู่รัฐบาลนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ เนื้อหาของวาทกรรมไม่ได้แสดงท่าทีตำหนิหรือชื่นชม รัฐบาลชุดใหม่ เนื้อหาที่นำเสนอมุ่งไปในลักษณะการคาดหวังและเรียกร้องให้ประชาชนจับตาดูการทำงานของรัฐบาลชุดใหม่ต่อไปในระยะยาว ส่วนจุดเริ่มต้นของวาทกรรมชุดนี้ เกิดขึ้น

เนื่องมาจากศาลวินิจฉัยตัดสินให้นายสมักร สุนทรเวช ต้องพ้นจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี กรณีความผิดไปทำร้ายโทรศัพท์มือถือรายการ ซิมไปบนไป ชัดกับรัฐธรรมนูญที่ห้ามนายกรัฐมนตรีไปเป็นลูกจ้างใคร เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ในที่สุด ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญก็มีคำวินิจฉัยให้นายสมักร สุนทรเวช นายกรัฐมนตรี พ้นสภาพความเป็นนายกรัฐมนตรีด้วยมติเอกฉันท์ ด้วยเหตุผลที่ว่า มีการกระทำต้องห้าม ขาดคุณสมบัติตามรัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2550 มาตรา 267 ประกอบมาตรา 182 นายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรีจะดำรงตำแหน่งใดในห้างหุ้นส่วน บริษัท หรือองค์การที่ดำเนินธุรกิจโดยมุ่งหาผลกำไรหรือรายได้มาแบ่งปันกัน หรือเป็นลูกจ้างของบุคคลใดมิได้ด้วย...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 11 ก.ย. 2551

ภายหลังการพ้นตำแหน่งของนายสมักร ปรากฏว่าพรรคร่วมรัฐบาลต่างๆกลับแสดงท่าทีที่จะสนับสนุนนายสมักร กลับสู่ตำแหน่งนายกรัฐมนตรีอีกครั้ง โดยอ้างว่ารัฐธรรมนูญไม่ได้ห้ามไว้ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...พรรคพลังประชาชนและพรรคร่วมรัฐบาล แสดงท่าทีและจุดยืนเสนอชื่อนายสมักร กลับมาเป็นนายกรัฐมนตรีรอบสอง ด้วยเหตุผลว่า แนวรบยังไม่เปลี่ยนแปลง ซึ่งก็ถือเป็นสิทธิที่สามารถกระทำได้ เนื่องจากความผิดของนายสมักร มิได้เกี่ยวข้องกับการประพฤติทุจริตมิชอบ อีกทั้งนายสมักรก็ยังเป็น ส.ส. จึงไม่มีข้อห้ามใดๆในการหวนคืนกลับสู่ตำแหน่งอีกครั้งหนึ่ง...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 11 ก.ย. 2551

ท่าทีของพรรคร่วมรัฐบาลเช่นนี้ ทำให้ทางบทบรรณาธิการแสดงท่าทีไม่เห็นด้วยอย่างชัดเจน พร้อมนำเสนอว่า มีเสียงเรียกร้องจากหลายฝ่ายในสังคมที่ไม่ต้องการให้นายสมักรกลับสู่ตำแหน่ง พรรคร่วมรัฐบาลในฐานะตัวแทนของประชาชนควรรับฟังให้มากขึ้น ไม่ใช่มีแต่ห้วงพรรคห้วงพวกจนบ้านเมืองเสียหาย

“...ทางพรรคพลังประชาชนบอกว่าจะยอมรับฟังเสียงสะท้อนจากฝ่ายต่างๆในเรื่องการเสนอชื่อนายกรัฐมนตรี แต่การพยายามเสนอชื่อนายสมักร แสดงให้เห็นว่าไม่ได้ซึ้งน้ำหนักเสียงที่สะท้อนจากองค์กรต่างๆในบ้านเมืองว่ามีความคิดเห็นอย่างไร...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 14 ก.ย. 2551

“...มีนักวิชาการ ประชาชน นักศึกษา นักธุรกิจ รวมถึงบุคคลจากสาขาอาชีพต่างๆ แสดงท่าทีไม่ต้องการนายสมักรอย่างชัดเจน และเปิดเผยถึงเหตุผลที่น่ารับฟัง แทนที่พรรคการเมืองต่างๆจะมีความคิดเห็นหรือทบทวน ปรับตัวบุคคลเพื่อลดความขัดแย้ง แต่ก็กลับอ้าง

ข้างๆ และไม่มีมติสวนทางหลังจากตุลาการศาลรัฐธรรมนูญอ่านคำวินิจฉัยผ่านไปเพียงสิบนาที โดยอ้างมารยาทของการร่วมรัฐบาลที่ต้องทำตามกัน ทั้งที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย 2550 กำหนดหลักการของ ส.ส. ไว้ว่าต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริตเพื่อประโยชน์ส่วนรวมของปวงชนชาวไทย โดยปราศจากการขัดกันแห่งผลประโยชน์...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 15 ก.ย. 2551

“...พรรคการเมืองและ ส.ส. ทุกคน ควรได้ทบทวนว่า การทำหน้าที่แล้วมา ดำเนินไป ในทางที่ถูกต้องสอดคล้องกับความต้องการของประชาชนโดยแท้จริงหรือไม่ หากเป็นการกระทำที่สวนทาง หรือเป็นการสนองความต้องการของผู้ใดผู้หนึ่ง ก็ควรทราบบอกกำลังเดินผิดทาง และปรับปรุงเสียใหม่ เพราะหากมีแต่ห้วงพรรค ห้วงพวก มากกว่าห้วงชาติ ก็มีแต่จะเสียหายและอยู่กันไม่ได้ทั้งหมด...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 15 ก.ย. 2551

อย่างไรก็ตามในที่สุดพรรคร่วมรัฐบาล ก็ไม่ได้เลือกนายสมัครกล้าสู่ตำแหน่ง นายกรัฐมนตรีตามที่ประกาศไว้ แต่เลือกนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ เป็นนายกรัฐมนตรีแทน เหตุการณ์นี้ทางบทรณนิกการได้แสดงความเป็นห่วงในภาพลักษณ์ของนายสมชายค่อนข้างมาก เนื่องจากมีความสนิทกับ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ในฐานะน้องเขย ที่อาจเป็นอุปสรรคต่อการบริหารประเทศ เพราะไม่ได้รับความน่าเชื่อถือเท่าที่ควร เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทรณนิกการที่กล่าวว่า

“...มีบางฝ่ายที่ไม่ค่อยคาดหวังนายกรัฐมนตรีที่ชื่อ สมชาย วงศ์สวัสดิ์ จะแก้ปัญหาต่างๆได้ เพราะเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่ตัวนายกรัฐมนตรีเป็นน้องเขยของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ซึ่งย่อมจะมีการนำมาเชื่อมโยงในเรื่องต่าง ๆ นานา...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 20 ก.ย. 2551

“...ภาพลักษณ์ของนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ ที่มีต่อศรีภรรยา คือ นางเยาวภา วงศ์สวัสดิ์ น้องสาว พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร จึงมีศักดิ์เป็นน้องเขยของอดีตนายกรัฐมนตรีไปโดยปริยาย ก็ยิ่งทำให้หลายคนเกิดความหวาดหวั่น ไม่มั่นใจเท่าที่และบทบาทที่อาจเข้ามาก้าวก้าวแทรกแซงกระบวนการยุติธรรมในการตัดสินคดีให้กับ พ.ต.ท.ทักษิณ นี่คือน้องเขยคนเดียวของนายกฯ สมชายที่ทุกคนเคลือบแคลงสงสัย...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 26 ก.ย. 2551

ภาพลักษณ์ที่ไม่ดีของนายสมชายนี้เอง ทำให้ในตอนท้ายของชุดวาทกรรม บทรณนิกการได้แสดงความเป็นห่วงและเตือนสติให้รัฐบาลทำงานให้ดี ให้คิดถึงประเทศชาติให้มากๆ พร้อมเรียกร้องให้ประชาชนจับตาดูการทำงานของรัฐบาลชุดนี้ อย่างเพ่งตัวจนสรุปไม่ไว้วางใจตั้งแต่ยังไม่ทันปฏิบัติหน้าที่ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทรณนิกการที่กล่าวว่า

“...เราจึงได้แต่คาดหวังว่า รัฐบาลชุดใหม่จะพึงสังวร คำนึงถึงผลประโยชน์ส่วนรวมของพี่น้องประชาชนมากกว่าของพวกเขา เพื่อเรียกความเชื่อมั่นกอบกู้ศักดิ์ศรีและศรัทธา เป็นที่พึงพิงยามทุกข์ยาก แก้ปัญหาให้ประเทศและประชาชน ขออย่าเป็นผู้สร้างปัญหาเฉกเช่นอดีตที่ผ่านมา...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 18 ก.ย. 2551

“...จากวันนี้เป็นต้นไป ประเทศไทยไม่มีเวลาเหลือเพื่อให้รัฐบาลสมชาย ไปฮั่นนี่มูน คีมน้ำผึ้งพระจันทร์อีกแล้ว โจทย์การบ้าน 2 ข้อใหญ่ คือ ปัญหาการเมืองและปัญหาเศรษฐกิจ ถือเป็นภารกิจหลักที่รัฐบาลต้องพิสูจน์ตัวเองดีใจทยให้แตก โดยเฉพาะการเร่งสร้างความเชื่อมั่นและการยอมรับ ถือเป็นหัวใจสำคัญของการแก้ปัญหาในยุคนี...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 26 ก.ย. 2551

“...ปัญหาต่างๆในขณะนี้การจัดการให้ลุล่วง นายกรัฐมนตรีต้องแสดงบทบาท หาวิธีให้เกิดความเชื่อถือไว้วางใจ โดยเฉพาะสถานะส่วนตัวว่าจะไม่ก้าวก่าย หรือทำให้การตรวจสอบ และกระบวนการทางกฎหมายต้องชะงักงันลง ในเวลาเดียวกันประชาชนทั้งประเทศก็ต้องให้ออกาสคณะรัฐบาลได้ทำหน้าที่ไปสักกระยะ อย่าด่วนสรุปเสียตั้งแต่ยังไม่ทันปฏิบัติหน้าที่ว่าไม่ไว้วางใจ...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 30 ก.ย. 2551

หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ : 1 ต.ค. – 31 ต.ค. 2551

1.วาทกรรมว่าด้วยการสลายการชุมนุมกลุ่มพันธมิตรฯหน้ารัฐสภา วันที่ 7 ตุลาคม 2551

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่มุ่งตำหนิการทำงานของรัฐบาลอย่างรุนแรงในการสลายการชุมนุมกลุ่มพันธมิตรฯหน้ารัฐสภา เมื่อวันที่ 7 ตุลาคม 2551 ส่งผลให้มีผู้ชุมนุมได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตจำนวนมาก การตำหนิรัฐบาล บทบรรณาธิการได้เริ่มต้นตั้งแต่ก่อนเกิดเหตุการณ์ เมื่อมีการจับกุม 2 แกนนำกลุ่มพันธมิตรฯ คือ นายไชยวัฒน์ สินสุวงศ์ และ พลตรีจำลอง ศรีเมือง โดยทางบทบรรณาธิการมองว่าการจับกุม 2 แกนนำ ครั้งนี้เป็นแผนการของรัฐบาลที่ต้องการใช้ความรุนแรงอยู่แล้ว เนื่องจากในช่วงเวลาดังกล่าวเป็นช่วงเวลาที่การเจรจาระหว่างรัฐบาลกับกลุ่มพันธมิตรฯกำลังดำเนินการอยู่ ภายใต้การประสานของพลเอกชวลิต ยังใจยุทธ ซึ่งทั้งหมดก็กำลังคืบหน้าไปด้วยดี เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...สถานการณ์ทางการเมืองจากความขัดแย้งที่ท่าจะคลายตัว กลับตึงเครียดขึ้นอีก ทั้งๆที่กลุ่มพันธมิตรฯประชาชนเพื่อประชาธิปไตย มีท่าทียอมรับการเจรจา ภายหลังจาก พลเอกชวลิต ยังใจยุทธ รองนายกรัฐมนตรี ส่งผู้แทนพบกับ พลตรีจำลอง ศรีเมือง แกนนำกลุ่มพันธมิตรฯที่ทำเนียบรัฐบาล แต่วันรุ่งขึ้น นายไชยวัฒน์ สินสุวงศ์ แกนนำอีกคนหนึ่งก็ถูก

ตำรวจจับในระหว่างออกจากชุมนุม ทำเนียบรัฐบาล เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เมื่อนำมาเรียงร้อยเข้าด้วยกัน ทำให้สงสัยได้ว่ารัฐบาลเหมือนมีความจงใจ ไม่อยากให้อาชญาต่างๆคลาญตัวหรือยุติลงโดยง่าย...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 6 ต.ค. 2551

“...การชุมนุมพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยซึ่งลดความเข้มข้นลงตามสถานการณ์ที่เริ่มคลี่คลาย ภายหลังจากฝ่ายรัฐบาล โดยพลเอกชวลิต ยงใจยุทธ รองนายกรัฐมนตรีเข้ามาเจรจา แต่กลับมาสู่ความตึงเครียดอีกครั้ง มีผู้เข้าร่วมชุมนุมเพิ่มมากขึ้นทันที พลตรีจำลอง ศรีเมือง แกนนำสำคัญ ถูกตำรวจจับกุมระหว่างไปใช้สิทธิเลือกตั้งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร หลังจากนั้นไชยวัฒน์ สินสุวงศ์ แกนนำอีกคนโดนจับไปก่อนหน้าแล้ว นับเป็นเรื่องผิดปกติสำหรับความพยายามที่จะคลี่คลายสถานการณ์ อันอาจแสดงให้เห็นว่ารัฐบาลไม่มีความจริงใจในการเจรจา...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 8 ต.ค. 2551

ภายหลังการจับกุม 2 แกนนำ นายกรัฐมนตรี นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ ได้แสดงความเห็นต่อเรื่องเกิดขึ้นว่า ไม่ทราบว่ามีอะไรหรือไม่ แต่ยืนยันว่าทุกอย่างดำเนินการไปตามหลักการ รัฐบาลยังคงยึดหลักการเจรจาอยู่ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ นายกรัฐมนตรี อ้างว่าไม่ทราบว่ามีอะไรหรือไม่ ทุกอย่างเป็นไปตามเนื้อหา และย้ำในหลักการของรัฐบาลยังคงใช้วิธีการเจรจา ส่วนจะปรับวิธีการเจรจาหรือไม่ ก็ให้ถามพลเอกชวลิต ในฐานะผู้ดำเนินการ...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 8 ต.ค. 2551

การแสดงท่าทีดังกล่าวของนายสมชาย ทางบทบรรณาธิการแสดงความไม่พอใจ โดยกล่าวตำหนิว่า “ไม่รู้ไม่ได้ เพราะรัฐคือผู้มีอำนาจที่จะต้องควบคุมแก้ไขสถานการณ์ของบ้านเมือง เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ปัญหาที่เกิดขึ้น นายกรัฐมนตรีจะปฏิเสธว่าไม่ทราบ ทำไม่รู้ไม่ชี้ ไม่หาทางแก้ไขไม่ได้ เพราะรัฐบาลเป็นผู้มีอำนาจ บทบาท โดยเฉพาะนายกรัฐมนตรี ซึ่งอยู่ในฐานะผู้นำ ที่สามารถจะขอให้สมาชิกร่วมมือกันคลี่คลายสถานการณ์ได้ จึงควรแสดงบทบาทของผู้นำที่จะแก้ไขเหตุไม่พึงประสงค์ที่อาจเกิดขึ้นให้ได้ ด้วยศักยภาพที่มีอยู่...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 8 ต.ค. 2551

ในที่สุด ผลจากการจับกุม 2 แกนนำ ทำให้กลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย เคลื่อนพลปิดล้อมรัฐสภา เพื่อไม่ให้ นายสมชาย แถลงนโยบายต่อสภาได้ แต่ปรากฏว่า นายสมชาย กลับสั่งใช้

กำลังเจ้าหน้าที่พร้อมอาวุธทำการสลายการชุมนุมจนกลุ่มผู้ชุมนุมได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตจำนวนมากเมื่อวันที่ 7 ตุลาคม 2551 เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...เหตุการณ์วันที่ 7 ตุลาคม พ.ศ. 2551 เป็นอีกวันหนึ่งที่ต้องถูกบันทึกไว้ในหน้าประวัติศาสตร์การเมืองไทย เมื่อเกิดเหตุการณ์ปะทะกันอย่างรุนแรงระหว่างเจ้าหน้าที่ตำรวจยิงแก๊สน้ำตาเข้าไปใส่กลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยที่ไปปักหลักประท้วงปิดทางเข้า-ออกบริเวณโดยรอบรัฐสภา เพื่อสลายการชุมนุมขัดขวางมิให้รัฐบาลได้แถลงนโยบายต่อรัฐสภา เป็นผลให้มีผู้บาดเจ็บทั้งสาหัสและไม่สาหัสรวม 100 คน โดยเฉพาะที่บาดเจ็บสาหัสมีอาการหนักถึงขั้นแขนขาขาด-เท้าแหลก-มือเฉาะ...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 9 ต.ค. 2551

ภายหลังเหตุการณ์ทางบทบรรณาธิการได้ตำหนิรัฐบาลอย่างรุนแรง โดยเฉพาะในประเด็นเรื่องอาวุธและเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงาน ที่ตำหนิว่าอาวุธที่เจ้าหน้าที่ใช้ไม่ได้มีแต่โล่และแก๊สน้ำตาตามที่เจ้าหน้าที่กล่าวอ้าง เพราะหากมีแค่นั้นจริงๆผู้ชุมนุมคงไม่ได้รับบาดเจ็บถึงขั้นแขน-ขาขาดจนเสียชีวิต แสดงให้เห็นว่าเจ้าหน้าที่มีอาวุธทำลายล้างรุนแรงอื่นๆเช่นปืน ระเบิด ในการสลายการชุมนุมครั้งนี้ อีกทั้งกำลังเจ้าหน้าที่ที่ใช้ในปฏิบัติการกว่าครึ่งเป็นตำรวจตระเวนชายแดนที่ไม่มีประสบการณ์ในการควบคุมการชุมนุม นอกจากนี้ทางบทบรรณาธิการยังนำเสนอผลการตรวจสอบของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่สอดคล้องกับการนำเสนอของบทบรรณาธิการข้างต้น ที่กล่าวว่ารัฐบาลใช้ความรุนแรงในเหตุการณ์ครั้งนี้เกิดว่าเหตุ ไม่มีการประกาศให้ผู้ชุมนุมทราบว่าจะสลายการชุมนุม ถือว่าเป็นการกระทำที่ละเมิดสิทธิมนุษยชนทั้งหมดเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ที่น่าสนใจคือ เจ้าหน้าที่รัฐ มีการวางแนวทางไว้อย่างไรเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเหตุปะทะกัน ยิ่งเจ้าหน้าที่ส่วนหนึ่งซึ่งเข้ามาปฏิบัติหน้าที่เป็นตำรวจตระเวนชายแดน ทำให้สงสัยว่ามีความชำนาญกับภารกิจที่ได้รับมอบหมายแค่ไหน...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 10 ต.ค. 2551

“...การใช้กำลังตำรวจตระเวนชายแดนหรือตำรวจท้องที่มีหน้าที่ปราบปรามอาชญากรรมทั่วไป มาควบคุมหรือสลายกลุ่มผู้ชุมนุมทางการเมืองที่รวมตัวกันโดยปราศจากอาวุธเพื่อต่อต้านรัฐบาล ย่อมมีโอกาสพลาดพลั้ง กระทบกระแทงขึ้นได้ แต่ตำรวจก็ไม่ได้พัฒนาระบบให้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น คงใช้วิธีการที่มีพื้นฐานจากความรุนแรง แม้เคยเกิดปัญหามาบ้างไม่ถ้วนก็ตาม...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 14 ต.ค. 2551

“...การชี้แจงของเจ้าหน้าที่รัฐออกมายืนยันว่า อุปกรณ์ที่ใช้ในการสลายการชุมนุมมีเพียงแก๊สน้ำตา แต่ภาพข่าวที่ปรากฏตามสื่อต่างๆ กลับพบว่า ตำรวจมีอุปกรณ์นานาชนิดไม่ว่าจะเป็นระเบิดป้องกันหรืออาวุธคล้ายระเบิดที่น่าจะมีประสิทธิภาพร้ายแรง และจาข้อมูลของ

กระทรวงสาธารณสุข ซึ่งระบุว่ามิผู้ได้รับบาดเจ็บสูงถึง 443 ราย และเสียชีวิต 1 ราย ถ้าใช้เพียงแก๊สน้ำตา จำนวนผู้ได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตไม่น่าจะสูงถึงขนาดนี้...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 10 ต.ค. 2551

“...ตำรวจอ้างว่าทำตามหลักสากล ไม่ได้ใช้ความรุนแรง มีเพียงแก๊สน้ำตา แต่ผลการตรวจสอบเบื้องต้นก็เชื่อว่าผู้ที่ได้รับอันตรายถึงแก่ชีวิตและแขน-ขาขาดมาจากสะเก็ดระเบิด...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 14 ต.ค. 2551

“...มีผู้เผยแพร่ภาพคลิปวิดีโอ ให้เห็นตำรวจคนหนึ่งเล็งปืน และตำรวจผู้นั้นได้ออกมาเปิดฝอยตัว อ้างว่ายิงยางรถที่วิ่งมาชนตำรวจ และสำนักงานตำรวจแห่งชาติเองก็ไม่ได้ตรวจสอบเรื่องนี้ ทั้งๆที่มีคำสั่งห้ามพกอาวุธอยู่แล้ว...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 14 ต.ค. 2551

“...คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้เปิดเผยถึงการตรวจสอบข้อเท็จจริงเบื้องต้นพบว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ใช้กำลังสลายการชุมนุม ระดมยิงแก๊สน้ำตา โดยไม่แจ้งเตือนประชาชนและไม่ได้ให้ความช่วยเหลือนั้น คณะกรรมาเห็นว่าการสลายการชุมนุมเกิดจากความต้องการของรัฐบาลที่จะแถลงนโยบายต่อสภาให้ได้ภายในวันที่ 7 ตุลาคม ซึ่งเป็นการกระทำที่ละเมิดสิทธิมนุษยชน...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 20 ต.ค. 2551

ทางทบพรณธิการได้เรียกร้องให้รัฐบาลแสดงความรับผิดชอบด้วยการลาออก ยุบสภาหรือดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อคืนความสงบให้แก่บ้านเมืองโดยเร็ว ซึ่งสอดคล้องกับท่าทีของกองทัพที่ไม่เห็นด้วยกับการกระทำของรัฐบาลจนออกมาเรียกร้องให้รัฐบาลแสดงความรับผิดชอบต่อออกโทรทัศน์ อันเป็นการส่งสัญญาณว่ากองทัพไม่ได้อยู่ข้างรัฐบาลแล้ว เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในทบพรณธิการที่กล่าวว่า

“...สิ่งที่เป็นอยู่ คือความอ่อนแอของรัฐบาลที่มีอำนาจตามกฎหมาย แต่ไม่สามารถปกครองหรือทำให้หน่วยงานต่างๆ ปฏิบัติหน้าที่ได้...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 21 ต.ค. 2551

“...เราขอเรียกร้องให้รัฐบาล ยึดแนวทางแก้ปัญหาอย่างสันติวิธี หลีกเลี่ยงการใช้ความรุนแรงต่อกัน พร้อมแสดงความรับผิดชอบกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 9 ต.ค. 2551

“...นายกรัฐมนตรีควรเร่งแสดงความรับผิดชอบและจุดยืนที่ชัดเจนอยู่ที่การคืนความสงบให้บ้านเมือง และควรประกาศท่าทีให้เป็นที่ทราบโดยทั่วไปว่าจะอยู่ในตำแหน่งอย่างไรหรือวางตัวแบบไหนที่จะไม่ให้เกิดความขัดแย้งหรือเหตุรุนแรงขึ้นอีก ทั้งนี้ก็เพื่อช่วยมิให้บ้านเมืองเผชิญความวุ่นวายไปมากกว่านี้...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 13 ต.ค. 2551

“...พล.อ.อนุพงษ์ เผ่าจินดา ผบ.ทบ.และผู้บัญชาการเหล่าทัพอีก 2 ท่าน รวมทั้งผู้บัญชาการทหารสูงสุด ได้พร้อมใจกันออกรายการสดทางสถานีโทรทัศน์ช่อง 3 ที่ผ่านมา โดยทาง ผบ.ทบ. ได้สื่อไปถึงรัฐบาลให้ทราบว่าจะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นรัฐบาลจะต้องรับผิดชอบ และถ้าตนเองเป็นนายกรัฐมนตรี ก็จะลาออกไปแล้ว...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 19 ต.ค. 2551

“...หากรัฐบาลที่มีนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ เป็นนายกรัฐมนตรี จะคงอยู่ในตำแหน่งต่อไป มิใช่ที่จะมีเสียงเรียกร้องหาความรับผิดชอบจากทุกทิศ โดยเฉพาะจากกองทัพที่ได้ผนึกกำลังกดดันผ่านหน้าจอโทรทัศน์ก็ตาม เพื่อส่งสัญญาณไปยังรัฐบาลว่า กองทัพได้แสดงตัวอยู่คนละข้างกับรัฐบาล...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 21 ต.ค. 2551

แต่ดูเหมือนว่าการกดดันต่างๆจะไม่เป็นผล เมื่อนายสมชาย ประกาศไม่ลาออก โดยอ้างเสียงข้างมากของประชาชนที่เลือกเข้ามา เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ในเวลาต่อมา นายกรัฐมนตรีได้ออกมาตอบได้ว่า รัฐบาลมาจากกระบวนการประชาธิปไตยที่ได้รับการเลือกตั้งมาจากประชาชนทั่วประเทศ ส่วนปฏิกริยาของผู้นำเหล่าทัพ เป็นเพียงความเห็นหนึ่ง...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 20 ต.ค. 2551

การยกเอาเสียงข้างมากของประชาชนมาเป็นข้ออ้าง ทางบทบรรณาธิการได้แย้งว่า แม้จะเป็นความจริงแต่ก็ไม่ใช่สิ่งที่จะใช้ปิดความรับผิดชอบได้ เพราะภาพเหตุการณ์ความรุนแรงต่างๆ มันสะท้อนให้เห็นถึงความบกพร่องของรัฐบาลได้เป็นอย่างดี เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ภาพเหตุการณ์การสลายการชุมนุมดังกล่าว มีปรากฏผ่านทางสื่อมวลชนทั้งภาพเคลื่อนไหวที่ถ่ายทอดสดทางสถานีโทรทัศน์ ภาพนิ่งที่เผยแพร่ทางสิ่งพิมพ์และอินเตอร์เน็ต เป็นข้อเท็จจริงที่รัฐบาลปฏิเสธความรับผิดชอบไม่ได้ การหยิบยกเรื่องที่มาจากการเลือกตั้งของประชาชน แม้จะเป็นความจริง ก็ไม่ใช่สิ่งที่ป้องกันความรับผิดชอบได้ การยกเอาผลเลือกตั้งมาใช้พรั้งเพรื่อ น่าจะเป็นเพียงการกลบเกลื่อนเพราะไม่มีเหตุผลที่ดีมาใช้ต่อสู้กับเสียงขับไล่มากกว่า...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 20 ต.ค. 2551

นายสมชายยังอ้างเพิ่มเติมว่า ที่ไม่สามารถลาออกได้ เพราะยังมีงานสำคัญที่ต้องรับผิดชอบ 3 งาน คือ งานพระศพสมเด็จพระพี่นางฯ งานเฉลิมพระชนพรรษาในหลวง และงานจัด

ประชุมสุดยอดผู้นำอาเซียน รวมไปถึงการแก้ไขรัฐธรรมนูญให้แล้วเสร็จ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...นายกรัฐมนตรียืนยันว่าไม่สามารถละทิ้งหน้าที่ต่างๆได้ เพราะมีงานใหญ่ 3 รายการที่ต้องรับผิดชอบ ได้แก่ พระราชพิธีถวายเพลิงพระศพ สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ งานเฉลิมพระชนมพรรษาพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และการเป็นเจ้าภาพจัดประชุมสุดยอดผู้นำอาเซียน พร้อมกับการยืนยันของนายกรัฐมนตรีที่จะอยู่ในตำแหน่งเพื่อจัดงานสำคัญดังกล่าว อีกด้านหนึ่งก็พยายามเพื่อจัดตั้งสภาร่างรัฐธรรมนูญที่ดำเนินต่อไป...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 22 ต.ค. 2551

การกล่าวอ้างเรื่องงานสำคัญ ทางบทบรรณาธิการได้โต้แย้งว่า หากรัฐบาลยืนยันจะทำงานสำคัญของประเทศ 3 งานใหญ่ให้ลุล่วงก่อน รัฐบาลก็ไม่ต้องไม่ริเริ่มนโยบายใหม่ๆอย่างอื่นขึ้นมา ไม่ใช่อ้างงานสำคัญ แต่กลับเตรียมการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ยิ่งทำให้กระแสต่อต้านรัฐบาลแรงยิ่งขึ้น เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...นายกรัฐมนตรีควรทำในสิ่งที่เคยมีผู้เสนอแนะว่าให้ใช้ช่วงเวลาต่อจากนี้เพื่อเตรียมการงานพิธีดังกล่าว โดยไม่ต้องริเริ่มงานใหม่ใดๆ หรือดำเนินงานนโยบายใดๆเพื่อเป็นการส่งสัญญาณให้ทราบกันทุกฝ่ายว่าต้องจัดการเรื่องที่ยังค้างถึงจริง แต่การเตรียมร่างรัฐธรรมนูญเช่นนี้ มีแต่จะทำให้การต่อต้านแรงขึ้น...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 22 ต.ค. 2551

ในส่วนของกรพยายามแก้ไขรัฐธรรมนูญของรัฐบาล ทางบทบรรณาธิการเห็นว่ารัฐธรรมนูญไม่ใช่สาเหตุของความขัดแย้ง แต่ความขัดแย้งทั้งหมดเกิดมาจากการพยายามแก้ไขรัฐธรรมนูญต่างหาก รัฐบาลจึงควรหยุดการเคลื่อนไหวใดๆ โดยเฉพาะการแก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อไม่ให้บ้านเมืองวุ่นวายไปมากกว่านี้ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...การคิดจะรวบหัวรวบหางเพราะมีเสียงข้างมากในสภาเพื่อแก้ไขรัฐธรรมนูญ ไม่ใช่หนทางทำให้บ้านเมืองสงบ ตรงข้ามมีแต่จะทำให้เกิดการเมืองอยู่ไม่เป็นสุขมากขึ้น...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 6 ต.ค. 2551

“...รัฐธรรมนูญไม่ใช่สาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหา ตรงข้าม เนื้อแท้ของความยุ่งยากนี้มีผลมาจากความพยายามแก้ไขรัฐธรรมนูญต่างหาก ครั้นเมื่อคำนึงถึงหลักพื้นฐานของการจัดการปัญหาที่ให้แก่ไขที่ต้นเหตุ ก็พบว่า ควรหยุดการเคลื่อนไหวใดๆ ที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสาระในรัฐธรรมนูญ เพราะนอกจากจะทำให้ความยุ่งยากไม่ยอมยุติ กลับมีแต่จะบานปลายขยายตัวมากยิ่งขึ้น...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 27 ต.ค. 2551

“...สิ่งที่รัฐบาลควรให้ความสนใจ และยอมหยุดการเคลื่อนไหวทุกประการที่จะทำให้อันตรายกว่านี้ ด้วยวิธีที่ง่ายที่สุด คือลดความพยายามแก้ไขรัฐธรรมนูญ แล้วเปิดทางให้คณะบุคคลที่เหมาะสมมาช่วยกันหาทางออกให้กับบ้านเมือง...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 27 ต.ค. 2551

ในตอนท้ายของชุดวาทกรรม บทบรรณาธิการ เรียกร้องให้ทุกฝ่ายสร้างความสมานฉันท์ให้เกิดขึ้น ให้ทุกฝ่ายใช้สติปัญญาร่วมกันแก้ไขปัญหาของบ้านเมือง ไม่ใช่แบ่งเขาแบ่งเราอย่างที่เป็นอยู่ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...การแก้ไขปัญหาการเมืองที่ไม่มีจุดจบในขณะนี้ มิใช่เรียกร้องให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งแก้ไขเพียงฝ่ายใด และก็มิใช่ให้ทั้ง 2 ขั้วความขัดแย้งแก้ไขปัญหาด้วยกันเองจะต้องเป็นเรื่องที่ประชาชนทุกภาคส่วนร่วมกันแสดงพลังความคิดเห็นช่วยกันหาทางออกให้เป็นที่ยอมรับของทุกฝ่าย...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 19 ต.ค. 2551

“...การต่อสู้กัน อาจมีฝ่ายใดชนะหรือฝ่ายแพ้ก็น่าดีเพียงชั่วคราว แต่ความเสียหายจะเกิดแก่ประเทศไทยโดยรวม ดังนั้น บุคคลหรือองค์กรที่จะถูกชักจูงให้เข้าร่วมจึงต้องพิจารณาว่าไม่ว่าจะเลือกฝ่ายใดสุดท้ายก็จะทำให้บ้านเมืองเสียหาย จึงควรปล่อยให้ความขัดแย้งดังกล่าวเป็นเรื่องทางการเมืองที่ต้องต่อสู้กันด้วยปัญญา ไม่ใช่คิดจะแบ่งพวกตีกัน...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 13 ต.ค. 2551

หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ : 1 พ.ย. – 30 พ.ย. 2551

1. วาทกรรมว่าเรื่องการสร้างความสมานฉันท์

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่สร้างขึ้นเพื่อตำหนิทุกภาคส่วนของสังคม ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายรัฐ ฝ่ายพันธมิตรฯ และฝ่ายสังคม ที่ไม่พยายามหาแนวทางการสร้างความสมานฉันท์ให้เกิดขึ้นตรงข้ามกลับมุ่งแสวงหา สนับสนุน แต่ความรุนแรงให้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ดังเห็นได้จากการนำเสนอเพื่อตำหนิท่าทีของฝ่ายต่างๆ ดังนี้

ฝ่ายรัฐ

ในช่วงต้นเดือนมีเหตุการณ์สำคัญเมื่อ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร อดีตนายกรัฐมนตรี ไทรศพ์ท ข้ามทวีปเพื่อมาพูดคุยกับกลุ่มผู้สนับสนุน พร้อมเรียกร้องขอพระราชทานอภัยโทษ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...คำปราศรัยผ่านโทรศัพท์ของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร อดีตนายกรัฐมนตรี ในกิจกรรมความจริงสัญจร ด้านรัฐประหาร ที่บริเวณสนามราชมังคลาก็ฟ้าสถาน เมื่อวันที่ 1 พ.ย. 2551 โดยตอนหนึ่งกล่าวว่า ไม่มีใครเอาผมกลับจากประเทศได้นอกจากพระบารมีจะทรงมีพระเมตตา หรือไม่ก็ด้วยพลังของพี่น้องประชาชนเท่านั้น กลายเป็นประเด็นใหม่ทางการเมืองเนื่องจากมี ส.ส.ของรัฐบาลบางส่วน จะถลาปฏิภาของพระราชทานอภัยโทษให้กับ พ.ต.ท.ทักษิณ...หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 5 พ.ย. 2551

การขอพระราชทานอภัยโทษ มีเสียงสะท้อนจากหลายฝ่ายถึงความไม่เหมาะสม แต่นายสมชาย กลับสนับสนุน โดยอ้างคุณความดีที่อดีตนายกฯทักษิณ เคยทำได้ เป็นข้ออ้างเพื่อไม่ต้องรับโทษ พร้อมแสดงท่าทีไม่รู้ไม่เห็นกับข้อความบางตอนที่ พ.ต.ท.ทักษิณ พูดคุยกับกลุ่มผู้สนับสนุนเข้าข่ายการหมิ่นเบื้องสูง อีกทั้งนายสมชายยังพยายามผลักดันพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมและแก้รัฐธรรมนูญเพื่อช่วยเหลือคดีความต่างๆของอดีตนายกฯทักษิณ โดยความพยายามทั้งหมดของนายสมชาย ทางบรรณาธิการมองว่าเป็นความพยายามที่จะทำให้เกิดความขัดแย้งทางการเมืองที่เกิดขึ้นขณะนี้ลุกลามบานปลายไปมากขึ้น เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...มีเสียงสะท้อนจากรอบด้านที่บอกถึงความไม่ถูกต้อง หรือความไม่เห็นด้วย ทั้งต่อคำพูด พ.ต.ท.ทักษิณ และการสานต่อเพื่อให้อดีตนายกฯไม่ต้องรับโทษทางอาญา แต่นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ นายกรัฐมนตรี กลับอ้างคุณงามความดีที่ พ.ต.ท.ทักษิณ เคยดำรงตำแหน่งสำคัญ มีคุณงามความดี ทำประโยชน์ต่อบ้านเมือง ให้ความดีกับทุกคนทั่วไปหรือผู้กระทำผิด จะยกขึ้นมาอ้างเพื่อไม่ต้องรับโทษกันง่าย...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 5 พ.ย. 2551

“...สำหรับนายกรัฐมนตรี เป็นที่สังเกตว่า ได้พยายามราวกับจะหลีกเลี่ยง ไม่ยอมรับรู้ต่อการกระทำของ พ.ต.ท.ทักษิณ นับแต่การบอกปิดว่าเป็นการแสดงออกที่ผู้พูดต้องแสดงความรับผิดชอบ หรือในวันที่มีการโทรศัพท์กล่าวปราศรัย ก็เดินทางไปต่างจังหวัด และอ้างว่าไม่ได้รับฟัง ซึ่งก็ช่วยให้นายกไม่ต้องเข้ามายุ่งเกี่ยวกับเหตุการณ์...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 5 พ.ย. 2551

“...ทำที่รัฐบาลต่อความเคลื่อนไหวของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ที่เล่นไม่เลิก โดยเฉพาะนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ นายกรัฐมนตรี ที่เฉยไฉนไม่ยอมแสดงจุดยืนที่ชัดเจนเมื่อถูกผู้สื่อข่าวซักถามเสมือนหนึ่งเป็นการให้ท้าย ด้วยการไม่ขอรับรู้-ไม่ร่วมรู้เห็นการต่อสู้ทางการเมืองของผู้เป็นพี่เมีย เปิดทางให้ พ.ต.ท.ทักษิณ ระบาดหัก เพื่อรัฐบาลจะได้อ้างว่าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องใดๆ...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 21 พ.ย. 2551

“...แต่จากสถานการณ์การเมืองและกระแสสังคมขณะนี้ เชื่อว่า การเสนอร่าง พ.ร.บ. นิรโทษกรรม คงเป็นเรื่องยากที่จะได้รับการสนับสนุนเห็นชอบ หากต้องตั้งเดินหน้าต่ออีกเท่ากับ เป็นการรูดน้ำมันลงในกองเพลิง ยิ่งทำให้ไฟแห่งความขัดแย้งลุกลามไปทั่วสังคมไทย การอ้างเหตุผลเพียงเพราะในช่วงการหาเสียงเลือกตั้งของ ส.ส.บางส่วนของรัฐบาลได้ให้สัญญา กับประชาชนไว้ว่า ถ้าชนะการเลือกตั้งจะเสนอกฎหมายนิรโทษกรรมให้ พ.ต.ท.ทักษิณ นั้นฟังดูแล้วไม่ค่อยสมเหตุสมผลเท่าใดนัก...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 7 พ.ย. 2551

“...ตามหลักของการร่าง พ.ร.บ.นิรโทษกรรมที่ผ่านมานั้น ต้องคำนึงถึงประโยชน์ ส่วนรวม และผลกระทบต่อคนในวงกว้างเป็นหลัก มิใช่ออกมาเพื่อคนๆเดียวหรือกลุ่มเดียว ซึ่งไม่มีกฎหมายประเทศใดในโลกที่ทำแบบนี้ ฉะนั้นความพยายามของรัฐบาลแค่คิดก็ผิดแล้ว หยุดเถาะสำหรับวิคิดและการกระทำอะไรเพื่อคนๆเดียว จนทำให้คนอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องต้อง ได้รับความเดือนร้อนไปด้วย...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 7 พ.ย. 2551

“...การที่รัฐบาลพยายามผลักดันการแก้ไขรัฐธรรมนูญมาตรา 291 เพื่อเปิดช่องให้มีการแต่งตั้ง ส.ส.ร.3 ขึ้นมาทำหน้าที่ในการตกแต่งปรับปรุงรัฐธรรมนูญขึ้นมาเพื่อให้เป็นที่ ยอมรับของทุกภาคส่วนของสังคม โดยเชื่อว่าจะแก้ไขปัญหาการเมืองได้ เพื่อหวังว่ารัฐบาลจะ หมกเม็ดแก้ปัญหารัฐธรรมนูญเพื่อช่วยเหลือความผิดชอบพวกพ้องตนเอง โดยเฉพาะ พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร อดีตนายกรัฐมนตรี้...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 9 พ.ย. 2551

“...การแก้ไขรัฐธรรมนูญมาตรา 291 มีเสียงคัดค้านจากหลายกลุ่มบุคคล โดยขอให้ ชะลอตัวการแก้ไขไว้ก่อน อ้างเหตุจะทำให้เกิดความขัดแย้งรุนแรงขึ้นมาอีกครั้ง เนื่องจากกลัวการ สอดไส้แก้ไขในเรื่องอื่นๆ แต่ดูเหมือนว่ารัฐบาลจะไม่สนใจเสียงคัดค้านเท่าใดนัก...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 16พ.ย. 2551

“...ในยามที่บ้านเมืองมีปัญหา ต้องการความสงบเรียบร้อย การที่รัฐบาลจะเร่งรัดการ แก้ไขรัฐธรรมนูญในช่วงเวลาเดียวกัน ซึ่งจะเป็นการเสริมแรงต่อต้านรัฐบาลให้พองตัวมาก ขึ้นมาอีก ความวุ่นวายที่ไม่อยากเห็นก็จะกลับมาอีกได้...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 19 พ.ย. 2551

ฝ่ายพันธมิตรฯ

ภายหลังการโทรศัพท์ของพ.ต.ท.ทักษิณ ไม่นาน กลุ่มพันธมิตรฯ ได้ประกาศชุมนุมใหญ่ครั้ง สุดท้าย แบบม้วนเดียวจบ และขยายการชุมนุมไปถึงขั้นการปิดล้อมและยึดสนามบินดอนเมือง และสนามบินสุวรรณภูมิ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวไว้ว่า

“...วันอาทิตย์ที่ 23 พ.ย.นี้ ทางกลุ่มพันธมิตรฯ ได้ประกาศจะเคลื่อนพลใหญ่ปิดล้อม รัฐสภา โดยระบุว่าจะเป็นวันเผด็จศึกแบบม้วนเดียวจบ...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 23 พ.ย. 2551

“...พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย นัดชุมนุมใหญ่วันที่ 23 พฤศจิกายน 2551 ต่อเนื่องถึงวันที่ 24 เพื่อหยุดยั้งการประชุมรัฐสภา โดยจะเผด็จศึกแบบม้วนเดียวจบ...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 24 พ.ย. 2551

“...ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ ที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นความภาคภูมิใจของคนไทยทั้งชาติ แต่ปัจจุบันกลับถูกกลุ่มผู้ชุมนุมพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยเคลื่อนพลบุกยึดจนไม่สามารถเปิดให้บริการได้...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 28 พ.ย. 2551

ปฏิบัติการของกลุ่มพันธมิตรฯที่เกิดขึ้น ทางบพรรณานิการแสดงท่าที่ไม่เห็นด้วย โดยมองว่าสิ่งที่พันธมิตรฯทำในการบุกยึด ปิดล้อม สนามบินทั้ง 2 แห่ง เป็นการกระทำที่ยิ่งทำความรุนแรงขยายวงกว้างออกมาขึ้น โดยเฉพาะกับกลุ่มที่ไม่ชอบพันธมิตรฯอยู่แล้วก็จะยิ่งไม่ชอบยิ่งขึ้น อีกทั้งการกระทำครั้งนี้ ก็เป็นการกระทำที่ขัดกับการชุมนุมโดยสงบปราศจากอาวุธ ดังที่พันธมิตรฯ เคยประกาศไว้ และผลจากการปิดล้อมสนามบินทั้ง 2 แห่ง ยังได้สร้างความเสียหายทางเศรษฐกิจให้แก่ประเทศเป็นจำนวนมหาศาล นับแสนล้านบาท จนทำให้ขณะนี้หลายภาคส่วนในสังคมได้ออกมาแสดงท่าที่ไม่เห็นด้วยกับพันธมิตรฯแล้ว ทั้งผลสำรวจความคิดเห็นของประชาชน และความคิดเห็นจากชาวต่างประเทศที่สำคัญในเมืองไทย เช่น เอกอัครราชทูตสหภาพยุโรปประจำประเทศไทย และผู้แทนรัฐบาลสหรัฐอเมริกาประจำประเทศไทย ทั้งหมดเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบพรรณานิการที่กล่าวไว้ว่า

“...สถานการณ์บ้านเมืองขณะนี้ ราวกับว่า กลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ไม่ต้องการเจรจา และมุ่งหวังชัยชนะอย่างเด็ดขาด คือรัฐบาลอยู่ไม่ได้สถานเดียว กรณีนี้ควรคำนึงว่าในที่สุด หากบรรลุเป้าหมายที่กำหนดแล้ว จะถือเป็นชัยชนะที่แท้จริงหรือไม่ จะมั่นใจอย่างไรว่าประชาชนทั่วไปเห็นด้วยกับความสำเร็จนั้น ที่สำคัญการที่รัฐบาลไม่สามารถบริหารประเทศได้รวมถึงการที่รัฐสภาไม่สามารถพิจารณาเรื่องใดๆ รวมถึงความตกลงต่างๆกับต่างประเทศ จะเป็นสิ่งที่อ้างขึ้นได้อย่างเต็มภาคภูมิหรือ...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 26 พ.ย. 2551

“...การชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯที่พยายามยกระดับขยายพื้นที่ ที่มีความเข้มข้นของปัญหา ทำให้ประชาชนทั่วไปได้รับผลกระทบมากขึ้น ผลักคนที่มีความเห็นเป็นกลางให้ปฏิเสธ

การกระทำของกลุ่มผู้ชุมนุมเพิ่มขึ้น และเป็นการยั่วให้กลุ่มฝ่ายตรงข้าม ส่งผลให้ความตึงเครียดขยายตัวขึ้นจนน่ากลัวว่าจะระงับกันไม่ไหว...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 1 ธ.ค. 2551

“...พันธมิตรฯ ต้องคำนึงด้วยว่า การใช้สิทธิและเสรีภาพของตน จะทำได้เท่าที่ไม่ละเมิดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น ไม่เป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐธรรมนูญ หรือไม่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน การเผด็จศึกแบบม้วนเดียวจบ ก็ควรพิจารณาด้วยว่าเป็นการใช้สิทธิเสรีภาพที่เกินขอบเขตหรือไม่ และจะแสดงความรับผิดชอบอย่างไรกับปัญหาที่เกิดขึ้นตามมา...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 24 พ.ย. 2551

“...ในการชุมนุมทางการเมืองใดๆ ย่อมเป็นสิทธิเสรีภาพที่ได้บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ แต่เสรีภาพดังกล่าวนั้นจะต้องไม่ไปละเมิดสิทธิเสรีภาพของผู้อื่น เพราะฉะนั้นเหตุการณ์การชุมนุมในขณะนี้ ย่อมเป็นที่ประจักษ์แก่สายตาประชาชนทั่วประเทศว่าเป็นการชุมนุมโดยชอบธรรมหรือไม่ การที่จะให้สังคมช่วยกดดันด้วยวิธีการต่างๆ นานาก็คงจะไม่ทันการณ์กับความเสียหายทางเศรษฐกิจของประเทศที่ได้เกิดขึ้นล่วงหน้าไปแล้วหลายแสนล้านบาท...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 29 พ.ย. 2551

“...ความหายนะของชาติบ้านเมืองที่เสียหายได้เกิดขึ้นแล้วในทันที คือการท่องเที่ยวที่เสียหายมากกว่าใคร ระยะเวลาที่ระหว่างเดือน พ.ย. 51-มี.ค. 52 ประเทศอยู่ในช่วงไฮซีซั่นของการท่องเที่ยว ปกติไทยจะมีรายได้จากการท่องเที่ยวในช่วงนี้ถึง 2 แสนล้านบาท แต่เมื่อมีการปิดสนามบินเกิดขึ้น ประเทศสูญเสียรายได้ไปทันที 1 แสนล้านบาท ที่สำคัญรองลงมาคือการส่งออกที่จะต้องเสียหายถึง 2 หมื่น-4 หมื่น ล้านบาท การลงทุนที่ต้องสูญเสีย 1 หมื่น - 4 หมื่น ล้านบาท และส่งผลกระทบต่อการบริโภค 2 หมื่น - 3 หมื่น ล้านบาท...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 30 พ.ย. 2551

“...การประเมินจากศูนย์พยากรณ์เศรษฐกิจและธุรกิจ ม.หอการค้าไทย ที่ได้ประเมินจากกลุ่มม็อบที่ประท้วงตั้งแต่เดือน ส.ค. 51 เป็นต้นมา จะเห็นได้ว่าเป็นตัวเลขที่ได้รับความเสียหายจำนวนมหาศาล ซึ่งไม่อาจที่จะทราบว่าจะสามารถกู้ฟื้นมาได้เร็วแค่ไหน แต่ถ้าสถานการณ์ยังคงยืดเยื้อต่อไปโดยไม่มีทางออก ความเสียหายก็มีแต่จะตามมาอีกนับไม่ถ้วน...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 30 พ.ย. 2551

“...การสำรวจของสำนักวิจัยเอแบคโพล มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ เกี่ยวกับความคิดเห็นและท่าทีสนับสนุนของประชาชนต่อการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ลดลง จากร้อยละ 47.7 เป็นร้อยละ 26.3 โดยส่วนมากกลับไปอยู่ตรงกลางร้อยละ 44.1...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 12 พ.ย. 2551

“เอกอัครราชทูตของสหภาพยุโรปหรืออียูประจำประเทศไทย ออกแถลงการณ์ เรียกร้องให้กลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ออกจากสนามบินทั้งสองแห่งอย่างสันติในทันทีเพื่อหลีกเลี่ยงวิกฤติ และผลกระทบทางเศรษฐกิจต่อไทย ระบุว่าเป็นการกระทำที่ไม่สมควรโดยสิ้นเชิง นอกจากสหภาพยุโรป ผู้แทนจากรัฐบาลสหรัฐอเมริกา ก็กังวลต่อการประท้วงและการยึดสนามบิน กับขอให้ออกจากสนามบินอย่างสงบ ซึ่งเท่ากับว่าปัญหาที่เกิดขึ้นจากความสนใจของประชาชนชาติ โดยเฉพาะกลุ่มประเทศที่ยึดมั่น ให้ความสำคัญต่อหลักการประชาธิปไตย ที่เผชิญกับความขัดแย้งทางการเมือง การชุมนุมประท้วงเป็นปกติ แต่กลับรับไม่ได้กับการกระทำของกลุ่มพันธมิตรฯ ในครั้งนี้...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 2 ธ.ค. 2551

ฝ่ายสังคม

มีกระแสเรียกร้องให้ทหารออกมาปฏิวัติ จัดการกับวิกฤตการณ์ของบ้านเมืองที่กำลังบานปลายในขณะนี้ จากกลุ่มเครือข่ายปัญญาสยาม เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...กลุ่มเครือข่ายปัญญาสยาม ได้ไปยื่นหนังสือเรียกร้องให้ พลเอกอนุพงษ์ เผ่าจินดา ผู้บัญชาการทหารบก และกองทัพแสดงจุดยืนที่แน่นอน ไม่ควรเพิกเฉยต่อความรุนแรงที่เกิดขึ้น โดย รศ.ดร.พอพันธ์ วัชจิตพันธ์ ประธานสมาคมอาจารย์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระบุว่าทหารต้องออกมาได้แล้ว ทำอะไรก็ได้ จะปฏิวัติก็ได้ แต่คุณต้องออกมาทำหน้าที่รักษาความสงบให้แก่บ้านเมือง...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 27 พ.ย. 2551

หลังกระแสเรียกร้องดังกล่าว ทางบทบรรณาธิการได้นำเสนอตอบโต้ โดยอ้างถึงการให้สัมภาษณ์ของเจ้าหน้าที่ทหารระดับสูง ทั้งโฆษกกระทรวงกลาโหม และผู้บัญชาการกองทัพบก ที่ออกมาอ้างว่าไม่มีการปฏิวัติ เพราะไม่ใช่ทางออกของประเทศ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...เป็นเรื่องที่น่ายินดีที่ พล.ท.พีระพงษ์ มานะกิจ โฆษกกระทรวงกลาโหม ได้กล่าวในเรื่องการปฏิวัติให้สังคมได้คลายวิตกกังวลว่า ขอให้มั่นใจว่า ไม่น่าจะมี เนื่องจากผู้บัญชาการเหล่าทัพย้ายอยู่ตลอดเวลา เราอยู่ในสังคมโลก โลกเป็นโลกาภิวัตน์ ถ้ามีการปฏิวัติขึ้นอีกจะทำให้ประเทศชาติแย่ลงไปกว่านี้ และสังคมภายนอกจะปิดกั้นเรายิ่งกว่านี้ เพราะเราเป็นต้นแบบที่ดีในยุคสงครามเย็น ที่เปลี่ยนจากรัฐที่ปกครองโดยเผด็จการมาสู่รัฐประชาธิปไตย และแก้ปัญหาสงครามเย็นได้ คงไม่มีนานาชาติไหนปล่อยให้ไทยกลับเผด็จการอีกแน่ ดังนั้นจึงควรหมดยุคคำถามเรื่องปฏิวัติ...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 23 พ.ย. 2551

“...ได้รับการปฏิเสธอย่างทันควันจาก พล.อ.อนุพงษ์ ที่ย้ำว่า ทุกเหล่าทัพเห็นตรงกันว่า การปฏิวัติ เป็นแนวทางอื่น ไม่น่าที่จะแก้ปัญหาประเทศได้ ซึ่งทุกส่วนและทุกเหล่าทัพเห็น

ตรงกันว่าจะยึดแนวทางสมานฉันท์ เพื่อประคองสถานการณ์ประเทศไทย ผ่านวิกฤติไปได้...”
หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 27 พ.ย. 2551

ในตอนท้ายของชุดวาทกรรม บทบรรณาธิการได้เสนอแนวทางให้ทุกภาคส่วนในสังคมหันมาสมานฉันท์ โดยอ้างพระราชพิธีงานสำคัญ 2 พิธี คือ พระราชพิธีศพพระพี่นางฯ และงานเฉลิมพระชนพรรษาพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ว่าเป็นโอกาสที่คนไทยจะสร้างความสมานฉันท์ให้เกิดขึ้น พร้อมกันนี้ ยังเสนอตัวเลือกในการสร้างการสมานฉันท์อีกแนวทางหนึ่งภายใต้ชื่อสานเสวนา ที่ได้รับการสนับสนุนจากหลายหน่วยงานสำคัญของประเทศ เช่น กองทัพบก สำนักงานตำรวจแห่งชาติ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ช่วงเวลา 3 วันดังกล่าวสถานการณ์บ้านเมืองคงจะมีความสงบ เพราะประชาชนทุกคนทุกฝ่ายร่วมใจกันทั้งประเทศเพื่อร่วมอาลัยและแสดงความจงรักภักดี แต่หลังจากผ่านไป แล้ว เชื่อว่าประชาชนคนไทยทุกคนมีความต้องการให้เหตุการณ์ของบ้านเมืองมีความสงบสุขต่อไป ไม่มีความขัดแย้งจากกลุ่มต่างๆ ให้ประชาชนส่วนใหญ่ที่ไม่ได้ขัดแย้งกับฝ่ายใดเกิดความวิตกกังวลอีก จริงอยู่เรื่องการเมืองนั้นย่อมมีความคิดที่แตกต่างกันไป แต่ถ้าได้มีการนำความแตกต่างกันนี้มาสู่จุดที่หาหนทางสันติก็สามารถทำได้ อยู่ที่ว่าแต่ละฝ่ายจะจริงจังต่อประเทศไทยแค่ไหน...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 15 พ.ย. 2551

“...เชื่อว่าทุกฝ่ายรับรู้ถึงความชอบธรรม ความถูกต้องเหมาะสม แต่เมื่อได้แบ่งพวกแยกฝ่ายออกจากกัน ตั้งตัวเป็นศัตรูกัน การจัดการด้วยวิธีการเจรจาหาข้อยุติจึงถูกมองข้าม กระนั้นก็ดีในช่วงที่บ้านเมืองมีวาระพระราชพิธีสำคัญ คนไทยก็พร้อมหันหน้าเข้ามาให้แก่กัน เป็นหนึ่ง จนเกิดบรรยากาศที่ดี โอกาสเช่นนี้ ควรที่ทุกฝ่ายจะใช้เป็นจังหวะที่จะทำให้ปัญหาที่ตึงเครียดยุติลงได้ด้วยความสงบ และเพื่อให้บรรลุสู่เป้าหมายในทางที่ทุกฝ่ายต้องการได้...”
หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 17 พ.ย. 2551

“...เป็นเรื่องยินดีอีกเรื่องที่คุณะทำงานเครือข่ายสานเสวนาเพื่อสันติธรรม ได้เริ่มจัดกิจกรรมรณรงค์ยุติความรุนแรงให้นักศึกษาจำนวน 500 คน ออกกระจายเดินแจกแผ่นพับสติ๊กเกอร์ ยุติความรุนแรงไปตามจุดต่างๆทั่วกรุงเทพฯ และเดินทางไปรณรงค์ตามจังหวัดต่างๆ เชื่อว่าประชาชนทั้งประเทศคงจะเห็นด้วยในเรื่องหยุดความรุนแรง และต้องการเห็นความสงบสุขเกิดขึ้นในประเทศโดยเร็วที่สุด...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 1 พ.ย. 2551

“...ขณะนี้หนทางในเรื่องการแก้ไขวิกฤติของชาติบ้านเมืองที่ทุกคนอยากให้เกิดความสงบสุขนั้น ต่างพุ่งเป้าไปที่เครือข่ายสานเสวนาเพื่อสันติธรรมว่าจะมีส่วนช่วยให้เกิดความสงบขึ้นมามากกว่าการแก้ไขรัฐธรรมนูญ แม้แต่พล.อ.อนุพงษ์ เผ่าจินดา ผู้บัญชาการทหารบก ก็เห็นด้วยที่จะสนับสนุนในแนวทางสานเสวนาดังกล่าว และพร้อมที่จะสนับสนุนในการจัดตั้ง

กำลังพลหากมีการรณรงค์ประชาสัมพันธ์ พร้อมทั้งยินดีที่จะให้ใช้พื้นที่ของหน่วยทหารจัดเสวนาญาติความขัดแย้ง รวมถึงการใช้ช่องทางที่วิวิธของกองทัพทุกแห่งเพื่อขยายแนวคิด...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 9 พ.ย. 2551

“...เห็นด้วยที่ทางเครือข่ายสถานเสวนาเพื่อสันติธรรม ยังเดินทางไม่ลดละไปพบปะกับผู้นำองค์กรสำคัญๆของประเทศ โดยเฉพาะองค์กรที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงของประเทศ ไม่ว่าจะเป็นผู้บัญชาการทหารบก ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติและปลัดกระทรวงกลาโหม ซึ่งผู้นำแต่ละท่านต่างก็เห็นด้วยที่จะใช้การพูดคุยกันเพื่อหาหนทางที่ดีในการนำไปสู่ความสงบของบ้านเมือง พร้อมทั้งจะให้บุคคลากรขององค์กรช่วยรณรงค์ในเรื่องดังกล่าวอย่างเต็มที่ ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องที่ดีที่จะต้องเดินทางสถานเสวนาฯ ต่อไปเพื่อให้สังคมร่วมกันกดดันให้เกิดความสงบเป็นจริงขึ้นมา...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 16 พ.ย. 2551

หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ : 10 วันหลังการชุมนุม 3 ธ.ค. – 15 ธ.ค. 2551

1. วาทกรรมว่าด้วยการสร้างความสมานฉันท์

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่มุ่งสร้างความสมานฉันท์ที่เกิดขึ้นในสังคม โดยนำเสนอว่า เหตุการณ์ความรุนแรงต่างๆที่เกิดขึ้น แม้ขณะนี้จะไม่สงบลง แต่ก็มีแนวโน้มที่จะกลับมาได้อีกเสมอ ความสมานฉันท์สามัคคีของคนในสังคมจึงเป็นสิ่งจำเป็น โดยสัญญาความรุนแรงที่อาจเกิดขึ้นในช่วงนี้เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ภายหลังศาลรัฐธรรมนูญได้วินิจฉัยพิพากษาสั่งยุบ 3 พรรคการเมือง ทั้งพรรคพลังประชาชน พรรคประชาธิปัตย์ และพรรคชาติไทย พร้อมถอดถอนสิทธิการเลือกตั้งของหัวหน้าพรรคและกรรมการบริหารพรรคการเมืองของทั้ง 3 พรรค กำหนดเวลา 5 ปี ส่งผลให้นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ ในฐานะกรรมการบริหารพรรคพลังประชาชน ต้องพ้นจากตำแหน่งทันที...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 4 ธ.ค. 2551

ภายหลังการยุบพรรคพลังประชาชน จนทำให้นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ ต้องพ้นจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี พรรคร่วมรัฐบาลมีสัญญาณที่จะกลับมารวมตัวกันอีกครั้งหนึ่งในรัฐบาลเดิม เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...คำวินิจฉัยพิพากษาค้างครั้งนี้ เป็นไปตามความคาดหมายของทั้ง 3 พรรคการเมือง จึงได้เตรียมการตั้งพรรคการเมืองใหม่ขึ้นมารองรับ พร้อมพกค้ำมั่นสัญญายืนยัน จะไม่เปลี่ยนชื่อการเมืองในการจัดตั้งรัฐบาลใหม่...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 4 ธ.ค. 2551

ท่าทีของพรรคการเมืองรัฐบาลเช่นนี้ ทำให้ทางพันธมิตรฯประกาศว่าจะทำการต่อต้านรัฐบาลชุดใหม่นี้อีก แม้จะยกเลิกการประชุม คืบหน้าเนียบรัฐบาลและสนามบินทั้ง 2 แห่งแล้วก็ตาม เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยประกาศชัยชนะ พร้อมคืนพื้นที่การประชุม 3 แห่ง ทั้งทำเนียบรัฐบาล ท่าอากาศยานดอนเมือง และท่าอากาศยานสุวรรณภูมิแล้ว พร้อมประกาศว่าพันธมิตรฯจะไม่มียอมเลิกร่าง่ายๆ โดยเฉพาะการต่อสู้กับระบอบทักษิณ หากรัฐบาลใหม่อาจหนีไม่พ้น นอมีนี่ทักษิณ รวมถึงหากมีการยื่นแก้ไขรัฐธรรมนูญ...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 4 ธ.ค. 2551

ท่าทีของทั้งสองฝ่าย มีแนวโน้มว่าอาจทำให้เกิดความรุนแรงเกิดขึ้นมาอีกได้ในอนาคต ทางบทบรรณาธิการจึงเรียกร้องให้ทุกฝ่ายในสังคมยึดมั่นในความสมานฉันท์ เพื่อป้องกันความรุนแรงที่อาจเกิดขึ้น คิดถึงชาติบ้านเมืองเป็นสำคัญ เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลแก่ในหลวง ในวันที่ 5 ธันวาคมที่จะถึงนี้ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...อยากให้ทุกฝ่ายหันหน้าเข้าหากันจับมือปรองดองกัน เพื่อฟังฝ่าวิกฤติการณ์ที่ได้คลี่คลายลงมาแล้ว ไม่ใช่แค่เฉพาะสถานการณ์บ้านเมืองเท่านั้นที่เป็นปัญหา ภาวะเศรษฐกิจที่โลกประสบอยู่ในขณะนี้ก็เป็นปัญหาของประชาชนคนไทยทั่วประเทศเช่นเดียวกัน ซึ่งทุกคนจะต้องละทิ้งเงื่อนไขที่จะก่อปัญหาต่างๆลงมา ต้องช่วยกันทำเพื่อประเทศไทยของเราทุกคนอย่างจริงจัง...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 6 ธ.ค. 2551

“...เป็นช่วงเวลา que ทุกฝ่ายต้องร่วมแรงร่วมใจกันขจัดปัญหาความขัดแย้งใดที่มีใช้เรื่องใหญ่ หรือสลักสำคัญควรรู้จักละวาง เพื่อสร้างสรรค์สิ่งดีๆ ให้มีขึ้นกับประเทศของเรา ความเสียหายที่เกิดขึ้นบางอย่างไม่อาจแสวงหาฆาตกรให้เหมือนเดิม แต่หากยอมรับความจริงและช่วยกันแก้ไข สภาพที่ต่างปรอยให้ดูดีขึ้นอย่างรวดเร็ว ก็จะทำให้เราได้สิ่งใหม่ๆที่ขึ้นมาทดแทนในไม่ช้า...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 9 ธ.ค. 2551

“...เนื่องในวาระอันเป็นมงคลยิ่ง ขอพี่น้องไทยร่วมชาติ ทุกกลุ่มทุกฝ่ายทุกคนได้ร่วมกันแสดงความจงรักภักดีถวายเป็นพระราชกุศลอย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรม ด้วยการแสวงหาวิธีแก้ปัญหาของชาติบ้านเมืองโดยใช้สติและปัญญา นำทาง ลดอคติต่อกัน ยึดประโยชน์ของประชาชนส่วนรวมเป็นหลัก หากทำได้ดังนี้ สังคมไทยจะมีแต่ความสุขสงบ เจริญก้าวหน้า เป็นการปลดปล่อยพระราชภาระ ลดความกังวลในพระราชหฤทัยของ พ่อแห่งแผ่นดินไทย อันเป็นศูนย์รวมดวงใจไทยทั้งชาติ...” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 5 ธ.ค. 2551

หนังสือพิมพ์มติชน

หนังสือพิมพ์มติชน : 10 วัน ก่อนการชุมนุม 15 พ.ค. – 25 พ.ค. 2551

1.วาทกรรมว่าด้วยการแก้ไขรัฐธรรมนูญ

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมสร้างขึ้นเพื่อตำหนิความพยายามของรัฐบาลที่จะแก้ไขรัฐธรรมนูญ ซึ่งทางบรรณาธิการมองว่าความพยายามดังกล่าวเป็นการกระทำเพื่อประโยชน์ส่วนตัว เพื่อให้ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร พ้นความผิด เบื้องต้นทางบรรณาธิการเริ่มด้วยการเสนอให้เห็นความพยายามของรัฐบาลที่จะแก้ไขรัฐธรรมนูญ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...พรรคพลังประชาชน แคนนำจัดตั้งรัฐบาลอยู่ในขณะนี้ ได้เข้าชื่อกันของ ส.ส. และ ส.ว.รวม 164 คน ยื่นญัตติแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ 2550 ต่อนายชัย ชิดชอบ ประธานสภาผู้แทนราษฎรและประธานรัฐสภา เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม...” หนังสือพิมพ์มติชน 23 พ.ค. 2551

ความพยายามดังกล่าวของรัฐบาล ทางบรรณาธิการมองว่าเป็นความพยายามที่จะช่วยเหลือ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ให้รอดพ้นจากการตรวจสอบของศาล โดยเฉพาะการที่รัฐบาลขอแก้ไขรัฐธรรมนูญมาตรา 14 ซึ่งเป็นมาตราที่ประกาศใช้มาตั้งแต่สมัย คณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ซึ่งเป็นมาตราสำคัญที่ทำให้ พ.ต.ท.ทักษิณ ต้องถูกตรวจสอบ ให้บังคับใช้ไม่ได้ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...เป็นเรื่องน่าแปลกประหลาดอย่างยิ่ง ในมาตรา 14 ที่ขอแก้ไขจากจำนวน 15 มาตรานั้น ได้ใส่ข้อความในลักษณะจะช่วยเหลือ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร และพวกให้รอดพ้นจากการถูกตรวจสอบซึ่งเคยถูกคัดค้านมาก่อนหน้านี้ ทั้งนี้ มาตรา 14 ของร่างแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ มีข้อความว่า บรรดาประกาศ คำสั่ง กฎ หรือการใดที่กระทำโดยคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข หรือสืบเนื่องจากประกาศ คำสั่ง กฎหรือการดังกล่าว หรือองค์ที่จัดโดยคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ที่ขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญ พ.ศ.2550 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยรัฐธรรมนูญฉบับนี้เป็นอันบังคับใช้ไม่ได้

จึงเป็นเรื่องที่เข้าใจได้ไม่ยากว่าการใส่ข้อความนี้เข้ามาเท่ากับต้องการตัดตอนกระบวนการถูกสอบของ พ.ต.ท.ทักษิณ ครอบครั้ว นักการเมืองพรรคไทยรักไทย ฯลฯ ให้ลอยนวลอยู่ในสังคมเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น...” หนังสือพิมพ์มติชน 23 พ.ค. 2551

“...การใส่มาตรา 14 เข้ามาอันจะทำให้การทำงานของคณะกรรมการตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ (คตส.) กลายเป็นโมฆะ สิ่งทีล่งทุนลงแรงเสียทั้งเงินงบประมาณ เสียทั้งเวลา เสียทั้งสมองและเหนื่ออื่นใดเสียกำลังใจของผู้คนในประเทศซึ่งมีจำนวนไม่น้อยอยากเห็นความผิด-ถูกในการใช้อำนาจของรัฐบาลทุกชั้น...” หนังสือพิมพ์มติชน 23 พ.ค. 2551

นอกจากนี้ทางทบพรรคณาธิการ ยังนำเสนอเพื่อให้เห็นว่าความพยายามของรัฐบาลข้างต้นจะเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดความขัดแย้งในบ้านเมืองเกิดขึ้น เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในทบพรรคณาธิการที่กล่าวว่า

“...อาจพยากรณ์แนวโน้มของสถานการณ์ทางการเมืองได้ว่า นับจากนี้ไปจะมีความขัดแย้ง การชุมนุมประท้วง คัดค้าน ต่อต้านคงปะทุขึ้นในหลายๆจุด ซึ่งก่อนหน้านี้บรรดากลุ่มผู้ต่อต้านนำโดยพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยได้ประกาศทำที่แล้วว่า ไม่เห็นด้วยและไม่ยอมรับการแก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อตัวเองของคนบางกลุ่ม แต่รัฐบาลก็หารับฟังไม่ เมฆหมอกแห่งวิกฤติการณ์เริ่มทะมึนขึ้นทันทีเมื่อมีการเสนอญัตติขอแก้ไขรัฐธรรมนูญ...” หนังสือพิมพ์มติชน 23 พ.ค. 2551

ต่อมารัฐบาลได้ประกาศจะทำประชามติ สอบถามความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับการแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งนี้ ว่าประชาชนเห็นด้วยหรือไม่ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในทบพรรคณาธิการที่กล่าวว่า

“...นายสมัคร สุนทรเวช ได้บอกให้นายชัย ชิดชอบเก็บญัตติไว้ก่อนเพราะรัฐบาลจะจัดให้มีการลงประชามติ โดยใช้งบประมาณ 2 พันล้านบาท...” หนังสือพิมพ์มติชน 24 พ.ค. 2551

อย่างไรก็ตาม แม้รัฐบาลจะพยายามแสดงความจริงใจด้วยการทำประชามติ แต่ทางทบพรรคณาธิการกลับมองว่าสิ่งที่รัฐบาลทำ เป็นเพียงการซื้อเวลา ตัดความรำคาญ เพื่อปิดปากคนที่ไม่เห็นด้วยกับการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นสิ่งที่ขาดเหตุผลและความชอบธรรมอย่างยิ่ง เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในทบพรรคณาธิการที่กล่าวว่า

“...เงิน 2 พันล้านบาทจากภาษีอากรที่จะนำมาใช้นั้น นายสมัครอาจคิดว่าไม่มากเกินไปกับการซื้อความรำคาญและจะได้ปิดปากคนที่คัดค้านการแก้ไขถึงขั้นจะมีการชุมนุมประท้วง...” หนังสือพิมพ์มติชน 24 พ.ค. 2551

“...การลงประชามติที่นายสมัครในนามรัฐบาลคิดจะถามเพียงว่าประชาชนต้องการให้แก้หรือไม่ให้แก้รัฐธรรมนูญ 2550 เพื่อแก้ความรำคาญนั้น ถือว่าขาดเหตุผลและความชอบธรรมอย่างยิ่ง และไม่ได้ช่วยให้การผลักดันรัฐธรรมนูญแต่ทำไปเพื่อปกปิดความผิดให้พวกเดียวกัน...” หนังสือพิมพ์มติชน 24 พ.ค. 2551

หนังสือพิมพ์มติชน : 26 พ.ค. – 30 มิ.ย. 2551

1. วาทกรรมว่าด้วยความชอบธรรมในการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่ต่อเนื่องมาจากวาทกรรมชุดที่แล้วในช่วง 10 วันก่อนการชุมนุม เนื้อหาที่นำเสนออย่างคงมั่งตำหนิความพยายามของรัฐบาลที่จะแก้ไขรัฐธรรมนูญและทำประชามติ ควบคู่ไปกับการสนับสนุนท่าทีการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ ในตอนท้าย โดยเบื้องต้นทางบรรณาธิการยังคงแสดงความไม่เห็นด้วยที่รัฐบาลจะแก้ไขรัฐธรรมนูญ พร้อมตำหนิว่ารัฐบาลน่าจะเอาเวลาที่ทำการแก้ไขรัฐธรรมนูญไปทำงานอื่นเพื่อประเทศชาติดังเช่นประเทศเพื่อนบ้านอื่นๆ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...การแก้ไขรัฐธรรมนูญ 2550 ได้ถกเถียงกันมาหลายเดือนแล้ว แต่ก็ยังไม่ก้าวหน้าไปถึงไหน โดยฝ่ายรัฐบาลที่ผลักดันให้มีการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ก็มุ่งกระทำไปเพื่อผลประโยชน์เฉพาะกลุ่ม เฉพาะพวก เป็นเป้าหมายเพื่อให้รอดจากการถูกดำเนินคดี หาใช่เป็นผลประโยชน์ของประชาชนคนส่วนใหญ่ซึ่งเป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตยที่แท้จริง...”
หนังสือพิมพ์มติชน 27 พ.ค. 2551

“...ในขณะที่ประเทศเพื่อนบ้านในทวีปเอเชีย อาทิ จีน ญี่ปุ่น เวียดนาม สิงคโปร์ มาเลเซีย ฯลฯ พัฒนาเศรษฐกิจไปเรื่อยๆ แต่ไทยยังถกเถียงกันไม่เลิกว่า ควรแก้ไขรัฐธรรมนูญ 2550 ดีหรือไม่ จึงเป็นคำถามที่ว่า จะปล่อยให้ประเทศไทยล้าหลังประเทศเพื่อนบ้านไปถึงไหน เพราะการล้าหลังไม่ใช่แค่สร้างความอับอายขายหน้าจนเป็นที่น่าอดสูใจเท่านั้น หากยังส่งผลต่อความยากลำบากทางด้านฐานะของประเทศและการดำรงชีวิตของประชาชน นักการเมืองที่มีอำนาจจึงควรหยุดทะเลาะกันในเรื่องเล็กน้อยๆ และเลิกคิดแต่เรื่องผลประโยชน์ของกลุ่ม ดังกรณีการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ถ้าเปลี่ยนพฤติกรรมเช่นนี้ไม่ได้ก็ป่วยการจะฝันถึงความก้าวหน้าของประเทศ...” หนังสือพิมพ์มติชน 27 พ.ค. 2551

ทางบรรณาธิการยังตำหนิความพยายามของรัฐบาลที่จะจัดทำประชามติ เกี่ยวกับการแก้ไขรัฐธรรมนูญ โดยมองว่ารัฐบาลไม่มีความจริงใจเพียงพอ การทำประชามติที่เสนอมมาเป็นเพียง

การซื้อความรำคาญ จากฝ่ายที่ต่อต้านด้วยงบประมาณแผ่นดิน ซึ่งไม่มีประโยชน์ไม่ต่างอะไรจากการดำน้ำพริกละลายแม่น้ำ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ล่าสุดนายสมัคร แก่เกมด้วยการออกพระราชกำหนดให้มีการออกเสียงประชามติ โดยยอมควักเงิน 2 พันล้านบาท ให้คณะกรรมการการเลือกตั้งไปใช้จ่ายเพียงแค่ต้องการซื้อความรำคาญเท่านั้นเอง โดยคิดว่าคนที่คัดค้านต่อต้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญ จะได้หยุดพูดหรือหยุดเคลื่อนไหวเสียที...” หนังสือพิมพ์มติชน 30 พ.ค. 2551

“...นายสมัครก็ยังเดินหน้าไม่หยุดที่จะใช้เงินงบประมาณแผ่นดิน 2 พันล้านบาท มาจัดทำประชามติเพื่อซื้อความรำคาญและต้องการให้ฝ่ายที่ต่อต้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญหยุดพูด หยุดการชุมนุมประท้วง...” หนังสือพิมพ์มติชน 31 พ.ค. 2551

“...หากการซื้อความรำคาญด้วยเงิน 2 พันล้านบาทในการลงประชามติเพื่อถามประชาชนว่าต้องการให้แก้ไขรัฐธรรมนูญ 2550 หรือไม่ออกจากปากนักเรียนหรือเด็กน้อยที่ไร้เดียงสาอาจเป็นเรื่องน่าเอ็นดูและขบขันในความช่างคิดช่างฝันและผู้ใหญ่จะไม่ถือสาเพราะเป็นเพียงแค่ว่าความคิดฝัน ไม่ต้องไปคำนึงว่าเงิน 2 พันล้านนั้นจะเอามาจากไหนอย่างไร แต่เมื่อคนพูดไปถึงนายรัฐมนตรี นอกจากจะไม่ได้รับการอภัยแล้ว ยังต้องซักถามกันให้ระจางชัดว่า เงิน 2 พันล้านบาทแลกกับข้อสรุปของประชาชนที่นายสมัครอยากจะรู้ว่า ส่วนใหญ่อยากให้แก้ไขรัฐธรรมนูญนั้นมันคุ้มกัน หรือเพียงแค่นายสมัครจะได้นำมาใช้เป็นข้ออ้างเพื่อตอกกลับพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยที่ออกมาคัดค้านต่อต้านอย่างรุนแรง และจากนั้นรัฐบาลก็จะเดินหน้าแก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อปกป้องช่วยเหลือพวกเดียวกัน...” หนังสือพิมพ์มติชน 10 มิ.ย. 2551

แม้ทางบทบรรณาธิการมีท่าทีไม่เห็นด้วยกับการทำประชามติ แต่ทางบทบรรณาธิการก็พยายามนำเสนอเพิ่มเติมในเรื่องนี้ว่า หากรัฐบาลต้องการทำจริงๆ ควรถามให้ละเอียด ไม่ใช่ถามแต่เพียงว่าจะแก้ไม่แก้ หรืออาจทำเป็นการประชานิยมแทน ซึ่งมีประสิทธิภาพไม่ต่างจากการทำประชามติแต่ใช้งบประมาณน้อยกว่ามาก พร้อมทั้งนี้ ทางบทบรรณาธิการยังเสนอแนวทางการทำประชามติที่ดีแก่รัฐบาลว่าควรทำด้วยความรอบคอบ ใช้เหตุผลและดำเนินการอย่างมีหลักวิชา เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...คนทั่วไปยอมรับไม่ได้กับการผลักดันให้ออกกฎหมายเพื่อให้มีการลงประชามติ โดยที่มีแต่ความเคลือบแคลง สงสัยและหวาดระแวง เพราะการถามว่า สมควรที่จะแก้ไขหรือไม่แก้ไขรัฐธรรมนูญ 2550 เป็นเรื่องเบื้องต้นเกินกว่าจะยอมรับได้...” หนังสือพิมพ์มติชน 30 พ.ค. 2551

“...การทำประชามติเพียงแค่อถามประชาชนว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับการแก้ไขรัฐธรรมนูญ 2550 ออกจะสุ่มเสี่ยงต่อการถูกกล่าวหาว่าปัญหาอ่อนหรือเปล่าที่ถามแค่นี้...”
หนังสือพิมพ์มติชน 31 พ.ค. 2551

“...นายสมัครต้องมีรายละเอียดว่า จะถามอะไร แบบไหน และต้องรับฟังเสียงสะท้อนจากผู้คนในสังคมว่า การอยากรู้ว่าประชาชนคิดและต้องการอย่างไรในคำถามนั้น จำเป็นต้องใช้การลงประชามติหรือไม่ หรือควรใช้วิธีการอื่น เช่น การจัดประชาพิจารณ์ หรือ การแสดงความคิดเห็นทั้งภาคประชาชนและภาควิชาการมาประกอบกัน เพราะเนื้อหาสาระในรัฐธรรมนูญไม่ใช่การแสดงความคิดเห็นแบบโต้วาที่จะใช้พวกมากลากไป หากแต่ต้องมีเหตุผล สามารถอธิบายตอบคำถามได้ในทุกเรื่อง...” หนังสือพิมพ์มติชน 30 พ.ค. 2551

“...การออกเสียงประชามติถือเป็นการลงทุนอย่างหนึ่ง ดังนั้นจึงต้องเป็นไปตามหลักวิชา มีเหตุมีผล มีคำอธิบายได้ ในฐานะที่นายสมัครเป็นนายรัฐมนตรี ควรจะมีที่ปรึกษา มาให้คำแนะนำและเมื่อได้ฟังคำแนะนำแล้ว นายสมัครก็ต้องแจ่มแจ้งให้ประชาชนได้รับรู้ว่า จะออกเสียงลงประชามติในประเด็นคำถามอะไร มีความหมายอย่างไร...” หนังสือพิมพ์มติชน 10 มิ.ย. 2551

การพยายามแก้ไขรัฐธรรมนูญของรัฐบาลเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ในเวลาต่อมากลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ประกาศชุมนุมใหญ่เพื่อต่อต้านความพยายามดังกล่าวของรัฐบาล ทางทบพรรคการเมืองนำเสนอถึงการชุมนุมที่เกิดขึ้นในลักษณะสนับสนุน เห็นด้วย โดยนำเสนอว่าการที่กลุ่มพันธมิตรออกมาชุมนุมไม่ใช่ชุ่ก็ออกมาชุมนุมกันแบบไม่มีปีไม่มีชลุ่ย แต่ทั้งหมดเป็นเพราะรัฐบาลยืนยันที่จะแก้ไขรัฐธรรมนูญ ทำให้กลุ่มพันธมิตรต้องออกมาชุมนุมตามที่ได้ประกาศจุดยืนไว้ก่อนหน้านั้น เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...การที่รัฐบาลโจมตีรัฐธรรมนูญ 2550 นั้นปรากฏอยู่เบื้องหน้า แต่เบื้องหลังกลับมีเจตนาอื่นแอบแฝงอยู่ ด้วยเหตุนี้จึงมีกระแสคัดค้านต่อต้าน กระทั่งพันธมิตรนัดชุมนุมซึ่งได้ประกาศทำที่มาก่อนหน้านั้นแล้ว มิใช่ชุ่ชุกก็นัดชุมนุมอย่างไม่มีปีไม่มีชลุ่ย...”หนังสือพิมพ์มติชน 31 พ.ค. 2551

“...กลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยได้ชุมนุมด้วยเหตุผลแห่งความจำเป็น เป็นเพราะกระบวนการทางการเมืองดำเนินการโดยไม่ฟังเสียงผู้ใด ทำให้กลุ่มที่มีความคิดไม่เห็นด้วยกับรัฐบาลต้องออกมาชุมนุมป่าวประกาศให้คนทั้งหลายทั้งที่อยู่ในประเทศ และอยู่ต่างประเทศได้รับทราบความเป็นไปของฝ่ายรัฐบาล...” หนังสือพิมพ์มติชน 4 มิ.ย. 2551

“...นับจากพันธมิตรจัดชุมนุมที่อนุสาวรีย์ประชาธิปไตยเมื่อเย็นวันที่ 25 พฤษภาคม เพราะรัฐบาลยื่นญัตติแก้ไขรัฐธรรมนูญเข้าสู่สภา จะตำหนิพันธมิตรก็ไม่ถูกต้องนักเพราะได้แสดงท่าทีและจุดยืนที่ชัดเจนมาก่อนหน้านี้แล้วว่าจะออกมาชุมนุมคัดค้านความพยายามดังกล่าวของรัฐบาล...” หนังสือพิมพ์มติชน 13 มิ.ย. 2551

การชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ ได้ยกระดับการชุมนุมมาเป็นการขับไล่รัฐบาลในช่วงเวลาต่อมา การยกระดับดังกล่าว เบื้องต้นทางบทบรรณาธิการแสดงท่าทีไม่เห็นด้วย โดยเห็นว่ารัฐบาลเพิ่งทำงานมาได้เพียง 3-4 เดือน ควรที่จะให้รัฐบาลทำงานให้นานกว่านี้ก่อนจึงจะขับไล่หากบริหารไม่ดี แต่ต่อมาทางบทบรรณาธิการก็เปลี่ยนท่าทีดังกล่าว โดยเสนอว่า แม้วันนี้การยกระดับการชุมนุมเพื่อขับไล่รัฐบาลจะยังไม่เหมาะสมนัก แต่ในอนาคตก็ไม่แน่ โดยเฉพาะหากรัฐบาลยังคงดันทุรังที่จะแก้ไขรัฐธรรมนูญต่อไปเช่นนี้ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...การที่กลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ประกาศเป็นสงครามครั้งสุดท้าย มีเป้าหมายเพื่อขับไล่รัฐบาล อาจเป็นเป้าหมายที่ยังไม่สูงกมนัก เนื่องจากว่ารัฐบาลชุดนี้เป็นรัฐบาลที่มาจากทางเลือกตั้งของประชาชนคนส่วนใหญ่ของประเทศ และเพิ่งเข้ามาบริหารราชการแผ่นดินเพียง 3-4 เดือน แม้ที่ผ่านมาการบริหารงานของรัฐบาลจะยังไม่เข้าตากรรมการ แต่ก็สมควรให้เกียรติและให้โอกาสแก่รัฐบาลที่ได้รับการเลือกตั้งเข้ามา...” หนังสือพิมพ์มติชน 4 มิ.ย. 2551

“...แม้ว่า การขับไล่รัฐบาลสมัครของพันธมิตรอาจไม่สูงกมเพียงพอสำหรับวันนี้ แต่ในวันรุ่งขึ้นอาจจะสูงกมขึ้นมาก็ได้ ขึ้นอยู่กับว่า รัฐบาลประคับประคองตัวเองไปได้ดีขนาดไหน ถ้ารัฐบาลสำรวจสภาพสังคมอย่างรอบด้านย่อมจะพบว่า ประชาชนกำลังทุกข์ยากเดือดร้อนจากภาวะข้าวยากมากแวง มีหลายกลุ่มหลายพวกเดินขบวนประท้วง คนเหล่านี้ซึ่งมีอยู่จำนวนมากไม่ได้เห็นว่าการแก้ไขรัฐธรรมนูญจะส่งผลดีต่อชีวิตพวกเขาอย่างไร ถ้ารัฐบาลยังดันทุรังจะแก้ไขรัฐธรรมนูญให้ได้ จะจัดลงประชามติให้เร็วๆ บางทีรัฐบาลอาจต้องเผชิญมรสุมจนรัฐนาวาอัปปางลงก็เป็นได้...” หนังสือพิมพ์มติชน 13 มิ.ย. 2551

จากท่าทีที่เปลี่ยนแปลงของบทบรรณาธิการที่มีต่อการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ ในตอนท้ายของชุดวาทกรรม ทางบทบรรณาธิการได้แสดงท่าทีสนับสนุนการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ อย่างเต็มที่ ด้วยการตำหนิการทำงาน of รัฐบาลว่ามีข้อบกพร่องอย่างไร ไม่ว่าจะเป็นการทำงานเพื่อพวกพ้อง ไม่สนใจปัญหาบ้านเมือง โดยเฉพาะปัญหาเศรษฐกิจ สนใจแต่จะแก้รัฐธรรมนูญ เมื่อมีคนออกมาต่อต้าน ก็ปิดราคาญเหล่านั้นด้วยการทำประชามติ พฤติการณ์ของรัฐบาลเหล่านี้ทำให้การชุมนุมที่เกิดขึ้นมีความชอบธรรมมากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...การพูดและทำในลักษณะกลับไปกลับมาอยู่ตลอดเวลาของนายสมัครเกิดขึ้นไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้งในรอบ 4 เดือนเศษที่เข้ามาอยู่ในตำแหน่งผู้นำประเทศ ไม่ว่าจะเป็นการรับปากว่าจะแก้รัฐธรรมนูญก่อนรัฐบาลจะพ้นวาระประมาณ 3 เดือน แต่แล้วก็พยายามแก้ในทันที การออกโทรทัศน์ว่าจะให้ตำรวจและทหารเข้าดำเนินการขึ้นแตกหักกับกลุ่มผู้ชุมนุมบริเวณถนนราชดำเนินภายในวันเดียวกัน แต่สุดท้ายก็ออกมาปฏิเสธว่าไม่ได้พูดเช่นนั้น เป็นต้น...” หนังสือพิมพ์มติชน 24 มิ.ย. 2551

“...ความไม่มีประสิทธิภาพในการบริหารประเทศเพื่อแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ ความเดือดร้อนทุกข์ยากของประชาชนจากราคาข้าวของที่แพงขึ้น การเกิดความขัดแย้งแตกแยกของคนในชาติจากเหตุที่รัฐบาลจะแก้ไข (ยกเลิก) รัฐธรรมนูญ 2550 ส่งผลให้รัฐบาลที่มีนายสมัครเป็นผู้นำไม่สามารถนำพารัฐนาวาให้ไปตลอดรอดฝั่งได้ 4 เดือนนั้นนานเกินไปแล้วสำหรับการบริหารบ้านเมืองเช่นนี้ของรัฐบาลนี้...” หนังสือพิมพ์มติชน 23 มิ.ย. 2551

“...การผลักดันให้มีการแก้ไขหรือยกเลิกรัฐธรรมนูญ 2550 ของรัฐบาล เพื่อเป็นการช่วยเหลือ พ.ต.ท.ทักษิณ และป้องกันไม่ให้พรรคพลังประชาชนถูกยุบนั้น เป็นความผิดพลาดอย่างร้ายแรงเพราะจนถึงวันนี้ความคิดดังกล่าวก็ยังไม่เป็นผลสำเร็จ กล่าวคือ รัฐธรรมนูญแก้ไขไม่ได้ มีหน้าซ้ำความน่าเชื่อถือของนายสมัคร สุนทรเวช นายกรัฐมนตรี ก็สูญหายไปจนหมดสิ้น ไม่ว่าจะเป็นการก้าวร้าว หยาบคาย การจะยอมควักเงิน 2 พันล้านบาทซื้อความรำคาญเพื่อลงประชามติรัฐธรรมนูญว่าควรแก้ไขหรือไม่ และที่สำคัญการชุมนุมประท้วงของมวลชนนำโดยพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยได้รุกคืบเข้าไปยึดทำเนียบรัฐบาลจากการเดินเกมการเมืองที่ผิดพลาดดังกล่าวของรัฐบาล และมีประเด็นเศรษฐกิจตกต่ำเข้ามาประกอบ ทำให้ข้อเรียกร้องของพันธมิตรที่ไล่รัฐบาลนายสมัครมีเหตุผลและมีความชอบธรรมมากยิ่งขึ้น... หนังสือพิมพ์มติชน 23 มิ.ย. 2551

หนังสือพิมพ์มติชน : 1 ก.ค. – 31 ก.ค. 2551

1. วาทกรรมว่าด้วยเรื่องปราสาทเขาพระวิหาร

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่มีเนื้อหามุ่งตำหนิรัฐบาลอย่างรุนแรง กรณีที่รัฐบาลไปเซ็นลงนามยินยอมให้กัมพูชาขึ้นทะเบียนปราสาทพระวิหารแต่เพียงฝ่ายเดียว ส่งผลให้องค์การยูเนสโกตัดสินยกเขาพระวิหารเป็นมรดกโลกของกัมพูชาประเทศเดียวตามที่ไทยไปตกลงไว้ ซึ่งสำหรับประเทศไทยคำตัดสินดังกล่าวเปรียบเสมือนการเสียดินแดนครั้งสำคัญของประเทศ โดยจุดเริ่มต้นของวาทกรรมชุดนี้ ทางทบพรณัติการเริ่มต้นด้วยการนำเสนอ เหตุการณ์สำคัญที่เกี่ยวข้องกับปราสาทพระวิหาร 2 เหตุการณ์คือ เหตุการณ์ที่รัฐบาลไทยยินยอมให้กัมพูชาขึ้น

ทะเบียนปราสาทพระวิหารเพียงฝ่ายเดียว และเหตุการณ์ที่กัมพูชาขอขึ้นทะเบียนปราสาทพระวิหารเป็นมรดกโลกต่อองค์การยูเนสโก เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...นายสมัคร สุขทรเวช นายกรัฐมนตรี และนายพนดล ปัทมะ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศออกมติคณะรัฐมนตรีวันที่ 17 มิถุนายน 2551 ให้นายพนดลไปลงนามแถลงการณ์ร่วมไทย-กัมพูชาในวันรุ่งขึ้น (18 มิถุนายน) ซึ่งอาจส่งผลให้กัมพูชาขึ้นทะเบียนปราสาทพระวิหารเป็นมรดกโลกได้สำเร็จ...” หนังสือพิมพ์มติชน 22 ก.ค. 2551

“...รัฐบาลกัมพูชายื่นกรานจะให้คณะกรรมการมรดกโลกรับจดทะเบียนรับรองให้ปราสาทพระวิหารตามที่ได้ยื่นเรื่องไป โดยคณะกรรมการมรดกโลกนัดประชุมที่กรุงควิเบก ประเทศแคนาดา ในวันที่ 5 กรกฎาคม นี้...” หนังสือพิมพ์มติชน 22 ก.ค. 2551

ในเวลาต่อมาศาลไทยได้วินิจฉัยว่าข้อตกลงที่รัฐบาลไทยไปเซ็นยินยอมให้กัมพูชาขึ้นทะเบียนปราสาทพระวิหารแต่เพียงฝ่ายเดียว เป็นโมฆะขัดต่อรัฐธรรมนูญ ส่งผลให้ทางรัฐบาลไทยต้องรีบส่งเจ้าหน้าที่ไปยับยั้งการขึ้นทะเบียนปราสาทพระวิหารเอาไว้ก่อน เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ผลการวินิจฉัยของคณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญออกมา 8 ต่อ 1 ให้การลงนามในแถลงการณ์ร่วมไทย-กัมพูชาของนายพนดล ปัทมะ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ ถือเป็นหนังสือสัญญา ต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภา ก่อน เมื่อไม่ผ่านความเห็นชอบ จึงเท่ากับกระทำการขัดรัฐธรรมนูญ...” หนังสือพิมพ์มติชน 10 ก.ค. 2551

“...ศาลปกครองกลางมีคำสั่งคุ้มครองชั่วคราว ทำให้การลงนามในแถลงการณ์ร่วมกัมพูชา-ไทยโดยนายพนดล ปัทมะ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศไม่มีผลบังคับทางคณะผู้แทนไทยที่ไปร่วมประชุมที่แคนาดาได้ขอให้ระงับความตกลงในแถลงการณ์เอาไว้ก่อน แต่ยังไม่มียืนยันว่าที่ประชุมคณะกรรมการมรดกโลกจะยอมรับคำสั่งศาลนี้หรือไม่...” หนังสือพิมพ์มติชน 4 ก.ค. 2551

“...นายป้องพล อติเรกสาร ประธานคณะกรรมการแห่งชาติว่าด้วยอนุสัญญาคุ้มครองมรดกโลก ได้ขอให้คณะกรรมการมรดกโลกเลื่อนการพิจารณาออกไปก่อน พร้อมกับแจ้งคำสั่งคุ้มครองชั่วคราวของศาลปกครองกลางที่ทำให้การลงนามในแถลงการณ์ร่วมไทย-กัมพูชาของนายพนดลไม่มีผล...” หนังสือพิมพ์มติชน 15 ก.ค. 2551

“...เมื่อมีคำสั่งคุ้มครองชั่วคราวของศาลปกครองกลางและการพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ ไทยจึงต้องยกคณะไปประเทศแคนาดาเพื่อหาทางมิให้คณะกรรมการมรดกโลก

ของยูเนสโกให้การรับรองปราสาทพระวิหารเป็นมรดกโลกตามข้อเสนอของกัมพูชา...”

หนังสือพิมพ์มติชน 7 ก.ค. 2551

การที่ศาลไทยวินิจฉัยว่าแถลงการณ์ร่วมไทย-กัมพูชาเป็นโมฆะ ทางทบพรธนาธิการจึงแสดงความเป็นห่วงว่าอาจทำให้ไทยต้องสูญเสียดินแดนปราสาทพระวิหารให้แก่กัมพูชา เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในทบพรธนาธิการที่กล่าวว่า

“...แม้กระนั้นคนไทยก็ยังกังวลไม่ได้ว่า การพิจารณาของคณะกรรมการมรดกโลกที่เริ่มประชุมกันแล้ว ณ เมืองควิเบก ประเทศแคนาดา จะออกมาในรูปแบบใด ความกังวลใจของคนไทยเกี่ยวกับปัญหาต่างๆของเขาวัดพระวิหารยังมีอีกหลายประการที่รออยู่ข้างหน้า...” หนังสือพิมพ์มติชน 5 ก.ค. 2551

“...เมื่อรูปการเป็นดังนี้จึงอดห่วงกังวลไม่ได้ว่า ไทยจะต้องเสียหายทั้งอธิปไตยและดินแดนให้แก่กัมพูชาหรือไม่...” หนังสือพิมพ์มติชน 7 ก.ค. 2551

แนวโน้มสูงที่ไทยจะต้องเสียปราสาทพระวิหารให้แก่กัมพูชา ทำให้นายนพดล ปัทมะ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของไทย ออกมาแสดงความวิตกว่า คำตัดสินที่ไทยยื่นไปจะไม่เป็นผล เพราะรัฐบาลที่แล้วของพลเอกสุรยุทธ์ จุลานนท์ ได้ไปรับรองการขึ้นทะเบียนปราสาทพระวิหารไว้ด้วย ไม่ใช่เพิ่งมาลงนามรับรองในสมัยรัฐบาลของนายสมัคร สุนทรเวช เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในทบพรธนาธิการที่กล่าวว่า

“...ทันทีที่นายนพดล ปัทมะ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ บอกกับสื่อมวลชนว่า เป็นห่วงว่าจะเลื่อนการพิจารณาขอขึ้นทะเบียนปราสาทพระวิหารเป็นมรดกโลก ในการประชุมที่ควิเบก ประเทศแคนาดาได้หรือไม่ โดยยกเอาประเด็นรัฐบาล พล.อ.สุรยุทธ์ จุลานนท์ ที่ไปลงนามในมติอนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองมรดกโลกทางวัฒนธรรมและธรรมชาติ คณะกรรมการมรดก ณ เมืองไครส์เชิร์ช ประเทศนิวซีแลนด์ เมื่อวันที่ 23 มิถุนายน - 2 กรกฎาคม 2550 ให้ความเห็นพ้องกับกัมพูชาที่ขอจดทะเบียนปราสาทพระวิหารเป็นมรดกโลก

การออกมากล่าวโทษรัฐบาลที่แล้วของนายนพดล ทางทบพรธนาธิการมองว่าเป็นความพยายามที่จะโยนความผิดไปให้กับรัฐบาลชุดที่แล้ว ทั้งๆที่การขึ้นทะเบียนปราสาทพระวิหารในครั้งนี้ มีจุดเริ่มต้นมาจากการที่นายนพดลไปลงนามยอมเองต่างหาก สิ่งที่นายนพดลกำลังทำอยู่ในขณะนี้จึงไม่ได้ช่วยให้ภาพลักษณ์ของนายนพดลดีขึ้นแต่อย่างใด เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในทบพรธนาธิการที่กล่าวว่า

“...ทำให้แปลกใจเนื่องจากนายนพดลพูดในลักษณะโยนความรับผิดชอบไปให้รัฐบาลชุดที่แล้ว แล้วออกตัวว่า ไม่มั่นใจการไปขอถอนชื่อออกจากแถลงการณ์ร่วมไทย-กัมพูชาตามคำสั่งศาลปกครองกลางจะทำได้หรือไม่พฤติการณ์เยี่ยงนี้ไม่ได้ช่วยให้ภาพลักษณ์ของนายนพดลดีขึ้นแต่อย่างใด...” หนังสือพิมพ์มติชน 7 ก.ค. 2551

ในที่สุดความวิตกของทางทบพรรณาธิการและรัฐบาลก็เป็นจริง เมื่อที่ประชุมอนุองค์การยูเนสโกตัดสินยกเขาพระวิหารให้เป็นมรดกโลกของกัมพูชาแต่เพียงฝ่ายเดียว เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในทบพรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...การตัดสินของคณะกรรมการมรดกโลกที่เห็นชอบให้ปราสาทพระวิหารเป็นมรดกโลกตามข้อเสนอของกัมพูชาในการประชุมที่เมืองควิเบก ประเทศแคนาดา เมื่อวันที่ 8 กรกฎาคม โดยไม่สนใจข้อโต้แย้งของไทย...” หนังสือพิมพ์มติชน 11 ก.ค. 2551

ภายหลังคำตัดสินทางทบพรรณาธิการได้ตำหนิรัฐบาลอย่างรุนแรง ว่าเป็นต้นเหตุที่ทำให้ไทยต้องสูญเสียปราสาทพระวิหารแก่กัมพูชา โดยประเด็นสำคัญที่ทางทบพรรณาธิการพยายามนำเสนอถึงความผิดของรัฐบาล ประกอบด้วย 1.การที่รัฐบาลไปทำสัญญากับกัมพูชาแล้วปกปิดไม่ให้สภาและประชาชนในประเทศทราบ 2. การไม่แสดงความกระตือรือร้น ในการทวงคืนปราสาทพระวิหารต่อองค์การยูเนสโกและกัมพูชา ไม่ยอมเอาคนที่มีความรู้ความสามารถเข้ามาช่วย ทั้งๆที่ฝ่ายไทยมีคนที่เหมาะสมที่เข้าใจประเด็นเรื่องปราสาทพระวิหารอยู่มากมาย ทั้ง 2 ประเด็น เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในทบพรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...รัฐบาลชุดนี้ที่มีนายสมัคร สุนทรเวช เป็นนายกรัฐมนตรี ที่นายนพดลเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ ไม่เพียงแต่เป็นผู้ที่ไม่พูดความจริงกับประชาชน ดังกรณีการไปทำข้อตกลงร่วมกับกัมพูชาแล้วแต่ไม่บอกให้คนในชาติได้รับรู้ รวมถึงคณะรัฐมนตรีที่ไม่ได้รู้...” หนังสือพิมพ์มติชน 5 ก.ค. 2551

“...เนื้อหาในแถลงการณ์ร่วมไทย-กัมพูชาซึ่งนายนพดลเสนอเข้าสู่การพิจารณา ซึ่งมีอาการลบล้อๆและลูกลี้ลู่กลนอย่างยิ่ง เนื่องจากนายนพดลได้เรียกเก็บแผนที่แนบท้ายแถลงการณ์ร่วมกลับไปทันทีหลังประชุมเสร็จ เนื่องจากนายนพดลต้องไปลงนามในแถลงการณ์ร่วมไทย-กัมพูชาพร้อมแผนที่แนบท้ายของนายนพดลและรองนายกรัฐมนตรี กัมพูชา วันรุ่งขึ้น เพื่อรับรองการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกปราสาทพระวิหารของกัมพูชาเพียงลำพังประเทศเดียว...” หนังสือพิมพ์มติชน 10 ก.ค. 2551

“...เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น มีการทำความเข้าใจเรื่องราวต่อประชาชนน้อยลง ขณะที่การเสนอแถลงการณ์ร่วมเข้าที่ประชุมคณะรัฐมนตรีกลับเร่งรีบ ทุกอย่างที่ปรากฏจึงเป็นชนวนที่ทำให้ความวุ่นวายเกิดขึ้นอยู่ในปัจจุบัน...” หนังสือพิมพ์มติชน 23 ก.ค. 2551

“...เป็นเพราะเหตุใด รัฐบาลไทยที่มีนายสมัคร สุนทรเวช เป็นผู้นำจึงตกอยู่ในสภาพที่ทำอะไรไม่ถูก คล้ายกับนั่งอมมืออยู่เฉยๆ ทั้งที่ประเทศไทยมีบุคลากรมากมายที่มีความรอบรู้ทั้งทางด้านกฎหมายระหว่างประเทศ ด้านการทูต ด้านประวัติศาสตร์ ด้านภูมิศาสตร์ ด้านอารยธรรม ด้านแผนที่ รวมทั้งมีผู้ที่เคยผ่านประสบการณ์ในการต่อสู้คดีในศาลโลกเมื่อปี 2505 ได้แก่ นายสมปอง สุจริตกุล ผู้ที่เคยเป็นประธานคณะกรรมการมรดกโลกของไทย นายอดุล วิเชียรเจริญ ซึ่งได้แสดงออกให้เห็นถึงความเชี่ยวชาญและความรักชาติ ไม่ต้องการเห็นประเทศไทยตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบเพราะไปหลงกลเสียรู้ เสียท่ากัมพูชา แต่มาเสียตายเป็นอย่างยิ่งที่รัฐบาลนายสมัครไม่ได้ใช้ประโยชน์จากบุคคลเหล่านี้เลยแม้แต่น้อย ทำให้ไทยเสียโอกาสและพลัดหลงไปติดกับการเดินเกมของกัมพูชาดังที่ปรากฏอยู่ในขณะนี้...” หนังสือพิมพ์มติชน 25 ก.ค. 2551

การสูญเสียปราสาทพระวิหารในครั้งนี ทางบรรณาธิการมองว่าเป็นความรับผิดชอบของรัฐบาลอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ จึงนำเสนอเพื่อชี้ให้เห็นว่า หน้าที่ของรัฐบาลที่ดี คือการปกป้องรักษาผลประโยชน์และอธิปไตยของชาติ แต่ไม่ใช่สำหรับรัฐบาลนี้ ที่วันๆมุ่งแต่จะทำเพื่อตัวเองและพวกพ้อง เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ภารกิจสำคัญที่มีอธิปไตยและดินแดนเป็นเดิมพันและต้องรักษาสิทธิประโยชน์ของชาติกรณีเขาพระวิหาร โดยหลักแล้ว ควรจะมีรัฐมนตรีที่มีความสามารถและทำงานอย่างสอดคล้องประสานกัน อันได้แก่ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ กระทรวงมหาดไทย นอกจากนี้ยังต้องมีข้าราชการประจำ คอยให้การสนับสนุน โดยนายกรัฐมนตรีจะต้องรับเป็นแม่ทัพใหญ่ที่มีความเข้มแข็ง ฉลาด รอบรู้ กล้าหาญ มีจิตใจรักชาติ นำเสียตายที่ในเวลานี้ ประเทศไทยยังมองหาคนที่มีคุณสมบัติดังกล่าวไม่เจอ ที่เห็นๆมีแต่นักการเมืองที่วันๆหนึ่งก็คิดแต่จะแก้รัฐธรรมนูญ การออกมาดำเนินวิพากษ์วิจารณ์สถาบัน องค์กระอิสระ สื่อมวลชน ทั้งที่สถาบันและบุคคลเหล่านี้ต่างก็ทำหน้าที่ของตัวเองอย่างตรงไปตรงมาเพื่อความถูกต้องชอบธรรมและปกป้องผลประโยชน์ของชาติ...” หนังสือพิมพ์มติชน 17 ก.ค. 2551

การเห็นว่าเหตุการณ์ครั้งนี้เป็นความรับผิดชอบของรัฐบาล ทางบรรณาธิการจึงเรียกร้องให้ประชาชนออกมาต่อต้านการกระทำครั้งนี้ของรัฐบาล โดยการเรียกร้องดังกล่าวมีการ

เชื่อมโยงไปถึงการสนับสนุนการประชุมของกลุ่มพันธมิตรที่ดำเนินการมาก่อนหน้าแล้ว เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...คนไทยทุกภาคส่วนควรจะตื่นขึ้นมา แล้วเปิดหูเปิดตาให้กว้างรับรู้สิ่งที่คนส่วนหนึ่งกำลังหวาดระแวงนักการเมืองและเจ้าหน้าที่รัฐที่ยังทำตัวไม่รู้ร้อนรู้หนาว ทั้งๆที่อธิปไตยและดินแดนบริเวณปราสาทพระวิหารตกอยู่ในสภาพสุ่มเสี่ยงที่จะตกไปเป็นของกัมพูชาแล้วช่วยกันหาทางออกเสียแต่วันนี้ เมื่อไม่อาจพึ่งภาครัฐได้ ก็ควรที่ผู้ตื่นแล้วทั้งหลายซึ่งได้ขึ้นชื่อว่ารักชาติ จะได้สำแดงให้ปรากฏต่อโลกอย่างมีเหตุมีผล เพื่อสิทธิประโยชน์อันพึงมีพึงได้ของไทยให้ดำรงคงอยู่ เป็นที่น่ายินดีว่าขณะนี้ได้เริ่มต้นขึ้นแล้วและจะขยายวงออกไปให้กว้างขวางมากยิ่งขึ้น...” หนังสือพิมพ์มติชน 15 ก.ค. 2551

ในตอนท้ายของชุดวาทกรรม ทางบทบรรณาธิการได้แสดงความชื่นชมนายเดช บุญนาครัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศคนใหม่ ว่าเป็นคนที่จะสามารถช่วยพิทักษ์ผลประโยชน์ของชาติได้เป็นอย่างดี และเป็นบุญของประเทศได้นายเดชมาดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศในครั้งนี้ การกล่าวชื่นชมนายเดช อาจเป็นการเชื่อมโยงให้ผู้อ่านทราบว่าสุดท้ายแล้วปัญหาบ้านเมืองที่เกิดขึ้นก็ต้องให้กลุ่มพันธมิตรเป็นผู้ช่วยแก้ไข เพราะนายเดช เป็นบุคคลที่เคยเข้าร่วมการประชุมกับกลุ่มพันธมิตรมาก่อนที่จะได้รับการโปรดเกล้าฯ เป็นรัฐมนตรี เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...หลายฝ่ายเบาใจเมื่อได้นายเดช บุญนาคร อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศมาดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ ทำให้การแก้ไขข้อพิพาทกรณีเขาพระวิหารระหว่างไทยกับกัมพูชาคลี่คลายไปในทางที่ดี โดยข้อสรุปไม่สูญเปล่า เพราะการมานั่งโต๊ะแล้วเปิดเจรจาหรือกันในสิ่งที่ปัญหาขัดแย้งนั้น ยังพอพูดจាកันได้ ไม่มีสัญญาณบ่งบอกถึงความตึงเครียด เนื่องจากนายเดช ได้ดำเนินการอย่างฉลาด มีความหนักแน่น จริงจัง และได้รับความร่วมมืออย่างดีจากข้าราชการกระทรวงการต่างประเทศ ได้รับการร่วมมือจากกองทัพและการสนับสนุนจากประชาชนคนไทย ทำให้การเจรจามีน้ำหนัก เป็นเครื่องพิสูจน์ว่า ประเทศมีบุญ ที่ได้นายเดชมาเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ...” หนังสือพิมพ์มติชน 31 ก.ค. 2551

หนังสือพิมพ์มติชน : 1 ส.ค. – 31 ส.ค. 2551

1. วาทกรรมว่าด้วยการแก้ไขรัฐธรรมนูญ

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่มุ่งดำเนินการทำงานของรัฐบาลที่จะพยายามแก้ไขรัฐธรรมนูญ 2550 และกฎหมายต่างๆเพื่อเอื้อประโยชน์แก่ตัวเองและพวกพ้อง เช่น กฎหมายการ

ชุมนุม กฎหมายองค์กฤษฎีระ ความพยายามต่างๆเหล่านี้ของรัฐบาลนำมาสู่ความรุนแรงในช่วงปลายเดือนระหว่างกลุ่มพันธมิตรกับรัฐบาล โดยเบื้องต้นทางทบพรรคณาธิการได้นำเสนอเหตุการณ์ที่รัฐบาลพยายามที่จะแก้ไขรัฐธรรมนูญอีกครั้งหนึ่ง โดยครั้งนี้อ้างว่าจะรับฟังความคิดเห็นจากทุกฝ่าย เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในทบพรรคณาธิการที่กล่าวว่า

“...ล่าสุด รัฐบาลจะยื่นญัตติหลังวันที่ 18 สิงหาคม เพื่อขอให้คณะกรรมการวิสามัญศึกษาการบังคับใช้รัฐธรรมนูญ 2550 พิจารณาแล้วเสร็จ เพราะไม่ต้องทำให้มีการอ้างว่าฝ่ายรัฐบาลทำโดยพลการ โดยพิจารณาจาก 4 ส่วน คือ 1.รายงานของกรรมการวิสามัญฯ 2.อนุกรรมการของวิปรัฐบาล 3.ผลงานทางวิชาการของนักวิชาการที่ศึกษารัฐธรรมนูญ 2550 4.ประสบการณ์ของคณะรัฐมนตรีว่ามีปัญหาอะไรบ้าง...” หนังสือพิมพ์มติชน 5 ส.ค. 2551

ความพยายามในครั้งของรัฐบาล ทางทบพรรคณาธิการมองว่า เป็นเพียงแค่การสาธยายชักแม่น้ำทั้ง 5 เพื่อให้ทุกฝ่ายเห็นด้วยกับการแก้ไขรัฐธรรมนูญ แต่จริงๆแล้วเป้าหมายสำคัญก็ยังคงเป็นการทำเพื่อให้ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ไม่ต้องมารับโทษทางอาญามากกว่า และหลีกเลี่ยงการยุบพรรคที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในทบพรรคณาธิการที่กล่าวว่า

“...คำชี้แจงของรัฐบาลน่าจะดูมีเหตุมีผล แต่จากความไม่ชัดเจน ทั้งประเด็นที่จะยื่นแก้ไข จะยื่นแก้ไขประเด็นไหน เมื่อไหร่ นำมาซึ่งความสับสน ประกอบกับการอ้างว่าจะพิจารณาจาก 4 ส่วนเพื่อประกอบการตัดสินใจดังที่กล่าวมาข้างต้น มิได้ทำให้การยื่นแก้ไขรัฐธรรมนูญมีน้ำหนักแห่งความจำเป็นมากพอจะให้การยอมรับได้ ตรงกันข้าม กลับถูกตีความไปว่า รัฐบาลกำลังยกแม่น้ำทั้งห้ามาสาธยายหวานล่อมให้คนหลงเชื่อว่ากระบวนการคิดและตัดสินใจมีความชอบธรรม แต่ในความเป็นจริงหาได้เป็นเช่นนั้น เพราะใครๆ ก็รู้ว่าการแก้ไขรัฐธรรมนูญก็เพื่อจะปลดปล่อยคมิให้ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร และพวกถูกดำเนินคดีในชั้นศาลซึ่งอาจจะตัดสินจำคุกก็ได้ และต้องการหลีกเลี่ยงการถูกยุบพรรค...” หนังสือพิมพ์มติชน 5 ส.ค. 2551

นอกจากความพยายามแก้ไขรัฐธรรมนูญ ทางรัฐบาลยังพยายามที่จะแก้กฎหมายการชุมนุมสาธารณะมาตรา 63 เพื่อให้เจ้าหน้าที่รัฐควบคุม จัดการการชุมนุมสาธารณะได้ง่ายขึ้น เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในทบพรรคณาธิการที่กล่าวว่า

“...นายสมัครได้ชี้ให้ พล.ต.ท.วิเชียรโชติ สุกโชติรัตน์ โฆษกประจำสำนักนายกรัฐมนตรีอ่านข้อความในเอกสารที่รัฐบาลจะแก้ไขรัฐธรรมนูญมาตรา 63 ให้สื่อมวลชนฟัง ว่าด้วยเสรีภาพในการชุมนุมซึ่งจะเพิ่มข้อความเข้าไปเป็น บุคคลย่อมมีสิทธิเสรีภาพใน

การประชุมโดยสงบปราศจากอาวุธ โดยไม่มีการสร้างข้อมูลเท็จมากล่าวหา ไม่ปลุกระดม ประชาชนให้หลงผิด ไม่ใช่สื่อโฆษณาชวนเชื่อ ไม่บังคับและไม่จ้วงวามกลุ่มบุคคลใดๆ ให้ มาร่วมชุมนุม...” หนังสือพิมพ์มติชน 7 ส.ค. 2551

การจะแก้กฎหมายว่าด้วยการชุมนุมสาธารณะของรัฐบาล ได้รับการตำหนิจากทางทบพรรคการเมืองเช่นเดียวกับความพยายามแก้ไขรัฐธรรมนูญ ว่าเนื้อหาการแก้ไขกฎหมายมีลักษณะเป็นเผด็จการ เพราะให้อำนาจเจ้าหน้าที่รัฐมากเกินไป อีกทั้งสิทธิการชุมนุมโดยสงบก็เป็นสิ่งที่ที่ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติให้ความคุ้มครองไว้ รัฐบาลจะมาแก้ไขไม่ได้ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...กล่าวสำหรับร่าง พ.ร.บ.จัดระเบียบการชุมนุมในที่สาธารณะก็มีเนื้อหาย้อนยุคกลับไปสู่ความเป็นเผด็จการสมบูรณแบบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการตั้งคณะกรรมการที่ประกอบไปด้วยหน่วยงานรัฐมาพิจารณาว่าจะอนุญาตให้มีการจัดชุมนุมหรือไม่ ถ้าไม่ให้อัดแล้วยังจัด เจ้าหน้าที่ตำรวจมีอำนาจสลายม็อบและไม่ต้องรับผิดชอบทั้งทางอาญาและทางแพ่ง ผู้จัดการชุมนุม ผู้ปราศรัย ผู้ให้คำปรึกษา ช่วยเหลือ ชักชวน ยุยง จะต้องถูกดำเนินคดี มีโทษทั้งจำคุกและปรับ...” หนังสือพิมพ์มติชน 7 ส.ค. 2551

“...สิทธิในการชุมนุมโดยสงบ ปราศจากอาวุธไม่ใช่จำเพาะแต่คนไทยเท่านั้นที่ต้องได้รับการคุ้มครอง หากแต่ประชาชนทั่วโลกที่ปกครองในระบอบประชาธิปไตยก็หวงแหนสิทธิเสรีภาพในการชุมนุม ในปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติก็ให้การรับรองไว้อย่างแข็งขันเมื่อวันที่ 10 ธันวาคม 2491 โดยไทยก็เป็นประเทศหนึ่งที่เข้าเป็นภาคีการวางเงื่อนไขที่จำกัดการใช้เสรีภาพ นอกจากจะทำให้ประเทศไทยถูกตราหน้าว่าเป็นเผด็จการแล้ว ในทางปฏิบัติยังไม่สามารถจะนำกฎหมายมาใช้ได้...” หนังสือพิมพ์มติชน 7 ส.ค. 2551

ความพยายามของรัฐบาลทั้ง 2 ข้างต้น ทางทบพรรคการเมืองตำหนิว่า รัฐบาลไม่ใส่ใจในการปฏิบัติหน้าที่เท่าที่ควร ไม่ให้ความสำคัญกับงานว่างานอะไรควรทำก่อนทำหลัง อย่างเช่นการออกกฎหมายอื่นๆที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ ก็พบว่ามืออยู่หลายฉบับที่ยังร่างไม่เสร็จ ทั้งๆที่กำหนดเวลาในการร่างไว้อย่างชัดเจน แต่กับสิ่งที่ไม่มีความเร่งด่วนอย่างการแก้ไขรัฐธรรมนูญรัฐบาลกลับมุ่งหน้าดำเนินการอย่างรวดเร็ว เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...กว่าครึ่งปีที่ผ่านมาของสภาผู้แทนราษฎร นับแต่มีการเลือกตั้งทั่วไป ส.ส.เมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2550 ภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย 2550 สภาผู้แทนราษฎร ยังไม่ได้สร้างผลงานเกี่ยวกับการเสนอร่างพระราชบัญญัติ อย่างเป็นชิ้นเป็นอัน ทั้งๆที่

รัฐธรรมนูญก็บัญญัติไว้ในหลายมาตราให้มีการออกกฎหมายลูกตามเวลาที่กำหนด แบ่งเป็นกฎหมายที่ต้องออกภายใน 1 ปี นับแต่วันประกาศใช้รัฐธรรมนูญ กฎหมายที่ต้องออกภายใน 180 วัน นับแต่วันแถลงนโยบายของรัฐบาล และกฎหมายที่ต้องออกภายใน 1 ปี นับแต่วันแถลงนโยบายของรัฐบาล...” หนังสือพิมพ์มติชน 12 ส.ค. 2551

“...เป็นไปได้อย่างไรที่เสียงข้างมากในสภาผู้แทนราษฎรซึ่งเป็นฝ่ายรัฐบาลปล่อยให้วันเวลาของสภาต้องผ่านไป โดยไม่สนใจต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญที่ได้วางเงื่อนไขเอาไว้ว่าต้องออกกฎหมายอะไรบ้าง ต้องพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในเวลาเท่าใด ที่น่าเสียใจอย่างยิ่งก็คือ รัฐบาลกลับเอาการเอางานอย่างผิดปกติกี่จะแก้ไขรัฐธรรมนูญให้ได้ รวมทั้งการออกร่าง พ.ร.บ.มาจำกัดขีดขวางการชุมนุมของพันธมิตรซึ่งไม่ได้เป็นเรื่องเร่งด่วนหรือมีความสำคัญอะไรนักหนา จึงสมควรถูกตำหนิและถูกประณามต่อประชาชน...” หนังสือพิมพ์มติชน 12 ส.ค. 2551

นอกจากความพยายามในการแก้ไขกฎหมายทั้ง 2 แล้ว รัฐบาลยังเดินหน้าระงับกฎหมายขององค์กรอิสระอื่นๆอีก โดยให้เหตุผลว่าเพราะรัฐธรรมนูญปี 2550 ไม่ชอบด้วยกฎหมาย การออกกฎหมายลูกของรัฐธรรมนูญฉบับนี้ อย่างกฎหมายขององค์กรอิสระจึงไม่ชอบตามไปด้วย เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ในการประชุมสภาผู้แทนราษฎรเมื่อสัปดาห์ก่อน คณะกรรมการประสานงานพรรคร่วมรัฐบาล หรือวิปรัฐบาล ได้ขอถอนร่างกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญที่เกี่ยวกับองค์กรอิสระไม่ว่าจะเป็น สำนักงานคณะกรรมการการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดิน ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา เป็นต้น โดยให้เหตุผลว่า เพราะรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2550 ไม่ถูกต้อง สมควรได้รับการแก้ไขแล้ว จึงไม่สมควรจะรับรองกฎหมายที่เป็นเสมือนกฎหมายลูกของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย 2550...” หนังสือพิมพ์มติชน 27 ส.ค. 2551

การกล่าวโทษรัฐธรรมนูญ ทางบทบรรณาธิการได้แสดงความไม่พอใจและนำเสนอเพื่อโต้แย้งว่า สิ่งที้องค์กรอิสระกำลังดำเนินการอยู่นั้น เป็นสิ่งที่รัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันอนุญาตให้ทำได้ การที่รัฐบาลอ้างไม่ให้้องค์กรอิสระออกกฎหมาย โดยอ้างเพียงว่าไม่เห็นด้วยกับรัฐธรรมนูญที่เป็นกฎหมายแม่ เป็นสิ่งที่ใช้ไม่ได้ เพราะอาจเป็นตัวอย่างให้คนในชาติคนใดก็ตามที่ไม่เห็นด้วยกับกฎหมายใดก็จะต่อต้านกฎหมายนั้นๆได้ เช่นที่รัฐบาลกำลังทำอยู่ การตัดสินใจดำเนินการใดของรัฐบาลจึงขอเรียกร้องให้ยึดหลักการมากกว่าหลักกูเพื่อรักษาระบอบประชาธิปไตยไว้ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย 2550 เปิดโอกาสให้องค์กรอิสระสามารถเสนอกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับองค์กรอิสระขึ้นมาได้เองนั้น เป็นการยอมให้องค์กรอิสระกำหนดเครื่องมือในการดำเนินการภายในองค์กรอิสระได้เอง แต่การกำหนดขั้นตอนการดำเนินการขององค์กรอิสระดังกล่าว จะกำหนดขึ้นมาลอยๆไม่ได้ องค์กรอิสระต้องนำเอาบทบัญญัติที่ตัวเองกำหนด ขึ้นไปเสนอต่อสภาผู้แทนราษฎรซึ่งเป็นตัวแทนของปวงชนชาวไทย เพื่อให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรกลั่นกรองตรวจสอบและแก้ไขร่างรัฐธรรมนูญนั้นๆให้สมบูรณ์...” หนังสือพิมพ์มติชน 27 ส.ค. 2551

“...สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจึงมีศักดิ์และสิทธิ์ที่จะแสดงความเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย กับร่างพระราชบัญญัติที่องค์กรอิสระนำเข้าพิจารณาตามหลักเหตุและผลได้อย่างเต็มที่ แต่การอ้างเหตุไม่เห็นด้วยกับรัฐธรรมนูญจึงต้องการไม่รับร่างกฎหมายดังกล่าวแต่ต้น เท่ากับว่า หากใครในประเทศนี้ไม่เห็นด้วยกับกฎหมายใด ก็สามารถที่จะต่อต้านไม่กระทำตามข้อบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นๆได้ เช่นนั้นหรือ ดังนั้น รัฐบาลที่กำลังเคลื่อนไหวต่อต้านร่างพระราชบัญญัติที่องค์กรอิสระร่างขึ้น จึงควรเปลี่ยนท่าที ใช้หลักเหตุและผล คำนึงถึงเรื่องส่วนใหญ่มากกว่าเรื่องส่วนตัว ตัดสินใจตามหลักการ มากกว่าหลักกู เพื่อรักษาครรลองแห่งประชาธิปไตยไว้...” หนังสือพิมพ์มติชน 27 ส.ค. 2551

ในตอนท้ายของชุดวาทกรรมกลุ่มพันธมิตรได้ประกาศการชุมนุมใหญ่ขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ทางบรรณาธิการไม่ได้แสดงท่าทีต่อต้านแต่อย่างใด ตรงข้ามกลับนำเสนอว่าการชุมนุมทั้งหมดที่เกิดขึ้น ล้วนมีสาเหตุสำคัญเริ่มต้นมาจากรัฐบาลทั้งสิ้น เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ปฏิบัติการ วันเปานกหวีด เมดจ์ศึก 26 สิงหาคม ของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ที่ใช้มวลชนเข้ารายล้อมแนวรั้วหรือแนวกันของเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าไปภายในหน่วยราชการสำคัญหลายแห่ง คือ สถานีโทรทัศน์ช่อง 11 กรมประชาสัมพันธ์ หรือ NBT และทำเนียบรัฐบาล เพื่อกดดันให้นายสมัครลาออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี...” หนังสือพิมพ์มติชน 28 ส.ค. 2551

“...สถานการณ์การเผชิญหน้าระหว่างรัฐบาลกับพันธมิตรที่ตกอยู่ในภาวะวิกฤตขณะนี้ ปฏิเสธไม่ได้ว่าเกิดจากการบริหารราชการแผ่นดินในระยะเวลา 6 เดือนเศษที่ผ่านมา ไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม แต่ประการสำคัญสำหรับความขัดแย้งทั้งหมดเกิดมาจากการที่รัฐบาลมุ่งแต่จะแก้ไขรัฐธรรมนูญ ด้วยเหตุนี้ จึงเกิดปฏิบัติการเปานกหวีดครั้งสุดท้ายของกลุ่มผู้ชุมนุมขึ้น...” หนังสือพิมพ์มติชน 28 ส.ค. 2551

ผลจากการประกาศชุมนุมใหญ่ของกลุ่มพันธมิตรฯ ทำให้รัฐบาลตัดสินใจใช้ความรุนแรงในการจัดการกับกลุ่มผู้ชุมนุม เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ท่าที่แข็งกร้าวของนายสมัคร สุนทรเวช นายกรัฐมนตรี ที่สั่งการให้ใช้การปราบปรามผู้ชุมนุมของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยในทำเนียบรัฐบาลเพื่อแก้ไขปัญหาที่ได้อ้างให้เห็นแล้วเมื่อตำรวจคอมมานโดซึ่งเข้าไปทำเนียบเมื่อตอนตี 3 ของวันที่ 27 สิงหาคม ได้ใช้กระบอกทูปตีมวลชนจนล้มและได้รับบาดเจ็บไปหลายคนซึ่งปรากฏเป็นข่าวทางสถานีโทรทัศน์นั้น นี่คือนโยบายที่บ่งบอกว่า โอกาสเกิดการปะทะนองเลือดโดยการใช้อาวุธของตำรวจต่อการกระทำต่อผู้ชุมนุมที่จะมีทั้งคนเจ็บและคนตายเหมือนเหตุการณ์ 14 ตุลาคม 2516 เหตุการณ์พฤษภาทมิฬ 17-19 พฤษภาคม 2535 มิใช่เรื่องที่เป็นไปไม่ได้...” หนังสือพิมพ์มติชน 28 ส.ค. 2551

การใช้ความรุนแรงของรัฐบาลต่อการชุมนุม สร้างความไม่พอใจแก่ทางบทบรรณาธิการมากขึ้น ถึงขั้นนำเสนอว่า รัฐบาลควรลาออก เพราะไม่มีประสิทธิภาพในการบริหารประเทศ หมดความชอบธรรมแล้ว เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...รัฐบาลนายสมัคร ไม่อาจปฏิเสธความรับผิดชอบไปได้ หากการใช้สิทธิชุมนุมของประชาชนครั้งใหญ่นี้ นำไปสู่การใช้ความรุนแรงอย่างจริงจังด้วยเป้าหมายแห่งการปราบปรามโดยคิดว่าจะแยกสลายหรือสยบประชาชนได้ แต่ในที่สุดก็อาจสกัดกั้น ชัดขวางได้ ทางที่ดีจึงควรที่จะหันกลับมาพิจารณาตัวเองว่า การตั้งต้นที่จะอยู่ในอำนาจไปนานๆ นั้นเกิดผลดีต่อตัวเองหรือประเทศชาติกันแน่ ไม่เช่นนั้นก็จะป็นรอยบาปที่จะถูกบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์อีกครั้ง...” หนังสือพิมพ์มติชน 26 ส.ค. 2551

“...สถานการณ์ขณะนี้ ปฏิเสธไม่ได้ว่า รัฐบาลที่มีนายสมัครเป็นนายกรัฐมนตรีตกอยู่ในสภาพอ่อนแอ ไร้ประสิทธิภาพและเกิดความระส่ำระสายอย่างยิ่ง บทสรุปของสถานการณ์จะเป็นอย่างไร ขึ้นกับการตัดสินใจของรัฐบาลเป็นด้านหลักกว่าจะใช้กำลังตำรวจคอมมานโดเข้าล้อมปราบ ทูปตี หรือยิงด้วยแก๊สน้ำตา ยิงด้วยปืน และกวาดล้างมวลชนพันธมิตรให้สยบราบคาบหรือจะตรึงกำลังไว้ไม่ให้มีเหตุรุนแรงเกิดขึ้นอีก หรือจะยอมลงจากอำนาจแต่โดยดี เพราะหมดเวลาในการบริหารประเทศแล้ว...” หนังสือพิมพ์มติชน 30 ส.ค. 2551

หนังสือพิมพ์มติชน : 1 ก.ย. – 30 ก.ย. 2551

1.วาทกรรมว่าด้วยการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยและการประกาศพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉินของรัฐบาล

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่เกิดขึ้นต่อเนื่องมาจากช่วงปลายเดือนสิงหาคม ที่เกิดการชุมนุมใหญ่อีกครั้งของกลุ่มพันธมิตรฯ เนื้อหาในวาทกรรมชุดนี้มุ่งตำหนิการประกาศใช้พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน (พ.ร.ก) ว่าเป็นการใช้ความรุนแรงที่ขัดต่อหลักการประชาธิปไตย โดยเบื้องต้นก่อนที่จะมีการประกาศใช้ พ.ร.ก ทางทบพรธนาธิการพยายามนำเสนอเพื่อชี้ให้เห็นว่ารัฐบาลมีแนวโน้มที่จะใช้ความรุนแรงต่อการชุมนุมที่เกิดขึ้นอยู่แล้ว เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในทบพรธนาธิการที่กล่าวว่า

“...สถานการณ์ของประเทศตกอยู่ในสภาพอันตราย ไม่เพียงแต่การเกิดเหตุปะทะในเดือนสิงหาคม อย่างน้อย 3 ครั้ง ในรอบ 3-4 วันที่ผ่านมา ซึ่งเกิดจากการกระทำของตำรวจ คือ การทุบตีด้วยกระบองกลางดึกของวันที่ 27 สิงหาคม การทุบตีด้วยกระบองและกระแทกด้วยโล่ตอนเช้าวันที่ 29 สิงหาคม บริเวณสะพานมัฆวานรังสรรค์ ขณะเข้ารีตทำลายเต็นท์และทรัพย์สินต่างๆ และพอดกเย็นก็ใช้แก๊สน้ำตายิงถล่มเข้าไปผู้ชุมนุมที่มาปิดล้อมบริเวณกองบัญชาการตำรวจนครบาล ทั้ง 3 เหตุการณ์ทำให้ผู้ได้รับบาดเจ็บจนถึงขั้นเลือดตกยางออกไปหลายคน นอกจากนี้ยังมีภาพถ่ายตำรวจใช้ปืนจ่อศีรษะผู้ชุมนุมบริเวณสะพานมัฆวานฯ แค่นั้นก็หนักหนาสาหัสเกิดบรรยาย...” หนังสือพิมพ์มติชน 1 ก.ย. 2551

“...กว่า 1 สัปดาห์ที่ผ่านมา ได้เกิดการจลาจลและความรุนแรงขึ้นหลายครั้ง เช่น ตำรวจตระเวนชายแดน ใช้กระบองทุบตีมวลชนกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยในทำเนียบกลางดึกของคืนวันที่ 28 สิงหาคม พอดกเช้าวันที่ 29 สิงหาคม ตำรวจตระเวนชายแดนก็ยกกองกำลังเข้าใส่รีตเวทีชุมนุมและเต็นท์ของพันธมิตร บริเวณสะพานมัฆวานรังสรรค์จนได้รับความเสียหาย พร้อมกับใช้โล่แทรกดันตามด้วย กระบองฟาด ทุบ ตีมวลชนของพันธมิตร ยิ่งด้วยกระสุนยาง ฯลฯ ได้รับบาดเจ็บไปหลายราย ตกเย็นมวลชนของพันธมิตรที่ไปรวมตัวกันที่กองบัญชาการตำรวจนครบาลเพื่อให้ส่งตัวผู้สั่งการให้รีตเวทีและปราบปรามประชาชนก็ถูกยิงด้วยแก๊สน้ำตาจนฝูงชนแตกกระเจิง...” หนังสือพิมพ์มติชน 4 ก.ย. 2551

“...จากเหตุการณ์ปะทะกันกลางดึกราวตี 1 เศษ ของวันที่ 2 กันยายน ที่แนวร่วมประชาธิปไตยขับไล่เผด็จการแห่งชาติ รวมพลกันที่ท้องสนามหลวงแล้วเดินดาหน้ามาตามถนนราชดำเนิน อีกส่วนหนึ่งใช้รถมอเตอร์ไซด์เป็นยานพาหนะ ในมือของทุกคนมีอาวุธพร้อมจะทุบตีอีกฝ่าย และเมื่อมวลชนและการ์ดอาสาของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยเข้ามาสกัดกันมิให้ฝ่ายที่บุกมาเข้าถึงทำเนียบรัฐบาล จึงเกิดการตะลุมบอนกันขึ้นมีผู้เสียชีวิต 1 ราย และบาดเจ็บอีกเกือบ 50 ราย สิ่งที่สังคมตั้งคำถามก็คือ เป็นเพราะต้องการสร้างสถานการณ์ให้นายสมัคร สุนทรเวช นายกรัฐมนตรี นำไปอ้างเพื่อประกาศภาวะฉุกเฉินใช่หรือไม่...” หนังสือพิมพ์มติชน 3 ก.ย. 2551

ภายหลังการใช้ความรุนแรงกับผู้ชุมนุม ทางรัฐบาลได้มีการจัดประชุมรวมทุกฝ่ายขึ้นที่รัฐสภา แต่แทนที่รัฐบาลจะให้เป็นเวทีรับฟังความคิดเห็นจากฝ่ายต่างๆ เพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น รัฐบาลกลับใช้เวทีดังกล่าวเป็นเวทีกล่าวโจมตีกลุ่มพันธมิตรฯ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...การอภิปรายของ ส.ส. และ ส.ว. ในที่ประชุมรัฐสภา เป็นแค่พิธีกรรมบางอย่าง ไม่ได้มีสาระอะไรเลย เพราะนายสมัคร สุนทรเวช นายกรัฐมนตรีไม่ได้เปิดใจกว้างรับฟัง เอาแต่คอยแก้ตัวว่าตนเองและรัฐบาลไม่ได้เป็นฝ่ายผิด พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ต่างหากที่เป็นตัวสร้างความวุ่นวาย...” หนังสือพิมพ์มติชน 2 ก.ย. 2551

ท่าที่ข้างต้นของรัฐบาล ทางบทบรรณาธิการจึงนำเสนอเพื่อตำหนิรัฐบาล โดยกล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการประชุมรวมทุกฝ่ายที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ เพื่อให้ทุกฝ่ายโดยเฉพาะรัฐบาล ได้รับฟังความคิดเห็นเพื่อนำไปปรับใช้แก้ปัญหาบ้านเมือง ไม่ใช่เป็นเวทีให้รัฐบาลใช้โจมตีฝ่ายตรงข้ามดังที่เป็นอยู่ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...เจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญมาตรา 179 คือ คณะรัฐมนตรีต้องฟังความคิดเห็นของสมาชิกสภาซึ่งถือเป็นผู้แทนปวงชนชาวไทย มีหน้าที่ควบคุมการบริหารราชการแผ่นดิน มิใช่มาให้ ส.ส. ฝ่ายรัฐบาลตอบโต้ ส.ส. ฝ่ายค้านแล้วสุดท้ายโยนความผิดไปให้พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย หรือให้นายสมัครใช้เป็นเวทียื่นขึ้นแก้ตัวว่าตัวเองทำดีทุกอย่าง ทำถูกต้องที่สุด ส่วนคนทำผิดคือคนชุมนุมประท้วงขับไล่ สื่อมวลชน พนักงานรัฐวิสาหกิจ ฯลฯ...” หนังสือพิมพ์มติชน 2 ก.ย. 2551

ไม่นานนักแนวโน้มความรุนแรงของรัฐบาลที่มีต่อกลุ่มผู้ชุมนุม ได้แสดงออกอย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น เมื่อนายสมัคร สุนทรเวช นายกรัฐมนตรี ดัดสันใจประกาศใช้พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...นายสมัครประกาศใช้พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน ประกาศคำสั่งสถานการณ์ฉุกเฉินในเขตกรุงเทพฯ พร้อมตั้งคณะกรรมการขึ้นมาชุดหนึ่ง มี พล.อ.อนุพงษ์ เผ่าจินดา ผู้บัญชาการทหารบกเป็นหัวหน้า รับผิดชอบในการแก้ไขสถานการณ์ นั้นเท่ากับว่า นายสมัครต้องการใช้ความรุนแรงเข้าจัดการกับมวลชนของพันธมิตรที่ชุมนุมอยู่ในทำเนียบและบริเวณสะพานมัฆวานฯ โดยอาศัยกำลังทหารและตำรวจ...” หนังสือพิมพ์มติชน 3 ก.ย. 2551

การประกาศใช้ พ.ร.ก. ของรัฐบาล ทางบทบรรณาธิการแสดงท่าทีไม่เห็นด้วยอย่างชัดเจน โดยนำเสนอเพื่อให้ผู้อ่านเห็นถึงผลเสียของการประกาศดังกล่าวว่าจะยิ่งทำให้นานาประเทศมองประเทศไทยว่าเป็นประเทศบ้านป่าเมืองเถื่อน เศรษฐกิจที่ย่ำแย่อยู่แล้วจะยิ่งย่ำแย่ลงไปยิ่งขึ้น เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ความเลวร้ายของวิกฤตจะหนักหน่วงเกินกว่าจะคาดการณ์ความเสียหายได้ โดยเฉพาะภาพลักษณ์ของประเทศในสายตาของชาวโลกที่ย่อยยับป่นปี้ไปแล้วกับการถูกตราหน้าว่าประเทศไทยคือบ้านป่าเมืองเถื่อน ไร้ชื่อแป ไร้มนุษยธรรม คนไทยฆ่ากันเองกลางเมืองเพราะการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน...” หนังสือพิมพ์มติชน 3 ก.ย. 2551

“...จากการเปิดเผยของผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย บอกว่า ตั้งแต่วันที่ 1-10 กันยายน ประเทศไทยต้องสูญเสียโอกาสในการรับรายได้จากการเดินทางมาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวต่างชาติ 2,691 ล้านบาท การค้าการลงทุน การบริการซบเซาลงไปอย่างถนัดตา สุขภาพจิตของคนไทยต้องทรุดโทรม แต่เมื่อดำเนินคดีแล้ว จากสถานการณ์ขัดแย้งที่เกิดขึ้นวิกฤตและเมืองหลวงต้องกลายเป็นดินแดนอันตราย ที่ใครๆก็หวาดกลัว ไม่อยากเข้าใกล้ เพราะเป็นพื้นที่ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน เมื่อตีค่าทั้งหมดแล้วย่อมเป็นเงินมากมายมหาศาล...” หนังสือพิมพ์มติชน 15 ก.ย. 2551

พร้อมกันนี้ทางบทบรรณาธิการยังได้เรียกร้องให้ทหาร ที่ได้รับคำสั่งตรงจากรัฐบาลให้จัดการกับกลุ่มผู้ชุมนุม ให้กลับมายืนเคียงข้างประชาชน ซึ่งการเรียกร้องดังกล่าวก็ได้รับการตอบสนองจากทางกองทัพเป็นอย่างดี เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...สถานการณ์การเผชิญหน้าระหว่างมวลชนกลุ่มพันธมิตรกับนายสมัครในเวลาที่ไม่สามารถแก้ไขได้ด้วยกระสุนปืน โล่ แก๊สน้ำตา น้ำจากรถดับเพลิง กระบอง ระเบิด มีด ทุบแฉมือ ห็อกซัง ฯลฯ ที่ตำรวจและทหารจะนำมาใช้จับกุมหรือเช่นฆ่าปราบปราม ประหารชีวิต ทุบตีบาดเจ็บล้มตายไปทั้งหมด เพราะมวลชนไม่ได้มีแค่ 10-20 คน หากทว่ามีเป็นพัน เป็นหมื่น หรืออีกหลายหมื่นคน ซึ่งมาชุมนุมที่ทำเนียบ เมื่อรวมเข้ากับมวลชนในต่างจังหวัด และต่างประเทศก็มากมายจนไม่อาจนับได้ว่ามีเท่าไรหรื ดังนั้นทหารและตำรวจจึงต้องได้ตรองให้รอบคอบว่า ระหว่างการปกป้องนายสมัครกับการคุ้มครองความปลอดภัยให้กับประชาชน ไม่หันกระบอกปืนเข้าใส่ผู้ชุมนุม จะเลือกเอาอย่างไร...” หนังสือพิมพ์มติชน 3 ก.ย. 2551

“...พล.อ.อนุพงษ์ เผ่าจินดา ผู้บัญชาการทหารบก ประกาศชัดเจนว่าทหารจะไม่ใช้กำลังเข้าสลายผู้ชุมนุม ขอให้ทหารและตำรวจมีความเข้มแข็งในการปฏิบัติหน้าที่...” หนังสือพิมพ์มติชน 3 ก.ย. 2551

“...ท่าทีของกองทัพที่ยืนอยู่เคียงข้างประชาชน ทหารจะไม่ใช้อาวุธเข้าปราบปราม เพื่อสลายการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตร ดังที่ พล.อ.อนุพงษ์ เผ่าจินดา ผู้บัญชาการทหารบก ยืนยันหนักแน่น ซึ่งรัฐบาลควรระลึกไว้ว่า กำลังโดดเดี่ยวและไร้ซึ่งการยอมรับสนับสนุนจาก กลไกรัฐมากขึ้นเรื่อยๆ เนื่องจากขาดความชอบธรรมเพราะถูกปฏิเสธจากหลายฝ่าย...”
หนังสือพิมพ์มติชน 4 ก.ย. 2551

“...พล.อ.อนุพงษ์ เห็นว่า ปัญหาการเมืองต้องแก้ด้วยการเมือง ไม่ใช่เอากองทัพ หรือกองกำลังทหารไปแก้ จึงประกาศว่าทหารหรือกองทัพจะยืนเคียงข้างประชาชน ไม่ใช่ ใช้อำนาจความรุนแรงกับประชาชน และไม่ปราบปรามมวลชนกลุ่มพันธมิตรที่กระทำขัดต่อ ข้อกำหนด...” หนังสือพิมพ์มติชน 5 ก.ย. 2551

แนวโน้มความรุนแรงของรัฐบาลที่มีต่อผู้ชุมนุมยิ่งเพิ่มสูงขึ้น เมื่อนายสมัคร ได้พยายามทำ การโอนกฎหมายของกระทรวงต่างๆ รวมถึงหน่วยทหารเข้ามาอยู่ในมือ เพื่อให้รัฐบาลมีอำนาจใน การจัดการกลุ่มผู้ชุมนุมได้ง่ายขึ้น เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...คณะรัฐมนตรี มีมติในการประชุมฉุกเฉินในตอนสายของวันที่ 4 กันยายน ให้ โอนอำนาจการใช้กฎหมายของรัฐมนตรีกระทรวงต่างๆ มาอยู่ในมือของนายสมัคร สุนทรเวช นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมถึง 20 ฉบับ ซึ่งล้วนเป็นกฎหมายที่ให้ อำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาด โดยเฉพาะกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับทหาร นอกจากนี้ยังมีอำนาจใช้ ข้อบังคับกระทรวงกลาโหมว่าด้วยการใช้กำลังทหาร การเคลื่อนกำลังทหารและการ เตรียมพร้อม พ.ศ.2545 ด้วย...” หนังสือพิมพ์มติชน 6 ก.ย. 2551

ความพยายามของนายสมัคร ครั้งนี้ ทางบทบรรณาธิการวิเคราะห์ว่าเกิดมาจากการที่ ทหารไม่ยอมทำตามคำสั่งของรัฐบาลที่ให้จัดการกับกลุ่มผู้ชุมนุม ตรงข้ามทหารกลับออกมาแสดง บทบาทเคียงข้างประชาชน ทำให้นายสมัครต้องรวบอำนาจทั้งหมดที่มีมาไว้ในมือ ยิ่งเป็นการตอก ย้ำให้เห็นว่ารัฐบาลต้องการใช้ความรุนแรงกับกลุ่มพันธมิตรอย่างแท้จริง เห็นได้จากข้อความตอน หนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...สาเหตุที่ ครม.มีมติเช่นนี้เป็นเพราะ คำสั่งแต่งตั้งของนายสมัครให้ พล.อ.อนุ พงษ์ เผ่าจินดา ผู้บัญชาการทหารบก เป็นหัวหน้าผู้รับผิดชอบในการแก้ไขสถานการณ์ ฉุกเฉินในพื้นที่เขตกรุงเทพฯ ไม่มีผลในทางปฏิบัติตามที่นายสมัครต้องการ...” หนังสือพิมพ์ มติชน 6 ก.ย. 2551

“...หากถามว่ารัฐบาลต้องการอะไร คำตอบคงหนีไม่พ้นความต้องการให้ใช้กำลังทหาร ตำรวจและวิธีการทุกอย่างที่จะทำให้การชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยในทำเนียบรัฐบาล ไม่เว้นแม้แต่การจับกุม กวาดล้างด้วยความรุนแรงทั้งแกนนำพันธมิตรและมวลชนที่ปักหลักปักค้างหลายพันหลายหมื่นคนที่ชุมนุมกันในการทำเนียบและนอกทำเนียบเพื่อจะได้ยุติความวุ่นวายเสียที...” หนังสือพิมพ์มติชน 6 ก.ย. 2551

เหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้น ล้วนเป็นผลพวงมาจากรัฐบาลทั้งสิ้น ทางบทรณนิกการจึงเห็นว่ารัฐบาลชุดนี้หมดความชอบธรรมในการบริหารประเทศแล้ว ความรับผิดชอบเดียวที่ทำได้คือต้องลาออกสถานเดียว เพื่อให้บ้านเมืองปกติสุขอีกครั้ง เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทรณนิกการที่กล่าวว่า

“...สถานการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้น การลาออกโดยเร็วที่สุดของนายสมัครเป็นทางออกที่จะนำประเทศให้ก้าวพ้นจากวิกฤตได้ เป็นการคืนความปกติที่สูญสลายมานานหลายเดือนให้กลับมาอีกครั้ง...” หนังสือพิมพ์มติชน 1 ก.ย. 2551

ในตอนท้ายของชุดวาทกรรม บทรณนิกการพยายามนำเสนอเพื่อสร้างความชอบธรรมให้แก่กลุ่มพันธมิตรฯ ด้วยการนำเสนอให้เห็นว่ามีคนหลายกลุ่ม หลายอาชีพมาเข้าร่วมกับกลุ่มพันธมิตรเป็นจำนวนมาก ทั้ง นักเรียน นิสิต นักศึกษา นักวิชาการ คนทำงาน และคนทั้งหมดนี้มาด้วยความสมัครใจไม่ได้ได้มีการจ้างวานแต่อย่างใด เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทรณนิกการที่กล่าวว่า

“...ขนาดประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินในพื้นที่กรุงเทพฯยังสร้างผลเสียหายต่อภาวะเศรษฐกิจและภาพลักษณ์ของประเทศมากมายขนาดนี้ ยังจะดีดิ่งอีกหรือ ขนาดพนักงานรัฐวิสาหกิจพากันหยุดงานเพื่อกดดันรัฐบาล กลุ่มองค์กร สถาบันต่างๆพากันแสดงปฏิกิริยาไม่พอใจรัฐบาลและเรียกร้องให้นายสมัครลาออกหรือยุบสภาขยายตัวออกไปอย่างกว้างขวางรวดเร็ว ยังไม่รู้สักอีกหรือว่า รัฐบาลกำลังตกอยู่ในสภาวะที่ไม่สามารถจะบริหารประเทศต่อไปได้ แล้วเหตุใดจึงหน้ามืดตามัวที่จะดิ้นรนเพื่อถอดเก้าอี้ผู้ไม่ยอมปล่อย...” หนังสือพิมพ์มติชน 6 ก.ย. 2551

“...ในรอบสัปดาห์ที่ผ่านมา มีนักเรียน นิสิตนักศึกษา และอาจารย์หลายสถาบัน รวมทั้งแพทย์ ประกาศตัวบนเวทีพันธมิตร หรือแม้ไม่มาปรากฏตัวก็ออกแถลงการณ์เรียกร้องให้นายสมัครลาออกหรือยุบสภา ที่น่าสนใจคือ นักเรียนอาชีพะก็เข้าร่วมด้วย...” หนังสือพิมพ์มติชน 8 ก.ย. 2551

“...วันที่ 5 กันยายน มีการเดินขบวนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาและนักศึกษาจากสถาบันต่างๆกว่า 200 คน ในนามโรงเรียนสาธิตมัธยมฯ เคลื่อนขบวนไปชุมนุมหน้าห้างสรรพสินค้าสยามพารากอน เชิญชวนให้คนรุ่นใหม่ออกมาร่วมชุมนุมกับกลุ่มพันธมิตร...” หนังสือพิมพ์มติชน 8 ก.ย. 2551

“...เย็นวันที่ 6 กันยายน กลุ่มนักศึกษาที่นครวมพลที่สะพานมัธยมฯ ใช้ริบบิ้นสีเหลืองผูกข้อมือเป็นสัญลักษณ์แสดงตนอยู่ข้างพันธมิตร เดินขบวนไปอนุสาวรีย์ประชาธิปไตย ใช้เพียงเท่านั้น 16 ศิลปินแห่งชาติ-ศรีบูรพา-ซีไรท์ได้ออกแถลงการณ์ขับไล่วิทยาสมาคม...” หนังสือพิมพ์มติชน 8 ก.ย. 2551

“...จากนี้ไป พลังเงิบจากเหล่าปัญญาชน นักเรียน นิสิตนักศึกษา นักคิด นักเขียน นักวิชาการ ศิลปิน แพทย์ ฯลฯ คงจะเข้าร่วมกับพันธมิตรมากขึ้นตามลำดับ และมีรูปแบบการเคลื่อนไหวอันหลากหลายเพื่อกดดันนายสมัครให้ลงจากอำนาจเพื่อนำบ้านเมืองกลับสู่สภาพปกติ นี่คือนโยบายที่บ่งบอกว่ารัฐบาลนายสมัครไม่อาจบริหารราชการแผ่นดินต่อไปได้อย่างราบรื่น...” หนังสือพิมพ์มติชน 8 ก.ย. 2551

“...การปรากฏตัวประกาศตนของคนเหล่านี้ มิได้เกิดขึ้นเพราะการถูกบีบบังคับหรือขู่เข็ญ หรือแม้แต่การจ้วงวาน ซึ่งเป็นไปไม่ได้โดยเด็ดขาด เพราะคนเหล่านี้มีความเป็นอิสระ มีความรู้ มีความคิด มีความเป็นตัวของตัวเองสูง ซึ่งนับตั้งแต่พันธมิตรเริ่มชุมนุมเมื่อวันที่ 25 พฤษภาคมที่ผ่านมา เหล่าปัญญาชนดังกล่าว ไม่ได้ออกมาแสดงท่าทีว่าจะยืนอยู่ข้างใครระหว่างพันธมิตรกับรัฐบาล ต่อเมื่อเวลาผ่านไปร้อยละของการชุมนุม และความรุนแรงที่เกิดจากการกระทำของรัฐบาลต่อกลุ่มผู้ชุมนุม ปฏิกริยาของพลังเงิบจึงอุบัติขึ้นอย่างเป็นขบวน...” หนังสือพิมพ์มติชน 8 ก.ย. 2551

2. วาทกรรมว่าด้วยการจัดตั้งรัฐบาลชุดใหม่ของนายกรัฐมนตรี นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่มีเนื้อหา 2 ส่วนคือ มุ่งตำหนิรัฐบาลชุดเก่าที่พยายามผลักดันให้นายสมัคร สุนทรเวชกลับมาเป็นนายกรัฐมนตรีอีกครั้ง หลังถูกศาลตัดสินมีความผิดในการไปจัดรายการโทรทัศน์ชิมไปบ่นไป ส่วนที่ 2 มีเนื้อหาที่แสดงความคาดหวังในรัฐบาลชุดใหม่ของนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ ว่าจะสามารถทำงานได้ดี แม้ตัวนายสมชายจะมีภาพลักษณ์ที่ไม่ได้ เพราะเป็นน้องเขยของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร โดยเบื้องต้นทางทบรณานิการนำเสนอเหตุการณ์ที่ศาลตัดสินให้นายสมัคร มีความผิดในคดีจัดรายการโทรทัศน์ชิมไปบ่นไป เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในทบรณานิการที่กล่าวว่า

“...ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัย ว่านายสมัคร สุนทรเวช มีการกระทำในลักษณะเป็นลูกจ้าง รับค่าตอบแทนจากบริษัทเอกชน กรณีเป็นผู้ดำเนินรายการ ชิมไปบ่นไป

และ ยกโขยงหกโมงเช้า ทางสถานีโทรทัศน์ ทำให้นายสมัครต้องพ้นจากตำแหน่งการเป็น นายรัฐมนตรีไปทันที...” หนังสือพิมพ์มติชน 10 ก.ย. 2551

หลังการพ้นตำแหน่งของนายสมัคร มีกระแสข่าวบรรดาพรรคร่วมรัฐบาล มีมติจะผลักดันให้นายสมัครกลับเข้าสู่ตำแหน่งนายกรัฐมนตรีอีกครั้ง โดยอ้างว่ารัฐธรรมนูญระบุให้สามารถทำได้ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่

“...ส.ส.พรรคพลังประชาชนบางส่วนกล่าวว่า ในแง่ของรัฐธรรมนูญ นายสมัครคืนสภาพเฉพาะนายรัฐมนตรี แต่ความเป็น ส.ส.พรรคพลังประชาชนยังดำรงอยู่ และสามารถหวนกลับมาเป็นนายกรัฐมนตรีได้อีก หากพรรคร่วมรัฐบาลลงมติเลือกได้เสียงเกินกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวน ส.ส.ทั้งหมด...” หนังสือพิมพ์มติชน 10 ก.ย. 2551

“...ภายหลังกาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยให้นายสมัคร สุนทรเวช ลี้ลาภการเป็น นายกรัฐมนตรี พรรคร่วมรัฐบาลก็มีมติทันทีที่จะให้การสนับสนุนนายสมัคร กลับมาเป็น นายกษอีกกรอบ โดยหัวหน้าพรรคร่วมรัฐบาลทั้งหมดเห็นตรงกันว่า นายสมัครเหมาะสมที่สุดกับการเป็นผู้นำประเทศ...” หนังสือพิมพ์มติชน 11 ก.ย. 2551

ท่าที่ดังกล่าวของพรรคร่วมรัฐบาล ทางบทบรรณาธิการแสดงความไม่เห็นด้วย โดยนำเสนอว่าเหตุการณ์ความวุ่นวายทางการเมืองทั้งหมดที่กำลังเกิดขึ้นในขณะนี้เกิดขึ้นมาจากตัวของนายสมัครทั้งสิ้น ตั้งแต่พยายามจะแก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อตนเองและพวกพ้อง เมื่อประชาชนออกมาต้านแทนที่จะรับฟังความคิดเห็นของประชาชนก็กลับใช้ความรุนแรงในการจัดการประชาชน จนทำให้สังคมเกิดการแบ่งฝ่ายเลือกข้างขยายออกไปเป็นวงกว้างในสังคม สิ่งที่พรรคร่วมรัฐบาลกำลังทำอยู่ไม่ต่างอะไรจากการนำบ้านเมืองกลับไปสู่กลียุคอีกครั้งหนึ่ง เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่

“...มาบัดนี้ นักการเมืองจาก 6 พรรคร่วมรัฐบาลกำลังทำลายสถาบันของตัวเองให้ย่อยยับปั่นป่วนอีกกับความพยายามจะแต่งตั้งนายสมัครกลับมาเป็นนายกษอีกครั้ง ทั้งๆที่ น่าจะรู้ว่า รัฐบาลใหม่ที่มีนายสมัครเป็นนายกษคือ หนทางแห่งการกลับไปสู่กลียุคอย่าง ร้ายแรง หรือว่า 6 พรรคร่วมรัฐบาลต้องการทำทลายด้วยความหิวกระหายเลือดของผู้คนบนแผ่นดินที่มันยังหลั่งนองบนถนนไม่พอ...” หนังสือพิมพ์มติชน 12 ก.ย. 2551

“...เพียงแค่ 7 เดือน ในตำแหน่งนายกษของนายสมัคร ไม่ได้ยาวนานเมื่อเทียบกับระยะเวลาการเป็นนายกษของคนอื่นๆ แต่เสียงตะโกนขับไล่นายสมัครของกลุ่มคนก็ดัง กระหึ่มกึกก้องไปทั่วบ้านทั่วเมืองจนยากคนก่อนๆสู้ไม่ได้ 6 พรรคร่วมรัฐบาลยังไม่รู้และไม่

เข้าใจอีกหรือว่า ผู้คนเขารังเกียจและไม่ยอมรับมีเป็นจำนวนมาก พอได้แล้วกับความตั้งใจที่จะเดินหน้าผู้ต่อเพื่อเอาเก้าอี้นายกกลับคืนมาเพราะไม่มีทางเป็นไปได้...” หนังสือพิมพ์มติชน 13 ก.ย. 2551

สำหรับทางออกของปัญหาดังกล่าวทางทบพรรคการเมืองนำเสนอว่า ให้พรรคร่วมรัฐบาลเดิมทำการสลายตัวไม่ยึดติดกับตัวพรรคร่วมเดิมๆ ไม่ว่าจะเป็ฝ่ายรัฐบาลหรือฝ่ายค้านหันหน้าเข้าหากันจัดตั้งรัฐบาลใหม่ หากต้องเชิญคนนอกมาเป็นนายกรัฐมนตรีและทำให้บ้านเมืองดีขึ้นก็จำเป็นต้องทำ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่

“...ถ้าหากพรรคร่วมรัฐบาล 6 พรรคอยากเห็นบ้านเมืองสงบสุข ความขัดแย้งค่อยๆคลี่คลาย แต่ยังมีเหตุที่ไม่สามารถหาผู้เหมาะสมมาดำรงตำแหน่งผู้นำบ้านเมืองได้ การตั้งรัฐบาลโดยการเปลี่ยนตัวการเมือง ก็เป็นทางออกอย่างหนึ่ง...” หนังสือพิมพ์มติชน 10 ก.ย. 2551

“...เราขอเรียกร้องให้พรรคการเมืองทั้งหลายเก็บความเป็นอริกันไว้ที่สำนักงานพรรค และควรจะต้องตั้งคณะกรรมการจากทุกพรรค ทุกฝ่ายเหมือนที่เคยทำมาแล้วในอดีต ไปปรึกษาหารือว่า รัฐบาลใหม่ควรผสมผสานกันอย่างไรถึงจะสร้างความยอมรับจากประชาชนทุกกลุ่ม ทุกชั่ว บางทีอาจจำเป็นต้องเชิญผู้มีความรู้ ความสามารถจากภายนอกมาเข้าร่วมคณะรัฐมนตรี จากนั้นก็กำหนดระยะเวลาที่เหมาะสมที่จะคืนอำนาจให้ประชาชน นี่คืทางออกที่น่าจะเหมาะสม...” หนังสือพิมพ์มติชน 11 ก.ย. 2551

“...สถานการณ์ของประเทศที่กำลังวิกฤต ผู้คนในชาติขัดแย้งกันอย่างรุนแรง การสลายตัวการเมือง ไม่ยึดติดกับความเป็นพรรคร่วมรัฐบาลและพรรคฝ่ายค้าน เป็นสิ่งจำเป็นควรที่ ส.ส.จากทุกพรรค ทุกฝ่ายจะได้คำนึงถึงประโยชน์ของประเทศชาติต้องมาก่อนแล้วค่อยๆคุยกันว่า นายกษคนใหม่และรัฐบาลใหม่หากไม่มีชั่ว ไม่มีฝ่ายแล้วจะฝ่าวิกฤต ฟื้นฟูประเทศไปได้อย่างไร การจะทำเช่นนี้ได้ต้องอาศัยความกล้าหาญและความเสียสละอย่างมาก แต่เกิดผลดีต่อบ้านเมือง...” หนังสือพิมพ์มติชน 16 ก.ย. 2551

อย่างไรก็ตามข้อเสนอในการสลายตัวการเมืองของทางทบพรรคการเมืองก็ไม่ประสบผลสำเร็จ เพราะในที่สุดแล้ว พรรคร่วมรัฐบาลทั้งหมดก็ยังคงประสานผลประโยชน์กันอยู่เช่นเดิม แต่ก็ตัดสินใจทำตามกระแสสังคมด้วยการไม่เลือกนายสมัคร สุนทรเวชขึ้นมาดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี แต่เลือกนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ขึ้นดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีแทน เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่

“...นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ รองหัวหน้าพรรคพลังประชาชน ได้รับการโหวตเสียง จากที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร เป็นนายกรัฐมนตรีคนใหม่ ด้วยคะแนน 298 เสียง เอาชนะ นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ หัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์ที่ได้คะแนน 163 เสียง...” หนังสือพิมพ์มติชน 19 ก.ย. 2551

การขึ้นสู่ตำแหน่งนายกรัฐมนตรีของนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ แม้จะมีข้อเคลือบแคลงสงสัย อยู่บ้าง โดยเฉพาะความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับอดีตนายกฯทักษิณ ในฐานะน้องเขย แต่ทางบท บรรณานุกรมก็ไม่ได้แสดงท่าทีปฏิเสธนายสมชายมากนัก เพียงแต่พยายามนำเสนอในลักษณะการ แสดงความคาดหวังว่านายสมชาย จะเข้ามาทำงานเพื่อชาติอย่างแท้จริง พร้อมกับเตือนสติให้ รัฐบาลทำงานให้ดี มิฉะนั้นอาจมีจุดจบเหมือนรัฐบาลของนายสมัครก็เป็นได้ เห็นได้จากข้อความ ตอนหนึ่งในบทบรรณานุกรมที่กล่าวไว้ว่า

“...ความเป็นคนมีสายสัมพันธ์กับ พ.ต.ท.ทักษิณ ในฐานะน้องเขย อาจทำให้ นายกฯคนใหม่ที่ชื่อ สมชาย วงศ์สวัสดิ์ ประกอบกับนายสมชายเป็นนักการเมืองน้องใหม่ที่ เพิ่งเข้ามาเรียนรู้ แล้วจู่ๆก็ก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งผู้นำประเทศ ไหนจะต้องเผชิญกับการต่อต้าน ทั้งในและนอกสภา จนไม่มีที่ทำงาน จึงมีคำถามว่านายกฯคนใหม่จะใช้วิธีการใดที่สร้างความ เข้าใจและจัดการปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างสันติ นี่คือโจทย์ที่นายสมชายต้องตอบและ กระทำให้ปรากฏต่อสังคม...” หนังสือพิมพ์มติชน 19 ก.ย. 2551

“...นายสมชายต้องแสดงถึงความพยายามอย่างเต็มที่เพื่อพิสูจน์ให้ประชาชนได้ เห็นว่า นายสมชายมีความตั้งใจที่จะนำพาประเทศชาติก้าวพ้นหลุมดำแห่งความขัดแย้งและ วิกฤตทั้งหลายทั้งปวง นายสมชายจึงต้องระมัดระวังในการพินิจพิจารณาและตัดสินใจด้วย ความรอบคอบ การยึดติดในเครือญาติก็ดี ความเกรงใจ ส.ส.ลูกพรรคก็ดี ล้วนแต่สุ่มเสี่ยงต่อ การพังครืนของศรัทธาที่คนไทยจำนวนไม่น้อยฝากอนาคตไว้กับรัฐบาลใหม่ มิเช่นนั้น รัฐบาล นายสมชายก็ต้องกลับบ้านเก่าอย่างน่าอเนจอนาถ ดุจเดียวกับรัฐบาลของนายสมัคร นี่คือ อุทาหรณ์ที่นายสมชายคงจะรู้ได้ด้วยตัวเองโดยไม่ให้ต้องใครมาเตือน...” หนังสือพิมพ์มติชน 20 ก.ย. 2551

“...บนตำแหน่งนายกฯในสภาวะวิกฤตของประเทศ นายสมชายจึงต้องพิสูจน์ ตัวเองว่า เป็นผู้มีความกล้าหาญสมกับการเป็นผู้นำชาติ โดยสร้างการยอมรับให้เกิดกับ นักการเมืองในพรรคพลังประชาชน พรรคร่วมรัฐบาล และประชาชนว่า จะนำพาประเทศให้ ก้าวพ้นวิกฤตไปให้ได้ ตัดการทำสิ่งที่ไม่เอื้อประโยชน์ให้ตัวเองและเครือญาติ เป็นธรรมดาที่การ ตัดสินใจบางเรื่องอาจเป็นที่ไม่พอใจกับบางฝ่าย แต่ก็เป็นเรื่องช่วยไม่ได้เมื่อเทียบกับการ นำพาบ้านเมืองให้พ้นวิกฤตในขณะนี้...” หนังสือพิมพ์มติชน 23 ก.ย. 2551

“...รัฐบาลของนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ นอกเหนือจากการบริหารราชการแผ่นดินเพื่อ
กอบกู้บ้านเมืองที่ทรุดต่ำ เสื่อมถอยในหลายๆด้านแล้ว ยังต้องอ้างไว้ซึ่งความซื่อสัตย์สุจริต
ไม่ใช้อำนาจไปในทางมิชอบเพื่อแสวงหาผลประโยชน์เป็นร้อย เป็นพันล้าน หมื่นล้าน เข้า
กระเป๋าตัวเอง ครอบครัวและพวกพ้อง การใดที่ได้กระทำในช่วงรัฐบาลนายสมัคร สุนทรเวช
เป็นที่น่าเคลือบแคลงสงสัยควรลงไปตรวจสอบและปรับเปลี่ยนโครงสร้างหากพบว่ามีเงื่อนงำ
ทุจริตก็ควรเร่งดำเนินการ...” หนังสือพิมพ์มติชน 26 ก.ย. 2551

หนังสือพิมพ์มติชน : 1 ต.ค. – 31 ต.ค. 2551

1.วาทกรรมว่าด้วยการสลายการชุมนุมกลุ่มพันธมิตรหน้ารัฐสภา วันที่ 7 ตุลาคม 2551

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่มุ่งตำหนิการทำงานของรัฐบาลอย่างรุนแรง ในกรณีที่
รัฐบาลใช้ความรุนแรงสลายการชุมนุมกลุ่มพันธมิตรที่มาชุมนุมปิดล้อมรัฐสภาเมื่อวันที่ 7 ตุลาคม
2551 ส่งผลให้ผู้ชุมนุมได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตจำนวนมาก โดยสัญญาณาการใช้ความรุนแรงของ
รัฐบาลเห็นได้จากตั้งแต่ก่อนการเกิดเหตุการณ์ เมื่อรัฐบาลทำที่ให้มีการเจรจาระหว่างกลุ่ม
พันธมิตรและรัฐบาล โดยมีพลเอกชวลิต ยงใจยุทธ เป็นผู้เจรจา เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งใน
บทบรรณาธิการที่กล่าววว่า

“...ท่าทีของนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ นายกรัฐมนตรีคนใหม่ที่ประนีประนอมพร้อม
จะยื่นไมตรีเข้าไปหาคนอื่นแม้จะมีความแตกต่างทางความคิดเห็นและขัดแย้งกันซึ่ง
ผลประโยชน์ทางการเมืองและอำนาจ ทำให้ความตึงเครียดของสถานการณ์ผ่อนคลายลงไป
ในระดับหนึ่ง การต่อสายโทรศัพท์ของนายสมชายไปถึงนายสนธิ ลิ้มทองกุล หนึ่งในแกนนำ
พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยเมื่อ 3-4 คือนก่อน ถือเป็นจุดเริ่มต้นของการพูดจាកัน
แม้ยังมองไม่เห็นวิแววว่าจะไปถึงจุดลงตัวได้ที่ตรงไหน แต่ก็ยังดีกว่ารัฐบาลกับพันธมิตรไม่
พูดจាកันเลย...” หนังสือพิมพ์มติชน 1 ต.ค. 2551

“...มีความพยายามของ พล.อ.ชวลิต ยงใจยุทธ รองนายกรัฐมนตรี ที่ใช้ความ
พยายามยุติปัญหาข้อขัดแย้งกับกลุ่มพันธมิตร และต้องการให้พันธมิตรย้ายที่ชุมนุมออกจาก
ทำเนียบรัฐบาล โดยส่งนายทหารคนสนิท ซึ่งเป็นเพื่อนนายทหารรุ่นเดียวกันกับ พล.ต.
จำลอง ศรีเมือง ไปเจรจากับ พล.ต.จำลองถึงหลังเวทีพันธมิตรพร้อมกับนำกระเช้าผลไม้ของ
พล.อ.ชวลิต ไปมอบให้เพื่อสานสัมพันธ์...” หนังสือพิมพ์มติชน 6 ต.ค. 2551

แต่แล้วในขณะที่การเจรจากำลังดำเนินไปด้วยดี รัฐบาลก็กลับล้มการเจรจาด้วยการจับกุม
2 แกนนำกลุ่มพันธมิตรฯ คือนายไชยวัฒน์ สินสุวงศ์ และพลตรีจำลอง ศรีเมือง เห็นได้จาก
ข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าววว่า

“...พลันที่นายตำรวจเข้าจับกุมนายไชววัฒน์ สิ้นสุวงศ์ 1 ใน 9 แกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ซึ่งถูกตั้ง 4 ข้อหา และมีข้อหาการก่อการกบฏในราชอาณาจักรปนอยู่ด้วย และจับ พล.ต.จำลอง ศรีเมือง ในเช้าวันที่ 5 ตุลาคม ขณะไปใช้สิทธิเลือกตั้งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร นั้นเท่ากับว่าแนวทางการแก้ปัญหาโดยการประนีประนอมที่ดำเนินการในช่วงที่ผ่านมาต้องล้มครืนลงทันทีและแสดงให้เห็นว่ารัฐบาลนายสมชาย ต้องการเปิดศึกขั้นแตกหักกับพันธมิตร...” หนังสือพิมพ์มติชน 6 ต.ค. 2551

“...เมื่อตำรวจจับกุม พล.ต.จำลอง ศรีเมือง แกนนำคนสำคัญของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยในตอนเช้าวันที่ 5 ตุลาคม ขณะไปใช้สิทธิเลือกตั้งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร และก่อนหน้านั้นในบ่ายวันที่ 3 ตุลาคม ตำรวจก็จับกุมนายไชววัฒน์ สิ้นสุวงศ์ ในข้อหาการก่อการกบฏราชอาณาจักรและอีก 3 ข้อหา ถือเป็นสัญญาณที่กล่าวได้ว่ารัฐบาลต้องการเผชิญหน้ากับมวลชนที่ได้ออกมาเคลื่อนไหว และหวังใช้กฎหมายและกำลังเจ้าหน้าที่ซึ่งมีอาวุธนานาชนิดเข้าสกัดกั้น ชัดขวาง จับกุม หรือแม้กระทั่งการลั่นกระสุนปืนเข้าใส่ก็เป็นได้...” หนังสือพิมพ์มติชน 7 ต.ค. 2551

“...น่าเสียดาย ที่การเปิดใจกว้างของรัฐบาลโดย พล.อ.ชวลิต ยงใจยุทธ ที่ส่งนายทหารคนสนิทมานั่งเจรจากับ พล.ต.จำลอง ศรีเมือง บริเวณที่ชุมนุมในทำเนียบต้องถูกปิดฉากลงเมื่อนายไชววัฒน์ สิ้นสุวงศ์ ถูกจับกุม และต่อมา พล.ต.จำลองก็โดนจับอีกคน จนสถานการณ์บานปลายกลายเป็นวิกฤตให้กับชาติอีกครั้งหนึ่ง...” หนังสือพิมพ์มติชน 8 ต.ค. 2551

นอกเหนือจากการจับกุม 2 แกนนำ ทางบรรณาธิการยังนำเสนอให้เห็นถึงการตั้งคณะกรรมการเพื่อการแก้ไขรัฐธรรมนูญของรัฐบาลว่าไม่มีความโปร่งใส เนื่องจากรัฐบาลพยายามจะสอดแทรกการยกเลิกรัฐธรรมนูญปี 2550 รวมไปถึงการยกเลิกสถาบันองคมนตรี เป็นแผนชุดบ่อล่อปลาให้ประชาชนเห็นด้วยกับการแก้ไขรัฐธรรมนูญ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ในการประชุมวันเดียวกันที่จะแก้ไขรัฐธรรมนูญมาตรา 291 ร่างรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมฉบับ นปก. นำโดย นายแพทย์เหวง โตจิราการ ที่เป็นการยกเลิกรัฐธรรมนูญ 2550 ทั้งฉบับแถมยังยกเลิกองคมนตรี ซึ่งค่างาว่าวันนั้นก็ถูกบรรจุเข้าระเบียบวาระการพิจารณา ยิ่งทำให้สถานการณ์ความขัดแย้งทางการเมืองตึงเครียด แสดงให้เห็นถึงความไม่จริงใจของรัฐบาลที่มีท่าทีจะไปไม่ได้ไม่รอดตลอดรอดฝั่ง...” หนังสือพิมพ์มติชน 6 ต.ค. 2551

“...เหตุการณ์เหล่านี้มีอาจเข้าใจเป็นอื่นได้นอกจากรัฐบาลนายสมชายกำลังใช้นโยบาย ตีสองหน้า กับพันธมิตร กล่าวคือ หน้าหนึ่งใช้ความเยือกเย็นอ่อนโยนและมิตรไมตรีหยยยื่นแก่พันธมิตร เปรียบกับการใช้น้ำเย็นเข้าดับกระหาย อีกหน้าหนึ่ง ใช้ความแข็งแกร่งโหดร้ายเข้าหักโค่น ซึ่งไม่ต่างจากการสาดน้ำร้อนเข้าใส่อย่างไม่ปราณีปราศรัย จึงเท่ากับเป็นการสร้างเงื่อนไขให้ปัญหาที่แก้ยากอยู่แล้วแก้ยากมากขึ้นไปอีก ความสมานฉันท์ระหว่างรัฐบาลนายสมชายกับพันธมิตรที่ค่อยก่อรูปก่อร่างเป็นอันปิดฉากลง และนับจากนี้จึงยากต่อการคาดการณ์ว่าวิกฤตการณ์ของชาติจะลงเอยแบบใด...” หนังสือพิมพ์มติชน 6 ต.ค. 2551

ในที่สุดแผนการตีสองหน้าของรัฐบาลก็ประสบผลสำเร็จ เมื่อกลุ่มพันธมิตรฯได้ประกาศชุมนุมใหญ่ เคลื่อนพลไปปิดล้อมรัฐสภา จนเปิดโอกาสให้รัฐบาลได้ใช้กำลังเจ้าหน้าที่และอาวุธสลายการชุมนุมได้ ในวันที่ 7 ตุลาคม 2551 ส่งผลให้ผู้ชุมนุมได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตจำนวนมาก เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...เป็นโศกนาฏกรรมอันน่าเจ็บปวดของชาติไทยเมื่อต้องจตุรบันทึกเอาไว้ในประวัติศาสตร์การเมือง ว่าเช้าตรู่วันที่ 7 ตุลาคม 2551 ได้เกิดเหตุตำรวจตะเวนชายแดนปฏิบัติการสลายการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยด้วยการยิงแก๊สน้ำตา ระเบิดควัน ปืน และอื่นๆบริเวณถนนข้างรัฐสภา มีผู้เสียชีวิต 2 รายและเสียชีวิตกว่า 200 ราย สาส์ถึงขั้นตัดขา ตัดฝ่าเท้า ตัดนิ้วก็มี เพียงเพื่อให้คณะรัฐมนตรีของนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ เข้าประชุมรัฐสภาเพื่อพิจารณานโยบายของรัฐบาล...” หนังสือพิมพ์มติชน 8 ต.ค. 2551

ภายหลังเหตุการณ์ทางบทบรรณาธิการนำเสนอในลักษณะตำหนิปฏิบัติการครั้งนี้ของรัฐบาลอย่างรุนแรงโดยเฉพาะ ประเด็นเรื่องของอาวุธที่ใช้ในการสลายการชุมนุม ที่เจ้าหน้าที่ไม่ได้ใช้แต่แก๊สน้ำตาเพียงอย่างเดียวดังที่กล่าวอ้าง แต่มีการใช้อาวุธหนักอย่างอื่น เช่น ปืน ระเบิด เข้าร่วมด้วย ไม่เช่นนั้นคงไม่สามารถทำให้กลุ่มผู้ชุมนุมได้รับบาดเจ็บถึงขั้นแขน-ขาขาดได้ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ผลจากการปฏิบัติการของตำรวจตะเวนชายแดน ในการเข้าสลายการชุมนุมกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยที่ทำให้มีผู้เสียชีวิต 2 คน บาดเจ็บสาหัส แพทย์ต้องตัดขา ตัดข้อมือ สูญเสียอวัยวะต่างๆและบาดเจ็บแล้วเกือบ 500 ราย ทำให้เป็นที่แน่ใจว่าอาวุธที่ใช้อาจไม่ใช่แค่แก๊สน้ำตาธรรมดาเพียงอย่างเดียว หากทว่าต้องมีอาวุธอื่นที่มีสมรรถนะในการสังหาร ไม่เช่นนั้นคงไม่ถึงกับตายหรือต้องตัดแขนขาอย่างแน่นอน...” หนังสือพิมพ์มติชน 9 ต.ค. 2551

“...การสลายผู้ชุมนุมดังที่ปรากฏให้เห็นทางสื่อมวลชนค่อนข้างแน่ชัดว่าอาวุธที่นำมาใช้สลายการชุมนุมล้วนแต่เป็นอาวุธร้ายแรงที่น่าจะใช้ในศึกสงครามกับต่างชาติที่เป็นอริราชศัตรูหรือการปราบปรามใจก่อการร้ายแบ่งแยกดินแดนมากกว่า ทำให้เกิดคำถามว่าเงินงบประมาณที่เป็นภาษีอากรของประชาชนนั้น สุดท้ายถูกตำรวจนำไปซื้ออาวุธมาฆ่าเจ้าของเงินภาษีเช่นนั้นหรือ การเรียนรู้และฝึกปฏิบัติการของตำรวจซึ่งต้องมีการบังคับบัญชาสั่งการต้องเริ่มจากเขาไปสู่แข่งกลับสวนทางกับหลักสากลอย่างสิ้นเชิง คนเป็นนายทงก็ไม่สามารถหาหลักฐานอะไรมายืนยันได้ว่าได้กำกับดูแลปฏิบัติการครั้งนี้ให้ดี...”
หนังสือพิมพ์มติชน 11 ต.ค. 2551

ทางบพทรรณานิการยังนำเสนอเพิ่มเติมเพื่อแสดงให้เห็นว่า เหตุการณ์ครั้งนี้มีผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับรัฐบาลจำนวนมาก จนต้องออกมาต่อต้านรัฐบาลด้วยการทำอารยะขัดขืน แม้แต่ศาลปกครองยังมีคำสั่งห้ามไม่ให้เจ้าหน้าที่ใช้กำลังกับกลุ่มผู้ชุมนุมอีก เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบพทรรณานิการที่กล่าวว่า

“...ความไม่สงบเรียบร้อยของประเทศอันเนื่องมาจากเหตุการณ์ 7 ตุลาทมิฬ ที่ซ้ำรอยกับ พฤษภาทมิฬ เมื่อปี 2535 มิใช่เรื่องเล็กน้อย หากแต่เป็นเรื่องใหญ่ที่นอกจากกระทบต่อเสถียรภาพของรัฐบาลนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ ที่เร่งให้วันเวลาในการบริหารประเทศให้สั้นลงไม่เพียงแต่ฝ่ายค้านที่ประกาศไม่เข้าร่วมการปฏิบัติหน้าที่ในรัฐสภา กลุ่มอาชีพต่างๆ ก็แสดงปฏิกิริยาไม่ต้อนรับนักการเมืองพรรคร่วมรัฐบาล โดยเฉพาะพรรคพลังประชาชนของนายสมชายและตำรวจ เช่น กลุ่มพนักงานขับเครื่องบินของบริษัทการบินไทย กลุ่มอาจารย์แพทย์ กลุ่มอาจารย์ ข้าราชการ นักศึกษา เป็นต้น อีกทั้งชื่อเสียงของประเทศในสายตาของชาวต่างประเทศที่แยกอยู่แล้วในฐานะประเทศที่มีการทุจริตติดอันดับต้นๆของโลก ยิ่งจมดิ่งลงสู่กันเหวเมื่อข่าวและภาพปรากฏออกไปว่า ตำรวจปราบปรามประชาชนผู้ชุมนุมอย่างโหดเหี้ยม ป่าเถื่อน...” หนังสือพิมพ์มติชน 10 ต.ค. 2551

“...คำสั่งฉุกเฉินของศาลปกครองกลางเมื่อวันที่ 9 ตุลาคม กรณีการปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจเข้าสลายการชุมนุมหน้ารัฐสภาและบัญชาการตำรวจนครบาล ระบุว่า การเข้าสลายการชุมนุมของตำรวจสามารถกระทำได้ แต่การสลายการชุมนุมต้องกระทำเท่าที่จำเป็น โดยคำนึงถึงความเหมาะสม มีลำดับขั้นตอนตามหลักสากล ไม่อาจดำเนินการตามอำเภอใจได้ ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่รับรู้กันโดยทั่วไปว่า การสลายการชุมนุมในวันที่ 7 ที่ผ่านมามีประชาชนเสียชีวิตและบาดเจ็บจำนวนมาก โดยผู้เข้าร่วมชุมนุมไม่ได้รับการแจ้งเตือน จึงให้นายกรัฐมนตรีใช้อำนาจหน้าที่ดำเนินการให้สำนักตำรวจแห่งชาติปฏิบัติตามมาตรฐานหรือวิธีการคุ้มครองชั่วคราวตามคำสั่งศาลจนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเป็นอย่างอื่น...”
หนังสือพิมพ์มติชน 11 ต.ค. 2551

เหตุการณ์ต่างๆทั้งหมดที่เกิดขึ้น ทางบรรณาธิการชี้ให้เห็นว่า มีจุดเริ่มต้นมาจาก รัฐบาลที่พยายามแก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อช่วยเหลือ พ.ต.ท.ทักษิณ และพวกให้พ้นความผิด เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ไม่สมควรเลยที่รัฐบาลจะไปยื่นญัตติแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญเมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม 2551 หวังปกปิดความผิดให้กับ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร และพวก และต้องการหนีคดีบุปพรรค นี่คือนต้นเหตุของความขัดแย้ง ผู้ริเริ่มแก้ไขรัฐธรรมนูญ ควรจะรู้ว่าสิ่งที่ริเริ่มนั้น ผิดพลาด และนำตัวเองถลำลึกไปสู่ความไม่พอใจของประชาชน เกือบ 5 เดือนแห่งปัญหาความขัดแย้งอาจกล่าวได้ว่า รัฐบาลคือผู้สร้างวิกฤตโดยแท้ เมื่อเรียนผูกแล้วไม่รู้จักเรียนแก้ กลับปล่อยให้ความขัดแย้งทวีความรุนแรงมากขึ้นตามลำดับ กระทั่งเกิดจลาจลมีคนเจ็บตาย...” หนังสือพิมพ์มติชน 20 ต.ค. 2551

ในตอนท้ายของชุดวาทกรรม ทางบรรณาธิการเรียกร้องให้เกิดความสมานฉันท์ขึ้นในสังคม โดยขอให้ทุกฝ่ายคิดถึงประเทศชาติเป็นสำคัญ ค่อยๆเจรจากันโดยใช้สติปัญญาเป็นหลัก เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ยังไม่สายเกินไปที่จะกลับมาอยู่ในจุดของการใช้เหตุผล รู้จักเสียสละ ไม่คิดแต่จะเอาชนะคะคาน ไม่จำเป็นจะต้องบอกว่าฝ่ายใดควรจะเริ่มก่อนและเริ่มอย่างไร การเสียสละในตำแหน่งไม่ใช่การพ่ายแพ้ แต่เป็นชัยชนะอันยิ่งใหญ่ซึ่งหมายถึงการชนะใจตนเองที่ไม่ยึดติดกับหัวโขนของอำนาจ หากยังดื้อดึงดันทุรังคิดว่าตัวเองไม่แพ้ ตัวเองแพ้ไม่ได้ เมื่อนั้นความสุขไม่มีวันเกิดขึ้นได้เลยในสังคมไทย...” หนังสือพิมพ์มติชน 10 ต.ค. 2551

“...เมฆหมอกแห่งการเผชิญหน้าห้ำหั่นกันด้วยวิธีการต่างๆ หมายจะประหารประหารฝ่ายตรงข้ามให้ดับดับไปนั้นกำลังปกคลุมสังคมไทยไปที่วราชอาณาจักร เกิดผลกระทบต่อการทำมาค้าขาย ต่อขวัญกำลังใจของผู้คน สิ่งๆต่างเหล่านี้คือสัญญาณที่การนองเลือดจากการยกพวกเข้าทำร้าย การลอบสังหารผู้นำมวลชน การก่อวินาศกรรม เผาบ้านเผาเมือง เพื่อแก้แค้นอาจเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา จะมีประโยชน์อันใดเล่าหากสังคมไทยกลายเป็นซากปรักหักพังจากการแบ่งข้างแล้วทำลายล้างกันอย่างเอาเป็นเอาตาย ไม่คำนึงถึงความผิดชอบชั่วดีอะไรอีกแล้ว สิ่งเหล่านี้ อาจเป็นคำถามที่ต้องการจะเปล่งออกมาดังๆ ให้ฝ่ายที่กำลังทะเลาะกันให้คิดถึงหัวอกคนส่วนใหญ่บ้าง...” หนังสือพิมพ์มติชน 21 ต.ค. 2551

“...ก่อนที่ความขัดแย้งแตกแยกจะถลำลึกไปมากกว่านี้ จึงขอเตือนไปยังทุกฝ่าย โดยเฉพาะฝ่ายที่ขัดแย้งกันอยู่ในเวลานี้ อย่าได้ใช้สิทธิเสรีภาพในการแสดงออกจนเข้าข่าย

ผิดกฎหมาย อย่าทำอะไรในลักษณะจงเกลียดจงชัง คิดแต่ทำลายล้างกันจนเหมือนขาดสติ เพราะเมื่อฝ่ายหนึ่งทำได้ อีกฝ่ายหนึ่งก็จะถือว่าทำได้โดยยึดหลักว่า ที่เอ็งเข้าไม่ว่า ที่ข้าเอ็ง อย่าไว้วางใจ สุดท้ายแล้วประชาชนนั่นแหละที่ต้องสังเวทชีวิตและเลือดเนื้อ...” หนังสือพิมพ์มติชน 25 ต.ค. 2551

นอกจากนี้ทางทบพรรคณาธิการ ยังได้เสนอแนวทางการสร้างความสมานฉันท์ที่เป็นรูปธรรมเพื่อให้สังคมตื่นตัวกับการสร้างความสมานฉันท์มากยิ่งขึ้น ผ่านการสานเสวนาเพื่อสันติธรรม เพื่อให้เป็นอีกแนวทางหนึ่งในการสร้างความสมานฉันท์ให้เกิดขึ้นในสังคมต่อไป เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในทบพรรคณาธิการที่กล่าวว่า

“...ดูเหมือนว่าแนวความคิดที่อยากให้คนไทยตกลงปรองดองกันด้วยสันติวิธียังคงแพร่กระจายต่อไป ล่าสุดได้เกิดกลุ่มแนวร่วม เครือข่ายสานเสวนาเพื่อสันติธรรม รณรงค์ออกมาเคลื่อนไหวสนับสนุนให้ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นสามารถคลี่คลายลงไปได้ตามแนวทางแห่งความสันติ กลายเป็นทางเลือกใหม่อันเป็นทางเลือกที่ 3 ปลูกกระแสให้คนไทยประกาศเจตนารมณ์ในการแก้วิกฤตของชาติด้วยการหันหน้ามาเจรจากันอย่างสันติ ร่วมกันหาทางออกด้วยกัน เพื่อความสันติของคนในชาติ...” หนังสือพิมพ์มติชน 29 ต.ค. 2551

“...เราเห็นด้วยอย่างยิ่งกับแนวทางสันติวิธี ยุติความรุนแรง ด้วยการสานเสวนา เพราะมีแต่หนทางนี้เท่านั้นที่จะสร้างความสงบเรียบร้อยให้บังเกิดขึ้นในหมู่คนไทย แต่จะเป็นเช่นนี้ได้ต้องเริ่มจากกลุ่ม ฝ่ายต่างๆที่ขัดแย้งกันต้องสลัดโมหะจริตออกไปจากใจ ไม่ป้ายสีใส่ร้ายใครหรือสถาบันใดอย่างง่าย ๆ ว่าเลวร้าย เพียงแค่มีความเห็นแตกต่างจากตน มองฝ่ายอื่นที่เห็นแตกต่างเป็นศัตรูที่ต้องทำลายล้างให้สิ้นซาก หากไม่แล้วหากเกิดสงครามกลางเมืองขึ้น จะต้องรับผิดชอบและถูกประณามสาปแช่งจากประชาชนที่รักสันติและต้องการเห็นความสงบสุขในบ้านเมือง...” หนังสือพิมพ์มติชน 17 ต.ค. 2551

หนังสือพิมพ์มติชน : 1 พ.ย. – 2 ธ.ค. 2551

1. วาทกรรมว่าด้วยความชอบธรรมในการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่มุ่งตำหนิการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ ว่าในช่วงเวลาที่ผ่านมาตั้งแต่เริ่มชุมนุม ความชอบธรรมของพันธมิตรฯในการชุมนุมลดลงเรื่อยๆ โดยการตำหนิกลุ่มพันธมิตรฯครั้งนี้สามารถแบ่งได้เป็น 2 ช่วงด้วยกัน คือ

การตำหนิในช่วงที่ 1 เป็นช่วงก่อนที่พันธมิตรฯจะประกาศชุมนุมขั้นแตกหักแบบม้วนเดียวจบ เกิดขึ้นในช่วงต้นเดือนพฤศจิกายน โดยเบื้องต้นทางทบพรรคณาธิการได้นำเสนอให้เห็นถึง

เหตุการณ์ที่กลุ่มพันธมิตรถูกลอบทำร้ายจากมือที่ 3 จนได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตจำนวนมาก เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ณ ทำเนียบรัฐบาล และบริเวณรอบๆการประชุมของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย มีสัญญาณบ่งชี้ว่า พื้นที่ดังกล่าวเป็นพื้นที่อันตรายมากขึ้นเป็นลำดับ นับตั้งแต่เวลา 03.00 น. วันที่ 30 ตุลาคม ที่มีเหตุคนร้าย 2 คน ขับซึ่รถจักรยานยนต์ ขวางระเบิดใส่กลุ่มพันธมิตรด้านสะพานมัฆวานฯ แรงระเบิดทำให้กลุ่มผู้ชุมนุมได้รับบาดเจ็บ 8 คน

เวลา 02.00 น. วันที่ 31 ตุลาคม มีคนร้ายขวางระเบิดคว้นใส่กลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ที่บริเวณสะพานมัฆวานรังสรรค์ แต่ไม่มีผู้บาดเจ็บหรือเสียชีวิต

วันที่ 8 พฤศจิกายน ได้เกิดเหตุระเบิดที่ทำเนียบรัฐบาล ซึ่งขณะนี้ กลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยยึดครองอยู่ มีผู้ได้รับบาดเจ็บ 1 คน...” หนังสือพิมพ์มติชน 12 พ.ย. 2551

“...ความรุนแรงล่าสุดในทำเนียบรัฐบาลที่มีคนร้ายยิงระเบิดเอ็ม 79 เข้าใส่ผู้ชุมนุมของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยเมื่อกลางดึกเวลา 03.25 น. วันที่ 20 พฤศจิกายน ยังส่งผลให้มีผู้เสียชีวิต 1 ราย บาดเจ็บสาหัส 2 ราย และบาดเจ็บอีก 21 ราย ก่อนหน้านั้น ความรุนแรงได้ขึ้นมาอย่างต่อเนื่องในเวลากลางคืนกับผู้ชุมนุมของพันธมิตรฯ...” หนังสือพิมพ์มติชน 22 พ.ย. 2551

การบาดเจ็บและเสียชีวิตของกลุ่มผู้ชุมนุม แม้เป็นฝีมือของกลุ่มมือที่ 3 แต่ทางบทบรรณาธิการกลับมองว่า ความรับผิดชอบต่อความสูญเสียที่เกิดขึ้น ควรอยู่ที่แกนนำการประชุม ในฐานะที่เป็นผู้ประกาศระดมคนมาร่วมชุมนุม แต่กลับไม่สามารถให้ความปลอดภัยแก่กลุ่มผู้ชุมนุมได้ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ด้วยเหตุที่พันธมิตรต่อสู้ไม่ยอมเลิกกระทั่งไม่มีคำตอบว่า จะถอยกลับสู่ที่ตั้งของตนเอง นำมาซึ่งความขัดแย้ง สร้างความไม่พอใจให้กับฝ่ายตรงข้าม กระทั่งเกิดเหตุรุนแรง และมีแนวโน้มจะหนักหนามากขึ้นกว่านี้ จึงเกิดคำถามว่า เมื่อความรุนแรงถึงขั้นเลือดตกยางออกเกิดขึ้น การที่พันธมิตรปฏิเสธว่าปัญหาไม่ได้อยู่ที่พวกตนนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องหรือ...” หนังสือพิมพ์มติชน 3 พ.ย. 2551

“...ทำไมจึงไม่รู้จักปรับยุทธวิธีการต่อสู้เพื่อรักษาชีวิตของมวลชนเอาไว้ ไม่นำพาไปสู่ความสูญเสียต่อการบาดเจ็บ ล้มตายซึ่งแกนนำพันธมิตรพยายามปลุกเร้าผู้ชุมนุม

ตลอดเวลา ทั้งๆที่คนเหล่านี้มาด้วยความบริสุทธิ์ใจ ไม่ได้คิดว่าจะมารบทัพจับศึกด้วยอาวุธ ยุทธโศภณกับใคร ไม่มีมวลชนคนไหนปรารถนาจะเอาร่างกายไปเผชิญกับระเบิดจากฝ่ายตรงข้ามแก่นนำพันธมิตร นี่คือนี่ที่ผู้นำพันธมิตรควรจะคิดคำนึงให้มากที่สุด...”
หนังสือพิมพ์มติชน 3 พ.ย. 2551

“...กว่าครึ่งปีนับแต่พันธมิตรเริ่มชุมนุมกระทั่งบุกเข้าไปยึดทำเนียบรัฐบาลแล้ว ปักหลักชุมนุมมาราชนมาครบ 3 เดือน แนวร่วมค่อยๆลดลงไป อันตรายต่อผู้ชุมนุมจากคนร้ายนิรนามและจากตำรวจเกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า อะไรบ้างจะเกิดประโยชน์ต่อประเทศชาติบ้านเมืองอันเป็นส่วนรวม ประโยชน์นั้นจับต้องได้หรือไม่ นี่เป็นสิ่งที่พันธมิตรต้องตอบกับสังคมให้ได้...” หนังสือพิมพ์มติชน 24 พ.ย. 2551

นอกเหนือจากประเด็นเรื่องความปลอดภัยของผู้มาร่วมชุมนุมแล้ว ทางบรรณาธิการยังตำหนิกลุ่มพันธมิตรฯ ในประเด็นอื่นๆอีก ได้แก่ประเด็นที่แกนนำกลุ่มพันธมิตรฯ มักกล่าวโจมตีผู้ที่ออกมาประกาศตัวเป็นกลาง รวากับว่าที่ออกมาประกาศตัวเป็นกลางนั้นเป็นศัตรูหรือฝ่ายตรงข้าม เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...การจัดสวนเสวนาเพื่อสันติธรรม ผู้เคลื่อนไหวมีเจตนาสุจริต ต้องการเห็นการพูดจากันเพื่อไม่ให้มีการเสียเลือดเนื้อคนไทยด้วยกัน น่าเสียใจและน่าเสียดายอย่างยิ่งที่ความปรารถนาดีดังกล่าวถูกปฏิเสธอย่างไร้เยื่อใยและแถมยังโดนตอบโต้คำทอกลับมาจากแกนนำของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยราวกับผู้ที่ทรนงค์เป็นฝ่ายตรงข้ามหรือเป็นศัตรู...” หนังสือพิมพ์มติชน 3 พ.ย. 2551

“...การแสดงท่าทีก้าวร้าวด่ากราดใครต่อใครที่มีความเห็นแตกต่างจากพันธมิตร แม้แต่นายสุเมธ ตันติเวชกุล เลขาธิการมูลนิธิชัยพัฒนา นายดิศธร วัชโรทัย ประธานมูลนิธิราชประชานุเคราะห์ นายโคทม อารียา ก็ไม่เว้นที่จะถูกจบบังคับโจมตีผ่านสถานีโทรทัศน์เอเอสทีวี แสดงให้เห็นถึงการเคลื่อนไหวมวลชนของพันธมิตรที่ไม่คำนึงถึงความรู้สึกของคนทั่วไป แกนนำมีแต่ความอหังการ ค่อยๆทำลายตัวเองลงทุกขณะ ...” หนังสือพิมพ์มติชน 10 พ.ย. 2551

“...เมื่อพันธมิตรรวมตัวจัดชุมนุมอีกครั้งหนึ่ง แรกๆก็ได้รับการสนับสนุนจากแนวร่วมจากหลายกลุ่ม แต่ต่อมาแนวร่วมค่อยๆ หดหายไป เนื่องจากรับไม่ได้กับท่าทีใส่ร้าย ใส่ความ กล่าวหาโจมตีอย่างไม่จำแนกแยกแยะจากแกนนำและบรรดาผู้ขึ้นเวทีปราศรัยซึ่งถ่ายทอดทางเอเอสทีวี และการกระทำอีกหลายอย่างที่คนยืนตรงกลางซึ่งถูกตราหน้าจากพันธมิตรตลอดเวลาว่าเป็นพวก กลางกลวง กลางลวง รับไม่ได้ ค่อยๆถอยห่างพร้อมๆกับการวิจารณ์ท่าทีดังกล่าวของพันธมิตร...” หนังสือพิมพ์มติชน 11 พ.ย. 2551

ประเด็นที่กลุ่มพันธมิตรฯ มีการใช้อาวุธในการชุมนุม โดยอ้างว่ามีไว้เพื่อป้องกันตัว ทั้งๆที่แกนนำพันธมิตรฯประกาศมาโดยตลอดว่าเป็นการชุมนุมโดยสงบปราศจากอาวุธ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...วันที่ 9 พฤศจิกายน เจ้าหน้าที่ตำรวจ ส.น.สามเสน ตรวจค้นผู้ต้องสงสัย 2 คน บริเวณสวนรื่นฤดี พบอาวุธมีด และระเบิดขี้อาวุธ 3 ลูก ระเบิดทำเอง 1 ลูก นำตัวไปสอบสวน ให้การว่า เป็นการดัดพันธมิตร มีใบรับรองการเป็นการดมาแสดงเป็นที่เรียบร้อย สิ่งที่ไม่อาจปฏิเสธได้คือ หลายเหตุการณ์ชี้ชัดว่า ภายในกลุ่มผู้ชุมนุม มีผู้ครอบครองวัตถุอันตรายทั้งปืน และระเบิด...” หนังสือพิมพ์มติชน 12 พ.ย. 2551

“...การต่อสู้ของพันธมิตร ต่อกรณีถูกคนร้ายขว้างระเบิดเข้าใส่บริเวณที่ชุมนุม หลายต่อหลายครั้ง ด้วยการประกาศจะมีกองกำลังของตัวเองไว้ป้องกันตัว พร้อมตั้งกระสอบทรายเป็นแนวยาวปิดถนนราชดำเนินและใช้ยางรถยนต์มาซ้อนกันสูงประมาณ 1 เมตร ยิ่งทำให้พันธมิตรถูกตำหนิจากประชาชนมากยิ่งขึ้น เพราะกำลังทำกรุงเทพฯ ให้กลายเป็นสนามรบ จนไม่แน่ใจว่านี่เป็นชายแดนไทย-กัมพูชาบริเวณปราสาทเขาพระวิหารที่มีทหาร 2 ฝ่ายประจำอยู่หรือเปล่า...” หนังสือพิมพ์มติชน 3 พ.ย. 2551

ประเด็นที่กลุ่มพันธมิตรฯ มักออกมาตำหนิสถาบันเหล่านี้ว่าไม่ยอมเคียงข้างประชาชน ซึ่งหลายครั้งที่ข้อเรียกร้องของกลุ่มพันธมิตรฯ สุ่มเสี่ยงเหมือนต้องการให้กองทัพใช้กำลัง ทำการปฏิวัติรัฐประหาร รัฐบาลชุดปัจจุบัน เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...แต่ดูเหมือนพันธมิตรจะกระหน่ำหนัก พล.อ.อนุพงษ์และทหารในกองทัพหนักมากที่สุด เช่น พล.อ.อนุพงษ์ไม่ได้ยืนเคียงข้างประชาชนแต่ยืนเคียงข้างศพประชาชน ซึ่งเป็นการเหยียดหยามจากบ้างที่หลายครั้งเป็นการละเมิดศักดิ์ศรี มาถึงวันนี้ แกนนำพันธมิตรประกาศยกระดับจากความขัดแย้งทางการเมืองมาเป็นปัญหาความมั่นคงของชาติที่กองทัพต้องเข้ามาจัดการ หากกองทัพจัดการไม่ได้ก็จะต้องรับผิดชอบ...” หนังสือพิมพ์มติชน 8 พ.ย. 2551

ตอนท้ายของการตำหนิกลุ่มพันธมิตรในช่วงที่ 1 นี้ ทางบทบรรณาธิการได้สรุปให้เห็นผลของการชุมนุมตลอดช่วงระยะเวลาที่ผ่านมาว่า ไม่เป็นผลเพราะรัฐบาลก็ยังสามารถทำงานได้ตามปกติ ตรงข้ามกับการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ ที่เริ่มไร้เหตุผลมากยิ่งขึ้น เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...สภาวการณ์ที่ถูกสร้างจากพันธมิตรที่ทำให้เมืองหลวงเป็นสมรภูมิแห่งการต่อสู้ ทำเนียบเป็นฐานที่มั่นที่นำมวลชนเข้าไปยึดเป็นเวลานานกว่า 2 เดือนแล้ว แม้พันธมิตรจะโจมตีรัฐบาลว่า รัฐบาลหมดความชอบธรรม ทำผิดรัฐธรรมนูญ เป็นรัฐบาลฆาตกรมือเปื้อนเลือด แต่ความเป็นจริงคือ รัฐบาลนายสมชายก็ยังคงทำหน้าที่บริหารประเทศไปได้ตามปกติ ยังคงใช้อำนาจในฐานะผู้ปกครองประเทศสั่งการ บังคับบัญชาข้าราชการในกระทรวง ทบวง กรม และใช้จ่ายเงินงบประมาณได้...” หนังสือพิมพ์มติชน 3 พ.ย. 2551

“...การต่อสู้ของพันธมิตรที่ใช้การยึดทำเนียบรัฐบาลเป็นสถานที่ชุมนุมมายาวนานกว่า 2 เดือน โดยมีเป้าหมายเพื่อคัดค้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญและไขไลรัฐบาลนับวันมีแต่จะห่างไกลความสำเร็จ เนื่องจากนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ ไม่มีวิสัยทัศน์จะถอดใจยอมแพ้แล้วลาออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ตามกระแสกดดันของพันธมิตรฯ เมื่อนานๆเข้า การปักหลักจึงเป็นการแสดงความไร้เหตุผลของพันธมิตร...” หนังสือพิมพ์มติชน 10 พ.ย. 2551

สำหรับการดำเนินในช่วงที่ 2 เป็นช่วงที่กลุ่มพันธมิตรฯประกาศชุมนุมขั้นแตกหักแบบม้วนเดียวจบ เกิดขึ้นในช่วงปลายเดือนพฤศจิกายน การประกาศชุมนุมขั้นแตกหักนี้ ทางทบพรรคณาธิการได้ประเมินและแสดงความเป็นห่วงว่า การชุมนุมจะทวีความรุนแรงมากขึ้น เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...แกนนำพันธมิตรทั้ง 5 คนได้ออกแถลงการณ์ โดยใช้ข้อความในแถลงการณ์ฉบับ 24/2551 ว่า ระดมพลครั้งใหญ่เพื่อเผด็จศึกหยุดยั้งอำนาจรัฐบาลทรราชฆาตกรหุ่นเชิดและหยุดสภาทาสระบอบทักษิณ นัดชุมนุมเวลา 14.00 น. ที่ทำเนียบรัฐบาลและรัฐสภา พล.ต.จำลอง ศรีเมือง ประกาศว่าจะเป็นการชุมนุมครั้งใหญ่ที่สุด เป็นการต่อสู้สุดท้ายครั้งสุดท้าย ม้วนเดียวจบ ไม่มีม้วนต่อไป...”

“...สำหรับการระดมพลครั้งใหญ่ของพันธมิตรที่นำมวลชนเข้ามาปิดล้อมรัฐสภาอีกครั้งในเช้าวันที่ 24 พฤศจิกายน ถือเป็นการทำสงครามสุดท้ายของสุดท้าย โดยจะต่อสู้ชนิด ม้วนเดียวจบ แต่สถานการณ์มีแนวโน้มจะนำไปสู่ความรุนแรงถึงขั้นเสียเลือดเสียเนื้อหรือการทำลายทรัพย์สิน สถานที่ราชการ ทั้งนี้ หลายฝ่ายวิเคราะห์ตรงกันว่า แกนนำพันธมิตรอาจไม่สามารถควบคุมผู้ชุมนุมที่มีอาวุธติดตัวมาไม่ให้ปะทะตอบโต้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจ-ทหารได้ ดังที่แถลงการณ์ล่าสุดระบุไว้เพื่อปิดเกมเสียที่ ซึ่งมีลักษณะสุ่มเสี่ยงจนอาจเกิดความโกลาหลและความวุ่นวายกลายเป็นจลาจลอีกครั้ง...” หนังสือพิมพ์มติชน 24 พ.ย. 2551

ความกังวลของทางทบพรณธิการที่ว่าความรุนแรงในการชุมนุมจะเพิ่มขึ้น เป็นสิ่งที่ถูกต้อง เพราะหลังจากประกาศแตกหักได้ไม่นาน กลุ่มพันธมิตรฯได้เคลื่อนพลเข้ายึดสนามบินดอนเมืองและสนามบินสุวรรณภูมิตามลำดับ อ้างว่าเพื่อไม่ให้นายสมชายที่กำลังกลับมาจากต่างประเทศเดินทางลงได้ แต่แล้วในที่สุดนายสมชายก็เลี่ยงไม่ลงที่สนามบินทั้งสอง แต่ไปลงที่อื่นแทน ปรากฏว่ากลุ่มพันธมิตรฯก็ยังไม่เลิกการยึดสนามบินทั้งสอง ทางทบพรณธิการจึงดำเนินปฏิบัติการครั้งนี้ของกลุ่มพันธมิตรฯอย่างรุนแรง เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในทบพรณธิการที่กล่าวว่า

“...เมื่อนายสมชายหลีกเลี่ยงการลงสนามบินสุวรรณภูมิ พันธมิตรยังปิดล้อมและยึดสนามบินต่อไป ย่อมเท่ากับว่าพันธมิตรกำลังเอาความเดือดร้อนของผู้โดยสารสายการบินต่างๆจากทั่วโลกและความเสียหายต่อเศรษฐกิจและชื่อเสียงของประเทศไทยมาเป็นเครื่องต่อรองหรือใช้เป็นตัวประกัน ซึ่งเป็นสิ่งไม่ถูกต้องอย่างยิ่ง เพราะขัดต่อหลักการการต่อสู้แบบอหิงสาหรืออารยะขัดขืนตามที่ได้ประกาศไว้...” หนังสือพิมพ์มติชน 27 พ.ย. 2551

“...โดยหลักแล้วเมื่อนายสมชายไม่มาลงที่สนามบินสุวรรณภูมิก็ควรยกเลิกการชุมนุม เพราะเหตุผลที่จะสกัดกั้นนายสมชายได้หมดไปแล้ว กระนั้นก็มีได้หมายความว่า การขัดขวางนายสมชายด้วยเป้าหมายจะหยุดยั้งการบริหารราชการแผ่นดินของรัฐบาลเคลื่อนไหวชุมนุมปิดกั้นได้ทุกหนแห่งตลอดไปโดยไม่คำนึงถึงกฎหมาย...” หนังสือพิมพ์มติชน 27 พ.ย. 2551

“...แกนนำพันธมิตร อย่าทำเป็นดีคือตาใสแล้วแก้ตัวไปน้ำขุ่นๆอยู่เลย การอ้างว่าความเดือดร้อนของผู้โดยสารที่สนามบินสุวรรณภูมิและความเสียหายทางเศรษฐกิจอย่างยับเยินเป็นเพราะนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ คนเดียวที่ไม่ยอมลาออกจากนายกฯ มีแต่เด็กไร้เดียงสาเท่านั้นที่จะเชื่อในการแก้ตัวเช่นนี้ ผู้ที่มีสติและปัญญาคงไม่มีใครยอมรับได้...” หนังสือพิมพ์มติชน 28 พ.ย. 2551

นอกจากนี้ทางทบพรณธิการยังนำเสนอให้เห็นถึงผลกระทบจากการบินสนามบินของกลุ่มพันธมิตรฯ โดยเฉพาะผลเสียทางด้านเศรษฐกิจและการท่องเที่ยว ที่ประเทศได้รับผลกระทบนับหลายสิบล้านบาท เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในทบพรณธิการที่กล่าวว่า

“...ปฏิบัติการอันเข้มขันของแกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยด้วยการนำมวลชนเข้าปิดล้อมและยึดการทำอากาศยานหรือสนามบินสุวรรณภูมิ ได้ก่อให้เกิดความเสียหายไม่เพียงแต่รายได้ที่ขาดหายไปของการทำอากาศยานอย่างน้อยวันละ 50

ล้านบาท ยังส่งผลไปถึงภาพลักษณ์ของประเทศที่พึ่งพิงอาศัยอยู่ยวบยาบลงไปในพริบตา ส่งผลกระทบถึงการท่องเที่ยวอันมีธุรกิจเกี่ยวข้องมากมายที่จะซึบยาวไม่น้อยกว่า 6 เดือนนับจากนี้...” หนังสือพิมพ์มติชน 27 พ.ย. 2551

ทางบทบรรณาธิการยังนำเสนอในเชิงเห็นบนแนมกลุ่มพันธมิตรฯว่า ได้รับชัยชนะบนซากปรักหักพังของประเทศ พร้อมตั้งคำถามว่ากลุ่มพันธมิตรฯภูมิใจกับชัยชนะเช่นนี้หรือ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...สมมุติว่า นายสมชายถอดใจลาออก ก็ไม่ใช่เรื่องที่พันธมิตรจะภาคภูมิใจในความเป็นผู้ที่เก่งกาจสามารถ เพราะบนความสำเร็จนั้นมิได้มีแต่ซากปรักหักพังของประเทศ กองทัพถล่มอยู่ใต้ฝ่าเท้าของตัวเองที่เหยียบย่ำผ่านไปมา ยิ่งนายสมชายลาออกซ้ำเท่าไร ความย่อยยับอัปยศของประเทศก็เพิ่มพูนมหาศาลเป็นหลายเท่าทวีคูณ แต่ในความเป็นจริงนายสมชายได้ยื่นกรานมาหลายครั้งแล้วว่าไม่ลาออก ไม่ยุบสภา การยึดสนามบินสุวรรณภูมิและคอนเมืองของพันธมิตรจึงเป็นสิ่งเลวร้ายที่ผู้คนไม่อาจยอมรับและให้อภัยได้...” หนังสือพิมพ์มติชน 28 พ.ย. 2551

ไม่เฉพาะแต่การนำเสนอความคิดเห็นของทางบทบรรณาธิการเท่านั้น ทางบทบรรณาธิการยังนำเสนอความคิดเห็นของประชาชนส่วนใหญ่ผ่านผลสำรวจความคิดเห็นของประชาชนต่อปฏิบัติการของกลุ่มพันธมิตรครั้งนี้ ที่ได้ผลคือ ประชาชนส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วย และมีจำนวนน้อยเป็อกกลุ่มพันธมิตรมากขึ้นเรื่อยๆ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...สำนักวิจัยเอแบคโพลของมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ พบว่า ในประเด็นความคิดเห็นและท่าทีสนับสนุนของประชาชนต่อการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยและกลุ่มผู้ไม่สนับสนุนพันธมิตรฯ ลดลงจากร้อยละ 47.7 และร้อยละ 42.9 จากการสำรวจช่วงหลังเหตุการณ์ 7 ตุลาคม มาอยู่ที่ร้อยละ 26.3 และร้อยละ 29.6 ในการสำรวจครั้งล่าสุด ในขณะที่ส่วนมากกลับไปขออยู่ตรงกลางร้อยละ 44.1...” หนังสือพิมพ์มติชน 10 พ.ย. 2551

ในตอนท้ายของชุดวาทกรรม ทางบทบรรณาธิการเรียกร้องให้ทุกฝ่ายในสังคมยุติความรุนแรงที่เกิดขึ้น ให้กันมาพูดคุยกันด้วยความสมานฉันท์ ไม่แบ่งเขาแบ่งเรา พร้อมกับยกเหตุการณ์สำคัญที่บ้านเมืองอย่างงานพระราชพิธีพระศพสมเด็จพระพี่นางฯ ให้เป็นโอกาสที่จะเริ่มต้นยุติความรุนแรงในสังคม รวมทั้งการอัญเชิญพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมาเตือนสติคนไทยทุกคน เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ตราบเท่าที่ความขัดแย้งอันเนื่องจากการแบ่งเป็นฝ่ายเขา ฝ่ายเรา ฝ่ายตัวเอง ถูกต้องที่สุดฝ่ายเดียว ฝ่ายอื่นผิดหมด ฝ่ายเราไม่ได้รับความเป็นธรรม ต้องต่อสู้อย่างถึงที่สุด ตราบนั้นความรุนแรงย่อมไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ที่น่าเสียใจก็ตรงที่ผู้ตกเป็นเหยื่อความรุนแรงคือประชาชนผู้บริสุทธิ์ หากใช้แกนนำไม่ ด้วยเหตุนี้ จึงควรที่ภาคส่วนต่างๆของสังคมซึ่งต้องการเห็นสันติกลับคืนมาอีกครั้งได้ออกมาแสดงตัว พร้อมกับบรรจงศึให้ทุกฝ่าย ยุติความรุนแรง ใช้การเจรจาเป็นทางออกของการแก้วิกฤต ให้มีความอดทน อดกลั้นและเพียรพยายามต่อไป...” หนังสือพิมพ์มติชน 1 พ.ย. 2551

“...ถึงเวลาหรือยังที่คนไทยซึ่งไม่ต้องการเห็นบ้านเมืองลุกเป็นไฟ ไม่ปรารถนาให้คนไทยฆ่ากันเองแล้วปล่อยให้ประชาชนผู้บริสุทธิ์ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมคนแล้วคนเล่า จะได้ประกาศตนเองออกมาเป็นกลุ่ม เป็นคณะ เปล่งเสียงให้ฝ่ายรัฐบาลและฝ่ายพันธมิตร เลิกทำลายล้าง พร้อมกับข้อเสนอว่ามีหนทางใดบ้างที่จะเกิดความสมานฉันท์ปรองดองขึ้นภายในชาติ แล้วร่วมกันสร้างเป็นกระแสแห่งความชอบธรรมร่วมกันเพื่อนำไปสู่การคลี่คลายวิกฤตการณ์...” หนังสือพิมพ์มติชน 22 พ.ย. 2551

“...คงไม่มีการถวายเป็นสักการะได้อันแสดงถึงความจงรักภักดีต่อสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ ดีไปกว่าความสมัคครสมานสามัคคีกันในหมู่คนไทยทุกหมู่เหล่า หลอมรวมดวงใจเป็นอันหนึ่งเดียวกัน เลิกถือเขาถือเรา เลิกมองอีกฝ่ายเป็นศัตรูคู่อาฆาตที่ต้องประหารประหารกันยอมเป็นสิ่งประเสริฐ ดังนั้น สิ่งที่คนไทยต้องตอบตัวเองให้ได้ก็คือ เมื่อทุกคนทุกฝ่ายต่างจงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์ ทำไมจึงไม่ยุติการโจมตีกันตลอดไป แล้วหันหน้ามาเจรจาปรึกษากันเพื่อหาทางออกที่ทุกฝ่ายยอมรับ...” หนังสือพิมพ์มติชน 14 พ.ย. 2551

“เพื่อเป็นการเรียกสติของคนที่กำลังต่อสู้กันให้กลับมา จึงขออัญเชิญพระราชดำรัสพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่พระราชทานพรปีใหม่ 2551 มาให้ได้อ่านและน้อมรับใส่เกล้าฯ แล้วนำไปสู่การปฏิบัติ ดังนี้

...สถานการณ์บ้านเมืองของเราแต่ปีก่อนและต่อเนื่องมาถึงปีที่แล้วเป็นอย่างไร ก็เป็นที่ทราบกันดีอยู่แก่ใจ แต่อย่างไรก็ตาม เราได้มีรัฐธรรมนูญและมีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแล้ว นับว่าประเทศชาติได้ผ่านช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อมาอีกขั้นหนึ่ง จึงเป็นหน้าที่ของเราทุกคนที่จะต้องช่วยกันระดมระดมสติปัญญาของบ้านเมืองให้ดำเนินไปด้วยดี ให้มีความเป็นปึกแผ่นและร่มเย็นเป็นปกติสุข ทางที่เราจะช่วยกันได้ ก็คือ การทำความคิดให้ถูกต้องแน่วแน่ ในอันที่จะยึดถือบ้านเมืองเป็นเป้าหมาย แต่ละคน แต่ละฝ่าย ต้องเพลาการยึดถือประโยชน์เฉพาะตัว พยายามโอนอ่อนผ่อนปรนเข้าหากัน ด้วยไมตรีจิต ด้วยความเมตตากรุณาอย่าก่อปัญหาและก่อเงื่อนไขอันเป็นเหตุให้เกิดความไม่สงบแตกแยก ผู้ใดมีภาระหน้าที่อันใดก็เร่งกระทำให้สำเร็จลุล่วงไปให้ทันการณ์ทันเวลา

ผลงานของทุกคนทุกฝ่ายจักได้ประกอบส่งเสริมกัน ให้ประเทศชาติอันเป็นที่อยู่อาศัยของ
เราดำรงมั่นคงอยู่ด้วยความผาสุก...” หนังสือพิมพ์มติชน 25 พ.ย. 2551

หนังสือพิมพ์มติชน : 10วันหลังการชุมนุม 3 ธ.ค. – 15 ธ.ค. 2551

1.วาทกรรมว่าด้วยการยึดทำเนียบรัฐบาลและการปิดล้อมสนามบินสุวรรณภูมิ และสนามบินดอนเมืองของกลุ่มพันธมิตรฯ

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่ยังคงมุ่งตำหนิกลุ่มพันธมิตรฯ อันเนื่องมาจากปฏิบัติการปิด
ล้อมสนามบินทั้ง 2 แห่งของประเทศ การตำหนิในช่วงนี้เน้นการเสนอให้เห็นผลกระทบที่เกิดขึ้น
จากปฏิบัติการข้างต้นโดยเริ่มต้นทางบทบรรณาธิการได้นำเสนอเหตุการณ์ที่ศาลตัดสินยุบพรรค
พลังประชาชน พรรคประชาธิปัตย์ และพรรคชาติไทย ส่งผลให้นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ ต้องพ้น
จากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ทันทีที่คณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญมีมติให้ยุบพรรคพลังประชาชน พรรค
ประชาธิปัตย์ และพรรคชาติไทย เมื่อวันที่ 2 ธันวาคม กรณีกรรมการบริหารพรรคทุจริต
ในการเลือกตั้งครั้งที่ผ่านมา ส่งผลให้คณะกรรมการบริหารพรรคทั้งสาม ถูกเพิกถอนสิทธิ
การเลือกตั้งเป็นเวลา 5 ปี หมายถึงจะดำรงตำแหน่งรัฐมนตรี หรือ ส.ส. หรือตำแหน่งทาง
การเมืองอื่นๆไม่ได้ เท่ากับว่าคณะรัฐมนตรีนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ รวมถึงนายสมชายต้อง
พ้นสภาพจากการเป็นรัฐมนตรี...” หนังสือพิมพ์มติชน 3 ธ.ค. 2551

การพ้นจากตำแหน่งของนายสมชาย ทำให้กลุ่มพันธมิตรฯประกาศยุติการชุมนุมพร้อมคืน
ทำเนียบรัฐบาลและสนามบินทั้ง 2 แห่งแก่รัฐบาล การประกาศยุติการชุมนุมนี้ ทางบท
บรรณาธิการพยายามนำเสนอให้เห็นว่า ทันทีกกลุ่มพันธมิตรฯเลิกชุมนุมบ้านเมืองก็กลับเข้าสู่
สภาวะปกติทันที เหมือนต้องการตำหนิกลุ่มพันธมิตรฯทางอ้อมว่า เป็นสาเหตุของความวุ่นวาย
ทั้งหมดที่เกิดขึ้น เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...เมื่อแกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยประกาศยุติการชุมนุมที่
อาคารยานนานาชาติสุวรรณภูมิ ทำอาคารยานดอนเมือง และทำเนียบรัฐบาล ผู้ชุมนุม
ถอนตัวออกไปในวันที่ 3 ธันวาคม ทำให้ผู้คนพากันโผล่อกที่ความสงบเรียบร้อยจะหวนคืน
มาเสียทีหลังตกอยู่ในสภาวะออกสันขวัญแหว่นจากปัญหาความไร้ฉานของคนไทยจนเกิด
ความรุนแรงหลายครั้งและความผิดเคื่องจากเศรษฐกิจมานานกว่า 6 เดือน...”
หนังสือพิมพ์มติชน 4 ธ.ค. 2551

และถึงแม้ทางกลุ่มพันธมิตรฯได้ประกาศยุติการชุมนุมไปแล้วแต่ทางทบพรรคณาธิการยังคงตำหนิกลุ่มพันธมิตรฯอยู่ โดยเสนอให้เห็นว่าสิ่งที่กลุ่มพันธมิตรฯทำโดยเฉพาะการปิดล้อมสนามบินทั้งสองแ่งไม่แตกต่างอะไรกับการก่อการร้ายดึๆนั่นเอง และที่ปัญหาทุกอย่างบานปลายมาถึงทุกวันนี้ ก็มีสาเหตุสำคัญมาจากการที่กลุ่มพันธมิตรฯใช้สิทธิเสรีภาพเกินของเขตอย่างทีควรจะเป็นนั่นเอง เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งใทบพรรคณาธิการทีกล่าวว่

“...การเอาความเดือดร้อนของคนไทยและคนต่างชาติมาเป็นตัวประกันด้วยการบุกยึดสนามบินนานาชาติสุวรรณภูมิและท่าอากาศยานดอนเมืองนานนับสัปดาห์ของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยนั้น ได้สร้างความอับอายขายหน้าให้กับประเทศไทยไปทั่วโลก เพราะสื่อมวลชนต่างประเทศบางแห่งเรียกขานพฤติกรรมนี้ว่าเป็นเสมือนการก่อการร้ายดึๆนี่เอง...” หนังสือพิมพ์มติชน 5 ธ.ค. 2551

“...ตลอด 6 เดือนเศษทีเกิดความขัดแย้งทางการเมือง พันธมิตรชุมนุมในทีสาธารณะบริเวณสะพานมัฆวานรังสรรค์ ถนนราชดำเนินนอก ดาวกระจายไปในหน่วยงานของรัฐหลายแห่ง เช่น สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กระทรวงการคลัง ฯลฯ ก่อนจะมาปักหลักในทำเนียบรัฐบาลนานกว่า 3 เดือน และเข้ายึดสนามบินนานกว่า 1 สัปดาห์ จนสายการบินต่างๆต้องหยุดให้บริการ จนเกิดการปะทะจากกลุ่มผู้ไม่เห็นด้วยด้วยอาวุธนานาชนิด มีผู้บาดเจ็บและเสียชีวิตจำนวนมาก สะท้อนให้เห็นว่าสิทธิเสรีภาพในการแสดงออกของกลุ่มผู้ชุมนุมถูกนำไปใช้อย่างฟุ่มเฟือย ไม่คำนึงถึงผู้อื่นจะเดือดร้อนอย่างไรจากการกระทำของพวกตน...” หนังสือพิมพ์มติชน 4 ธ.ค. 2551

พร้อมกันนี้ในตอนท้ายของชุดวาทกรรม ทางทบพรรคณาธิการยังนำเสนอผลกระทบทีเกิดขึ้นกับประเทศ อันเนื่องมาจากกรกระทำของกลุ่มพันธมิตรฯ ได้แก่ การทำให้ประเทศต้องเสียสิทธิการเป็นผู้จัดประชุมอาเซียนซัมมิท การทีข้อมูลด้านความมั่นคงทีเก็บใบคอมพิวเตอร์ใบทำเนียบรัฐบาลถูกขโมยไป ในช่วงทีกลุ่มพันธมิตรฯยึดทำเนียบเป็นที่ชุมนุม เพื่อซีให้ผู้อ่านเห็นว่าปฏิบัติการครั้งนี้ของกลุ่มพันธมิตรฯได้สร้างความเสียหายแก่ประเทศอย่างมาก เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งใทบพรรคณาธิการทีกล่าวว่

“...ความเสียหายอันเนื่องมาจากสนามบินสุวรรณภูมิและดอนเมืองถูกผู้ชุมนุมของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยบุกเข้าไปปิดล้อม ทำให้ไทยถูกตั้งข้อรังเกียจจากนานาประเทศ จนต้องขอเลื่อนการประชุมอาเซียนซัมมิท จากวันที่ 13-18 ธันวาคม 2551 ไปเป็นกลางเดือนมีนาคมปีหน้า...” หนังสือพิมพ์มติชน 8 ธ.ค. 2551

“...สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ (สมช) สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี เป็นหน่วยราชการหนึ่งที่อยู่ภายในทำเนียบรัฐบาลซึ่งได้รับความเสียหายและข้าวของสูญหายไม่น้อยกว่าหน่วยราชการอื่นๆ ที่สำคัญ ฮาร์ดดิสก์ขนาดใหญ่ของเซิร์ฟเวอร์กลาง 6 จุดถูกถอดออกไปภายในบรรจุข้อมูลด้านความมั่นคงที่แต่ละหน่วยงานคัดมาเก็บไว้...” หนังสือพิมพ์มติชน 11 ธ.ค. 2551

“...ข้อมูลที่หายไปบางที่ไม่อาจตีค่าเป็นจำนวนเงินได้ ยิ่งเป็นข้อมูลด้านความมั่นคงซึ่งอ่อนไหวต่อความเป็นความตายของประเทศ หากตกไปอยู่ในมือของฝ่ายตรงข้าม วันข้างหน้าอาจเกิดความเสียหายใหญ่หลวงต่อประเทศชาติได้...” หนังสือพิมพ์มติชน 11 ธ.ค. 2551

“...ใครจะไปรู้ว่าการยึดทำเนียบนั้น พันธมิตรไม่ได้มีมาตรการป้องกันดูแลทรัพย์สินในทำเนียบ สะท้อนให้เห็นถึงความไม่รับผิดชอบใดๆ จนนำมาสู่ความเสียหายต่อสมช.และหน่วยราชการอื่นๆในทำเนียบ พันธมิตรย่อมไม่อาจปฏิเสธความรับผิดชอบที่จะต้องร่วมกันชดใช้ค่าเสียหายที่เกิดขึ้น หากไม่แล้วพันธมิตรอาจถูกประณามกันด่าอย่างรุนแรงจากทุกฝ่ายในสังคม...” หนังสือพิมพ์มติชน 11 ธ.ค. 2551

หนังสือพิมพ์คมชัดลึก

หนังสือพิมพ์คมชัดลึก 10 วันก่อนการชุมนุม 15 พ.ค. – 25 พ.ค. 2551

1. วาทกรรมว่าด้วยการทำงานของรัฐบาล

วาทกรรมชุดนี้เกิดขึ้นในช่วงก่อนเกิดการชุมนุมใหญ่ของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ซึ่งเป็นช่วงที่รัฐบาลได้เข้ามาบริหารประเทศเป็นระยะเวลากว่า 3 เดือน เนื้อหาในบทบรรณาธิการวิเคราะห์ได้ว่า มีเนื้อหาที่มุ่งไปในลักษณะการตำหนิการทำงานของรัฐบาลในช่วงเวลาที่ผ่านมว่ารัฐบาลไม่มีความจริงใจ และไม่สนใจในการแก้ปัญหาให้ประชาชนอย่างแท้จริง โดยเฉพาะปัญหาเศรษฐกิจที่ทวีความรุนแรงเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทั้งปัญหาราคาน้ำมัน ปัญหาเงินเพื่อ ปัญหาค่าครองชีพ เป็นต้น ตรงข้ามรัฐบาลกลับมุ่งไปแก้ไขปัญหาที่ไม่มีความสำคัญอย่างเรื่องการแก้ไขรัฐธรรมนูญว่ามีความสำคัญเหนือปัญหาปากท้องของประชาชน ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ราคาน้ำมันที่เขยิบสูงขึ้นอย่างไม่มีวี่แววว่าจะหยุด ทำให้เกิดความกังวลว่าจะนำไปสู่ความเลวร้ายในการดำรงชีพของประชาชน โดยเฉพาะกลุ่มผู้มีรายได้น้อย ที่น่าประหลาดใจก็คือ รัฐบาลยังไม่มีมาตรการอันใดในการช่วยเหลือประชาชนอย่างจริงจัง ที่

กระทรวงพลังงานหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องก็เหมือนไม่มี...” หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 17 พ.ค. 2551

“...คำถามที่ประชาชนอยากได้คำตอบทุกวันนี้คือ รัฐบาลทำอะไรอยู่ เมื่อทุกภาคส่วนของสังคมกำลังประสบปัญหาหลากหลาย เช่น ภาวะค่าครองชีพสูงอย่างรวดเร็ว เงินเพื่อขยายตัว นอกจากนั้น รัฐบาลยังสร้างปมปัญหาการเมือง ดึงดันทุรังแก้ไขรัฐธรรมนูญ ไม่เหลียวแลปัญหาที่รุมเร้าประชาชนในยามที่ราคาน้ำมันขึ้นเป็นรายวัน โดยไม่มีมาตรการใดรองรับหรือบรรเทาผลกระทบ...” หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 19 พ.ค. 2551

“...ในยามที่ข้าวยากหมากแพง ราคาน้ำมันเชื้อเพลิงขึ้นรายวัน มีปัญหาปากท้อง รุมเร้าประชาชนมากเป็นประวัติการณ์ นายกษสมควรทุ่มเทเวลา ความคิดอ่าน เพื่อบรรเทาความเดือดร้อนของประชาชน มาตรฐานความรับผิดชอบ การเสียสละและทุ่มเทสำหรับคนที่ เป็นนายกษนั้น สมควรจะสูงกว่าบุคคลทั่วไปแม้แต่รัฐมนตรีร่วมคณะ...” หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 22 พ.ค. 2551

“...แทนที่รัฐบาลจะใส่ใจทุ่มเทความสามารถเพื่อบรรเทาปัญหาให้ประชาชน แต่กลับ แสดงให้เห็นว่าเพิกเฉยละเมอเลม่อมทำแต่สิ่งที่ไม่จำเป็นต่อการดำรงชีพของประชาชน เช่น การเร่งแก้ไขรัฐธรรมนูญโดยไม่ฟังเสียงคัดค้านใดๆทั้งสิ้น ทั้งๆที่ถูกมองเจตนาว่าเป็นการกระทำเพื่อปกป้องคนผิด และแสวงหาผลประโยชน์เข้าสู่ตนและพวกพ้อง...” หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 24 พ.ค. 2551

หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก : 26 พ.ค. – 30 มิ.ย. 2551

1. วาทกรรมว่าด้วยการทำงานของรัฐบาล

วาทกรรมชุดนี้เกิดขึ้นในช่วงที่การชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยเริ่มขึ้น เป็นวาทกรรมที่มีความต่อเนื่องมาจากวาทกรรมในช่วงก่อนการชุมนุมจะเริ่มขึ้น เนื้อหาที่นำเสนอนอกจากจะตำหนิการทำงานของรัฐบาลแล้ว ยังพยายามนำเสนอถึงผลจากการทำงานที่ผิดพลาดนั้น ว่าเป็นความผิดพลาดเดียวกับที่เคยนำเสนอมาในวาทกรรมก่อนหน้าการชุมนุมอย่าง ปัญหาเศรษฐกิจ ปัญหาปากท้องของประชาชน อันจะส่งผลให้สภาพหรือสถานะของรัฐบาลไม่มีความชอบธรรมในการดำรงอยู่เพื่อบริหารประเทศต่อไป ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ไม่ว่ารัฐบาลผสมนำโดย นายสมัคร สุนทรเวช จะสร้างความล้มเหลวในการบริหารบ้านเมือง ประชาชนเดือดร้อนจากปัญหาค่าครองชีพจนเลือดตาแทบกระเด็นอย่างไรก็ตาม พฤติกรรมเช่นนั้น ทำให้รัฐบาลหมดความชอบธรรมในการกุมอำนาจจัดการประเทศไปแล้ว เพราะหากให้ความไว้ประสิทธิภาพเป็นไปอย่างนี้ ประเทศไทยคงเข้าสู่ภาวะวิกฤติดีกว่าปัจจุบัน จนยากจะแก้ไขได้...” หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 28 พ.ค. 2551

“...การเพิกเฉยต่อปัญหาปากท้องของประชาชนทำให้รัฐบาลหมดความชอบธรรมในการกุมอำนาจบริหารประเทศ แม้จะอ้างว่าเพิ่งทำงานเพียง 4 เดือน แต่เจตนาที่แท้จริงเห็นได้ชัดว่าประสงค์อะไรเป็นการเร่งด่วน การขาดความรู้ ความสามารถ และนักการเมืองแสดงอาการไล่ไอหัง ล้ำพองในอำนาจ ไม่สนใจความรู้สึกเดือดร้อนของประชาชนที่กำลังรอการช่วยเหลือ...” หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 7 มิ.ย. 2551

“...รัฐบาลนายภักย์สมัคร เหมือนคนอยู่ในสภาพน้ำท่วมปาก จะปฏิเสธก็ยาก เพราะไร้ความเชื่อถือ มีหลักฐานฟ้องชัดว่าการกระทำหลายอย่างไม่น่าไว้วางใจ ทำให้รัฐบาลขาดศรัทธาของประชาชนถึงขั้นรุนแรงจนไร้ความชอบธรรมที่จะกุมอำนาจบริหารบ้านเมืองต่อไป...” หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 14 มิ.ย. 2551

“...รัฐบาลนายภักย์ สมัครกำลังถูกรุกไล่หลายด้าน อยู่ในสภาพทุลักทุเล นอกจากปัญหาเศรษฐกิจที่รุมเร้าจนไม่มีทางออกแล้ว ยังต้องมาเจอปัญหาทางการเมืองที่ประชาชนมาชุมนุมเพื่อเปิดโปงพฤติกรรมที่ไม่ชอบมาพากล เสี่ยงต่อความเสื่อมสภาพความน่าเชื่อถือจนไม่เหลืออะไรให้ประชาชนศรัทธาบริหารบ้านเมืองได้ต่อไป...” หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 18 มิ.ย. 2551

“...รัฐบาลภายใต้การนำของนายกรัฐมนตรีนายสมัคร สุนทรเวช ยังคงบริหารประเทศเหมือนลิงแก้แห ขาดหลักปฏิบัติชัดเจน ทั้งยังไม่สอแวให้เห็นถึงความรู้ ความสามารถ ความซื่อสัตย์สุจริตเพียงพอให้สมควรได้รับความชอบธรรมจากประชาชนให้บริหารประเทศต่อไป...” หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 21 มิ.ย. 2551

2. วาทกรรมว่าด้วยความชอบธรรมในการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ

วาทกรรมชุดนี้ทางบทบรรณาธิการ มุ่งนำเสนอเนื้อหาในลักษณะการสนับสนุนการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ ว่ามีความชอบธรรมสมควรได้รับการสนับสนุนจากประชาชน ควบคู่ไปกับการตำหนิรัฐบาลที่เลือกปฏิบัติบางประการจนสร้างความสูญเสียต่อกลุ่มผู้ชุมนุม โดยนำเสนอให้เห็นว่ากลุ่มผู้ชุมนุมซึ่งชุมนุมอย่างสงบ ถูกทำร้ายจากกลุ่มผู้ไม่หวังดีและไม่ได้รับการคุ้มครองปกป้องจากเจ้าหน้าที่รัฐเท่าที่ควร ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...การประชุมโดยกลุ่มพันธมิตรที่ผ่านมา รัฐบาลมองว่าเป็นการก่อกวนการทำงาน
ของรัฐบาล สิ่งที่เกิดขึ้นในช่วงนั้น คือกลุ่มอสังหาริมทรัพย์รับจ้างการเมืองได้ใช้อาวุธต่างๆเข้าทำร้าย
กลุ่มผู้ชุมนุมที่ชุมนุมอย่างสงบ ปราศจากอาวุธอย่างโหดร้าย ป่าเถื่อน โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจที่
อยู่ในบริเวณดังกล่าวไม่ได้ห้ามปราบหรือจับกุมผู้กระทำความผิดกฎหมายซึ่งหน้าแต่อย่างใด...”
หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 28 พ.ค. 2551

“...โดยตลอดระยะเวลาที่เกิดเหตุนี้จากการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตร การยั่วยุ การ
ปาก้อนหิน ของฝ่ายต่อต้านต่อเนื่องมาจนเป็นการทำร้ายกลุ่มผู้ชุมนุม ไม่ปรากฏภาพและ
เสียงในสื่อรัฐแต่อย่างใด ทำให้เราเห็นได้ว่า รัฐบาลใช้อำนาจแทรกแรงสื่อของรัฐด้วยการปิดกั้น
การนำเสนอข้อมูล ข่าวสาร ที่เป็นประโยชน์ต่อประชาชนด้วยความมีอคติต่อกลุ่มผู้ชุมนุมฝ่าย
พันธมิตร เพราะข่าวสำคัญเช่นนี้ โดยหน้าที่แล้วไม่ว่าประเภทใด ต้องรายงานข้อเท็จจริงที่
เกิดขึ้นต่อประชาชน แต่กลับไม่มีภาพและข่าวนี้ออกมาเลย...” หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 29
พ.ค. 2551

พร้อมกันนี้ทางทบพรรคธนาธิการ ยังได้นำเสนอเพื่อแก้ไขคำเตือนหรือข้อกล่าวหาบาง
ประการที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากการชุมนุม รวมไปถึงแก้ไขภาพลักษณ์ของกลุ่มพันธมิตรฯ เช่น คำ
เตือนจากภาคธุรกิจที่ว่า การชุมนุมทำให้การลงทุนของนักลงทุนต่างประเทศหายไป ก็ถูกแก้ว่าการ
ลงทุนที่หายไปเป็นเรื่องเล็กน้อยมากเมื่อเทียบกับปัญหาบ้านเมืองที่กำลังเกิดขึ้น และประชาชนก็
ไม่มีสิทธิที่จะรับฟังคำเตือนดังกล่าว หรือในข้อกล่าวหาที่ว่า การชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ ทำให้
เกิดปัญหาจราจรแก่ประชาชนทั่วไป ก็ถูกแก้ว่าปัญหาการจราจรที่เกิดขึ้นเป็นหน้าที่ของรัฐบาลที่
ต้องแก้ไข ส่วนข้อกล่าวหาในเรื่องการสะสมอาวุธของกลุ่มผู้ชุมนุม ถูกแก้ว่าเพราะกลุ่มผู้ชุมนุมถูก
ทำร้ายโดยกลุ่มผู้ไม่หวังดีและเจ้าหน้าที่รัฐไม่ให้ความคุ้มครองก่อน ทำให้ผู้ชุมนุมจำเป็นต้องมี
อาวุธเพื่อป้องกันตัว ทั้งหมดที่กล่าวมาเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งที่กล่าวว่า

“...ปัญหาการเมืองที่เกิดขึ้นวิกฤติเกิดกว่าที่ภาคธุรกิจคิดไว้มาก ดังนั้นประชาชนย่อม
มีสิทธิไม่รับฟังเสียงเตือนจากภาคธุรกิจซึ่งห่วงแต่เพียงว่าบรรยากาศการเมืองจะไม่เอื้ออำนวย
ให้นักลงทุนต่างชาติเข้ามาอภิเษกได้เต็มที่ โดยที่ตัวเองได้เศษเงินเพียงเล็กน้อย...”
หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 30 พ.ค. 2551

“...การประชุมเรียกร้องหรือต่อต้านใดๆ เป็นสิทธิตามรัฐธรรมนูญ การทำเช่นนี้ก็ไม่
เห็นจะมีปัญหาอะไรใหญ่โตนอกจากจราจรติดขัดบ้าง ชัดหูชัดตาฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยบ้าง ยิ่งพวก
ลงทุนต่างชาติจะหวาดกลัวอะไรกันนักหนา ขึ้นชมการปกครองระบอบประชาธิปไตยไม่ใช่หรือ
นี่แหละประชาธิปไตยที่เห็นชัดแล้ว ชุมนุมเรียกร้องตามสิทธิ ไม่ใช่ความรุนแรง...” หนังสือพิมพ์
คม ชัด ลึก 24 มิ.ย. 2551

“...มีเหตุผลใดที่จะต้องกำลังสลายการชุมนุม การกีดขวางการจราจร ประชาชนเดือดร้อนนั้น เป็นเรื่องที่รัฐบาลต้องแก้ไข แต่วิธีการนั้นจำเป็นต้องใช้ความรุนแรงด้วยหรือ...”
หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 3 มิ.ย. 2551

“...ตำรวจบางคนเริ่มกรุยทางที่จะใช้กำลังด้วยการตั้งข้อกล่าวหาว่า ผู้ชุมนุมสะสมอาวุธและฝึกให้มีการต่อสู้ ทั้งๆที่ตำรวจเองนั้นแหละที่ไม่ดูแลจัดการฝ่ายที่เชียร์รัฐบาลที่มาทำร้ายผู้ชุมนุมเมื่อต้นสัปดาห์ก่อน จนเป็นเหตุให้ทางกลุ่มผู้ชุมนุมจำเป็นต้องมีอาวุธไว้ป้องกันตัว...” หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 3 มิ.ย. 2551

นอกจากการนำเสนอเพื่อแก้ต่างให้กับกลุ่มพันธมิตรฯแล้ว ทางบพทรรณาทิการ ยังได้นำเสนอทางออกของปัญหาการเผชิญหน้าระหว่างรัฐบาลกับฝ่ายพันธมิตรฯ โดยเนื้อหาที่นำเสนอมุ่งไปในลักษณะการตำหนิรัฐบาลว่าเป็นต้นเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้น กลุ่มพันธมิตรฯไม่ได้มีเงื่อนไขในการชุมนุมอะไรที่มากมายเลย นอกเหนือจากการเรียกร้องให้รัฐบาลปฏิบัติให้ถูกต้อง เช่นการนำตัว พ.ต.ท.ทักษิณมาดำเนินคดีตามกฎหมาย การยกเลิกการแก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อตนเองและพวกพ้อง ซึ่งหากรัฐบาลทำได้เช่นนี้ทางฝ่ายพันธมิตรฯก็ไม่มีเงื่อนไขอะไรให้อ่างเพื่อชุมนุมต่อไป แต่สิ่งที่ปรากฏคือรัฐบาลไม่สามารถปฏิบัติในสิ่งที่ถูกต้องได้จนส่งผลให้ปัญหาความขัดแย้งบานปลายมาถึงทุกวันนี้ ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบพทรรณาทิการที่กล่าวว่า

“...รู้ทั้งรู้ว่าเงื่อนไขของการชุมนุมนั้นลดน้อยลงจนแทบไม่มีเหลือแล้ว คนที่มาชุมนุมหรือเคยให้การสนับสนุนกำลังเลวว่าเงื่อนไขหรือเหตุผลในการชุมนุมนั้นชอบธรรมหรือไม่ พุดง่าย ๆ ก็คือมีช่องทางการสลายการชุมนุมโดยไม่ใช้กำลังนั่นเอง ทว่านายสมัครก็ไม่มีควมอดทนพอที่จะทำเช่นนั้น...” หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 3 มิ.ย. 2551

“...เงื่อนไขของกลุ่มพันธมิตรที่เป็นข้อใหญ่ใจความมีอยู่แค่ว่าให้รัฐบาลกระทำการใดที่แทรกแซงกระบวนการยุติธรรมหรือขัดขวางไม่ให้อดีตนายกฯทักษิณต้องเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม หากรัฐบาลจริงใจที่จะสลายการชุมนุมโดยไม่ใช้ความรุนแรงก็แค่ประกาศว่าจะไม่ยอมให้มีสิ่งใดมาขัดขวางกระบวนการยุติธรรมนี้ กลุ่มพันธมิตรก็ยากที่จะหาเงื่อนไขใดมาชุมนุมต่อไป แต่สิ่งที่เกิดขึ้นในช่วงที่ผ่านมากลับเป็นไปในทางตรงข้าม...” หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 17 มิ.ย. 2551

“...ถ้ารัฐบาลนายฯ สมัคร สุนทรเวช รักษากฎหมายบ้านเมืองอย่างจริงจัง นำตัวผู้ถูกกล่าวหาเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมแทนที่จะปล่อยให้เกิดการแทรกแซงพยายามติดสินบนวิ่งเต้นแล้ว วิกฤติที่เกิดขึ้นนี้คงไม่ร้ายแรง...” หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 23 มิ.ย. 2551

ในตอนท้ายของชุดวาทกรรม ทางบทบรรณาธิการยังนำเสนออันแสดงให้เห็นถึงการสนับสนุนการชุมนุมครั้งนี้ ด้วยการนำเสนอคำประกาศของ พลเอก อนุพงษ์ เผ่าจินดา ที่ออกมาประกาศว่าจะอยู่เคียงข้างประชาชน และจะไม่แทรกแซงปัญหาที่เกิดขึ้น รวมไปถึงการนำเสนอเพื่อกระตุ้นให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการสนับสนุนการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ ให้มากขึ้น ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...พล.อ.อนุพงษ์ เผ่าจินดา ออกมาประกาศว่า ทหารจะอยู่เคียงข้างประชาชน... ปัญหาทางการเมืองต้องแก้ด้วยการเมือง ทำให้สถานการณ์การชุมนุมประท้วงเพื่อขับไล่รัฐบาลสมัครของกลุ่มพันธมิตรฯ เดินไปตามวิถีทางของประชาธิปไตย โดยไม่มีปัจจัยแทรกซ้อนของกองทัพเข้ามายุ่งเกี่ยว ไม่ต้องกลัวว่ากองทัพจะถือหากฝ่ายรัฐ หรือจะปฏิวัติรัฐประหาร...” หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 10 มิ.ย. 2551

“...การชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ กลางเมืองยาวนานกว่า 1 เดือนภายใต้ความคุ้มครองของรัฐธรรมนูญ และรัฐบาลไม่สามารถใช้อำนาจจัดการให้เลิกการชุมนุมตามอำเภอใจ หากความเข้มแข็งของพลังการเมืองภาคประชาชนมีอยู่จริง และรากฐานมั่นคง ย่อมเป็นอำนาจต่อรองกับผู้มีอำนาจรัฐ เป็นระบบป้องกันไม่ให้นักการเมืองประพฤตินิยมชอบคอร์รัปชันสร้างความเสียหายแก่บ้านเมือง และพลังของผู้ชนซึ่งมีความกล้าหาญยืนหยัดอยู่กับความตั้งใจจริง ย่อมเป็นกลไกให้การเมืองสะอาด เพราะการมีส่วนร่วมของประชาชนในการกำกับดูแลให้เป็นไปอย่างเหมาะสม...” หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 28 มิ.ย. 2551

“...เมื่อเป็นเช่นทุกวันนี้ ประชาชนอาจรู้สึกเช่นกันที่ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากแสวงหาความเปลี่ยนแปลงโดยอาศัยพลังของประชาชนอย่างแท้จริงเพื่อทางออกและความอยู่รอดของบ้านเมืองเท่านั้น...” หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 30 มิ.ย. 2551

หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก : 1 ก.ค. – 31 ก.ค. 2551

1. วาทกรรมว่าด้วยเรื่องปราสาทเขาพระวิหาร

วาทกรรมชุดนี้เกิดขึ้นสืบเนื่องมาจากกรณีที่น่าายนพดล ปัทมะ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ ในรัฐบาลของนายสมัคร สุนทรเวช ได้ไปลงนามรับรองให้ปราสาทเขาพระวิหารตกเป็นของกัมพูชาแต่เพียงฝ่ายเดียว ส่งผลให้องค์การยูเนสโกตัดสินใจให้ปราสาทเขาพระวิหารตกเป็นของกัมพูชาแต่เพียงฝ่ายเดียวตามที่ไทยได้ให้การรับรองไว้ข้างต้น แม้ภายหลังศาลไทยได้วินิจฉัยตัดสินว่าการลงนามของนายนพดล เป็นโมฆะแต่ก็ไม่เป็นผล เพราะองค์การยูเนสโกได้ตัดสินไปแล้ว ผลของการที่เขาวัดเขาพระวิหารตกเป็นของกัมพูชาได้ส่งผลให้เกิดข้อพิพาทในเขตพื้นที่ทับ

ข้อระหว่างไทยกับกัมพูชา จนเกิดการส่งกำลังทหารมาเผชิญหน้ากันบริเวณพื้นที่ข้อพิพาท ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...รัฐบาลกัมพูชาบรรลุเป้าหมายทางการเมืองแล้ว ด้วยความเพียรพยายามมาหลายปีที่จะยื่นขอจดทะเบียนปราสาทเขาพระวิหารเป็นมรดกโลกฝ่ายเดียว หลังจากที คณะกรรมการมรดกโลก ยูเนสโก ให้การรับรองเมื่อวันที่ 7 กรกฎาคม ที่ผ่านมา...” หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 10 ก.ค. 2551

“...คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ กรณีคำแถลงการณ์ร่วมระหว่างประเทศไทยและกัมพูชาเป็นสัญญา ต้องให้รัฐสภารับรอง เป็นการยืนยันว่าสิ่งที่รัฐบาลได้กระทำไปนั้นล้วนแต่ละเมิดกฎหมาย ไม่คำนึงถึงผลประโยชน์ของชาติและประชาชน...” หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 10 ก.ค. 2551

“...ไม่กี่วันหลังจากที่คณะกรรมการมรดกโลกประกาศให้ปราสาทเขาพระวิหารเป็นมรดกโลกของกัมพูชา ความขัดแย้งระหว่างไทยกับกัมพูชาก็ปะทุกันถึงขั้นที่ทั้งสองฝ่ายต่างส่งกำลังทหารนำร้อยนายเข้าเผชิญหน้ากันในพื้นที่ใกล้ๆ ที่ต่างฝ่ายต่างอ้างความเป็นเจ้าของทั้งหลายทั้งปวงคือ ผลพวงของมรดกโลกโดยแท้...” หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 22 ก.ค. 2551

ผลจากการที่ไทยสูญเสียปราสาทเขาพระวิหารในครั้งนี้ ส่งผลให้ทางบทบรรณาธิการนำเสนอเนื้อหาในลักษณะที่มุ่งตำหนิรัฐบาลในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างรุนแรง ว่าสิ่งที่รัฐบาลได้ดำเนินการลงไปเป็นการทำให้ประเทศต้องสูญเสียดินแดนอีกครั้งหนึ่ง เป็นความผิดร้ายแรงถึงขั้นเข้าข่ายการขายชาติ ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...กรณีปราสาทเขาพระวิหารเด่นชัดที่สุดในด้านพฤติกรรมซึ่งรัฐบาลได้กระทำการต่างๆแบบล้มเหลวใน ยอมเสียอำนาจและอธิปไตยเหนือดินแดนบางส่วน เพื่อแลกกับสิทธิด้านธุรกิจเป็นกิจกรรมการลงทุนมหาศาล เมื่อประชาชนตั้งข้อสงสัยแทนที่จะอธิบายให้หายข้องใจ กลับแอบกระทำการต่างๆจนประเทศไทยเสียประโยชน์รวมทั้งสิทธิเหนือดินแดน...” หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 7 ก.ค. 2551

“...เห็นชัดว่ารัฐบาลสิ้นความชอบธรรม ไม่สมควรอยู่บริหารบ้านเมืองอีกต่อไป ขาดความน่าเชื่อถือ และศรัทธาของประชาชน ไม่น่าไว้วางใจให้รับผิดชอบความอยู่รอดของประเทศ เพราะเป็นครั้งแรกที่ประเทศไทยต้องสูญเสียอธิปไตยเหนือดินแดนปราสาทเขาพระวิหาร ทั้งๆที่หมดยุคการล่าอาณานิคมหรือการช่วงชิงดินแดนแล้วก็ตาม ทำให้คนไทยต้องเผชิญกับความอับยากกับรัฐบาลที่ไร้จิตสำนึกในการหวงแหนสมบัติแผ่นดิน...” หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 11 ก.ค. 2551

“...พิสูจน์ชัดแล้วว่ารัฐบาลได้สร้างความเสียหายไว้อย่างใหญ่หลวง ซ้ำยังปิดความรับผิดชอบ และโยนความผิดให้หน่วยงานอื่น ทั้งๆที่มีพฤติกรรมล้มเหลวในเกี่ยวกับข้อตกลงสัญญา กับกัมพูชา จนทำให้ประเทศเสียอธิปไตยและดินแดนจนถูกสังคมนิยมว่าขายชาติ...” หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 16 ก.ค. 2551

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทางบรรณาธิการ ยังนำเสนอเพิ่มเติมในลักษณะที่ว่า จริงๆแล้ว ปัญหาปราสาทเขาพระวิหารที่เกิดขึ้นระหว่างไทยกับกัมพูชานั้นมีทางออกที่ง่ายมาก แต่ประเทศไทยไม่ยินยอมยกปราสาทเขาพระวิหารให้กัมพูชา กัมพูชาก็ไม่สามารถทำอะไรได้ เพราะองค์การยูเนสโกมีกฎไว้ว่าการขึ้นทะเบียนมรดกโลกใดๆที่มีประเทศผู้เกี่ยวข้องมากกว่า 1 ประเทศ ต้องให้ทุกประเทศที่เกี่ยวข้องยินยอมทั้งสองฝ่ายจึงจะสามารถขึ้นทะเบียนได้ การนำเสนอดังกล่าวจึงเป็นการแสดงให้เห็นว่า รัฐบาลมีเจตนาที่จะยกปราสาทเขาพระวิหารให้แก่กัมพูชา ด้วยการทำเรื่องง่ายให้เป็นเรื่องยาก ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...อันที่จริงเรื่องนี้ไม่น่าจะกลายเป็นเรื่องใหญ่หากนายพลไม่ใจเร็วไปลงนามตกลง เพียงแค่ยืนยันท่าทีของไทยต่อเรื่องนี้ว่าไม่เห็นด้วย ก็จะไม่เกิดปัญหาวุ่นวายอย่างที่กำลังเกิดขึ้น เนื่องจากกฎเกณฑ์ในอนุสัญญามรดกโลกเปิดช่องให้ไทยคัดค้านได้ทราบเท่าที่ไทยไม่ยินยอมคณะกรรมการมรดกโลกก็ไม่สามารถนำเรื่องนี้มาพิจารณาได้ กัมพูชาจะขอจดทะเบียนโดยลำพังก็ทำไป แต่เราบอกว่าไม่เห็นด้วยก็จบ อย่างไรก็ตามเสียก็ไม่สามารถเป็นมรดกโลกได้...”
หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 8 ก.ค. 2551

ภายหลังการเกิดเหตุการณ์ดังกล่าว นายพล ได้แสดงความรับผิดชอบด้วยการลาออกจากตำแหน่ง แต่ทางบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก กลับมองว่าสิ่งที่นายพลทำไม่ใช่การแสดงความรับผิดชอบอย่างบริสุทธิ์ใจ แต่เป็นการลาออกเพียงเพราะว่าตนเองทำงานให้กับเจ้านาย คือ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร เสร็จแล้ว การมอบปราสาทเขาพระวิหารให้กัมพูชาจึงเป็นการตอบแทนบุญคุณของเจ้านายที่มีธุรกิจกับกัมพูชา ที่เคยช่วยเหลือให้ได้ดีจนนายพลสามารถขึ้นดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศได้ การลาออกที่เกิดขึ้นจึงเป็นการลาออกเพื่อไม่ให้เป็นการระแกว่ารัฐบาลต่อไป ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...นพลทำหน้าที่ที่นายแก้ต่างและเป็นโฆษกส่วนตัวของ พ.ต.ท.ทักษิณ ระหว่างพำนักอยู่ในต่างประเทศ เมื่อก่อตั้งพรรคพลังประชาชน นายพล เป็นรองเลขาธิการพรรค ทะยานดำรงตำแหน่ง รมว.ต่างประเทศ อย่างไร้คู่แข่ง เมื่อหัวหน้าพรรคตัวจริงมีโครงการธุรกิจ มีผลประโยชน์ซ่อนเร้นอยู่ในกัมพูชา การไปข้องเกี่ยวกับกระตือรือร้นในเรื่องปราสาทเขาพระ

วิหาร จึงเสมอกับการตอบแทนบุญคุณของคนบางคน...” หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 10 ก.ค. 2551

“...การลาออกของนายณพดล เป็นการลาออกหลังจากได้กระทำภารกิจให้เจ้านาย สำเร็จ โดยตัวเองยอมตกเป็นเป้าโจมตี ดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็นอันใดที่จะต้องอยู่ต่อเพื่อสร้างความลำบากแก่รัฐบาลนายสมัคร ทั้งยังอ้างว่าเป็นการแสดงให้เห็นถึงสปิริตความรับผิดชอบต่อ...” หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 12 ก.ค. 2551

ความเสียหายต่อประเทศอย่างใหญ่หลวง และการลาออกอย่างไม่บริสุทธิ์ใจของนายณพดล ทำให้ทางทบพรรคประชาธิปัตย์พยายามนำเสนอเนื้อหาในลักษณะตำหนิรัฐบาลเพิ่มขึ้น โดยเรียกร้องให้รัฐบาลแสดงความรับผิดชอบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้วยการลาออกทั้งคณะ เพราะรัฐบาลทำผิดตั้งแต่การเลือกคนอย่างนายณพดลเข้ามาในรัฐบาล , ทำผิดเรื่องการลงนามยกปราสาทเขาพระวิหารให้แก่มพชชโดยขัดต่อกฎหมายรัฐธรรมนูญ จนทำให้ประเทศไทยสูญเสียดินแดนในที่สุด ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...เมื่อนายณพดลยอมเป็นผู้เสียสละ ประชาชนย่อมมองได้ว่าการกระทำเช่นนั้นไม่เพียงพอ รัฐบาลนายสมัครต้องลาออกทั้งคณะ เพราะกระทำผิดตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ และรัฐธรรมนูญ 3-4 รายน่าจะมีผลในส่วนตัวและพฤติกรรมน่ารังเกียจ เท่ากับเป็นความผิดในการตัดสินใจเลือกคน จึงควรลาออกให้หมดทั้งคณะ...” หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 12 ก.ค. 2551

“...งานนี้ต้องรับผิดชอบต่อกันทั่วหน้า เห็นชอบกันทั้งคณะก็ต้องรับผิดชอบต่อกันทั้งคณะ เพาะพะกันถึงขนาดเอาแผ่นดินไทยไปสู่มเสี่ยงกับการสูญเสียอธิปไตยมีหน้าซ้ำยังเป็นการสร้างความขัดแย้งระหว่างประเทศ อย่างนี้ยังมีหน้าบริหารประเทศชาติต่อไปได้อีกหรือ...” หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 8 ก.ค. 2551

“...เมื่อเป็นเช่นนี้ ประชาชนสมควรเรียกร้องให้รัฐบาลแสดงความรับผิดชอบต่ออย่างเต็มที่ ในพฤติกรรมและท่าทีในการเอื้อประโยชน์ต่อกัมพูชาเกี่ยวกับการจดทะเบียนปราสาทเขาพระวิหารเป็นมรดกโลกเพราะไม่ได้แสดงให้เห็นจิตสำนึก เมื่อศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า ข้อตกลงที่ อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ นายณพดล ปัทมะ ขัดรัฐธรรมนูญ มาตรา 190 แต่รัฐธรรมนูญทำเป็นทองไม่รู้ร้อนเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น...” หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 21 ก.ค. 2551

“...แม้กระทั่งคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาล ยังไม่ทำให้รัฐบาลและนักการเมืองรู้สึก ว่าตนเองต้องแสดงออกให้เห็นว่าเป็นคนไร้ยางอาย มีจิตสำนึก กลัวการสูญเสียตำแหน่งและ

ผลประโยชน์ต่างๆ ดังจะเห็นได้ชัดกรณีศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าคณะรัฐมนตรีละเมิดกฎหมายรัฐธรรมนูญมาตรา 190 กรณีเอกสารสัญญาเกี่ยวโยงปราสาทเขาพระวิหาร เพราะถ้าหากสำนักถูกต้องแล้ว สมควรต้องลาออกยกชุด...” หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 30 ก.ค. 2551

ควบคู่ไปกับการนำเสนอเพื่อกดดันให้รัฐบาลลาออกเพื่อแสดงความรับผิดชอบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทางทบพรรณาธิการยังนำเสนอเนื้อหาในลักษณะ กระตุ้นบทบาทของทหารให้เคียงข้างประชาชนมากขึ้น พิทักษ์ผลประโยชน์ของชาติให้มากขึ้น ไม่ยอมมออยู่ใต้อำนาจของฝ่ายการเมืองมากเกินไป ดังเช่นกรณีปราสาทเขาพระวิหาร ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทพรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ทหารที่กำลังถูกโจมตีอย่างหนักในขณะนี้ควรสำรวจตัวเองด้วยเหมือนกันว่า บทบาทของตนต่อเรื่องนี้ดีหรือหย่อนเกินไป การนำกองทัพไปอยู่ภายใต้การตัดสินใจของรัฐบาลในทุกประเด็นของเรื่องปราสาทเขาพระวิหาร สมเหตุสมผลหรือไม่ต่อสถานการณ์และบทบาทที่คนไทยทั่วประเทศคาดหวังต่อรัฐของชาติ...” หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 15 ก.ค. 2551

“...ถึงเวลาแล้วสำหรับสถาบันต่างๆในบานเมือง โดยเฉพาะกองทัพต้องคำนึงถึงประโยชน์ของชาติ แสดงออกให้เห็นว่าทุกคนบนแผ่นดินนี้ต้องมีส่วนร่วมและรับรู้ในการบริหารบ้านเมืองโดยนักการเมือง เพราะการเมืองเป็นเรื่องสำคัญเกิดกว่าที่ประชาชนจะไว้ใจให้นักการเมืองจัดการเองตามลำพัง...” หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 16 ก.ค. 2551

ซึ่งการเรียกร้องดังกล่าวถือว่าประสบความสำเร็จ เพราะทางพลเอกอนุพงษ์ เผ่าจินดา ผู้บัญชาการกองทัพบก ได้ออกมาประกาศว่าจะอยู่เคียงข้างประชาชน ไม่ยอมถอนทหารออกจากเขตพื้นที่ทับซ้อนตามที่ฝ่ายกัมพูชาชู พร้อมทั้งไม่สนับสนุนให้รัฐบาลทำการแก้ไขรัฐธรรมนูญ โดยทั้งหมดที่พลเอกอนุพงษ์กล่าวมา ล้วนแต่เป็นท่าทีที่สอดคล้องกับกลุ่มพันธมิตรฯทั้งสิ้น อันอาจเป็นการแสดงให้เห็นว่ากองทัพอยู่ฝ่ายเดียวกับฝ่ายพันธมิตรฯ ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งที่กล่าวว่า

“...ท่าทีและการแสดงออกของผู้บัญชาการทหารบก พลเอกอนุพงษ์ เผ่าจินดา ในระยะ 2-3 วันที่ผ่านมา ได้เริ่มเข้าตาประทับใจประชาชน กรณีปกป้องรักษาอธิปไตย ไม่ยินยอมต่อคำขู่ของกองทัพกัมพูชาให้กองกำลังทหารพรานถอนตัวออกจากพื้นที่ทับซ้อน อยู่ในกรณีพิพาทเขตแดน ได้แสดงให้เห็นถึงความเด็ดเดี่ยว กล้าหาญในการพร้อมรับผิดชอบยึดมั่น มุ่งคง ได้สร้างความมั่นใจให้แก่ประชาชนว่าสามารถเป็นผู้นำกองทัพที่ไว้ใจได้ กล้าหาญเผชิญหน้ากับปัญหา...” หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 18 ก.ค. 2551

“...อีกประเด็นสำคัญ คือ การที่พลเอกอนุพงษ์ ได้แสดงออกเชิงสนับสนุนให้ใช้รัฐธรรมนูญฉบับนี้ไปก่อน และตั้งรัฐบาลว่าหากหักหาญแก้ไขแล้วอาจนำไปสู่วิกฤติยิ่งใหญ่ในบ้านเมือง เพราะรัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ การแก้ไขควรเป็นไปโดยการมีส่วนร่วมของประชาชนในทุกระดับสังคม เพื่อความปรองดอง สมานฉันท์ ไม่ให้ความขัดแย้งรุนแรงเกิดขึ้น...” หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 18 ก.ค. 2551

“...ท่าทีของผู้บัญชาการทหารบก พลเอกอนุพงษ์ เผ่าจินดา โดยคำพูดผ่านสื่อ หนังสือพิมพ์และโทรทัศน์ เกี่ยวกับเรื่องสถานการณ์การเมืองปัจจุบัน พื้นฟูความเชื่อมั่นของประชาชนอีกครั้งหนึ่งว่าสถาบันกองทัพบก ยังคงเป็นที่พึ่งของประชาชนได้ นอกเหนือจากกองทัพอากาศ และผู้บัญชาการทหารสูงสุด ซึ่งได้แสดงจุดยืนด้านความร่วมมือในการปกป้องรักษาผลประโยชน์ของประชาชนก่อนหน้านี้...” หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 19 ก.ค. 2551

หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก : 1 ส.ค. – 31 ส.ค. 2551

1.วาทกรรมว่าด้วยเรื่องกระบวนการตุลาการภิวัตน์

ในช่วงเดือนนี้เกิดเหตุการณ์ทางการเมืองที่สำคัญขึ้นมาเหตุการณ์หนึ่งคือ การที่ พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร อดีตนายกรัฐมนตรี หลบหนีไม่ยอมมารายงานตัวต่อศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง โดยให้เหตุผลว่าเพราะกระบวนการยุติธรรมของไทยถูกแทรกแซงและถูกนำไปใช้เป็นเครื่องมือทางการเมืองในช่วงรัฐประหารเมื่อปี 2549 การให้เหตุผลดังกล่าวทางบทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก มองว่าเป็นการกระทำที่แสดงให้เห็นถึงการไม่เคารพต่อสถาบันตุลาการหรือกระบวนการตุลาการภิวัตน์ของประเทศ อีกทั้งยังถือเป็นการประจานกระบวนการยุติธรรมของประเทศไทยให้เป็นที่ขายน่าไปทั่วโลก ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่แสดงความไม่เห็นด้วยต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่กล่าวไว้ว่า

“...ถ้อยแถลงถึงเหตุผลที่ไม่มารายงานตัวต่อศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองในคดีซื้อที่ดินย่านรัชดาภิเษกของอดีตนายกรัฐมนตรี พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร นั้น ระบุชัดเจนว่ากระบวนการยุติธรรมถูกแทรกแซง ถูกนำไปใช้ทางการเมืองในช่วงรัฐประหาร ซึ่งถือว่าการประจานกระบวนการยุติธรรมของประเทศไทยไปทั่วโลก เป็นการทำร้ายประเทศไทยอย่างรุนแรง...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 19 ส.ค. 2551

ภายหลังเหตุการณ์ดังกล่าวทางบทบรรณาธิการ คาดหวังว่านายกรัฐมนตรีจะแสดงท่าทีหรือบทบาทที่เหมาะสมในการออกมาปกป้องสถาบันตุลาการและกระบวนการตุลาการภิวัตน์ของประเทศ แต่ปรากฏว่าสิ่งที่ทางบทบรรณาธิการคาดหวังไว้กลับไม่เกิดขึ้นแต่อย่างใด ตรงกันข้าม

นายกรัฐมนตรีกลับนิ่งเฉยไม่สนใจต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...นายกรัฐมนตรีไม่แสดงท่าทีเรื่องนี้แม้แต่น้อย ทั้งๆที่เป็นเรื่องสำคัญยิ่ง การเงิบเฉยแบบนี้ นายสมัครสุนทรเวช นายกรัฐมนตรี อาจจะเกรงใจอดีตนายกฯ ทักษิณที่เปรียบเสมือนลูกพี่คอยสนับสนุนจนเจ็จนได้เป็นนายกรัฐมนตรี หากแต่คนไทยทั้งหลายจะยังสบายใจได้อยู่หรือ เมื่อเรามีนายกรัฐมนตรีที่ยอมให้ภาพลักษณ์ของประเทศเสียหายในสายตาชาวโลกเพราะเหตุนี้...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 19 ส.ค. 2551

การกล่าวร้าย ดูหมิ่นสถาบันตุลาการและกระบวนการตุลาการภักดีของอดีตนายกฯ ทักษิณ และการนิ่งเฉยของนายกรัฐมนตรีต่อการกล่าวร้าย ดูหมิ่นที่เกิดขึ้น ทำให้ทางบทบรรณาธิการ จึงได้สร้างวาทกรรมชุดนี้ขึ้น เพื่อปกป้องสถาบันตุลาการและกระบวนการตุลาการภักดี ภายใต้เนื้อหาการนำเสนอที่มุ่งตำหนิท่าทีของรัฐบาล และนายกรัฐมนตรี ต่อการนิ่งเฉยในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น มีหน้าข้าราชการและนายกรัฐมนตรียังดำเนินการต่างๆ เพื่อเกื้อหนุนช่วยเหลือให้ออดีตนายกฯ ทักษิณ พ้นความผิดจากการสอบสวนของกระบวนการตุลาการภักดี เช่น การปรับคณะรัฐมนตรีเพื่อเร่งแก้ไขรัฐธรรมนูญ , การใช้สื่อของรัฐในการสนับสนุนการเคลื่อนไหวของอดีตนายกฯ ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...การปรับคณะรัฐมนตรีเป็นเพียงการต่อลมหายใจ ซึ่งอาจจะสิ้นสุดเมื่อไหร่ก็ได้ เพราะรัฐบาลต้องการอยู่เพื่อแก้ไขรัฐธรรมนูญให้สำเร็จ เพื่อให้อาชญากรที่ชื่อ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ซึ่งกำลังรอคำพิพากษาขณะนี้ให้รอดพ้นจากโทษทัณฑ์ นับเป็นการกระทำซึ่งควรประณาม...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 1 ส.ค. 2551

“...การที่รัฐบาลยอมให้กรมประชาสัมพันธ์และสื่อสถานีวิทยุและโทรทัศน์ในเครือข่ายมีรายการสรรเสริญเยินยอ เป็นปากเสียงแทน พ.ต.ท.ทักษิณ และกล่าวร้ายโจมตีองค์กรของรัฐ เช่น คตส. ป.ป.ช. และสถาบันตุลาการ อย่างเสียหายนั้น เท่ากับว่ารัฐบาลไม่ต้องการให้กระบวนการยุติธรรมทำงานเพื่อเอาตัวอาชญากร ผู้กระทำความผิดต่อรัฐมาลงโทษตามกฎหมาย...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 15 ส.ค. 2551

“...การที่กลุ่มผู้รับใช้นักการเมืองheimเกริมกล้าทำอย่างนั้น เพราะเห็นตัวอย่างจากพฤติกรรมของผู้นำรัฐบาลในรายการผ่านสื่อต่างๆนั่นเอง และถูกมองว่าเป็นต้นตำรับของขบวนการโฆษณาชวนเชื่อ ใ้ร้ายป้ายสี จึงไม่น่าแปลกใจที่รายการกล่าวร้ายเหล่านี้ได้รับการส่งเสริมจากผู้นำรัฐบาลเสียเอง...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 23 ส.ค. 2551

“...ล่าสุดรัฐบาลและข้าราชการได้กระทำในสิ่งที่เป็นความอับยศ เมื่อพยายามคืนเงิน 1.2 หมื่นล้านบาทให้สมาชิกครอบครัว พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร โดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องเป็นการช่วยเหลือบุคคลซึ่งหนีหมายจับศาลอาญาเพราะพฤติกรรมทุจริต ประพฤติมิชอบ สร้างความเสียหายต่อบ้านเมืองอย่างมหันต์...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 25 ส.ค. 2551

การที่รัฐบาลและนายกรัฐมนตรีไม่แสดงท่าทีในการปกป้องสถาบันสำคัญของประเทศอย่างสถาบันตุลาการและกระบวนการตุลาการภิวัตน์ อีกทั้งยังพยายามช่วยเหลือให้คนผิดได้รอดพ้นจากกระบวนการดังกล่าว ทำให้ทางทบพรรคณาธิการเห็นว่ารัฐบาลชุดนี้ไม่สมควรอยู่บริหารประเทศต่อไป จึงเรียกร้องให้ประชาชนแสดงปฏิกิริยาประท้วงเพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลลาออก ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...พฤติกรรมสะสมเช่นนี้ถูกมองว่า หากนักการเมืองในรัฐบาลนี้อยู่ต่อไปเพื่อช่วยเหลือ พ.ต.ท.ทักษิณและครอบครัว โดยไม่ปกป้องผลประโยชน์ของชาติ ก็เป็นการสมควรที่ประชาชนทั่วไปต้องแสดงปฏิกิริยาคัดค้านประท้วง หรือเรียกร้องให้ลาออกไป โดยไม่ต้องคำนึงว่าจะสังกัดกลุ่มพันธมิตรหรือไม่...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 25 ส.ค. 2551

นอกจากนี้ทางทบพรรคณาธิการ ยังได้นำเสนอในลักษณะแสดงความชื่นชม และเชื่อมั่นในสถาบันตุลาการและกระบวนการตุลาการภิวัตน์ ว่าจะเป็นรากฐานที่สำคัญของการเมืองยุคใหม่ต่อไป ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...เราเชื่อว่าความเข้มแข็งขอสถาบันตุลาการจะเป็นก้าวสำคัญของการวางรากฐานการเมืองยุคใหม่ที่นักการเมืองทุกคนต้องโปร่งใสและตรวจสอบได้ รวมทั้งช่วยปลูกจิตสำนึกของนักการเมืองเหล่านั้นว่าจะต้องทำเพื่อผลประโยชน์ของประเทศชาติเป็นสำคัญ...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 22 ส.ค. 2551

2. วาทกรรมว่าด้วยการบุกยึดทำเนียบรัฐบาลและสถานีโทรทัศน์ NBT ของกลุ่มพันธมิตรฯ

วาทกรรมชุดนี้เกิดขึ้นสืบเนื่องมาจากเกิดเหตุการณ์ที่กลุ่มผู้ชุมนุมพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยปฏิบัติการบุกยึดสถานีโทรทัศน์เอ็นบีที (ช่อง 11) ของกรมประชาสัมพันธ์ ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...สถานการณ์บ้านเมืองดำเนินมาถึงจุดวิกฤตอย่างที่สุดอีกครั้งหนึ่ง ภายหลังจากที่กลุ่มผู้ชุมนุมพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจำนวนหลายสิบคน และเพิ่มขึ้นเป็นหลายพันคนในเวลาอันรวดเร็ว บุกเข้ายึดสถานีโทรทัศน์เอ็นบีที (ช่อง 11) ของกรมประชาสัมพันธ์ ตาม

ด้วยยุทธการดาวกระจาย เพื่อกดดันให้รัฐบาลลาออกทั้งคณะ...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 27
ส.ค. 2551

การบุกยึดสถานีโทรทัศน์ของกลุ่มผู้ชุมนุมครั้งนี้ ทางทบพรรณานิการ มองว่าเป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสม เพราะขัดกับการชุมนุมโดยสงบปราศจากอาวุธ เหมือนที่กลุ่มพันธมิตรฯ เคยประกาศไว้ เนื้อหาของวาทกรรมที่เกิดขึ้น จึงมุ่งตำหนิปฏิบัติการดังกล่าว ซึ่งมีทั้งการตำหนิที่เป็นส่วนของบรรณานิการคม ชัด ลึก เอง และการตำหนิในลักษณะการเสนอผลสำรวจความคิดเห็นของประชาชน ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจากศูนย์วิจัยต่าง ๆ ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในทบพรรณานิการที่กล่าวว่า

“...ปรากฏการณ์การร่วมชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย หลังการเป่านกหวีดครั้งสุดท้าย สิ่งหนึ่งที่ปรากฏด้วยภาพและเสียงชัดเจน โดยเฉพาะในห้องส่งสถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทยเอ็นบีที คือ การใช้อาวุธ และความรุนแรงเพื่อหวังเผด็จศึกขั้นเด็ดขาด และเชื่อมต่อสัญญาณประกาศชัยชนะคล้ายหัวหน้าคณะปฏิวัติในอดีตที่ออกอากาศทางสถานีวิทยุโทรทัศน์กระจายเสียงของรัฐ เมื่อปฏิวัติสำเร็จ คือหลักฐานขั้นต้นที่แสดงถึงความไม่ถูกต้องชอบทำอย่างยิ่งของผู้ก่อการ นี่จึงไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นการใช้เสรีภาพในการชุมนุมตามรัฐธรรมนูญอีกต่อไป...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 28 ส.ค. 2551

“...วิถีแห่งการเปลี่ยนแปลงนั้นจำเป็นต้องเป็นไปอย่างผู้คนที่มีความระมัดระวัง หรือเป็นวิธีการที่ไม่ไปละเมิดกฎหมายหรือสิทธิของบุคคลอื่น การเรียกร้องให้ปล่อยตัวผู้ที่บุกรุกเข้าไปในสถานีโทรทัศน์เอ็นบีทีอย่างไม่มีเงื่อนไขของแกนนำกลุ่มพันธมิตรฯ ทั้งที่คนเหล่านั้นกระทำความผิดอาญาฐานบุกรุกสถานที่ราชการในยามวิกาลก็เท่ากับสนับสนุนผู้กระทำผิด ส่งเสริมความรุนแรงที่ไม่อาจสามารถแก้ปัญหาอะไรได้เลย ...”หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 28 ส.ค. 2551

“...ศูนย์วิจัยมหาวิทยาลัยกรุงเทพ (กรุงเทพโพลล์) ได้ทำการสำรวจความคิดเห็นประชาชนเรื่อง คนกรุงเทพฯคิดอย่างไรกับความเคลื่อนไหวของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย กรณีบุกยึดและปิดล้อมสถานที่สำคัญหลายแห่งรวมทั้งสถานีโทรทัศน์เอ็นบีที และทำเนียบรัฐบาล ปรากฏว่าส่วนใหญ่กว่า 70 เปอร์เซ็นต์ ไม่เห็นด้วยกับการกระทำครั้งนี้...”
หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 29 ส.ค. 2551

ตรงกันข้ามกับการตำหนิการกระทำของกลุ่มผู้ชุมนุม ทางบรรณานิการกลับแสดงความชื่นชมการทำงานของเจ้าหน้าที่ที่อดทนอดกลั้นไม่ใช้ความรุนแรงกับกลุ่มผู้ชุมนุม ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งที่นำเสนอในทบพรรณานิการที่กล่าวว่า

“...นายอินดีที่เจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งยังคงเป็นกลุ่มเดียวในการรักษาความสงบเรียบร้อยของประเทศ ใช้ความอดทนอดกลั้น ไม่ใช้กำลังและอาวุธกับประชาชน แม้จะมีการบุกคุกเข้าไป ในสถานีโทรทัศน์เอ็นบีที หรือกองบัญชาการตำรวจนครบาล เมื่อด่านทานไม่สำเร็จ ก็ปล่อยให้ ผู้ชุมนุมเข้ามาโดยไม่ใช้อาวุธและกำลังขัดขวาง...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 28 ส.ค. 2551

ในตอนท้ายของชุดวาทกรรม บทบรรณาธิการ ได้เสนอแนวทางปฏิบัติในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยมุ่งให้ทุกฝ่ายได้ใช้ความรุนแรง ทุกฝ่ายแสดงความจริงใจในการแก้ไขปัญหาของชาติ ภายใต้เหตุผลและความเป็นสติ ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...เวลานี้ทุกฝ่ายจะต้องตั้งสติและใคร่ครวญกันอย่างรอบคอบว่า เวลาที่ผ่านมาได้ ยึดหลักของเหตุผลและความเป็นสติกันอย่างเต็มเปี่ยมเพียงพอเหนืออารมณ์กันแล้วหรือยัง เพราะต้องไม่ลืมว่า ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นก็ตาม ทุกๆครั้งที่ผ่านมานั้น เหตุของสถานการณ์ ความรุนแรงจะตกกับประชาชนตาต้าๆเพียงฝ่ายเดียว...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 27 ส.ค. 2551

“...ขอให้ทุกฝ่ายใช้สติ ความอดกลั้น อดทน ยึดหลักของเหตุผล เคารพในสิทธิและความรับผิดชอบของกันและกัน และยอมถอยคนละก้าวเพื่อร่วมกันหาทางออกที่เหมาะสมตามครรลองประชาธิปไตย เราเชื่อว่าจนถึงขณะนี้หากทุกฝ่ายมีความจริงใจและพร้อมมีส่วนร่วม รับผิดชอบเพื่อคลี่คลายวิกฤติการณ์ครั้งนี้ อนาคตของประเทศชาติก็คงไม่ถึงทางตีบตัน...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 29 ส.ค. 2551

หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก : 1 ก.ย. – 30 ก.ย. 2551

1. วาทกรรมว่าด้วยการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยและการประกาศพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉินของรัฐบาล

วาทกรรมชุดนี้เกิดขึ้นสืบเนื่องมาจากเกิดการปะทะกันระหว่างผู้ชุมนุมกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยกับกลุ่มผู้ต่อต้าน ส่งผลให้มีผู้บาดเจ็บด้วยกันทั้งสองฝ่าย การปะทะกันที่เกิดขึ้นทำให้นายกรัฐมนตรี นายสมคิด สุนทรเวช ประกาศใช้ พรก. การบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉินขึ้นในเขตกรุงเทพฯ การประกาศใช้ พรก. นี้ ทางบทบรรณาธิการนำเสนอเนื้อหาในลักษณะการตำหนิ นายกษอย่างรุนแรง เพราะเป็นการแสดงให้เห็นว่ารัฐบาลไม่มีความสามารถในการจัดการความขัดแย้งทางการเมืองที่เกิดขึ้น ผลที่ได้จึงเป็นการปะทะกันระหว่างประชาชนด้วยกัน ที่ซ้าร้ายไปกว่านั้น ภายหลังจากการประกาศดังกล่าว นายกรัฐมนตรีกลับแสดงท่าทีที่ไม่รู้สึกใด ๆ ต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยมองว่าเหตุการณ์บ้านเมืองในขณะนี้ยังปกติดีอยู่ พร้อมกับพูดจาใน

ลักษณะการเอาดีใส่ตัวเอาชั่วใส่คนอื่นดังเช่นทุกครั้ง การตำหนิดังกล่าวเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...หลังเหตุการณ์ปรากฏว่านายสมัครพูดจาเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น บ้านเมืองเป็นปกติสุข ทั้ๆที่ตัวเองได้ประกาศภาวะฉุกเฉินครอบคลุมพื้นที่กรุงเทพมหานคร...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 6 ก.ย. 2551

“...เหมือนดังเช่นทุกครั้ง นายสมัครยังคงเลือกพูดในประเด็นที่ยกย่องตัวเอง ขณะที่โยนความผิดให้ผู้อื่น มีทั้งความจริงครึ่งเดียว และเลียงพูดถึงความผิดพลาดในนโยบายและการกระทำของรัฐบาล โดยไม่รู้ลึกลงนั่นคือการบิดเบือน...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 6 ก.ย. 2551

นอกเหนือจากการตำหนิการประกาศใช้ พรก. ของนายกรัฐมนตรี ทางบทบรรณาธิการ ยังนำเสนอในลักษณะเชิงวิเคราะห์ถึงเบื้องหลังการประกาศใช้ พรก. ของนายกรัฐมนตรีว่า เป็นแผนการของรัฐบาลเพื่อจุดประสงค์สำคัญ 2 ประการ คือ 1. เพื่อสร้างเงื่อนไขให้ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร สามารถขอลี้ภัยในต่างประเทศได้โดยอ้างความไม่สงบของประเทศ 2. เพื่อเป็นการปูทางในการใช้ความรุนแรงในการสลายการชุมนุมของกลุ่มผู้ชุมนุม การวิเคราะห์ดังกล่าวเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...การประกาศภาวะฉุกเฉินซึ่งถูกมองว่ามีเจตนาแอบแฝงให้นักการเมืองพลัดถิ่นมีเหตุผลข้ออ้างในคำขอลี้ภัยทางการเมืองในต่างประเทศ เพราะทำให้ต่างประเทศมองว่าการประกาศภาวะฉุกเฉินสะท้อนให้เห็นภาพของประเทศไทยว่ามีปัญหาความวุ่นวายทั้ๆที่ประชาชนยังมีชีวิตอยู่อย่างเดิม...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 10 ก.ย. 2551

“...การปะทะกันระหว่างฝ่ายสนับสนุนและฝ่ายต่อต้านรัฐบาลถึงขั้นมีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บจำนวนมาก ชัดเจนว่าเป็นความพยายามสร้างสถานการณ์ความรุนแรงเพื่อให้มีการประกาศใช้พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน โดยรัฐบาลหวังว่าจะใช้ทหารกำลังเข้าสลายการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยในทำเนียบรัฐบาล...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 16 ก.ย. 2551

พร้อมกันนี้ในตอนท้ายของชุดวาทกรรม ทางบทบรรณาธิการ ยังได้มุ่งนำเสนอในลักษณะที่ว่า แท้จริงแล้วปัญหาความขัดแย้งทั้งหมดที่เกิดขึ้นจนบานปลายกลายเป็นการปะทะกันระหว่างประชาชนทั้ง 2 ฝ่าย ล้วนมีสาเหตุสำคัญมาจากการที่นายกรัฐมนตรีคือดิ่งไม่ยอมฟังเสียงเรียกร้อง

ของประชาชน สนใจแต่ตัวเองและพวกพ้อง พร้อมทั้งจะทำทุกอย่างเพื่อให้ได้ชัยชนะโดยไม่สนใจว่าบ้านเมืองจะเป็นอย่างไร ซึ่งทั้งหมดเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ทั้งหมดเกิดจากการที่นายกรัฐมนตรีปฏิเสธที่จะรับผิดชอบต่อความล้มเหลวในการบริหารประเทศ อีกทั้งปฏิเสธที่จะรับผิดชอบต่อความล้มเหลวในการบริหารประเทศ อีกทั้งปฏิเสธที่จะรับฟังข้อเสนอแนะของสมาชิกรัฐสภาที่ให้ยุบสภาเพื่อผ่าทางตันของประเทศ จนนำไปสู่การชนง่ากันเองในหมู่ประชาชนคนไทยด้วยกัน...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 5 ก.ย. 2551

“...นายสมัคร นับเป็นผู้นำที่อดทนต่อการประณาม เหยียดหยาม ขับไล่ แสดงอาการเฉยใจใช้สื่อรัฐประโคนตัวเองขณะที่โทษผู้อื่นว่าเป็นปัญหาของประเทศ ใครจะว่าอย่างไรก็ไม่สนใจขอให้อยู่ในตำแหน่ง เพื่อให้ตัวเองได้ครองอำนาจ ถึงแม้ว่าบ้านเมืองจะล่มจม หรือประชาชนจะยกพวกฆ่ากันกลางเมืองก็ตาม...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 8 ก.ย. 2551

“...รัฐบาลสมัครยังพยายามทำทุกวิถีทางในการรักษาอำนาจเพื่อเป็นรัฐบาลต่อไปโดยไม่คำนึงถึงความเสียหายภายใต้ข้ออ้างเพียงอย่างเดียวว่ามาจากการเลือกตั้งและไม่เคยทำอะไรผิด ทั้งๆที่มีความผิดชัดแจ้งและมีมลทินจนไร้ความชอบธรรม แต่ก็ยังดีดด้านไม่ยอมรับสภาพความเป็นจริงนั่นเอง...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 10 ก.ย. 2551

“...สำหรับนายสมัคร เพียงแค่ให้กลุ่มตนได้ชัยชนะและอยู่ในอำนาจต่อสามารถทำอะไรก็ได้ แม้กระทั่งเอาเลือดเนื้อและชีวิตของคนไทยด้วยกัน แม้กระทั่งความฉิบหายวอดวายของบ้านเมืองก็ยังทำได้ แบบนี้จะให้ความไว้วางใจให้บริหารประเทศต่อไปได้อย่างไร...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 16 ก.ย. 2551

2. วาทกรรมว่าด้วยการจัดตั้งรัฐบาลชุดใหม่ของนายกรัฐมนตรี นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์

วาทกรรมชุดนี้เกิดขึ้นสืบเนื่องจากศาลมีคำพิพากษาให้นายกรัฐมนตรี นายสมัคร สุนทรเวช มีความผิดจริงในคดีที่นายสมัครไปจัดรายการโทรทัศน์ “ชิมไปบ่นไป” ผลจากคำพิพากษาส่งผลให้นายสมัคร สุนทรเวช ต้องพ้นจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรีทันที ทำให้พรรคร่วมรัฐบาลต้องทำการคัดเลือกคนในพรรคเพื่อขึ้นมาเป็นนายกรัฐมนตรีแทน ซึ่งในที่สุดพรรคร่วมรัฐบาลทั้งหมดก็มีมติให้นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ ขึ้นดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี แทนที่นายสมัคร สุนทรเวช

การขึ้นสู่ตำแหน่งนายกรัฐมนตรีของนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ ทางบทบรรณาธิการ แสดงท่าทีไม่เห็นด้วยอย่างชัดเจนและพยายามนำเสนอความไม่เหมาะสมของนายสมชาย ด้วยการชี้แจงว่า เป็นการขึ้นสู่ตำแหน่งที่ไม่มีความโปร่งใส เนื่องจากเมื่อพิจารณาคุณสมบัติด้านต่างๆของนายสมชายแล้วพบว่าไม่มีความเหมาะสม เนื่องจากนายสมชาย มีความเกี่ยวข้องที่ลึกซึ้งกับ

พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ซึ่งขณะนั้นเป็นนักโทษที่หลบหนีหมายจับของศาล การก้าวขึ้นสู่ตำแหน่ง นายรัฐมนตรีของนายสมชาย จึงมีความเป็นไปได้สูงว่า เป็นแรงผลักดันจาก พ.ต.ท.ทักษิณ ที่สั่งการมายังพรรคพลังประชาชนแกนนำรัฐบาล เพื่อให้ นายสมชาย ช่วยเหลือให้ พ.ต.ท.ทักษิณ พ้นจากคดีที่ติดตัวอยู่ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ในที่สุดนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ ได้เข้ารับตำแหน่งนายกรัฐมนตรี อย่างไม่มีทางเลือก เพราะคนอื่นเลือกให้รับตำแหน่ง โดยที่ตัวเองต้องการส่วนหนึ่ง และไม่ยอมปฏิเสธคำสั่ง หรือคำขอของผู้มีอิทธิพลเหนือความคิดและชีวิตนายสมชาย...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 20 ก.ย. 2551

“...เหตุการณ์แวดล้อมต่างๆ ได้ชี้ให้เห็นว่านายสมชายเป็นเพียงตัวแทน หรือหุ่นเชิดของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ซึ่งจะเป็นผู้อนุมัติรายชื่อคณะรัฐมนตรี หัวหน้ากลุ่มก้อนต่อรองต่างก็บินไปหาทักษิณที่อังกฤษเพื่อขอความยินยอมให้ตัวแทนกลุ่มตัวเองได้อยู่ร่วมในคณะรัฐมนตรี แสดงให้เห็นว่า รัฐมนตรีจะเป็นเพียงบุคคลตัวแทนเข้าไปแสวงหาผลประโยชน์ของแต่ละกลุ่มเท่านั้น ซึ่งก็รวมไปด้วยตัวของนายสมชายด้วย...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 22 ก.ย. 2551

“...นายสมชายไม่ได้มีประวัติโดดเด่นแต่อย่างใด เคยเป็นเพียงผู้บริหารระดับกระทรวง ถูกมองว่าเป็นผลพวงของการเกื้อหนุนโดยอำนาจการเมือง ผลงานในขณะเป็นรองนายกฯ และรัฐมนตรีศึกษาธิการไม่กี่เดือนก็ไม่ปรากฏ การได้ขึ้นเป็นนายกฯ นั้นก็ถูกมองว่าเป็นเพราะอำนาจของการเกื้อหนุนโดย พ.ต.ท.ทักษิณ ผ่านกระบวนการใช้เสียงข้างมากในสภาเช่นเดียวกัน...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 29 ก.ย. 2551

ทางบทบรรณาธิการ ยังนำเสนอเพิ่มเติมในเรื่องของคุณสมบัติอีกว่า นอกจากนี้เมื่อพิจารณาถึงตัวของนายสมชายเอง ก็พบว่ากำลังถูกองค์กรอิสระอย่าง ปปช ตรวจสอบอยู่หลายเรื่อง เช่น การร่ำรวยผิดปกติของตนเองและครอบครัว ซึ่งนอกจากจะเป็นเรื่องไม่เหมาะสมสำหรับผู้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีแล้ว ยังอาจสูญเสียตำแหน่งต่อไปในอนาคตได้ หากการตรวจสอบพบว่านายสมชายมีความผิดจริง เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...นายสมชายยังเสี่ยงต่อการสูญเสียตำแหน่งเพราะการตรวจสอบของ ปปช เรื่องสมาชิกครอบครัวมีพฤติกรรมน่าสงสัยว่าร่ำรวยโดยผิดปกติ...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 24 ก.ย. 2551

“...จากนี้ไปนายสมชายคงมุ่งเน้นการประคับประคองตัวเองและสมาชิกครอบครัวซึ่งกำลังถูกองค์กรอิสระและสมาชิกวุฒิสภามีคำร้องขอให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปราม

การทุจริตแห่งชาติ (ปปช) ตรวจสอบไม่ว่าจะเป็นภรรยาและบุตรสาว เกี่ยวเนื่องกับการถือครองทรัพย์สิน ซึ่งสื่อแว่วว่าจะเป็นวิกฤตินักสำหรับครอบครัวนายสมชาย...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 27 ก.ย. 2551

“...นายสมชายยอมประสพความยากลำบากในการปฏิบัติหน้าที่ ขณะที่กำลังถูกตรวจสอบโดยองค์กรอิสระต่างๆ พร้อมกับภรรยาและบุตรสาว เป็นการเริ่มต้นของการเสื่อมเสียเกียรติภูมิต่อตำแหน่ง...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 29 ก.ย. 2551

เมื่อมีกระแสวิพากษ์วิจารณ์ถึงความไม่เหมาะสมของนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ ในการขึ้นดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ทางฝ่ายรัฐบาลได้ออกมาให้เหตุผลที่เลือกนายสมชาย มาเป็นนายกฯ เนื่องจากนายสมชายเป็นผู้มีบุคลิกภาพที่นุ่มนวล เหมาะสมกับสถานการณ์บ้านเมืองในเวลานี้ที่ต้องการความสมานฉันท์ ซึ่งในประเด็นเรื่องของความนุ่มนวลนี้ ทางทบพรรคณาธิการ เห็นว่าสิ่งสำคัญสำหรับผู้นำประเทศอย่างนายกรัฐมนตรีไม่ใช่ความนุ่มนวลเป็นสำคัญ แต่ที่สำคัญ คือคุณธรรม จริยธรรมและมีมือ หากมีแต่ความนุ่มนวลเพียงอย่างเดียวบ้านเมืองคงไปไม่รอด และคนที่นุ่มนวลก็ไม่ได้หมายความว่าดีเป็นคนดีเสมอไป เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ภายใต้ข้ออ้างแต่ฝ่ายเดียวว่าเป็นผู้ที่เหมาะสมที่สุดเนื่องจากเป็นคนสุภาพ อ่อนน้อม และประนีประนอม แต่ไม่มีใครบรีปากพูดแม้แต่คำเดียวว่าเป็นผู้มีความคุณธรรม จริยธรรม และยอมเสียสละเพื่อประโยชน์ของแผ่นดินตามที่ประชาชนเรียกร้อง...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 19 ก.ย. 2551

“...การมีบุคลิกนุ่มนวลนั้นเป็นคนละเรื่องกับการปฏิบัติหน้าที่ให้สมกับตำแหน่งและภารกิจ ถ้าหากไร้ฝีมือ จะส่งผลให้เกิดความเสียหายต่อบ้านเมืองอย่างหนักได้...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 20 ก.ย. 2551

“...นายสมชายแทบไม่มีต้นทุนทางสังคมหลงเหลือ นอกจากความเป็นคนพูดจาอ่อนโยน มีท่าทีประนีประนอม ซึ่งใครก็ตามที่มีลักษณะอุปนิสัยเช่นนี้ ไม่ได้หมายความว่าดีเป็นคนดี มีศีลธรรม ซื่อสัตย์ เพราะนักต้มตุ๋น สิบแปดมงกุฎ ล้วนเป็นคนพูดจาให้คนหลงรักเพื่อปกปิดเอาทรัพย์สินทั้งนั้น...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 24 ก.ย. 2551

การแสดงความคิดเห็นด้วยของทบพรรคณาธิการต่อคุณสมบัติของนายสมชาย มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้นเมื่อมีการเปิดเผยผังรายชื่อคณะรัฐมนตรีภายใต้การนำของนายสมชาย ซึ่งรัฐมนตรีต่าง ๆ ล้วนแต่เป็นหน้าเดิมที่ไม่แตกต่างจากสมัยรัฐบาลของนายสมัคร สุนทรเวช อันเป็น

การแสดงให้เห็นว่านายสมชาย ไม่ได้คัดเลือกรัฐมนตรีมาตามความรู้ ความสามารถอย่างแท้จริง แต่คัดเลือกกันตามโควตาของพรรคหรือคำสั่งของผู้อยู่เบื้องหลัง เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่

“...ผลสุดท้าย คณะรัฐมนตรีของนายสมชาย ก็ไม่มีแม้แต่คนเดียวที่ตัวเองเป็นคนคัดเลือก จนเกิดเป็นโอกาสอันเหมาะสมของรัฐมนตรีเลวทรามต่ำช้ากั๊งฉิน ในการผ่องถ่ายทรัพย์สินแผ่นดินเข้าสู่กั๊งฉินของตัวเอง ดังที่ปรากฏมาทุกยุค...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 22 ก.ย. 2551

“...คณะรัฐมนตรีชุดใหม่ นำโดยนายกรัฐมนตรี นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ ส่วนใหญ่เป็นคนหน้าเดิม รอดจากการต่อรองคัดสรรมาได้ ทั้งๆที่ไม่มีผลงานน่าประทับใจ ยังมีบางรายประชาชนไม่รู้จักแต่ก็ตามหน้าเข้ามาเพราะเป็นตัวแทนสามี ภรรยา เพื่อรักษาผลประโยชน์ของกลุ่มกั๊งฉินเท่านั้น...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 24 ก.ย. 2551

“...คณะรัฐมนตรีชุดใหม่เป็นอย่างที่เห็น ภารกิจช่วงสั้นก่อนที่จะยุบสภารัฐมนตรีแต่ละคนจึงมีงานประจำ คือภารกิจช่วยเหลือบุคคลบางกลุ่มและเน้นบางโครงการให้ประสบความสำเร็จเพื่อผลประโยชน์แอบแฝง ดังนั้น การวางตัวคนไม่เหมาะสมกับงาน ขาดความเชี่ยวชาญและความรู้จึงเป็นสิ่งที่น่าผิดหวังในตัวนายสมชาย ซึ่งอ้างว่าตนได้คัดเลือกคณะรัฐมนตรีโดยเน้นความดี เพื่อทำงานให้บ้านเมือง...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 27 ก.ย. 2551

ในตอนท้ายของวาทกรรม ทางบทบรรณาธิการได้สรุปถึงการขึ้นสู่ตำแหน่งนายกรัฐมนตรีของนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ ว่าเป็นการขึ้นสู่ตำแหน่งที่ไม่ได้มีจุดประสงค์ที่จะทำเพื่อประเทศชาติอย่างแท้จริง แต่เป็นการขึ้นสู่ตำแหน่งเพื่อปูทางให้พรรคเพื่อไทย ซึ่งจะเป็นชื่อพรรคใหม่ให้แก่พรรคพลังประชาชนที่กำลังจะถูกยุบในไม่ช้า ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่

“...การเกิดขึ้นของพรรคเพื่อไทย ย่อมมีนัยสำคัญต่อโฉมหน้าการเมืองไทยต่อจากนี้ เพราะการสิ้นสุดลงของพรรคพลังประชาชนด้วยคำวินิจฉัยยุบพรรคของศาลรัฐธรรมนูญในระยะเวลาอันใกล้ จะเป็นผลให้นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ รองหัวหน้าพรรค ในฐานะกรรมการบริหารพรรค ต้องเว้นวรรคทางการเมือง 5 ปี ตำแหน่งนายกรัฐมนตรีของนายสมชาย จึงเป็นตำแหน่งเฉพาะกาล เพื่อวางแผนระยะยาวปูพื้นฐานให้แก่พรรคเพื่อไทย ในรัฐบาลหน้าที่มีที่มาจากพรรคพลังประชาชน เช่นเดียวกับพรรคพลังประชาชนที่มีที่มาจากพรรคไทยรักไทยเดิม...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 25 ก.ย. 2551

หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก : 1 ต.ค. – 31 ต.ค. 2551

1.วาทกรรมว่าด้วยการสลายการชุมนุมกลุ่มพันธมิตรฯหน้ารัฐสภา วันที่ 7 ตุลาคม 2551

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่มีเนื้อหามุ่งตำหนิการทำงานของรัฐบาลอย่างรุนแรง จากกรณีที่รัฐบาลสั่งใช้ความรุนแรงสลายการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย บริเวณหน้ารัฐสภา เมื่อวันที่ 7 ตุลาคม 2551 จนทำให้ผู้ชุมนุมได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตจำนวนมาก โดยในเบื้องต้น บทบรรณาธิการ ได้นำเสนอถึงเหตุการณ์สำคัญเหตุการณ์หนึ่งก่อนการสลายการชุมนุมจะเกิดขึ้น นั่นคือ เหตุการณ์ที่ตำรวจเข้าจับกุม 2 แกนนำกลุ่มพันธมิตรฯ อย่างนายไชยวัฒน์ สินสุวงศ์ และพลตรี จำลอง ศรีเมือง โดยวิเคราะห์การจับตัวแกนนำทั้ง 2 ว่าเป็นแผนการของรัฐบาลที่ต้องการให้เกิดความรุนแรง ไม่ต้องการให้เกิดการเจรจา สมานฉันท์ระหว่างรัฐบาลกับกลุ่มผู้ชุมนุมที่กำลังจะเกิดขึ้นในไม่ช้า โดยมีพลเอก ชวลิต ยงใจยุทธ เป็นคนกลาง การวิเคราะห์นำเสนอเช่นนี้ เป็นข้อมูลที่ปูทางและชี้นำความคิดให้ผู้รับสารเห็นว่า เหตุการณ์ 7 ตุลาคม ที่เกิดขึ้นเป็นความตั้งใจให้เกิดขึ้นของรัฐบาลมาแต่แรกแล้ว การวิเคราะห์ดังกล่าวเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...กลุ่มพันธมิตรฯเองก็ได้ยื่นอุทธรณ์ เพื่อให้เพิกถอนหมายจับ ซึ่งศาลก็กำลังพิจารณาอยู่ เหตุใดตำรวจจึงไม่รอ เหตุใดจึงเข้าจับกุมโดยอ้างแต่เพียงว่า กฎหมายให้อำนาจในการจับกุม เป็นการทำตามขั้นตอนของกฎหมาย และไม่ได้กั๊กแก๊ง แต่วิธีการรวมทั้งท่าทีของตำรวจที่กระหึ่มกระหือรือมาตั้งแต่ก่อนหน้านี้แล้วว่า เจอเมื่อไหร่ เจอที่ไหน จับเมื่อนั้น จึงเป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วงอย่างยิ่งสำหรับบ้านเมืองที่กำลังอยู่ระหว่างการแสวงหาความปรองดอง เพื่อคลี่คลายวิกฤติชาติ...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 4 ต.ค. 2551

“...เหตุการณ์ที่ตำรวจไปจับ นายไชยวัฒน์ สินสุวงศ์ และพลตรีจำลอง ศรีเมือง ในช่วงเวลาห่างกันไม่กี่วัน ถือเป็นการจุดชนวนให้บ้านเมืองร้อนระอุไปด้วยความขัดแย้งอีกครั้งหนึ่ง ทั้งๆที่เริ่มมองเห็นทางออกโดยที่บ้านเมืองไม่เสียหายอยู่ร่ำไร กำลังจะเจรจากันอยู่แท้ๆมีอันต้องคว่ำไปไม่เป็นท่า...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 6 ต.ค. 2551

“...ผู้รักษากฎหมาย มองสถานการณ์แบบมุมเดียวแล้วอ้างว่าตัวเองทำหน้าที่รักษากฎหมายไม่ได้ เนื่องจากผลที่ตามมาจะได้ไม่คุ้มเสีย คดีนี้มีอายุความยาวนาน จับเมื่อไหร่ก็ได้ ทำให้ต้องเป็นช่วงนี้ เรื่องนี้ถือเป็นการโหมไฟแห่งความขัดแย้งและความรุนแรงครั้งใหญ่ซึ่งไม่รู้ว่าเป็นครั้งที่เท่าไรแล้วจากผู้มีอำนาจ...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 6 ต.ค. 2551

และเมื่อเหตุการณ์การสลายการชุมนุมเกิดขึ้น ทางทบพรรณานิการ ก็นำเสนอเนื้อหาที่มีลักษณะดำเนินปฏิบัติการครั้งนี้ของรัฐบาลอย่างรุนแรง ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทพรรณานิการที่กล่าวว่า

“...พลันที่นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ เผยธาคูแท้ ไฟเขียวให้ตำรวจใช้ความรุนแรงในการสลายการชุมนุมประท้วงอย่างสงบตามวิถีประชาธิปไตยของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย เมื่อวันที่ 7 ตุลาคม เป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิตอย่างน้อย 2 คน บาดเจ็บกว่า 400 คน โดยไม่ผ่านการเจรจาตามครรลองที่พึงปฏิบัติ เท่ากับว่านายสมชายหมดความชอบธรรมในการบริหารประเทศนี้แล้ว...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 9 ต.ค. 2551

“...การสั่งใช้กำลังตำรวจปราบปรามประชาชนผู้ชุมนุมบริเวณหน้ารัฐสภาอย่างรุนแรง แสดงให้เห็นทัศนคติที่ชั่วร้าย จิตใจอำมหิต ไม่คำนึงถึงมนุษยธรรม ของนายกรัฐมนตรี นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ ที่เห็นประชาชนไร้ความหมาย สมควรได้รับโทษ...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 10 ต.ค. 2551

“...การปราบปรามประชาชนวันอังคารที่ผ่านมา นั้น รัฐบาลมุ่งใช้ตำรวจตะเวนชายแดนซึ่งขาดประสบการณ์ในเมืองและไม่รู้เรื่องบรรยากาศการเมืองดีพอ จึงถูกปลุกปั่นให้เชื่อว่ากลุ่มประชาชนผู้ชุมนุมเป็นผู้ที่ไม่หวังดีต่อบ้านเมือง ทั้งๆที่เป็นการต่อต้านนักการเมืองที่ชื่อเสียงเข้ามาบริหารประเทศ...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 10 ต.ค. 2551

“...รัฐบาลนอกจากจะมาเป็นทองไม่รู้ร้อนแล้ว ยังพยายามยื้อเวลาด้วยการประกาศจะตั้งคณะกรรมการอิสระเพื่อตรวจสอบและสอบสวนหาข้อเท็จจริงเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้น ทั้งๆที่หลักฐานชัดเจนจนไม่อาจปิดบังหรือบิดเบือนได้...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 11 ต.ค. 2551

นอกเหนือจากการดำเนินดังกล่าว ทางทบพรรณานิการยังมุ่งนำเสนอให้ประชาชนออกมาต่อต้านการกระทำครั้งนี้ของรัฐบาลด้วยการใช้หลักอหิสา เช่น การหยุดงานประท้วง เพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลแสดงความรับผิดชอบในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทพรรณานิการที่กล่าวว่า

“...เราขอชมข้าราชการกระทรวงการต่างประเทศส่วนหนึ่งที่น่าร้องประท้วงเหตุรุนแรงครั้งนี้ด้วยการหยุดงาน จนแทบทำให้งานในกระทรวงการต่างประเทศกลายเป็นอัมพาต อันจะเป็นแบบอย่างให้ข้าราชการและรัฐวิสาหกิจพากันเอาอย่างด้วยการหยุดงานชั่วคราวบ้าง เพื่อกดดันให้รัฐบาลต้องรับผิดชอบต่อสิ่งที่เกิดขึ้น...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 9 ต.ค. 2551

“...ในสภาพที่รัฐบาลยังไม่รับผิดชอบต่องานที่เกิดขึ้น ทุกภาคส่วนในสังคมก็ยากจะมีทางเลือกอื่นนอกจากต้องขยายมาตรการลงโทษทางสังคมให้กว้างไกลออกไปและรุนแรงมากขึ้นภายใต้หลักอหิงสา ทั้งๆที่อาจไม่ใช่ทางออกที่ดีที่สุดตราบดีที่ตัวกลางและผู้เกี่ยวข้องยังไม่ถูกนำตัวมาลงโทษ แต่อย่างน้อยก็ดีกว่าปล่อยให้บ้านเมืองถูกเป็นไฟจนยากจะดับลงได้...”
หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 11 ต.ค. 2551

อย่างไรก็ดีดูเหมือนว่าความพยายามข้างต้นของทบพรรณานิการจะไม่เป็นผล เห็นได้จากการที่รัฐบาลไม่ได้แสดงท่าทีใดๆที่ชัดเจนว่าจะออกมาแสดงความรับผิดชอบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทางทบพรรณานิการจึงได้ยกระดับการตำหนิรัฐบาลด้วยการเรียกร้องให้รัฐบาลลาออก โดยเนื้อหาที่มุ่งเรียกร้องให้รัฐบาลลาออกนี้มีทั้งการเรียกร้องจากภาคธุรกิจ กองทัพและจากกองบรรณาธิการเอง แสดงตามลำดับเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในทบพรรณานิการที่กล่าวไว้ว่า

“...นักธุรกิจต่างชาติชี้ว่าทางออกที่ดีที่สุดของการแก้ไขวิกฤติการณ์ในขณะนี้คือรัฐบาลยุบสภาแล้วให้มีการเลือกตั้งใหม่ ไม่เช่นนั้นจุดจบของรัฐบาลสมชายคงหนีไม่พ้นที่จะต้องเดินตามรอยรัฐบาลเผด็จการของหลายประเทศที่ถูกประชาชนขับไล่...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 9 ต.ค. 2551

“...การที่ผู้นำกองทัพย้ำว่าจะไม่ปฏิวัติรัฐประหาร การพูดซ้ำซากเป็นการชี้แนะให้รัฐบาลรับรู้ว่าย่ำให้กองทัพต้องทำการรัฐประหารเลย สัญญาณแค่นี้ก็น่าจะชัดเจนพอแล้ว นายกฯ สมชายน่าจะใช้สติปัญญาวิเคราะห์ปัญหาแล้วลงความเห็นว่าตัวเองอยู่ไม่ได้แล้ว...”
หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 14 ต.ค. 2551

“...นายกฯ สมชายควรลาออก เพราะขาดความเป็นผู้นำอย่างชัดเจน ไร้เกียรติภูมิ คักดีศรี หรือเหตุผลในการอยู่ตำแหน่งต่อไป ทุกวันนี้ นายกฯ สมชายและรัฐมนตรีแทบจะไปไหนไม่ได้ ต้องหวาดระแวงต่อการถูกขับไล่ของประชาชน โดยไม่จำเป็นต้องมีผลงานที่ย่ำแย่หรือมีประวัติฉาวโฉ่...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 21 ต.ค. 2551

“...นายกฯ สมชายพูดเองว่า การลาออกไม่สร้างประโยชน์อันใดก็จริง แต่การตั้งอยู่ในตำแหน่งต่อไปน่าจะสร้างความเสียหายแก่บ้านเมืองมากกว่า เพราะหวังปกป้องหน่วยงานบางแห่งไม่ให้ถูกสอบสวนดำเนินคดี หลังจากละเมิดกฎหมาย และเปิดช่องให้กลุ่มอำนาจเถื่อนได้สร้างความวุ่นวายเพื่อช่วยเหลือนักการเมืองที่มีมลทิน ทำให้เป็นภัยต่อความมั่นคงของประเทศอย่างแท้จริง...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 24 ต.ค. 2551

แต่ถึงกระนั้นรัฐบาลก็ยังไม่ได้แสดงความรับผิดชอบต่อใดๆเช่นเคย มิหนำซ้ำในช่วงเวลาดังกล่าวยังเกิดกระแสข่าวว่าเกิดกรณีพิพาทระหว่างไทยกับกัมพูชา กรณีพื้นที่ทับซ้อนปราสาทเขา

พระวิหารขึ้นมามากครั้งหนึ่งอย่างไม่มีปีมีขลุ่ย กรณีพิพาทที่เกิดขึ้นทางบรรณาธิการมองว่าไม่ใช่กรณีพิพาทที่เกิดขึ้นอย่างแท้จริง แต่เป็นเกมการเมืองที่รัฐบาลสร้างขึ้นเพื่อเบี่ยงเบนกระแสสังคมในช่วงที่รัฐบาลตกเป็นเป้าโจมตีอย่างหนักกรณีเหตุการณ์ 7 ตุลาคม 2551 ดึงเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ปัญหาชายแดนไทย-กัมพูชาที่ปะทุขึ้นอีกครั้งหนึ่งอย่างไม่มีปีมีขลุ่ยนั้น มีเลคนัยบางอย่างแฝงอยู่ เป็นการสมคบคิดเล่นปาที่การเมือง อันมีประโยชน์สูงสุดที่ฝ่ายรัฐต้องการคือหวังใช้ปัญหาชายแดนมาเบี่ยงเบนปัญหาขัดแย้งในประเทศ เพื่อช่วยต่ออายุรัฐบาลนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ให้อยู่รอดไปได้อีกชั่วระยะเวลาหนึ่ง โดยใช้สถานการณ์ชายแดนมาเป็นข้ออ้างทำอะไรบางอย่าง อันนำไปสู่การล้มรัฐธรรมนูญและสังยุตติเสียงเรียกร้องที่ว่ารัฐบาลนายสมชายหมดความชอบทำแล้ว...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 16 ต.ค. 2551

“...เราเชื่อว่าเหตุการณ์ปะทุขึ้นบริเวณชายแดนครั้งล่าสุด ที่จู่ ๆ เกิดขึ้นอย่างมีเงื่อนงำนั้น มาจากการสมคบคิดระหว่างรัฐบาลไทยกับกัมพูชา เพื่อหวังจะชักศึกภายนอกมาช่วยดับหรือเบี่ยงเบนความขัดแย้งภายในประเทศ ระหว่างที่นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์กำลังถูกกระแสสังคมเรียกร้องให้รับผิดชอบ กรณีเหตุการณ์ 7 ตุลา...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 25 ต.ค. 2551

และถึงแม้ว่ากรณีพิพาทดังกล่าวจะไม่ใช่การสร้างสถานการณ์ทางการเมือง อย่างที่บรรณาธิการได้มองไว้ แต่เมื่อพิจารณาถึงท่าทีของรัฐบาลไทยต่อกรณีพิพาทที่เกิดขึ้น พบว่ารัฐบาลไทยไม่ได้ดำเนินการอะไรอันแสดงให้เห็นถึงการปกป้องไว้ซึ่งผลประโยชน์ของประเทศเท่าที่ควร เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...แม้ว่าความขัดแย้งที่ชายแดนจะไม่ใช่การสร้างสถานการณ์เพื่อหวังผลทางการเมือง แต่ในภาวะที่รัฐบาลไทยกำลังอ่อนแอ ด้วยปัญหาความขัดแย้งภายใน รัฐบาลไทยนอกจากการยินยอมโดยคุณวุฒิที่จะถอนทหารออกตามคำขู่ของกัมพูชา นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ ยังไม่ได้แสดงท่าทีใด ๆ เลยสำหรับการป้องกันอธิปไตยเหนือดินแดนประเทศไทยจากศึกภายนอกที่เข้ามาประชิดรั้วบ้าน นับเป็นเรื่องน่าเศร้าอย่างยิ่งของคนไทย ที่ต้องเผชิญกับศึกนอกบ้านที่มีแต่จะตอกย้ำสถานการณ์บ้านเมืองให้เลวร้ายมากขึ้น...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 15 ต.ค. 2551

“...ในที่สุดก็เกิดการปะทะกันทำให้ทหารของทั้งสองฝ่ายบาดเจ็บล้มตายโดยที่ไม่มีคำอธิบายใด ๆ และท่าทีของผู้นำรัฐบาลไทยนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ก็กลับรับบทบาทไม่สามารถจะติดต่อสื่อสารเพื่อระงับยับยั้งไม่ให้เกิดการปะทะ ขั้นตอนการตัดสินใจที่ล่าช้าน่าสงสัยหรือ

เพิกเฉย ดังเช่นปล่อยให้ตำรวจทำร้ายประชาชนหน้ารัฐสภาโดยไม่สนใจว่าจะมีใครบาดเจ็บล้มตายมากนักน้อยเพียงใด...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 17 ต.ค. 2551

ในตอนท้ายของชุดวาทกรรม ช่วงเวลาดังกล่าวได้เกิดกระแสการสร้างความสมานฉันท์ในสังคม แนวทางใหม่ภายใต้ชื่อ การสานเสวนา ซึ่งทางทบพรรคณาธิการให้ความสนใจกับแนวทางนี้เป็นพิเศษ เห็นได้จากการนำเสนอแนวทางของคุณสุเมธ ตันติเวชกุล ในฐานะประธานสานเสวนารวมไปถึงการอธิบายถึงความหมายและหลักการของการสานเสวนาไว้โดยสรุป ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...นายสุเมธ ตันติเวชกุล กล่าวในงานนี้ว่าความคิดที่แตกต่างไม่ใช่ปัญหา ทุกฝ่ายย่อมอยากให้ประโยชน์สุขเกิดแก่ประเทศโดยรวม ความรุนแรงนำมาแต่ความเศร้าสลดใจ ไม่ว่าจะฝ่ายใดสูญเสีย ทุกคนก็เป็นคนไทย ไม่อยากให้สร้างบาดแผลให้เกิดขึ้นในสังคมอีก ทุกคน ทุกฝ่าย ต้องช่วยกันหันมารักษาบ้านเมืองให้ปลอดภัย เกิดความสงบสุข...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 29 ต.ค. 2551

“...สานเสวนาเป็นวิธีการสื่อความหมาย เรียนรู้เพื่อเข้าใจตนเองและผู้อื่น ด้วยการฟังอย่างลึกซึ้ง การฟังอย่างลึกซึ้งจะช่วยให้ก้าวพ้นอคติ ช่วยปรับการมองความคิดของคนอื่นที่ไม่เหมือนเรา จากที่มองว่าผิดเป็นมองว่าต่างเท่านั้น การฟัง ฟังอะไร? ฟังตัวเอง ฟังผู้อื่น ฟังความเจ็บ ฟังผลของการฟังตัวเองและผู้อื่น ฟังเพื่ออะไร? เพื่อหาความหมายด้วยกัน เพื่อการมีส่วนร่วม เพื่อให้เกิดการยึดเหนี่ยวที่แท้จริง แต่ทุกฝ่ายเริ่มรู้จักฟังโดยไม่ได้แย่งด้วยอารมณ์ สัญญาณแห่งความสงบสุขก็อาจจะเกิดขึ้น...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 29 ต.ค. 2551

อย่างไรก็ดี แม้ในเบื้องต้นบทบรรณาธิการมีท่าทีสนใจในแนวทางการสานเสวนา แต่ในตอนท้ายทางบทบรรณาธิการก็ได้นำเสนอซึ่งทำว่าไม่เชื่อในหลักการสานเสวนาเพียงอย่างเดียวว่าจะนำความสมานฉันท์มาสู่สังคมได้ หากจะทำให้ได้ผลการสานเสวนาต้องกระทำควบคู่กับความพยายามด้านอื่น ๆ ด้วย เช่น การปฏิรูปการเมืองภาคประชาชน การบังคับใช้กฎหมาย ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...เราเห็นด้วยที่หลายองค์กรได้ร่วมกันเคลื่อนไหวจากสานเสวนาเพื่อหาทางออกให้ประเทศ แต่เราไม่เชื่อว่าแค่การสานเสวนาเพียงอย่างเดียวจะช่วยยุติปัญหาได้ เราเชื่อว่านอกจากการสานเสวนาแล้ว ทุกฝ่ายยังต้องทำควบคู่ไปกับการแก้ต้นเหตุของปัญหา อาทิ การสานต่อโครงการปฏิรูปการเมืองภาคประชาชนอย่างแท้จริง การเฝ้าระวังความศักดิ์สิทธิ์ของกฎหมายด้วยการบังคับใช้กับทุกคนโดยไม่เลือกปฏิบัติ ที่สำคัญต้องนำพ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร มาลงโทษตามคำตัดสินของศาล ตลอดจนต้องหยุดยั้งไม่ให้อดีตนายกผู้นี้สร้างความปั่นป่วน

ขึ้นในสังคม ไม่เช่นนั้นการเรียกร้องให้เกิดความสมานฉันท์คงเป็นไปได้ยาก...” หนังสือพิมพ์คม
ชัด ลึก 30 ต.ค. 2551

หนังสือพิมพ์คมชัด ลึก : 1 พ.ย. – 2 ธ.ค. 2551

1.วาทกรรมว่าด้วยเรื่องการสร้างความสมานฉันท์

วาทกรรมชุดนี้เกิดขึ้นสืบเนื่องจากสถานการณ์ความวุ่นวายทางการเมืองระหว่างกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยกับรัฐบาลที่ดำเนินมาอย่างยาวนาน ไม่มีวี่แววว่าจะยุติได้โดยง่าย ตรงข้ามในช่วงเวลาดังกล่าวกลับมีแนวโน้มที่จะเกิดความรุนแรงขึ้นอีกครั้งเมื่อทั้ง 2 ฝ่ายคู่ขัดแย้งต่างประกาศเดินหน้าเต็มตัว ภายใต้คำเรียกขานต่างๆ เช่น การต่อสู้ครั้งสุดท้าย , ม้วนเดียวจบ , แหกหัก , สงครามประชาชน ล้วนเป็นคำเรียกขานที่อาจแสดงให้เห็นถึงสัญญาณความรุนแรงที่จะเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่นำเสนอให้เห็นแนวโน้มความรุนแรงที่อาจเกิดขึ้นที่กล่าวว่า

“...การโทรศัพท์สายตรงหรือโฟนอิน จากต่างแดน มายังกลุ่มคนผู้สนับสนุน ของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ในวันที่ 14 ธันวาคม 2551 พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ไม่เพียงประเมินกำลังสนับสนุนเขาในเชิงปริมาณ และอรรถนของความเห็นใจเท่านั้น หากแต่ยังมุ่งใช้โฟนอินเป็นเครื่องมือฟาดฟัน และเปิดโปง เปิดรายชื่อ คู่ต่อสู้ที่รุกไล่ บดขยี้เขา จนชนก้าแพงกลายเป็นคนไร้หลักแหล่ง ที่ไม่มีอะไรจะสูญเสียอีก เนื้อหาการโฟนอินจึงรุนแรง เข้มข้น และมุ่งโจมตีบุคคลชัดเจนยิ่งถึงขั้นแตกหัก...” หนังสือพิมพ์คมชัด ลึก 19 พ.ย. 2551

“...การโฟนอินของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ได้ขยายความต่อไปว่า นี่คือการเปิดประตูสู่สงครามประชาชน และหากบานปลายออกไปก็อาจรุนแรงจนถึงขั้นแบ่งแยกประเทศกันเลยทีเดียว...” หนังสือพิมพ์คมชัด ลึก 20 พ.ย. 2551

“...จากเหตุร้ายซึ่งกลุ่มคนไม่ทราบสังกัดได้ใช้เครื่องยิงระเบิดเข้าไปในทำเนียบรัฐบาลด้วยเจตนาสังหารให้ประชาชนซึ่งชุมนุมด้วยความสงบ ทำให้ชายคนหนึ่งเสียชีวิตและบาดเจ็บกว่า 20 ราย เหตุร้ายดังกล่าวทำให้กลุ่มพันธมิตรยอมรับสภาพเป็นฝ่ายตั้งรับและเป็นเป้าของการลอบฆ่าแต่ฝ่ายเดียวไม่ได้ เพราะรัฐบาลไม่สนใจจึงนัดชุมนุมใหญ่อีกครั้งในวันอาทิตย์ที่ 23 พฤศจิกายน...” หนังสือพิมพ์คมชัด ลึก 21 พ.ย. 2551

“...หลังจากที่เกิดเหตุระเบิดขึ้นหน้าเวทีปราศรัย ทำให้มีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บจำนวนมาก ทำให้แกนนำพันธมิตรมีมติในวันเดียวกันว่า จะเดินขบวนไปชุมนุมบริเวณหน้ารัฐสภาเพื่อกดดันไม่ให้รัฐสภาพิจารณาญัตติแก้ไขรัฐธรรมนูญ โดยประกาศกร้าวว่า เป็นการต่อสู้ครั้ง

สุดท้าย แบบม้วนเดียวจบ ถ้าไม่ชนะก็ไม่ยอมสลายตัวกลับบ้าน...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก
22 พ.ย. 2551

แนวโน้มความรุนแรงที่อาจเกิดขึ้นนี้ ทางทบพรรคณาธิการ จึงพยายามนำเสนอวาทกรรม เพื่อสร้างความสมานฉันท์ให้เกิดขึ้นในสังคม เพื่อสื่อให้เห็นว่าการใช้ความรุนแรงนั้นไม่เคยให้ผลดี แก่ใคร เพราะไม่ว่าอย่างไรผลเสียที่เกิดขึ้นย่อมตกอยู่แก่ชาติบ้านเมืองเป็นสำคัญ การแก้ไขที่ ถูกต้องจึงต้องแก้ไขที่คนหรือจิตสำนึกที่คนเป็นสำคัญ ความสมานฉันท์จึงจะเกิดขึ้นได้ ทั้งหมดเห็น ได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ประเด็นที่ต้องพิจารณาในวันนี้คือ ถ้าสังคมยอมปล่อยให้เกิดความรุนแรง โดยคิด เองง่าย ๆ จะนำมาซึ่งความสงบเรียบร้อย รังแต่จะนำมาซึ่งความสูญเสียเลือดเนื้อของคนใน ชาติ ผลที่จะตามมา หลังเผด็จศึก หรือรบขึ้นแตกหักนั้น จะมีแต่รอยเลือดและคราบน้ำตาให้ เห็นกันเท่านั้น ไม่มีใครสักคนเดียวในชาติที่จะได้รับชัยชนะ...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 22 พ.ย. 2551

“...การประท้วงที่ประกาศเป้าหมายเอาไว้ว่า รบแตกหักก็ดี ม้วนเดียวจบก็ดี ล้วนมี ภัยของความรุนแรงแฝงทั้งสิ้น โดยที่จุดหมายปลายทางกลับดูเลือนราง ด้วยเหตุที่รากเหง้าของ ปัญหายังไม่ได้รับการแก้ไข เช่นนี้แล้ว ก็รังแต่จะทำให้สถานการณ์บ้านเมืองเหมือนตกอยู่ใน ห้วงอเวจี ยากที่จะไผ่พ้นขึ้นมาได้ ดังนั้น สำหรับเหตุการณ์เฉพาะหน้าแล้ว ทุกฝ่ายในสังคม จะต้องช่วยกันประคับประคองไม่ให้เกิดความรุนแรงขึ้นอย่างสุดความสามารถ...” หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก 24 พ.ย. 2551

“...เมื่อสังคมไทยเป็นเช่นนี้ปัญหาความขัดแย้งในปัจจุบันและอนาคตคงจะไม่ สามารถแก้ไขได้โดยง่าย หากบุคคลในสังคมยังไม่คำนึงถึงจิตสำนึกว่าความละอายและเกรง กัลวลต่อบาปต้องเป็นคุณสมบัติของบุคคลซึ่งอาสาเข้ามารับใช้บ้านเมือง หากไร้จิตสำนึกไร้ ยางอาย ทางเลือกสุดท้ายก็คือการใช้กำลังเข้าปะทะกัน เพื่อตัดสินหาผู้ชนะเท่านั้น แต่ความ เสียหายจะเป็นบาดแผลลึกและเรื้อรังจนยากที่จะแก้ไขเพราะปัญหาด้านอื่นจะบีบคั้นเป็นตัว แปรสำคัญ ทำให้คนในสังคมคิดแต่เพียงเอาตัวรอดและเอาแต่ได้เท่านั้น...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 25 พ.ย. 2551

แนวโน้มความรุนแรงที่เพิ่มขึ้นไม่เพียงแต่ปรากฏเฉพาะในส่วนของผู้ขัดแย้งทางการเมือง เท่านั้น แต่ยังได้ขยายวงกว้างไปสู่ภาคประชาชนที่มองว่าปัญหาที่เกิดขึ้นถึงทางตันที่ไม่สามารถ หาทางออกได้โดยวิธีปกติ นอกจากการใช้วิธีที่ไม่ปกติอย่างการทำรัฐประหาร ดังเห็นได้จาก ข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ถ้อยคำของนายพอพันธ์ วัชจิตพันธ์ ประธานเครือข่ายปัญญาชนสยาม ที่ออกมา กล่าวว่า ทหารต้องออกมาได้แล้ว ทำอะไรก็ได้ จะปฏิวัติก็ได้ แต่คุณต้องออกมาทำหน้าที่รักษาความสงบให้แก่บ้านเมือง เราเป็นกลุ่มที่อยู่ฝ่ายถูกต้องและจากนี้ก็จะสร้างคนอีกกลุ่มหนึ่งเพื่อกดดันคนที่มิอำนาจและยังไม่ทำอะไรให้ออกมาทำอะไรได้แล้ว อาจมีนัยสำคัญไม่แตกต่างไปจากความต้องการของคนไทยจำนวนไม่น้อย...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 26 พ.ย. 2551

การเกิดแนวคิดสนับสนุนการรัฐประหารนี้ ก็ไม่ได้รับการสนับสนุนเช่นเดียวกัน จากบทบรรณาธิการ ที่พยายามนำเสนอในลักษณะเดียวกันกับการต่อต้านความรุนแรงข้างต้นว่า ความรุนแรงหรือการที่รัฐประหารนั้น ไม่สามารถแก้ปัญหาอะไรให้แก่ประเทศได้ นอกจากทิ้งความเสียหายใหญ่หลวงไว้เบื้องหลัง ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...บทเรียนจากการรัฐประหารเมื่อวันที่ 19 กันยายน 2549 ที่บ้านเมืองถูกแซ่แซ้งมากกว่าปี เพียงพอแล้วที่คนไทยจะสรุปบทเรียนว่า อำนาจจากปลายกระบอกรบปืน นอกจากไม่สามารถแก้ไขปัญหาความขัดแย้งใดๆ ได้แล้ว ยังไม่สามารถแก้ปัญหาความขัดแย้งระหว่างคนไทยด้วยกัน ฉะนั้น ไม่ว่าจะเป็นการปฏิวัติระส่ำ หรือระยะยาว เป็นเรื่องที่ไม่พึงปรารถนาสำหรับบ้านเมืองทั้งสิ้น...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 26 พ.ย. 2551

บทบรรณาธิการ ยังนำเสนอเพิ่มเติมเพื่อชี้ให้เห็นว่าการใช้กำลังความรุนแรง หรือการที่รัฐประหารนั้นจะไม่เกิดขึ้นและไม่ได้รับการยอมรับในสังคมอย่างแน่นอน เพราะทางพลเอกอนุพงษ์ เผ่าจินดา ผู้บัญชาการทหารบก ทหารอาชีพที่เกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าวโดยตรง ได้ออกมาปฏิเสธในแนวทางดังกล่าว เห็นได้จาก การปฏิเสธไม่ปฏิบัติตามพระราชกำหนดการบริหารราชการบ้านเมืองในสถานการณ์ฉุกเฉิน ที่รัฐบาลเป็นผู้สั่งการให้ทหารออกมาควบคุมรักษาความสงบการชุมนุมที่เกิดขึ้น รวมไปถึงความพยายามของตัวพลเอกอนุพงษ์เอง ที่พยายามเรียกประชุมฝ่ายที่เกี่ยวข้องเพื่อหาทางออกให้บ้านเมืองอย่างสันติ ทั้งหมดเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...การประกาศใช้พระราชกำหนดการบริหารราชการแผ่นดินในสถานการณ์ฉุกเฉินของรัฐบาล ไม่ได้รับการตอบรับจากเกือบทุกภาคส่วนของสังคม จนทำให้พระราชกำหนดฉบับนี้กลายเป็นเศษกระดาษไร้ค่า เพราะหน่วยงานด้านความมั่นคงของประเทศรวมถึงกองทัพตระหนักดีว่าการใช้พระราชกำหนดดังกล่าวไม่ใช่การแก้ปัญหาที่ถูกต้อง หากแต่เป็นการตอบสนองผลประโยชน์ทางการเมืองของพรรคการเมืองรัฐบาลเท่านั้น ที่รังแต่จะกระตุ้นให้มี

การใช้กำลังเข้าปราบปราม จนอาจกลายเป็นการนองเลือด...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 29 พ.ย. 2551

“...พลเอกอนุพงษ์ เผ่าจินดา ผู้บัญชาการทหารบก ได้เชิญตัวแทนจากทุกภาคส่วน รวมทั้งบรรดาแกนนำนักวิชาการที่ออกมาเคลื่อนไหวทางการเมือง มาปรึกษาหารือเพื่อร่วมกัน แก้ไขปัญหาโดยสันติวิธีตามครรลองของประชาธิปไตย โดยไม่สนใจแรงกดดันจากรัฐบาลที่ พยายามจี้ให้กองทัพใช้พระราชกำหนด เข้ามาแก้ปัญหาบ้านเมือง...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 27 พ.ย. 2551

2. วาทกรรมว่าด้วยเรื่องกระบวนการตุลาการภิวัตน์

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่มุ่งแสดงให้เห็นว่าการทำงานของกระบวนการตุลาการภิวัตน์ของไทยมีความเที่ยงตรง เชื่อถือได้ เนื่องจากประเทศอังกฤษและประเทศอื่นๆ เช่น จีน ฟิลิปปินส์ มาเลเซีย ให้การรับรอง หลังจากศาลไทยตัดสินให้ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร มีความผิดในคดีทุจริตจัดซื้อที่ดินรัชดาภิเษก ต้องจำคุก 2 ปี โดยอังกฤษสั่งยกเลิกรหัส พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร และภรรยา ส่วนจีน ฟิลิปปินส์ มาเลเซีย สั่งห้ามทักษิณเข้าประเทศ อันเป็นการแสดงให้เห็นว่า ประเทศต่างๆ เหล่านี้เคารพเชื่อถือและเห็นด้วยในการทำงานและการตัดสินของกระบวนการตุลาการภิวัตน์ของไทย เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการ ที่กล่าวว่า

“...การดำเนินการเพิกถอนวีซ่าเข้าประเทศอังกฤษของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร อดีต นายกรัฐมนตรี และคุณหญิง พจนมาน ชินวัตร ภริยา เป็นที่เข้าใจกันโดยทั่วไปว่า เพราะ รัฐบาลอังกฤษเองได้ตระหนักในความผิดชอบชั่วดี ในการกระทำของตนที่อาจถูกมองว่าเป็น ประเทศที่ให้การปกป้องแก่นักโทษคดีอาญาทั้งสองคน ซึ่งอาจสร้างความบาดหมางเคืองแค้นแก่ มิตรประเทศ อย่างประเทศไทย และมีส่วนในการก้าวล่วงสถาบันตุลาการของไทย...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 10 พ.ย. 2551

“...นอกเหนือจากอังกฤษแล้ว ยังมีประเทศในเอเชียอย่างน้อย 3 ประเทศ ได้แก่ จีน ฟิลิปปินส์ หรือแม้แต่มาเลเซีย แสดงท่าทีให้เห็นอย่างชัดเจนว่าจะเคารพการตัดสินของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองของไทย ด้วยการประกาศเป็นนัยว่าไม่ ปรารถนาจะให้ พ.ต.ท.ทักษิณ ซึ่งมีสภาพเป็นนักโทษหนีคุกเพื่อขอลี้ภัยทางการเมือง...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 13 พ.ย. 2551

นอกเหนือจากการกล่าวชื่นชมในสถาบันตุลาการและกระบวนการตุลาการภิวัตน์แล้ว ใน ตอนท้ายของวาทกรรมทางบทบรรณาธิการยังนำเสนอในลักษณะตำหนิการทำงานของรัฐบาลต่อ กรณียของ พ.ต.ท.ทักษิณ ว่ารัฐบาลไม่แสดงความทุ่มเทในการนำตัว พ.ต.ท.ทักษิณ กลับมาลงโทษ

ทั้งๆที่ดำเนินการได้โดยง่าย ตรงข้ามกลับดำเนินการเพื่อช่วยเหลือให้ พ.ต.ท.ทักษิณ พันผัดอย่างเช่น การพยายามแก้ไขรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่ารัฐบาลนี้ไร้ความชอบธรรมในการบริหารประเทศ ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าว

“...น่าเสียดายที่รัฐบาลยังไร้วิสัยทัศน์ ขาดทัศนคติที่ถูกต้อง ทำตัวเหลวแหลก เช่น สนับสนุนนโยบายขายชาติ ส่งเสริมการใช้กำลัง กฎหมู่ ทั้งในและนอกสถาบันรัฐสภาเพื่อรักษาผลประโยชน์ของพวกเขา ดังเช่นการดิ้นรนหาทางแก้ไขรัฐธรรมนูญหรือออกกฎหมายนิรโทษกรรมช่วยเหลืออาชญากรหนีคุก เป็นตัวยุยงส่งเสริมให้เกิดความวุ่นวาย เป็นภัยต่อความมั่นคงของประเทศ...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 7 พ.ย. 2551

“...นายสมชายไม่ได้ทำตัวเป็นผู้นำรัฐบาลที่รับผิดชอบต่อตัวเองและประชาสังคม เมื่อถูกถามเกี่ยวกับเรื่อง พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ซึ่งรัฐบาลมีหน้าที่ติดตามตัวมาลงโทษ นายสมชายเลี่ยงตอบ โดยอ้างว่าปัญหาปากท้องของประชาชนสำคัญกว่า...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 11 พ.ย. 2551

“...การทำตัวลอยอยู่เหนือปัญหาของนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ นายกรัฐมนตรี ยิ่งตอกย้ำว่ารัฐบาลชุดนี้ไร้ซึ่งความชอบธรรมในการบริหารประเทศ ทั้งๆที่สามารถทำได้ง่ายๆ แคียึดพาสปอร์ตคืน หรือแค่แจ้งให้นานาประเทศทราบว่าไม่ควรจะให้ที่ลี้ภัยแก่นักโทษหนีคุกนามว่า พ.ต.ท.ทักษิณ...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 13 พ.ย. 2551

หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก : 10วันหลังการชุมนุม 3 ธ.ค. – 15 ธ.ค. 2551

1.วาทกรรมว่าด้วยการจัดตั้งรัฐบาลของพรรคประชาธิปัตย์

ในช่วง 10 วันหลังการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย เป็นช่วงที่อาจเรียกได้ว่าเป็นช่วงสุญญากาศของการเมือง ที่ไม่มีรัฐบาลทำการบริหารประเทศ ภายหลังจากมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญสั่งยุบพรรคร่วมรัฐบาล 3 พรรค ได้แก่ พรรคพลังประชาชน พรรคชาติไทยและพรรคประชาธิปัตย์ ส่งผลให้นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ นายกรัฐมนตรีซึ่งเป็น ส.ส. ของพรรคประชาชน ต้องพ้นจากตำแหน่งตามพรรคไปด้วย เหตุการณ์ดังกล่าวเห็นได้จากการนำเสนอในบทบรรณาธิการ ตอนหนึ่งที่กล่าวว่า

“...คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญให้ยุบพรรคพลังประชาชน พรรคชาติไทย และ พรรคประชาธิปัตย์ พร้อมเพิกถอนสิทธิเลือกตั้งหัวหน้าพรรคและกรรมการบริหารพรรค เป็น

เวลา 5 ปี อันเป็นผลให้นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ ต้องพ้นจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรีไปโดยปริยาย...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 3 ธ.ค. 2551

สูญญากาศทางการเมืองที่เกิดขึ้น ทำให้พรรคร่วมรัฐบาลที่เหลือต้องเร่งคัดเลือกรูปแบบใหม่ขึ้นมาดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีแทนนายสมชาย โดยแนวโน้มการคัดเลือก มีแนวโน้มเป็นไปในทิศทางที่จะสนับสนุนพรรคพวกตัวเองในรัฐบาลชุดเก่า ที่ไม่ได้รับผลกระทบจากคำวินิจฉัยของศาล แนวโน้มดังกล่าวทางบทบรรณาธิการมองว่า จะเป็นสาเหตุให้บ้านเมืองกลับสู่ความขัดแย้งแบบเดิมอีกครั้ง เนื่องจากรัฐบาลที่จัดตั้งขึ้นใหม่ก็ยังคงเป็นพวกชั่วเก่าที่ถูกประชาชนต่อต้านมาโดยตลอด วาทกรรมที่ทางบทบรรณาธิการมุ่งนำเสนอในเรื่องนี้ จึงมีเนื้อหาที่มุ่งตำหนิความพยายามที่จะรวมตัวกันอีกครั้งของพรรคร่วมรัฐบาล ดังเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ความตึงเครียดครั้งใหม่ได้ย้อนกลับมาอีก เมื่อนักการเมืองกลุ่มเก่าในอดีต 3 พรรคร่วมรัฐบาล ผู้ซึ่งปราศจากจิตสำนึกชั่วดี อีกทั้งไม่เคารพกระบวนการยุติธรรม ได้ลุกขึ้นท้าทายสังคมด้วยการประกาศจะจับหัวกลับมาตั้งรัฐบาลใหม่...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 4 ธ.ค. 2551

“...พรรคเพื่อไทยหรือชากเก่าของพรรคพลังประชาชน ซึ่งยังไม่เคยมีกิจกรรมหรือ ส.ส.ผ่านการเลือกตั้งมาได้รับการโอบอุ้มจากพรรคพลังประชาชนขอเป็นรัฐบาล โดยไม่ยอมเปิดทางให้อีกฝ่ายได้มีโอกาสทำงานเพื่อบ้านเมือง ฟื้นฟูโครงสร้างต่างๆ เพราะไม่ยอมเสียอำนาจรัฐซึ่งสามารถเอื้อประโยชน์ส่วนตัวหลายประการ โดยไม่รู้สึกรับอายว่าได้สร้างความเสียหายให้ประเทศและประชาชน...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 9 ธ.ค. 2551

นอกเหนือจากการตำหนิความพยายามของพรรคร่วมรัฐบาลข้างต้น ในตอนท้ายของวาทกรรมบรรณาธิการได้เสนอทางออกสำหรับปัญหาบ้านเมืองที่เกิดขึ้น ด้วยการชี้แนะให้พรรคร่วมรัฐบาลทั้งหลายทำการเปลี่ยนชื่อทางการเมือง เพื่อเปิดโอกาสให้พรรคประชาธิปไตยได้เข้ามาบริหารประเทศ เพราะเชื่อว่าเมื่อพรรคประชาธิปไตยเป็นรัฐบาล ความขัดแย้งที่กำลังดำเนินอยู่น่าจะลดน้อย เบาบางลง อีกทั้งภาครุทริกิจรวมไปถึงผลสำรวจความคิดเห็นประชาชนจากสถาบันวิจัยต่างๆ ก็มีความเห็นไปในทางเดียวกันว่า อยากให้พรรคประชาธิปไตยเป็นแกนนำจัดตั้งรัฐบาลเพื่อแก้ปัญหาบ้านเมือง ทั้งหมดเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...พรรคและกลุ่มการเมืองที่เคยร่วมรัฐบาลมาเป็นเวลายาวนานถึง 7-8 ปี หรือที่เรียกว่าชั่วเก่าได้พลิกเกมสลับหัวมาจับมือกับพรรคประชาธิปไตย ด้วยเหตุผลที่ว่า หากยังอยู่กับ

ฝ่ายเดิมต่อไป การเมืองก็จะเดินหน้าต่อไปไม่ได้ ดังเช่น วิกฤติการณ์การเมืองที่เกิดขึ้นกับรัฐบาลของนายสมัคร สุนทรเวช และนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 15 ธ.ค. 2551

“...มีเสียงเรียกร้องของภาคธุรกิจเอกชน สถาบันต่างๆให้พรรคประชาธิปัตย์เป็นแกนนำจัดตั้งรัฐบาลโดยการเปลี่ยนตัว เพราะพรรคพลังประชาชนหรือพรรคเพื่อไทยในปัจจุบัน ถูกมองว่าสิ้นความชอบธรรม...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 9 ธ.ค. 2551

“...ผลการสำรวจความเห็นของประชาชนทั่วประเทศของสวนดุสิตโพล มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ที่ยืนยันว่านายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ เหมาะสมที่จะเป็นนายกรัฐมนตรีคนที่ 27 ของประเทศ ซึ่งนับว่าเป็นการตอบรับจากสังคมที่ออกมาค่อนข้างดี...” หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก 11 ธ.ค. 2551

หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ

หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ : 10 วัน ก่อนการประชุม 15 พ.ค. – 25 พ.ค. 2551

1.วาทกรรมว่าด้วยการสร้างความสมานฉันท์

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่ทางบพบรรณนิกการไม่ได้สร้างเพื่อมุ่งตำหนิหรือชื่นชมฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง แต่มุ่งให้ทุกฝ่ายได้ร่วมด้วยช่วยกัน คิดแก้ไขปัญหามานเมืองในขณะนี้ ให้ผ่านพ้นไปได้ อย่างราบรื่นสันติ โดยช่วงต้นของวาทกรรมทางบพบรรณนิกการนำเสนอให้เห็นถึงปัญหาต่างๆของบ้านเมืองในขณะนี้ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาเศรษฐกิจของประชาชนที่ฝืดเคือง ปัญหาการเมืองอันเนื่องมาจากความไม่ชอบธรรมของรัฐบาล ปัญหาการหมิ่นสถาบันเบื้องสูงของคนบางกลุ่ม เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบพบรรณนิกการที่กล่าวว่า

“...สถานการณ์ประเทศไทยในยามที่ประชาชนทั่วไปประสบปัญหาในเรื่องปากท้องและเศรษฐกิจ เรียกว่ายุคข้าวยากหมากแพง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องสินค้าอุปโภคบริโภค ต่างปรับราคาขึ้นไปตามอัตราเงินเฟ้อและราคาน้ำมันที่ทะยานขึ้นไม่หยุด ดังนั้นการดำรงชีวิตในท่ามกลางสภาวะเศรษฐกิจดังกล่าวย่อมเป็นเรื่องยากลำบากพอสมควร...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 25 พ.ค. 2551

“...แม้ประเทศจะมีรัฐบาลมาจากการเลือกตั้งเข้ามาบริหารประเทศ แต่กลับถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างมากว่าลำดับความสำคัญในการทำงานของรัฐบาล มุ่งหนักไปที่เรื่องเกี่ยวข้องกับรัฐบาลชุดที่แล้วและอดีตผู้นำโดยเฉพาะเรื่องการแก้ไขรัฐธรรมนูญที่ได้กลายเป็นชนวนที่อาจก่อให้เกิดวิกฤตบ้านเมืองอีกรอบหนึ่ง จากฝ่ายต่อต้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ที่

มองว่าเป็นเกมตบตาของรัฐบาล และเดินหน้านัดชุมนุมถึงกับประกาศว่าเป็นการรบครั้ง
สุดท้าย...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 25 พ.ค 2551

“...หลายฝ่ายรวมทั้งกองทัพได้ออกมาแสดงความกังวลถึงการก้าวล่วงสถาบัน
สูงสุดของประเทศ สะท้อนให้เห็นว่าเรื่องดังกล่าวเป็นภาวะเร่งด่วน ที่ทุกฝ่ายต้องช่วยกันเร่ง
แก้ไขโดยเฉพาะรัฐบาล ที่ต้องดำเนินการอย่างเฉียบขาด เพื่อจัดการให้ปัญหาจบลงโดยเร็ว
ก่อนที่จะสร้างความเสียหายแก่สถาบัน และกลายเป็นชนวนลูกกลมต่อเสถียรภาพของ
รัฐบาล...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 21 พ.ค 2551

การนำเสนอปัญหาต่างๆข้างต้น ทางบทบรรณาธิการพยายามชี้ให้เห็นว่าสังคมขณะนี้
ปัญหามากมาย ก่อนที่จะเสนอให้ทุกฝ่ายร่วมร่วมใจกันแก้ไขปัญหาต่างๆเหล่านี้ให้ผ่านพ้นไปได้
โดยสันติ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ประเทศผ่านความบอบช้ำอย่างหนัก ตอนนี้นำกำลังเผชิญปัญหาภาวะการชะลอ
ตัวของเศรษฐกิจทั่วโลก และยิ่งถูกรุมเร้าด้วยปัญหาการเมืองภายในประเทศ จนน่าเป็นห่วง
ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับประเทศ ดังนั้นทุกฝ่ายจะต้องร่วมกันนำเสนอเพื่อหาหนทางในเชิงสันติ
วิธีช่วยกันแก้ไขวิกฤตของชาติ การแตกหักหรือการใช้ความรุนแรงล้วนไม่ส่งผลดีให้กับ
บ้านเมืองรังแต่จะทำให้เกิดความสูญเสียในทุกๆด้านอย่างประเมินค่าไม่ได้...” หนังสือพิมพ์
กรุงเทพธุรกิจ 25 พ.ค 2551

หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ : 26 พ.ค. – 30 มิ.ย. 2551

1.วาทกรรมว่าด้วยการใช้ความรุนแรงของรัฐบาลต่อการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่ทางบทบรรณาธิการมุ่งตำหนิรัฐบาลว่าเป็นต้นเหตุที่ทำให้
เกิดการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ จนส่งผลเสียหายต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศ มีหน้าซ้ำเมื่อ
การชุมนุมเกิดขึ้นแทนที่รัฐบาลมุ่งจัดการอย่างถูกวิธีด้วยความสงบสันติ รัฐบาลกลับใช้แต่ความ
รุนแรง ยั่วยุ ทำร้ายฝ่ายพันธมิตรฯอยู่ตลอดเวลา การนำเสนอทั้งหมดเริ่มต้นจากการที่บท
บรรณาธิการนำเสนอว่าการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯที่เกิดขึ้น มีสาเหตุสำคัญมาจากรัฐบาลที่มุ่ง
แก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อตนเองและพวกพ้อง เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าว
ว่า

“...หากพูดอย่างตรงไปตรงมาแล้ว วิกฤตการเมืองในครั้งนี้น่าจะเกิดขึ้นมาจากรัฐบาล
เอง ที่พยายามขับเคลื่อนการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ซึ่งไม่ใช่ว่าไม่มีใครเตือนถึงการเคลื่อนไหวใน

การแก้ไขรัฐธรรมนูญ แต่ไม่ได้รับความสนใจ และในที่สุด การขับเคลื่อนทางการเมืองของรัฐบาลนั่นเองทำให้การเมืองเข้าสู่ทางตัน...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 3 มิ.ย 2551

“...ในช่วงสามเดือนที่ผ่านมา การแก้ไขรัฐธรรมนูญนั้นรัฐบาลให้ความสำคัญมาก ยิ่งกว่าการทำหน้าที่ในรัฐสภา ผลกระทบที่ตามมาแบบหลีกเลี่ยงไม่ได้ ก็คือความขัดแย้งของคนในชาติดังเช่นการชุมนุมของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ทั้งหมดนี้เป็นเพราะรัฐบาลไม่ได้มุ่งแก้ไขปัญหาของคนทั้งประเทศ แต่มุ่งแก้ปัญหาของตัวเอง...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 3 มิ.ย 2551

การชุมนุมที่เกิดขึ้น สร้างความเสียหายแก่ระบบเศรษฐกิจอย่างหนัก ทำให้รายจ่ายของประชาชนสูงขึ้น เกิดภาวะเงินเฟ้อ เกิดการชะลอการลงทุนจากต่างประเทศ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ปัญหาการเมืองและเศรษฐกิจกำลังกลายเป็นปัญหาที่ซ้อนกันจนรัฐบาลตกที่นั่งลำบาก โดยเฉพาะการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย เป็นปัญหาที่เหล่านักธุรกิจและนักลงทุนในประเทศแสดงความวิตกว่า จะมีผลกระทบต่อเสถียรภาพทางเศรษฐกิจของประเทศเนื่องจากภาวะขณะนี้ เศรษฐกิจอยู่ในช่วงชะลอตัว ในทางกลับกันเงินเพื่อกลับสูงขึ้น ประชาชนต้องใช้จ่ายมากขึ้นจากราคาสินค้าที่ปรับตัวสูงขึ้นอย่างมาก ความเป็นไปได้สูงที่เศรษฐกิจของไทยมีสิทธิทรุดต่ำลงกว่าที่ควรจะเป็นจนสูญเสียโอกาส...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 28 พ.ค 2551

“...บริบทของภาคประชาชนมักอ่อนไหว โดยเฉพาะภาคเอกชนที่ขาดความเชื่อมั่นต่อบรรยากาศความขัดแย้งทางการเมืองที่มีแนวโน้มบ่งบอกว่าอาจจะเกิดความรุนแรงมากขึ้น จนเกิดความกังวลว่า ผลกระทบจะมีต่อความเชื่อมั่นในระบบเศรษฐกิจไทยปีนี้ ทำให้การเติบโตต่ำกว่า 5% โดยนายประมนต์ สุธีวงศ์ ประธานสภาหอการค้าไทย ว่าขณะนี้ นักลงทุนต่างชาติกำลังวิตกปัญหาทางการเมืองของไทย หวั่นว่าจะเกิดปัญหาความรุนแรงขึ้น จึงมีการชะลอการลงทุนไปมากพอสมควร...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 29 พ.ค 2551

“...ปัญหาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจกำลังคุกคามโลก ซึ่งประเทศไทยย่อมหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะได้รับผลกระทบไปด้วย ล่าสุดผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย (ธปท) ก็ได้ออกมาเตือนแล้วว่าเราอาจเห็นตัวเลขเงินเฟ้อปรับขึ้นเป็นเลขสองหลัก ซึ่งถือว่าสูงมากสำหรับประเทศไทย...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 14 มิ.ย 2551

แต่ถึงแม้เศรษฐกิจของประเทศจะย่ำแย่เพียงใด รัฐบาลก็ยังไม่สนใจที่จะแก้ปัญหา กลับมุ่งแต่จะตอบโต้กลุ่มพันธมิตรด้วยความรุนแรงไม่ว่าจะเป็นการจะใช้กำลังเจ้าหน้าที่สลายการ

ชุมนุม อ่างว่าการชุมนุมเป็นการปิดกั้นการจลาจลสาธารณะ หรือการขู่จะตัดสัญญาการแพร่ภาพของสถานีโทรทัศน์ ASTV พร้อมเอาผิดผู้ประกอบการเคเบิลท้องถิ่นหากแพร่ภาพสัญญา ASTV เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...นายกรัฐมนตรีสัมคร สุนทรเวช กำลังมุ่งมันใช้ ปากทำร้ายประเทศไทยอย่างไม่สมควรจะปล่อยให้อยู่ในตำแหน่งผู้นำประเทศได้อีกต่อไป นายกรัฐมนตรีสัมครพูดชัดเจนสั่งการให้ตำรวจและทหาร จัดการแก้ไขสถานการณ์การชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย โดยอ้างว่าการชุมนุม ได้สร้างความเสียหายกับภาพลักษณ์ของประเทศไทย ในสายตาต่างชาติและกีดขวางการจราจรซึ่งถือว่ามีกฎหมาย...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 2 มิ.ย 2551

“...คำพูดผ่านวีดีโอคอนเฟอร์เรนซ์ของ ร.ต.อ.เฉลิม อยู่บำรุง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดทั่วประเทศมีนัยโดยไม่ต้องมีการตีความใดๆว่า หมายถึงการสั่งการให้ผู้ว่าราชการจังหวัดไปข่มขู่เพื่อเอาผิดกับผู้ประกอบการเคเบิลท้องถิ่น ทุกพื้นที่เพื่อไม่ให้ถ่ายทอดสดสัญญาณจากโทรทัศน์ดาวเทียมเอเชียทีวีที่มีการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยตามใบสั่งของนายสมัคร...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 16 มิ.ย 2551

ข้ออ้างของรัฐบาลในการที่จะใช้ความรุนแรงต่อกลุ่มพันธมิตรฯ ไม่ว่าจะเป็นการชุมนุมกีดขวางการจราจร และการตัดสัญญาการแพร่ภาพ ASTV ทางบทบรรณาธิการนำเสนอเพื่อแก้ต่างให้กับกลุ่มพันธมิตรฯ โดยในเรื่องการจลาจล แม้ว่าแม้การชุมนุมจะกีดขวางการจราจรแต่ก็เป็นการชุมนุมโดยสงบปราศจากอาวุธตามรัฐธรรมนูญ รัฐบาลจะใช้กำลังสลายไม่ได้ ส่วนในเรื่องของการแพร่สัญญาณภาพ ASTV ก็ได้รับความคุ้มครองจากรัฐธรรมนูญเช่นเดียวกัน รัฐบาลจะสั่งห้ามไม่ได้ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...แม้ว่าโดยข้อเท็จจริงแล้วกลุ่มพันธมิตรฯ ได้ชุมนุมกีดขวางการจราจรบริเวณถนนราชดำเนินนอกจริง แต่เป็นการชุมนุมอย่างสงบปราศจากอาวุธภายใต้สิทธิเสรีภาพของรัฐธรรมนูญ 2550 ซึ่งไม่มีความจำเป็นใดๆเลยที่นายสมัครจะสั่งใช้กำลังตำรวจและทหาร เพื่อจัดการกลุ่มพันธมิตรฯ สิ่งที่น่าายกรัฐมนตรีสัมครควรทำให้เห็นก่อนคือความพยายามอย่างสันติวิธีเพื่อให้กลุ่มผู้ชุมนุมย้ายออกจากบริเวณดังกล่าวเพื่อไม่ให้กระทบสิทธิของผู้อื่นตามที่อ้าง...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 2 มิ.ย 2551

“...แม้ว่าการชุมนุมอภิปรายของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจะเต็มไปด้วยความเผ็ดร้อนทางวาจา บางครั้งแกนนำบางคนได้ใช้ถ้อยคำหยาบคายและกล่าวหา

นายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีบางคนว่าทุจริตคอร์รัปชัน แต่รัฐบาลไม่มีสิทธิสั่งปิดโทรทัศน์ดาวเทียมเอเอสทีวีที่ยังอยู่ภายใต้คำสั่งคุ้มครองของศาลปกครองสูงสุด อีกทั้งการเผยแพร่สัญญาณรายการจากโทรทัศน์ดาวเทียมเอเอสทีวีเป็นสิทธิอันชอบธรรมและเป็นวิจรรณญาณของผู้ประกอบการเคเบิลท้องถิ่นที่ได้รับการคุ้มครองจากรัฐธรรมนูญฉบับปี 2550...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 16 มิ.ย 2551

ทางบทบรรณาธิการยังตำหนิรัฐบาลเพิ่มเติมว่า การพยายามใช้ความรุนแรงของรัฐบาลเช่นนี้ ยิ่งทำให้เศรษฐกิจของประเทศแย่ลงไปอีก พร้อมกับนำเสนอให้เห็นผลสำรวจความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อรัฐบาล ที่มีระดับลดลง เพื่อแสดงให้เห็นว่าสิ่งที่รัฐบาลกำลังดำเนินการอยู่ในขณะนี้ ไม่เป็นที่พอใจของประชาชน เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวไว้ว่า

“...ความพยายามของนายกรัฐมนตรีสมัครเช่นนี้น่าจะเป็นภาพลักษณ์ที่ทำให้ชาวต่างประเทศเกิดอาการตกใจจนหวั่นวิตกเลิกเข้ามาลงทุนในประเทศไทย มากกว่าการชุมนุมอย่างสงบที่ถือเป็นเหตุการณ์ปกติในประเทศที่ปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตย นายกรัฐมนตรีสมัครจึงไม่เหมาะสมจะเป็นผู้นำประเทศอีกต่อไป เพราะทำร้ายประเทศครั้งแล้วครั้งเล่ามากกว่าการใช้สติปัญญาแก้ไขปัญหาด้วยสันติ...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 2 มิ.ย 2551

“...คะแนนนิยมในตัวนายกรัฐมนตรีเข้าข่ายวิกฤตศรัทธา ที่บอกเช่นนี้เพราะจากการสำรวจของเอแบคโพลล์ เมื่อเดือนพฤษภาคม หล่นเหลือ 21.4% ร่วงลงมาจากการสำรวจเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ที่อยู่ระดับ 45.4% ซึ่งปกติแล้ว เพียงแค่คะแนนนิยมต่ำกว่า 50% ถือว่าสถานการณ์ร้ายแยะเอากการแล้ว...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 7 มิ.ย 2551

นอกจากนี้ทางบทบรรณาธิการ ยังได้นำรัฐบาลชุดปัจจุบัน ไปเปรียบเทียบกับรัฐบาลชุดที่แล้ว โดยเปรียบเทียบว่าแม้รัฐบาลชุดที่แล้วจะได้ชื่อว่าเป็นรัฐบาลเผด็จการ แต่ก็ยังดีกว่ารัฐบาลชุดที่มาจาก การเลือกตั้งแต่ไม่สามารถทำงานให้ดีเท่าได้ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...เมื่อประเมินสถานการณ์เศรษฐกิจในช่วง 2-3 ที่ผ่านมา เราก็จะเห็นว่าแม้รัฐบาลจะมาจาก การเลือกตั้ง แต่ก็ไม่ได้ทำงานดีกว่ารัฐบาลชุดก่อนที่ถูกตราหน้าว่า เป็นรัฐบาลเผด็จการ ยิ่งกว่านั้น สถานการณ์เศรษฐกิจของประเทศก็ดูแย่งเรื่อยๆ โดยเฉพาะผลกระทบที่เกิดขึ้นกับคนระดับล่างจากค่าครองชีพ...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 27 พ.ค 2551

ในตอนท้ายของชุดวาทกรรม ทางบทบรรณาธิการได้เรียกร้องให้ทุกฝ่ายสมานฉันท์ซึ่งกันและกัน พร้อมเสนอแนะทางออกให้กับคู่ขัดแย้งทั้ง 2 ฝ่าย คือรัฐบาลต้องใส่ใจการเคลื่อนไหวภาคประชาชนให้มากกว่านี้ และไม่ใช้ความรุนแรงในการจัดการกับกลุ่มผู้ชุมนุม ส่วนฝ่ายพันธมิตรฯ ก็ต้องมีความชัดเจนในการเคลื่อนไหว ยอมรับฟังความคิดเห็นที่แตกต่างบ้าง และหลีกเลี่ยงการปะทะกันทุกรูปแบบ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...เราเห็นว่าสถานการณ์เช่นนี้ ในส่วนของรัฐบาล การดำเนินนโยบายใดๆ หรือออกกฎระเบียบใดๆ ต้องเห็นแก่ส่วนรวมเป็นหลัก และยึดมั่นภายใต้เสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบ ปราศจากอาวุธ เนื่องจากที่ผ่านมา ภาพลักษณ์รัฐบาลนอกจากไม่ใส่ใจการเคลื่อนไหวการเมืองภาคประชาชนแล้ว ยังหาช่องทางที่จะขัดขวางอีกต่างหาก ขณะเดียวกันนโยบายอีกหลายเรื่องสุ่มเสี่ยงให้เกิดข้อสงสัยว่ามีผลประโยชน์ใดแอบแฝงอยู่...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 21 มิ.ย 2551

“...ฝ่ายพันธมิตรต้องมีความชัดเจนในการเคลื่อนไหว เพื่อไม่ให้เกิดข้อสงสัยได้ว่ายกระดับการเคลื่อนไหวไปเรื่อยๆ มิฉะนั้นความรู้ความชอบธรรมจะน้อยลง เปิดช่องให้กลุ่มที่คิดเห็นแตกต่างใช้เป็นเงื่อนไขในการชุมนุมต่อต้าน ซึ่งสุ่มเสี่ยงต่อการประทะได้ตลอดเวลา ขณะเดียวกันแนวทางการเคลื่อนไหวที่พยายามหลีกเลี่ยงการปะทะกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ถือเป็นแนวทางที่ถูกต้อง เพราะหากตราบใดเคลื่อนไหวอยู่ภายใต้กรอบรัฐธรรมนูญก็จะมี ความชอบธรรมเสมอ...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 21 มิ.ย 2551

“...เราเห็นว่าทุกฝ่ายจะต้องร่วมกันหาทางออกอย่างจริงจัง หาไม่แล้ว สังคมก็จะวนเวียนอยู่กับการประท้วงหรือมีอบ การเรียกร้องประชาธิปไตยก็ไม่มีจุดหมายอีกต่อไป เพราะเราไม่พยายามสร้างสรรค์ให้เกิดขึ้นแต่กลับทำลายเมื่อมีโอกาสได้มา...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 27 พ.ค 2551

“...กลุ่มเผชิญหน้า 2 ขั้วรวมทั้งแนวร่วมทุกส่วน น่าจะตระหนักและยอมรับความคิดเห็นจากภาคส่วนสังคมที่เป็นกลาง ซึ่งช่องที่เป็นหนทางไม่ให้ประเทศเกิดความเสียหาย ให้ใช้จิตสำนึกเพื่อชาติมากกว่ามุ่งแต่ประโยชน์ฝ่ายตัวเอง...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 28 พ.ค 2551

“...คำเรียกร้องง่ายๆ ว่าให้ทุกฝ่ายถอยคนละก้าว เป็นข้อเรียกร้องที่เป็นนามธรรม และการเรียกร้องลักษณะนี้มีมานานแล้ว อย่างไรก็ตาม เราเห็นว่าทุกฝ่ายควรฟังคนอื่น ๆ ในสังคมอย่างจริงจังเสียที ก่อนจะหาทางออกไม่ได้และเช่นหมาแบบให้ตายไปข้าง...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 3 มิ.ย 2551

หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ : 1- 31 ก.ค. 2551

1.วาทกรรมว่าด้วยกระบวนการตุลาการภิวัตน์

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่มุ่งปกป้องสถาบันตุลาการที่ถูกโจมตีจากฝ่ายรัฐบาล เนื่องจากในช่วงเวลานี้สถาบันตุลาการหรือกระบวนการตุลาการภิวัตน์ได้เข้ามามีบทบาทในการแก้ปัญหาต่างๆของประเทศ การออกมาปกป้องดังกล่าวก็เพื่อแสดงให้เห็นว่าสภาวะบ้านเมืองในขณะนี้ มีเพียงสถาบันตุลาการเท่านั้นที่จะเป็นที่พึ่งแก่คนในสังคมได้ โดยเบื้องต้นทางทบพรรคณาธิการนำเสนอให้เห็นบทบาทของตุลาการภิวัตน์ ที่เข้าไปตรวจสอบการทำงานของรัฐบาล เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...สัปดาห์นี้ น่าจะมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองในหลายๆด้าน เมื่อศาลได้นัดหมายคู่ความให้มารับฟังคำพิพากษาและตัดสินคดีทางการเมืองหลายคดี ที่น่าจะมีผลต่อสถานะของรัฐบาล เริ่มจากวันจันทร์ที่ 7 กรกฎาคม ศาลรัฐธรรมนูญจะพิจารณาว่าแถลงการณ์ร่วมรัฐบาลไทย-กัมพูชากรณีเขาพระวิหารจะขัดรัฐธรรมนูญหรือไม่ ต่อมาวันอังคารที่ 8 กรกฎาคม ศาลฎีกาองค์คณะคดีเลือกตั้งนัดฟังคำพิพากษาคดีใบแดงนายยงยุทธ ดิยะไพรัช รองหัวหน้าพรรคพลังประชาชน ถ้าหากนายยงยุทธถูกใบแดงจะนำไปสู่กระบวนการยุบพรรคพลังประชาชนของคณะกรรมการเลือกตั้ง หลังจากนั้นวันที่ 28 , 30 , 31 กรกฎาคม จะมีการพิจารณาขององค์คณะผู้พิพากษาว่าจะรับคำร้องคดีหยวนบนดิน คดีธนาการเพื่อการส่งออกและนำเข้า รวมทั้งศาลอาญานัดพิพากษาคดีเสียงภาษีการโอนหุ้นของอดีตนายกรัฐมนตรี พ.ต.ท.ทักษิณ และครอบครัว...”

หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 7 ก.ค 2551

ผลจากกระบวนการตุลาการภิวัตน์ดังกล่าว ทำให้รัฐบาลแสดงความไม่พอใจ และกล่าวว่า เป็นเกมการเมืองที่ต้องการกดดันผลักดันให้รัฐบาลทำงานไม่ได้ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...นายสมัครยังคงมีแนวคิดไม่เปลี่ยนแปลงมาตั้งแต่ต้นว่ากระบวนการทางการเมืองทั้งหมดที่เกิดขึ้นนั้น มาจากการกดดันผลักดันทางการเมือง หรือ จ้องเด็ดหัว คนของรัฐบาลนั้นหมายความว่า กระบวนการยุติธรรมทั้งหมดที่เกิดขึ้นในขณะนี้ตามสายตาของนายสมัครนั้น ไม่ใช่เรื่องของกฎหมายบ้านเมือง แต่เป็นเรื่องของเกมการเมืองที่ฝ่ายตรงข้ามพยายามใช้เล่นงาน...”

หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 12 ก.ค 2551

การแสดงความไม่พอใจของรัฐบาลดังกล่าว ทางบทบรรณาธิการนำเสนอตอบได้ว่า จริงๆ แล้วเรื่องราวทุกอย่างที่กระบวนการตุลาการภิวัฒน์กำลังตรวจสอบรัฐบาลอยู่ ล้วนเป็นสิ่งที่รัฐบาลทำตัวเองทั้งสิ้น เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...แท้จริงแล้วหากย้อนกลับไปในช่วงต้นรัฐบาล ที่นายสมัครมักจะพูดถึง มือที่มองไม่เห็น รวากับว่ามีกระบวนการดังกล่าวอยู่จริงทั้งที่เรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นในขณะนี้ ล้วนแต่เกิดจากฝ่ายผู้นำรัฐบาลเองทั้งสิ้น...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 12 ก.ค 2551

รัฐบาลยังแสดงความไม่พอใจเพิ่มขึ้น ด้วยการกล่าวหาว่าการทำงานของกระบวนการตุลาการภิวัฒน์ เป็นการก้าวก้าวอำนาจของฝ่ายบริหาร เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...นายกรัฐมนตรีสมัครยังแสดงถึงความไม่เชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรม ถึงขั้นพุดจาผ่านรายการรายการสนทนาภาษาสมัครกล่าวในทำนองว่า อำนาจตุลาการก้าวก้าว อำนาจฝ่ายบริหารจนทำให้รัฐบาลทำงานไม่ได้ในกรณีการออกแถลงการณ์ร่วมการขึ้นทะเบียนปราสาทเขาพระวิหารให้เป็นมรดกโลกที่จะต้องผ่านความเห็นชอบจากสภาผู้แทนราษฎร...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 14 ก.ค 2551

ในประเด็นนี้ทางบทบรรณาธิการนำเสนอตอบได้ว่า การทำงานของกระบวนการตุลาการภิวัฒน์ที่เกิดขึ้นไม่ใช่การก้าวก้าว แต่เป็นการถ่วงดุลอำนาจระหว่าง 3 ฝ่าย คือ นิติบัญญัติ บริหาร และตุลาการ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...กลไกระบบการตรวจสอบ และถ่วงดุลอำนาจระหว่างฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหารและฝ่ายตุลาการที่นายสมัครกล่าวโจมตี เป็นพื้นฐานสำคัญในสังคมที่เจริญแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายใต้บทบัญญัติรัฐธรรมนูญปี 2550 ที่ได้สร้างกลไกการตรวจสอบและถ่วงดุลอำนาจไว้อย่างดี ยากต่อการแทรกแซงจากฝ่ายการเมือง...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 14 ก.ค 2551

ทางรัฐบาลยังตำหนิการทำงาน of กระบวนการตุลาการภิวัฒน์ต่อไป โดยกล่าวว่าการตรวจสอบดังกล่าว ทำให้รัฐบาลทำงานลำบาก การจะไปลงนามความร่วมมืออะไรกับต่างประเทศ ก็ทำไม่ได้ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...นายกรัฐมนตรียังแสดงความเข้าใจถึงสภาวะที่รัฐบาลทำงานบริหารไม่ราบรื่น โดยกล่าวอ้างในเรื่องระบบที่เป็นเสมือนเครื่องมือบั่นทอนรัฐบาลซึ่งความหมายของ นายกรัฐมนตรีก็คือรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันและระบุว่าฝ่ายตรงข้ามใช้ระบบดังกล่าวมา จัดการคนในรัฐบาลจนเกิดผลเสียดังเช่นกรณีการขึ้นทะเบียนปราสาทเขาพระวิหารร่วมไทย- กัมพูชา จนทำให้รัฐมนตรีที่เหลือไม่กล้าไปลงนามกับประเทศต่างๆเพราะกลัวจะถูกตัดสิน เหมือนกรณีข้างต้น...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 16 ก.ค 2551

ในประเด็นนี้ทางบพบรรณธิการนำเสนอได้ตอบว่า การตรวจสอบเช่นนี้มีมานานแล้ว แต่ รัฐบาลไม่เคยสนใจ เมื่อทำผิดก็มาโวยวายหาว่าถูกฝ่ายตรงข้ามกลั่นแกล้งทั้งๆที่จริงแล้ว รัฐบาลนี้ แหละที่ไม่เคยสนใจกฎระเบียบเหล่านี้ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบพบรรณธิการที่กล่าวว่า

“...เรื่องนี้นายกรัฐมนตรีกำลังกล่าวโทษระบบที่ไม่เอื้อต่อการทำงานของรัฐบาลทั้ง ที่การนำเรื่องซึ่งมีผลกระทบต่อประเทศเข้าสู่ที่ประชุมสภาถูกกำหนดไว้เพื่อให้เกิดความ รอบคอบ ผ่านการซักถามถึงผลดีผลเสีย...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 16 ก.ค 2551

“...เรื่องนี้ไม่ใช่ว่าจะไม่เคยมีใครทักท้วงมาก่อน ทั้งการเมืองและนักวิชาการต่าง เคยออกมาเตือนแล้วว่าการออกแถลงการณ์ร่วมนั้นขัดรัฐธรรมนูญแต่รัฐบาลไม่ฟังเสียง เหล่านี้กลับกล่าวหาว่าเป็นพวกฝ่ายตรงข้ามที่คอยดิสเครดิตจึงทำลาย...” หนังสือพิมพ์ กรุงเทพธุรกิจ 9 ก.ค 2551

พร้อมกันนี้ทางบพบรรณธิการยังได้นำเสนอเพื่อปกป้องรัฐธรรมนูญ ว่าเปรียบเสมือน กฎหมายแม่ที่ให้อำนาจแก่กระบวนการตุลาการภิวัตน์ รัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันนี้คืออยู่แล้ว แต่ รัฐบาลต่างหากที่เข้ามาแล้วไม่สนใจตัวบทกฎหมายของรัฐธรรมนูญ เมื่อทำผิดก็โทษรัฐธรรมนูญ ว่าไม่ดี โดยไม่เคยพิจารณาตัวเองว่าทำถูกต้องหรือไม่ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบพ บรรณธิการที่กล่าวว่า

“...รัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันถูกร่างขึ้นในช่วงเปลี่ยนผ่าน นำเอาบทเรียนในอดีตที่ เกิดวิกฤตต่อบ้านเมืองมาบังคับใช้ในรัฐธรรมนูญ เมื่อรัฐบาลได้รับเลือกตั้งเข้ามาและเกิดผล บังคับใช้ตามรัฐธรรมนูญ การไม่ยอมรับกติกา ไม่ยอมรับการตรวจสอบขององค์กรอิสระ ใน ลักษณะการกล่าวโทษว่าเป็นต้นเหตุให้ฝ่ายบริการและนิติบัญญัติทำงานได้ลำบาก จึง เดินหน้าแก้ไขรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่สมควรอยู่แล้ว แต่รัฐบาลและฝ่ายต่างๆที่ต้องการ แก้ไขรัฐธรรมนูญ น่าจะพิจารณาไต่ตรองว่าต้นเหตุที่นำไปแล้วมาจากสิ่งใดกันแน่ จาก พฤติกรรม จากการกระทำ จากผลประโยชน์ทับซ้อนที่ทำให้วันนี้ปรากฏผลอย่างที่เป็นอยู่...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 16 ก.ค 2551

ทางบทบรรณาธิการยังนำคำหnikการโจมตีสถาบันตุลาการของรัฐบาลว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่กำลังอยู่ในการตรวจสอบนั้น ล้วนเกิดมาจากการกระทำที่ไม่โปร่งใสของรัฐบาลทั้งสิ้น และไม่เหมาะสมอย่างยิ่งที่ผู้นำประเทศอย่างนายกรัฐมนตรีจะออกมากล่าวโทษไม่ยอมรับกติกาของบ้านเมืองเช่นนี้ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ด้วยบุคลิกทำที่ดังกล่าวของนายกรัฐมนตรี ไม่ได้ช่วยสร้างความเชื่อมั่นทางการเมืองและไม่ได้ช่วยสร้างความเชื่อมั่นว่ารัฐบาลจะแก้ไขปัญหาอะไรได้ สิ่งสำคัญจะกลายเป็นปัจจัยในการบั่นทอนทำให้เกิดความหวุ่นไหวในตัวรัฐบาลและเสถียรภาพของรัฐบาล ซึ่งสังคมจะเสื่อมศรัทธาลงไปเรื่อยๆ ทางที่ดีที่สุดนายกรัฐมนตรึควรลดทำที่มุ่งกล่าวหาว่ามีขบวนการจ้องทำลายล้าง แต่หันกลับมาเดินหน้าเรียกความเชื่อมั่นและแก้ปัญหาให้กับประชาชนด้วยการทำงานอย่างเป็นระบบ ทำตามนโยบายที่ประกาศไว้ เพราะหากนายกรัฐมนตรึยังคงมีพฤติกรรมเช่นนี้ต่อไป รัฐบาลชุดนี้ก็จะเสื่อมไปจากด้วยการกระทำของตัวเอง...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 5 ก.ค 2551

“...เราเห็นว่าทำที่ของนายสมัครต่อกระบวนการยุติธรรมของประเทศในขณะนี้ กำลังสร้างปัญหาให้กับสังคมอย่างมาก นายสมัครเป็นถึงผู้นำประเทศซึ่งการแสดงทำที่เช่นนี้ ถือว่าไม่สมควรอย่างยิ่ง เพราะหากผู้นำไม่ยอมรับกติกาของบ้านเมือง ก็น่าเป็นห่วงว่าสังคมจะอยู่ต่อไปอย่างไร และต่อไปคนก็จะยึดเป็นแบบอย่างไม่ยอมรับกติกาส่วนร่วม...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 12 ก.ค 2551

“...การที่รัฐบาลไม่ยอมรับกติกาของบ้านเมือง โดยกล่าวหาองค์กรอิสระว่าเลือกปฏิบัติ มาตามแผนของฝ่ายตรงข้ามที่วางไว้ เป็นการพูดในเชิงใส่ร้าย เพราะหลายๆเรื่องที่มีการชี้ขาดตัดสิน ต่างเกิดจากการกระทำของคนในรัฐบาลเองทั้งสิ้น ไม่ได้เกิดจากการป้ายสีหรือปั้นหลักฐานอันเป็นเท็จ จึงทำให้เข้าใจได้ไม่ยากว่าอาการตอนนีของรัฐบาลถึงเข้าขั้นโคม่า...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 23 ก.ค 2551

ในตอนท้ายของชุดวาทกรรม ทางบทบรรณาธิการได้เรียกร้องให้คนในสังคมเชื่อมั่นในสถาบันตุลาการ และกระบวนการตุลาการวิวัฒน์ว่าจะเป็นทางออกที่ดีให้แก่สังคมได้ พร้อมเรียกร้องให้คนในสังคมออกมาปกป้องสถาบันตุลาการ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...เราเห็นว่าปัญหาความขัดแย้งในสังคมขณะนี้ เกิดจากความพยายามทำลายอำนาจของกระบวนการยุติธรรม ทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยเฉพาะการวิพากษ์วิจารณ์การ

ตัดสินของศาล ดังนั้น หากเราเห็นว่ากระบวนการยุติธรรมโดยตัวบทกฎหมายยังเป็นสิ่งจำเป็นของระบอบประชาธิปไตย เราก็จำเป็นต้องยึดถือคำสั่งของศาลอย่างเคร่งครัด หากไม่แล้วสังคมไทยคงอยู่ยาก...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 2 ก.ค 2551

“...สังคมควรฝากความหวังไว้กับสถาบันตุลาการ และกระบวนการยุติธรรมที่จะเป็นที่พึ่งสุดท้ายในภาคีความขัดแย้งทางการเมืองให้ผ่านพ้นไปอย่างสันติ สังคมควรเชื่อมั่นว่า สถาบันตุลาการจะดำรงความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมที่จะมีบทบาทช่วยนำไปสู่การแก้ไขวิกฤตการณ์ทางการเมืองได้อย่างมาก...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 7 ก.ค 2551

“...ดังนั้นในห้วงที่การเมืองกำลังก้าวไปสู่จุดเปลี่ยน โดยเฉพาะการตัดสินของตุลาการ ซึ่งแน่นอนว่าย่อมเป็นที่ไม่ถูกใจของทุกฝ่าย แต่ทุกฝ่ายต้องเคารพการตัดสินของสถาบันหลักของประเทศ ไม่ควรสร้างความวุ่นวายหรือก่อให้เกิดวิกฤตรุนแรงไปมากกว่านี้ และมีสติที่จะก้าวต่อไปข้างหน้า เพราะการเมืองต้องมีทางออกด้วยวิถีทางการเมือง...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 9 ก.ค 2551

2. วาทกรรมว่าด้วยเรื่องปราสาทเขาพระวิหาร

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่มุ่งตำหนิรัฐบาลอย่างรุนแรง ในกรณีที่รัฐบาลไปเซ็นยินยอมให้กัมพูชาขอขึ้นทะเบียนเขาพระวิหารเป็นมรดกโลกแต่เพียงฝ่ายเดียว ซึ่งในเวลาต่อมาองค์การยูเนสโกก็ตัดสินให้กัมพูชาได้สิทธิในเขาพระวิหารแต่เพียงฝ่ายเดียวตามที่ไทยได้ไปเซ็นยินยอมไว้ ทำให้เหตุการณ์บานปลายตามมาเมื่อเกิดการประท้วงของคนไทยตามแนวชายแดนที่ไม่เห็นด้วยกับการตัดสินขององค์การยูเนสโก จนเกิดการปะทะกันระหว่างชาวไทยกับชาวกัมพูชา รวมไปถึงการเสริมกำลังทหารเข้าปะชิดชายแดนของทั้ง 2 ประเทศ โดยเบื้องต้นทางทบพรณธิการนำเสนอให้เห็นความวุ่นวายอันเนื่องมาจากการไปลงนามยกปราสาทเขาพระวิหารแก่กัมพูชา เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในทบพรณธิการที่กล่าวว่า

“...ลำดับเหตุการณ์เขาพระวิหาร ที่รัฐบาลไทยได้ไปยินยอมออกแถลงการณ์ร่วมกับรัฐบาลกัมพูชา เพื่อสนับสนุนให้กัมพูชาขึ้นทะเบียนปราสาทเขาพระวิหารเป็นมรดกโลกแต่เพียงฝ่ายเดียว จนนำไปสู่การประท้วงของกลุ่มต่างๆ โดยเฉพาะกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ที่บางส่วนได้เดินทางไปชุมนุมประท้วงที่บริเวณปราสาทจนปะทะกับกลุ่มชาวบ้านที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ จนกลายเป็นเหตุการณ์คนไทยทะเลาะกับคนไทยแตกความสามัคคีกันเอง จากนั้นรัฐบาลกัมพูชาก็ได้ยื่นคำขาดมายังรัฐบาลไทยให้ถอนทหารออกไปจากพื้นที่ทับซ้อนโดยรัฐบาลกัมพูชาได้อ้างว่าพื้นที่ดังกล่าวตกเป็นของกัมพูชาไปแล้ว...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 21 ก.ค 2551

การสูญเสียปราสาทพระวิหารแก่กัมพูชาครั้งนี้ ทางทบพรณาธิการพยายามนำเสนอให้เห็นว่าเป็นความตั้งใจของรัฐบาลไทยที่มีผลประโยชน์แอบแฝงกับรัฐบาลกัมพูชา จึงยกปราสาทพระวิหารให้ โดยไม่สนใจความถูกต้อง จนนำมาซึ่งการเสียดินแดนในที่สุด เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในทบพรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ประเด็นปราสาทพระวิหารที่สำคัญกับความสำเร็จของกัมพูชา ส่วนหนึ่งเป็นเพราะก่อนหน้านี้ มีทำที่ยินยอมและสนับสนุนอย่างแข็งขันของรัฐบาลไทย ทั้งผ่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ และนายกรัฐมนตรี...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 8 ก.ค 2551

“...กรณีปราสาทพระวิหาร ที่เกิดขึ้นเนื่องจากที่ผ่านมาความพยายามเร่งร้อน ไปทำข้อตกลงร่วม และผ่านความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีของฝ่ายไทย แทนที่จะใช้ความรอบคอบเชิงกฎหมาย เป็นการสะท้อนให้เห็นปรากฏการณ์ที่น่าสงสัย ถึงขั้นยอมละเลยความถูกต้องของรัฐธรรมนูญ และเมื่อคนในชาติสงสัยถึงการเสียดินแดนในอนาคต กลับไม่มีภาวะกระหึ้นกระหือหรือ จากผู้นำในการปกป้องความรู้สึกและชี้แจงข้อสงสัยของประชาชนให้เกิดความกระจ่าง ตรงกันข้ามรัฐบาลกลับเลือกที่จะรักษาความรู้สึกของรัฐบาลกัมพูชามากกว่า...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 15 ก.ค 2551

“...อันที่จริงปัญหาที่เกิดขึ้นในขณะนี้ เป็นเพียงปลายเหตุเท่านั้น ต้นตอปัญหาทั้งหมดมาจากความพยายามทำเรื่องการขึ้นทะเบียนปราสาทพระวิหารเป็นมรดกโลก และรัฐบาลทั้งสองตกลงกันแบบเงียบ โดยเฉพาะรัฐบาลของนายสมัคร สุนทรเวช นายกรัฐมนตรีที่ไม่อาจตอบข้อสงสัยของสังคมได้ และดูเหมือนว่ายิ่งรัฐบาลพยายามชี้แจงมากเท่าไร คนก็ยิ่งไม่เชื่อถือมาเท่านั้น ซึ่งเป็นผลมาจากการกระทำเรื่องระดับชาติแบบลับๆล่อๆ...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 8 ก.ค 2551

ในตอนท้ายของชุดวาทกรรม ทางทบพรณาธิการแสดงความชื่นชมนายเดช บุนนาค ที่เข้ามารับตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ ว่าเป็นบุคคลที่มีผลงานและเกียรติประวัติเป็นที่ยอมรับ และเป็นความหวังหนึ่งเดียวของประเทศในเรื่องปราสาทพระวิหารในขณะนี้ ซึ่งการกล่าวชื่นชมนายเดชนี้ อาจทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกสนับสนุนกลุ่มพันธมิตรฯเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากนายเดชเป็นบุคคลที่อยู่ฝ่ายเดียวกับการเคลื่อนไหวของกลุ่มพันธมิตรฯในช่วงที่ผ่านมา เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในทบพรณาธิการที่กล่าวว่า

“...นายเดช บุนนาค มีอดีตและเกียรติประวัติของอดีตนักการทูตที่ได้รับการยอมรับอย่างสูงทั้งในประเทศและระหว่างประเทศ นายเดชผ่านการดำรงตำแหน่งสำคัญๆ ในฐานะเอกอัครราชทูตประจำประเทศสำคัญๆ เช่น จีน ฝรั่งเศส สหรัฐอเมริกา และผู้แทนถาวรประจำสหประชาชาติ รวมทั้งยังเป็นที่ปรึกษาสำนักพระราชเลขานุการ 11 สำนักพระราชวัง ภายหลังที่เกษียณอายุราชการในตำแหน่งสูงสุดคือปลัดกระทรวงการต่างประเทศ...”
หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 28 ก.ค. 2551

“...นายเดช บุนนาค รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศคนใหม่ จึงเป็นความหวังหนึ่งเดียวของคนไทยทั้งประเทศที่แทบไม่เหลือทางเลือกอื่นใดในสถานการณ์ที่เสื่อมถอยเช่นนี้ ในการแก้ปัญหาข้อพิพาทระหว่างไทย-กัมพูชาให้ผ่านพ้นไปโดยที่ประเทศไทยไม่ต้องตกเป็นเบี้ยล่างอีกต่อไปในการเจรจา รวมทั้งยังฝากความหวังในการเร่งกอบกู้เกียรติภูมิของกระทรวงการต่างประเทศให้กลับมาเป็นที่ยอมรับจากสังคมไทยและสังคมโลกอีกครั้ง...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 28 ก.ค. 2551

หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ : 1- 31 ส.ค. 2551

1. วาทกรรมว่าด้วยการใช้ความรุนแรงของรัฐบาลต่อการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่มุ่งตำหนิการทำงานของรัฐบาล ในกรณีที่รัฐบาลไม่พยายามที่จะคลี่คลายการชุมนุมที่เกิดขึ้นให้จบลงอย่างสันติ แต่กลับใช้ความรุนแรง การยั่วยุเพื่อตอบโต้กลุ่มผู้ชุมนุมอย่างต่อเนื่อง เริ่มตั้งแต่การที่รัฐบาลเสนอร่างพระราชบัญญัติการจักระเบียบการชุมนุมที่สาธารณะ ที่ระบุให้การชุมนุมสาธารณะทุกประเภทต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐบาลก่อน เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...การเสนอร่างพระราชบัญญัติ จักระเบียบการชุมนุมที่สาธารณะ ซึ่งรับบาลผลักดันเข้าสู่สภาสอตรงกับท่าทีของนายกรัฐมนตรีที่เห็นดีเห็นงามกับการขับเคลื่นให้มีกฎหมายควบคุมการชุมนุม โดยอ้างถึงการปลุกระดมให้คนเข้ามาร่วมชุมนุม ผ่านสื่อโทรทัศน์ วิทยุกระจายเสียงที่ภาครัฐเห็นว่าต้องมีการเซ็นเซอร์ และยกเหตุผลว่ามีการนำเรื่องที่เป็นเท็จมากล่าวหาอย่างเลื่อนลอย ส่งผลกระทบต่อให้เกิดความเสียหายต่อรัฐ ดังนั้นหากจะมีการใช้สื่อเผยแพร่จะต้องผ่านการพิจารณาอนุญาตก่อน พร้อมยกตัวอย่างในต่างประเทศเข้ามาประกอบให้เกิดน้ำหนักว่าบางประเทศก็มีกฎหมายประเภทนี้บังคับใช้...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 6 ส.ค. 2551

การเสนอร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว ทางบทบรรณาธิการแสดงท่าทีไม่เห็นด้วยอย่างชัดเจน โดยตำหนิว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ให้อำนาจรัฐในการจัดการการ

ชุมนุมมากเกินไป จนอาจนำมาสู่ความรุนแรงภายหลังได้ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...การที่ลุกขึ้นมาผลักดันร่างกฎหมายฉบับนี้ด้วยข้ออ้างใดๆก็ตาม ก็ไม่ควรเอากฎหมายที่ลิดรอนสิทธิมาใช้เป็นเครื่องมือทางการเมือง ที่จะส่งผลให้เกิดความเสื่อมถอยต่อระบบลง และเป็นการใช้อำนาจฝ่ายรัฐไปในทางมิชอบไม่เป็นธรรม และที่สำคัญไม่ใช่วิธีทางออกที่เหมาะสมในการแก้ไขความขัดแย้งหรือความแตกแยกได้ แต่เป็นการใช้อำนาจที่กดขี่ฝ่ายตรงข้ามอันอาจนำมาสู่ความรุนแรงได้เหมือนในอดีต...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 6 ส.ค 2551

“...การชุมนุมของประชาชนที่เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ หากมีการล่องละเมิดสิทธิของผู้อื่น หรือกระทบให้เกิดความเสียหายต่อรัฐ ผู้ได้รับผลกระทบก็สามารถใช้ช่องทางทางตุลาการในการเรียกร้องความเป็นธรรมได้ ดังเห็นได้จากการให้ความเป็นธรรมกรณีการจัดระเบียบการปิดการจราจรตลอดจนการใช้เครื่องกระจายเสียงของกลุ่มผู้ชุมนุม ดังนั้นฝ่ายตุลาการจึงเป็นองค์กรที่จะเข้ามาคลี่คลายปัญหาได้อย่างดีที่สุดแต่ไม่ใช่การนำอำนาจในเรื่องการควบคุมการชุมนุมไปให้กับฝ่ายบริหารอย่างรัฐบาลซึ่งมีแต่จะยิ่งสร้างปัญหา...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 6 ส.ค 2551

นอกเหนือจากพระราชบัญญัติจัดระเบียบการชุมนุมในที่สาธารณะ ทางรัฐบาลยังมีแนวโน้มที่จะใช้ความรุนแรงอย่างต่อเนื่องด้วยการกล่าวโจมตีสถานีโทรทัศน์ ASTV ว่าเป็นรายการที่ไม่ดีใช้ถ้อยคำหยาบคาย เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...รายการสนทนาภาษาสมัคร ทางสถานีโทรทัศน์แห่งประเทศไทยช่อง 11 หรือเอ็นบีที ได้เริ่มกลับเข้ามาสู่เนื้อหาที่ยั่วให้เกิดความแตกแยกและความไม่สร้างสรรค์เช่นเดิม ภายหลังจากที่นายกรัฐมนตรี สมัคร สุนทรเวช ได้กล่าวชื่นชมรายการความจริงวันนี้ ว่าเป็นรายการที่ดี มีเหตุผล ไม่เคยให้ร้ายคนอื่น เมื่อกับรายการของกลุ่มผู้ชุมนุมที่ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ดาวเทียมเอเอสทีวี ที่ใช้ถ้อยคำหยาบคายด่ารัฐบาลว่าเป็นสัตว์นรก...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 18 ส.ค 2551

การตอบโต้สถานีโทรทัศน์ ASTV ดังกล่าว ทางบทบรรณาธิการแสดงท่าที่ไม่เห็นด้วย พร้อมกับตำหนิรัฐบาลว่า รัฐบาลมีช่องทางอื่นๆอีกมากมายในการที่จะชี้แจงตอบโต้การกล่าวหาของกลุ่มพันธมิตรฯอย่างเหมาะสม แต่รัฐบาลกลับไม่ทำและเลือกที่จะใช้ความรุนแรง เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...แม้ว่าโทรทัศน์ดาวเทียมเอเอสทีวีจะได้รับควบคุมครองจากศาลปกครอง แต่ไม่ได้หมายความว่ารัฐบาลไม่สามารถดำเนินการใดๆได้ในการแก้ไขข้อกล่าวหาต่างๆ ด้วยการชี้พื้นที่สื่อของรัฐในการชี้แจงอย่างถูกต้องเหมาะสมซึ่งไม่ได้มีเฉพาะช่อง 11 แต่รัฐบาลก็ไม่เคยทำ...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 18 ส.ค 2551

ความพยายามที่สื่อให้เห็นความต้องการของรัฐบาลในการใช้ความรุนแรงข้างต้น เป็นตัวสะท้อนให้เห็นว่ารัฐบาลชุดปัจจุบันไม่ใช่รัฐบาลที่ดี โดยเฉพาะตัวของนายกรัฐมนตรี ที่ไม่มุ่งสร้างบรรทัดฐานที่ดีแก่สังคม ตรงข้ามกลับสร้างแต่บรรทัดฐานที่ผิดเพี้ยน เช่นการใช้วาจาไม่สุภาพ การยั่วยุ มุ่งให้เกิดความรุนแรง เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...หน้าที่สำคัญอย่างหนึ่งของนายกรัฐมนตรี ในฐานะผู้นำประเทศ คือการสร้างบรรทัดฐานที่ดีให้แก่สังคมในทุกๆด้าน แต่สิ่งที่ปรากฏกลับตรงข้าม คือนายกมุ่งสร้างแต่บรรทัดฐานที่ผิดเพี้ยนไปในหลายๆด้าน เช่น วาจาไม่สุภาพ มุ่งเน้นความรุนแรง การเผชิญหน้า เล่นพรรคเล่นพวก ฯลฯ ซึ่งหากเป็นเช่นนี้ต่อไป ตอนจบของนายกรัฐมนตรีสมัครก็คงเหลือเวลาอีกไม่มากเพราะสังคมเริ่มหมดความอดทนกับนายกรัฐมนตรีที่เป็นผู้นำที่เลวหาใช้ผู้นำที่ดีตั้งที่เคยอดอ้าไม่...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 18 ส.ค 2551

แนวโน้มความรุนแรงในสังคม เพิ่มมากขึ้นเมื่อกลุ่มพันธมิตรประกาศชุมนุมใหญ่ขับไล่รัฐบาลอีกครั้ง โดยดาวกระจายไปตามสถานที่ราชการหลายแห่ง เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...กลุ่มพันธมิตรที่ชุมนุมบริเวณสะพานมัฆวานรังสรรค์ ได้เริ่มปฏิบัติการขั้นแตกหัก เพื่อเป้าหมายการขับไล่รัฐบาล แบ่งกำลังแบบดาวกระจายไปยึดที่มั่นหน่วยราชการหลายแห่ง เช่น ทำเนียบรัฐบาล กระทรวงการคลัง สถานีโทรทัศน์เอ็นบีที และบางส่วนรวมตัวอยู่ที่เดิมเพื่อเป็นกำลังหลักในการสนับสนุน...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 27 ส.ค 2551

แต่ถึงแม้ความรุนแรงในสังคมจะเพิ่มสูงขึ้น ดังเห็นได้จากการประกาศชุมนุมใหญ่ แต่ทางรัฐบาลกลับไม่ได้แสดงท่าทีใดๆที่จะลดกระแสความรุนแรงที่กำลังเกิดขึ้น ตรงข้ามกลับโหมกระแสแห่งความรุนแรงให้เพิ่มสูงขึ้น ด้วยการเรียกร้องให้คนในสังคมเลือกข้างว่าจะอยู่ฝ่ายไหน เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...นายกรัฐมนตรีได้ประกาศใช้มาตรการทางกฎหมายดำเนินการกับแกนนำกลุ่มผู้ชุมนุมโดยระบุว่าวัตถุประสงค์ที่ต้องการขับไล่รัฐบาลนั้นไม่มีเหตุผล พร้อมเรียกร้องให้

ประชาชนไตร่ตรองในสิ่งที่ผู้ชุมนุมทำ และให้เลือกข้างว่าจะอยู่ฝ่ายไหน คำกล่าวของ นายกรัฐมนตรีดังกล่าว ย่อมมีผลให้สถานการณ์ตึงเครียด โดยอาจนำไปสู่ความรุนแรงและการแบ่งข้างให้สังคมต้องเลือกข้าง...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 27 ส.ค 2551

“...คำแถลงข่าวของผู้นำรัฐบาลที่กล่าวตอบโต้กลุ่มพันธมิตร ที่ขอให้ประชาชนเลือกข้างในการสนับสนุนนั้น ยิ่งเป็นการตอกย้ำความขัดแย้งให้เกิดขึ้นในสังคมมากขึ้น แทนที่จะหาทางแก้ไขปัญหา โดยยอมถอยสัก 1-2 ก้าว เปิดทางให้มีคนกลางเข้าไกล่เกลี่ย แต่ก็ไม่ได้รับความสนใจ...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 28 ส.ค 2551

“...ปัญหาที่ผ่านมาก็คือไม่ได้มีความพยายามแก้ปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองที่ดีพอจากรัฐบาลโดยเฉพาะนายสมัครเคยกล่าวหลายต่อหลายครั้งว่าต้องการสร้างความสมานฉันท์ให้เกิดขึ้นสังคมไทยจากความขัดแย้งทางการเมือง นายสมัครเองก็ต้องกระทำเช่นว่าด้วย ไม่ใช่โดดลงสู่กระบวนการขัดแย้งด้วยการยั่วยุทธทางการเมืองเสียเองดังที่เป็นอยู่...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 26 ส.ค 2551

จากแนวโน้มความรุนแรงที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทางบพปรรณานิการมองว่าสาเหตุทั้งหมดเกิดจากรัฐบาลที่ดำเนินการต่างๆอย่างไม่โปร่งใส ไม่สามารถตอบข้อเคลือบแคลงสงสัยของสังคมได้ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบพปรรณานิการที่กล่าวว่า

“...ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ข้อกล่าวหาต่างที่ทางกลุ่มผู้ชุมนุมสงสัยถึงความถูกต้องชอบธรรมของรัฐบาล ทางรัฐบาลไม่ได้พยายามชี้แจงต่อสังคม แต่กลับระบุว่าเป็นการกล่าวหาที่ไม่มีมูลความจริง จนไม่อาจทำให้สังคมคลายข้อสงสัยได้ แม้รัฐบาลจะมาจากการเลือกตั้ง แต่การบริหารราชการบ้านเมืองต้องอยู่บนพื้นฐานสุจริตเป็นธรรม และสามารถตรวจสอบได้ ดังนั้นต้นตอส่วนหนึ่งที่นำมาสู่วิกฤตการเมืองที่กำลังเกิดขึ้น เกิดจากรัฐบาลดำเนินการในลักษณะที่สร้างความเคลือบแคลงเมินการตรวจสอบ และยกความชอบธรรมผ่านกระบวนการเลือกตั้ง...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 27 ส.ค 2551

ในตอนท้ายของชุดวาทกรรม ทางบพปรรณานิการแสดงท่าทีเรียกร้องให้ผู้คนในสังคมสมานฉันท์ ให้ใช้สติกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างรอบคอบ โดยคำนึงถึงผลประโยชน์ของชาติบ้านเมืองเป็นสำคัญ ภายใต้แนวทางสันติวิธี เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบพปรรณานิการที่กล่าวว่า

“...ขอเรียกร้องให้สังคมไทยและทุกฝ่าย ไตร่ตรองและใช้สติกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างรอบคอบ เพื่อไม่ให้บ้านเมืองตกอยู่ในสภาวะที่อาจนำไปสู่การจลาจล ซึ่งเป็นสิ่งไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และทุกฝ่ายควรร่วมกันในการช่วยแก้ปัญหาของบ้านเมืองเพื่อผ่านพ้น

วิกฤตไปได้ หากเกิดความรุนแรงขึ้นมาทุกฝ่ายต้องร่วมกันรับผิดชอบ ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายไหนก็ตาม เพราะสุดท้ายความเสียหายก็ตกอยู่กับคนในชาติทุกคน...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 27 ส.ค 2551

“...การใช้สติปัญญาหาทางออกอย่างสันติ โดยคำนึงถึงผลประโยชน์ของประเทศชาติเป็นหลักจะกลายเป็นความผันผวนๆแล้งหรือไม่ ขึ้นอยู่กับผู้มีส่วนร่วมทุกฝ่ายว่าจะยอมรับความต่างในระบบประชาธิปไตยได้หรือไม่ หากความต่างนั้นเป็นไปอย่างถูกต้องไม่ผิดศีลธรรม ผิดกฎหมาย อีกทั้งการหยิบยกข้อมูล ข้อเท็จจริง มาโต้แย้งเพื่อหาจุดร่วม อันจะเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติ ประชาชนต่อไป...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 29 ส.ค 2551

หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ : 1– 30 ก.ย. 2551

1.วาทกรรมว่าด้วยการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยและการประกาศพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉินของรัฐบาล

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่มุ่งตำหนิการทำงานของรัฐบาลที่ประกาศใช้พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน (พ.ร.ก.) ต่อผู้ชุมนุมกลุ่มพันธมิตรฯ พร้อมนำเสนอความล้มเหลวของรัฐบาลที่ผ่านมาจะเรียกร้องให้รัฐบาลลาออก โดยจุดเริ่มต้นของวาทกรรมเริ่มจากการนำเสนอให้เห็นการประกาศใช้ พ.ร.ก.ฉุกเฉินของรัฐบาล เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ท้ายที่สุดนายสมัคร สุนทรเวช นายกรัฐมนตรี ก็ตัดสินใจออกพระราชกำหนด (พรก) การบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร เพื่อคลี่คลายสถานการณ์การชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ที่มีการปะทะกันกับกลุ่มแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ จนมีผู้เสียชีวิต 1 ราย และบาดเจ็บอีกหลาย 10 คน...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 6 ก.ย 2551

ทันทีที่ พ.ร.ก.ฉุกเฉินประกาศใช้ ทางบทบรรณาธิการแสดงท่าทีไม่เห็นด้วยอย่างรุนแรง เพราะจะทำให้สถานการณ์เศรษฐกิจของประเทศตกต่ำลงอย่างรุนแรง อีกทั้งผลของการประกาศก็ไม่ได้ช่วยให้สถานการณ์บ้านเมืองในขณะนี้ดีขึ้นแต่อย่างใด เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...เราเห็นว่ารัฐบาลต้องยกเลิก พระราชกำหนดฉบับนี้ทันที เพราะสถานการณ์บ้านเมืองก็ไม่ดีขึ้นกว่าในช่วงก่อนหน้านี้อะไรเลย แต่พระราชกำหนดฉบับนี้ส่งผลต่อ

เศรษฐกิจของประเทศอย่างรุนแรง และถือเป็นการกระทำทางการเมืองของนายสมัครที่สร้าง
ความเสียหายให้เกิดขึ้น...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 6 ก.ย 2551

นอกเหนือจากท่าที่ไม่เห็นด้วย ทางบทบรรณาธิการยังแสดงให้เห็นความล้มเหลวในการ
บริหารประเทศของรัฐบาลในช่วงที่ผ่านมา ไม่ว่าจะเป็นความล้มเหลวในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ
ความล้มเหลวในการสร้างสันติให้เกิดขึ้นในสังคม ความล้มเหลวในการบริหารโครงการสำคัญ
ต่างๆ เนื่องจากมีการทุจริตคอร์รัปชันอย่างมาก เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่
กล่าวว่า

“...สถานการณ์ประเทศไทยตลอดช่วงสัปดาห์ที่ผ่านมา ภายใต้การบริหารของนาย
สมัคร สุนทรเวช นายกรัฐมนตรี แทบไม่ต่างจากภาวะ สงครามกลางเมือง ที่แสดงให้เห็นว่า
รัฐบาลชุดนี้ไม่มีความสามารถใดๆในการปกครองประเทศให้เกิดความสันติ ทำให้ประเทศ
ตกอยู่ในความเสียหายอย่างยิ่งจะเกิดภาวะจลาจลนองเลือดได้ทุกวินาทีนับจากนี้...”
หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 1 ก.ย 2551

“...นายกรัฐมนตรีสสมัคร สอบตก ในการบริหารจัดการวิกฤตทางการเมืองที่เกิดขึ้น
ไม่ให้ลุกลามมานานเกือบ 100 วันแล้ว จนยากต่อการแก้ไขด้วยวิธีปกติที่แทบมองไม่เห็น
หนทางว่าจะหาทางสงบได้อย่างสันติและไม่สูญเสียชีวิตและเลือดเนื้อของประชาชน...”
หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 1 ก.ย 2551

“...เมื่อพิจารณาการบริหารงานของรัฐบาล นอกจากจะบริหารประเทศไม่ได้แล้ว
ตลอด 7 เดือนที่ผ่านมา สุ่มเสี่ยงละเมิดกฎหมายด้วยซ้ำ โดยเฉพาะประเด็นปราสาทพระ
วิหาร ขณะที่ข้อสงสัยทุจริต คอร์รัปชัน แม้จะไม่มีใบเสร็จชัดเจน แต่ก็มีข้อสงสัยในหลาย
โครงการ โดยเฉพาะคนรอบข้างที่เข้ามากุมอำนาจทางเศรษฐกิจ ซึ่งที่ผ่านมาสื่อมวลชนได้
นำเสนอรายงานผลกระทบอย่างต่อเนื่อง แต่รัฐบาลก็ไม่ได้ดำเนินการแก้ไขแต่อย่างใด ซึ่ง
หากปล่อยต่อไปจะส่งผลกระทบต่อการทำธุรกิจและการลงทุนเอกชนโดยตรง โดนเฉพาะการ
ลงทุนจากต่างประเทศ...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 2 ก.ย 2551

ความล้มเหลวต่างๆข้างต้น ทางบทบรรณาธิการจึงเห็นว่า สถานการณ์เช่นนี้รัฐบาลต้อง
ลาออกสถานเดียวเท่านั้น ถึงจะช่วยไม่ทำให้บ้านเมืองเสียหายได้ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบท
บรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...เรามีความเห็นว่านายกรัฐมนตรีสสมัครควรพิจารณาตัวเอง ลาออก จาก
ตำแหน่งนายกรัฐมนตรี เพื่อแสดงความรับผิดชอบ การเสียสละลาออกนั้นจะช่วยลดความ

เสียงของประเทศไม่ให้เลวร้ายไปมากกว่านี้จนเกิดการนองเลือดคนไทยฆ่าคนไทยกันเอง โดยมีผู้แพ้คือประเทศไทย...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 1 ก.ย 2551

“...หนทางเดียวของนายสมัครในเวลานี้คือ ลาออก หรือยุบสภาก่อนวิกฤตการเมืองที่เป็นความขัดแย้ง จะลุกลามเป็นความรุนแรงที่ขยายวงกว้างจนกระทบเศรษฐกิจของประเทศและก่อนที่ความเสียหายของประเทศจะยิ่งถล่มถลายกว่านี้...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 4 ก.ย 2551

ทางบพบรรณนิกการได้นำเสนอตัวอย่างของผู้นำประเทศญี่ปุ่นที่บริหารงานผิดพลาด และตัดสินใจลาออก เพื่อพยายามสื่อให้เห็นว่าการเป็นผู้นำที่ดีต้องกล้าแสดงความรับผิดชอบเมื่อทำผิด เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบพบรรณนิกการที่กล่าวว่า

“...การตัดสินใจของผู้นำแดนอาทิตย์อุทัยเป็นตัวอย่างหนึ่งที่สะท้อนถึงการมองสำรวจตัวเอง เพราะจะมีสักกี่คนที่สามารถยอมรับอย่างกล้าหาญว่าปัญหาที่ตนเองเผชิญอยู่นั้น เหลือกำลังของตัวเอง และยอมลุกจากเก้าอี้แต่โดยดี เพื่อให้ผู้มีความสามารถกว่าได้เข้ามาแก้ไขปัญหานั้น สะท้อนให้เห็นว่าคุณคนผู้นั้นกำลังทำงานเพื่อประเทศชาติ ซึ่งเมื่อเวลาผ่านไปประชาชนก็จะตระหนักได้และยกผู้นั้นว่าเป็นผู้มีสปิริต เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม หากทางออกที่เหมาะสมแก่บ้านเมืองเมื่อสถานการณ์มาถึงทางตัน โดยไม่ต้องรอให้ใครเรียกร้องให้ลาออก...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 5 ก.ย 2551

พร้อมกันนี้ ทางบพบรรณนิกการยังได้เสนอให้เห็นถึงข้อดีของการลาออกหรือการยุบสภาว่า หากรัฐบาลลาออกหรือยุบสภา เสียงของรัฐบาลในสภาก็ยังคงมากกว่าฝ่ายค้าน อีกทั้งทำให้กลุ่มพันธมิตรฯเองไม่มีข้ออ้างในการชุมนุมต่อไป ทำให้เกิดผลดีทั้งต่อประเทศชาติและรัฐบาลเอง เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบพบรรณนิกการที่กล่าวว่า

“...แนวทางการลาออกหรือยุบสภานั้น ถือเป็นความเสียสละเพื่อชาติครั้งใหญ่ และในทางการเมืองพรรคพลังประชาชน ยังมีความได้เปรียบฝ่ายค้านอย่างประชาธิปไตย อีกหลายช่วงตัว ตรงข้ามหากตัดสินใจยุบสภา คะแนนของคนที่ยืนอยู่ตรงกลาง ยังไม่ตัดสินใจเลือกพรรคไหน ก็อาจจะหันมาสนับสนุนพรรคพลังประชาชนเพิ่มขึ้นก็เป็นได้...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 2 ก.ย 2551

“...การเสียสละไม่ใช้การฟ่ายแพ้และหากตัดสินใจลาออกเมื่อไหร่ กลุ่มพันธมิตรฯก็จะไม่มีความชอบธรรมที่จะชุมนุมต่อไป เป็นผลดีทั้งต่อประเทศชาติและรัฐบาลเอง...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 2 ก.ย 2551

อย่างไรก็ตามแม้ นายสมัครจะไม่ยอมลาออกหรือยุบสภา แต่ในที่สุดนายสมัครก็ต้องพ้นจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรีเมื่อถูกศาลตัดสินว่ามีความผิด กรณีไปจัดรายการโทรทัศน์ออกไปบนไปเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญมีมติเอกฉันท์ว่านายสมัครมีการกระทำความผิดห้ามตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 267 คือ เป็นลูกจ้างของบริษัท และมาตรา 182 วรรคหนึ่ง (7) ที่ห้าม นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีดำรงตำแหน่งใดๆในห้างหุ้นส่วน บริษัท หรือองค์กรที่ดำเนินธุรกิจ โดยมุ่งหากำไรหรือรายได้มาแบ่งปันกันหรือเป็นลูกจ้างของบุคคลใด จึงวินิจฉัยว่าให้ผู้อนุมัติสิ้นสุดความเป็นรัฐมนตรีพ้นจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 10 ก.ย 2551

ภายหลังนายสมัครพ้นจากตำแหน่ง นายกรัฐมนตรีได้ไม่นาน มีกระแสจากพรรคร่วมรัฐบาลที่จะรวมตัวกันอีกครั้งเพื่อสนับสนุนนายสมัครกลับเข้าสู่ตำแหน่งนายกรัฐมนตรีอีกครั้ง ทางบทบรรณาธิการแสดงท่าที่ไม่เห็นด้วย โดยกล่าวว่าความวุ่นวายของบ้านเมืองที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานี้ มีต้นเหตุสำคัญมาจากนายสมัคร ถ้าพรรคร่วมรัฐบาลผลักดันนายสมัครเข้ามา อาจทำให้บ้านเมืองวุ่นวายยิ่งขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ได้ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...กระนั้นก็ดี ในส่วนที่มีความเคลื่อนไหวจะผลักดันให้นายสมัคร สุนทรเวช กลับมาเป็นนายกรัฐมนตรีอีกครั้งเป็นสิ่งที่จะต้องถูกตั้งคำถามว่าเหมาะสมหรือไม่ เพราะจะยิ่งเป็นการตอกล้มความขัดแย้งที่กำลังคุกรุ่นในตอนนี้อยู่ แม้ในทางกฎหมายคำวินิจฉัยดังกล่าวจะไม่ส่งผลกระทบต่อการบริหารราชการแผ่นดิน เป็นเรื่องเทคนิคที่นายสมัครสามารถกลับเข้ามาดำรงตำแหน่งได้ แต่การผลักดันนายสมัครกลับมาอาจทำให้เกิดกระแสสังคมต่อต้านรุนแรงเข้มข้นกว่าเดิม และยากจะหาทางดับวิกฤตชาติได้...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 10 ก.ย 2551

“...จึงหวังจะเห็นจิตสำนึกและความรับผิดชอบของผู้นำทางการเมืองของพรรคร่วมรัฐบาล ที่สามารถฝ่าทางตันวิกฤตการเมืองในเวลานี้ได้ไม่ยากนัก ด้วยการเลิกสนับสนุนให้นายสมัครกลับเข้าสู่ตำแหน่ง เพื่อให้อำนาจของนายกรัฐมนตรีสมัครที่มีความเสี่ยงอย่างมากว่าจะก่อความเสียหายแก่บ้านเมืองจบสิ้นลง...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 8 ก.ย 2551

“...เราเห็นว่า หากนักการเมืองยังไม่ตระหนักว่าปัญหาที่เกิดขึ้นมาจากพวกเขาเองแน่นอนว่า การเมืองเป็นเรื่องของผลประโยชน์ แต่หากไม่นึกถึงประโยชน์ส่วนรวมเสียเลย

ความเสียหายก็จะเกิดขึ้นกับส่วนรวมอย่างเลี่ยงไม่พ้น ดังนั้น บทเรียนที่เคยเกิดขึ้นซ้ำซากแต่คนเหล่านี้ไม่เคยจดจำ...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 13 ก.ย 2551

2. วาทกรรมว่าด้วยการจัดตั้งรัฐบาลชุดใหม่ของนายกรัฐมนตรี นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่มุ่งตำหนิการทำงานของรัฐบาลชุดใหม่ภายใต้การนำของ นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ ว่าเป็นรัฐบาลท่าดีทีเหลว เพราะก่อนที่จะบริหารประเทศ ได้แสดงท่าทีหลายอย่างที่จะคลี่คลายวิกฤตการณ์ของบ้านเมือง ไม่ว่าจะเป็นการยืนยันว่าไม่มีความลำเอียงในการทำงานในคดีที่เกี่ยวข้องกับอดีตนายกฯทักษิณ แม้ นายสมชายจะเป็นน้องเขยก็ตาม รวมไปถึงการแสดงท่าทีที่จะเจรจากับกลุ่มพันธมิตรฯ เพื่อยุติการชุมนุม แต่แล้วในตอนท้ายท่าทีต่างๆข้างต้นก็หายไป เมื่อปรากฏโฉมคณะรัฐมนตรี ที่มีแต่คนหน้าเดิมไม่ต่างจากสมัยรัฐบาลของนายสมัคร เป็นการแสดงให้เห็นถึงรากเหง้าของรัฐบาลชุดนี้ว่าไม่แตกต่างจากรัฐบาลชุดที่แล้วแต่อย่างใด โดยเบื้องต้นทางทบพรรคประชาธิปัตย์เริ่มต้นชุดวาทกรรมนี้ด้วยการนำเสนอ การยืนยันของนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ นายกรัฐมนตรีคนใหม่ ที่อาสาจะเข้ามาทำงานเพื่อบ้านเมือง โดยไม่ผูกติดกับอดีตนายกฯทักษิณ รวมไปถึงการนำเสนอท่าทีของ 2 แกนนำกลุ่มพันธมิตรฯ ที่ยอมรับว่าได้รับการติดต่อจากรัฐบาลเพื่อเจรจาทางออกในความขัดแย้งที่เกิดขึ้น เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่

“...จากท่าทีและคำให้สัมภาษณ์ของ นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ นายกรัฐมนตรีคนที่ 26 แม้ว่าจะมีข้อสงสัยว่าเขาจะสามารถพลิกพันอิทธิพลของ พ.ต.ท.ทักษิณชินวัตร อดีต นายกรัฐมนตรี ในฐานะน้องเขยได้อย่างไร ซึ่งนายสมชาย ยืนยันว่า ไม่หนักใจอะไร อย่างที่บอก ในความเป็นญาติใกล้ชิดกันคงปฏิเสธไม่ได้ แต่เป็นเรื่องที่เราต้องวางตัวให้ถูกต้องและทำตัวให้เห็นว่าเราจริงใจ เข้ามาทำงานเพื่อส่วนรวม ไม่ใช่เข้ามาทำงานเพื่อใคร ก็ขอให้รอดูผลงานกันไป...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 18 ก.ย 2551

“...ในช่วงสุดสัปดาห์ที่ผ่านมา ทั้งนายสนธิ ลิ้มทองกุล และ พล.ต.จำลอง ศรีเมือง 2 แกนนำกลุ่มพันธมิตรได้ออกมายอมรับอย่างเป็นทางการว่า นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ นายกรัฐมนตรี ได้โทรศัพท์มาสอบถามพูดคุยความเป็นอยู่ แม้ว่าแกนนำทั้งสองจะไม่ได้ให้น้ำหนักการโทรศัพท์เข้ามาครั้งนี้เท่าใดนัก แต่ดูเหมือนว่าเป็นครั้งแรกที่แกนนำกลุ่มพันธมิตรฯได้แสดงท่าทีที่อ่อนลงเล็กน้อย พร้อมจะเจรจากรัฐบาลทำตามข้อเรียกร้องหลายข้อ...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 22 ก.ย 2551

ท่าที่เริ่มต้นที่ดีของรัฐบาลในการมุ่งแก้ไขปัญหาค้างบ้านเมือง ทำให้ได้รับการชื่นชมจากทางบรรณาธิการ พร้อมทั้งแสดงความคาดหวังว่าบ้านเมืองภายใต้การนำของรัฐบาลชุดนี้จะเป็นขึ้น เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ถือเป็นสัญญาณที่ดีในการเริ่มต้นการเป็นนายกรัฐมนตรีของนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ การกำหนดท่าทีเจรจาของแกนนำพันธมิตรฯ โดยไม่เริ่มจากการกำหนดเงื่อนไขให้นายกฯสมชายลาออกไปก่อน ทำให้ความตึงเครียดในช่วงที่ผ่านมาผ่อนคลายลง ประกอบกับบุคลิกและนิสัยของนายกฯสมชายที่ สุภาพ อ่อนน้อม ถ่อมตน สุภาพให้เกียรติผู้อื่น จึงทำให้แกนนำพันธมิตรฯทั้งสองเปิดใจยอมรับ แม้นายกฯสมชายจะเป็นสามีของน้องสาวอดีตนายกทักษิณ...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 22 ก.ย 2551

“...แม้ว่าก่อนนายสมชายจะได้รับการโหวตจากสภา มีนักการเมืองหรือนักวิเคราะห์จำนวนมาก ประเมินว่านายสมชาย เป็นเพียงนายกฯชดเชยชั่วคราว เชื่อว่าจะมีอายุอยู่ได้ไม่เกิน 3-6 เดือน เรากลับเห็นว่าหากนายกฯสมชายทำงานตามที่กล่าวมาข้างต้น บริหารประเทศด้วยความโปร่งใส มุ่งยุติความขัดแย้งทางการเมืองที่กำลังเกิดขึ้น เราเชื่อว่ารัฐบาลจะสามารถอยู่ได้นานกว่านั้นหรืออาจครบเทอมตามที่หวังไว้...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 18 ก.ย 2551

แต่เมื่อมีการเปิดเผยโฉมหน้ารัฐมนตรีขึ้นมาซึ่งพบว่าแม้รัฐมนตรีหน้าเดิมไม่แตกต่างจากสมัยรัฐบาลนายสมัคร สุนทรเวช สร้างความผิดหวังให้แก่ทางบรรณาธิการเป็นอย่างมาก ส่งผลให้ท่าทีของทางบรรณาธิการที่เคยชื่นชมได้เปลี่ยนไปเป็นการตำหนิรัฐบาลว่า รัฐบาลได้ทิ้งโอกาสที่ดีที่ประชาชนมอบให้ไปแล้ว และคาดว่าในไม่ช้ารัฐบาลชุดนี้ก็คงมีชะตากรรมเดียวกันกับรัฐบาลของนายสมัคร เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...รัฐบาลชุดใหม่ สะท้อนถึงโฉมหน้า ค.ร.ม. สมชาย 1 ที่มีแนวโน้มออกมาไม่สวยหรูเหมือนที่คาดไว้ เนื่องจากบุคคลที่เข้ารับตำแหน่งส่วนใหญ่เป็นหน้าเดิมและมาตามโควตาการต่อรองภายในพรรคร่วมรัฐบาล โดยไม่ได้พิจารณาถึงคุณสมบัติความเหมาะสม ความรู้ความสามารถเท่าที่ควร และไม่สามารถสร้างความน่าเชื่อถือในยามที่ประเทศกำลังเผชิญวิกฤติที่ต้องรับมือทั้งภายในและภายนอกประเทศ...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 24 ก.ย 2551

“...นายกรัฐมนตรีของเราได้ละทิ้งโอกาสไปแล้วอย่างน่าเสียดาย เพราะรัฐบาลแทบไม่แตกต่างจากชุดที่แล้ว แทนที่รัฐบาลของนายสมชายจะเริ่มต้นด้วยโอกาส ในการ

ทำงาน รัฐบาลกลับเริ่มต้นด้วยการนับถอยหลัง จากความผิดหวังในหน้าตาของ คณะรัฐมนตรี ทำให้รัฐบาลชุดนี้อาจต้องเผชิญชะตากรรมเดียวกันกับรัฐบาลของนายสมัคร สุนทรเวช อดีตนายกรัฐมนตรีก็เป็นได้...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 27 ก.ย 2551

“...แน่นอนว่าการวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลตั้งแต่ยังไม่เริ่มทำงาน ถือเป็นอคติและไม่ ยุติธรรมอย่างยิ่ง แต่การทำงานแบบทำดีที่เหลวเมื่อดูจากหน้าตาของคณะรัฐมนตรีที่แทบไม่ แตกต่างอะไรจากชุดที่แล้ว ดังนั้น น้ำเสียงผิดหวัง จึงเป็นสิ่งที่สมเหตุสมผลมาก เพราะ รัฐมนตรีส่วนใหญ่ของชุดนี้ประชาชนได้ให้โอกาสการทำงานแล้ว แต่โอกาสที่คนไทยมอบให้ นั้น นักการเมืองเหล่านี้กลับโยนทิ้งไปอย่างน่าเสียดาย...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 27 ก.ย 2551

หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ : 1 ต.ค. – 31 ต.ค. 2551

1.วาทกรรมว่าด้วยการสลายการชุมนุมกลุ่มพันธมิตรฯหน้ารัฐสภา วันที่ 7 ตุลาคม 2551

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมเป็นวาทกรรมที่มุ่งตำหนิรัฐบาลที่ใช้ความรุนแรงในการสลาย ชุมนุมกลุ่มพันธมิตรฯบริเวณหน้ารัฐสภา ส่งผลให้ผู้ชุมนุมได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตจำนวนมาก พร้อมเรียกร้องให้รัฐบาลลาออกและให้ประชาชนทำการอารยะขัดขืนต่อรัฐบาล โดยเบื้องต้นทาง บทบรณนัการพยายามสื่อให้เห็นว่ารัฐบาลมีแนวโน้มที่จะใช้ความรุนแรงจัดการกับกลุ่มพันธมิตรฯ ตั้งแต่ก่อนวันที่ 7 ตุลาคมแล้ว เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจได้เข้าจับกุมนายไชยวัฒน์ สินสุวงศ์ 1 ในแกน นำพันธมิตรฯ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...การตัดสินใจของเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าจับกุมนายไชยวัฒน์ สินสุวงศ์ หนึ่งในแกน นำของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ได้ทำลายบรรยากาศในการเริ่มต้นการ เจรจากับแกนนำกลุ่มพันธมิตรฯ ซึ่ง พล.อ.ชวลิต ยงใจยุทธ รองนายกรัฐมนตรีได้รับ มอบหมายจากนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ นายกรัฐมนตรี ให้เข้ามาช่วยแก้ไขปัญหาความ ขัดแย้งทางการเมือง...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 6 ต.ค 2551

การจับกุมนายไชยวัฒน์ ทางบทบรรณาธิการแสดงท่าที่ไม่เห็นด้วย โดยนำเสนอให้เห็นว่า รัฐบาลทำงานอย่างไม่มีวิจรรย์ญาณและไม่พยายามสร้างความสมานฉันท์ให้เกิดขึ้น พร้อมตำหนิ การกระทำของรัฐบาลว่าเป็นการกระทำที่แสดงถึงความไม่จริงใจ และเป็นกรกระทำที่ไม่ต่างอะไร จากการปากหวาน-ก้นเปรี้ยว หรือหน้าไว้-หลังหลอก เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบท บรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...แม้ว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจได้อ้างว่ามีอำนาจในการเข้าจับกุมนายไชยวัฒน์ตามหมายจับ ที่ได้รับการอนุมัติจากศาล แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจก็ควรจะรู้จักใช้วิจารณญาณในการปฏิบัติหน้าที่ว่า สมควรเข้าดำเนินการโดยพลการเช่นนี้หรือไม่...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 6 ต.ค 2551

“...ตำรวจควรรับรู้ถึงนโยบายของนายกรัฐมนตรีสมชายที่แสดงเจตนาชัดเจนว่า กำลังใช้การเจรจากับกลุ่มพันธมิตรฯ เพื่อแก้ปัญหาความขัดแย้ง การปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจในครั้งนี้ จึงสวนทางโดยสิ้นเชิงกับนโยบายสร้างความสมานฉันท์ของรัฐบาล และยังทำลายจุดเริ่มต้นการพูดคุยเจรจาที่ถือเป็นสัญญาณเชิงบวกครั้งแรก...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 6 ต.ค 2551

“...เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ย่อมมองเป็นอื่นไปไม่ได้ว่านายกรัฐมนตรีสมชาย ไม่รักษาคำพูด และไม่มีความจริงใจในการแก้ปัญหาด้วยการเจรจาอย่างสันติ...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 6 ต.ค 2551

“...เราขอเรียกร้องให้นายกรัฐมนตรีสมชายแสดงความเป็น “ผู้นำ” ที่มีความจริงใจในการแก้ปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองด้วยการกระทำแทนมากกว่าการใช้ “คำพูด” สวญหว่า รัฐบาลมีนโยบายเจรจาเพื่อสร้างสมานฉันท์ แล้วกลับทำอีกอย่างไม่ต่างจากพฤติกรรมปากหวาน-กันเบรี้ยว หรือหน้าไหว้-หลังหลอก ที่รังแต่จะรดน้ำมันเข้าในกองเพลิงความขัดแย้งให้ลุกโชนเพิ่มขึ้น...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 6 ต.ค 2551

ผลการจับกุมนายไชยวัฒน์ ทำให้กลุ่มพันธมิตรฯประกาศเคลื่อนพลใหญ่ เพื่อปิดล้อมรัฐสภาไม่ให้นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ นายกรัฐมนตรีแถลงนโยบายต่อสภาได้ แต่ทางนายสมชาย ก็ไม่สนใจ กลับสั่งให้เจ้าหน้าที่ใช้ความรุนแรงสลายการชุมนุม จนเกิดเป็นเหตุการณ์ 7 ตุลาคม 2551 ขึ้น เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...เหตุการณ์เจ้าหน้าที่ตำรวจใช้แก๊สน้ำตา และสลายการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ที่ปิดล้อมรัฐสภาเมื่อวันที่ 7 ตุลาคมที่ผ่านมา จนทำให้มีผู้บาดเจ็บจำนวนมาก และมีผู้บาดเจ็บสาหัสจำนวนหนึ่ง ถึงมีขั้นสูญเสียอวัยวะ...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 8 ต.ค 2551

ภายหลังเหตุการณ์ ทางบทบรรณาธิการ พยายามนำเสนอว่าปฏิบัติการของรัฐในครั้งนี้ เป็นการแสดงให้เห็นว่ารัฐบาลต้องการใช้ความรุนแรงกับกลุ่มผู้ชุมนุมอย่างแนบเนียน เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...การที่รัฐบาลตัดสินใจใช้มาตรการขั้นเด็ดขาด ในการสลายกลุ่มผู้ชุมนุมที่ปิดล้อมรัฐสภา โดยก่อนหน้านั้นได้จับกุมนายไชวัฒน์ สินสุวรรณ แกนนำกลุ่มพันธมิตรฯ จนทำให้การเจรจาล้มลง แสดงให้เห็นว่าเป็นการเร่งปฏิบัติการความรุนแรงอย่างแน่นอน...”
หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 8 ต.ค 2551

ทางบทบรรณาธิการยังนำเสนอให้เห็นถึงความไม่ใส่ใจของรัฐบาล ภายหลังเหตุการณ์ที่รัฐบาลไม่ได้ออกมาแสดงความเสียใจ หรือความรับผิดชอบใดๆ ตรงข้ามกลับพุดปกป้องตัวเองว่า ดำเนินการอย่างถูกต้องตามหลักการสลายการชุมนุมสากล พร้อมป้ายความผิดทั้งหมดไปที่กลุ่มพันธมิตรฯ โดยเฉพาะในประเด็นเรื่องระเบิดว่า ที่ผู้ชุมนุมเสียชีวิต และบาดเจ็บสาหัสก็เนื่องจากระเบิดและอาวุธที่ผู้ชุมนุมนำไปเอง เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...วันนี้นับเป็นวันที่สองแล้ว ที่คนไทยทั่วประเทศยังไม่ได้มองเห็นท่าทีความรับผิดชอบต่อ หรือแม้แต่คำพูดว่าเสียใจ จากปากของนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ นายกรัฐมนตรี ต่อเหยื่อผู้บริสุทธิ์ที่ต้องจบชีวิตลงกับเหตุการณ์ปะทะเดือดนองเลือด เมื่อวันที่ 7 ตุลาคม ระหว่างเจ้าหน้าที่ตำรวจกับผู้ชุมนุมพันธมิตรฯ โดยที่นายกรัฐมนตรีได้กล่าวแค่เพียงว่า สิ่งที่เกิดขึ้นนั้นไม่ได้มีอะไรเป็นความรุนแรง และเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ดำเนินการตามตัวบทกฎหมาย รวมทั้งการยิงแก๊สน้ำตาที่ใช้กันตามมาตรฐานสากล...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 9 ต.ค 2551

“...ในสถานการณ์เช่นนี้ รัฐบาลก็ยังไม่แสดงความรับผิดชอบต่อใดๆ ที่ชัดเจนออกมา แต่ยังคงเดินหน้าทำงานตามปกติเหมือนกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 13 ต.ค 2551

“...ในทางตรงกันข้าม รัฐบาลได้พยายามเบี่ยงประเด็นเหตุแห่งความรุนแรง ทั้งจากคนในรัฐบาลและเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยมุ่งไปที่การชุมนุมเรียกร้องของกลุ่มพันธมิตรเป็นเรื่องที่ผิดกฎหมาย โดยพยายามยั่วยุให้เกิดความรุนแรง ยิ่งกว่านั้น ยังแกล้งให้ข้อมูลอีกว่าผู้ที่บาดเจ็บล้มตายเกิดจากอาวุธของผู้ชุมนุมที่พกมาเตรียมก่อเหตุ...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 11 ต.ค 2551

การป้ายความผิดให้แก่กลุ่มพันธมิตรฯ ในเรื่องของกรพกออาวุธ ทางบทบรรณาธิการนำเสนอเพื่อแก้ต่างให้ โดยกล่าวว่าความสูญเสียที่เกิดขึ้นเป็นเพราะรัฐบาลสนใจแต่จะเข้าไปในรัฐสภา จนนำไปสู่การใช้แก๊สน้ำตาตามคุณภาพต่ำในการจัดการกลุ่มผู้ชุมนุม จนได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตดังกล่าว พร้อมกับนำเสนอเพิ่มเติมว่า เหตุการณ์ครั้งนี้จริงๆ แล้วรัฐบาลไม่จำเป็นต้องใช้

ความรุนแรง ใช้การเจรจาก็ได้ แต่รัฐบาลไม่ทำ กลับเลือกใช้ความรุนแรง เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...โดยข้อเท็จจริงแล้ว การชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรเป็นไปด้วยความสงบ แม้จะเป็นการกีดขวางไม่ให้ ส.ส. เดินทางเข้าไปยังรัฐสภาจริง แต่รัฐบาลชุดนี้กลับขาดขันติธรรม และการตัดสินใจอยู่บนความเสี่ยงอย่างที่ไม่น่าจะเกิดขึ้นจากรัฐบาลที่มาจากทางเลือกตั้งของประชาชน ด้วยการสั่งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทำทุกวิถีทางเพื่อเปิดทางเข้ารัฐสภา จนทำไปสู่การใช้แก๊สน้ำตาคุณภาพต่ำจากต่างประเทศยิงเข้าใส่การชุมนุมเพื่อเปิดทางเข้ารัฐสภาเท่านั้น...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 20 ต.ค 2551

“...ในความเป็นจริงการที่รัฐบาลใช้มาตรการสลายการชุมนุม น่าจะเป็นมาตรการขั้นสุดท้ายหลังจากมีการเจรจากับกลุ่มผู้ชุมนุมเสียก่อนแต่การเปิดเจรจาไม่มีขึ้นกลับใช้ความเด็ดขาดแทน...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 8 ต.ค 2551

“...ต้องถามจิตสำนึกของรัฐบาล โดยเฉพาะผู้นำรัฐบาลว่าจะมีความรับผิดชอบต่อเหตุการณ์นี้อย่างไร แม้รัฐบาลจะอ้างว่า จำเป็นต้องแถลงนโยบายต่อรัฐสภา แต่ในความเป็นจริงรัฐบาลสามารถหลีกเลี่ยงการปะทะได้...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 8 ต.ค 2551

“...จะเห็นว่ารัฐบาลเป็นผู้ทำให้เกิดความสูญเสียขึ้นมา ก็ต้องมีส่วนรับผิดชอบในความตื้อรั้นจัดแถลงนโยบายต่อสภา ทั้งๆที่มีทางเลือกอื่นโดยไม่จำเป็นต้องใช้กำลังตำรวจเข้าสลายการชุมนุมด้วยแก๊สน้ำตาจนนำไปสู่ความรุนแรงที่มีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บจำนวนมาก...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 13 ต.ค 2551

เหตุการณ์และความสูญเสียที่เกิดขึ้น ทางบทบรรณาธิการ จึงเรียกร้องให้รัฐบาลแสดงความรับผิดชอบด้วยการลาออก พร้อมนำเสนอให้เห็นความคิดเห็นของผู้บัญชาการกองทัพบกที่เห็นสอดคล้องกับความคิดเห็นของบทบรรณาธิการ ที่ว่ารัฐบาลต้องลาออกเพื่อแสดงความรับผิดชอบต่อประชาชน อันเป็นการแสดงให้เห็นว่า แม้แต่กองทัพก็ไม่เห็นด้วยกับรัฐบาล เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...อย่างไรก็ดี เหตุการณ์ที่มีคนเสียชีวิตจากคาร์บอนัมและการปะทะจนบาดเจ็บจำนวนมาก ตลอดจนความกังขาที่รัฐบาล ระบุว่าใช้เพียงแก๊สน้ำตา แต่มีคนเจ็บสาหัสถึงขนาดแขนขาด เหล่านี้เป็นสิ่งที่รัฐบาลต้องรับผิดชอบด้วยการยุบสภาหรือลาออก...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 8 ต.ค 2551

“...นายกรัฐมนตรีสมชายและคณะรัฐมนตรีที่กระทำความผิดสร้างความเสียหายให้กับประเทศหรือบริหารงานผิดพลาดจนเกิดความรุนแรงทำให้ประชาชนเสียชีวิตอย่างไม่สมควร วิธีการแสดงความรับผิดชอบทางการเมือง ด้วยการลาออกจากตำแหน่ง เมื่อกระทำความผิดพลาดใดๆ ถือเป็นจริยธรรมขั้นพื้นฐานของนักการเมืองที่ดี และบรรทัดฐานสำคัญของอารยประเทศที่ปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตย...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 20 ต.ค 2551

“...นายกรัฐมนตรีสมชายจึงควรจะแสดงความรับผิดชอบทางการเมืองโดยทันทีทางใดทางหนึ่ง ด้วยการลาออกหรือยุบสภาเพื่อให้พ้นจากการบริหารประเทศ เมื่อตัดสินใจผิดพลาดจนเกิดความเสียหายต่อประเทศ โดยไม่จำเป็นต้องรอแม้แต่วันเดียว...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 20 ต.ค 2551

“...พล.อ.อนุพงษ์ เผ่าจินดา ผู้บัญชาการทหารบก ออกมาพูดถึงสถานการณ์การสลายการชุมนุมกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย เมื่อวันที่ 7 ตุลาคม ระบุว่ารัฐบาลต้องรับผิดชอบ แม้กลุ่มพันธมิตรจะชุมนุม แต่การปฏิบัติการของเจ้าหน้าที่ของรัฐทำหมิ่นการบาดเจ็บ มีการปฏิบัติการค่อนข้างรุนแรง จึงเรียกร้องให้รัฐบาลออกมารับผิดชอบต่อจะด้วยการลาออกหรือยุบสภา...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 11 ต.ค 2551

แม้จะมีกระแสเรียกร้องให้รัฐบาลแสดงความรับผิดชอบ แต่ทางรัฐบาลก็ยังไม่แสดงท่าทีใดๆเพื่อรับผิดชอบ ตรงข้ามกลับยกเหตุผลต่างๆขึ้นมาอ้างว่าไม่สามารถลาออกได้เนื่องจากไม่เป็นผลดีต่อประเทศ อีกทั้งรัฐบาลยังมีงานใหญ่ที่ต้องรับผิดชอบอีก 3 งาน คือ พระราชพิธีงานศพสมเด็จพระพี่นางฯ งานเฉลิมพระชนมพรรษาพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และงานประชุมผู้นำอาเซียน เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ นายกรัฐมนตรี กล่าวย้ำหลายครั้งหลังเหตุการณ์การสลายการชุมนุมเมื่อวันที่ 7 ตุลาคม ว่าการรับผิดชอบต่อถึงการลาออกหรือยุบสภานั้น เห็นว่าเป็นเรื่องไม่เกิดผลดีต่อการเมืองไทย แม้ว่าจะบอกหลายครั้งว่าได้พิจารณาทางออกตามข้อเสนอของหลายๆฝ่าย...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 13 ต.ค 2551

“...คำแถลงของนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ นายกรัฐมนตรี ยืนยันว่าจะไม่ลาออกหรือยุบสภา โดยอ้างว่ารัฐบาลจำเป็นต้องอยู่ปฏิบัติหน้าที่ต่อไปเพื่อทำงานใหญ่ 3 งาน คือ พระราชพิธีพระราชทานเพลิงพระศพสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนาฯ งานเฉลิมพระชนมพรรษาพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และเจ้าภาพการประชุมสุดยอดผู้นำกลุ่มประเทศอาเซียน...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 20 ต.ค 2551

การแสดงท่าทีข้างต้นของรัฐบาล ทางบพรรณาธิการจึงแสดงท่าทีที่หมัดหวังกับรัฐบาล พร้อมเรียกร้องให้ประชาชนทำการอารยะขัดขืนต่อรัฐบาล พร้อมกับนำเสนอตัวอย่างการอารยะขัดขืนของทางกลุ่มวิชาชีพแพทย์ เพื่อสนับสนุนการเรียกร้องดังกล่าว เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบพรรณาธิการที่กล่าวว่

“...ท่าทีของฝ่ายการเมือง คือ รัฐบาล ภายหลังเหตุการณ์สลายการชุมนุม ดูเหมือนว่าจะไม่มีความหวังมากนักที่จะแสดงความรับผิดชอบใดๆ ต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เพราะนักการเมืองเหล่านี้ไม่อาจแยกแยะระหว่างสำนึกความรับผิดชอบต่อสังคมกับเกมการเมือง ซึ่งพวกเขา มักจะทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเรื่องเกมการเมืองไปจนหมดสิ้น กล่าวคือหากมี คนตาย เขาจะมองว่าเป็นการตายเพื่อหวังผลการเมือง ดังนั้น เราจึงไม่อาจหวังได้ว่า นักการเมืองจะออกมาแสดงความรับผิดชอบต่อกรณีนี้ เนื่องจากนักการเมืองมีการพัฒนาสำนึกสังคมต่ำ...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 11 ต.ค 2551

“...น.พ.สุเทพ กลชาญวิทย์ จากโรงพยาบาลจุฬาฯ เปิดเผยว่า หลังจากที่ถูกกลุ่มอาจารย์แพทย์ พยาบาล และแพทย์ประจำบ้านของโรงเรียนแพทย์ 8 สถาบัน ได้งดตรวจ และรักษาเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุการณ์ปะทะกับกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ซึ่งเป็นหนึ่งในมาตรการทางสังคม เพื่อต้องการสะท้อนให้เห็นว่า แพทย์ และพยาบาลไม่เห็นด้วยกับการกระทำที่รุนแรงเกิดกว่าเหตุของผู้บริหารประเทศ และเจ้าหน้าที่ตำรวจ...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 9 ต.ค 2551

“...ดูเหมือนว่า ณ วันนี้ มาตรการต่อต้านทางสังคม จะเป็นหนทางสันติวิธีที่ทรงพลังมากที่สุดในการที่จะกดดันให้นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ ให้พ้นจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ซึ่งเราขอสนับสนุนในหนทางดังกล่าว...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 9 ต.ค 2551

“...เราเห็นว่าหากรัฐบาลไม่ออกมารับผิดชอบต่อกรณีนี้ หากสังคมไทยต้องการหลีกเลี่ยงความรุนแรง เราเห็นว่า มีทางเดียว คือประชาชนต้องมีความอดทนอย่างมาก และต้องออกมาใช้มาตรการทางสังคมกันอย่างพร้อมเพรียง ไม่ให้ความร่วมมือกับรัฐบาลทุกๆ ด้าน เพื่อแสดงให้เห็นรัฐบาลรับรู้ถึงความไม่พอใจ แต่จะต้องเคลื่อนไหวโดยไม่ใช้ความรุนแรง...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 11 ต.ค 2551

หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ : 1 พ.ย. – 2 ธ.ค. 2551

1. วาทกรรมว่าด้วยการสร้างความสมานฉันท์

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่มีจุดประสงค์เพื่อสร้างความสมานฉันท์ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย ทางบพรรณาธิการเริ่มต้นด้วยการนำเสนอให้เห็นแนวโน้มความรุนแรงที่กำลังเกิดขึ้น

ในสังคม ไม่ว่าจะเป็ยแนวโน้มนการใ้ความรุนแรงจากฝ่ายที่ต่อต้านกลุ่มพันธมิตรฯ แนวโน้มนความรุนแรงจากฝ่ายพันธมิตรฯ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่

“...ในขณะที่สถานการณ์ความขัดแย้งรุนแรงถึงขั้นมีการปะเบิดเข้าใส่กลุ่มผู้ชุมนุมพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย จนมีผู้บาดเจ็บจำนวนมาก ซึ่งทางเจ้าหน้าที่ตำรวจก็ยังไม่สามารถหาตัวคนร้ายได้ว่เป็นใครหรือมาจากกลุ่มไหน หรือจะเป็ยกลุ่มมือที่สามที่หวังกระพือใ้ความรุนแรงมากขึ้น เป็นเรื่องน่าเป็นห่วงต่อเหตุการณ์ข้างหน้าว่านับเป็ยความรุนแรงจะทวียิ่งขึ้น...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 1 พ.ย 2551

“...ข้อเสนอสานเสวนาเพื่อแสวงหาสันติธรรมได้ถูกปฏิเสธจากตัวแทนคู่ขัดแย้งตั้งแต่องยังไม่ได้เริ่มต้น ทั้งจากแกนนำกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย และแกนนำแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ ซึ่งทั้งสองฝ่ายต่างอ้างเหมือนกันว่ ไม่ต้องการเสวนากับใจ และสายเกินไปในการเจรจาเพื่อแสวงหาสันติ...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 3 พ.ย 2551

“...มีสัญญาณให้เชื่อได้ว่การโฟนิน เมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน ของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร คือการนำร่องที่บอกกล่าวทั้งฝ่ายตรงข้าม และกระตุ้นมวลชนตัวเองให้ฮึกเหิมแล้วการโฟนินครั้งที่สองที่จะเกิดขึ้นปลายเดือนพฤศจิกายนนี้คือการประกาศสงคราม ซึ่งนั่นเท่ากับว่ความขัดแย้งของคนในชาติจะรุนแรงขึ้นเท่าตัว...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 11 พ.ย 2551

“...การรบแตกหักครั้งสุดท้ายของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย นับเป็ยการเร่งกระตุ้นในสิ่งที่สังคมส่วนใหญ่ของประเทศกังวลใจ ว่จะนำพาไปสู่ความรุนแรง และขยายวงกว้างเนื่องจากประเทศยังมีความแตกแยกทางความคิดในเรื่องการเมือง มีการแบ่งขั้วแบ่งฟากเป็ยเลื้อยเลื้อย-เลื้อยแดงจนเกรงว่จะกลายเป็นสงครามประชาชน...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 26 พ.ย 2551

“...เหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับประเทศไทยในวันนี้ เป็นเรื่องที่คนไทยทั้งประเทศหวาดหวั่นว่ ประเทศไทยได้มาถึงทางตันแล้วหรือ จากความขัดแย้งทางการเมืองระหว่างรัฐบาลกับพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยที่บ้านปลายจนกลายเป็นการใ้ความรุนแรงจากเหตุระเบิดกลุ่มผู้ชุมนุมอย่างต่อเนื่องรวมทั้งการยึดและปิดล้อมสนามบินสุวรรณภูมิ ซึ่งส่งผลใ้ความเชื่อมั่นที่เปราะบาง กำลังเข้าใกล้จุดที่พร้อมจะขาดสะบั้นลง...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 27 พ.ย 2551

นอกจากนี้ทางบทบรรณาธิการยังนำเสนอผลสำรวจความคิดเห็นที่แสดงให้เห็นว่า คนไทยทุกวันนี้มีความสุขน้อยลง เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...สถานการณ์การเมืองในช่วงนี้ได้ทวีความรุนแรงถึงขั้นจุดรั้งไม่อยู่ ส่งผลให้ประชาชนสะท้อนความรู้สึกออกมาอย่างเด่นชัดจากผลสำรวจของเอแบคโพลที่พบว่า ดัชนีความสุขมวลรวมของประชาชนต่ำสุดในรอบ 34 เดือน นับแต่มีการสำรวจมา ถือเป็นสัญญาณหนึ่งที่บ่งบอกถึงภาวะของประชาชน ที่คิดอย่างไรต่อเหตุการณ์ความขัดแย้งที่ดำรงอยู่ในขณะนี้...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 18 พ.ย 2551

แนวโน้มความรุนแรงและจำนวนความสุขของประชากรที่ลดน้อยลงนี้ ทางบทบรรณาธิการจึงมุ่งนำเสนอเพื่อให้คนในสังคม มุ่งใช้สติปัญญาแก้ไขสถานการณ์ที่บ้านเมืองกำลังเผชิญอยู่ ภายใต้เจตนารมณ์ที่ดี และทำเพื่อส่วนรวมอย่างแท้จริง เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...เราขอเรียกร้องอีกครั้งให้ทุกฝ่ายใช้สติปัญญาในการแก้ไขเพราะสถานการณ์ขณะนี้ เรากำลังเอาประเทศ นั้นหมายถึงคนไทยทั้งประเทศเข้าไปเสี่ยงต่อความเสียหายที่ยากจะเยียวยา...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 24 พ.ย 2551

“...ปัญหาการเมือง ดูจะเป็นประเด็นที่เราทุกภาคส่วนของสังคมต้องหันหน้าหารือกัน เพื่อกำหนดเป็นวาระแห่งชาติ ทำกันอย่างจริงจัง แม้จะเป็นข้อเรียกร้องเดิมๆ ที่พูดกันมาตลอดแต่ต้องยอมรับความจริงว่าหากยังไม่ยอมเป็นเช่นนี้ ย่อมที่จะจุดให้ประเทศไทยลงเหวได้ตลอดเวลา ปัญหาการเมืองจึงเป็นเรื่องใหญ่ ที่ต้องร่วมมือกันอย่างจริงจัง และต้องการผู้เสียสละครั้งใหญ่ แทนที่จะปล่อยให้กลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง กำหนดชะตากรรมของประเทศอย่างที่เป็นอยู่...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 25 พ.ย 2551

“...คงยังไม่สายที่ทุกฝ่ายจะหันหน้าเข้าหากันและใช้กลไกหรือเครื่องมือที่มีอยู่ตามตัวบทกฎหมายในการสะสาง แก้ไข ปัญหาต่างๆ ด้วยเจตนารมณ์ที่ดี เพราะหากปล่อยให้สถานการณ์ยืดเยื้อ ก็ยิ่งจะใช้เวลานานมากขึ้นเท่านั้นกว่าจะฟื้นฟูและเยียวยาความบอบช้ำที่เกิดขึ้น ทั้งในแง่จิตใจผู้คน และภาพลักษณ์ รวมถึงความเชื่อมั่นของประเทศ...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 28 พ.ย 2551

หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ : 10วันหลังการประชุม 3 ธ.ค. – 15 ธ.ค. 2551

1.วาทกรรมว่าด้วยการจัดตั้งรัฐบาลของพรรคประชาธิปัตย์

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่เกิดขึ้นภายหลังการสิ้นสุดการประชุมของกลุ่มพันธมิตรฯ เนื้อหาที่นำเสนอมุ่งเตือนสตินักการเมืองให้คิดถึงชาติบ้านเมืองให้มากขึ้น พร้อมแสดงความคาดหวังในรัฐบาลชุดใหม่ว่าจะบริหารประเทศไปได้อย่างราบรื่น โดยเบื้องต้นทางบรรณาธิการนำเสนอเหตุการณ์ที่ศาลตัดสินยุบพรรคพลังประชาชน พรรคประชาธิปัตย์ และพรรคชาติไทย อันเป็นเหตุการณ์สำคัญที่ทำให้นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ ต้องพ้นจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยให้ยุบ 3 พรรคการเมืองคือ พรรคพลังประชาชน พรรคชาติไทย และพรรคประชาธิปัตย์ ซึ่งเป็นพรรคแกนนำรัฐบาลและพรรคร่วมรัฐบาล ทั้งนี้กรรมการบริหารพรรคทั้ง 3 ได้ถูกตัดสิทธิทางการเมืองเป็นเวลา 5 ปี ทำให้นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ นายกรัฐมนตรี ต้องสิ้นสภาพในการดำรงตำแหน่งทันทีที่มีคำตัดสิน...”
หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 3 ธ.ค 2551

ในช่วงที่พรรคร่วมรัฐบาลกำลังจรรยาเพื่อหาตัวนายกรัฐมนตรีคนใหม่ ทางบรรณาธิการนำเสนอเพื่อเตือนสตินักการเมืองที่กำลังจะเป็นรัฐบาลให้คิดถึงผลประโยชน์ของชาติบ้านเมืองเป็นสำคัญ เพื่อไม่ให้บ้านเมืองต้องเผชิญวิกฤตดังเช่นที่ผ่านมา เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ห้วงเวลานี้การตัดสินใจของนักการเมืองเป็นตัวแปรทางการเมืองที่สำคัญยิ่งต่ออนาคตของประเทศไทย ถ้าการตัดสินใจนั้นขึ้นอยู่กับความชอบธรรมและช่วยแก้ปัญหาได้ นั่นคือวิถีทางของระบอบประชาธิปไตยที่นักการเมืองมักหยิบยกขึ้นอ้างเป็นประจำ แต่นำพาไปปฏิบัติเพียงเล็กน้อย และถ้านักการเมืองยังคงประพฤติตนไม่รับฟังสังคม ไม่รับผิดชอบต่อบ้านเมือง หนทางข้างหน้าไม่ไกล ประชาชนจะเป็นฝ่ายให้บทเรียนอีกรอบกับนักการเมืองเหล่านี้...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 6 ธ.ค 2551

“...ไม่ว่าชั่วคราวจะเป็นแกนนำในการจัดตั้งรัฐบาล ก็ถือว่าในช่วงเวลานี้ฝ่ายการเมืองมีโอกาสระดับประคองให้การเมืองกลับเข้าสู่สภาวะปกติอีกครั้ง หากพวกเขาอมยุดีความเคลื่อนไหวหรือแนวคิดทำหั่นกันอย่างคนไม่ต้องการอยู่ร่วมแผ่นดินเดียวกัน เราเห็นว่าฝ่ายการเมืองยังมีโอกาสช่วยกันฟื้นฟูระบอบประชาธิปไตยไทย แม้บางคนจะรังเกียจพฤติกรรมแย่งชิงผลประโยชน์แบบเดิมๆ แต่ประเทศบอบช้ำมามากแล้ว ทุกคนต้องร่วมมือกัน ซึ่งเป็นครรลองในระบอบประชาธิปไตยที่ควรจะเป็น หาไม่แล้วเราก็คงปล่อยโอกาสให้กับอำนาจ

นอกระบบเข้ามาแทรกแซงได้โดยง่าย ทั้งๆที่เรามีโอกาสครั้งไม่ถ้วนในการรักษาประชาธิปไตย...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 9 ธ.ค 2551

“...หากนักการเมืองไทยจะหันหน้ามาจับมือกันเพื่อประโยชน์ส่วนรวมบ้าง ไทยก็จะสามารถรับมือกับพิษเศรษฐกิจที่ถาโถมเข้าใส่ รวมถึงเยียวยาความบอบช้ำในชาติได้อย่างแน่นอน แต่หากนักการเมืองยังคงเห็นแต่ประโยชน์ส่วนตนและพวกพ้อง ไม่คิดทำงานเพื่อชาติบ้านเมืองอย่างจริงจัง การเมืองไทยก็ไม่พ้นตกอยู่ในวังวนเดิมๆ ทั้งที่ยุคสมัยเปลี่ยนไปไหนต่อไหนแล้ว...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 12 ธ.ค 2551

ในที่สุดประเทศก็ได้รัฐบาลชุดใหม่ภายใต้การนำของพรรคประชาธิปัตย์ ทางบทบรรณาธิการไม่ได้แสดงท่าทีสนับสนุนหรือตำหนิแต่อย่างใด แต่มุ่งนำเสนอเพื่อแสดงความคาดหวังในตัวของรัฐบาลชุดนี้ว่า จะบริหารประเทศได้ดี สมกับที่คนไทยให้โอกาส เพื่อช่วยให้ประเทศพ้นจากวิกฤตที่เผชิญอยู่ในขณะนี้ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าว

“...แกนนำพรรคประชาธิปัตย์ ประกาศจัดตั้งรัฐบาลชุดใหม่ที่มีพรรคประชาธิปัตย์ เป็นแกนนำและมีนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ หัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์ เป็นนายกรัฐมนตรีคนที่ 27 ของประเทศไทย ด้วยคะแนนเสียงในการโหวตจากสภา 260 เสียง...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 8 ธ.ค 2551

“...การตั้งรัฐบาลใหม่ทุกครั้ง ไม่ว่าจะหน้าตารัฐบาลจะออกมาอย่างไร คนไทยส่วนใหญ่ก็มักให้โอกาสรัฐบาลได้พิสูจน์ผลงานก่อนเสมอ แต่การตั้งรัฐบาลครั้งนี้ พรรคประชาธิปัตย์ต้องตระหนักให้มากเป็นพิเศษกว่าทุกครั้งว่า เมื่อประชาชนให้โอกาส ก็ต้องรับผิดชอบฝีมือให้สมกับโอกาสที่ได้รับ ซึ่งไม่เพียงแต่ปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองที่คาดเดาไม่ยากว่าจะยังคงมีอยู่ในระดับที่ไม่น่าไว้วางใจ รัฐบาลใหม่ยังต้องเผชิญกับปัญหาเศรษฐกิจอันเนื่องมาจากวิกฤตเศรษฐกิจโลก...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 10 ธ.ค 2551

“...คนไทยต่างเฝ้ารอดด้วยความหวังว่า ในปีใหม่นี้ ประเทศไทยจะมี ภาพลักษณ์รัฐบาลใหม่ มีผู้นำประเทศคนใหม่ที่ซื่อสัตย์สุจริตเพื่อเรียกศรัทธาและความเชื่อมั่น รวมทั้งมีความรู้ความสามารถในการแก้ปัญหาเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ต้องกล้าตัดสินใจ รู้จักที่จะลงมือบริหาร และดำเนินมาตรการต่างๆ เพื่อช่วยเหลือให้ประเทศหลุดพ้นจากปากเหวที่จ่ออยู่ขณะนี้...” หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 11 ธ.ค 2551

หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ

หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ : 10 วัน ก่อนการชุมนุม 15 พ.ค. – 25 พ.ค. 2551

1.วาทกรรมว่าด้วยการทำงานของรัฐบาล

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่มีเนื้อหามุ่งตำหนิการทำงานของรัฐบาล ที่ไม่มีประสิทธิภาพ ในการแก้ไขปัญหาต่างๆของประเทศโดยเฉพาะปัญหาเศรษฐกิจ เช่น ราคาน้ำมันที่พุ่งสูง ถึงลิตรละ 50 บาท เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ผู้เชี่ยวชาญด้านน้ำมันวิเคราะห์ราคาน้ำมัน เชื่อว่าคนไทยมีโอกาสใช้น้ำมัน 2 ลิตร 100 บาท ในไม่ช้า สถานการณ์ที่โหมกระหน่ำเข้าใส่คนไทย ไม่ว่าจะเป็นวิกฤตเงินเฟ้อที่พุ่งไปกว่า 6.2% หรือสถานการณ์น้ำมันราคาแพงที่พุ่งไม่หยุดต้องเรียกว่าหนักหนาสาหัส...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 22-25 พ.ค. 2551

ความตกต่ำทางเศรษฐกิจของประเทศเช่นนี้ ทางบทบรรณาธิการเห็นว่าเนื่องมาจาก รัฐบาลทำงานแบบตัวใครตัวมัน ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับรัฐบาลชุดที่แล้ว ก็ยิ่งน่าเป็นห่วง เนื่องจาก รัฐบาลชุดนี้นอกจากจะไม่ทำงานแล้วยังทำให้บ้านเมืองแย่ลงไปอีก เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ดูเหมือนว่าวันนี้ภาคเอกชนกลับไม่ได้คาดหวังกับนายสมักร สุนทรเวช และทีมเศรษฐกิจพรรคพลังประชาชนแต่อย่างใด เพราะภาพที่นักธุรกิจเห็นทุกเมื่อเชื่อกันก็คือ รัฐมนตรีใน รัฐบาลชุดนี้ต่างคนต่างทำงานไปคนละทิศละทาง ไม่ได้มีการระดมสมองเข้ามาแก้ไขวิกฤตเศรษฐกิจ เป็นภาพความสัมพันธ์ที่ไร้ทิศทาง แต่ละคนต่างรักษาตัวเองให้รอดพ้นจากข้อกล่าวหาว่าไร้ผลงาน...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 22-25 พ.ค. 2551

“...หลายคนพูดตรงกันว่า รัฐบาลพลเอกสุรยุทธ์ จุลานนท์ มีข้อเสียตรงใส่เกียร์ว่าง ไม่ทำงาน แต่รัฐบาลชุดนี้หนักยิ่งกว่าคือ ใส่เกียร์ถอยหลังลงคลองไปเลย ในท่ามกลาง วิกฤตที่เผชิญหน้าสังคมไทย รัฐบาลนอกจากไม่มีมาตรการเชิงรุกแม้แต่มาตรการรับวิกฤตยังไม่มี นับเป็นห้วงเวลาที่สังคมไทยโดดเดี่ยวและวังเวงอย่างที่สุด...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติ 22-25 พ.ค. 2551

ทางบทบรรณาธิการยังเสนอผลสำรวจความคิดเห็นของประชาชน เพื่อสนับสนุนการตำหนิรัฐบาล ด้วยผลสำรวจที่ออกมาว่า ประชาชนส่วนใหญ่จากผลสำรวจ ประเมินว่ารัฐบาลสอบไม่ผ่าน เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ผลสำรวจความคิดเห็นล่าสุดจากเอแบคโพล มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ซึ่งเก็บข้อมูลจากครัวเรือนทั้งในกรุงเทพฯและต่างจังหวัด จำนวน 3,404 ตัวอย่าง ปรากฏว่า คนส่วนใหญ่ให้คะแนนการทำงานของรัฐบาลลดลงในทุกเรื่อง ทุกนโยบาย ที่สำคัญเมื่อประเมินผลการทำงาน 3 เดือนของรัฐบาลสมัคร มีผู้ตอบ 55.8% ในต่างจังหวัดที่เห็นว่าสอบไม่ผ่าน ส่วนผู้ตอบ 58.2% ในกรุงเทพฯที่เห็นว่ารัฐบาลสอบไม่ผ่าน...” หนังสือพิมพ์ ประชาชาติธุรกิจ 15-18 พ.ค. 2551

หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ : 26 พ.ค. – 30 มิ.ย. 2551

1.วาทกรรมว่าด้วยความความชอบธรรมในการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่มุ่งแสดงความเป็นห่วงสภาวะเศรษฐกิจของประเทศที่ย่ำแย่ อันเนื่องมาจากความขัดแย้งของรัฐบาลกับฝ่ายพันธมิตรฯ จนนำมาซึ่งการชุมนุมของประชาชน ในขณะเดียวกันก็เป็นการลดความชอบธรรมในการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯไปในตัว ด้วยการนำเสนอตำหนิตั้ง 2 ฝ่ายว่าเป็นสาเหตุที่ทำให้เศรษฐกิจย่ำแย่ลงยิ่งขึ้น ก่อนที่ในตอนท้ายของชุดวาทกรรมจะเสนอทางออกที่เหมาะสมให้แก่ทั้ง 2 ฝ่ายคู่ขัดแย้ง โดยเริ่มต้นทางบรรณาธิการนำเสนอให้เห็นถึงปัญหาเศรษฐกิจต่างๆที่เกิดขึ้นสังคมขณะนี้ ไม่ว่าจะเป็นราคาน้ำมันที่พุ่งสูง ภาวะเงินเฟ้อ ภาวะค่าเงินบาทอ่อนตัวและการขาดดุลการค้า เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ราคาน้ำมันที่พุ่งกระโดดแบบรั้งไม่หยุดจุดไม่อยู่ ส่งผลกระทบต่อในวงกว้างตั้งแต่ ต้นทุนการผลิต การขนส่ง ต้นทุนวัตถุดิบในการผลิตสินค้า บริการ และยิ่งกระทบไปถึงวิถีชีวิตของผู้คนอีกมากมาย หวาดผวาว่าไม่เกินปลายปีนี้ ราคาน้ำมันอาจจะขยับไปถึงลิตรละ 50 บาท...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 29 พ.ค.-1 มิ.ย. 2551

“...นายอำพน กิตติอำพน เลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการ เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช) หรือสภาพัฒน์ เป็นผู้ออกมาให้สัมภาษณ์ว่า แนวโน้ม อัตราเงินเฟ้อในปี 2551 คาดว่าจะสูงถึงระดับร้อยละ 6 ซึ่งกังวลว่าจะส่งผลกระทบต่อระบบ เศรษฐกิจ...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 12-15 มิ.ย. 2551

“...รายงานจากศูนย์วิจัยกสิกรไทยให้ข้อมูลที่นำจับตาจากสถานการณ์วันที่ 9 มิถุนายน 2551 ซึ่งค่าเงินบาทร่วงลงอย่างหนักโดยเงินบาทอ่อนค่าลงแตะระดับต่ำสุดในรอบ 5 เดือน ใกล้ระดับ 33.40 บาทต่อดอลลาร์...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 12-15 มิ.ย. 2551

วิกฤตเศรษฐกิจที่เกิดขึ้น ทางบพรรณานิการมองว่า เป็นเพราะรัฐบาลไม่ให้ความสนใจในการจัดการเท่าที่ควร กลับให้ความสำคัญกับเรื่องไม่สำคัญอย่างการแก้ไขรัฐธรรมนูญ หรือหากหันมาให้ให้ความสำคัญ ก็ไม่ใช่การแก้ปัญหาอย่างแท้จริง แต่เป็นการแก้ไขเพื่อรักษาเสถียรภาพของรัฐบาลมากกว่า เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบพรรณานิการที่กล่าวว่า

“...ที่ผ่านมารัฐบาลได้ปล่อยปละละเลยไม่ได้เอาใจใส่ดูแลปัญหาต่างๆเท่าที่ควร สรรพกำลังทั้งหมดของรัฐบาลให้ความสนใจในการเข้าไปพันตูกับเรื่องการเมืองที่ไม่ใช่เรื่องปากท้องของประชาชน ตั้งแต่การเดินหน้าแก้ไขรัฐธรรมนูญอย่างเป็นเอาตาย รวมถึงการเดินหน้าทำประชาคมคิดว่าจะแก้รัฐธรรมนูญหรือไม่ จนกลายเป็นการปลุกให้กลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยออกมาประท้วง...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 2-4 มิ.ย. 2551

“...น่าสังเกตว่าการแก้ปัญหาของรัฐบาลเป็นไปอย่างลวกๆ ลุกลน ไม่ได้มีการศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างแท้จริง แต่เป็นการแก้ปัญหาเพื่อการเมือง แก้ปัญหาเพื่อรักษาเสถียรภาพของรัฐบาล...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 9-11 มิ.ย. 2551

เมื่อเกิดการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯขึ้น ทางบพรรณานิการได้แสดงความไม่เห็นด้วยโดยมองว่าความขัดแย้งระหว่างทั้ง 2 ฝ่าย จะยิ่งทำให้เศรษฐกิจของประเทศย่ำแย่ลงไปอีก ซึ่งทั้งหมดนี้ก็เนื่องมาจากการที่ทั้ง 2 ฝ่าย หวังแต่จะเล่นเกมการเมือง ยึดถือตัวเองเป็นใหญ่ ไม่ประนีประนอม ไม่คิดถึงชาติบ้านเมืองเป็นสำคัญ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบพรรณานิการที่กล่าว

“...ปัญหาทั้งหลายทั้งปวงล้วนแต่เกิดจากความขัดแย้งทางการเมืองแล้วส่งผลกระทบไปยังปัญหาเศรษฐกิจอย่างมีอาจปฏิเสธได้ แต่ทั้งฝ่ายรัฐบาลและฝ่ายตรงข้ามรัฐบาลกลับทำให้เกิดเงื่อนไขไปสู่ความขัดแย้งยิ่งขึ้น...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 2-4 มิ.ย. 2551

“...หากติดตามสถานการณ์บ้านเมืองอย่างใกล้ชิดจะเห็นว่าทั้งฝ่ายรัฐบาลและฝ่ายพันธมิตรฯ ต่างฝ่ายต่างคิดแต่เรื่องการเมืองที่กำลังเล่นกันอยู่จนบางครั้งละเลยเรื่องที่เป็นสาระเพราะมัวแต่ปรับกระบวนปรับเป้าหมายการเคลื่อนไหวเพื่อทำลายฝ่ายตรงข้าม จนกลายเป็นว่าให้ความสำคัญกับยุทธวิธีเพื่อเอาชนะคะคานกันมากกว่า...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 26-29 มิ.ย. 2551

ในการดำเนินคดีขัดแย้งทั้ง 2 ทางบทบรรณาธิการนำเสนอให้เห็นถึงความพยายามของทั้ง 2 ฝ่าย ที่จะเอาชนะคะคานกันโดยไม่สนใจปัญหาของบ้านเมือง โคนส่วนของฝ่ายพันธมิตรฯ ก็เรียกร้องในลักษณะของการได้คืบจะเอาศอก ส่วนฝ่ายรัฐบาลก็ไม่มีความจริงใจ มุ่งแต่ตอบโต้ฝ่ายตรงข้ามอย่างไม่ลดละ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...การเคลื่อนไหวของกลุ่มพันธมิตรฯ ตั้งแต่การคัดค้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญ จนกระทั่งถึงการขับไล่รัฐบาลจะเห็นว่ามีการปรับเปลี่ยนเป้าหมายรุกคืบไปเรื่อยๆ แบบได้คืบจะเอาศอก...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 26-29 มิ.ย. 2551

“...ฝ่ายรัฐบาลเองก็ขาดความจริงใจในการหาทางออกร่วมกันแต่กลับใช้กลยุทธ์น้ำเน่าออกมาตอบโต้ฝ่ายตรงข้ามอย่างไม่ลดราวาศอก ให้อุทธรณ์ถอยพลางรพพลางเพื่อรอจังหวะเป็นฝ่ายรุกไล่กลุ่มผู้ชุมนุมประท้วง เล่นเหลี่ยมเล่นคูกเอาเถิดเจ้าล่อกับฝ่ายตรงข้ามเพื่อทำลายฝ่ายตรงข้าม...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 26-29 มิ.ย. 2551

ในตอนท้ายของชุดวาทกรรม ทางบทบรรณาธิการเสนอทางออกที่เหมาะสมแก่ปัญหาความขัดแย้งของทั้ง 2 ฝ่าย ด้วยการเสนอว่าฝ่ายรัฐบาลต้องยกเลิกการแก้ไขรัฐธรรมนูญโดยไม่มีเงื่อนไขและต้องไม่สร้างเงื่อนไขอื่นขึ้นมาอีก ส่วนฝ่ายพันธมิตรก็ต้องลดอัตราของตัวเองเรียกร้อง แต่ในสิ่งที่เป็นไปได้ ยึดมวลชนเป็นหลัก ไม่ใช่จะไล่รัฐบาลออกไปอย่างเดียว เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...รัฐบาลในฐานะที่ต้องทำหน้าที่บริหารประเทศจะต้องเป็นฝ่ายที่ต้องลดเงื่อนไขลงโดยไม่มีข้อแม้ การให้สมาชิกถอนรายชื่อเพื่อทำให้นัดติขอแก้ไขรัฐธรรมนูญตกไป จะสามารถลดเงื่อนไขลงได้ระดับหนึ่ง แต่รัฐบาลก็ต้องไม่สร้างเงื่อนไขใหม่ๆ ขึ้นมาและกัมน้ำกัมตาแก้ปัญหาปากท้องของประชาชนอย่างจริงจัง...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 2-4 มิ.ย. 2551

“...กลุ่มพันธมิตรฯจะต้องกลับมาทบทวนบทบาทของตัวเองว่า ที่ผ่านมาได้ก้าวล้ำหน้าความต้องการของมวลชนส่วนใหญ่หรือไม่ การเรียกร้องในสิ่งที่เป็นไปได้ยากอาจทำให้ถูกมวลชนละเลยเหมือนกับหลายๆเหตุการณ์ที่ผ่านมา ควรลดอัตราตัวเองลงบ้างแล้วหันมามองสาระของปัญหาจริงๆ อยู่ตรงไหนแล้วใช้พลังที่มีอยู่กดดันให้รัฐบาลปฏิบัติตามในสิ่งที่ เป็นประโยชน์ต่อชาติบ้านเมืองในระยะยาว ไม่ใช่แค่ยื่นเงื่อนไขให้รัฐบาลต้องออกไปอย่างเดียว...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 26-29 มิ.ย. 2551

หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ : 1 – 31 ก.ค. 2551

1.วาทกรรมว่าด้วยการทำงานของรัฐบาล

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่มุ่งตำหนิการทำงานของรัฐบาลทั้งในด้านการจัดการกับกลุ่มผู้ชุมนุม ที่รัฐมุ่งแต่ใช้ความรุนแรง อย่างเช่นการชู้ตดงบประมาณพื้นที่ที่ต่อต้านรัฐบาล หรือการใช้สื่อของรัฐกล่าวโจมตีพันธมิตรฯ รวมไปถึงการตำหนิรัฐบาลเรื่องการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ ที่รัฐบาลออก 6 มาตรการฟรีให้แก่ประชาชน ว่าส่งผลเสียมากกว่าดีต่อระบบเศรษฐกิจ โดยในส่วนของการทำงานเรื่องการจัดการกับกลุ่มผู้ชุมนุม ทางบพบรรณนิกการเริ่มด้วยการนำเสนอให้เห็นถึงกระแสต่อต้านรัฐบาลของประชาชนในพื้นที่ต่างๆ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบพบรรณนิกการที่กล่าวว่า

“...กรณีที่มีกลุ่มผู้ชุมนุมประท้วงจากจังหวัดกระบี่ได้ทำการประท้วง ร.ต.อ.เฉลิม อยู่บำรุง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยและคณะที่เดินทางไปปฏิบัติงานที่จังหวัดภูเก็ต กระบี่ และพังงา กระทั่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยต้องงดปฏิบัติภารกิจทั้งหมดและเดินทางกลับกรุงเทพฯทันที ขณะที่แกนนำกลุ่มพันธมิตรฯใน 14 จังหวัดภาคใต้ เปิดเผยว่าพันธมิตรฯ 14 จังหวัดภาคใต้มีมติร่วมกันจะทำการเคลื่อนไหวก่อนเพื่อต่อต้านรัฐบาลชุดนี้...”
หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 7-9 ก.ค. 2551

“...ถัดจากนั้นไม่กี่วันกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย จังหวัดนครราชสีมา ก็ยกขบวนประท้วงนายวิชาญ มีนชัยนันท์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงสาธารณสุข ที่ไปปฏิบัติราชการที่โรงพยาบาลนครราชสีมา ขณะเดียวกันอีกกลุ่มหนึ่งประมาณ 200 คนบุกไปประท้วงนายนภดล ปัทมะ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 14-16 ก.ค. 2551

กระแสการต่อต้านของประชาชนที่เกิดขึ้น แทนที่รัฐบาลจะหาทางจัดการกับกลุ่มผู้ชุมนุมโดยละมุนละม่อม รัฐบาลกลับเลือกใช้วิธีการรุนแรงในการตอบโต้ อย่างการชู้ตดงบประมาณพื้นที่ที่ทำการต่อต้านรัฐบาล และใช้สื่อของรัฐในการตอบโต้กลุ่มพันธมิตรฯ ทางบพบรรณนิกการแสดงความไม่พอใจพร้อมนำเสนอโต้แย้งว่า รัฐบาลไม่สามารถดัดงบประมาณพื้นที่ต่างๆได้ เพราะพื้นที่เหล่านี้เป็นผู้เสียภาษีให้แก่รัฐเหมือนพื้นที่อื่นๆ ส่วนการใช้สื่อของรัฐในการตอบโต้กลุ่มพันธมิตรฯ ก็เป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมที่คนระดับนายกรัฐมนตรีแทนที่จะแก้ปัญหาด้วยตัวเอง เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบพบรรณนิกการที่กล่าวว่า

“...เหตุการณ์ที่กำลังจะกลายเป็นน้ำผึ้งหยดเดียวเมื่อคนในซีกรัฐบาลออกมารดน้ำมันเข้ากองไฟในทำนองเสนอให้มีการตัดงบประมาณในพื้นที่จังหวัดภาคใต้เพื่อตอบโต้ ไม่รู้ว่าอะไรทำให้คนในรัฐบาลคิดได้แค่นี้ แม้จะไม่พอใจการกระทำของคนแค่กลุ่มหนึ่งที่สร้างความวุ่นวาย แต่คนในรัฐบาลก็ไม่มีสิทธิ์แม้แต่จะคิดตัดงบประมาณเพราะรัฐบาลต้องมีหน้าที่บริหารประเทศ อย่าได้มีจิตใจคับแคบ โกรธแค้นประชาชน จนผู้พูดอาจลืมนึกไปว่าคนเหล่านี้ก็เสียภาษีเหมือนกับคนอื่น ๆ เหมือนกัน...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 7-9 ก.ค. 2551

“...นำเสียดายที่นายสมัคร สุนทรเวช ในฐานะนายกรัฐมนตรี ได้ปล่อยปละละเลยให้ความขัดแย้งกลายเป็นไฟลามทุ่ง และยังพูดจาสนับสนุนให้คนในรัฐบาลจัดตั้งสถานีโทรทัศน์ผ่านดาวเทียมพีทีวี เพื่อตอบโต้ฝ่ายตรงข้าม การที่คนระดับนายกรัฐมนตรีออกมาพูดจาสนับสนุนกลุ่มคนของตัวเองทำในสิ่งไม่เหมาะสมแทนที่จะแก้ปัญหา กลับทำให้ตัวเองเป็นส่วนหนึ่งของปัญหาเสียเอง...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 14-16 ก.ค. 2551

“...แทนที่จะคิดใช้สื่อไปเป็นเครื่องมือทางการเมือง สิ่งที่รัฐบาลควรให้ความสำคัญมากกว่าน่าจะเป็นการใช้สื่อให้เหมาะสม สำหรับการให้ข้อมูล ให้ความรู้ เผยแพร่ความจริงที่เป็นประโยชน์ต่อประชาชน ต่อประเทศ มากกว่าจะใช้สื่อเป็นตัวเร่งปลุกเร้าสร้างทัศนคติที่ไม่ดีต่อความสามัคคีและความสามัคคีของคนในชาติ อย่างที่กำลังดำเนินการอยู่นี้...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 24-27 ก.ค. 2551

ส่วนการตำหนิรัฐบาลในเรื่องของการแก้ปัญหาเศรษฐกิจ ทางบรรณาธิการเริ่มต้นด้วยการนำเสนอให้เห็นว่ารัฐบาลจะออก 6 มาตรการฟรีแก่ประชาชน เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...มาตรการที่รัฐบาลนำมาเยียวยาผู้มีรายได้น้อยในภาวะวิกฤต 6 มาตรการ 6 เดือนเพื่อคนไทย ประกอบด้วย การลดภาษีสรรพสามิต มาตรการชะลอการปรับราคาก๊าซหุงต้ม ในครัวเรือน การใช้ไฟฟ้าฟรี น้ำประปาฟรี รถโดยสาร ขสมก ฟรี และนั่งรถไฟชั้น 3 ฟรี...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 21-23 ก.ค. 2551

ทันทีที่ 6 มาตรการนี้ออกมา ทางบรรณาธิการแสดงความไม่เห็นด้วย เนื่องจากเห็นว่า เป็นมาตรการที่กดทับปัญหาไม่ใช่การแก้ปัญหา และมีผลดีมากกว่าผลเสีย เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...6 มาตรการนี้ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าเป็นนโยบายหาเสียงทางการเมือง จึงทำให้ มาตรการที่ออกมาเป็นการบิดเบือนกลไกตลาด อย่างมาตราตรึงราคาก๊าซและลดภาษีน้ำมัน

ทั้งที่การแก้ปัญหารัฐบาลต้องรณรงค์ไม่ให้นักชื้ออย่างฟุ่มเฟือย แต่กลับใช้วิธีกดทับปัญหาเอาไว้ มาตรการนี้จึงแทบไม่มีประโยชน์กลับจะสร้างปัญหาในอนาคต...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 21-23 ก.ค. 2551

ในตอนท้ายของชุดวาทกรรม ทางบทบรรณาธิการได้แสดงความเป็นห่วงในวิกฤตการเมืองที่เกิดขึ้นว่าจะส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจของประเทศยิ่งขึ้นเรื่อยๆ แต่ในขณะเดียวกันก็เหน็บแนมรัฐบาลว่า เป็นเบ็ดง่อยที่ไม่สามารถคาดหวังได้ สิ่งที่ประชาชนทำได้ขณะนี้คือการพึ่งตัวเองแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...สถานการณ์ที่บ้านปลายมากขึ้น ทั้งการเมืองและเศรษฐกิจจะส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของประเทศไทยในสายตาชาวโลกที่อาจมองว่าประเทศไทยตกอยู่ในสภาพบ้านป่าเมืองเถื่อนปกครองด้วยระบอบอนาธิปไตยไม่ใช่ประชาธิปไตย สร้างความเสียหายทั้งภาพลักษณ์และส่งผลกระทบต่อการลงทุนการท่องเที่ยว และเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 14-16 ก.ค. 2551

“...สภาพที่เป็นอยู่ ความหวังที่จะเห็นคณะรัฐมนตรีที่ประกอบด้วยคนมีความรู้ความสามารถ ซื่อสัตย์สุจริต ก็อาจจะเป็นแค่ฝันกลางวันหรือต้องรอชาติหน้าตอนบ่ายๆ หนทางเดียวที่ประชาชนคนไทยและภาคธุรกิจจะอยู่อย่างไม่ต้องหวังลมๆ แล้งๆ ในสิ่งที่เป็นไปได้ คือต้องปรับตัวให้อยู่ได้ด้วยตัวเอง ถือคตตินันท์แหละเป็นที่พึ่งแห่งตน ไม่ต้องหวังพึ่งรัฐบาลเบ็ดง่อยแบบนี้...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 28-30 ก.ค. 2551

หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ : 1 – 31 ส.ค. 2551

1. วาทกรรมว่าด้วยการทำงานของรัฐบาล

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่ต่อเนื่องมาจากวาทกรรมในช่วงเดือนที่แล้ว เนื้อหาที่นำเสนอยังคงมุ่งตำหนิการทำงานของรัฐบาลทั้งในด้านการแก้ไขปัญหาบ้านเมืองและปัญหาเศรษฐกิจ โดยเบื้องต้นทางบทบรรณาธิการนำเสนอการตำหนิรัฐบาลในเรื่องของ 6 มาตรการพีรี้เพื่อประชาชน แต่การนำเสนอในครั้งนี้ทางบทบรรณาธิการไม่ได้นำเสนอเองแต่ใช้การอ้างอิงการวิเคราะห์ของบุคคลที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจ เพื่อแสดงให้เห็นว่าขนาดผู้ที่เกี่ยวข้องทางเศรษฐกิจโดยตรงยังไม่เห็นด้วยกับมาตรการของรัฐบาล เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ข้อน่าสังเกตที่น่าสนใจของ ดร.อัมมาร สยามวาลา ประธานสถาบันเพื่อการวิจัยพัฒนาประเทศไทย (ทีดีอาร์ไอ) ซึ่งประเด็นว่า รัฐบาลอาจมีเป้าประสงค์ที่ชัดเจนเพียงใด

ก็ตาม แต่ฝ่ายการเมืองก็ไม่ควรเข้าไปแทรกแซงการดำเนินการทางเศรษฐกิจ แม้ว่าฝ่ายการเมืองจะมีแนวโน้มที่จะใช้นโยบายการเงินเพื่อการเติบโตทางเศรษฐกิจเพื่อสร้างค่านิยม มากกว่าการดูแลเสถียรภาพทางเศรษฐกิจก็ตาม เพราะปรากฏการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นในขณะนี้กำลังเป็นแนวทางที่เน้นแต่ผลประโยชน์ หรือผลทางอ้อมจากความนิยมชมชอบของประชาชน ซึ่งอาจมีผลไปถึงการเลือกตั้งครั้งต่อไป แต่ในระยะยาวแล้ว เสถียรภาพของระบบเศรษฐกิจไทยอาจได้รับผลกระทบและต้องใช้เวลาฟื้นฟูกันอีกนานเลยก็เป็นได้...”

หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 14-17 ส.ค. 2551

ส่วนในด้านการเมืองทางบทธรรณาทิการ ยังคงตำหนิรัฐบาลว่ารัฐบาลไม่มีความจริงใจในการแก้ปัญหาของบ้านเมือง การแต่งตั้งรัฐมนตรีต่างๆ เพื่อแก้ไขปัญหาคำคัญของประเทศ รัฐบาลกลับเลือกแต่พรรคพวกของตัวเองโดยไม่ดูความเหมาะสมว่าบุคคลนั้นมีความรู้ความสามารถหรือมีมลทินหรือไม่ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทธรรณาทิการที่กล่าวว่า

“...ช่วงเวลา 6 เดือนที่ผ่านมาภายใต้รัฐบาลสมัคร สุนทรเวช ปรากฏการแต่งตั้งพวกพ้องและเครือข่ายของตนเองเข้าดำรงตำแหน่งในคณะกรรมการชุดต่างๆ จนกลายเป็นเรื่องปกตที่นักการเมืองเมื่อเข้าสู่ตำแหน่งต้องดันคนของตัวเองเข้าสู่ตำแหน่ง โดยไม่สนใจใยดีว่า พวกพ้องตนเองจะมีมลทินหรือไม่ สิ่งที่เกิดขึ้นนอกจากจะทำให้กำลังใจของคนดีมีความสามารถ แต่ไม่มีเส้นสาย เสื่อมถอยลงแล้ว ยังเป็นการเสียโอกาสของบ้านเมือง และอาจมีผลประโยชน์ที่มิชอบแอบแฝงอยู่เบื้องหลังด้วย...”

หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 14-17 ส.ค. 2551

ในตอนท้ายของชุดวาทกรรม ทางบทธรรณาทิการ ยังนำเสนอเพื่อตำหนิรัฐบาล เช่นเดียวกันกับในช่วงเดือนที่แล้ว ที่นำเสนอว่ารัฐบาลชุดปัจจุบัน ประชาชนไม่สามารถคาดหวังอะไรได้ เพราะยังคงเป็นเสมือนเปิดง่อย ที่ตักตวงผลประโยชน์เพื่อรวนยุบสภาเท่านั้น ส่วนในด้านการเมืองทางบทธรรณาทิการ ยังคงตำหนิรัฐบาลว่ารัฐบาลไม่มีความจริงใจในการแก้ปัญหาของบ้านเมือง การแต่งตั้งรัฐมนตรีต่างๆ เพื่อแก้ไขปัญหาคำคัญของประเทศ รัฐบาลกลับเลือกแต่พรรคพวกของตัวเองโดยไม่ดูความเหมาะสมว่าบุคคลนั้นมีความรู้ความสามารถหรือมีมลทินหรือไม่ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทธรรณาทิการที่กล่าวว่า

“...ทุกวันนี้ประเทศไทยเสียโอกาสมาากแล้ว 6 เดือนที่ผ่านมา รัฐบาลจากการเลือกตั้งแต่งตั้งรัฐมนตรีที่มีคุณภาพต่ำกว่ามาตรฐานมาบริหารประเทศ ทีมเศรษฐกิจของรัฐบาลมีสภาพไม่ต่างจากเปิดง่อย ยามนี้ชาวบ้านจะฝากความหวังไว้กับนักการเมืองก็ยากยิ่ง เพราะนักการเมืองเมื่อรู้ว่าเวลาตัวเองกำลังจะหมดก็ยิ่งตักตวงผลประโยชน์เข้าตัวเองก่อนยุบสภาเลือกตั้งใหม่...”

หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 7-10 ส.ค. 2551

หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ : 1 – 30 ก.ย. 2551

1.วาทกรรมว่าด้วยการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยและการประกาศพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉินของรัฐบาล

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่มุ่งแสดงความเป็นห่วงในเศรษฐกิจของประเทศ อันเนื่องมาจากการประกาศชุมนุมใหญ่ของกลุ่มพันธมิตรฯ และการประกาศใช้พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน (พ.ร.ก.) ของรัฐบาล พร้อมกับดำเนินคู่ขัดแย้งทั้งสองฝ่าย โดยเบื้องต้นทางทบพรธนาธิการ นำเสนอให้เห็นถึงปฏิบัติการของทั้ง 2 ฝ่ายคู่ขัดแย้งที่ต่อเนื่องกัน คือ การประกาศชุมนุมใหญ่ของกลุ่มพันธมิตรฯ เคลื่อนกำลังปิดล้อมสถานที่ราชการสำคัญหลายแห่ง ตามมาด้วยการประกาศ พ.ร.ก. ของรัฐบาลในเวลาต่อมา เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในทบพรธนาธิการที่กล่าวว่า

“...สถานการณ์ในเช้าตรู่วันที่ 26 สิงหาคม กลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยได้ประกาศเป็นวันเผด็จศึกขับไล่รัฐบาลสมัคร สุนทรเวช ด้วยยุทธศาสตร์ดาวกระจายบุกเข้ายึดหน่วยงานสำคัญของทางรัฐบาล เริ่มตั้งแต่เวลาเช้าตรู่กลุ่มพันธมิตรฯ บุกเข้ายึดสถานีโทรทัศน์ เอ็นบีที หลังจากนั้นก็ได้กระจายกำลังไปปิดล้อมกระทรวงสำคัญทางเศรษฐกิจ ตั้งแต่กระทรวงการคลัง กระทรวงคมนาคม กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ขณะที่ในต่างจังหวัดกลุ่มพันธมิตรก็ออกมาเคลื่อนไหวด้วยการปิดถนนสำคัญหลายเส้น...”

หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 1-3 ก.ย. 2551

“...ผลสืบเนื่องจากการชุมนุมใหญ่ของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ทำให้นายสมัครประกาศใช้ พ.ร.ก.การบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน ในเขตกรุงเทพมหานคร ภายหลังเกิดการปะทะกันระหว่างแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติกับกลุ่มพันธมิตรฯ จนมีผู้บาดเจ็บล้มตายเมื่อวันที่ 2 กันยายน ที่ผ่านมา...”

หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 4-7 ก.ย. 2551

ทันทีที่ปฏิบัติการของทั้ง 2 ฝ่ายคู่ขัดแย้งเกิดขึ้น ทางทบพรธนาธิการแสดงความเป็นห่วงต่อเศรษฐกิจของประเทศ ที่ย่ำแย่อยู่แล้วว่าจะย่ำแย่ลงไปอีก เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในทบพรธนาธิการที่กล่าวว่า

“...ช่วงนี้เศรษฐกิจไทยแขวนอยู่บนเส้นด้าย แค่เพียงผลกระทบจากเศรษฐกิจโลกก็หนักหนาสาหัสอยู่แล้ว ยังต้องเผชิญหน้ากับวิกฤตการณ์การเมืองภายในประเทศ ภาวการณ์ลงทุนเริ่มหยุดชะงัก นักลงทุนและท่องเที่ยวต่างชาติต่างไม่มั่นใจหากจะต้องเข้ามาใน

ประเทศที่เต็มไปด้วยความขัดแย้งและความไม่แน่นอน ไม่มีใครตอบได้ว่า ฟรังก์นี้การเมืองไทยจะเดินหน้าต่อไปอย่างไร คำกล่าวที่ว่าประเทศไทยไม่มีอนาคตเริ่มเป็นจริงมากขึ้น นานี่นี้กรบทั้งสองฝ่ายต่างพูดภาษาเดียวกันว่า สงครามยังไม่จบอย่าเพิ่งนับศพทหาร บัดนี้ล้างร้ายของบ้านเมืองเริ่มเห็นเป็นรูปธรรม...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 1-3 ก.ย. 2551

ผลกระทบที่เกิดขึ้นกับเศรษฐกิจของประเทศ ทางบพรรณาธิการนำเสนอในลักษณะการดำเนินคู่ขัดแย้งทั้ง 2 ฝ่าย โดยดำเนินฝ่ายรัฐบาลว่า ในขณะที่ประเทศชาติกำลังเกิดวิกฤตเช่นนี้ นายกรัฐมนตรีกลับไม่สนใจที่จะแก้ปัญหาบ้านเมือง อ้างแต่ความชอบธรรมว่ามาจากการเลือกตั้ง ส่วนฝ่ายพันธมิตรก็ตำหนิว่าการชุมนุมที่เกิดขึ้นมาอย่างต่อเนื่องยาวนาน นับวันก็เริ่มหมดความชอบธรรม อีกทั้งขอเรียกร้องต่างๆก็เริ่มมีวาทะหลักการไม่ได้ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบพรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ทั้งภารกิจหลักของรัฐมนตรีต้องบริหารประเทศ แม้ในยามสถานการณ์ไม่ปกติ แต่สิ่งที่แสดงออกกลับทำตัวเหมือนคนไม่มีจิตสำนึก ไม่มีวุฒิภาวะพอที่จะบริหารบ้านเมือง ประเด็นสำคัญก็คือในห้วงแห่งความขัดแย้งรัฐบาลอ้างเพียงตนเองมาจากการเลือกตั้งไม่สนใจจะหาทางเยียวยาบาดแผลของแผ่นดิน...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 4-7 ก.ย. 2551

“...ก่อนหน้านี้นักพนักพันธมิตรได้ออกแถลงการณ์เรียกร้องอะไรต่อมิอะไรมากมาย ตลอดเวลา เช่น ไล่นายกรัฐมนตรี รวมถึงเสนอการเมืองใหม่ แต่ใครที่มีความรู้และมีสติปัญญาอยู่บ้าง ย่อมตระหนักดีว่า ข้อเรียกร้องของพันธมิตรฯ ไม่ชัดเจนแล้ว และค่อนข้างมั่ว ฉะนั้นไม่น่าแปลกใจที่คนมีความรู้ตลอดจนนักวิชาการต่างคลั่งใจกับข้อเรียกร้องของกลุ่มพันธมิตรฯ มากขึ้นทุกวัน ในช่วงหลังถ้าสังเกตจะพบว่า เสียงวิจารณ์กลุ่มพันธมิตรฯ ที่ไม่เคารพหลักนิติรัฐจะดังขึ้นเรื่อยๆ พลั้งเจิบเริ่มทวงถามว่า พันธมิตรฯเอาความชอบธรรมมาจากไหนไม่ทราบ...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 18-21 ก.ย. 2551

นอกจากนี้ทางบพรรณาธิการยังดำเนินคู่ขัดแย้งทั้ง 2 ฝ่ายว่า ทั้ง 2 ฝ่ายมัวแต่ยึดมั่นในฝ่ายของตัวเอง ให้ข้อมูลเท็จจริงเพียงครึ่งเดียว หรือกึ่งจริงกึ่งเท็จ ฝ่ายพันธมิตรฯก็อ้างแต่สิทธิของประชาชน ฝ่ายรัฐบาลก็อ้างแต่ความชอบธรรมจากประชาชนผ่านการเลือกตั้ง โดยทั้งหมดเพียงเพื่อให้ตนเองได้รับชัยชนะ โดยไม่สนใจชะตากรรมของบ้านเมือง เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบพรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...การต่อสู้ระหว่างฝ่ายพันธมิตรกับรัฐบาลนายสมัคร ต่างฝ่ายต่างโหมกระแสขอความชอบธรรมให้กับฝ่ายตนเอง ข้อมูลที่สื่อสารออกมาจากทั้งสองฝ่ายเป็นความจริงกึ่งเท็จ หรือความจริงเพียงครึ่งเดียว ฝ่ายพันธมิตรฯใช้สื่อในมือและเครือข่ายทั้งหมดปลุกกระดม

ให้คนลุกขึ้นมาต่อต้านรัฐบาลอย่างดุเดือด ขณะที่ฝ่ายรัฐบาลก็ใช้สื่อของรัฐประณามฝ่ายพันธมิตรอย่างรุนแรงไม่แพ้กัน แทบไม่น่าเชื่อว่าเมืองไทยที่เคยเป็นเมืองยิ้มกลับกลายเป็นเมืองที่ผู้คนมีความทุกข์อย่างที่สุด...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 1-3 ก.ย. 2551

“...ผลพวงแห่งวิกฤตทำให้ประเทศชาติเสียหายอย่างหนัก แต่ดูเหมือนว่าคู่ขัดแย้งคือ รัฐบาลและฝ่ายพันธมิตรฯ ต่างยึดอารมณ์และความสะใจของตนเองเป็นที่ตั้ง ลืมนึกถึงความเสียหายต่อบ้านเมือง สังคมไทยตอนนี้จึงน่าเป็นห่วง มองไปทางไหนในสังคมเห็นแต่คนที่ขาดศักยภาพ ไร้วุฒิภาวะ ไร้จิตสำนึกเพื่อชาติและประชาชนอย่างแท้จริง...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 4-7 ก.ย. 2551

ในตอนท้ายของชุดวาทกรรมทางบทบรรณาธิการเรียกร้องให้ทั้งฝ่ายพันธมิตรฯ และฝ่ายรัฐบาล ใช้สติในการดำเนินการต่างๆ ที่เกี่ยวกับบ้านเมืองให้มากๆ พร้อมเรียกร้องให้ทุกฝ่ายเสียสละเพื่อบ้านเมือง ถอยกันคนละก้าว เพื่อให้ประเทศได้เดินหน้าต่อไป เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...พอเสียที่ได้ใหม่ทั้งพวกพันธมิตรที่เรียกร้องไม่รู้จัก พวกคุณใช้สิทธิเสรีภาพกันพอหรือยัง เมื่อว่าคนอื่นในสังคมจะได้ใช้สิทธิบ้าง วันใดที่พวกพันธมิตรฯ ใช้สิทธิจนพอใจแล้ว ก็ควรปฏิบัติตามกฎหมายเสียด้วย เพราะอย่าลืมนะว่าสิทธิอยู่คู่กับหน้าที่เสมอ เช่นเดียวกับพวกรัฐบาลที่อ้างแต่เพียงความชอบธรรมจากการเลือกตั้ง แต่ไร้คุณธรรม ทั้งสองฝ่ายโปรดกรุณาวันวรรคปล่อยให้บ้านเมืองได้สงบสุข เพื่อให้คนในสังคมได้มีเวลาได้คิดอะไรใหม่ๆ ชัดๆ เสียดีจะได้ใหม่...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 18-21 ก.ย. 2551

“...จึงขอเรียกร้องให้แกนนำกลุ่มพันธมิตรทั้ง 5 คน ได้ใช้ความพยายามอย่างที่สุดในการควบคุมสถานการณ์ไม่ให้เกิดการใช้อารมณ์เหนือการใช้สติ อย่าปล่อยให้สถานการณ์ลุกลามบานปลายจนไม่สามารถควบคุมได้ เพราะผลเสียไม่เพียงแต่จะตกอยู่กับแกนนำกลุ่มพันธมิตรฯ เท่านั้นที่ต้องรับผิดชอบโดยตรง ความเสียหายทั้งหมดจะตกอยู่กับบ้านเมืองเช่นกัน...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 1-3 ก.ย. 2551

“...ขอเรียกร้องรัฐบาลโดยเฉพาะอย่างยิ่งนายสมัคร สุนทรเวช ต้องแก้ปัญหาด้วยความเมตตาอย่างที่สุด ใช้สติให้มากที่สุด ไม่ใช่ออกมาช่วยๆ ทำทนายเหมือนที่ผ่านมา เพราะที่ผ่านมาปฏิเสธไม่ได้ว่าการที่คนเรื่อนหมื่นเรือนแสนออกมาประท้วงส่วนหนึ่งก็เกิดจากการพุดจายวุ่นของนายกรัฐมนตรีนั่นเอง...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 1-3 ก.ย. 2551

“...ถึงจุดนี้ขอให้ทุกฝ่ายเสียสละเพื่อชาติ ถอยคนละก้าว เพื่อร่วมแรงร่วมใจกันจุด
ดิ่งประเทศให้พ้นจากวิกฤตการณ์ สมควรที่ทุกฝ่ายจะทบทวนบทเรียนที่ผ่านมา และกลับมา
วิเคราะห์พิจารณาถึงแก่นของปัญหาเชิงโครงสร้างอย่างแท้จริง ที่สำคัญไม่ว่าจะเป็นภาค
การเมือง พรรคการเมือง กลุ่มผู้เคลื่อนไหวทางการเมือง ราชการ กองทัพ และภาค
ประชาชนทุกระดับ ต้องจริงจังที่จะแสวงหาทางออกเพื่อการเมืองที่เข้มแข็งและยั่งยืนต่อไป
ในระยะยาว...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 11-14 ก.ย. 2551

หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ : 1 ต.ค. – 31 ต.ค. 2551

1.วาทกรรมว่าด้วยการสลายการชุมนุมกลุ่มพันธมิตรฯหน้ารัฐสภา วันที่ 7 ตุลาคม 2551

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่มุ่งแสดงความเป็นห่วงในสถานการณ์เศรษฐกิจของประเทศ
ภายหลังการใช้ความรุนแรงของรัฐบาลสลายการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯที่ชุมนุมปิดล้อมรัฐสภา
เมื่อวันที่ 7 ตุลาคม 2551 โดยเนื้อหาการนำเสนอมุ่งสื่อให้เห็นผลกระทบทางเศรษฐกิจในวงกว้าง
ธุรกิจภาคต่างๆได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น พร้อมเรียกร้องให้ทุกฝ่ายในสังคมหันมา
สร้างความสมานฉันท์ เพื่อคืนความสงบเรียบร้อยให้แก่บ้านเมืองโดยเร็ว โดยในช่วงต้นทางบท
บรรณาธิการเริ่มจากการนำเสนอให้เห็นถึงความรุนแรงที่เกิดขึ้นในวันที่ 7 ตุลาคม 2551 เห็นได้
จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...การจับกุมแกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย 2 ราย คือ นายไชวัฒน์
สินสุวรรณ และ พล.ต.จำลอง ศรีเมือง ทำให้พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยเคลื่อนไหว
ตอบโต้ด้วยการจัดการชุมนุมเพิ่มเติมขึ้นอีกจุดหนึ่งที่หน้ารัฐสภา เพื่อคัดค้านการเปิดประชุม
สภาเพื่อแถลงนโยบายของรัฐบาล สถานการณ์ก่อกวนมากขึ้นจนเกิดความรุนแรงในช่วงเช้า
วันที่ 7 ตุลาคม 2551 เมื่อเจ้าหน้าที่ใช้กำลังพยายามสลายการชุมนุมเพื่อเปิดทางให้
เจ้าหน้าที่รัฐสภา ส.ส. รวมถึง ส.ว. เข้าไปในรัฐสภาได้ ทำให้ผู้ชุมนุมได้รับบาดเจ็บจำนวนมาก
สถานการณ์ความรุนแรงที่ประทุขึ้นส่งผลให้บรรยากาศทางการเมืองถอยกลับไปสู่
ความไม่แน่นอนอีกครั้ง...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 9-12 ต.ค. 2551

ผลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทางบทบรรณาธิการแสดงความเป็นห่วงว่าจะทำให้เศรษฐกิจ
ของประเทศที่ย่ำแย่อยู่แล้วให้ยิ่งแย่ลงไปมากขึ้น เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่
กล่าวว่า

“...การต่อสู้ของสองฝ่ายก็นำไปสู่ความรุนแรงและการปะทะกันบนท้องถนนในเช้า
วันที่ 7 ตุลาคม ผลพวงที่ได้รับคือความสูญเสียที่ไม่ใช่แค่เพียงชีวิตและร่างกาย แต่รวมถึง
ภาพลักษณ์ของประเทศไทยที่กลายเป็นประเทศอันตรายในสายตาชาวโลก สถานการณ์

เศรษฐกิจที่เลวร้ายอยู่แล้วจากพิษเศรษฐกิจอเมริกาที่ลามไปทั่วโลก ยิ่งเลวร้ายลงไปอีกเมื่อ การเมืองไทยกำลังเดินเข้าสู่ทางตัน...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 13-15 ต.ค. 2551

“...ที่น่าวิตกเป็นอย่างยิ่งก็คือ ชั่วโม่งนี้การเมืองไทยได้กลายเป็นปัจจัยลบทาง เศรษฐกิจอย่างรุนแรง เรามีรัฐบาลก็เหมือนไม่มี มีรัฐสภาก็เหมือนไม่มี ผู้คนในบ้านเมืองแตก กระจ่า ต่างฝ่ายต่างไม่เชื่อมั่นซึ่งกันและกัน ก็น่าเป็นห่วงเหลือเกินว่าปี 2552 อาจเป็น ประสบการณ์ที่ยากลำบากอีกครั้งหนึ่งของเมืองไทยในระดับที่เคยเกิดขึ้นมาแล้วในปี 2540- 2541 นั่นเอง...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 20-22 ต.ค. 2551

ทางบทบรรณาธิการไม่ได้นำเสนอแต่ความเป็นห่วงเชิงนามธรรมเท่านั้น แต่ยังนำเสนอให้เห็นผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อเศรษฐกิจอย่างเป็นรูปธรรม ผ่านองค์กร ภาคธุรกิจต่างๆที่ออกมาส่ง สัญญาณที่ไม่ดีทางเศรษฐกิจ หลายประการหลังเกิดเหตุการณ์ เช่น ผลจากศูนย์พยากรณ์ เศรษฐกิจมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย , รายงานผลประกอบการจากโตโยต้า , สัญญาณจาก สถาบันการเงินต่างๆ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...มีความเป็นไปได้ตามที่ศูนย์พยากรณ์เศรษฐกิจธุรกิจ มหาวิทยาลัยหอการค้า ไทย ระบุว่า ปัญหาการเมืองจะเป็นปัจจัยส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจไทยในช่วง ระยะสั้นและระยะกลาง โดยเฉพาะในส่วนตลาดหุ้นและค่าเงินบาทของไทยยิ่งเกิดความ รุนแรงและยืดเยื้อก็ย่อมส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจไทยด้วย...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติ ธุรกิจ 9-12 ต.ค. 2551

“...บริษัทผู้จำหน่ายรถยนต์รายใหญ่อย่างบริษัท โตโยต้า มอเตอร์ ประเทศไทย จำกัด ระบุว่า ยอดขายรถยนต์ในประเทศไทย เดือน ก.ย. 51 ลดลง 10.5% ซึ่งลดลง ต่อเนื่องเป็นเดือนที่ 4 นับแต่มีการชุมนุมทางการเมืองเกิดขึ้น...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติ ธุรกิจ 20-22 ต.ค. 2551

“...ภาคธุรกิจสถาบันการเงินก็ขานรับสัญญาณการถดถอยทางเศรษฐกิจที่จะ เกิดขึ้นในปี 2552 ดังนั้น ธนาคารพาณิชย์ส่วนใหญ่จึงหันมาให้ความสำคัญกับการระมัดระวัง ในการปล่อยสินเชื่อมากขึ้น...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 20-22 ต.ค. 2551

ในตอนท้ายของชุดวาทกรรม ทางบทบรรณาธิการเรียกร้องให้ทุกฝ่ายร่วมกันสร้างความ สมานฉันท์ให้เกิดขึ้นในชาติ ใช้นิติและวิจารณ์ญานในการแก้ปัญหา เพื่อให้บ้านเมืองสงบสุข โดยเร็วที่สุดก่อนที่จะสายเกินไป เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ถึงที่สุดแล้วทุกฝ่ายคงต้องตั้งสติและใช้วิจารณญาณในการร่วมกันแก้ปัญหา พร้อมกับตระหนักว่า ถ้าพึ่งผลกระทบจากปัจจัยภายนอกก็รุนแรงและต้องเร่งเตรียมรับมือ อยู่แล้ว สถานการณ์ภายในประเทศที่หากสามารถหาข้อยุติ หรือหลีกเลี่ยงความรุนแรงทุกรูปแบบได้ จะเป็นจุดคลี่คลายจุดแรกที่ต้องทำให้ประสบผลสำเร็จ เพื่อให้เกิดความสงบเรียบร้อยแก่บ้านเมืองโดยเร็วที่สุดก่อนที่ประเทศชาติจะเสียหายไปมากกว่านี้...”
หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 9-12 ต.ค. 2551

“...เอาเข้าจริงทางออกบนถนนประชาธิปไตยยังกว้าง เพียงแต่ทุกฝ่ายยอมรับกติกาและปฏิบัติตามกฎหมายของบ้านเมือง วันนี้คนไทยควรกำหนดท่าทีที่ชัดเจนว่าเราทุกคนต้องการยืนอยู่บนเส้นทางประชาธิปไตย สิ่งที่ดีที่สุด在这段时间ก็คือ มองทุกอย่างด้วยใจที่เป็นกลางและเป็นธรรม ใช้ความรู้สึกให้น้อยลง แสดงให้เห็นถึงความพึงกระจายที่น้อยลง และเรียกสติปัญญากลับมาโดยเร็ว...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 13-15 ต.ค. 2551

หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ : 1 พ.ย. – 2 ธ.ค. 2551

1.วาทกรรมว่าด้วยการปิดล้อมสนามบินสุวรรณภูมิและสนามบินดอนเมืองของกลุ่มพันธมิตรฯ

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่มุ่งตำหนิกลุ่มพันธมิตรฯอย่างรุนแรงที่ยกระดับการชุมนุมถึงขั้นปิดล้อมสนามบินของประเทศอย่างสนามบินดอนเมืองและสนามบินสุวรรณภูมิ พร้อมกับตำหนิการทำงานของรัฐบาล ที่ไร้ประสิทธิภาพไม่สามารถควบคุมสถานการณ์การชุมนุมจนเกิดการบานปลายขึ้น โดยเบื้องต้นทางทบพรรคณาธิการเริ่มด้วยการกล่าวตำหนิปฏิบัติการครั้งนี้ของกลุ่มพันธมิตรฯ โดยชี้ให้เห็นว่าสิ่งที่กลุ่มพันธมิตรฯทำครั้งนี้ มีความรุนแรงมากกว่าทุกปฏิบัติการที่กลุ่มพันธมิตรเคยทำมา อย่างการยึดทำเนียบรัฐบาล การปิดล้อมรัฐสภาหลายเท่า เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในทบพรรคณาธิการที่กล่าวว่า

“...ไม่ว่าจะสรรหาข้ออ้างหรือแสดงเหตุผลในมิติใดๆก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงที่ไม่อาจปฏิเสธได้ก็คือ การชุมนุมทางการเมืองที่ขยายวงกว้างออกไปจนส่งผลกระทบต่อในที่สุดทำอากาศยานสุวรรณภูมิและสนามบินดอนเมืองต้องหยุดให้บริการจากการยึดและปิดล้อมของกลุ่มผู้ชุมนุม เป็นการยกระดับสถานการณ์ของประเทศไทยให้ร้ายแรงยิ่งกว่าการชุมนุม-ยึดทำเนียบรัฐบาล ปิดล้อมรัฐสภา มากกว่าอีกหลายเท่า...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 1-3 ธ.ค. 2551

พร้อมกันนี้ทางทบพรรณานิการยังนำเสนอให้เห็นความผิดพลาดต่างที่กลุ่มพันธมิตรฯเคยทำมาตั้งแต่การเริ่มชุมนุม เพื่อตอกย้ำให้เห็นถึงความบกพร่องในการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯให้มากขึ้น เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทพรรณานิการที่กล่าววว่า

“...กลุ่มพันธมิตรฯเองไม่เคยเคารพปฏิบัติกฎหมายของบ้านเมือง ในกรณีการบุกยึดทำเนียบรัฐบาลอันเป็นสถานที่สำคัญขอทางราชการ มาเป็นที่ชุมนุมประท้วงถาวรมาหลายเดือน ทรัพย์สินทางราชการที่อยู่ในทำเนียบถูกทุบทำลายมูลค่ากว่า 100 ล้านบาท เอกสารสำคัญสูญหายจำนวนมาก กระทั่งการปิดถนนและการบุกยึดสถานีโทรทัศน์เอ็นบีทีที่ล้วนแต่เป็นการกระทำที่ไม่เคารพกฎหมายบ้านเมืองทั้งสิ้น นอกจากนี้ ยังไม่เคารพสิทธิเสรีภาพของประชาชน กรณีนักเรียน ประชาชนไม่ได้รับความสะดวกในการใช้ถนนไปโรงเรียนและที่ทำงาน...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 24-26 พ.ย. 2551

อีกทั้งทางทบพรรณานิการยังนำเสนอให้เห็นผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจ ที่ประเทศต้องสูญเสียรายได้นับแสนล้านบาทจากการปิดสนามบินครั้งนี้ของกลุ่มพันธมิตรฯ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทพรรณานิการที่กล่าววว่า

“...ตัวเลขประมาณการ ประเมินค่าความเสียหายการชุมนุมปิดสนามบินมีมูลค่า 1.46 แสนล้านบาท โดยแบ่งเป็นนักท่องเที่ยว 1.58 ล้านคน ในเดือนพฤศจิกายน-ธันวาคม คิดเป็นมูลค่า 6 หมื่นล้านบาท ธุรกิจการขนส่งทางอากาศ 3.2 พันล้านบาท ธุรกิจการขนส่งผู้โดยสารในท่าอากาศยาน 2.8 หมื่นล้านบาท ธุรกิจภายในสนามบิน 2.2 พันล้านบาท ความเสียหายอื่นๆอีก 592 ล้านบาท และยังมีความเสียหายที่ไม่สามารถประเมินได้อีก 1.4 หมื่นล้านบาท...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 1-3 ธ.ค. 2551

“...ความเสียหายที่น่าเสียดายและน่าเสียใจมากที่สุดก็คือ ภาพลักษณ์ ชื่อเสียง ความน่าเชื่อถือของประเทศไทย การยอมรับจากนักลงทุนต่างประเทศ กลุ่มประเทศคู่ค้า นักท่องเที่ยว ฯลฯ ที่ถือเป็น ทุนประเทศ ที่สำคัญที่สุดก็ต้องกลับไปเริ่มต้นนับหนึ่งกันใหม่อีกครั้งหนึ่ง...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 1-3 ธ.ค. 2551

ในขณะที่เดียวกันทางทบพรรณานิการก็ตำหนิรัฐบาล ที่ไม่สามารถควบคุมจัดการกลุ่มพันธมิตรฯได้ ส่งผลให้สถานการณ์ของบ้านเมืองบายปลายมาถึงเพียงนี้ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทพรรณานิการที่กล่าววว่า

“...เป็นที่น่าสังเวชใจที่ผู้ที่มีอำนาจในมือไม่มีจิตสำนึกในการปฏิบัติหน้าที่ให้ดี เล่นบทแห่งกักไม่ยอมจะทำอะไรที่เสี่ยงกับอนาคตของตัวเองทางราชการ ยิ่งแทบไม่ต้องหวังพึ่ง

รัฐบาลอนินิที่ไม่เป็นตัวของตัวเอง ไม่ได้มีอำนาจที่แท้จริง บริหารแบบไม่บริหาร ปล่อยให้ ความขัดแย้งในสังคมต้องปะทะกันจนถึงขั้นเลือดตกยางออก ทำยที่สุดบ้านเมืองอาจถึงขั้น ลุกเป็นไฟ ถือว่าเป็นเคราะห์กรรมของประเทศไทย และประชาชนไทยที่ต้องรับกรรมที่ตัวเอง ไม่ได้ก่อ...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 24-26 พ.ย. 2551

ในตอนท้ายของชุดวาทกรรมทางบทธรรณานิติการได้เรียกร้องให้ทุกฝ่ายคิดถึงชาติ บ้านเมืองเป็นสำคัญ เพื่อช่วยกันยุติความขัดแย้งครั้งนี้ให้คลี่คลายได้โดยสงบ สันติ เห็นได้จาก ข้อความตอนหนึ่งในบทธรรณานิติการที่กล่าววว่า

“...ถึงจุดนี้ขอวิงวอนที่สำคัญเพียงประการเดียวซึ่งทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องต้องหยุดคิด พิจารณา และตอบคำถามให้ได้ในทันทีก็คือ ท่ามกลางข้อเรียกร้อง จุดยืน หรือเงื่อนไขจาก ฝ่ายต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย และรัฐบาล ต้องกลับมาคิดถึง ประเทศไทยและชะตากรรมของประชาชนชาวไทยกว่า 60 ล้านคน ว่าจะเป็นอย่างไรต่อไป จะเดินไปสู่ทิศทางไหน แทนที่จะคิดถึงแต่ข้อเรียกร้องของฝ่ายตัวเอง พรรคพวกตัวเอง ทุก ฝ่ายต้องหยุดและยอมปฏิบัติตามกฎหมายโดยเร็วที่สุด คืนความสงบ สันติสุขกลับมาสู่ สังคมโดยเร็วที่สุด...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 1-3 ธ.ค. 2551

หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ : 10วันหลังการชุมนุม 3 ธ.ค. – 15 ธ.ค. 2551

1.วาทกรรมว่าด้วยการปิดล้อมสนามบิณสุวรรณภูมิและสนามบิณดอนเมืองของ กลุ่มพันธมิตรฯ

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่ยังต่อเนื่องมาจากวาทกรรมเมื่อเดือนที่แล้ว ที่ยังคงมุ่งตำหนิ การปิดล้อมสนามบิณของกลุ่มพันธมิตรฯ พร้อมกับนำเสนอให้เห็นผลกระทบที่เกิดขึ้นกับเศรษฐกิจ ของประเทศ และเรียกร้องให้รัฐบาลชุดใหม่ดำเนินการลงโทษกลุ่มพันธมิตรฯตามกฎหมาย โดย เบื้องต้นทางบทธรรณานิติการเริ่มด้วยการนำเสนอให้เห็นผลกระทบระยะยาวจากการปิดล้อม สนามบิณของกลุ่มพันธมิตรฯ อย่างเรื่องของความเชื่อมั่นจากนักลงทุนต่างประเทศ ที่ไม่สามารถ ประเมินค่าเป็นจำนวนเงินได้ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทธรรณานิติการที่กล่าววว่า

“...จริงๆแล้วสิ่งที่น่าหวั่นวิตกมากกว่า คือ ผลกระทบต่อเนื่องระยะยาว ซึ่งความ เสียจะค่อยๆโผล่มาหลังจากนี้ เช่นผลกระทบความเชื่อมั่นในการลงทุนของต่างประเทศ ผลกระทบด้านศักยภาพในการแข่งขันกับต่างประเทศในอนาคต ที่จะเป็นจุดอ่อนให้คู่แข่ง นำมาใช้โจมตีได้ อันจะนำมาซึ่งความสูญเสียต่อเศรษฐกิจไทยในระยะยาวอย่างประเมินค่า มิได้...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 4-7 ธ.ค. 2551

ผลกระทบที่มีต่อเศรษฐกิจของประเทศ ทางบทบรรณาธิการเห็นว่ากลุ่มพันธมิตรฯสมควรได้รับการลงโทษ จึงพยายามเสนอให้เห็นว่าสิ่งที่พันธมิตรฯทำครั้งนี้ไม่เป็นที่ที่ไม่สามารถยอมรับได้ในสังคมไทย ไม่สามารถนิ่งเฉยปล่อยให้ลอยนวลได้ พร้อมกับเรียกร้องให้รัฐบาลชุดใหม่ดำเนินการลงโทษกลุ่มพันธมิตรฯเพื่อไม่ให้เป็นเยี่ยงอย่างต่อไป เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...สิ่งที่สังคมไทยไม่ควรยอมรับและให้ผ่านเลยไปก็คือ การปล่อยให้ผู้กระทำผิดสร้างความเสียหายต่อเศรษฐกิจของประเทศลอยนวล รอดพ้นจากกระบวนการยุติธรรม ดังนั้นรัฐและผู้เสียหายจากการปิดสนามบินทั้งสองแห่ง จึงควรยื่นฟ้องเอาผิดทางอาญาและทางแพ่งจากผู้ก่อการให้ถึงที่สุด เพราะถ้าสังคมไทยปล่อยให้คนผิดลอยนวล ครั้งหน้าจะมีหลักประกันใดประกันได้ว่าจะไม่มีการกระทำเช่นนี้อีก...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 4-7 ธ.ค. 2551

“...วิกฤตครั้งนี้เป็นการสรุปบทเรียนราคาแพงของคนไทยที่ต้องตอบให้ได้ว่า เรายอมรับได้หรือไม่กับการปล่อยให้กลุ่มคนกลุ่มหนึ่งลุกขึ้นมาทำลายล้างกติกาของบ้านเมือง ไม่ยอมรับคำตัดสินของศาล และที่สำคัญคือ คนกลุ่มนี้มีสิทธิอะไรที่จะทำลายผลประโยชน์ส่วนรวมของคนไทยทั่วประเทศ...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 4-7 ธ.ค. 2551

“...รัฐบาลใหม่จะเป็นขั้วไหนก็ได้ ควรประกาศสัญญาประชาคมว่าจะนำประเทศไทยกลับสู่หลักประชาธิปไตยเหมือนเดิม ใครผิดว่าไปตามผิด ความเสียหายที่พันธมิตรฯก่อไว้กับประเทศจะต้องมีการดำเนินการทางแพ่งและอาญา เอาตัวแกนนำพันธมิตรฯมาลงโทษอย่าได้ไว้ใคร ที่สำคัญที่สุดคือ คนไทยต้องยึดมั่นในระบอบประชาธิปไตยอย่างอมไม่เคลื่อนแทรกเข้ามารบกวมนเหมือนเช่นที่ผ่านมา...” หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ 11-14 ธ.ค. 2551

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ : 26 พ.ค. – 30 มิ.ย. 2551

1.วาทกรรมว่าด้วยความชอบธรรมในการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่ทางบทบรรณาธิการนำเสนอเพื่อสร้างความชอบธรรมในการชุมนุมแก่กลุ่มพันธมิตรฯ โดยเริ่มต้นทางบทบรรณาธิการเริ่มสร้างความชอบธรรม ด้วยการนำเสนอว่า กลุ่มพันธมิตรฯจะทำการชุมนุมโดยสงบปราศจากอาวุธ ตามที่รัฐธรรมนูญกำหนด พร้อมเสนอให้เห็นถึงความบกพร่องในการทำงานของรัฐบาล อันเป็นสาเหตุที่ทำให้กลุ่มพันธมิตรฯ ต้องออกมาชุมนุม เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ขอแถลงผลการดำเนินการว่า การชุมนุมครั้งนี้มีประชาชนผู้รักชาติได้ใช้สิทธิตามรัฐธรรมนูญ เข้าร่วมการชุมนุมจำนวนหลายหมื่นคน ด้วยความสงบ อหิงสา และปราศจากอาวุธ แม้ว่าจะถูกอันธพาลที่ถูกจ้างมากจากคนในฝ่ายรัฐบาลทำการยั่วยุขว้างปาสิ่งของ และทำร้ายประชาชนผู้บริสุทธิ์ก็ตาม ประชาชนที่เข้าร่วมชุมนุมก็ยังคงมีจิตใจที่มุ่งมั่นแสดงพลังของประชาชนต่อไป...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 26 พ.ค 2551

“...ตลอดเวลาการชุมนุมของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ตั้งแต่ปี 2549 นั้น ได้พิสูจน์แล้วว่าแม้แต่ความสงบ สันติ อหิงสา และปราศจากอาวุธมาโดยตลอด ไม่เคยก่อความรุนแรงใดๆทั้งสิ้น ดังนั้นหากมีความรุนแรงหรือความวุ่นวายใดๆ เพื่อแอบอ้างเป็นสาเหตุในการสลายการชุมนุมนั้นต้องถือเป็นความรับผิดชอบของรัฐบาลแต่ฝ่ายเดียว...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 2 มิ.ย 2551

ในลำดับต่อมาทางทบพรรคณาธิการนำเสนอเพื่อชี้ให้เห็นความชอบธรรมของกลุ่มพันธมิตรฯเพิ่มขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการนำเสนอให้เห็นว่ามีคนจากทุกภาคทั่วประเทศมาเข้าร่วมชุมนุมครั้งนี้ การที่แกนนำอ้างสิทธิการชุมนุมว่าเป็นสิ่งที่สามารถทำได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 70 การนำเสนอตัวเลขของผู้ชุมนุมที่ทยอยเข้ามาชุมนุมอย่างต่อเนื่อง รวมไปถึงการอ้างอิงการชุมนุมว่าเป็นการชุมนุมเพื่อปกป้องสถาบันเบื้องสูง ซึ่งทั้งหมดเห็นได้จากกรนำเสนอของทบพรรคณาธิการตามลำดับที่กล่าวไว้ว่า

“...นายเลิศพงศ์ ต้นไสววัฒน์ แกนนำกลุ่มยามเฝ้าแผ่นดินภูเก็ท กล่าวว่า เครือข่ายยามเฝ้าแผ่นดินและพันธมิตรฯภูเก็ทจะเดินทางขึ้นร่วมกับพันธมิตรฯส่วนกลางในการเคลื่อนไหวต่อต้าน และคัดค้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญอย่างแน่นอน ซึ่งขณะนี้มีการเตรียมการไว้พร้อมแล้ว...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 30 พ.ค 2551

“...นายภูริทัต สุทธธรรม แกนนำพันธมิตรฯพิษณุโลก เปิดเผยว่า กลุ่มคนพิษณุโลกที่คัดค้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ไม่เห็นด้วยกับแนวทางรัฐบาลหลายคนจะเดินทางไปกรุงเทพมหานคร เพื่อร่วมสมทบการชุมนุมใหญ่...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 30 พ.ค 2551

“...นายสุวัฒน์ วัฒนศิริ เลขาธิการสมัชชาประชาชนฯ ภาคเหนือ แกนนำพันธมิตรฯกำแพงเพชร เปิดเผยว่า พันมิตรฯกำแพงเพชรจะร่วมลงขันกันเช่าเหมารถตู้-รถบัส เพื่อขับไล่รัฐบาล-ต่อต้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญ...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 30 พ.ค 2551

“...แกนนำกลุ่มพันธมิตรฯชัยภูมิ ได้ร่วมกันแถลงข่าวการจัดเวทีการเมืองภาคประชาชนในพื้นที่จังหวัดชัยภูมิ ทั้งนี้ พันธมิตรฯชัยภูมิส่วนหนึ่งกว่าร้อยคนจะเดินทางเข้าสมทบร่วมการชุมนุมที่กรุงเทพฯเพิ่มขึ้น จากเดิมที่เดินทางไปก่อนหน้าบางส่วนแล้วอย่างแน่นอน...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 26 พ.ค. 2551

“...นายชินฉัตร แสงรังสี แกนนำพันธมิตรฯชลบุรี กล่าวว่า จะมีผู้เดินทางไปร่วมชุมนุมเป็นจำนวนมาก เพราะคงหยุดไม่ได้อีกแล้วแม้จะเกิดอะไรขึ้นก็ตามจะต้องเดินทางต่อสู้และเรียกร้องกันต่อไป เพราะปัญหาที่เกิดขึ้นนั้น ไม่ใช่ปัญหาของคนใดคนหนึ่ง แต่เป็นปัญหาระดับประเทศที่ทุกคนต้องออกมาร่วมมือกันอย่างเต็มที่...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 6 มิ.ย. 2551

“...พล.ต. จำลอง กล่าวว่าขอให้พี่น้องรับทราบโดยทั่วกันว่า เราพยายามปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา 70 ของรัฐธรรมนูญ 2550 บุคคลมีหน้าที่พิทักษ์รักษาชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ภายใต้ระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข เราทำอย่างถูกต้องตามกฎหมาย...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 27 พ.ค. 2551

“...ด้านการชุมนุมต่อต้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญของพันธมิตรฯ บริเวณสะพานมัฆวานรังสรรค์ ประชาชนยังคงปักหลักชุมนุมอย่างแน่นหนาและต่อเนื่อง โดยเมื่อคืนที่ผ่านมามีผู้มาชุมนุมมากกว่าหนึ่งหมื่นคน และคาดว่าจะเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 28 พ.ค. 2551

“...พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยขอกราบขอบพระคุณพ่อแม่พี่น้องประชาชนทั่วทุกสารทิศนับแสนคน ที่ได้หลังไหลเข้ามาร่วมการชุมนุมกับพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยด้วยจิตใจที่มุ่งมั่นและกล้าหาญ เพื่อมาปกป้องภารกิจศักดิ์สิทธิ์ของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย เพื่อโค่นระบอบทักษิณและขับไล่รัฐบาลอันธพาลหุ่นเชิด...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 2 มิ.ย. 2551

นอกจากนี้ทางทบพรรคณาธิการยังนำเสนออ้างอิงคำพูดของนักวิชาการที่ออกมาแตกต่างพร้อมสนับสนุนการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ ในประเด็นต่างๆ ได้แก่การที่รัฐบาลตัดสินใจถอนญัตติการแก้ไขรัฐธรรมนูญออกไป เป็นการตีสิ่งหน้า เพราะรัฐบาลกำลังพยายามจะเข้าชื่อเพื่อแก้ไขรัฐธรรมนูญอีกครั้ง ส่วนที่บอกว่ากลุ่มพันธมิตรฯเรียกร้องการปฏิวัตินั้นไม่เป็นความจริง กลุ่มพันธมิตรฯไม่เคยเรียกร้องการปฏิวัติ และไม่ต้องการการปฏิวัติ ส่วนประเด็นที่กล่าวหากว่ากลุ่มพันธมิตรฯไม่มีภาคประชาชน นั้นเป็นคำกล่าวที่เลื่อนลอยเพราะคำว่าภาคประชาชนในปัจจุบันเป็นสิ่งที่ยังไม่สามารถกำหนดแน่นอนได้ และในส่วนของตัวเลขผู้เข้าร่วมชุมนุมที่มีน้อย ตรงนี้ต้องให้ผู้กล่าวหาและผู้ที่เกี่ยวข้องได้มาพิสูจน์ด้วยตัวตัวเอง เพราะการถกเถียงเรื่องตัวเลขผู้ชุมนุมเป็น

เรื่องไร้สาระ การนำเสนอดังกล่าวทั้งหมดเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าว
ว่า

“...นายไชยยงค์ ไชยพร อาจารย์คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กล่าว
กรณีนี้นักวิชาการบางคน อ้างว่าพันธมิตรฯหมดความชอบธรรมในการชุมนุม เพราะรัฐบาล
ได้ถอนญัตติแก้ไขรัฐธรรมนูญออกไปแล้ว การที่อ้างถึงการที่รัฐบาลได้ถอนญัตติการแก้ไข
รัฐธรรมนูญออกไปแล้วนั้นไม่เป็นความจริง เพราะยังมีความพยายามจะเข้าชื้อกัน เพื่อเสนอ
ญัตติเข้าไปใหม่ เพราะฉะนั้นจึงยังไม่ถึงเวลาที่พันธมิตรฯจะสลายการชุมนุม ดังนั้นการถอน
ญัตตินี้จึงเป็นการตีสองหน้า ถอนญัตติเพื่อให้พันธมิตรฯสลายการชุมนุม เมื่อสลายก็ยื่นกลับ
เข้าไปใหม่ ซึ่งการตีสองหน้านี้ไม่ทำให้พันธมิตรฯเลิกชุมนุมได้...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 3
มิ.ย. 2551

“...ข้อหาที่บางคนบอกว่า พันธมิตรฯเรียกร้องการปฏิวัตินั้น นายไชยยงค์กล่าวว่า
ที่จริงแล้ว พันธมิตรฯไม่เคยเรียกร้องการปฏิวัติ และไม่ต้องการการปฏิวัติ นอกจากนี้ใน
ประเด็นที่นักวิชาการกลุ่มนี้บอกว่ารัฐบาลที่มาจากรัฐประหาร ไม่มีอะไรดีเท่าแม้แต่รัฐบาล
นอมินีที่มีอยู่ในขณะนี้นั้น อยากถามว่ารัฐบาลตัวแทนที่มาจากการเลือกตั้งระหว่างรัฐบาล
เลือกตั้งที่ทุจริต กับรัฐบาลเลือกตั้งที่สุจริต เราจะเลือกเอาอย่างไร...” หนังสือพิมพ์
ผู้จัดการ 3 มิ.ย. 2551

“...กรณีที่วิจารณ์ว่าคนที่มาชุมนุมกับพันธมิตรฯ ไม่มีภาคประชาชนแท้ ๆ อยู่เลย
นั้น นายไชยยงค์กล่าวว่า ในทางวิชาการคุณไม่สามารถผูกขาดได้ว่า ใครคือประชาชนนั้น
ไม่สามารถบอกได้ว่าประชาชนของคุณเป็นประชาชน แล้วประชาชนที่ไปชุมนุมที่อื่นไม่ใช่
ประชาชน หรือว่าประชาชนที่ไม่ได้อยู่ในกลุ่มของคุณไม่ใช่ประชาชน เพราะฉะนั้นอย่า
ผูกขาดว่าประชาชนคือประชาชนของคุณคนเดียว อย่าผูกขาดเพราะประชาชนมีอิสระว่าจะ
เลือกอยู่กลุ่มไหน...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 3 มิ.ย. 2551

“...ยังมีเรื่องตัวเลขผู้มาชุมนุม มีกลุ่มที่อ้างว่าตัวเลขที่แกนนำพูดต้องหารด้วยห้า
นายไชยยงค์กล่าวว่า ตัวเลขจะมากจะน้อยไม่สำคัญ ขึ้นอยู่กับว่าเราพอใจที่ตัวเลขขนาด
ไหน ขณะเดียวกันการถกเถียงเรื่องตัวเลขผู้ชุมนุมมากน้อย เป็นเรื่องไร้สาระ เพราะความจริง
เป็นอย่างไรสามารถมาดูได้ที่เวท และอยากให้พันธมิตรฯผู้ต่อไปจนกว่าจะบรรลุ
เป้าหมาย...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 3 มิ.ย. 2551

ทางบทบรรณาธิการยังตอกน้ำเพื่อสร้างความชอบธรรมให้แก่กลุ่มพันธมิตรฯเพิ่มขึ้น ด้วย
การนำเสนอว่าการชุมนุมที่เกิดขึ้นเป็นผลมาจากความต้องการของประชาชนเป็นหลักที่จะให้การ
ชุมนุมมีต่อไป ส่วนผลกระทบต่อภาคธุรกิจที่หลายฝ่ายกังวล บรรดานักธุรกิจชั้นนำของประเทศก็

ได้ออกมายืนยันตรงกันแล้วว่าการชุมนุมที่เกิดขึ้นไม่ได้สร้างปัญหาให้แก่ภาคธุรกิจแต่อย่างใด เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ถ้าตัดสินใจจะอยู่ต่อ หากมีอันตรายเราต้องพร้อมรับโดยถามพี่น้องก่อน หลังจากนั้นแกนนำพันธมิตรฯได้ถามพี่น้องที่มาชุมนุม โดยให้ยกมือเลือก เพราะหากอยู่ต่อก็จะอยู่อย่างลำบาก จึงต้องให้พี่น้องตัดสินใจ ถ้าบอกว่ากลับเพียง 10 เปอร์เซ็นต์ ก็จะกลับ เพราะห่วงใยพี่น้อง ซึ่งปรากฏว่าพี่น้องทุกคนลงมติเอกฉันท์ทุกเสียงว่าขออยู่ต่อ อะไรจะเกิดก็ให้มันเกิด...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 27 พ.ค. 2551

“...นายบุญฤทธิ์ มหามนตรี กรรมการผู้จัดการบริษัทไลอ้อน ประเทศไทย จำกัด เปิดเผยว่าการรวมตัวของกลุ่มพันธมิตรฯในครั้งนี้ จะไม่กระทบต่อความเชื่อมั่นของผู้ประกอบการและผู้บริโภค อย่างไรก็ตามเห็นด้วยที่ภาครัฐควรหันมาใส่ใจเรื่องปากท้องประชาชนให้มากขึ้น มากกว่าจะใส่ใจปัญหาด้านการเมืองของตัวเอง...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 27 พ.ค. 2551

“...นายพิพัฒ พะเนียงเวทย์ กรรมการผู้อำนวยการบริษัท ไทยเพรซิเดนท์ฟูดส์ จำกัด มหาชน ผู้ผลิตบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปตรามามา เปิดเผยว่า เหตุการณ์ในครั้งนี้คงไม่กระทบต่อความเชื่อมั่นของผู้ประกอบการ และผู้บริโภค อีกทั้งผมว่ารัฐควรใส่ใจปากท้องและความเป็นอยู่ของประชาชน หันมาแก้ปัญหาราคาสินค้า และต้นทุนวัตถุดิบที่สูงขึ้น แทนการแก้รัฐธรรมนูญ...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 27 พ.ค. 2551

“...นายนิทัศน์ ตั้งแสงประทีป ผู้จัดการฝ่ายการตลาดและวางแผนบริษัท สิทธิพันธ์ จำกัด ผู้ผลิตและจำหน่ายผลิตภัณฑ์วุ้นเส้นตราต้นสน กล่าวว่า จากสถานการณ์การชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯที่เกิดขึ้นครั้งนี้ ไม่น่าจะมีผลกระทบอะไรหากเกิดขึ้นก็เพียงช่วงระยะเวลาสั้น ๆ เท่านั้น...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 27 พ.ค. 2551

ส่วนในประเด็นที่กลุ่มพันธมิตรฯถูกโจมตีในเรื่องการชุมนุมทำให้การจราจรติดขัดเพราะมีการปิดถนนดังเช่นที่รัฐบาลกล่าวหา เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...พล.ต.ต.ภาณุ กล่าวว่าสาเหตุการปิดถนนหลายสายในกรุงเทพฯ เนื่องมาจากกลุ่มพันธมิตรฯปิดถนนราชดำเนินนอก จึงทำให้รถที่เกิดการจราจรติดขัดต่อเนื่องจากสะพานปิ่นเกล้า สะพานพระราม 8 ที่มุ่งหน้าเข้าเมือง และต้องใช้ถนนราชดำเนินนอกต้องเลี่ยงไปใช้ถนนเส้นอื่นแทน จึงทำให้การจราจรติดขัดอย่างต่อเนื่อง ไปถึงถนนเส้นอื่น ๆ...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 6 มิ.ย. 2551

ในประเด็นเรื่องการจลาจลนี้ ทางบรรณาธิการนำเสนอแตกต่างให้ว่า การจลาจลที่ติดขัด เป็นเพราะทางเจ้าหน้าที่ตำรวจไร้ความสามารถในการจัดการจลาจลเอง อีกทั้งหากพิจารณาให้ดี จะพบว่า ทั้งหมดเกิดมาจากรัฐบาล เนื่องจากพื้นที่การชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯเป็นพื้นที่ที่รัฐบาล สกัดกั้นผู้ชุมนุมไว้ที่นี้เอง อันแสดงให้เห็นว่ารัฐบาลต้องการให้กลุ่มพันธมิตรฯชุมนุมบริเวณนี้ เห็น ได้จากข้อความตอนหนึ่งในบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ด้านพล.ต.จำลอง ศรีเมือง แกนนำกลุ่มพันธมิตรฯกล่าวว่า การเคลื่อนไหวเรา ทำไปตามสถานการณ์ด้วยความรอบคอบตามหลักทฤษฎี เมื่อตำรวจสกัดเราให้อยู่ที่นี้ แล้ว เกิดปัญหาการจลาจลติดขัด ต้องโทษเจ้าหน้าที่ตำรวจ...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 27 พ.ค. 2551

“...ในพื้นที่ดังกล่าว ปกติในช่วงโมงเร่งด่วน สภาพการจราจรก็ติดขัดอยู่แล้ว โดยที่ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถแก้ปัญหาได้ และหากตำรวจอ้างว่าการชุมนุมของพันธมิตรฯทำ ให้อรรถติด ก็เป็นการใส่ร้ายการชุมนุมของพันธมิตรฯ เหมือนกับตำรวจไม่รักชาติ รัก แผ่นดิน...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 6 มิ.ย. 2551

“...สาเหตุการชุมนุมที่บริเวณสะพานมัฆวานรังสรรค์นั้น เกิดขึ้นเพราะเจ้าหน้าที่ ตำรวจได้นำเครื่องกีดขวางการจราจรมาขัดขวาง ไม่ให้กลุ่มผู้ชุมนุมเดินทางไปยังทำเนียบ รัฐบาล ทำให้พันธมิตรฯจำเป็นต้องชุมนุมปักหลักพักค้าง ณ ที่แห่งนี้ ซึ่งเท่ากับว่าตำรวจเป็น ฝ่ายเลือกพื้นที่การชุมนุมให้กับพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยเอง...” หนังสือพิมพ์ ผู้จัดการ 2 มิ.ย. 2551

ส่วนในประเด็นเรื่องของการปิดถนน ที่อาจส่งผลกระทบต่อขบวนเสด็จของพระบรมวงศานุวงศ์ ทางบรรณาธิการนำเสนอแตกต่างให้ว่า หากมีขบวนเสด็จจริงทางกลุ่มพันธมิตรฯก็พร้อมจะเปิด ถนนพร้อมแปรขบวนรับเสด็จ แต่ที่ขณะนี้ต้องทำการปิดถนนไว้ก่อนก็เพื่อความปลอดภัยของผู้ ชุมนุม เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...หากพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยได้ทราบว่า จะมีขบวนเสด็จฯผ่าน มายังสถานที่ชุมนุมเมื่อใด กลุ่มผู้ชุมนุมก็พร้อมจะเปิดเส้นทางโดยทันที และจะคอยเฝ้ารับ เสด็จด้วยความจงรักภักดีสูงสุด ดังที่ได้เคยปฏิบัติมาแล้วในการชุมนุมเมื่อปี พ.ศ.2549...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 2 มิ.ย. 2551

“...ที่ผ่านมาได้ทดลองเปิดถนนเป็นสองช่วง แต่ในช่วงเย็นได้เกิดปัญหาขึ้น เมื่อมีผู้ ไม่หวังดีสอดแทรกเข้ามากว่าสี่สิบคนพร้อมอาวุธ ซึ่งเจ้าหน้าที่ควบคุมตัวไว้ได้ ดังนั้นทาง

กลุ่มพันธมิตรฯเกรงว่าอาจจะเกิดอันตรายต่อแกนนำและผู้ร่วมชุมนุม จึงจำเป็นต้องปิดถนนบริเวณสะพานมัฆวานรังสรรค์อย่างถาวร...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 4 มิ.ย. 2551

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ : 1 – 31 ก.ค. 2551

1. วาทกรรมว่าด้วยเรื่องปราสาทเขาพระวิหาร

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่มุ่งดำเนินการทำงานของรัฐบาลในกรณีปราสาทพระวิหาร ที่รัฐบาลไทยไปเซ็นยินยอมยกให้รัฐบาลกัมพูชา นำขึ้นทะเบียนมรดกโลกแต่เพียงฝ่ายเดียว ว่าสิ่งที่รัฐบาลทำไม่ต่างอะไรจากการขายชาติ โดยเริ่มต้นวาทกรรมด้วยการนำเสนอให้เห็นสิทธิของทั้ง 2 ประเทศเหนือปราสาทพระวิหารว่าจริงๆแล้วเป็นอย่างไร เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่

“...กรณีที่กำลังจะขึ้นทะเบียนเขาพระวิหารเป็นมรดกโลกนั้น จากคำตัดสินของศาลโลกได้ชี้ชัดแล้วว่า เฉพาะตัวปราสาทเป็นของกัมพูชา แต่พื้นที่โดยรอบยังเป็นพื้นที่ทับซ้อน ซึ่งต่างฝ่ายต่างอ้างว่าเป็นเขตแดนของตน เพราะอ้างแผนที่คนละฉบับ...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 18 ก.ค. 2551

ต่อมาได้เกิดเหตุการณ์ที่นายพล บัทมะ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ ไปเซ็นลงนามยินยอมยกปราสาทพระวิหารให้แก่กัมพูชา นำไปขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกแต่เพียงฝ่ายเดียว ซึ่งภายหลังการลงนามนี้เอง ทั้งนายพล และบุคคล หน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้องรัฐบาล ไม่ว่าจะเป็นกระทรวงการต่างประเทศ กองทัพ และตัวนายกรัฐมนตรี นายสมัคร สุนทรเวช ได้ยืนยันเป็นเสียงเดียวกันว่า การลงนามดังกล่าวไม่ใช่การเสียดินแดนอย่างแน่นอน เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่

“...นายพล บัทมะ รมว.การต่างประเทศกล่าวว่า การที่กำลังจะขึ้นทะเบียนเขาพระวิหารเป็นมรดกโลกนั้น เหมือนกับบ้านที่ต้องมีรั้วเลยออกจากตัวบ้านมา ซึ่งจะเป็น 30-40 เมตรหรือเท่าไรไม่สำคัญ อยู่ที่ว่าพื้นที่ดังกล่าวเป็นเขตแดนของใคร ซึ่งเท่าที่ดูก็เห็นว่ายังอยู่ในเขตแดนเขมร...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 18 ก.ค. 2551

“...ขอย้ำในสิ่งที่ รมว.การต่างประเทศชี้แจงไปแล้วว่า ไทยไม่ได้เสียดินแดนให้แก่กัมพูชาแต่อย่างใด ยืนยันได้จากการที่กรมแผนที่ทหารได้ตรวจสอบแล้ว และเห็นว่าแผนผังใหม่ที่กัมพูชาทำมา จำกัดอยู่ในเฉพาะพื้นที่ในปราสาทพระวิหาร ที่รัฐบาลไทยได้ส่งคืนให้

กัมพูชาไปแล้ว ตามคำพิพากษาของศาลโลก เมื่อปี 2505 ฉะนั้นการที่กัมพูชาขอขึ้นทะเบียน ก็ไม่มีผลกระทบต่อแดนของไทย...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 23 ก.ค. 2551

“...ผลการสำรวจและยืนยันทั้งภาพภาคพื้นแนวตั้ง และภาพถ่ายทางอากาศ ยืนยันได้ว่าการเสนอบริเวณปราสาทพระวิหารเป็นมรดกโลก มิได้มีผลกระทบและเกี่ยวพัน ต่ออธิปไตยและบูรณภาพแห่งดินแดน และราชอาณาจักรไทย เรายืนยันในส่วนของการกองทัพ ว่าไม่มีส่วนใดที่กัมพูชาจะนำไปใช้ประโยชน์ได้ กองทัพไทยคงไม่ยินยอมให้ประเทศหนึ่ง ประเทศใดใช้ดินแดนของเรา...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 20 ก.ค. 2551

“...นายสมัครกล่าวว่ากัมพูชาขอขึ้นทะเบียนได้เฉพาะตัวปราสาทเท่านั้น เพราะเป็น ของเขา พื้นที่ของเขา ขอบเขตเท่านั้น เขาก็ตกลง ส่วนพื้นที่ทับซ้อนทั้งหมด ไม่มีการเจรจา ส่วนที่มีสิ่งปลูกสร้างอยู่บนพื้นที่ทับซ้อนนั้น ภายใน 2 ปีก็ต้องทำการจัดการให้หมด ซึ่งก็ แปลว่าไทยไม่มีการเสียดินแดนใด ๆ ทั้งสิ้น...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 23 ก.ค. 2551

การยืนยันดังกล่าวไม่ได้สร้างความกระจ่างให้แก่ทางทบปรณนการ ทงบ ทบปรณนการจึงนำเสนอว่า ที่ผ่านมไทยไม่เคยยอมรับว่ากัมพูชามีสิทธิเหนือปราสาทพระวิหาร แม้ศาลโลกจะมีคำตัดสินชี้ขาดไปแล้วว่าปราสาทพระวิหารเป็นของกัมพูชา แต่ที่ผ่านมไทยได้ใช้ สิทธิคัดค้านคำตัดสินดังกล่าวมาโดยตลอด อันเป็นสิ่งที่ไทยสามารถทำได้ตามหลักเกณฑ์ของศาล โลก เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในทบปรณนการที่กล่าวว่า

“...อดีตเอกอัครราชทูตสมปอง สุจริตกุลได้ให้ข้อมูลต่อสาธารณะว่า ศาลยุติธรรม ระหว่างประเทศได้ทำการพิพากษาโดยที่ไทยในฐานะคู่กรณีได้คัดค้านอำนาจศาล ในการ พิจารณาเรื่องตั้งแต่แรกก่อนที่จะมีคำพิพากษา และเมื่อพิพากษาแล้วก็ยังยื่นประท้วง คัดค้านคำพิพากษา และตั้งข้อสงวนไว้ ซึ่งศาลยุติธรรมระหว่างประเทศไม่มีกลไกในการ บังคับคดี ดังนั้นไทยจึงไม่เคยยอมรับอำนาจอธิปไตยของกัมพูชาเหนือปราสาทพระวิหารแต่ อย่างใด...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 19 ก.ค. 2551

“...ที่ผ่านมจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ อดีตนายกรัฐมนตรีกี่ไม่ยอมรับคำตัดสินของ ศาลโลก รัฐบาลทุกสมัยก็คัดค้านมาโดยตลอด เขมรเขาอยากจะยื่นเสนอขึ้นทะเบียนเป็น มรดกโลกก็เป็นเรื่องของเขา เมื่อเราไม่ยอมเราก็ต้องโต้แย้ง ไม่ใช่ยอมรับว่าเป็นของเขาและ ไปสนับสนุนเขาอีก...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 23ก.ค. 2551

“...นับแต่ปี 2505 ที่ศาลโลกตัดสินให้เป็นของกัมพูชาแต่ไทยไม่ยินยอม โดยได้ยื่น หนังสือประท้วงและได้แสดงการคัดค้านเอาไว้ พร้อมระบุว่าหากไทยพบหลักฐานใหม่ที่แสดง ความเป็นเจ้าของ เราจะมาทวงคืน...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 23 ก.ค. 2551

จากการนำเสนอข้างต้น ทางบทบรรณาธิการยังนำเสนอเพิ่มเติมว่า การที่ไทยไปเซ็นลงนามร่วมกับกัมพูชา นอกจากเป็นการขัดรัฐธรรมนูญของประเทศแล้ว เนื่องจากไม่ได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภา ยังเป็นการแสดงให้เห็นว่าประเทศไทยยอมรับแผนที่ของกัมพูชา ยอมรับว่ากัมพูชามีอำนาจอธิปไตยเหนือปราสาทพระวิหาร ซึ่งแม้ตามกฎหมายการขอขึ้นทะเบียนดังกล่าวของกัมพูชาจะไม่ใช้การเสียดินแดนของไทย แต่สิ่งที่เกิดขึ้นก็เปรียบเสมือนการเสียดินแดนโดยพฤตินัย เพราะการเสียดินแดนไม่จำเป็นต้องสูญเสียอธิปไตยเสมอไป ก่อนที่ทางบทบรรณาธิการจะสรุปลงไปอีกครั้งว่าสิ่งที่นายนพดล และรัฐบาลทำ คือการที่ทำให้ไทยเสียดินแดนอย่างแน่นอน ซึ่งทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้นเห็นได้จาก ข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...การที่นายนพดล ปัทมะและ ครม. เห็นชอบกับแผนที่การขอขึ้นทะเบียนปราสาทพระวิหารเป็นมรดกโลก เป็นการกระทำที่กระทบสิทธิอธิปไตยของประเทศตามมาตรา 190 ของรัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2550 เรื่องนี้ต้องผ่านการเห็นชอบจากรัฐสภา ไม่ใช่การตัดสินใจของคน ๆ เดียว หรือคนกลุ่มเดียว เพราะทำลายหลักที่บัญญัติไว้อย่างชัดเจนในรัฐธรรมนูญ ซึ่งไม่อาจตีความเป็นอย่างอื่นได้ ...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 19 ก.ค. 2551

“...เท่ากับว่านายนพดล ได้ยอมรับแผนที่เขตแดนของกัมพูชาไปโดยพลการ โดยที่ยังไม่ได้พูดคุยกับฝ่ายใดเลย ทั้งนี้โดยเฉพาะถ้าดูคำพิพากษาของศาลโลกเมื่อ 46 ปีที่แล้ว เขาตัดสินให้ตัวปราสาทเป็นของกัมพูชา แต่พื้นที่โดยรอบยังไม่ได้ชี้ขาด ทั้งไทยและกัมพูชาใช้แผนที่แตกต่างกัน และต่างก็ยอมรับในแผนที่ของประเทศตนเองเท่านั้น ซึ่งการลงนามดังกล่าวเป็นการแสดงให้เห็นว่านายนพดล เห็นว่าแผนที่ของกัมพูชา นั้นถูกต้อง...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 18 ก.ค. 2551

“...การยอมรับแผนที่ของกัมพูชาในครั้งนี้ แม้นายนพดล จะกล่าวอ้างว่าไทยจะไม่เสียดินแดน แต่การยอมรับดังกล่าวจะมีผล ทำให้หลักเขตแดนของไทยเลื่อนลงเกิดความไม่แน่นอน ทำให้เกิดช่องว่างของเส้นเขตแดนไทยขึ้น เพราะรัฐบาลไทยยอมรับอธิปไตยของกัมพูชา จึงขาดอำนาจต่อรอง และอ่อนเรื่องหลักฐานการครอบครองสิทธิ์ อีกทั้งการสร้างชุมชน ร้านค้า วัด และการตัดถนนเข้ามาในไทย โดยที่ไทยไม่พยายามต่อต้านอย่างแข็งขัน ถือว่าเป็นการยอมรับอธิปไตยของกัมพูชาเหนือพื้นที่ของไทย โดยพฤตินัย เข้าหลักเกณฑ์ของกฎหมายปิดปาก ซึ่งเสี่ยงต่อการที่ไทยจะต้องสูญเสียดินแดน...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 19 ก.ค. 2551

“...ขณะนี้มีการทำเสมือนหนึ่งว่า การขึ้นทะเบียนเฉพาะตัวปราสาท ไม่ส่งผลใด ๆ ต่ออธิปไตยของประเทศ แต่ในความเป็นจริงแล้ว สิ่งก็ตามมาก็คือ เมื่อไทยหนุนให้เขมรขึ้นทะเบียนมรดกโลกฝ่ายเดียว อำนาจการจัดแผนอนุรักษ์ปราสาทพระวิหาร ก็จะตกเป็นของ

กัมพูชา ซึ่งภายใต้ข้อบังคับของอนุสัญญามรดกโลก ไทยจำเป็นต้องยอมรับแผนพัฒนาฯ ซึ่งจำเป็นจะต้องทำการพัฒนาพื้นที่โดยรอบปราสาทพระวิหาร ซึ่งก็คือพื้นที่ของประเทศไทยนั่นเอง...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 18 ก.ค. 2551

“...เมื่อปี 2505 ศาลโลกได้ตัดสินให้เฉพาะปราสาทเขาพระวิหารเท่านั้นที่ตกเป็นของกัมพูชา ไม่ใช่ผืนดิน หรือเขาพระวิหาร ทั้งอาณาบริเวณ ซึ่งก็หมายความว่าปราสาทเขาพระวิหารของกัมพูชาตั้งอยู่บนผืนแผ่นดินในเขตของไทย เปรียบเสมือนศาลพระภูมิของเพื่อนบ้านตั้งอยู่บนผืนดินของบ้านอีกหลังหนึ่ง ซึ่งในความเป็นจริง เจ้าของบ้านก็มีสิทธิจะขออำนาจศาลสั่งให้หรือถอนออกไป แต่เจ้าบ้านอย่างประเทศไทยก็ไม่ได้ทำเช่นนั้น เพราะมีอารยะมากกว่า ข้อเท็จจริงข้างต้น ไทยจึงมีสิทธิที่จะเรียกร้องขอใช้ประโยชน์ศาลพระภูมิร่วมกันได้ บนพื้นฐานที่เท่าเทียม ไม่กระเทือนถึงอธิปไตยของกันและกัน แต่ก็ไม่ได้ทำ และรัฐบาลนี้ก็เลือกที่จะไม่ทำ การเซ็นความตกลงยอมรับในเอกสารแผนที่ และเปิดทางให้กัมพูชานำปราสาทพระวิหารขึ้นทะเบียนมรดกโลก จึงเท่ากับว่าเป็นการรับรองเจ้าของศาลพระภูมินั้น มีสิทธิเหนือที่ดินผืนน้อยในบ้านของตัวเองให้สามารถนำไปจดจำนอง ทำประโยชน์แต่ผู้เดียวได้...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 20 ก.ค. 2551

พร้อมกันนี้ทางทบพรรคณาธิการยังนำเสนอเพื่อโจมตีนายพนดล และรัฐบาล โดยเชื่อมโยงการเสียดินแดนครั้งนี้ว่าเป็นการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ทางธุรกิจระหว่างรัฐบาลไทยกับรัฐบาลกัมพูชาที่มี พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร อยู่เบื้องหลัง เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในทบพรรคณาธิการที่กล่าวว่า

“...สงสัยว่าที่ผ่านมา รัฐมนตรีของกัมพูชาเคยให้สัมภาษณ์ว่า มีการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ที่บริเวณอ่าวไทยกับปราสาทพระวิหาร ซึ่งพื้นที่บริเวณอ่าวไทยนั้นมีแหล่งพลังงาน และก๊าซธรรมชาติอยู่มากศาล ซึ่งบังเอิญกับที่พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ไปลงทุนที่เกาะกง ซึ่งเป็นเกาะที่อยู่ใกล้กับบริเวณดังกล่าวด้วย จึงสงสัยว่ากรณีนี้นายพนดล เจรจาเพื่อผลประโยชน์ของใคร...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 19 ก.ค. 2551

“...การที่เขมรเสนอเขาพระวิหารขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลก เกี่ยวอะไรกับการเมืองภายในของเขมรที่จะมีปัญหา เป็นเพราะพ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตรได้ไปตกลงทำธุรกิจหลายอย่างกับรัฐบาลเขมร ถ้ารัฐบาลเขมรเปลี่ยนแปลง ก็จะกระทบธุรกิจที่ทักษิณเข้าไปลงทุน สะท้อนให้เห็นว่าทั้งนายสมัคร และนายพนดล ทำตัวไม่น่าไว้วางใจ ส่อขายชาติ เอื้อประโยชน์ให้ต่างชาติ...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 23 ก.ค. 2551

กระแสต่อต้านที่เพิ่มมากขึ้น ทำให้รัฐบาลพยายามแก้ไขด้วยการขอขึ้นทะเบียนปราสาทพระวิหารบางส่วนเฉพาะฝ่ายไทย แต่ทางทบพรณธิการนำเสนอโต้แย้งทันทีว่าไม่สามารถทำได้ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในทบพรณธิการที่กล่าวว่า

“...นายพนดล บัทมะ รมว.ต่างประเทศ เปลี่ยนท่าทีแสดงเจตจำนงว่า ไทยประสงค์ขอขึ้นทะเบียนของประเทศไทย เมื่อถามว่าเหตุผลที่กลับลำเพราะอะไร นายพนดลกล่าวว่า ไม่ได้กลับลำ แต่เพราะขึ้นทะเบียนรวมไม่ได้ เพราะกัมพูชาปฏิเสธเราจึงคิดว่าน่าจะขึ้นในส่วนของเรา...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 25 ก.ค. 2551

“...บันไดทางขึ้นปราสาทพระวิหารและทะเลสาบนั้น จดทะเบียนเป็นมรดกโลกไม่ได้ เพราะของโบราณเพียงเท่านี้ไม่อยู่ในกฎกติกาที่จะจดทะเบียนเป็นมรดกโลก นี่จึงเป็นอุบายที่หลอกคนไทยว่าได้จดทะเบียนมรดกโลกแล้วของไทย ซึ่งไม่มีทางจะเป็นผลได้เลย เพราะไม่มีคุณสมบัติจะจดทะเบียนได้ เพราะได้ยกให้เขมรไปแล้ว ถ้าจะทำจริงๆ ก็ต้องไม่สนับสนุนให้เขมรยื่นจดทะเบียนเพียงฝ่ายเดียว แต่ต้องยื่นร่วมกันโดยระบุว่าสิ่งก่อสร้างอันเป็นปราสาทและบันไดเป็นของประเทศไทย พื้นที่ทั้งหมดเป็นของประเทศไทย แต่ไม่ทำ...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 24 ก.ค. 2551

ในที่สุดความผิดพลาดของรัฐบาลกรณีปราสาทพระวิหาร ก็ปรากฏเด่นชัดมากขึ้น เมื่อศาลไทยมีคำตัดสินให้คุ้มครองชั่วคราวกรณีแถลงการณ์ร่วมไทย-กัมพูชาไว้ก่อนเนื่องจากมีการกระทำหลายอย่างที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในทบพรณธิการที่กล่าวว่า

“...ศาลปกครองมีคำสั่งคุ้มครองชั่วคราวเพื่อบรรเทาทุกข์ชั่วคราวก่อนมีคำพิพากษา กรณีปราสาทพระวิหาร สาเหตุคือ ข้อตกลงในลักษณะดังกล่าวอาจมีผลผูกพันประเทศและอาจทำลายน้ำหนักรในการอ้างเขตแดนที่ประเทศไทยยึดถือสืบป็นน้ำเป็นเส้นแบ่งเขตแดนมาโดยตลอด และการกระทำดังกล่าวอาจทำให้เกิดความเสียหายต่อประเทศชาติ และประชาชนอันเป็นความเสียหายที่ยากแก่การเยียวยาแก้ไขภายหลัง อีกทั้งการที่ศาลสั่งคุ้มครองชั่วคราวก็ไม่มีผลต่อการบริหารรัฐกิจ และยังคงไว้ซึ่งผลประโยชน์ของประเทศไทยจึงมีเหตุเพียงพอที่ศาลจะกำหนดมาตรการหรือวิธีการคุ้มครองเพื่อบรรเทาทุกข์ชั่วคราวก่อนพิพากษาได้...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 2 ก.ค. 2551

การคุ้มครองชั่วคราวของศาล กรณีปราสาทพระวิหาร ทำให้ทางฝ่ายไทยมีความหวังอีกครั้งว่า จะยับยั้งการขอขึ้นทะเบียนปราสาทพระวิหารครั้งนี้ของกัมพูชา แต่ปรากฏว่านายพนดลออกมากล่าวว่าการยับยั้งคงเป็นไปได้ยาก พร้อมโยนความผิดให้กับรัฐบาลที่แล้ว คือรัฐบาลของพลเอกสุรยุทธ์ จุลานนท์ โดยนายพนดลอ้างว่า เพราะรัฐบาลที่แล้วไปลงนามยอมรับให้ปราสาท

พระวิหารเป็นของกัมพูชาก่อนทำให้ไม่สามารถยับยั้งได้ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...สิ่งที่น่าเป็นห่วงคือ จะสามารถเลื่อนการพิจารณาหัวข้อนี้ออกไปได้หรือไม่ เพราะสมัยรัฐบาลที่แล้วของ พล.อ.สุรยุทธ์ จุลานนท์ เคยไปตกลงกับทางกัมพูชาไว้ในมติที่ประชุมคณะกรรมการมรดกโลก เมื่อปี 50 ว่า ประเทศไทยสนับสนุนอย่างแข็งขันต่อการขอขึ้นขึ้นทะเบียนปราสาทพระวิหารของประเทศกัมพูชา...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 5-6 ก.ค. 2551

การกล่าวโทษรัฐบาลที่แล้ว ทางบทบรรณาธิการนำเสนอเพื่อแก้ต่างให้ โดยกล่าวว่า รัฐบาลที่แล้วไม่ได้สนับสนุนให้กัมพูชามีสิทธิเหนือปราสาทพระวิหารแต่อย่างใด เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...โดยหลักการฝ่ายไทยเสนอสนับสนุนกัมพูชาจดทะเบียนปราสาทพระวิหาร แต่ต้องดำเนินการร่วมกัน เพราะเมืองศัประกอบอื่น ๆ อยู่ในฝั่งไทย แต่กัมพูชาเห็นว่าปราสาทพระวิหารเป็นของตน ก็ขึ้นทะเบียนได้เอง ส่วนไทยจะเสนอขึ้นจดทะเบียนหรือไม่ก็เป็นเรื่องของไทยที่ต้องดำเนินการเอง และเมื่อต้นปี 2550 พบว่ากัมพูชาเตรียมยื่นจดทะเบียนเป็นมรดกโลกเพียงฝ่ายเดียวและยื่นแผนที่ที่มีแนวกันชนล้ำเขตเข้ามาในพื้นที่ที่ไทยอ้างสิทธิ์ทับซ้อน ดังนั้นไทยจึงประท้วง และชี้แจงให้ประเทศต่างๆทราบว่ายังมีปัญหาในเรื่องพื้นที่ทับซ้อนอยู่ ไม่ได้สนับสนุนทั้งหมดตามที่นายพลล้าอ้าง...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 7 ก.ค. 2551

“...ขณะนั้นรัฐบาลมีท่าทีปฏิบัติตามมติของที่ประชุมคณะกรรมการมรดกโลก ที่ระบุให้ไทยและกัมพูชา ร่วมกันจัดทำแผนที่และบริหารจัดการร่วมกัน และการขึ้นทะเบียนปราสาทพระวิหารของกัมพูชาต้องได้รับความร่วมมือจากไทย หลังจากนั้นก็ได้มีการเจรจาทั้งสองฝ่าย แต่ฝ่ายกัมพูชามีท่าทีปฏิเสธการหารือกันของทั้งสองประเทศ แต่ไทยก็พยายามเดินหน้าหาความร่วมมือร่วมกัน ไม่ได้ยินยอมทั้งหมดแต่ประการใด...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 7 ก.ค. 2551

ต่อมาศาลไทยได้คำพิพากษาคัดสินให้ การลงนามร่วมไทย-กัมพูชา เป็นโมฆะ เพราะทำผิดรัฐธรรมนูญ มาตรา 190 วรรคสอง ที่กระทำโดยไม่ผ่านความเห็นชอบจากรัฐสภา แต่คำพิพากษาของศาลไทยก็ไม่เพียงพอที่จะยับยั้งไม่ให้กัมพูชาขึ้นทะเบียนปราสาทพระวิหารได้ เนื่องจากในเวลาต่อมาองค์การยูเนสโกก็ได้ประกาศรับรองให้ปราสาทพระวิหารเป็นมรดกโลกของกัมพูชาแต่เพียงฝ่ายเดียว เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...คำแถลงการณ์ร่วมไทย-กัมพูชา ถือเป็นหนังสือสัญญาตามรัฐธรรมนูญมาตรา 190 วรรคสอง ที่ต้องผ่านการเห็นชอบจากรัฐสภา เนื่องจากเป็นหนังสือสัญญาที่มีความสำคัญ สมควรได้รับการพิจารณาโดยรอบคอบ จากคณะรัฐมนตรีที่เป็นฝ่ายบริหาร และรัฐสภาที่เป็นฝ่ายนิติบัญญัติและเป็นตัวแทนของประชาชนเจ้าของอำนาจ คำแถลงการณ์ร่วมดังกล่าว เป็นหนังสือสัญญาที่อาจส่งผลเปลี่ยนแปลงอาณาเขตประเทศไทย จึงเป็นหนังสือตามรัฐธรรมนูญมาตรา 190 วรรคสอง ที่ต้องผ่านการเห็นชอบจากรัฐสภา อาทิเหตุผลดังกล่าว ศาลรัฐธรรมนูญจึงวินิจฉัยชี้ขาดว่าคำแถลงการณ์ร่วมไทย-กัมพูชา เป็นหนังสือสัญญาที่อาจมีผลเปลี่ยนแปลงอาณาเขตของประเทศไทย ทั้งยังมีผลกระทบต่อความมั่นคงทางสังคมและประเทศอย่างกว้างขวาง จึงต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภา ตามรัฐธรรมนูญมาตรา 190 วรรคสอง...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 10 ก.ค. 2551

“...การตัดสินใจของคณะกรรมการมรดกโลกที่เห็นชอบให้ปราสาทพระวิหารเป็นมรดกโลกตามข้อเสนอของกัมพูชาในการประชุมที่เมืองควิเบก ประเทศแคนาดา เมื่อวันที่ 8 กรกฎาคม โดยไม่สนใจข้อโต้แย้งของไทย...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 11 ก.ค. 2551

หลังคำตัดสินขององค์การยูเนสโก ทางทบพรรณาธิการพยายามนำเสนอให้เห็นปฏิกริยาความไม่พอใจ จากผู้คนในสังคมต่อการฉีกการเสียดินแดนปราสาทพระวิหารให้แก่กัมพูชา เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในทบพรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มีมุมมองต่อประเด็นปัญหาของสังคมในขณะนี้ โดยเฉพาะกรณีฝ่ายการเมืองไปทำข้อตกลงเกี่ยวกับปราสาทพระวิหาร โดยปิดกั้นหรือหลีกเลี่ยงการมีส่วนร่วมไม่ให้สังคมรับรู้รายละเอียดใดๆ เป็นเรื่องที่ไม่สามารถยอมรับได้ เนื่องจากสุ่มเสี่ยงต่อการสูญเสียดินแดนและอธิปไตยของประเทศ ดังนั้น จึงเรียกร้องให้สังคมทุกภาคส่วนร่วมกันปฏิเสธการดำเนินการใดๆ ที่รัฐบาลทำกับประเทศกัมพูชา เราขอให้สถาบันการศึกษา สถาบันต่างๆ หน่วยงานความมั่นคงของประเทศ ออกมาปฏิเสธการดำเนินการครั้งนี้ของรัฐบาลอย่างกว้างขวางโดยพร้อมเพรียงกัน...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 11 ก.ค. 2551

“...เครือข่ายอีสานภูษาคติ ประชาชนชาวอีสาน และองค์กรเครือข่ายภาคประชาชนกว่า 20 องค์กร ได้นำระดมพลเข้าร่วมชุมนุมใหญ่รวมไม่ต่ำกว่าหนึ่งพันคน เพื่อร่วมกันแสดงพลังเรียกร้องทวงคืนเขาพระวิหารจากรัฐบาลไทยและรัฐบาลเขมร พร้อมประกาศคัดค้านการลงนามของรัฐบาลทั้งสองประเทศในการขอขึ้นทะเบียนเขาพระวิหารเป็นมรดกโลก...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 5-6 ก.ค. 2551

“...กลุ่มพันธมิตรฯและสมาชิกประชาชนจังหวัดสุรินทร์กว่า 300 ร้อยคน ได้ร่วมกันเดินรณรงค์พร้อมถือป้ายข้อความคัดค้านการกระทำของรัฐบาล เพื่อปกป้องชาติ ศาสน์ กษัตริย์ และทวงคืนเขาพระวิหาร คัดค้านการขึ้นทะเบียนมรดกโลกเขาพระวิหารเป็นมรดกโลกของกัมพูชาแต่เพียงฝ่ายเดียว...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 7 ก.ค. 2551

“...ชาวมหาวิทยาลัยรังสิต นำโดยนายอนันต์ หาญพาณิชย์ ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา ได้เดินทางไปยื่นแถลงการณ์คัดค้านการขึ้นทะเบียนเขาพระวิหารเป็นมรดกโลก พร้อมด้วยลายเซ็นคนร่วมคัดค้านกว่า 4,000 คน ณ สำนักยูเนสโกประจำประเทศไทย...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 28-29 ก.ค. 2551

ในส่วนของนายนพดล ในเวลาต่อมาได้ประกาศลาออกจากราชการตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ เพื่อให้รัฐบาลทำงานได้อย่างราบรื่น พร้อมยืนยันว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตนเองไม่ผิด แต่ทางบพทรรณาทิศกลับมองว่าการลาออกครั้งนี้ว่า เป็นการลาออกเพราะนาย นพดลทำงานให้แก่ พ.ต.ท. ทักษิณ ผู้อยู่เบื้องหลังเรื่องราวทั้งหมดเสร็จแล้ว การลาออกที่เกิดขึ้นจึงไม่ใช่การแสดงความรับผิดชอบแต่อย่างใด เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบพทรรณาทิศที่กล่าว ว่า

“...นายนพดล ได้เปิดแถลงข่าวที่กระทรวงการต่างประเทศ โดยระบุว่า จะขอ ลาออกจากตำแหน่ง เพื่อให้การบริหารงานของนายกรัฐมนตรีเดินหน้าต่อไปโดยไม่ต้องมา กังวลกับปัญหาทางการเมืองที่เกิดขึ้นกับตน และเพื่อให้เกิดความปรองดองกับสังคมทุกภาค ส่วน จึงจำเป็นต้องขอลาออกจากตำแหน่งแม้จะไม่ได้กระทำผิด...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 11 ก.ค. 2551

“...มองย้อนหลังว่าประเทศไทยจะมีคนอย่างนี้ เช่นเดียวกับพระยาจักรีที่เป็นใต้ศึก ให้พม่า ไม่นี้อีกปี 2551 ที่เรามีเทคโนโลยีไร้สายเราจะมีคนอย่างนายนพดล บัทมะ ที่เมื่อ ทำงานเสร็จแล้วก็ออกไป คนอย่างนี้ตายไปอีกก็สืบชาติก็ไม่สาสม สมัยก่อนต้องตัดคอเอา เลือดมาล้างเท้า...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 11 ก.ค. 2551

“...กรณีของนายนพดล เป็นเพียงแค่หมากตัวหนึ่ง เมื่อถูกจับได้ก็ต้องลาออกเพื่อ รักษาขุน หรือจริงๆก็คือ ได้ค่าคอมพ์เสร็จแล้วก็ลาออก...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 11 ก.ค. 2551

ในตอนท้ายของชุดวาทกรรม ทางบพทรรณาทิศนำเสนอเพื่อเรียกร้องให้รัฐบาล รับผิดชอบด้วยการลาออกยกชุด โดยมองว่าความผิดที่เกิดขึ้นไม่ใช่ความรับผิดชอบของตัวนาย

นกดลคนเดียว แต่เป็นความรับผิดชอบของรัฐบาลทั้งคณะที่รู้เห็นจนเกิดการเสียดินแดนครั้งนี้นั้น เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ความรับผิดชอบทางการเมืองนั้น เรื่องนี้ไม่ใช่ความผิดของนายพลเพียงคนเดียว แต่ที่ประชุม ครม. ได้มีมติให้นายพลไปลงนามข้อตกลงโดยไม่มีใครคัดค้าน จึงถือเป็นความรับผิดชอบของรัฐบาลทั้งคณะ ไม่ใช่ความผิดของคนใดคนหนึ่ง ซึ่งหากเป็นรัฐบาลของประเทศอื่นที่อยู่ในวิถีประชาธิปไตยเขาคงลาออกไปนานแล้ว แต่ประเทศเราเป็นประชาธิปไตยอาเพศ จึงไม่มีใครออกมารับผิดชอบต่อสักคน...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 15 ก.ค. 2551

“...นายสมัครไม่คำนึงถึงจริยธรรมทางการเมือง โดยปกตินักการเมืองทั่วโลก เมื่อมีข้อมูลออกมาแบบนี้จะแสดงสปริตลาออก แต่นักการเมืองไทยไม่มีจิตสำนึก พันธมิตรฯจึงต้องออกมาชุมนุมเช่นนี้...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 12-13 ก.ค. 2551

“...ถ้าพิจารณาตามรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน ครม. ทั้งชุดจะต้องร่วมกันแสดงความรับผิดชอบ หรือที่ภาษาชาวบ้านเรียกว่า ตายยกทั้ง เพราะเป็นการยกประโยชน์ให้กับประเทศกัมพูชา อย่างไรก็ดี ต้องไปตรวจสอบว่าในวันที่ ครม. มีมติ มีรัฐมนตรีคนไหนที่ทั้งวมตีดังก้าวหรือไม่ ถ้าไม่มีก็ตายยก...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 11 ก.ค. 2551

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ : 1 – 31 ส.ค. 2551

1.วาทกรรมว่าด้วยเรื่องตุลาการภิวัฒน์

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่สร้างความดีความชอบธรรมให้แก่กลุ่มพันธมิตรฯที่ดำเนินการเคลื่อนไหวปกป้องสถาบันตุลาการและกระบวนการตุลาการภิวัฒน์ให้สามารถทำงานได้ พร้อมตำหนิการทำงานของรัฐบาลที่ปล่อยให้ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร กล่าวดูหมิ่นสถาบันตุลาการและกระบวนการตุลาการภิวัฒน์ของประเทศได้ โดยเบื้องต้นทางบทบรรณาธิการนำเสนอให้เห็นเหตุการณ์ที่ พ.ต.ท.ทักษิณ ไม่มารายงานตัวต่อศาล และกล่าวโทษล่วงเกินดูหมิ่นศาลของไทยว่าไม่มีความยุติธรรม เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวผมและครอบครัวเป็นเสมือนผลไม้ ที่เกิดจากต้นไม้ที่เป็นพิษ ผลของมันก็ย่อมเป็นพิษตามไปด้วย นั่นก็คือยังคงมีการสืบทอดระบอบเผด็จการในการจัดการการเมืองไทยในระบอบประชาธิปไตยตามมาด้วยการแทรกแซงกระบวนการยุติธรรม โดยเอาผลลัพธ์ที่อยากจะได้เป็นตัวตั้ง...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 12 ส.ค. 2551

“...การแทรกแซงกระบวนการยุติธรรม และการใช้ระบบ 2 มาตรฐานที่เห็นได้อย่างชัดเจน ทำให้ผมและครอบครัว พร้อมด้วยผู้ที่เกี่ยวข้องไม่ได้รับความเป็นธรรม แต่ยังเทียบไม่ได้กับการที่ระบบยุติธรรมของประเทศ และองค์กรที่เกี่ยวข้อง ที่มีเกียรติ มีความน่าเชื่อถือ สัมมาเป็นเวลานานต้องเสื่อมลง เพราะถูกนำมาใช้ทางการเมืองจนขาดความเป็นกลาง ซึ่งเป็นผลเสียหายต่อประเทศอย่างใหญ่หลวง...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 12 ส.ค. 2551

ภายหลังการโจมตีศาลดังกล่าว ทางบทบรรณธิการตำหนิรัฐบาลว่า ไม่ยอมดำเนินการใดๆกับ พ.ต.ท.ทักษิณเลย พร้อมเชื่อมโยงให้เห็นว่าการนิ่งเฉยดังกล่าวเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้กลุ่มพันธมิตรฯต้องออกมาเคลื่อนไหวชุมนุมในขณะนี้ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...คำพิพากษาแก่นำพันธมิตรฯ 5 คน คงไม่สามารถทำอะไรระบอบทักษิณได้ แต่วันนี้พี่น้องประชาชนออกมาก็เพราะรู้ว่า ประเทศชาติกำลังทรุดโทรม ขณะเดียวกันก็ไม่มีใครจะไปหวังให้รัฐบาลหรือใครมาช่วยเหลือ ประเทศนี้ถูกปิดบังซ่อนเงื่อนไปทุกจุด ประชาชนจึงต้องลุกออกมาต่อสู้เพื่อให้ได้ความถูกต้อง และเป็นการต่อสู้เพื่อให้ได้ชัยชนะ แม้จะยาวนานเท่าใดก็ไม่หวั่นอีกด้วย...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 13 ส.ค. 2551

“...ปัจจุบันการจะทำให้ตุลาการภิวัฒน์สามารถทำงานได้นั้น ทั้ง ตำรวจซึ่งเป็นต้นน้ำ และอัยการซึ่งเป็นกลางน้ำ ต้องทำงาน แต่ที่ ทั้งตำรวจและอัยการอยู่ในระบอบทักษิณแล้วอย่างนี้ตุลาการภิวัฒน์จะเกิดขึ้นได้อย่างไร ยังไม่นับรวมส.ส.ที่อยู่สภาก็ยังเป็นคนของทักษิณ และหากจะนิรโทษกรรมให้พ.ต.ท.ทักษิณก็เพียงยกมือ ก็ผ่านเรียบร้อยแล้ว...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 15 ส.ค. 2551

“...ตุลาการภิวัฒน์จะทำงานได้อย่างไร หากรัฐบาลและตำรวจไม่ภิวัฒน์ จนวันนี้ พล.ต.อ.พัชรวาม วงษ์สุวรรณ ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ (ผบ.ตร.) และนายสมัครยังนั่งอมสากกะเบืออยู่เฉย เห็นหรือยัง ทำไมพวกเราต้องขึ้นมาสู้...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 15 ส.ค. 2551

ทางบทบรรณธิการยังนำเสนอเพิ่มเติมให้เห็นว่า แม้ พ.ต.ท.ทักษิณ จะไม่มารายกายตัวต่อศาล ก็ไม่ได้หมายความว่ากระบวนการตุลาการภิวัฒน์จะไม่สามารถทำงานต่อไปได้ เพราะในขณะนี้คดีความหลายคดีที่เกี่ยวข้องกับนักการเมืองและครอบครัวชินวัตร ก็กำลังอยู่กระบวนการของชั้นศาล ดังเช่นการพิพากษาจำคุกคุณหญิงพจมาน ชินวัตร และลูกๆฐานความผิดจงใจหลบเลี่ยงภาษา คนละ 2 ปี และการสั่งฟ้องคดียึดทรัพย์ 7.6 หมื่นล้านบาท ของ พ.ต.ท.ทักษิณ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...เห็นแม้ว่าพ.ต.ท.ทักษิณ และคุณหญิงพจมาน จะไม่เดินทางกลับมาต่อสู่อคดีด้วยตัวเอง แต่เชื่อว่า ศาลจะสามารถดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีต่อไปได้ เนื่องจากกระบวนการพิจารณาคดีของศาลฎีกานั้นไม่จำเป็นต้องพิจารณาคดีต่อหน้าจำเลย อีกทั้งศาลฎีกาใช้วิธีพิจารณาในระบบไต่สวน ซึ่งแตกต่างจากคดีอาญาทั่วไป ที่เป็นระบบกล่าวหา ซึ่งในคดีอาญาทั่วไปนั้นหากจำเลยหลบหนีศาลอาจสั่งให้จำหน่ายคดีชั่วคราว แต่สำหรับคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองนั้น ศาลสามารถดำเนินการพิจารณาไปจนกระทั่งมีคำพิพากษาได้...”หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 13 ส.ค. 2551

“...จำเลยทั้งสามเป็นผู้มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งขณะกระทำผิดฐานให้ข้อมูลการเป็นเท็จเพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษี จำเลยที่ 2 เป็นภริยาผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองระดับผู้บริหารประเทศ ซึ่งจำเลยทั้งสามนอกจากมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามเยี่ยงพลเมืองดีทั่วไปแล้ว ยังควรดำรงตนให้เป็นตัวอย่างที่ดีสภานะทางเศรษฐกิจและสังคมด้วย แต่จำเลยทั้งสามกลับร่วมกันทำการหลีกเลี่ยงภาษีอันเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนต่อกฎหมาย ศาลจึงพิพากษาให้จำคุกจำเลยทั้งสามคนละ 2 ปี ฐานโดยรู้อยู่แล้ว หรือ โดยจงใจร่วมกันแจ้งข้อความเท็จหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร ให้จำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 คนละ 1 ปี รวมจำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 คนละ 3 ปี...”หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 1 ส.ค. 2551

“...ความคืบหน้าคดีพ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร อดีตนายกรัฐมนตรี ร่ำรวยผิดปกติ 7.6 หมื่นล้านบาท ที่ประชุมร่วมได้มีมติร่วมกันให้อัยการเป็นผู้ยื่นคำร้องเพื่อส่งฟ้องดำเนินคดีในคดีดังกล่าวแล้ว และนอกจากคดีข้างต้นแล้ว ขณะนี้อัยการสูงสุด เตรียมส่งฟ้องตระกูลชินวัตรและพวกอีก 3 คดี คือ คดีทุจริตจัดซื้อเครื่องตรวจจับวัตถุระเบิด ซีทีเอ็กซ์ 9000 คดีปล่อยกู้ของธนาคารกรุงไทย และคดีบ้านเอื้ออาทร...”หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 1 ส.ค. 2551

ในตอนท้ายของชุดวาทกรรม ทางบทบรรณาธิการนำเสนอเพื่อสร้างผลงานให้แก่กลุ่มพันธมิตรฯ ว่าการประชุมของกลุ่มพันธมิตรฯ เป็นกลไกสำคัญที่ช่วยผลักดันให้กระบวนการตุลาการภิวัตน์ยังทำงานต่อไปได้ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ชัยชนะเราวันนี้ไม่ใช่เรื่องของตัวบุคคล แต่เป็นเรื่องที่เรารักษาระบบกระบวนการยุติธรรมไว้ได้แล้ว ทำให้ตุลาการภิวัตน์ทำงาน ทำให้กระบวนการยุติธรรมที่เราปกป้องตั้งแต่ต้นสามารถไปจนถึงสุดของคดี...”หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 2-3 ส.ค. 2551

2.วาทกรรมว่าด้วยการแก้ไขรัฐธรรมนูญ

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่มุ่งตำหนิการทำงานของรัฐบาล ในกรณีที่พยายามแก้ไขรัฐธรรมนูญมาตรา 63 ว่าด้วยการชุมนุมสาธารณะของประชาชน โดยแก้ไขให้การชุมนุมทุกอย่างของ

ประชาชนต้องผ่านความเห็นชอบจากเจ้าหน้าที่รัฐ มีระยะเวลาและสถานที่การจัดชุมนุมที่แน่นอน พร้อมนำเสนอข้อดีว่าการแก้ไขดังกล่าวไม่ใช่การห้าม แต่เป็นการควบคุมให้การชุมนุมเป็นไปด้วยความเป็นระเบียบเรียบร้อย ไม่กระทบต่อชีวิตประจำวันของประชาชน อีกทั้งต่างประเทศก็มีการใช้กฎหมายในลักษณะนี้กันอยู่หลายประเทศ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าว

“...นายสมค์ได้สั่งให้ พล.ต.ท.วิเชียรโชติ สุกโชติรัตน์ โฆษกประจำสำนักนายกรัฐมนตรี นำเอกสารที่ปริ้นท์ด้วยกระดาษ A 4 ไปแจกให้กับนักข่าวและช่างภาพที่ขึ้นไปบันทึกภาพการประชุมพร้อมอ่านให้ฟังว่า รัฐธรรมนูญมาตรา 63 ที่พันธมิตรฯกลัวจะแก้เป็นดังนี้ บุคคลย่อมมีสิทธิเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธ โดยไม่มีการสร้างข้อมูลเท็จเอามากล่าวหา ไม่ปลุกระดมประชาชนให้หลงผิด ไม่ใช่สื่อโฆษณาชวนเชื่อไม่บังคับและไม่จ้วงวาทกลุ่มบุคคลใด ๆ ให้มาร่วมชุมนุม...”หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 5 ส.ค. 2551

“...กฎหมายนี้ห้ามไม่ให้มีการชุมนุม แต่การชุมนุมต้องไม่สร้างความเดือดร้อนให้กับคนอื่น พันธมิตรฯอ้างรัฐธรรมนูญมาตรา 63 ว่าชุมนุมโดยสงบปราศจากอาวุธ ว่าแต่อ้างแค่วรรคเดียวโดยไม่ยอมกล่าวถึงวรรคที่สองที่รัฐธรรมนูญไม่ให้การชุมนุมกระทบกับสาธารณะ และการใช้ไม้เบสบอลนั้นแม้ว่าจะไม่ใช่อาวุธโดยสภาพ แต่ถ้าสามารถนำมาใช้เป็นอาวุธ ก็ถือว่าขัดต่อรัฐธรรมนูญ หากกฎหมายฉบับนี้ผ่านสภาออกมาใช้บังคับ การชุมนุมบนท้องถนนจะไม่มีเลย ที่ผ่านมามีประชาชนมักจะใช้สิทธิกันตามอำเภอใจจนสร้างความเดือดร้อนให้กับประชาชน ต่อไปหากจะชุมนุมต้องขออนุญาตต่อกรรมการว่าจะชุมนุมกี่วัน วันไหนถึงวันไหน เรียกร้องประเด็นอะไร จะชุมนุมสถานที่ใด ทุกอย่างต้องชัดเจน จะชุมนุมบนถนนหลวงไม่ได้...”หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 5 ส.ค. 2551

“...นานาอารยประเทศเขามีกฎหมายทำนองนี้ ว่าถ้าจะจัดชุมนุมให้ดำเนินการอย่างไร ต้องมีสถานที่ มีระยะเวลา ต้องมีข้อจำกัด ห้ามมีอาวุธ ห้ามดื่มสุรา เป็นต้น เป็นรายละเอียดที่ทุกประเทศเขาทำเหมือนกัน เพราะฉะนั้นที่วิจารณ์กันอยู่ ประเด็นคือกฎหมายนี้ไม่ได้ไปจำกัดสิทธิ เสรีภาพของคนที่จัดการชุมนุม เพียงแต่เป็นกฎหมายที่ต้องการจัดระเบียบการชุมนุมให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อย ไม่กระทบต่อประโยชน์สาธารณะของประชาชน...”หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 6 ส.ค. 2551

ทันทีที่กระแสการพยายามแก้ไขรัฐธรรมนูญมาตราดังกล่าวออกมา ทางบทบรรณาธิการแสดงท่าทีไม่เห็นด้วยทันที โดยกล่าวว่า การแก้ไขรัฐธรรมนูญดังกล่าวไม่สามารถกระทำได้จริง เพราะคงไม่เจ้าหน้าที่คนไหนอนุญาตให้มีการชุมนุมได้ อีกทั้งการแก้ไขในลักษณะนี้ก็ยังคงเป็นการลดอนสิทธิเสรีภาพของประชาชนโดยตรงที่ไม่มีประเทศไหนในโลกทำกัน และเป็นที่น่าแปลกใจว่า

การแก้ไขห้ามการชุมนุมสาธารณะแต่ไม่ได้ห้ามการชุมนุมที่จัดโดยทางราชการ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...เห็นชัดเจนว่าร่างกฎหมายฉบับนี้ขัดต่อมาตรา 63 โดยมีเป้าหมาย เพื่อต้องการทำลายการชุมนุมแบบสงบและสันติ ไม่ให้สามารถชุมนุมต่อไปได้ โดยจะต้องมีการขออนุญาตจากเจ้าหน้าที่รัฐก่อน ซึ่งไม่สามารถเป็นไปในทางปฏิบัติได้ เพราะคงไม่มีเจ้าหน้าที่คนใดอนุญาตให้ประชาชนชุมนุมอยู่แล้ว...”หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 6 ส.ค. 2551

“...รับรองว่ารัฐสภาไทยจะเป็นที่อับอายทั่วโลก ที่มีกฎหมายว่าหากมีการชุมนุม ต้องมีการขออนุญาต ซึ่งไม่มีประเทศไหนในโลกทำแบบนี้ เพราะการชุมนุมไม่สามารถห้ามกันได้ เนื่องจากหากประชาชนไม่เดือดร้อนเขาก็คงจะไม่มาชุมนุม การชุมนุมจึงเป็นดัชนีการชี้วัดการทำงานของรัฐบาล ถ้ารัฐบาลทำงานดีการชุมนุมก็จะมีน้อย แต่ถ้ารัฐบาลทำงานล้มเหลว การชุมนุมก็จะมีมาก...”หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 6 ส.ค. 2551

“...ประเด็นสำคัญที่อยากจะชี้ให้เห็น คือ ร่างกฎหมายนี้ มีการเลือกปฏิบัติ แบ่งการชุมนุมของประชาชนออกเป็นสองกลุ่ม โดยกลุ่มที่หนึ่งเป็นประชาชนทั่วไป อยู่ในกำบังของกฎหมาย จะชุมนุมในที่สาธารณะต้องขออนุญาต และได้รับอนุญาตเสียก่อน แต่กลับไปยกเว้นมิให้ใช้ปฏิบัติแก่การชุมนุมที่ทางราชการเป็นผู้จัด...”หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 6 ส.ค. 2551

นอกจากการแสดงท่าที่ไม่เห็นด้วย ทางบทบรรณาธิการยังตำหนิรัฐบาลว่า ความพยายามดังกล่าวของรัฐบาล แท้จริงแล้วเป็นความพยายามที่จะแก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อพวกพ้องตัวเอง โดยค่อยๆเคลือบคลานแก้ไขเรื่อยๆ จากมาตรา 63 ไปสู่มาตรา 190 ,237,309 ซึ่งล้วนแต่เป็นมาตราที่ใช้ฟอกความผิดให้แก่รัฐบาลทั้งสิ้น ก่อนที่ในตอนท้ายของชุดวาทกรรมทางบทบรรณาธิการนำเสนอให้เห็นว่ารัฐบาลชุดนี้หมดความชอบธรรมในการบริหารบ้านเมืองต้องลาออกไปสถานเดียว เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...เชื่อว่านายสมัครต้องการจะแก้ไขรัฐธรรมนูญมาตรานี้ คือ มาตรา 63 เรื่องสิทธิการชุมนุม ซึ่งมีมาตั้งแต่รัฐธรรมนูญปี 2517 นี้คือ ธาตุแท้เผด็จการที่รัฐบาลที่รัฐบาลหุ่นเชิดมีธงในการแก้ไขรัฐธรรมนูญอยู่แล้ว ย่อไปเชื่อว่าจะไม่แก้มาตรา 190, 237, 309 ตามที่ได้พูดในรายการวันนี้ ตนเห็นว่านายสมัครไม่ได้ทำตามรัฐธรรมนูญมาตรา 175ในการถวายสัตย์ฯจะปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญ แค่มืออาชีพโกหกตั้งแต่ต้นจนจบ เพื่อให้รัฐบาลหุ่นเชิดอยู่ได้นาน ๆ อนุมัติโครงการต่าง ๆ เป็นการหากินเชิงนโยบาย พยายามแก้รัฐธรรมนูญช่วยเหลือพวกพ้อง จ้องปราบปรามประชาชนผู้ชุมนุมอย่างถูกกฎหมาย กลุ่มพันธมิตรฯ ยืนยันที่จะคัดค้านการแก้ไข รธน. อย่างถึงที่สุด และจะใช้ทุกช่องทางเพื่อไม่ให้รัฐบาลแก้ รธน.

ได้ ออกจากเดือนรัฐบาลและพรรค พปช. ว่าหากยังยืนยันที่จะเดินหน้าแก้ ธรน. ต่อไปเท่ากับ เป็นการประกาศสงครามกลางเมืองอย่างชัดเจน..."หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 4 ส.ค. 2551

"...การกระทำใดล้วนแล้วแต่เป็นการตอกย้ำ ความป่าเถื่อนของรัฐบาล ซึ่งเกิดขึ้น อย่างซ้ำซากไม่รู้จบสิ้น พันธมิตรฯจึงถือว่ารัฐบาลได้หมดความชอบทำ ทั้งในทางศีลธรรม และทางนิติธรรม ที่จะบริหารประเทศชาติไปนานแล้ว และขอเรียกร้องให้รัฐบาลแสดงความ รับผิดชอบด้วยการลาออกทั้งคณะ อย่างไม่มีเงื่อนไขใด ๆ ทั้งสิ้น..."หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 18 ส.ค. 2551

3. วาทกรรมว่าด้วยการบุกยึดทำเนียบรัฐบาลและสถานีโทรทัศน์ NBT ของกลุ่มพันธมิตรฯ

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่มุ่งสร้างความชอบธรรมให้แก่กลุ่มพันธมิตรฯ จากกรณีที่ กลุ่มพันธมิตรฯ เคลื่อนพลบุกเข้ายึดทำเนียบรัฐบาล การสร้างความชอบธรรมเริ่มจากการที่ บทบรรณาธิการนำเสนอว่าที่กลุ่มพันธมิตรฯ ต้องทำการเคลื่อนพลครั้งใหญ่นี้ก็เนื่องมาจากในหลวงมี พระราชดำรัสว่าบ้านเมืองกำลังจะล่มจม ดังนั้นเพื่อป้องกันไม่ที่บ้านเมืองล่มจม ทางกลุ่ม พันธมิตรฯ จึงต้องเคลื่อนพลกดดันรัฐบาลให้หนักมากยิ่งขึ้น เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบท บรรณาธิการที่กล่าวว่า

"...ตามที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีกระแสพระราชดำรัส เป็นใจความว่า ขอให้ท่านทั้งหลายบริหารเงินไม่ให้หมดเพื่อให้ประเทศมีเงินใช้ ขอขอบคุณที่มีความตั้งใจ บริหารเงินของชาติไม่ให้หมดไปให้มีใช้ ขอให้ใจที่เหน็ดเหนื่อยเรื่องการเงิน ซึ่งเป็นงานหนัก และสามารถปฏิบัติงานด้านการเงินเป็นที่เรียบร้อยไม่ที่บ้านเมืองล่มจม แม้ตอนนี้ใกล้ล่มจม แล้ว ซึ่งอาจใช้เงินไม่ระวัง เพราะใช้เงินไม่ระวัง..." หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 23-24 ส.ค. 2551

"...นายสนธิกล่าวว่า ตั้งแต่เกิดมาในชีวิตนี้ไม่เคยได้ยินพระบาทสมเด็จพระ เจ้าอยู่หัว ทรงมีพระราชดำรัสแบบนี้มาก่อน พระองค์ทรงบอกว่าชาติใกล้จะล่มจม สมัยก่อน พระองค์ท่านเคยตรัสว่า ชาตียังไม่ล่มจมจะมากู้ชาติทำไม แต่ตอนนี้ชาติใกล้ล่มจมแสดงว่า ถึงเวลากู้ชาติแล้ว..." หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 23-24 ส.ค. 2551

ในช่วงก่อนที่จะเกิดการเคลื่อนพลครั้งนี้ ทางบทบรรณาธิการยังนำเสนอให้เห็นความชอบ ธรรมในการเคลื่อนพลครั้งนี้ให้มากขึ้น ควบคู่ไปกับการปลุกใจให้คนออกมาร่วมชุมนุมให้มากขึ้น ด้วยการนำเสนอให้เห็นว่า การชุมนุมครั้งนี้เป็นการทำเพื่อตอบแทนบุญคุณแผ่นดิน ที่ถูกรัฐบาลชุด นี้ทำร้ายมานานจนใกล้จะล่มจม อีกทั้งการชุมนุมครั้งนี้ก็เป็นารชุมนุมที่มีภราดรภาพมากที่สุด เพราะมีคนเข้าร่วมทุกชนชั้น ทุกศาสนาเข้าร่วมชุมนุมกันภายใต้บรรยากาศแบบพี่น้อง เห็นได้จาก ข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...พี่น้องที่ฟังพระราชดำรัสที่ทรงบอกว่าบ้านเมืองใกล้ล่มจมแล้ว เวลานี้เรามีรัฐบาลหุ่นเชิดขายชาติ เราจะปล่อยให้ล่มจมหรือ รัฐบาลนี้สร้างแต่ความเสียหายให้แก่บ้านเมือง และกว่า 90 วันที่พี่น้องได้รับรู้มาตลอด ชัยชนะต้องแลกมาด้วยความอดทนและมุ่งมั่น และย้ำว่าภารกิจศักดิ์สิทธิ์นี้ต้องสิ้นสุดไป และขอวิงวอนพี่น้องทั่วประเทศให้ออกมาเป็นครั้งสุดท้าย...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 23-24 ส.ค. 2551

“...ท่านที่อยู่บ้านก็ได้ติดตามข่าวคราวและฟังเราพูดเสมอว่าพวกเราได้เกิดมาทั้งที ใช้นี้แผ่นดินครั้งนี้ก็แสนจะคุ้ม เพราะว่าเป็นจุดโหว่ที่หน่วยงานใด หน่วยราชการไหนก็ไม่สามารถมาทำหน้าที่อย่างนี้ได้ มีแต่เฉพาะพวกเราเท่านั้นที่ทำให้เกิดเรื่องตึงต้ามเกิดขึ้นในบ้านเมืองและเป็นการก่อกวนก่อกวนของชาติอย่างแท้จริง...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 2-3 ส.ค. 2551

“...ต่างจังหวัดเกิดภาวะดรภาพยิ่งใหญ่ที่สุดไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน เราพื้นสังคมนบพที่อบอุ่นสังคมแห่งคุณธรรม ได้ปรากฏตัวอีกครั้งแล้ว สังคมที่เสียสละ กล้าหาญที่หายไปได้เกิดขึ้นอีกแล้ว ด้วยฝีมือของพ่อแม่พี่น้อง...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 9-10 ส.ค. 2551

“...ในเวทีชุมนุมเรามีหม่อมราชวงศ์ ชนชั้นกลาง คนใช้แรงงาน ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ชั้นผู้น้อย เกือบทุกชั้น บางคนมาจากต่างจังหวัด ในเวทีเดียวมีหลากหลายเชื้อชาติมารวมกันที่นี่ เป็นบรรยากาศภาวะดรภาพที่สังคมไทยเคยมีมานานและสูญหายไปนับสิบปี เพิ่งกลับมาเมื่อมาชุมนุมที่นี่...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 9-10 ส.ค. 2551

“...เวลาที่เรามีภาวะดรภาพทางศาสนา พระคริสต์ มุสลิม ซิกข์ ฮินดู ทุกคนเป็นเพื่อน เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งนั้น จะนับถือศาสนาไหนไม่มีความหมายตราบใดที่เรารักกันแบบฉันพี่น้อง เพราะฉะนั้นถ้าเป็นภาวะดรภาพแบบนี้ ศาสนาใดก็เหมือนกัน ในเวลาที่เรามีกรำแดดกรำฝน ไม่ทอดถอย...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 9-10 ส.ค. 2551

จนกระทั่งเมื่อระยะเวลาเหมาะสม ทางแกนนำกลุ่มพันธมิตรฯ จึงได้ประกาศเคลื่อนพลใหญ่ ภายใต้เหตุผลว่าเพื่อกู้ชาติบ้านเมือง ขับไล่วิถีล้าหลัง และเป็นการน้อมนำพระราชดำรัสของในหลวงมาปฏิบัติ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ขอให้ทุกคนอัญเชิญและน้อมรับกระแสพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่ทรงเตือนว่า ชาติกำลังล่มจมแล้วใส่เกล้าใส่กระหม่อมด้วยความสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ แล้วส่งเสริมจิตใจวีระกล้าหาญของบรรพบุรุษไทย ถวายความจงรักภักดี ปฏิบัติบูชาเป็นราชพลี ร่วมกันกอบกู้ชาติอย่าให้ล่มจมโดยพร้อมเพียงกันตั้งแต่นี้ ดั่งนั้น

จึงจำเป็นต้องกู้ชาติบ้านเมืองให้ทันท่วงที บัดนี้กองทัพของประชาชนทุกหมู่เหล่าได้รับกระแสพระราชดำรัสใส่เกล้าฯและพร้อมแล้วที่จะปฏิบัติการกิจอันศักดิ์สิทธิ์ยิ่งเพื่อกู้ชาติบ้านเมืองเอาประเทศไทยของเราคืนมา โคนระบอบทักษิณ ชัปไล่โจรปล้นชาติอย่างพร้อมเพรียงกัน แก่นำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย จึงขอให้กองทัพประชาชนเคลื่อนไป เอาประเทศไทยของเราคืนมา...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 26 ส.ค. 2551

เมื่อการเคลื่อนไหวพลเริ่มขึ้น ทางบพทรรณานิการนำเสนอเพื่อสร้างความชอบธรรมให้แก่กลุ่มพันธมิตรอย่างต่อเนื่องด้วยการนำเสนอให้เห็นว่ามีประชาชนจากทุกภาคของประเทศเข้ามาร่วมชุมนุม เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบพทรรณานิการที่กล่าวว่า

“...แกนนำพันธมิตรฯศรีสะเกษ เปิดเผยว่า คาดว่าจะมีเครือข่ายกลุ่มพันธมิตรฯ และประชาชนชาวศรีสะเกษเดินทางเข้าไปร่วมชุมนุมในครั้งนี้นับ 10,000 คน...”
หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 25 ส.ค. 2551

“...สมัชชาประชาชนภาคอีสาน 19 จังหวัด และองค์กรเครือข่ายพันธมิตรในภาคอีสานทุกจังหวัด ได้ประชุมหารือและจัดเตรียมการทุกอย่างไว้เรียบร้อยแล้ว โดยประเมินเบื้องต้นคาดว่าจะมีประชาชนภาคอีสานในทุกจังหวัดเดินทางเข้ามาร่วมหลายหมื่นคน...”
หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 25 ส.ค. 2551

“...กรรมการพันธมิตรฯ 14 จังหวัด ภาคใต้ เผยว่า ขณะนี้พันธมิตร 14 จังหวัดภาคใต้ที่ได้เดินทางล่วงหน้ามาแล้วมีประมาณ 10,000 คน โดยกระจายเดินทางมาในรูปแบบต่างๆ ดังนั้น เมื่อรวมแล้วทั้ง 14 จังหวัดภาคใต้คาดว่าจะมีการชุมนุมครั้งนี้จะมี 3-4 หมื่นคน...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 25 ส.ค. 2551

“...แกนนำพันธมิตรฯชลบุรี เผยถึงการประชุมกลุ่มแกนนำพันธมิตรฯในพื้นที่ต่างๆ ในจังหวัดภาคตะวันออก จากการประเมินเบื้องต้นในส่วนของภาคตะวันออก คาดว่าน่าจะมีผู้เดินทางไปร่วมชุมนุมครั้งนี้หลายหมื่นคน...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 25 ส.ค. 2551

การเคลื่อนไหวดำเนินไปอย่างต่อเนื่องจนในที่สุดกลุ่มพันธมิตรฯสามารถเข้ายึดทำเนียบรัฐบาลได้ ซึ่งการเข้ายึดทำเนียบในครั้งนี้ ทางบพทรรณานิการนำเสนอโดยพยายามชี้ให้เห็นว่าการเข้ายึดทำเนียบรัฐบาลของกลุ่มพันธมิตรฯในครั้งนี้ไม่ใช่สิ่งที่แปลกประหลาดแต่อย่างใด เพราะเป็นสิ่งทีเรียกว่า ประชาภิวัฒน์ ถือเป็นการทำอารยะขัดขืนรูปแบบหนึ่ง อีกทั้งการเข้ายึดทำเนียบรัฐบาลในครั้งนี้ ทางกลุ่มพันธมิตรฯก็ดำเนินการด้วยความสงบเรียบร้อย ปราศจากอาวุธ บนพื้นฐานของสถาบันพระมหากษัตริย์ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบพทรรณานิการที่กล่าวว่า

“...สิ่งที่เกิดขึ้นในวันนี้มันไม่ใช่แค่ประวัติศาสตร์ของเมืองไทยเท่านั้น แต่เป็นประวัติศาสตร์โลกที่ต้องตรบมือให้แก่อารยะขัดขืน ซึ่งเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นมาใหม่ในโลกอารยะขัดขืนแต่ปราศจากความรุนแรง ซึ่งความหมายในภาษาไทยยังไม่มี แต่อยากบัญญัติศัพท์ใหม่ว่าเป็น ประชาภิวัฒน์

คำว่าประชาภิวัฒน์เป็นการกระทำในบริบทใหม่ของการเมืองที่โลกไม่เคยเจอ การที่เรามายึดครองทำเนียบโดยไม่มีอาวุธ และไม่ได้ข่มขู่ใคร เรามากันทุกเชื้อชาติ ทุกชนชั้น ด้วยวัตถุประสงค์ทำการเมืองให้ดีขึ้น หมายถึงการเมืองที่โปร่งใส ไม่คดโกง ไม่ปล้นชาติ ขายชาติ เป็นการเมืองที่ตั้งบนความจริงของสังคมไทยบนพื้นฐานของพระมหากษัตริย์...”
หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 28 ส.ค. 2551

“...นี่คือที่มาของการอารยะขัดขืน เพราะไม่รู้จะไปร้องกับใคร ด้วยเหตุนี้แกนนำและประชาชนจึงต้องประชาภิวัฒน์ ภาคประชาชนและการเมืองส่วนใหญ่ไม่ต้องการและเป็นตัวปัญหาจึงไม่ต้องการแก้ไขสิ่งเหล่านี้ พวกนี้อ้างความชอบธรรมจากการลงทุนซื้อเสียงเพื่อเข้ามาเป็นรัฐบาลเท่านั้น ผมและแกนนำพันธมิตรฯยอมอยู่ในคุก เพื่อให้พี่น้องต่อสู้แบบประชาภิวัฒน์ คุกซึ่งเราได้แต่ร่างกาย แต่จิตใจเราที่เป็นอิสระไม่ได้ครับพี่น้อง เพราะการต่อสู้ของเราเอาธรรมนำหน้า ดังนั้น อย่ากลัว อย่าเสียน้ำตา แต่ให้เปลี่ยนสิ่งเหล่านั้นเป็นพลังในการขับเคลื่อนประชาภิวัฒน์ให้คงอยู่อีกheimตลอดไป...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 28 ส.ค. 2551

ต่อมาทางทบพรรคณาธิการได้นำเสนอเพื่อสร้างความชอบธรรมให้แก่กลุ่มพันธมิตรฯเพิ่มขึ้น ด้วยการนำเสนอว่า ในตอนแรกศาลมีคำสั่งให้กลุ่มพันธมิตรฯเคลื่อนพลออกไปจากทำเนียบรัฐบาล แต่ต่อมาศาลได้มาสั่งยกเลิก ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่าศาลเห็นด้วยกับการกระทำครั้งนี้ของกลุ่มพันธมิตรฯ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ศาลมีคำสั่งว่าให้มีการบังคับคดีตามคำสั่งคุ้มครองชั่วคราว ให้จำเลยทั้ง 6 ออกจากทำเนียบฯและพื้นที่บริเวณทำเนียบทั้งหมด โดยให้จำเลยทั้ง 6 รื้อถอนเวทีปราศรัยรวมทั้งสิ่งกีดขวางอื่นๆออกไปจากบริเวณดังกล่าวด้วย จนกว่าคดีจะถึงที่สุดหรือศาลมีคำสั่งเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่น...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 29 ส.ค. 2551

“...พันธมิตรฯ เฮ ศาลแพ่งสั่งงดการบังคับคดี หลังตำรวจไปรื้อถอนเวทีม็วมวานฯ โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทูบตีประชาชน หากให้บังคับคดีต่อจะเสียหาย ให้รอจนกว่าศาลอุทธรณ์จะมีคำสั่ง ระบุตำรวจทำข้ามขั้นตอน ดีความกฎหมายไม่เข้าใจ โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจได้อาศัยหมายบังคับคดีของศาล เข้าทูบตีร่างกายประชาชน ทำให้มีผู้บาดเจ็บจำนวนมาก

ซึ่งศาลได้มีคำสั่งให้ส่งศาลอุทธรณ์พิจารณา เห็นว่าอยากยังบังคับคดีต่อไปจะเกิดความเสียหาย จึงเห็นควรให้งดการบังคับคดีไว้ก่อน..." หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 30-31 ส.ค. 2551

ในตอนท้ายของชุดวาทกรรมทางบทบรรณาธิการยังได้นำเสนออ้างอิงคำกล่าวของบุคคลสำคัญในสังคมอย่าง ส.ว และคณบดี เพื่อปกป้องกลุ่มพันธมิตรฯ จากข้อหากบฏต่อราชอาณาจักรว่าเป็นข้อหาที่รุนแรงเกินไปไม่สมแก่เหตุและผล ส่วนการกระทำของกลุ่มพันธมิตรฯ ในเรื่องการยึดทำเนียบรัฐบาล ก็ถือเป็นเรื่องปกติของการชุมนุมประท้วง ในบางประเทศก็ทำกัน เช่น การยึดสถานที่ราชการ การตัดน้ำ ตัดไฟ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

"...นางสาวรสนา กล่าวว่า การตั้งข้อหา 9 แกนนำ ว่าเป็นกบฏเป็นข้อหาที่รุนแรงเกินไป การเมืองต้องแก้ด้วยการเมือง ไม่ใช่ยึดแต่กฎหมายอย่างเดียว บอกว่าจะจัดการอย่างลุ่มละม่อม ก็มีชาวบ้านหัวแตกไปแล้ว ดังนั้นถ้ารัฐบาลถอนข้อหากบฏออก จะทำให้ดีกรีความรุนแรงของเหตุการณ์ลดลง และคนผิดก็ต้องรับผิดชอบ แต่ต้องรับโทษเท่าที่เป็นจริงเท่านั้น..." หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 29 ส.ค. 2551

"...นายจรัส สุวรรณมาลา คณบดีคณะรัฐศาสตร์จุฬาฯ กล่าวว่าสำหรับการบุกยึดทำเนียบรัฐบาล แม้ว่าสังคมจะมองว่าเป็นการยุบสถานที่ราชการ เป็นความรุนแรง แต่ในต่างประเทศถือเป็นเรื่องธรรมดา การประท้วงของประเทศมีการตัดน้ำ ตัดไฟ ยึดสถานที่ราชการ ซึ่งไม่ถือเป็นเรื่องเลยเถิด..." หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 29 ส.ค. 2551

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ : 1 – 30 ก.ย. 2551

1. วาทกรรมว่าด้วยความชอบธรรมในการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่มุ่งแสดงให้เห็นถึงแรงสนับสนุนของนักเรียน นิสิต นักศึกษาที่มีต่อการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ เพื่อแสดงให้เห็นว่าไม่เฉพาะชนชั้นกลางและชนชั้นล่างเท่านั้นที่เข้าร่วมสนับสนุนกลุ่มพันธมิตรฯ แต่ชนชั้นปัญญาชนอย่างนักเรียน นิสิต นักศึกษา ก็เข้าร่วมสนับสนุนการชุมนุมครั้งนี้เช่นเดียวกัน โดยเบื้องต้นทางบทบรรณาธิการแสดงให้เห็นถึงสาเหตุสำคัญที่ทำให้นักเรียน นิสิต นักศึกษา ออกมาร่วมชุมนุมร่วมกับกลุ่มพันธมิตรฯ อย่างมากมาย เนื่องจากมีนักศึกษาที่ออกมาชุมนุมก่อนหน้านี้ถูกยิงแต่ทางตำรวจปฏิเสธไม่ให้ความสำคัญในการจับกุมคนร้าย โดยอ้างว่าเป็นฝีมือของชาวบ้านที่รำคาญนักศึกษา เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...นักศึกษาในกลุ่มเครือข่าย นักศึกษาเพื่อประชาชน ม.ราม เล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่า ขณะที่ตนและเพื่อนกำลังจะข้ามถนนไปอีกฝั่ง ได้มีชายสองคนขับที่รถจักรยานยนต์เข้ามาข้างห่างประมาณ 4 เมตร และใช้ปืนยิงส่งผลให้นักศึกษาทั้ง 2 คนได้รับบาดเจ็บ จึงเข้าแจ้งความที่ สน.ลาดพร้าว แต่ตำรวจเชื่อว่า อาจเป็นชาวบ้านที่รำคาญเสียงการปราศรัยของนักศึกษาที่ใช้โทรโข่งเสียงดัง...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 5 ก.ย. 2551

จากเหตุการณ์นักศึกษาถูกยิง ทำให้เกิดกระแสความไม่พอใจรัฐบาลเกิดขึ้นเป็นวงกว้างในหมู่นักเรียน นิสิต นักศึกษา จนทำให้กลุ่มปัญญาชนเหล่านี้ตัดสินใจเข้าร่วมกับกลุ่มพันธมิตรฯ ต่อต้านรัฐบาล ซึ่งประกอบไปด้วยนักเรียนระดับประถม-มัธยม นิสิต-นักศึกษาทั้งจากมหาวิทยาลัยเอกชนและมหาวิทยาลัยรัฐ ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด กลุ่มนักเรียนอาชีวะทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด รวมไปถึงอาจารย์ระดับมหาวิทยาลัย ซึ่งทั้งหมดเห็นได้จากการนำเสนอตามลำดับผ่านบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...เครือข่ายเยาวชนกู้ชาติ (Young pad) ซึ่งประกอบด้วยการรวมตัวของตัวแทนกลุ่มนักศึกษาจาก 21 มหาวิทยาลัยและ 2 โรงเรียน ขึ้นเวทีพันธมิตรฯเพื่อประกาศจุดยืนและแนวทางการเคลื่อนไหว ขอต่อต้านการใช้ความรุนแรง และเรียกร้องให้รัฐบาลลาออกไม่ใช่การยุบสภา โดยนายเหมว็ด ชาญชัยวานิช ศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กล่าวว่า ที่เรามาที่นี่ไม่ได้ถูกพันธมิตรฯจัดตั้งแต่เรามาเพราะรักชาติจึงอยากมา เรายืนข้างพันธมิตรฯเพราะพันธมิตรฯยื่นข้างความถูกต้อง และขอเรียกร้องให้นักศึกษาทั่วประเทศออกมาชุมนุม...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 5 ก.ย. 2551

“...นางสาวกมลพร วัฒนเวส นักศึกษาปี 3 คณะนิติศาสตร์ ม.ศรีปทุม กล่าวว่า วันนี้เดินทางมาด้วยใจ แม้ทางมหาวิทยาลัยจะห้ามมิให้นำชื่อนำตรามหาวิทยาลัยมาใช้ในทางการเมือง แต่หนูไม่ยอม เพราะหนูมีความคิดเป็นของตัวเอง หากมหาวิทยาลัยจะให้ออกหนูก็พร้อม แต่จะสู้ให้ลุงหมักออกไปพร้อมหนูด้วย...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 5 ก.ย. 2551

“...นายสมชัย ไชยพยัญญ นายกองค้การบริหารองค์การนักศึกษา ม.วลัยลักษณ์ เปิดเผยถึงความเคลื่อนไหวของนิสิต นักศึกษา ในการเข้าร่วมชุมนุมขับไล่รัฐบาล นายสมัคร สุนทรเวช ว่าในจังหวัดนครศรีธรรมราช ได้ขยายวงมากขึ้นในหลายสถาบัน โดยมี ม.วลัยลักษณ์เป็นศูนย์กลาง ซึ่งได้มีการกระจายข้อมูลข่าวสารอย่างต่อเนื่อง...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 8 ก.ย. 2551

“...ด้านนายฮาเซ็ง เจ๊ะสาเหาะ นักศึกษา มรภ.ยะลา กล่าวว่า รัฐบาลของนายสมัครควรถูกจะยุติบทบาททางการเมืองเสียที เพราะประชาชนในประเทศได้ออกมาเรียกร้อง

มากขนาดนี้แล้ว ควรที่จะพิจารณาตัวเองและอยากให้สถานการณ์ที่เกิดขึ้นจบลงโดยเร็ว...”
หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 10 ก.ย. 2551

“...ส่วนตัวแทนนักเรียนโรงเรียนสาธิต ม.ศิลปากร ที่เดินทางมาพร้อมเพื่อน
ประมาณ 10 คน กล่าวว่า พวกเรามีความเห็นตรงกันว่า รัฐบาลขาดความชอบธรรมเพราะ
แทนที่จะบริหารบ้านเมืองให้เจริญรุ่งเรือง กลับจ้องแต่จะแก้รัฐธรรมนูญเพื่อเอื้อประโยชน์ให้
พวกพ้องตัวเอง ดังนั้น จึงออกมาร่วมแสดงพลังเพื่อตอบโต้ที่นายสมัครพูดจาดูถูกพลัง
นักศึกษาว่ามีเพียงหยิบมือเดียว...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 10 ก.ย. 2551

“...ตัวแทนของโรงเรียนเทพศิรินทร์ ร่วมเกล้า กล่าวว่า ได้ติดตามข่าวจากสื่อต่างๆ
ในความเคลื่อนไหวของรัฐบาล และจากการติดตามมาสักระยะหนึ่งทำให้รู้ว่านายสมัคร
ไม่ใช่คนดี ไม่ควรที่จะมาบริหารประเทศเราจึงมาลงชื่อขับไล่...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 10
ก.ย. 2551

“...ตัวแทนจากอุเทนถวาย พร้อมป้ายข้อความ อุเทนถวายกู้ชาติ เดินทางขึ้น
เวทีพันธมิตรฯเช่นกัน พร้อมกับเรียกร้องให้นายสมัครลาออก พร้อมประกาศว่า พวกเราไม่
ต้องการท่านแล้ว...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 5 ก.ย. 2551

“...นายวิฑูรย์ รุ่งเรือง นายกองค่านักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคพัทลุง และนาย
องค์การอาชีวศึกษาภาคใต้ กล่าวว่า ตนและคณะนักศึกษาส่วนหนึ่งเตรียมจะเดินทางเข้า
ร่วมสมทบกับกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยหลังสอบเสร็จพร้อมกับเพื่อน
นักศึกษาทั่วประเทศ...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 10 ก.ย. 2551

“...ศ.นพ.สุลย์ สิทธิสมวงศ์ อาจารย์จากคณะแพทยศาสตร์ จุฬาฯ เปิดเผยว่า
อาจารย์ นักศึกษา บุคลากร จากทุกคณะทุกหน่วยงานของจุฬาฯ ได้รวมตัวกันในนามกลุ่ม
จามจุรีรักชาติ เพื่อร่วมผนึกกำลังขับไล่ต่อต้านรัฐบาลทรราชและต่อต้านการใช้ความรุนแรง
กับประชาชน...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 6-7 ก.ย. 2551

ทางบทบรรณาธิการยังนำเสนอให้เห็นว่า การออกมาชุมนุมของนักเรียน นิสิต นักศึกษาใน
ครั้งนี้ ได้รับการสนับสนุนจากสถาบันการศึกษาที่นักเรียน นิสิต นักศึกษาสังกัดอยู่ ไม่ว่าจะเป็น
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง มหาวิทยาลัยนครินทรวิโรฒ
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ การสนับสนุนดังกล่าวให้อิสระถึงขั้นที่นักเรียน นิสิต นักศึกษา
สามารถหยุดเรียนบางวันเพื่อไปเข้าร่วมชุมนุมได้ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการ
ที่กล่าวว่า

“...นายสุรพล นิตโกนพจน์ อธิการบดี ม.ธรรมศาสตร์ กล่าวถึงการเคลื่อนไหวของนักศึกษาว่าเป็นสิทธิของนักศึกษาซึ่งเป็นผู้ใหญ่ในการแสดงความคิดเห็นทางการเมืองในรูปแบบต่างๆ ซึ่งเป็นเรื่องที่มีมหาวิทยาลัยทุกแห่งควรให้การสนับสนุนความคิด การแสดงออก รวมทั้งกิจกรรมต่างๆของนิสิต นักศึกษา แต่ต้องอยู่ภายใต้กรอบของกฎหมาย ไม่ละเมิดสิทธิผู้อื่น...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 6-7 ก.ย. 2551

“...นายคิม ไชยแสนสุข อธิการบดี ม.รามคำแหง กล่าวว่า ตนเห็นว่าการแสดงออกทางการเมืองของนักศึกษารวมเป็นสิทธิส่วนบุคคล ทางมหาวิทยาลัยไม่ห้ามปราบ ไม่ว่านักศึกษาจะขึ้นเวทีพันธมิตรฯ หรือเวทีอื่นๆก็ได้ทั้งนั้น เพราะนักศึกษาที่ดีต้องฝึกฝนให้มีความคิดทางการเมือง ไม่เช่นนั้น ความคิดในสมองก็จะโง่งไปหมด...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 6-7 ก.ย. 2551

“...ศ.ดร.วิรุณ ตั้งเจริญ อธิการบดี ม.ศรีนครินทรวิโรฒ (มศว) กล่าวถึงการที่นิสิตนักศึกษาจะออกมาชุมนุมว่าถือเป็นสิทธิที่นิสิต นักศึกษาสามารถกระทำได้ เพราะการเรียนในระดับอุดมศึกษาเป็นการเรียนเพื่อสร้างคนให้เป็นผู้ใหญ่ โดยที่มหาวิทยาลัยไม่จำเป็นต้องออกคำสั่ง หรือประกาศห้ามใดๆ เพราะหากมหาวิทยาลัยใดทำเช่นนั้นแสดงควมว่ามหาวิทยาลัยนั้นเป็นมหาวิทยาลัยเผด็จการ ส่วน มศว นั้นไม่ใช่มหาวิทยาลัยเผด็จการ...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 8 ก.ย. 2551

“...รศ.ดร.บุญสม ศิริบำรุงสุข อธิการบดี ม.สงขลานครินทร์ เปิดเผยว่า การที่กลุ่มนักศึกษา ม.อ. แสดงความคิดเห็นทางการเมือง นับเป็นเรื่องที่ของเสรีภาพที่ทางมหาวิทยาลัยไม่สามารถก้าวก่ายได้ อย่างไรก็ตามการแสดงออกแบบนี้ ทางมหาวิทยาลัยได้มีบริการต่างๆ เช่น การอำนวยความสะดวกของพื้นที่ในการจัดเวทีต่างๆ...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 8 ก.ย. 2551

“...ศ.ดร.สุรพล นิตโกนพจน์ อธิการบดี ม.ธรรมศาสตร์ กล่าวว่า มธ. ไม่ได้ประกาศหยุดการเรียนการสอน แต่การแสดงออกของนักศึกษาถือเป็นสิทธิเสรีภาพที่พึงกระทำได้ มธ. เป็นมหาวิทยาลัยการเมือง การเคลื่อนไหวใดๆ ภายใต้ขอบเขตที่เหมาะสมสามารถกระทำได้ และระบบการเรียนการสอนระดับมหาวิทยาลัยก็ค่อนข้างอิสระเพราะถือว่านักศึกษาเป็นผู้ใหญ่สามารถรับผิดชอบตัวเองได้...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 8 ก.ย. 2551

“...ดร.สว่าง ภูพัฒน์วิทย์ อธิการบดี มรภ.พิบูลสงคราม ประธานที่ประชุมอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏ กล่าวว่า โดยระเบียบมหาวิทยาลัย นักศึกษาสามารถลาป่วย ลาภิจตามสิทธิได้ไม่เกิน 20 % ของเวลาเรียน หรือประมาณสองสัปดาห์ต่อภาคการศึกษา และการแสดงออกทางการเมืองก็เป็นสิทธิที่นักศึกษาสามารถกระทำได้...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 8 ก.ย. 2551

“...ดร.สุเมธ แย้มมนุญ เลขานุการคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ) กล่าวว่า การหยุดการเรียนการสอนนั้นแต่ละมหาวิทยาลัยมีกฎระเบียบกำหนดถึงระยะเวลาว่าสามารถหยุดได้มากน้อยแค่ไหน ซึ่งในเรื่องนี้เป็นสิทธิที่นิสิต นักศึกษาสามารถกระทำได้ และที่ผ่านมามีสำนักคณะกรรมการการอุดมศึกษา ได้ส่งหนังสือถึงอธิการบดีทุกมหาวิทยาลัยว่าทาง สกอ จะไม่เข้าไปขัดขวางการใช้สิทธิดังกล่าวรวมถึงการแสดงออกทางการเมืองของนิสิต นักศึกษาของแต่ละมหาวิทยาลัย...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 8 ก.ย. 2551

ต่อมาได้เกิดการพลิกผันทางการเมืองขึ้น เมื่อนายสมักร สุนทรเวช พ้นจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี กรณีความผิดไปจัดรายการชิมไปบ่นไป เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ศาลรัฐธรรมนูญมีมติเป็นเอกฉันท์ วินิจฉัยว่า นายสมักร สุนทรเวช กระทำการต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญมาตรา 267 ที่ห้ามมิให้นายกรัฐมนตรีเป็นลูกจ้างของบุคคลใด เพื่อป้องกันการขัดกันแห่งผลประโยชน์ มีผลทำให้ความเป็นนายกรัฐมนตรีของนายสมักรสิ้นสุดลง...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 10 ก.ย. 2551

แต่ภายหลังคำตัดสินของศาลได้ไม่นาน ก็เกิดกระแสว่าพรรคร่วมรัฐบาลจะสนับสนุนให้นายสมักรกลับมาเป็นนายกรัฐมนตรีอีกครั้งหนึ่ง สร้างความไม่พอใจแก่นักเรียน นิสิต นักศึกษาอย่างมากจนต้องออกมาชุมนุมอีกครั้งหนึ่ง อันเป็นการแสดงให้เห็นว่ารัฐบาลชุดนี้ โดยเฉพาะตัวของนายสมักร สุนทรเวช หมดความชอบธรรมในการบริหารประเทศเรียบร้อยแล้ว เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...บรรดา 6 แกนนำพรรคร่วมรัฐบาล กล่าวว่า พรรคพลังประชาชนและพรรคร่วมรัฐบาลทั้ง 5 พรรคได้หารือกันเรียบร้อยแล้ว ยืนยันว่า จะร่วมกันจัดตั้งรัฐบาลอีกครั้ง โดยให้พรรคพลังประชาชนเป็นแกนนำ และให้นายสมักร สุนทรเวชกลับมาเป็นนายกอีกครั้ง...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 12 ก.ย. 2551

“...ที่จังหวัดภูเก็ต นักเรียนจากโรงเรียนภูเก็ตวิทยาลัย และโรงเรียนสตรีภูเก็ต กว่า 5,000 คน พร้อมใจกันออกมาเดินขบวนขับไล่ นายสมักร สุนทรเวช ไปทั่วเมืองภูเก็ต เมื่อทราบข่าวว่านายสมักรจะกลับมาเป็นนายกอีกครั้ง...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 10 ก.ย. 2551

“...กลุ่มอาจารย์ บุคลากร และนักศึกษาของ ม.สงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ ร่วมกันนำพวงหรีด ดอกไม้จันทน์ ทำพิธีเผาปณิกิจศพนายสมักร พร้อมกับ

ประกาศจุดยืนไม่เอานายสมัครกลับมาเป็นนายกรัฐมนตรี...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 10 ก.ย. 2551

“...นายวสันต์ วาณิชย์ ผู้ประสานงานเครือข่าย YOUNG PAD เผยว่า นักเรียน นิสิต นักศึกษา ที่เป็นสมาชิกของกลุ่มจะเดินทางไปชุมนุมที่หน้ารัฐสภา เพื่อคัดค้านการลงมติเลือกนายสมัคร สุนทรเวช กลับมาเป็นนายกรัฐมนตรี เพราะนายสมัครไม่มีคุณสมบัติที่จะเป็นผู้นำประเทศได้อีกต่อไป รวมไปถึงรัฐบาลทั้งหมดด้วย...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 12 ก.ย. 2551

2.วาทกรรมว่าด้วยเรื่องการเมืองใหม่

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่มุ่งสนับสนุนแนวคิดการเมืองใหม่ของกลุ่มพันธมิตรฯ ที่ได้เสนอสูตรการเมืองขึ้นมาในสังคมแทนที่การเมืองเก่า โดยเบื้องต้นทางบทบรรณาธิการเริ่มต้นด้วยการนำเสนอให้เห็นถึงข้อเสียของระบบการเมืองแบบเก่า ที่มุ่งล้มสถาบันพระมหากษัตริย์ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...การเมืองในปัจจุบันเป็นการเมืองระบบอุบาทว์ ถูกผูกขาดโดยนักการเมืองและกลุ่มทุน ที่ได้มไปด้วยการซื้อสิทธิขายเสียง ทุจริตการเลือกตั้ง เมื่อการเมืองไทยเต็มไปด้วยความทุจริตฉ้อฉล การเมืองไทยจึงการเป็นการเมืองแบบ ธนาธิปไตย ใช้เงินเป็นตัวตั้ง นักการเมืองที่เข้ามาต้องตอบแทนนายทุนจอร์พรรคการเมือง จึงมุ่งแต่จะทุจริตคอร์รัปชั่น กระทำผิดกฎหมายบ้านเมือง ทรมานต่อค่าถวายสัตย์ปฏิญาณต่อหน้าพระพักตร์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว กระทำได้แม้แต่การขายแผ่นดิน เช่น รัฐบาลนี้ในกรณีปราสาทพระวิหาร

กระบวนการยุติธรรมถูกทำร้ายและถูกแทรกทรวงด้วยการย้ายข้าราชการในกระบวนการยุติธรรมให้มีแต่พวกพ้องของตัวเอง ฝ่ายบริหารสมคบคิดกับฝ่ายนิติบัญญัติร่วมมือกันแก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อลดอำนาจการตรวจสอบจากฝ่ายตุลาการ และลดพระราชอำนาจของพระมหากษัตริย์ เพื่อรวบอำนาจการเมืองทั้งหมดไว้แต่เพียงผู้เดียว แม้จะมีการลาออกหรือยุบสภาของนักการเมือง หากได้มีการปฏิรูปการเมืองอย่างแท้จริง การเมืองไทยก็ยังคงวนเวียนอยู่ในวงจรอุบาทว์เช่นนี้ไม่รู้จบ...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 9 ก.ย. 2551

ขณะเดียวกันทางบทบรรณาธิการก็มุ่งนำเสนอให้เห็นจุดเด่นของการเมืองใหม่ที่มุ่งปกป้องสถาบันพระมหากษัตริย์ พร้อมกับแสดงให้เห็นว่าการเมืองใหม่มีการประยุกต์เข้ากับหลักการของในหลวง อย่างเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...เพื่อแก้ไขปัญหาย่างยั่งยืน พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย จึงเห็นว่ามี ความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการเมืองใหม่ในราชอาณาจักรไทย คือการปกครองในระบอบ ประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขอย่างแท้จริง มีเป้าหมายสนับสนุนให้คนที่ ปกครองบ้านเมือง ป้องกันไม่ให้คนดีมีอำนาจ สร้างความชอบธรรมให้กับทุกภาคส่วนของ สังคม ทั้งการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และให้ประชาชนมีส่วนร่วมในทางการเมืองไม่จำกัดอยู่ เพียงนักการเมืองที่มาจากกาเลือกตั้ง แต่จะเปิดกว้างให้ประชาชนจากทุกภาคส่วนของ สังคมเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมือง และช่วยกันออกแบบรัฐธรรมนูญที่เป็นของประชาชนที่ เป็นระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขอย่างแท้จริง...” หนังสือพิมพ์ ผู้จัดการ 9 ก.ย. 2551

“...นายสนธิ ได้เปรียบเทียบโยงการเมืองใหม่ที่เอาธรรมนำหน้า เข้ากับธรรมชาติ ว่าขณะนี้การเมืองเก่าเปรียบเหมือนมะเร็ง มีแต่ความโกรธ ความโลภ ขณะที่การเมืองใหม่ คือความพอเพียง อยู่อย่างพอเพียง กินอย่างพอเพียง ใช้ชีวิตอย่างสมดุลและมีเหตุมีผล เปรียบเหมือนเศรษฐกิจพอเพียงแต่ไม่ได้หมายความว่า เศรษฐกิจพอเพียงไม่ให้ใช้รถยนต์ หรือ เลิกความทันสมัย แต่ให้เลือกใช้จ่ายในสิ่งที่จำเป็น เหมือนการเมืองใหม่ก็ต้องใช้จ่ายในสิ่งที่ จำเป็นบนพื้นฐานของความพอเพียง...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 23 ก.ย. 2551

อย่างไรก็ตามแนวคิดเรื่องการเมืองใหม่ ยังมีจุดอ่อนสำคัญในเรื่องของจำนวน ผู้แทนราษฎร ที่ถูกรัฐบาลออกมาตำหนิว่าไม่เห็นด้วยกับสูตรเลือกตั้ง 70:30 เห็นได้จากข้อความ ตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...เขาจะใช้ความคิดใหม่ จะใช้ระบบ 70:30 แล้วจะเริ่มต้นตรงไหน ไปเชื่อไปฟัง อะไรเหมือนลัทธิประหลาด ถามนักวิชาการทั้งประเทศว่าท่านรับได้ไหม มีประชาธิปไตยอยู่ ดีๆ ดำเนินการอะไรมาก็แล้วเสร็จ ก็ให้เปลี่ยน พวกนั้นคิดอะไรกับบ้านเมืองนี้ ไม่มีหลัก ไม่มี เกณฑ์ มีอะไรเลย แล้วก็ไปประกาศสนับสนุน แล้วมันยังไง จุดหมายปลายทางอยู่ตรงไหน จุดหมายปลายทางของบ้านเมืองจะจบลงตรงไหน...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 5 ก.ย. 2551

ในเรื่องของสูตร 70:30 ทางบทบรรณาธิการนำเสนอแตกต่างว่าเป็นเพียงตัวอย่างที่ยกขึ้น มาประกอบเท่านั้น ไม่ใช่สูตรตายตัว สำหรับสูตรตายตัวต้องรอรับฟังความคิดเห็นจากทุกฝ่าย เสียก่อน เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...การนำเสนอบนเวทีพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ที่ผ่านมา เรื่องจำนวน ผู้แทนประชาชนต่อผู้แทนตามพื้นที่ในสัดส่วน 70:30 นั้น ขอทำความเข้าใจอีกครั้งหนึ่งว่า เป็นเพียงการยกตัวอย่างรูปแบบการลดการเมืองเก่าที่อุบาทว์และล้มเหลว เพื่อจุดประกาย

สำหรับระดับความคิดเห็นของคนในสังคม ไม่ได้เป็นสูตรตายตัวแต่อย่างใด...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 9 ก.ย. 2551

“...การเมืองใหม่ที่เสนอมีความแตกต่างจากการสรรหาอย่างไร พล.ต.จำลอง กล่าวว่่า กลุ่มสาขาอาชีพ ที่เสนอเข้ามาต้องมีการเลือกตั้งทั้งหมด 100% ซึ่งคนที่เป็นกลุ่มแรงงานอาชีพก็ให้เขาเลือกกันเอง เช่น กลุ่มแรงงาน ชาวนา เขาเองมีบัญชีรายชื่อเพียงแต่ต้องตกลงกันก่อนว่าจะเลือกใคร แล้วก็ให้ประชาชนทั่วประเทศเลือกอีกครั้งหนึ่ง ไม่ใช่วิธีการสรรหา อย่่างไรก็ตามนั้นเป็นเพียงตุ๊กตาที่ยกขึ้นมาประกอบความเข้าใจเท่านั้น แต่รายละเอียดทั้งหมดต้องรอ ท่านผู้รู้จากทุกฝ่ายมาช่วยกันหาทางออก...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 23 ก.ย. 2551

ในเวลาต่อมา ทางบพบรรณธิการนำเสนอเหตุการณ์ที่กลุ่มพันธมิตรฯเปิดประชุมรับฟังความคิดเห็นจากทุกฝ่ายในเรื่องการเมืองใหม่ เพื่อแสดงให้เห็นว่ากลุ่มพันธมิตรฯเปิดกว้างรับฟังความคิดเห็นจากทุกฝ่ายอย่างแท้จริง ไม่ใช่ยึดเฉพาะความคิดเห็นของกลุ่มตนเพียงอย่างเดียว เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบพบรรณธิการที่กล่าวว่่า

“...วันที่ 21 ก.ย. พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ได้นัดประชุม กิ่งเสวนากับ นักวิชาการ นักการทูต ตัวแทนภาคประชาสังคม ตัวแทนรัฐวิสาหกิจ และตัวแทนภาคส่วนต่างๆ เพื่อประมวลข้อเสนอแนะและข้อมูลเพื่อกำหนดกรอบการไปสู่โครงความคิดในเรื่องการเมืองใหม่ต่อไป ทั้งนี้ พล.ต.จำลอง กล่าวตอนท้ายว่่า จากนี้ไปเมื่อพันธมิตรฯ และภาคส่วนต่างๆตกลงหลักทางความคิดแล้วจะจัดทำเป็นตุ๊กตาหรือโมเดล เสนอให้กับผู้ชุมนุมทราบ และจัดทำรายละเอียดจัดส่งไปยังกลุ่มบุคคลสายอาชีพต่างๆ เพื่อกำหนดทิศทางและจัดทำประชามติร่วมกันต่อไป...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 22 ก.ย. 2551

“...พล.ต. จำลอง กล่าวย่่าว่่า การเลือกตั้งแบบ 100% จะให้มีการเลือกตั้งได้สองทาง คือ ผู้แทนพื้นที่เขตและผู้สมัครนามกลุ่มอาชีพ โดยทางพันธมิตรฯจะรับฟังความคิดเห็นจากประชาชนทั่วประเทศในวันที่ 27 ก.ย. นี้ โดยจะมีทุกภาคส่วนที่สนใจบ้านเมืองมาร่วมสัมมนา กับพันธมิตรในหัวข้อ วาระพรรคการเมืองว่่าประเทศไทยควรมีพรรคการเมืองหรือไม่ อย่่างไร ซึ่งพันธมิตรฯพร้อมที่จะรับฟังทุกข้อคิดเห็นดังกล่วว่่า...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 24 ก.ย. 2551

ในตอนท้ายของชุดวาทกรรม ทางบพบรรณธิการนำเสนอให้เห็นถึงกระแสตอบรับที่ดีจากหลายฝ่ายที่เห็นด้วยในเรื่องแนวคิดการเมืองใหม่ เพื่อตอกย่่าว่่าแนวคิดนี้เป็นแนวคิดที่ได้รับการสนับสนุนจากหลายฝ่ายในสังคม เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบพบรรณธิการที่กล่าวว่่า

“...กลุ่มเครือข่ายเยาวชนนักศึกษา (YOUNG PAD) ประกาศจุดยืนเรียกร้องให้นักการเมืองยุติบทบาททางการเมืองชั่วคราว เพื่อร่วมวางกรอบแนวทางการเมืองใหม่ ทั้งเรื่องของรัฐบาลแห่งชาติ รัฐบาลเฉพาะการ รัฐบาลพิเศษ และรัฐบาลประชาธิปไตย ที่จะเป็ นแนวทางสร้างจิตสำนึกทางการเมืองอย่างแท้จริง...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 17 ก.ย. 2551

“...นายสุจิตต์ บุญบงการ ประธานศูนย์พัฒนาการเมืองสถาบันพระปกเกล้า และอดีตตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ กล่าวว่า การเมืองไม่ว่าระบบเลือกตั้งแบบใดก็ได้การเมืองที่ดี ล้ำช้าไม่ทันเหตุการณ์บ้านเมืองที่สับสนวุ่นวาย การเมืองใหม่ซึ่งเป็นการเมืองระดับชุมชนจึง จำเป็นต้องมีและต้องเข้มแข็ง...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 24 ก.ย. 2551

“...นายสมคิด เลิศไพฑูรย์ คณบดีคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กล่าวถึงแนวคิดการเมืองใหม่ ว่าเป็นสูตรที่น่าสนใจที่สามารถทำได้ เพราะ ส.ส.ร.ปี 50 ได้เคย คิดจะนำมาใช้ในสภา เพราะทุกวันนี้ประชาชนไม่มีสิทธิในการเลือก ส.ส. 100% เพราะถ้า พรรคการเมืองไม่ส่งก็ไม่สามารถเลือกได้ สิ่งที่จะทำ ถ้าดีกับประเทศไทยไม่ขัดแย้งกับระบอบ ประชาธิปไตย ก็เป็นสิ่งที่น่าลองคิดดู และก็ไม่จำเป็นต้องไปเลียนแบบอย่างประเทศอื่น...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 24 ก.ย. 2551

“...นายโคทม อาริยา ประธานสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ กล่าวถึง กรการเมืองใหม่ว่า วันนี้ต้องขอบคุณพันธมิตรที่ยกประเด็นนี้ขึ้นมาทำให้เห็นว่า ปัญหาความ ขัดแย้งปัจจุบันควรจะมองระยะยาวด้วย ใช่เฉพาะหน้าว่าจะชอบหรือไม่ชอบ แต่ต้องไปไกล กว่านั้นเช่นที่พันธมิตรทำอยู่...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 27-28 ก.ย. 2551

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ : 1 – 31 ต.ค. 2551

1. วาทกรรมว่าด้วยการสลายการชุมนุมกลุ่มพันธมิตรหน้ารัฐสภา วันที่ 7 ตุลาคม 2551

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่มุ่งตำหนิรัฐบาลอย่างรุนแรง ในกรณีการใช้กำลังสลายการ ชุมนุมกลุ่มพันธมิตรหน้ารัฐสภาเมื่อวันที่ 7 ตุลาคม 2551 โดยเบื้องต้นก่อนเกิดเหตุการณ์ทางบ ทบรรณาธิการพยายามนำเสนอให้เห็นว่า รัฐบาลมีความตั้งใจที่จะใช้ความรุนแรงในการจัดการกับ กลุ่มผู้ชุมนุมอยู่แล้ว ด้วยการจัดการจะเปิดการเจรจากับกลุ่มพันธมิตรฯ พร้อมส่งพลเอกชวลิต ยง ใจยุทธเป็นตัวแทนไปเจรจา เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ กล่าวว่า ขณะนี้ตนพยายามหาทางออกเพื่อแก้ปัญหา ให้เกิดผลดีที่สุด และเกิดประโยชน์แก่ส่วนรวม พยายามทำความเข้าใจ หากเข้าใจกันได้ เพื่อให้ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีเกียรติและศักดิ์ศรี มันจะเป็นผลดีกับทุกคน ซึ่งขณะนี้ตน

ได้มอบหมายให้พลเอกชวลิต ยงใจยุทธ ประธานดูแลเรื่องนี้อยู่...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 2 ต.ค. 2551

“...พล.ต.จำลอง ยอมรับว่าได้รับการติดต่อมาจากพลเอกชวลิต ยงใจยุทธจริง ในการเจรจายุติความขัดแย้งที่เกิดขึ้น โดยพลเอกชวลิตได้โทรศัพท์เข้ามาพูดคุย 2 ครั้งแล้ว ส่วนในเรื่องของการเจรจาก็มีความคืบหน้าไปมาก...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 3 ต.ค. 2551

แต่ยังไม่ทันที่การเจรจาจะเริ่มต้น รัฐบาลก็ล้มเลิกการเจรจาดังกล่าว พร้อมแสดงท่าทีการใช้ความรุนแรงด้วยการจับกุม 2 แกนนำกลุ่มพันธมิตรฯ คือนายไชยวัฒน์ สินสุวงศ์ และพลตรีจำลอง ศรีเมือง เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...รัฐตำรวจในยุครัฐบาล นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ น้อยเขยแม่ัว ปฏิบัติการกดดันกลุ่มแกนนำพันธมิตรฯอย่างต่อเนื่อง ล่าสุด เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ควบคุมตัว นายไชยวัฒน์ สินสุวงศ์ 1 ใน 9 แกนนำพันธมิตรฯ ในข้อหากบฏ ขณะที่นายไชยวัฒน์ เดินทางออกจากบ้านพัก...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 4-5 ก.ย. 2551

“...พล.ต.จำลอง ศรีเมือง ได้เดินทางออกจากทำเนียบรัฐบาลเพื่อไปใช้สิทธิเลือกตั้งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ที่หน่วยเลือกตั้งที่ 12 โรงเรียนเศรษฐเสถียร ขณะรอเปิดหีบเวลา 08.00 น. เจ้าหน้าที่ตำรวจสามเสนกว่า 10 นาย เดินทางมาเจรจากับ พล.ต.จำลอง เพื่อขอควบคุมตัวด้วยหมายจับข้อหากบฏในราชอาณาจักร...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 6 ต.ค. 2551

การจับกุม 2 แกนนำ ทางรัฐบาลให้เหตุผลว่า เป็นการทำขั้นตอนของกฎหมาย เจ้าหน้าที่ตำรวจปฏิบัติไปตามหน้าที่ ไม่ได้มีใบสั่งจากใคร แต่ทางบทบรรณาธิการออกมาโต้แย้งว่า การจับกุมไม่สามารถทำได้ เพราะแกนนำทั้ง 2 กำลังอุทธรณ์หมายจับอยู่ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ก็คงจะเห็นกันแล้วใช่ไหมว่าอันนี้มีหมายจับมานานแล้ว ก่อตนเป็นนายกฯ เสียอีก ดังนั้นต้องคิดได้อย่างเดียวว่าเป็นขั้นตอนของกระบวนการทางตำรวจตั้งข้อหาศาลอนุมัติหมายจับก็ว่ากันไปตามกระบวนการ ผมคิดว่าใครไปแทรกแซงไปสั่งไม่ได้หรอก แม้แต่ตำรวจเวลาจับแล้วก็มาสอบสวน เราก็สั่งให้เป็นอย่างนั้น สั่งไม่ได้ครับ กฎหมายเขาเขียนเอาไว้แน่นอน ถ้าขึ้นไปทำตามคำสั่งอะไรของใคร ถือว่าการสอบสวนไม่ชอบ...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 6 ต.ค. 2551

“...เพราะทางผู้ต้องหาทั้ง 9 ได้ยื่นอุทธรณ์เพื่อให้เพิกถอนหมายจับและศาลอุทธรณ์กำลังไต่สวนว่าหมายจับชอบด้วยกฎหมายและรัฐธรรมนูญหรือไม่ ซึ่งคาดว่าสัปดาห์หน้าศาลอุทธรณ์จะอ่านคำสั่ง ฉะนั้นในระหว่างนี้ตำรวจจึงไม่มีอำนาจจับกุมผู้ต้องหาตามหมายจับ เนื่องจากต้องรอศาลอ่านคำสั่งก่อนว่าหมายจับชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ครั้งนี้เป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ซึ่งตำรวจจะต้องรับผิดชอบอย่างแน่นอนเพราะถ้าไม่ได้รับไฟเขียวจากฝ่ายการเมืองตำรวจคงไม่กล้าจับกุม...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 4-5 ต.ค. 2551

“...การจับกุมแกนนำดังกล่าวเป็นการเลือกปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ขาดความชอบธรรมขาดมารยาท ทั้งอาจมิชอบด้วยกฎหมาย กล่าวคือ ขาดมารยาทเพราะการจับกุมในขณะที่รอคำสั่งศาลอุทธรณ์หมายจับของศาลอาญา อีกทั้งในขณะนี้นี้ยังมีคดีสำคัญร้ายแรงกว่านี้อีกมาก แต่รัฐบาลนายสมชาย กลับนิ่งเฉยไม่สนใจใดๆทั้งสิ้น เช่น หมายจับ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร , กรณีการหมิ่นเบื้องสูงของนายจักรภพ เพ็ญแข...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 6 ต.ค. 2551

นอกจากนี้รัฐบาลยังได้ตอบโต้การจับกุมทั้ง 2 แกนนำว่า เป็นแผนการของกลุ่มพันธมิตรฯ ที่ต้องการให้ประชาชนโกรธแค้นรัฐบาลและออกมาชุมนุมกันมากๆ แต่ทางทบพรรคณาธิการนำเสนอเพื่อแก้ต่างให้ว่า การถูกจับของทั้ง 2 แกนนำไม่ใช่แผนการเรียกคนของกลุ่มพันธมิตรฯ เป็นเป็นแผนการของรัฐบาลที่เตรียมใช้ความรุนแรงในการจัดการกับกลุ่มพันธมิตรฯมากกว่า พร้อมทั้งสรุปว่าความล้มเหลวทั้งหมดในการสร้างความสมานฉันท์ล้วนเกิดมาจากรัฐบาลทั้งสิ้น เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในทบพรรคณาธิการที่กล่าวว่า

“...สิ่งที่ พล.ต.จำลองทำ ไม่ใช่การเรียกคน แต่เป็นการไปทำตามหน้าที่และไปใช้สิทธิเพื่อความถูกต้อง การระดมคนไม่จำเป็นต่อให้ตำรวจมาจับก็ประกาศให้คนมาร่วมชุมนุมได้...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 6 ต.ค. 2551

“...การที่ พล.ต. จำลอง ออกไปใช้สิทธิเลือกตั้งผู้ว่าฯ ก.ท.ม. ไม่ได้เป็นแผนการระดมพลของพันธมิตรฯ หรือเรียกให้คนออกมาชุมนุมมากๆ แต่เป็นหน้าที่ของพลเมืองดีที่ต้องทำตามกฎหมาย พล.ต.จำลอง ถือเป็นตัวอย่างที่ดีที่ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นท่านก็ต้องออกไปใช้สิทธิ...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 7 ต.ค. 2551

“...แท้จริงแล้ว เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ติดตาม แกนนำทุกคนที่โดนข้อหาขบถเพื่อที่จะเข้าจับกุมตัวให้ได้ เพื่อสร้างสถานการณ์ให้เกิดความวุ่นวายในบ้านเมือง รัฐบาลจะได้ฉวยโอกาสประกาศภาวะฉุกเฉินขึ้นมา และใช้เป็นข้ออ้างในการสลายการชุมนุม...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 4-5 ต.ค. 2551

“...เหตุการณ์ครั้งนี้ ยอมรับว่าทำลายบรรยากาศของการสมานฉันท์อย่างรุนแรง เพราะสังคมกำลังคาดหวังผลการเจรจาระหว่าง พล.อ.ชวลิต ยงใจยุทธ ซึ่งที่ผ่านมายอมรับว่าการพูดคุยเป็นไปได้ดีพอสมควร...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 4-5 ต.ค. 2551

“...เหตุการณ์จับกุมคุณไชยวัฒน์ และ พล.ต.จำลอง ถือว่ากระทบการเจรจา ถึงขั้นสะดุดหยุดลงได้ในที่สุด เพราะรัฐบาลไม่จริงใจสมานฉันท์ ดีสองหน้าปากบอกว่าจะสมานฉันท์ แต่กลับหลังก็ใช้อำนาจรัฐรังแกประชาชนที่ออกมาเคลื่อนไหว สะท้อนให้เห็นถึงนโยบายสมานฉันท์จอมปลอม...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 4-5 ต.ค. 2551

ผลจากการจับกุม 2 แกนนำ ทำให้กลุ่มพันธมิตรประกาศเคลื่อนพลใหญ่อีกครั้งเพื่อปิดล้อมรัฐสภาไม่ให้รัฐบาลแถลงนโยบายต่อสภาได้ จนนำมาสู่การใช้กำลังเจ้าหน้าที่สลายการชุมนุมกลุ่มพันธมิตรฯ เป็นเหตุให้กลุ่มผู้ชุมนุมได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตจำนวนมาก เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...เพื่อไม่ให้รัฐบาลหุ่นเชิดใช้รัฐสภามาขอฉันทามติของพี่น้องประชาชนที่เข้ามาชุมนุม ใช้สิทธิตามรัฐธรรมนูญ ขยายพื้นที่การชุมนุม โดยเคลื่อนขบวนไปแสดงสัญลักษณ์หน้ารัฐสภาอย่างสงบ อหิงสา และปราศจากอาวุธ เพื่อมิให้รัฐบาลหุ่นเชิดได้ใช้สภามาเป็นเครื่องมือในการรักษาอำนาจเพื่อกระทำความผิดต่อไป...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 7 ต.ค. 2551

“...ผู้ได้รับบาดเจ็บเป็นผู้หญิง ยังไม่ทราบชื่อ ถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลเพื่อผ่าตัดลูกศร เพราะถูกแรงระเบิดจากแก๊สน้ำตา ขณะที่หน่วยแพทย์เคลื่อนที่ได้ทำการตรวจสอบที่เกิดเหตุ พบนิ้วเท้าบริเวณเกาะกลางถนน จึงรีบนำส่งโรงพยาบาลจุฬา เพื่อทำการผ่าตัด แต่ดูจากสภาพแล้วแพทย์ไม่แน่ใจว่าจะต่อได้หรือไม่...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 8 ต.ค. 2551

“...นายวิทยา การดี หนึ่งในผู้บาดเจ็บ กล่าวว่า ตนได้รับบาดเจ็บบริเวณด้านหลัง เป็นบาดแผลคล้ายกับถูกสะเก็ดระเบิด ซึ่งคิดว่าไม่ใช่แก๊สน้ำตาอย่างแน่นอน โดยขณะเกิดเหตุตนอยู่ห่างจุดที่เจ้าหน้าที่ยิงมากประมาณ 10 เมตร โดยรู้สึกเหมือนกับว่ามีลูกกลมๆ ขว้างเข้ามา...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 8 ต.ค. 2551

“...หลังจากที่นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ นายกรัฐมนตรี เปิดประชุมแถลงนโยบายรัฐบาล โดยตำรวจยิงแก๊สน้ำตา อย่างต่อเนื่องเป็นเวลากว่า 30 นาที ขณะเดียวกันรถพยาบาลก็ได้อำนาจรับผู้บาดเจ็บอย่างต่อเนื่องเช่นกัน ซึ่งแม้ว่ารถพยาบาลวิ่งเข้ามารับคนเจ็บ เจ้าหน้าที่ตำรวจก็ยังไม่ยอมหยุดยิงแก๊สน้ำตา ยิ่งยิงไล่หลังรถพยาบาล ที่เข้าไปรับผู้บาดเจ็บ...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 8 ต.ค. 2551

ภายหลังเหตุการณ์หน้ารัฐสภา ทางบพรรณานิการตำหนิรัฐบาลอย่างรุนแรง ไม่จะเป็นการตำหนิในเรื่องของอาวุธที่ใช้ว่าไม่ได้มีแต่การใช้แก๊สน้ำตาตามเจ้าที่เจ้าหน้าที่กล่าวอ้าง แต่มีการใช้อาวุธทำลายล้างอย่างระเบิดและปืนร่วมด้วย เรื่องของผู้บังคับบัญชาเจ้าหน้าที่ในการจัดการกับกลุ่มผู้ชุมนุม ที่ไม่ได้มีความเป็นกลาง แต่กลับเลือกใช้คนที่ไม่ชอบกลุ่มพันธมิตรเป็นผู้ควบคุมปฏิบัติการดังกล่าว เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบพรรณานิการที่กล่าวว่า

“...จากที่เห็นในภาพข่าวเป็นที่แน่ชัดว่าไม่ได้เกิดจากแก๊สน้ำตาอย่างแน่นอน จะต้องเกิดจากแรงระเบิดชนิดใดชนิดหนึ่ง ส่วนจะเป็นแรงระเบิดชนิดใดนั้น ตนไม่สามารถระบุได้ต้องเข้าไปตรวจสอบ...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 8 ต.ค. 2551

“...จากการตรวจรักษาผู้บาดเจ็บ พบเขม่าดินปืนและเศษสะเก็ดยิงจากกระบอกปืน อยู่ในบาดแผลของผู้บาดเจ็บด้วย และได้ลงความเห็นว่าเป็นบาดแผลของผู้บาดเจ็บไม่น่าจะเกิดจากการใช้แก๊สน้ำตา แต่น่าจะเกิดจากอาวุธหนักที่มีอำนาจทำลายร้ายแรงกว่านั้น เนื่องจากบาดแผลฉกรรจ์และรุนแรงมาก...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 10 ต.ค. 2551

“...โดยหลักของนครบาลทั่วไป การควบคุมฝูงชนเขาห้ามไม่ให้ตำรวจพกอาวุธอยู่แล้ว มันผิดตั้งแต่แรกแล้ว การสลายการชุมนุมต้องบอกให้ประชาชนรู้กันโดยทั่วไปก่อนว่า คุณต้องหยุดชุมนุม ที่พันธมิตรเคลื่อนไหวต่อต้านทักษิณเมื่อปี 48-49 ตำรวจไม่มีอะไรเลย แล้วเราก็สามารถควบคุมการชุมนุมได้ ไม่ว่าจะระเบิดปรมาณูนั้นจะเป็นคนของฝ่ายใด ขอให้จริงจังประการหนึ่งที่มีความสำคัญยิ่ง แต่ทางตำรวจไม่เคยกล่าวถึง คือเครื่องยิงระเบิดควัน หรือปืนยิงแก๊สน้ำตานั้นสามารถนำมาใช้ยิงระเบิดจริงได้ ...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 10 ต.ค. 2551

“...สถานการณ์มาสูกงอมหลังการผงาดของ “บิ๊กเบิ้ม” พล.ต.ท.สุชาติ เหมือนแก้ว เพื่อนร่วมรุ่น นรต.26 กับพ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร อดีตนายรัฐมนตรี ซึ่งถูกวางตัวให้เป็น ผบ.ช.น เหมือนจะเตรียมไว้ต้อนรับพันธมิตรฯ โดยเฉพาะพล.ต.ท.สุชาติ ผู้นี้เป็นที่รู้กันว่าเป็นคนที่มีลูกบ้า และเป็นนายตำรวจที่เกลียดมือบ จึงไม่แปลกที่ผลลัพธ์ปรากฏออกมาอย่างที่เห็น...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 9 ต.ค. 2551

พร้อมกันนี้ทางบพรรณานิการยังตำหนิรัฐบาลเพิ่มเติมในประเด็นที่รัฐบาลกล่าวโทษ ความสูญเสียที่เกิดขึ้นกับกลุ่มผู้ชุมนุมว่าเป็นฝีมือของบุคคลที่ 3 และเกิดจากอาวุธที่กลุ่มผู้ชุมนุมเตรียมไปเอง เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบพรรณานิการที่กล่าวว่า

“เกลียดตำรวจของไทย จัดฉากสาธิตการใช้แก๊สน้ำตา บิดความรับผิดชอบทำร้ายประชาชนจนทพพลภาพ โยนบาปมือที่ 3 แฉมั่วยั่วหาว่าการที่อัยยะประชาชนฉีกขาดนั้น น่าจะเกิดจากระเบิดปิงปองที่พกมาเอง...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 9 ต.ค. 2551

ทางรัฐบาลยังตอบโต้กลุ่มพันธมิตรฯ จากเหตุการณ์ดังกล่าวเพิ่มเติมว่า กลุ่มพันธมิตรฯ ไม่ได้ชุมนุมโดยสงบปราศจากอาวุธ ดังที่ได้ประกาศไว้ ซึ่งทางทบพรรคณาธิการได้แก้ต่างให้ว่าที่ทางกลุ่มพันธมิตรฯ ต้องมีการใช้อาวุธเข้าร่วมในการชุมนุม ก็เป็นไปในลักษณะของการป้องกันตัว เพราะถูกกระทำจากฝ่ายรัฐบาลก่อน เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...การใช้แก๊สน้ำตาของตำรวจถือเป็นเรื่องสากลในการระงับเหตุจลาจล ส่วนตำรวจที่ได้รับบาดเจ็บเพราะเหตุถูกปืนยิง ถูกแทง เหล็กแหลมบ้าง เสาธงบ้าง ทำให้เห็นว่าผู้ที่มาชุมนุมไม่ได้ชุมนุมโดยสงบ แต่มีการทำร้ายอย่างนั้น ส่วนที่ได้รับบาดเจ็บจากการยิงแก๊สน้ำตานั้น ทางแพทย์ได้แถลงแล้วว่า แก๊สน้ำตาไม่ได้ทำให้สูญเสียอวัยวะหรืออะไร...”
หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 9 ต.ค. 2551

“...แม้ในช่วงข่าวภาคค่ำของวันที่ 7 ตุลาคม สื่อโทรทัศน์แทบทุกช่องจะรายงานเข้าไปซ้ำมาว่าผู้ชุมนุมใช้ธงปลายแหลมเสียบเข้าทำร้ายเจ้าหน้าที่ ใช้อาวุธปืนยิงเข้าหากลุ่มเจ้าหน้าที่ ข้าราชการตำรวจ จนทำให้ตำรวจได้รับบาดเจ็บหลายสิบนาย แต่ทว่า ปฏิเสธไม่ได้เลยว่า ผู้ที่เริ่มใช้ความรุนแรง ใช้อาวุธรุนแรงและใช้กำลังกับประชาชนก่อนคือฝ่ายตำรวจที่ได้รับคำสั่งโดยตรงจากรัฐบาล...เมื่อเกิดเหตุผู้ได้รับบาดเจ็บและทพพลภาพ จากการใช้ความรุนแรงของตำรวจ ไม่ว่าจะป็นฆาตกร ฆาตกร ตาบอด จึงไม่น่าแปลกใจที่กลุ่มคนที่โกรธแค้นที่เป็นเพื่อน ญาติ พี่น้องของคนที่ได้รับบาดเจ็บจากการกระทำดังกล่าวของตำรวจ จะดำเนินการตอบโต้กลับด้วยความรุนแรงบ้าง...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 9 ต.ค. 2551

นอกเหนือจากการตำหนิรัฐบาล ทางทบพรรคณาธิการยังนำเสนอเพื่อสร้างความชอบธรรมให้แก่กลุ่มพันธมิตรฯ เพิ่มขึ้น ด้วยการนำเสนอให้เห็นว่าสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ ทรงเห็นชอบกับการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ ไม่ว่าจะเป็นการที่พระองค์พระราชทานเงินช่วยเหลือแก่ผู้บาดเจ็บกลุ่มพันธมิตรฯ การเสด็จพระราชดำเนินร่วมงานศพนางสาวอังคณา ระดับปัญญาวุฒิ ผู้ชุมนุมกลุ่มพันธมิตรฯ ที่เสียชีวิตในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และพูดคุยกับนายสนธิ ลิ้มทองกุล แกนนำกลุ่มพันธมิตรฯ ด้วยพระพักตร์ที่แจ่มใส พร้อมทั้งชื่นชมความกล้าหาญของนางสาวอังคณา และแสดงความเป็นห่วงเรื่องความปลอดภัยในการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ ทั้งหมดที่กล่าวมาเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...นายชัยวัน เจริญโชคทวี ผู้อำนวยการโรงพยาบาลวชิรพยาบาล เปิดเผยว่า สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ทรงห่วงใยต่อเหตุการณ์ที่เจ้าหน้าที่ใช้แก๊สน้ำตา สลายการชุมนุมกลุ่มพันธมิตรฯ ที่หน้ารัฐสภา จึงพระราชทานเงินส่วนพระองค์จำนวน 1 แสนบาท เพื่อรักษาผู้บาดเจ็บ...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 8 ต.ค. 2551

“...ร.ศ.ธันย์ สุภัทรพันธุ์ ผู้อำนวยการโรงพยาบาลรามารามธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล เปิดเผยว่า ทางโรงพยาบาลได้รับพระมหากรุณาธิคุณ จากสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ พระราชทานทุนทรัพย์จำนวน 1 แสนบาท เพื่อให้ดูแลผู้ได้รับบาดเจ็บใน ครั้งนี้...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 8 ต.ค. 2551

“...บรรยากาศงานพระราชทานเพลิงศพ นางสาวอังคณา ระดับปัญญาวุฒิ หรือน้องโบว์ ที่เสียชีวิตจากการสลายการชุมนุมเมื่อวันที่ 7 ตุลาคม 2551 ที่วัดศรีประวัติ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี ว่าสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ และสมเด็จพระเจ้าลูกเธอเจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์อัครราชกุมารี เสด็จมาในพิธีพระราชพิธีพระราชทานเพลิงศพ ต่อมาสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ทรงขึ้นทอดผ้าไตร พร้อมด้วยสมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ หลังจากทรงเป็นองค์ประธานถวายผ้าไตรแล้ว ได้เสด็จกลับมายังปะรำพิธี ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ครอบครัว ระดับปัญญาวุฒิ เข้าเฝ้าฯอย่างใกล้ชิด...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 14 ต.ค. 2551

“...ระหว่างที่เสด็จพระราชดำเนินผ่าน สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ทรงมีพระราชปฏิสันถาร กับนายสนธิ ลิ้มทองกุล แกนนำพันธมิตรฯอยู่ชั่วคราว ด้วยสีพระพักตร์ที่ยิ้มแย้มและทรงพระสรวล...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 14 ต.ค. 2551

“...นายจินดา ระดับปัญญาวุฒิ บิดาน้องโบว์ เผยว่า สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ทรงรับสั่งและชมว่า ลูกสาวเป็นเด็กดี ช่วยชาติรักษาสถาบันพระมหากษัตริย์ นอกจากนี้ท่านยังตรัสอีกว่า เป็นห่วงพันธมิตรฯทุกคน ว่าจะฝากดอกไม้ไปเยี่ยมพันธมิตรฯ...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 14 ต.ค. 2551

ในตอนท้ายของชุดวาทกรรมทางบทธรรณานิกการ เรียกร้องให้รัฐบาลแสดงความรับผิดชอบในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้วยการลาออก พร้อมดำเนินทหารที่ไม่ยอมออกมาเคียงข้างประชาชน ซึ่งในเวลาต่อมาทางผู้บัญชาการเหล่าทัพต่างๆก็ได้ออกโทรทัศน์ ทำการปฏิวัติเงียบ เรียกร้องให้รัฐบาลลาออกเช่นเดียวกัน เป็นการแสดงให้เห็นว่า แต่ทางกองทัพที่เป็นฝ่ายเดียวกับรัฐบาลยังไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่รัฐบาลได้ทำลงไป เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทธรรณานิกการที่กล่าวว่า

“...นายภิกขุ กล่าวว่่า ขอ้่าว่านายภคต้องลาออก เพราะอู่ไปก็สร้างปัญหาให้กับ ประเทศชาติ จากเหตุการณ์วันที่ 7 ตุลาคม ที่ผ่านมา เห็นได้ชัดว่า นายภคฆ่าประชาชน และยังไม่ลาออก เหตุการณ์ดังกล่าว ถือเป็นฟางเส้นสุดท้าย ของความรุนแรงที่เกิดขึ้น...”
หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 15 ต.ค. 2551

“...นายสุริยะใส กล่าวว่่าสถานการณ์ทางการเมืองในขณะนี้ต้องยอมรับว่า สามารถเกิดสิ่งต่างๆขึ้นได้ตลอดเวลา เนื่องจากมีรัฐบาลเห็นแก่ตัว ทั้งนี้ถ้านายสมชายยังจะ ดื้อจะกระทบต่อบ้านเมือง ดังนั้น จึงควรลาออกและคืนอำนาจให้ประชาชนเพื่อแก้ไข วิกฤต...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 20 ต.ค. 2551

“...นายสนธิกล่าวว่่า คุณเป็นผู้บัญชาการทหารบกได้อย่างไร เขาฆ่าประชาชนทั้ง วัน แล้วยืนดูเฉยๆ แล้วมาบอกว่ายืนข้างประชาชน อย่างนี้เรียกว่ายืนข้างศพประชาชน มากกว่า แล้วรู้สึกเห็นใจทหารเสื้อของพระราชาและพระราชินี ที่ถูกประชาชนดูถูกเหยียด หยาม เพราะมีนายกลางกลวง ยืนข้างระบอบทักษิณ...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 11-12 ต.ค. 2551

“...พล.อ.อนุพงษ์ เผ่าจินดา ผู้บัญชาการทหารบก ให้สัมภาษณ์ในรายการเรื่อง เด่นเย็นนี้ ทางสถานีโทรทัศน์ช่อง 3 ถึงจุดยึดกองทัพบกในการเรียกร้องให้รัฐบาลนาย สมชาย วงศ์สวัสดิ์ แสดงความรับผิดชอบต่อการสลายการชุมนุมหน้ารัฐสภาเมื่อวันที่ 7 ตุลาคม ที่ผ่านมามีด้วยการลาออก...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 11-12 ต.ค. 2551

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ : 1 พ.ย. – 2 ธ.ค. 2551

1.วาทกรรมว่่าด้วยการชุมนุมใหญ่ของกลุ่มแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการ แห่งชาติ (นปช) และการโฟนอินของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่มุ่งตำหนิการชุมนุมใหญ่ของกลุ่มแนวร่วมประชาธิปไตย ต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช) ว่่าเป็นการชุมนุมที่จัดตั้งขึ้นมา และตำหนิการโฟนอินของ พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตรที่มีการใช้ข้อความแสดงการจลาจลวุ่นวุ่นเกินสถาบันเบื้องสูง และดูหมิ่นศาล อีกทั้ง ยังโต้แย้งในประเด็นที่มีมีความพยายามจะขอพระราชทานอภัยโทษให้ พ.ต.ท. ทักษิณว่่าไม่ สามารถทำได้เพราะ พ.ต.ท. ทักษิณยังไม่ได้รับโทษ รวมไปถึงการตำหนิรัฐบาลว่่าไม่สนใจจัดการ การโฟนอินของ พ.ต.ท. ทักษิณ จนเกิดการล่งเกินสถาบันและการดูหมิ่นศาลขึ้น โดยเบื้องต้นทาง บทบรรณาธิการเริ่มด้วยการนำเสนอให้เห็นเหตุการณ์การชุมนุมใหญ่ของกลุ่มแนวร่วม ประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช) และการโฟนอินของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร เข้ามา

พูดคุยกับกลุ่มผู้ชุมนุมที่มีเนื้อหาจบบ้างล่วงหน้าเกินสถาบันและดูหมิ่นศาล พร้อมเรียกร้องการขอพระราชทานอภัยโทษ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...หลังจากผ่านพ้นวันระดมพลคนเสื้อแดง ที่สนามราชมั่งคาลากีฟ้าสถาน เมื่อวันที่ 1 พ.ย.ที่ผ่านมา การโฟนอินมุ่งปลุกระดมรากหญ้าให้ฮึกเหิมถือเป็นจุดหักเหสำคัญเพราะการมุ่งเป้าโจมตีกระบวนการยุติธรรม ซึ่งถ้าว่ากันตามความเป็นจริงแล้วก็คือการพุ่งไปที่ศาลเป็นหลัก กล่าวหาว่าไม่ยุติธรรม ให้ร้ายบิดเบือนว่าตัวเองถูกยึดเยียดคุกมาให้ ยืนยันว่าเป็นกรรมที่ตัวเองไม่ได้ก่อ ไฮไลต์สำคัญที่สุดก็คือถ้อยคำที่บอกว่า ไม่มีใครที่จะนำตัวเขากลับมาได้นอกจากพระบารมี ที่ทรงพระเมตตา และพลังของพี่น้องประชาชนเท่านั้น...”
หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 8-9 พ.ย. 2551

ในประเด็นการขอพระราชทานอภัยโทษที่ พ.ต.ท.ทักษิณโฟนอินเข้ามา ทางบทบรรณาธิการนำเสนอเพื่อโต้แย้งว่า ไม่สามารถกระทำได้ เพราะ พ.ต.ท.ทักษิณ ยังไม่ได้รับโทษ ต้องรับโทษก่อนจึงจะขอพระราชทานอภัยโทษได้ อีกทั้งการขอพระราชทานอภัยโทษผู้ขอต้องดำเนินการเองจะให้ผู้อื่นดำเนินการแทนไม่ได้ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ความจริงแล้ว “เสียแม่่ว” สามารถกลับเข้าประเทศได้ตลอดเวลา หากเป็นการมาเพื่อต่อสู้คดี และหากคดีถึงที่สุดแล้วคำพิพากษาของศาลยังให้จำคุกเหมือนเดิม ค่อยยื่นถวายฎีกา เพื่อขอพระราชทานอภัยโทษ จึงเป็นกระบวนการที่ถูกต้อง ไม่ใช่หนีคดีออกนอกประเทศแล้วมาใช้วิธีให้ลี้ภัยล่ารายชื่อประชาชนเพื่อถวายฎีกานั้น ไม่ใช่สิ่งที่ถูกต้อง ...”
หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 3 พ.ย. 2551

“...การอาศัยพระบารมีขอพระราชทานอภัยโทษซึ่งเป็นสิทธิโดยชอบธรรมของนักโทษทุกคน ที่จะทำได้หลังศาลยุติธรรมมีคำตัดสินถึงที่สุดแล้วโดยเฉาะอย่างยิ่งนักโทษประหาร ส่วนจะได้รับการพระเมตตาหรือไม่ก็เป็นพระราชอำนาจโดยสมบูรณ์ของพระมหากษัตริย์ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยทุกฉบับ ฉบับ 2550 ปัจจุบันอยู่ที่มาตรา 191 ไม่ใช่เรื่องที่คนอื่นจะมาเข้าชื่อกันทำแทน...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 4 พ.ย. 2551

“...เพราะการขอรับพระราชทานอภัยโทษนั้นต้องเป็นคดีธรรมดาสามัญ ไม่ใช่คดีทุจริตต่อแผ่นดินอย่างหนึ่ง และผู้ขอรับพระราชทานนั้นจะต้องได้รับโทษมาแล้วระยะหนึ่งและสำนึกในความผิดที่ได้กระทำไว้อีกอย่างหนึ่ง...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 10 พ.ย. 2551

ทางบทบรรณาธิการยังมองว่าการโฟนอินของ พ.ต.ท.ทักษิณ ครั้งนี้มีเนื้อหาที่แสดงให้เห็นถึงการจบบ้างสถาบันเบื้องสูง ด้วยการตั้งสถาบันกษัตริย์เข้ามายุ่งเกี่ยวกับคดีอาญาของตน และใช้คำว่า “หรือ” ในการบีบบังคับให้พระมหากษัตริย์ทรงพระราชทานอภัยโทษแก่ตัว ไม่เช่นนั้นจะใช้พลังของประชาชนนำตัว พ.ต.ท.ทักษิณ กลับมา เป็นการบีบบังคับให้สถาบันกษัตริย์ทำในสิ่งที่ไม่สามารถทำได้ ซึ่งอาจสร้างความเข้าใจผิดในหมู่ประชาชนที่ชื่นชอบ พ.ต.ท.ทักษิณ ได้ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...หลายคนวิเคราะห์ตรงกันว่า คำพูด “ไม่มีใครเอาผมกลับบ้านประเทศไทยได้นอกจากพระบารมีที่ทรงเมตตา” ถือว่าสุดจะเหิมเกริมเกินอภัย เพราะอีกมุมหนึ่งก็เหมือนกับประกาศว่า “ไม่มีใครสามารถนำตัวเขากลับมาติดคุกในประเทศไทยได้ การที่บอกว่าจะนอกจาก “พระบารมี” นั้นถือเป็นเรื่องไม่บังควร เพราะเป็นการตั้งพระองค์ท่านเข้ามาเกี่ยวข้องกับคดีความผิดทางอาญา การตั้งโต๊ะล่ารายชื่อเพื่อขอพระราชทานอภัยโทษแก่ “ทักษิณ ชินวัตร” กันอย่างคึกคัก ทำให้ถูกตั้งคำถามว่ามันสมควรแค่ไหน เพราะการขอพระราชทานอภัยโทษต้องเกิดขึ้นหลังคดีถึงที่สุด มีการจำคุกกันไประยะหนึ่ง และที่สำคัญต้องมีความสำนึกในความผิดที่ตนเองได้ก่อขึ้น แต่นี่นอกจากจะไม่ยอมรับผิดแล้วยังไปโทษศาลว่าไม่ยุติธรรมอีก...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 4 พ.ย. 2551

“...พ.ต.ท.ทักษิณ ได้เลือกใช้คำว่าใครก็เอาผมกลับบ้านไม่ได้ นอกจากพระบารมีที่ทรงเมตตา หรือ ไม่ก็พลังจากพี่น้องประชาชนเท่านั้น

คำว่า “หรือ” เป็นคำสันธานปรากฏอยู่ในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน แปลว่า “คำบอกให้เลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง” ไม่ได้แปลว่าให้เลือกเอาทั้งสองอย่าง ถ้าตีความตามนี้ก็จะได้ความหมายว่า ไม่มีใครนำผมกลับบ้านประเทศไทยได้นอกจากให้เลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่งระหว่าง พระบารมีที่ทรงเมตตา ไม่ก็ พลังของพี่น้องประชาชน ก็ย่อมต้องมีคำถามตามมาว่า ถ้าไม่ได้พระบารมีที่ทรงเมตตา ที่ทำให้ พ.ต.ท.ทักษิณ กลับประเทศไทยได้ ก็ต้องใช้พลังของพี่น้องประชาชนใช่หรือไม่ และอาจถูกสงสัยว่าเป็นการส่งสัญญาณข่มขู่แกมบีบบังคับกันได้อีกหรือไม่...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 5 พ.ย. 2551

“...ส่วนการพูดที่มีบังครวอย่างยิ่งต่อสถาบันพระมหากษัตริย์นั้น คือ ไม่มีใครเอาผมกลับบ้านประเทศไทยได้นอกจากพระบารมีที่ทรงเมตตา หรือพลังของพี่น้องประชาชนที่จะนำผมกลับ การพูดเช่นนั้นของทักษิณ แสดงถึงความไม่หวังดีต่อสถาบันพระมหากษัตริย์แม้แต่น้อย เพราะตามตัวบทกฎหมายแล้ว พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จะทรงอภัยโทษแก่นักโทษ ต่อเมื่อ นักโทษผู้นั้นต้องรับโทษตามความผิด ที่ตนกระทำความผิดก่อน จากนั้นกรมราชทัณฑ์จึงพิจารณาความประพฤติ ว่านักโทษผู้นั้นอยู่ในข่ายที่สมควรเสนออภัยโทษหรือไม่ อีกทั้งที่ผ่านมา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ยังไม่เคยอภัยโทษให้นักโทษคดีคอร์รัปชันโกงกินบ้านเมืองเลย

ดังนั้นการโฟนอินของทักษิณ เท่ากับเป็นการบีบบังคับในสิ่งที่ไม่อาจกระทำได้ และส่งผลให้ผู้คนที่ไม่เข้าใจและสนับสนุนทักษิณ เข้าใจผิดต่อสถาบันพระมหากษัตริย์ ทั้งโดยตั้งใจและไม่ตั้งใจ...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 5 พ.ย. 2551

นอกเหนือจากการจบบ้างล่วงเกินสถาบันเบื้องสูง ในโฟนอินครั้งนี้ของ พ.ต.ท.ทักษิณ ทางบรรณาธิการยังนำเสนอให้เห็นถึงการพุดจาตุหมีนศาล ของ พ.ต.ท.ทักษิณ ที่ว่ากระบวนการยุติธรรมของประเทศว่าเป็นกระบวนการยุติธรรมเป็นธรรม กล่าวหาว่าการตัดสินของศาลไทยไม่มีความเป็นธรรม ไม่มีเหตุและผล พร้อมนำเสนอเพื่อปกป้องสถาบันตุลาการด้วยการชี้แจงว่า หาก พ.ต.ท.ทักษิณ ไม่เชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรมของประเทศทำไมจึงมีหลายต่อหลายครั้งที่ใช้กระบวนการยุติธรรมในการฟ้องร้องฝ่ายตรงข้าม อีกทั้งในคดีความของ พ.ต.ท.ทักษิณ ศาลก็เปิดโอกาสให้ พ.ต.ท.ทักษิณ ผู้คดีอย่างเท่าเทียมแต่ พ.ต.ท.ทักษิณ กลับเลือกที่จะไม่มาต่อสู้อุบัติเอง จนถูกศาลตัดสินในที่สุด เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบรรณาธิการที่กล่าว

“...การพุดละเมิดอำนาจศาลนั้น ทักษิณพุดผ่านโทรศัพท์มากมายหลายประเด็น แต่สุดท้ายสรุปได้ว่า “เรื่องกระบวนการยุติธรรมนะเธอ น่าจะเรียกว่า กระบวนการยุติธรรมเป็นธรรม...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 5 พ.ย. 2551

“...การที่คุณทักษิณออกแถลงการณ์ถึงสื่อมวลชนต่างประเทศกล่าวหาหลายอย่างว่า คำตัดสินของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองไร้เหตุผล และการกระทำที่เกิดจากการขับเคลื่อนทางการเมือง ซึ่งเป็นการสมคบกันของบรรดาชนชั้นสูงทั้งหลาย โดยมีได้ระบุว่าบุคคลเหล่านั้นเป็นใครจึงเป็นการบิดเบือนข้อเท็จจริงและเป็นการใส่ร้ายป้ายสีศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง มิใช่เป็นการแสดงความคิดเห็นโดยสุจริตใจ เพราะหากคุณทักษิณไม่เชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรมไทย และไม่เชื่อถือศาลยุติธรรมอย่างที่กล่าวอ้างจริง เหตุใดคุณทักษิณจึงเป็นโจทย์ยื่นฟ้องบุคคลอื่นเป็นจำเลย ทั้งคดีแพ่งและคดีอาญามากมายหลายคดีที่อยู่ในกระบวนการพิจารณาของศาลอยู่ในขณะนี้ หรือเป็นเพราะคุณทักษิณไม่เชื่อถือศาลยุติธรรมเฉพาะในคดีที่คุณทักษิณตกเป็นจำเลยเท่านั้น...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 6 พ.ย. 2551

“...ข้อความที่กล่าวว่า เขาสั่งให้จำคุกผม 2 ปี พอผมไม่ไป อายุความ 10 ปี แสดงว่าเขาต้องการเอาผมไว้เมืองนอก 10 ปี ที่น่าสนใจ คือ พ.ต.ท.ทักษิณ ไม่ได้ระบุว่า “เขา” เป็นใคร การเลือกใช้สรรพนาม “เขา” โดยไม่บอกว่า “เขา” เป็นใคร เป็นคนละผู้พิพากษา คณะผู้ก่อการปฏิวัติ หรือแกนนำพันธมิตรฯ เพื่อให้มันกำกวม ส่วนการที่ พ.ต.ท.ทักษิณ ใช้คำว่า “เขาสั่งให้จำคุกผม” หมายถึง มีคนสั่งให้อีกคนหนึ่งจำคุกเขา ความจริง คือ พ.ต.ท.

ทักษิณ ผ่านกระบวนการศาลอย่างถูกต้อง และมีโอกาสโต้แย้งข้อกล่าวหา ซึ่งอัยการเป็นผู้ฟ้อง พ.ต.ท.ทักษิณ มีโอกาสชี้แจงในชั้นศาล เปิดโอกาสให้รับความยุติธรรม แต่ พ.ต.ท.ทักษิณ ไปปิดโอกาสตัวเองไม่มาตามนัดศาล ในที่สุดคณะผู้พิพากษาจึงมีคำตัดสิน...”
หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 6 พ.ย. 2551

พร้อมกันนี้ทางทบพรรคณาธิการยังกล่าวโจมตีการชุมนุมของกลุ่มแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช) ว่าเป็นการชุมนุมที่ไม่บริสุทธิ์ เพราะใช้เงินจัดตั้ง จ้างคนให้เข้ามาร่วมชุมนุมมากๆ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในทบพรรคณาธิการที่กล่าวว่า

“...ทั้งนี้ การชุมนุมทั้งที่เมืองทองธานีครั้งที่หนึ่งและครั้งที่สองที่ผ่านมา นั้น เขาวิพากษ์วิจารณ์กันล้นหลามเมืองว่า ต้องใช้งบประมาณไม่ต่ำกว่า 50 ล้านบาท ในการจัดกิจกรรมเช่นนั้น และคงไม่สำคัญเท่า “จัดคน” พุงง่าย ๆ คือ “จ้างมา” น่าจะไม่ต่ำกว่า 300-400 บาทต่อหัว ส่วนที่เหลือก็ค่าใช้จ่ายสำหรับผู้ดำเนินรายการ แนวร่วม สถานที่ และค่าอาหาร ค่าวดนตรี เป็นต้น...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 5 พ.ย. 2551

“...ขณะเดียวกันอีกมุมหนึ่งก็สรุปว่า งานระดมพลที่วันนี้สีแดงเต็มพริบแต่อย่างไรก็ดีหากพิจารณากันให้ละเอียด จะเห็นได้ชัดว่าบางโซนมีที่นั่งโหรงเหรง แต่บังเอิญว่าปูพื้นแบ็คกราวสีแดงจนดูกลมกลืน ซึ่งสาเหตุน่าจะมาจากมีรายการ “อมหวัคิวิ” แล้วแตกออกเองระหว่างแนวร่วม...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 8-9 พ.ย. 2551

ผลจากการชุมนุมของกลุ่ม นปช และการโพนอินของ พ.ต.ท.ทักษิณ ทางทบพรรคณาธิการได้ตำหนิรัฐบาลว่า ไม่สนใจในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แม้จะเกิดการจลาจลวุ่นวายเกินสถาบันเบื้องสูง นายกรัฐมนตรีก็ยังทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในทบพรรคณาธิการที่กล่าวว่า

“...นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ นายกรัฐมนตรี ยังทำท่าที่ไม่รู้ร้อนรู้หนาวต่อการบริหารราชการบ้านเมืองและปกป้องสถาบันพระมหากษัตริย์ จึงเป็นที่น่าสังเกตว่านายกรัฐมนตรีไม่ค่อยให้ความสำคัญกับการนำเสนอที่เข้าข่ายจลาจลและหมิ่นสถาบันเบื้องสูง เห็นได้จากกรณีโพนอินของทักษิณที่ยังไม่มีการลงโทษหรือสั่งปิดเว็บไซต์ดังกล่าวแต่อย่างใด...”
หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 4 พ.ย. 2551

ในตอนท้ายของชุดวาทกรรมทางทบพรรคณาธิการนำเสนอให้เห็นถึงผลสำรวจที่แสดงให้เห็นว่าประชาชนสนับสนุนกลุ่มพันธมิตรฯเพิ่มขึ้น ขณะเดียวกันก็สนับสนุน พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตรลดลง เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในทบพรรคณาธิการที่กล่าวว่า

“...ผลการสำรวจพบว่า แนวโน้มความอยากได้รัฐบาลแห่งชาติและแนวคิดการเมืองใหม่ การเมืองภาคประชาชน เพิ่มขึ้นจาก 5.08 มาอยู่ที่ 6.02 และ 5.42 มาอยู่ที่ 5.58 ตามลำดับ

ส่วนผลกระทบที่ตามมาจากการโฟนอินของ พ.ต.ท.ทักษิณ พบว่าคนที่นิยมศรัทธาต่ออดีตนายกเพิ่มขึ้นเพียงร้อยละ 5 ถึงร้อยละ 10 เท่านั้น ขณะเดียวกันกลับพบว่าร้อยละ 30 กลับยังทำให้ไม่นิยมศรัทธาในตัว พ.ต.ท.ทักษิณ เลย นอกจากนี้ยังพบว่าส่วนใหญ่หรือร้อยละ 66.7 คิดว่าการโฟนอินของอดีตนายกรัฐมนตรีกลับจะทำให้สถานการณ์การเมืองแย่ลง...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 10พ.ย. 2551

2.วาทกรรมว่าด้วยการปิดล้อมสนามบินสุวรรณภูมิและสนามบินดอนเมืองของกลุ่มพันธมิตรฯ

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่มุ่งสร้างความชอบธรรมให้แก่กลุ่มพันธมิตรฯในการปิดล้อมสนามบินสุวรรณภูมิ และสนามบินดอนเมือง ว่าการปิดล้อมที่เกิดขึ้นเป็นเพราะรัฐบาลลอบทำร้ายกลุ่มพันธมิตรฯมาโดยตลอด ซ้ำยังบริหารประเทศได้ไม่ดีจนทำประเทศใกล้พินาศ อีกทั้งการปิดล้อมครั้งนี้ก็ถือเป็นการอารยะขัดขืนประเภทหนึ่งที่ประชาชนสามารถทำได้ โดยเบื้องต้นทางทบพรรคณาธิการนำเสนอให้เห็นว่าตลอดการชุมนุมที่ผ่านมากลุ่มพันธมิตรฯ ถูกมือที่สามลอบทำร้ายอยู่อย่างต่อเนื่อง เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่

“...วันที่ 31 ตุลาคม 2551 เวลาประมาณ 02.00 น. คนร้ายโยนระเบิดควันใกล้สะพานมัฆวานฯแต่ไม่มีผู้ได้รับบาดเจ็บ...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 21 พ.ย. 2551

“...วันที่ 8 พฤศจิกายน 2551 เวลาประมาณ 04.00 น. คนร้ายปาระเบิดเข้าใส่เต็นท์นอนนักรบอิสระ 9 ในที่ชุมนุมของพันธมิตรฯบริเวณสนามหญ้าหน้าตึกสันติไมตรีห่างจากเวทีปราศรัยประมาณ 250 เมตร มีผู้บาดเจ็บ 1 ราย คือ นายเมธี คูทอง มีบาดแผลบริเวณหน้าผากด้านซ้ายและบริเวณหน้าอก...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 21 พ.ย. 2551

“...วันที่ 11 พฤศจิกายน 2551 เวลาประมาณ 03.25 น.เกิดเหตุระเบิดขึ้นบริเวณเต็นท์พันธมิตรฯห่างจากเวทีปราศรัย เยื้องไปทางขวามือเพียง 50 เมตร จากการตรวจสอบเบื้องต้นคาดว่าคนร้ายนำขว้างระเบิดเข้ามา และตกบนหลังคาเต็นท์ของผู้ชุมนุมก่อนเกิดการระเบิด มีผู้บาดเจ็บเล็กน้อย 3 ราย...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 21 พ.ย. 2551

วันที่ 20 พฤศจิกายน 2551 เวลา 03.25 น. คนร้ายยิงระเบิดเอ็ม 79 ใส่เต็นท์ของผู้ชุมนุมในทำเนียบรัฐบาลก่อนเกิดการระเบิดขึ้น ทำให้เต็นท์มีรูกว้างเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณ 20 ซม. จดเกิดเหตุอยู่ห่างจากเวทีปราศรัยเพียง 15 เมตร ส่งผลให้มีผู้บาดเจ็บ

ทันที จำนวน 23 ราย อากาศาศ 2 ราย และเสียชีวิต 1 รายในเวลาต่อมา คือนายเจนกิจ
กลัดสาคร ชาวจังหวัดชลบุรี...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 21 พ.ย. 2551

การลอบทำร้ายกลุ่มพันธมิตรที่เกิดขึ้น ทางบรรณาธิการกล่าวโทษว่าเป็นฝีมือของ
รัฐบาล เพราะถ้าเจ้าหน้าที่รัฐไม่รู้เห็น การใช้อาวุธทำลายล้างสูงอย่างระเบิดคงไม่สามารถ
นำมาใช้จัดการกับกลุ่มผู้ชุมนุมที่ชุมนุมอยู่กลางใจเมืองได้ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบท
บรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...การใช้อาวุธสงครามประเภทระเบิดในการเช่นฆ่าประชาชนผู้มาร่วมชุมนุมกับ
พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ซึ่งส่วนใหญ่เป็นสตรี ผู้สูงอายุ และเยาวชนนั้นมิได้
เกิดขึ้นเป็นครั้งแรก หากแต่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นซ้ำซาก ครั้นแล้วครั้นเล่า จากเจ้าหน้าที่
ของรัฐและอันธพาลของรัฐบาลทรราชฆาตกรหุ่นเชิดทั้งสิ้น...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 21
พ.ย. 2551

“...การใช้อาวุธสงครามประเภทระเบิดกลับกลุ่มผู้ชุมนุมที่ผ่านมานั้น สะท้อนให้
เห็นว่าบุคคลดังกล่าวจะต้องเป็นฝ่ายรัฐบาล โดยมีเจ้าหน้าที่ตำรวจนอกราชการและในราช
การมีส่วนรู้เห็นและเป็นใจ ทั้งนี้เพราะถ้าตำรวจไม่ร่วมมือหรือรู้เห็นเป็นใจก็จะไม่สามารถนำ
อาวุธสงครามประเภทนี้มาใช้ในใจกลางเมืองหลวง เพื่อทำร้ายผู้ชุมนุมกลุ่มพันธมิตร
ประชาชนเพื่อประชาธิปไตยในทำเนียบรัฐบาลได้...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 21 พ.ย. 2551

ผลจากการลอบทำร้ายกลุ่มพันธมิตรครั้งแล้วครั้งเล่าของรัฐบาล ทำให้แกนนำประกาศ
การชุมนุมครั้งสุดท้ายแบบม้วนเดียวจบเพื่อขับไล่รัฐบาลให้พ้นจากตำแหน่ง เห็นได้จากข้อความ
ตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ไม่อาจทนต่อรัฐบาลฆาตกรที่เช่นฆ่า
ประชาชนทุกวันอย่างอำมหิตโหดเหี้ยม และไม่อาจยอมรับสภาพของระบอบทักษิณได้อีก
ต่อไป พันมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย จึงมีมติเป็นเอกฉันท์ให้ระดมมวลชนครั้งใหญ่
ณ ทำเนียบรัฐบาล ในวันอาทิตย์ที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ. 2551 ตั้งแต่เวลา 14.00 น. เป็น
ต้นไปเพื่อเผด็จศึก เคลื่อนขบวนต่อต้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญที่นำรัฐสภา หยุดอำนาจ
รัฐบาลทรราชฆาตกรหุ่นเชิด และหยุดสภาพระบอบทักษิณทุกรูปแบบ ทุกวิถีทาง...”
หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 21 พ.ย. 2551

ทันทีที่ประกาศการชุมนุมครั้งสุดท้าย ทางบรรณาธิการนำเสนอเพื่อเพิ่มความชอบ
ธรรมให้แก่กลุ่มพันธมิตรว่า การชุมนุมครั้งสุดท้ายนี้เป็นการชุมนุมเพื่อจุดประสงค์ในการปกป้อง

สถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์เป็นหลัก เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่

“...นายสุริยะใส กตะศิลา ผู้ประสานงานพันธมิตรฯ กล่าวถึงความพร้อมในการชุมนุมใหญ่ว่า เราคงไม่ได้ไปทุบตีใคร แต่นี้เป็นสงครามเพื่อพิทักษ์รักษาประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 22-23 พ.ย. 2551

“...นายสนธิกล่าวว่ ทุกคนที่อยู่ที่นี่ มีเป้าหมายเดียวกันทั้งหมดคือ เพื่อปกป้องชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ จึงขอให้ผู้ชุมนุมที่ตั้งมั่นเพื่อจะทำประชาเสกชาติในครั้งนี้ ให้ได้รับผลบุญส่งต่อไปถึงพ่อแม่พี่น้องทุกคน ให้ทำการปกป้องชาติบ้านเมืองและสถาบันได้ประสบความสำเร็จ...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 24 พ.ย. 2551

“...พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย จึงใช้สิทธิการชุมนุมอย่างสงบ และปราศจากอาวุธ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 63 เพื่อทำหน้าที่ของชาวไทยตามรัฐธรรมนูญมาตรา 70 เพื่อพิทักษ์รักษาไว้ซึ่งชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขตามรัฐธรรมนูญนี้...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 26 พ.ย. 2551

ควบคู่ไปกับการเพิ่มความชอบธรรมให้แก่กลุ่มพันธมิตรฯ ทางบทบรรณาธิการยังนำเสนอเพื่อลดความชอบธรรมรัฐบาลลง พร้อมปลุกใจให้ประชาชนออกมาร่วมชุมนุมครั้งสุดท้ายนี้ให้มากๆ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่

“...แม้ในภาวะสงคราม ข้าศึกที่ปราศจากอาวุธ ฝ่ายตรงข้ามยังไม่ยิงเลยอย่างดีก็จับมาเป็นเชลยศึก แต่นี้กับประชาชนผู้บริสุทธิ์ที่ออกมาชุมนุมตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ กลับถกยิงด้วยอาวุธสงครามจนเสียชีวิตและได้รับบาดเจ็บครั้งแล้วครั้งเล่า โดยที่รัฐบาลไม่รับผิดชอบการชุมนุม 180 วัน นับแต่นี้ถือว่าถึงจุดสิ้นสุดแล้ว พันมิตรฯจะต้องออกมาจากที่ตั้งเพื่อตอบโต้รัฐบาลทุกรูปแบบประเภทม้วนเดียวจบ...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 21 พ.ย. 2551

“...ครั้งนี้ จะเป็นการชุมนุมใหญ่ครั้งสุดท้าย จะสิ้นสุดแบบม้วนเดียวจบ ไม่มีม้วนต่อไป เนื่องจากยอมไม่ได้แล้วกับการกระทำของรัฐบาล หากทำเต็มที่แล้วสู้ไม่ได้ก็ต้องเก็บของกลับบ้าน และยกประเทศให้รัฐบาลไป...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 21 พ.ย. 2551

“...ทั้งหมดที่ผ่านมาเป็นฝีมือไอ้สัตว์นรก ชี้ลวดตาขาว ถ้าไม่ยกยกประเทศนี้ให้พวกมันพี่น้องต้องมากันให้เยอะๆ ออกมาเพื่อเปลี่ยนแปลง งานนี้คือการเผด็จศึกจริงๆต้อง

ออกมากันให้หมด ถ้ามันล้อมเรา พวกเราก็ล้อมมันอีกชั้นหนึ่ง ขับไล่รัฐบาลชุดนี้ออกไปแบบ
ม้วนเดียวจบ...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 21 พ.ย. 2551

เมื่อการชุมนุมใกล้เริ่ม ทางบพปรรณานิการนำเสนอให้เห็นว่าการชุมนุมครั้งสุดท้ายของ
กลุ่มพันธมิตรฯ ได้รับความเห็นชอบจากประชาชนมีคนมาร่วมด้วยจากทุกภาคของประเทศ เห็นได้
จากข้อความตอนหนึ่งในบพปรรณานิการที่กล่าวว่า

“...กลุ่มพันธมิตรฯเมืองภูเก็ต และกลุ่มอื่นๆ ได้ทยอยเดินทางไปรวมตัวกับกลุ่ม
พันธมิตรฯที่ทำเนียบรัฐบาล จำนวน 8 คันรถบัส 1 คันรถตู้ ร่วม 500 คน...” หนังสือพิมพ์
ผู้จัดการ 24 พ.ย. 2551

“...กลุ่มพันธมิตรฯกระบี่กว่า 400 คน นัดรวมตัวกันบริเวณหน้าเทศบาลเมืองกระบี่
เพื่อขึ้นรถบัสจำนวน 6 คัน เพื่อขึ้นไปภูเขาดิ ขับไล่รัฐบาลทราช...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 24
พ.ย. 2551

“...ที่จังหวัดขอนแก่น พ่อค้า แม่ค้า นักธุรกิจ เจ้าของกิจการในอำเภอเมือง
ขอนแก่น และอำเภอพล อำเภอชุมแพ ได้ลงขันซื้อตั๋วรถทัวร์เพื่อเดินเข้าร่วมชุมนุมไม่น้อย
กว่า 5-6 คันรถบัส...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 24 พ.ย. 2551

“...พันธมิตรฯพะเยา ได้ทยอยเดินทางเข้ากรุงเทพฯโดยรถยนต์โดยสาร และ
รถยนต์ส่วนตัว เชื่อว่ามีไม่น้อยกว่า 200 คนแล้ว ซึ่งจนถึงในขณะนี้ยังคงมีกลุ่มพันธมิตรฯ
พะเยาเดินทางเข้าร่วมชุมนุมที่กรุงเทพฯอย่างต่อเนื่อง...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 24 พ.ย.
2551

“...แกนนำกลุ่มพันธมิตรฯพิษณุโลก เปิดเผยว่า ขณะนี้ยังคงมีการระดมพลอย่า
ต่อเนื่อง โดยไม่มีความหวั่นเกรงใดๆทั้งสิ้น แม้จะมีการข่มขู่ไม่ให้กลุ่มผู้ชุมนุมเดินทางมาร่วม
ชุมนุมครั้งนี้...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 24 พ.ย. 2551

“...แกนนำพันธมิตรฯจันทบุรีและตราด เดินทางเข้ากรุงเทพฯเพื่อขับไล่รัฐบาล โดย
จัดรถบัสจำนวน 20 คัน เพื่ออำนวยความสะดวกแก่พี่น้อง ส่วนกลุ่มพันธมิตรฯพัทยา-นา
เกลือ ส่วนใหญ่เดินทางเข้ามาถึงทำเนียบแล้ว และทยอยเข้ามาสมทบอย่างต่อเนื่อง...”
หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 24 พ.ย. 2551

ในตอนท้ายของชุดวาทกรรม เมื่อการชุมนุมดำเนินสักระยะหนึ่ง กลุ่มพันธมิตรฯได้เคลื่อน
พลเข้ายึดสนามบินสุวรรณภูมิและสนามบินดอนเมือง ซึ่งการเข้ายึดสนามบินทั้ง 2 ของกลุ่ม
พันธมิตรฯในครั้งนี้ ทางบพปรรณานิการนำเสนอเพื่อสร้างความชอบธรรมให้แก่กลุ่มพันธมิตรฯว่า

เป็นเพราะรัฐบาลยังไม่สำนึกในความผิดที่เกิดขึ้น จึงจำเป็นที่กลุ่มพันธมิตรฯต้องระดมการชุมนุมให้สูงขึ้น ซึ่งสิ่งที่กลุ่มพันธมิตรฯทำในขณะนี้ คือสิ่งที่เรียกว่า อารยะขัดขืนที่ประชาชนทุกคนมีสิทธิทำได้ ภายใต้การความสงบเช่นกลุ่มพันธมิตรฯ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่

“...เป็นเวลากว่า 50 ชั่วโมงแล้ว ที่พี่น้องประชาชนได้เข้าร่วมพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยเคลื่อนไหวกดดัน เพื่อหยุดอำนาจรัฐบาลทราชหุ่นเชิดอย่างสงบ สันติ อหิงสา โดยเคร่งครัด แต่ทว่ารัฐบาลทราชฆาตกรหุ่นเชิดยังไม่แสดงความสำนึกยอมรับความผิดที่เกิดขึ้น ดึงดันที่จะอยู่ในอำนาจต่อไป และยังคงดิ้นที่จะหาทางแก้รัฐธรรมนูญเพื่อพรรคพวกของตนเองต่อไป พันมิตรฯประชาชนเพื่อประชาธิปไตย จึงมีความจำเป็นต้องยกระดับการชุมนุม และเพิ่มมาตรการอารยะขัดขืนโดยการปิดสนามบินสุวรรณภูมิ เพื่อยืนคำขาดผ่านพี่น้องประชาชนทั่วประเทศและทั่วโลกไปยังนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ และคณะรัฐบาลให้ลาออกโดยทันทีไม่มีเงื่อนไข...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 26 พ.ย. 2551

“...ตอนนี้อารมณ์ของมวลชนเหมือนทูปหม้อข้าวมา เหมือนยุทธการของพระเจ้าตาก ในครั้งนี้การปิดล้อมสนามบิน เป็นการอารยะขัดขืนขั้นสูงสุดซึ่งเป็นการยกระดับจากการชุมนุมใหญ่ และจะเป็นการลุกขึ้นต่อสู้อย่างถึงที่สุด...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 27 พ.ย. 2551

“...การที่เราต้องทำการปิดสนามบินเพราะ เรายอมไม่ได้ที่จะให้รัฐบาลชุดนี้ทำงานต่อไป วันนี้จะมีอารยะขัดขืนในหมู่ประชาชนและพันธมิตรฯทุกจุดสามารถทำได้เลย ไม่ว่าจะเป็นการปิดการจราจร ก็ถือว่าเป็นอารยะขัดขืน คำว่าอารยะขัดขืนจะต้องทำให้การหยุดการธุรกิจ การค้าต่างๆเป็นการชั่วคราว วันสองวันเพื่อบอกว่ารัฐบาลชุดนี้บริหารประเทศไม่ได้...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 28 พ.ย. 2551

“...แผนการอารยะขัดขืนเป็นแผนของประชาชนต่างๆที่สามารถทำได้เลย เหมือนการปิดสนามบิน โดยไม่ใช้ความรุนแรงและสันติวิธีทำให้กรุงเทพฯเป็นอัมพาต แต่ต้องไม่ใช่การทำลายข้าวของ ต้องเป็นอารยะขัดขืนใช้สันติวิธีจริงๆ...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 29-30 พ.ย. 2551

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ : 10วันหลังการชุมนุม 3 ธ.ค. – 15 ธ.ค. 2551

1.วาทกรรมว่าด้วยการยึดทำเนียบรัฐบาลและการปิดล้อมสนามบินสุวรรณภูมิและสนามบินดอนเมืองของกลุ่มพันธมิตรฯ

วาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่มุ่งปกป้องผลกระทบจากการชุมนุมที่เกิดขึ้นจากกลุ่มพันธมิตรฯ ไม่ว่าจะป็นกรณีการเข้ายึดทำเนียบรัฐบาล และการปิดล้อมสนามบินสุวรรณภูมิและสนามบินดอนเมือง โดยเบื้องต้นทางบทบรรณาธิการนำเสนอให้เห็นความเสียหายที่เกิดขึ้นภายหลังกลุ่มพันธมิตรฯยุติการชุมนุม ทั้งที่ทำเนียบรัฐบาลและสนามบินทั้ง 2 แห่ง เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ทางข้าราชการประจำทำเนียบฯ ได้เข้ามาตรวจเช็คทรัพย์สินในแต่ละห้องเบื้องต้นพบว่าม้ทรัพย์สินทั้งของทางราชการ และของส่วนตัวหายไปหลายรายการ เช่น คอมพิวเตอร์ โทรทัศน์ พระเครื่อง และทรัพย์สินอื่นๆ...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 5 ธ.ค. 2551

“...คณะกรรมการสำรวจทรัพย์สินของส่วนราชการในทำเนียบฯ ประเมินความเสียหายเบื้องต้นในส่วนของระบบภูมิทัศน์และระบบท่อน้ำประปา อยู่ที่ความเสียหายประมาณ 25 ล้านบาท รวมไปถึงความเสียหายในด้านอื่นๆที่ยังไม่สามารถประเมินได้...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 5 ธ.ค. 2551

“...การปิดท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ ทำให้ ทอท. ต้องสูญเสียรายได้กว่า 350 ล้านบาท ซึ่งการสูญเสียนี้ยังไม่รวมความเสียหายของผู้ประกอบการขนส่งสินค้าทางอากาศที่ไม่สามารถส่งออกสินค้าไปยังต่างประเทศได้อีกประมาณ 25,000 ล้านบาท และยังไม่รวมความเสียหายของสายการบินต่างๆอีกจำนวนหนึ่ง...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 3 ธ.ค. 2551

“...การประชุมบอร์ดการบินไทยประเมินความเสียหายจากการปิดท่าอากาศยานสุวรรณภูมิและดอนเมือง มีความเสียหายเบื้องต้น 2 หมื่นล้านบาท จึงมีมติให้ฟ้องร้องผู้กระทำให้เกิดความเสียหายต่อศาลแพ่งวงเงิน 2 หมื่นล้านบาท รวมทั้งค่าเสียหายอื่นๆ...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 4 ธ.ค. 2551

ความเสียหายที่เกิดขึ้นกับทำเนียบรัฐบาลและสนามบินทั้ง 2 แห่ง ทางบทบรรณาธิการนำเสนอเพื่อแก้ต่างให้กับกลุ่มพันธมิตรฯ โดยในส่วนของทำเนียบรัฐบาล นำเสนอว่า ความเสียหายที่เกิดขึ้น เป็นฝีมือของมิจฉาซีพีที่แฝงตัวเข้ามาในกลุ่มพันธมิตรฯ และตลอดเวลาการชุมนุมทางกลุ่มพันธมิตรฯได้จับตัวมิจฉาซีพีเหล่านี้ส่งตำรวจไปแล้วหลายสิบคน อีกทั้งยังให้ความ

ร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ของทางรัฐสภาเข้ามาตรวจสอบเอกสารอยู่หลายครั้ง และหากกลุ่มพันธมิตรต้องการให้ทำเนียบรัฐบาลเกิดความเสียหายจริง กลุ่มพันธมิตรก็คงเข้ายึดตึกอื่นๆ ที่มีทรัพย์สินสำคัญภายในทำเนียบด้วย แต่กลุ่มพันธมิตรฯก็ไม่ได้ทำ เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...สำหรับข่าวของที่หายไปบางส่วนเชื่อว่าเป็นฝีมือของมิชชาชีพและพวกที่แฝงตัวเข้ามาสร้างความเสียหายและโยนความผิดให้กับพันธมิตรฯ เพราะในระหว่างชุมนุมที่ทำเนียบฯ การดพันมิตรฯ จับกุมแก๊งมิชชาชีพที่เข้ามาขโมยคอมพิวเตอร์ วิทยุมือถือ และข้าวของอื่นๆ ในทำเนียบฯ ซึ่งจับกุมได้กว่า 10 คน และส่งให้ตำรวจ ส.น.นางเล็งลงบันทึกคำให้การไว้ทุกครั้ง รวมทั้งเก็บของกลางไว้หลายส่วน...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 6-7 ธ.ค. 2551

“...ระหว่างการชุมนุมยังให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ทำเนียบฯ หลายส่วนเข้ามาเอาเอกสาร และขึ้นไปตรวจตราทรัพย์สินทุกตึก เพื่อมั่นใจว่ายังอยู่ครบทุกอย่าง เราไม่เคยละเลยเรื่องนี้ อย่างไรก็ตาม ถ้าต้องถูกดำเนินคดีแก่นำพันธมิตรฯ ก็พร้อมต่อสู้ และถ้าแพ้คดีก็พร้อมรับผิดชอบเต็มที่ ขอให้ทุกอย่างผ่านไปตามข้อเท็จจริง...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 6-7 ธ.ค. 2551

“...หาพันธมิตรฯ มุ่งหมายให้เกิดความเสียหาย หรือทำลายทรัพย์สินในทำเนียบฯ จริงทำไม่เลือกลงมือที่ตึกสำคัญ 3 ตึก คือตึกไทยคู่ฟ้า ตึกสันติไมตรี ตึกนาวิกรม เป็นหัวใจสำคัญของทำเนียบรัฐบาลมีทรัพย์สินราชการมูลค่ามหาศาล ซึ่งตรวจสอบแล้วไม่พบความเสียหายใดๆเลย...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 6-7 ธ.ค. 2551

ส่วนความเสียหายที่สนามบินทั้ง 2 แห่ง ทางบทบรรณาธิการนำเสนอว่า ความเสียหายที่เกิดขึ้นกับสนามบินบางส่วนเป็นผลมาจากฝ่ายตรงข้ามพันธมิตรฯที่ยังระเบิดเข้ามา และหากสนามบินมีความเสียหายจำนวนมากจริงก็ไม่น่าที่จะเปิดให้บริการได้รวดเร็วเช่นนี้ ที่สำคัญความเสียหายที่เกิดขึ้นก็ไม่สามารถเทียบได้กับชีวิตของประชาชนผู้บริสุทธิ์ที่ได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตจากการเข้าร่วมชุมนุมในครั้งนี้ ซึ่งปฏิเสธไม่ได้เลยว่าเรื่องราวทั้งหมดรัฐบาลเป็นจุดเริ่มต้น เห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งในบทบรรณาธิการที่กล่าวว่า

“...ความเสียหายที่สนามบินดอนเมือง และสนามบินสุวรรณภูมินั้น สนามบินทั้ง 2 แห่ง แทบไม่มีความเสียหาย ถ้าจะมีก็เกิดจากฝ่ายตรงข้ามที่ยังระเบิดเข้ามา และถ้ากลุ่มพันธมิตรฯทำให้สนามบินเสียหายจริงก็คงไม่สามารถเปิดสนามบินทั้ง 2 แห่งได้รวดเร็วขนาดนี้...” หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 6-7 ธ.ค. 2551

“...ความเสียหายจากการปิดสนามบินของกลุ่มพันธมิตรฯในครั้งนี้ พันมิตรฯไม่เคยปฏิเสธว่าไม่มีความเสียหาย แต่นั่นก็ยังคงเทียบไม่ได้กับการสูญเสียของประชาชนผู้บริสุทธิ์ ที่เข้าร่วมการชุมนุมด้วยความสงบ สันติ อหิงสา จนต้องเสียชีวิตทั้งหมด 7 คน และบาดเจ็บกว่า 700 คน จากการปราบปรามของรัฐบาลทหารฯซ้ำร้ายยังปฏิเสธความรับผิดชอบมาโดยตลอด ทุกฝ่ายจึงต้องทำความเข้าใจกับปัญหาที่เกิดขึ้นว่าเป็นความขัดแย้งทางการเมืองที่มีมูลเหตุจากความไม่เอาไหนของรัฐบาลทหารฯ จึงปล่อยให้บริหารบ้านเมืองต่อไปแม้แต่นาทีเดียวก็ไม่ได้ เพราะจะยิ่งสร้างความเสียหายให้กับสังคมทุกมากขึ้นแบบเท่าทวีคูณ พันมิตรฯขออย่าว่าไม่ได้มีเจตนาที่จะสร้างความเสียหายแต่อย่างใด แต่การเคลื่อนไหวทั้งหมดของเราโดยเฉพาะยุทธการแบบม้วนเดียวจบ ต้องการหยุดความชอบธรรมของรัฐบาล หยุดความเสียหาย และความพินาศของชาติบ้านเมืองให้เร็วที่สุดเท่าที่ตนเอง...”

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 6-7 ธ.ค. 2551

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางแสดงผลวาทกรรมที่เกี่ยวข้องกับการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ผ่านบทบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์ทั้ง 7 ฉบับ

วัน/เดือน/ปี	หนังสือพิมพ์	10 วันก่อน การประชุม 15 พ.ค. – 25 พ.ค. 2551	26 พ.ค. – 30 มิ.ย. 2551	1 ก.ค. – 31 ก.ค. 2551	1 ส.ค. – 31 ส.ค. 2551	1 ก.ย. – 30 ก.ย. 2551	1 ต.ค. – 31 ต.ค. 2551	1 พ.ย. – 2 ธ.ค. 2551	10 วันหลังการประชุม 3 ธ.ค. – 15 ธ.ค. 2551
ประชาชาติ ธุรกิจ	วาทกรรมว่า ด้วยการ ทำงานของ รัฐบาล	วาทกรรมว่าด้วย ความชอบธรรมใน การประชุมของกลุ่ม พันธมิตรฯ	วาทกรรมว่าด้วย การทำงานของ รัฐบาล	วาทกรรมว่าด้วยการ ทำงานของรัฐบาล	วาทกรรมว่าด้วยการ ทำงานของรัฐบาล	วาทกรรมว่าด้วยการ ชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ และการประกาศพระราช กำหนดการบริหาร ราชการในสถานการณ์ ฉุกเฉินของรัฐบาล	วาทกรรมว่าด้วย การสลายการ ชุมนุมกลุ่ม พันธมิตรฯหน้า รัฐสภา วันที่ 7 ตุลาคม 2551	วาทกรรมว่าด้วยการปิด ล้อมสนามบินสุวรรณภูมิ และสนามบินดอนเมือง ของกลุ่มพันธมิตรฯ	วาทกรรมว่าด้วยการ ปิดล้อมสนามบิน สุวรรณภูมิและ สนามบินดอนเมืองของ กลุ่มพันธมิตรฯ
กรุงเทพ ธุรกิจ	วาทกรรมว่า ด้วยการสร้าง ความ สมานฉันท์	วาทกรรมว่าด้วย การใช้ความ รุนแรงของรัฐบาล ต่อการชุมนุมของ	วาทกรรมว่าด้วย กระบวนการตุลา การภิวัตน์	วาทกรรมว่าด้วยการ ใช้ความรุนแรงของ รัฐบาลต่อการชุมนุม ของกลุ่มพันธมิตรฯ	วาทกรรมว่าด้วยการ ชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ และการประกาศพระราช กำหนดการบริหาร ราชการในสถานการณ์ ฉุกเฉินของรัฐบาล	วาทกรรมว่าด้วย การสลายการ ชุมนุมกลุ่ม พันธมิตรฯหน้า	วาทกรรมว่าด้วยการสร้าง ความสมานฉันท์	วาทกรรมว่าด้วยการ จัดตั้งรัฐบาลของพรรค ประชาธิปัตย์	

			วาทกรรมว่าด้วย เรื่องปราสาทเขา พระวิหาร		วาทกรรมว่าด้วยการจัดตั้ง รัฐบาลชุดใหม่ของ นายกรัฐมนตรี นาย สมชาย วงศ์สวัสดิ์			
ไทยรัฐ	วาทกรรมว่า ด้วยการแก้ไข รัฐธรรมนูญ	วาทกรรมว่าด้วย การแก้ไข รัฐธรรมนูญ	วาทกรรมว่าด้วย เรื่องกระบวนการ ตุลาการภิวัตน์	วาทกรรมว่าด้วยการ แก้ไขรัฐธรรมนูญ	วาทกรรมว่าด้วยการ ชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ และการประกาศพระราช กำหนดการบริหาร ราชการในสถานการณ์ ฉุกเฉินของรัฐบาล	วาทกรรมว่าด้วย การสลายการ ชุมนุมกลุ่ม พันธมิตรฯหน้า รัฐสภา วันที่ 7 ตุลาคม 2551	วาทกรรมว่าด้วย กระบวนการตุลาการ ภิวัตน์	วาทกรรมว่าด้วยการ สร้างความสมานฉันท์
		วาทกรรมว่าด้วย ความชอบธรรมใน การชุมนุมของ กลุ่มพันธมิตรฯ	วาทกรรมว่าด้วย เรื่องปราสาทเขา พระวิหาร	วาทกรรมว่าด้วยการ สร้างความสมานฉันท์	วาทกรรมว่าด้วยเรื่อง การเมืองใหม่	วาทกรรมว่าด้วย การแก้ไข รัฐธรรมนูญ	วาทกรรมว่าด้วยการสร้าง ความสมานฉันท์	
เดลินิวส์	วาทกรรมว่า ด้วยการแก้ไข รัฐธรรมนูญ	วาทกรรมว่าด้วย ความชอบธรรมใน การชุมนุมของ กลุ่มพันธมิตรฯ	วาทกรรมว่าด้วย เรื่องกระบวนการ ตุลาการภิวัตน์	วาทกรรมว่าด้วยการ บุกยึดทำเนียบรัฐบาล และสถานีโทรทัศน์ NBT ของกลุ่ม พันธมิตรฯ	วาทกรรมว่าด้วยการ ชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ และการประกาศพระราช กำหนดการบริหาร ราชการในสถานการณ์ ฉุกเฉินของรัฐบาล	วาทกรรมว่าด้วย การสลายการ ชุมนุมกลุ่ม พันธมิตรฯหน้า	วาทกรรมว่าการความ สมานฉันท์	วาทกรรมว่าการสร้าง ความสมานฉันท์

			วาทกรรมว่าด้วยการใช้ความรุนแรงของรัฐบาลต่อการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ	วาทกรรมว่าด้วยการสร้างความสมานฉันท์	วาทกรรมว่าด้วยการจัดตั้งรัฐบาลชุดใหม่ของนายกรัฐมนตรี นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์			
มติชน	วาทกรรมว่าด้วยการแก้ไขรัฐธรรมนูญ	วาทกรรมว่าด้วยความชอบธรรมในการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ	วาทกรรมว่าด้วยเรื่องปราสาทเขาพระวิหาร	วาทกรรมว่าด้วยการแก้ไขรัฐธรรมนูญ	วาทกรรมว่าด้วยการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ และการประกาศพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉินของรัฐบาล วาทกรรมว่าด้วยการจัดตั้งรัฐบาลชุดใหม่ของนายกรัฐมนตรี นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์	วาทกรรมว่าด้วยการสลายการชุมนุมกลุ่มพันธมิตรฯหน้ารัฐสภา วันที่ 7 ตุลาคม 2551	วาทกรรมว่าด้วยความชอบธรรมในการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ	วาทกรรมว่าด้วยการยึดทำเนียบรัฐบาลและการปิดล้อมสนามบินสุวรรณภูมิและสนามบินดอนเมืองของกลุ่มพันธมิตรฯ
คมชัดลึก	วาทกรรมว่าด้วยการทำงานของรัฐบาล	วาทกรรมว่าด้วยการทำงานของรัฐบาล วาทกรรมว่าด้วย	วาทกรรมว่าด้วยเรื่องปราสาทเขาพระวิหาร	วาทกรรมว่าด้วยเรื่องกระบวนการตุลาการภิวัตน์ วาทกรรมว่าด้วยการ	วาทกรรมว่าด้วยการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ และการประกาศพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉินของรัฐบาล วาทกรรมว่าด้วยการจัดตั้ง	วาทกรรมว่าด้วยการสลายการชุมนุมกลุ่มพันธมิตรฯหน้ารัฐสภา วันที่ 7 ตุลาคม 2551	วาทกรรมว่าด้วยการสร้างความสมานฉันท์	วาทกรรมว่าด้วยการจัดตั้งรัฐบาลของพรรคประชาธิปัตย์

		ความชอบธรรมในการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ		บุกยึดทำเนียบรัฐบาลและสถานีโทรทัศน์ NBT ของกลุ่มพันธมิตรฯ	รัฐบาลชุดใหม่ของ นายกรัฐมนตรี นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์			
ผู้จัดการ	วาทกรรมว่าด้วยการทำงานของรัฐบาล	วาทกรรมว่าด้วยความชอบธรรมในการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ	วาทกรรมว่าด้วยเรื่องปราสาทเขาพระวิหาร	วาทกรรมว่าด้วยเรื่องตุลาการภิวัตน์	วาทกรรมว่าด้วยความชอบธรรมในการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ	วาทกรรมว่าด้วยการสลายการชุมนุมกลุ่มพันธมิตรฯหน้ารัฐสภา วันที่ 7 ตุลาคม 2551	วาทกรรมว่าด้วยการชุมนุมใหญ่ของกลุ่มแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช) และการโฟนอินของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร	วาทกรรมว่าด้วยการยึดทำเนียบรัฐบาลและการปิดล้อมสนามบินสุวรรณภูมิและสนามบินดอนเมืองของกลุ่มพันธมิตรฯ
				วาทกรรมว่าด้วยการแก้ไขรัฐธรรมนูญ				
				วาทกรรมว่าด้วยการบุกยึดทำเนียบรัฐบาลและสถานีโทรทัศน์ NBT ของกลุ่มพันธมิตรฯ	วาทกรรมว่าด้วยการเรื่องการเมืองใหม่		วาทกรรมว่าด้วยการปิดล้อมสนามบินสุวรรณภูมิและสนามบินดอนเมืองของกลุ่มพันธมิตรฯ	

รายชื่อชุดวาทกรรมทั้งหมดที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ทั้ง 7 ฉบับ ในช่วงเวลาที่ทำการศึกษา

จากการวิเคราะห์หนังสือพิมพ์ทั้ง 7 ฉบับ จนสามารถจำแนกให้เห็นได้ว่าในแต่ละช่วงเวลาของหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับมุ่งนำเสนอวาทกรรมในเรื่องอะไร ซึ่งจากวาทกรรมทั้งหมดที่ถูกนำเสนอไปข้างต้น ผู้วิจัยพบว่าชุดวาทกรรมที่หนังสือพิมพ์ทั้ง 7 ฉบับมุ่งนำเสนอ จำแนกออกมาได้ทั้งสิ้น 15 ชุดวาทกรรม ตามความถี่ในการนำเสนอ โดยชุดวาทกรรมที่มีการนำเสนอมากที่สุด คือ ชุดวาทกรรมว่าด้วยการสลายการชุมนุมกลุ่มพันธมิตรหน้ารัฐสภา วันที่ 7 ตุลาคม 2551 โดยมีหนังสือพิมพ์ที่นำเสนอทั้งสิ้น 7 ฉบับ ส่วนชุดวาทกรรมที่มีการนำเสนอน้อยที่สุด คือ ชุดวาทกรรมว่าด้วยการชุมนุมใหญ่ของกลุ่มแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช) และการโฟนอินของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร โดยมีหนังสือพิมพ์เพียงฉบับเดียวที่นำเสนอ คือ หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ สำหรับชุดวาทกรรมทั้ง 15 ชุด มีรายละเอียดต่างๆ ดังนี้

1. วาทกรรมว่าด้วยการสลายการชุมนุมกลุ่มพันธมิตรหน้ารัฐสภา วันที่ 7 ตุลาคม 2551

หนังสือพิมพ์ที่นำเสนอวาทกรรมชุดนี้ มีทั้งสิ้น 7 สำนักพิมพ์ ได้แก่ ประชาชาติธุรกิจ กรุงเทพมหานคร เดลินิวส์ มติชน คมชัดลึก ผู้จัดการ

2. วาทกรรมว่าด้วยความชอบธรรมในการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ

หนังสือพิมพ์ที่นำเสนอวาทกรรมชุดนี้ มีทั้งสิ้น 6 สำนักพิมพ์ ได้แก่ ประชาชาติธุรกิจ ประเทศไทย เดลินิวส์ มติชน คมชัดลึก ผู้จัดการ

3. วาทกรรมว่าด้วยการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯและการประกาศพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉินของรัฐบาล

หนังสือพิมพ์ที่นำเสนอวาทกรรมชุดนี้ มีทั้งสิ้น 6 สำนักพิมพ์ ได้แก่ ประชาชาติธุรกิจ กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย เดลินิวส์ มติชน คมชัดลึก

4. วาทกรรมว่าด้วยเรื่องกระบวนการตุลาการภิวัตน์

หนังสือพิมพ์ที่นำเสนอวาทกรรมชุดนี้ มีทั้งสิ้น 5 สำนักพิมพ์ ได้แก่ กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย เดลินิวส์ คมชัดลึก ผู้จัดการ

5. วาทกรรมว่าด้วยเรื่องปราสาทเขาพระวิหาร

หนังสือพิมพ์ที่นำเสนอวาทกรรมชุดนี้ มีทั้งสิ้น 5 สำนักพิมพ์ ได้แก่ กรุงเทพธุรกิจ ไทยรัฐ มติชน คมชัดลึก ผู้จัดการ

6. วาทกรรมว่าด้วยการแก้ไขรัฐธรรมนูญ

หนังสือพิมพ์ที่นำเสนอวาทกรรมชุดนี้ มีทั้งสิ้น 4 สำนักพิมพ์ ได้แก่ ไทยรัฐ เดลินิวส์ มติชน ผู้จัดการ

7. วาทกรรมว่าด้วยการสร้างความสมานฉันท์

หนังสือพิมพ์ที่นำเสนอวาทกรรมชุดนี้ มีทั้งสิ้น 4 สำนักพิมพ์ ได้แก่ กรุงเทพธุรกิจ ไทยรัฐ เดลินิวส์ คมชัดลึก

8. วาทกรรมว่าด้วยการจัดตั้งรัฐบาลชุดใหม่ของนายกรัฐมนตรีนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์

หนังสือพิมพ์ที่นำเสนอวาทกรรมชุดนี้ มีทั้งสิ้น 4 สำนักพิมพ์ ได้แก่ กรุงเทพธุรกิจ เดลินิวส์ มติชน คมชัดลึก

9. วาทกรรมว่าด้วยการบุกยึดทำเนียบรัฐบาลและสถานีโทรทัศน์ NBT ของกลุ่มพันธมิตรฯ

หนังสือพิมพ์ที่นำเสนอวาทกรรมชุดนี้ มีทั้งสิ้น 3 สำนักพิมพ์ ได้แก่ เดลินิวส์ คมชัดลึก ผู้จัดการ

10. วาทกรรมว่าด้วยการยึดทำเนียบรัฐบาลและการปิดล้อมสนามบินสุวรรณภูมิและสนามบินดอนเมืองของกลุ่มพันธมิตรฯ

หนังสือพิมพ์ที่นำเสนอวาทกรรมชุดนี้ มีทั้งสิ้น 3 สำนักพิมพ์ ได้แก่ ประชาชาติธุรกิจ มติชน ผู้จัดการ

11. วาทกรรมว่าด้วยการทำงานของรัฐบาล

หนังสือพิมพ์ที่นำเสนอวาทกรรมชุดนี้ มีทั้งสิ้น 2 สำนักพิมพ์ ได้แก่ ประชาชาติธุรกิจ คมชัดลึก

12. วาทกรรมว่าด้วยการใช้ความรุนแรงของรัฐบาลต่อการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ

หนังสือพิมพ์ที่นำเสนอวาทกรรมชุดนี้ มีทั้งสิ้น 2 สำนักพิมพ์ ได้แก่ กรุงเทพธุรกิจ เดลินิวส์

13. วาทกรรมว่าด้วยการจัดตั้งรัฐบาลของพรรคประชาธิปัตย์

หนังสือพิมพ์ที่นำเสนอวาทกรรมชุดนี้ มีทั้งสิ้น 2 สำนักพิมพ์ ได้แก่ กรุงเทพธุรกิจ คมชัดลึก

14. วาทกรรมว่าด้วยเรื่องการเมืองใหม่

หนังสือพิมพ์ที่นำเสนอวาทกรรมชุดนี้ มีทั้งสิ้น 2 สำนักพิมพ์ ได้แก่ ไทยรัฐ ผู้จัดการ

15. วาทกรรมว่าด้วยการชุมนุมใหญ่ของกลุ่มแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช) และการโฟนอินของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร

หนังสือพิมพ์ที่นำเสนอวาทกรรมชุดนี้ มีทั้งสิ้น 1 สำนักพิมพ์ ได้แก่ ผู้จัดการ

คำอธิบายชุดวาทกรรมในแต่ละช่วงเวลาที่ย่างก้าวข้างต้น

1.วาทกรรมว่าด้วยการสลายการชุมนุมหน้ารัฐสภา วันที่ 7 ตุลาคม 2551

จากการวิเคราะห์หนังสือพิมพ์ทั้ง 7 สำนักพิมพ์ ในช่วงเดือนตุลาคม พบว่า หนังสือพิมพ์ทั้ง 7 พยายามสร้างชุดวาทกรรมไปในแนวทางเดียวกัน คือ วาทกรรมว่าด้วยการสลายการชุมนุมหน้ารัฐสภาวันที่ 7 ตุลาคม 2551 โดยทั้งหมดยกเว้นหนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ พยายามสื่อให้ผู้อ่านเห็นว่า เหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้น เป็นผลมาจากความตั้งใจของรัฐบาลที่ต้องการใช้ความรุนแรงกับกลุ่มพันธมิตรฯ เริ่มต้นจากการพยายามสร้างความสมานฉันท์ เพื่อให้กลุ่มพันธมิตรฯ ตายใจ ก่อนที่จะตลบล้างด้วยการจับกุม 2 แกนนำ คือ นายไชยวัฒน์ สิ้นสุวงศ์ และ พลตรีจำลอง ศรีเมือง เพื่อกระตุ้นให้กลุ่มพันธมิตรฯชุมนุมใหญ่ รัฐบาลจะได้ใช้กำลังเข้าจัดการได้

ภายหลังเหตุการณ์หนังสือพิมพ์ทั้งหมด นำเสนอเหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้น มุ่งเน้นไปที่จำนวนตัวเลขผู้บาดเจ็บเสียชีวิตฝ่ายพันธมิตร โดยใช้คำในการนำเสนอเพื่อสื่อให้เห็นถึงความรุนแรงและความสูญเสียที่เกิดขึ้นกับกลุ่มผู้ชุมนุม เช่น บาดเจ็บสาหัส แขน-ขาขาด เป็นแผลเหวอะหวะ ให้ผู้อ่านรู้สึกว่าการณ์ที่เกิดขึ้นกลุ่มพันธมิตรฯเป็นผู้ถูกระทำจากฝ่ายรัฐ

พร้อมกันนี้ยังมีการนำเสนอเพื่อตำหนิรัฐบาลในประเด็นสำคัญ 2 ประเด็น คือ เรื่องอาวุธ และเจ้าหน้าที่ที่ใช้ในปฏิบัติการ โดยเรื่องอาวุธ นำเสนอว่าอาวุธที่ใช้ ไม่ได้มีแค่แก๊สน้ำตา โล่ กระบอง ตามที่ฝ่ายรัฐกล่าวอ้าง แต่มีการใช้อาวุธทำลายล้างอื่นๆ เช่น ปืน ระเบิด เข้าร่วมด้วย เห็นได้จากบาดแผลที่ผู้ชุมนุมได้รับ ที่ยืนยันว่าไม่ได้เกิดมาจากแก๊สน้ำตาตามที่รัฐกล่าวอ้างอย่าง

แน่นอน ส่วนในเรื่องเจ้าหน้าที่ นำเสนอว่าเจ้าหน้าที่ที่ใช้ในปฏิบัติการครั้งนี้ เป็นเจ้าหน้าที่ที่ไม่มี
 ความรู้ในการควบคุมฝูงชนในเมือง เพราะส่วนใหญ่เป็นตำรวจตระเวนชายแดน อีกทั้งตัวของ
 เจ้าหน้าที่ผู้ควบคุมปฏิบัติการครั้งนี้ ก็เป็นผู้ที่มีความเกลียดชังกลุ่มพันธมิตรเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว
 ความเสียหายจึงรุนแรงอย่างที่ปรากฏ

นอกจากการตำหนิรัฐบาลในประเด็นข้างต้น หนังสือพิมพ์หลายสำนักพิมพ์ เช่น เดลินิวส์
 กรุงเทพธุรกิจ และผู้จัดการ ยังได้นำเสนอเพื่อแก้ต่าง ปกป้องกลุ่มพันธมิตรจากการกล่าวหาของ
 รัฐบาล ในหลายประเด็น เช่น ประเด็นที่รัฐบาลกล่าวหาว่า การจับกุม 2 แกนนำเป็นแผนระดมพล
 ของกลุ่มพันธมิตรฯ ทางหนังสือพิมพ์ผู้จัดการโต้แย้งว่าไม่ใช่แผน เพราะหากกลุ่มพันธมิตรฯต้องการ
 ระดมพลจริง ไม่จำเป็นต้องมีการจับกุม 2 แกนนำ ก็สามารถระดมพลได้ หรือประเด็นเรื่องกลุ่ม
 พันมิตรฯมีการพกอาวุธมาชุมนุม ทางหนังสือพิมพ์เดลินิวส์และกรุงเทพธุรกิจ โต้แย้งว่า อาวุธที่
 ปรากฏตามสื่อต่างๆไม่ใช่อาวุธของกลุ่มผู้ชุมนุมแต่เป็นของรัฐบาล ที่นำมาใช้ในการจัดการกลุ่มผู้
 ชุมนุม

การสร้างความปลอดภัยให้แก่กลุ่มพันธมิตรฯ เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่หนังสือพิมพ์ต่างๆพยายาม
 นำเสนอ การสร้างความปลอดภัยนี้แบ่งได้เป็น 3 รูปแบบ มีทั้งรูปแบบการนำเสนอที่สนับสนุนข้อ
 เรียกร้องของกลุ่มพันธมิตรฯที่ให้รัฐบาลแสดงความรับผิดชอบในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ด้วยการ
 ลาออก โดยการสนับสนุนข้อเรียกร้องข้างต้น ยังพบได้อีก 3 รูปแบบคือ 1.ข้อสนับสนุนของทางบท
 บรรณาธิการเอง ที่เรียกร้องให้รัฐบาลลาออก 2.ข้อสนับสนุนที่ทางบทบรรณาธิการอ้างอิงจาก
 สถาบันกองทัพ โดยเฉพาะการอ้างอิงคำพูดของพลเอกอนุพงษ์ เผ่าจินดา ที่แสดงท่าที่ไม่เห็นด้วย
 กับการกระทำของรัฐบาลและเรียกร้องให้รัฐบาลลาออก และ3.ข้อสนับสนุนที่ทางบทบรรณาธิการ
 อ้างอิงมาจากความคิดเห็นของนักธุรกิจภาคส่วนต่างๆในสังคมที่เรียกร้องให้รัฐบาลลาออก

อีกรูปแบบหนึ่งในการสร้างความปลอดภัยให้แก่กลุ่มพันธมิตรฯ คือการที่ทางบท
 บรรณาธิการนำเสนอให้เห็นปฏิกิริยาของผู้คนในสังคมผ่านผลสำรวจความคิดเห็นต่างๆที่ไม่เห็นด้วย
 กับการกระทำของรัฐบาล รวมไปถึงการนำเสนอผลหรือคำสั่งต่างๆที่ออกมาหลังเหตุการณ์อัน
 แสดงให้เห็นถึงการปกป้องกลุ่มพันธมิตรฯ เช่น คำสั่งศาลที่สั่งไม่ให้รัฐบาลใช้ความรุนแรงกับกลุ่มผู้
 ชุมนุมอีก เป็นต้น

ในขณะที่รูปแบบการสร้างความปลอดภัยแบบสุดท้าย เป็นรูปแบบที่พบในหนังสือพิมพ์
 ผู้จัดการเพียงฉบับเดียว คือ การสร้างความปลอดภัยด้วยการอ้างการสนับสนุนจากสถาบัน

พระมหากษัตริย์ นำเสนอผ่านเหตุการณ์ที่สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ ทรงพระราชทานเงินช่วยเหลือกลุ่มพันธมิตรฯ อีกทั้งยังเสด็จมาเป็นประธานงานศพนางสาวอังคณา ระดับปัญญา วุฒิ เหยื่อกลุ่มพันธมิตรฯผู้เสียชีวิตจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

การนำเสนอทั้ง 3 รูปแบบนี้ จึงเป็นกระบวนการที่พยายามให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจว่า การกระทำและความสูญเสียที่เกิดขึ้นกับกลุ่มพันธมิตรฯ มีผู้เห็นใจและเข้าข้างกลุ่มพันธมิตรฯอยู่เป็นจำนวนมาก ไม่ว่าจะเป็นประชาชนทั่วไป สถาบันกองทัพ หรือแม้แต่สถาบันพระมหากษัตริย์

ในตอนท้ายของชุดวาทกรรม แนวทางที่หนังสือพิมพ์แต่ละฉบับนำเสนอมีความแตกต่างกันไป จำแนกได้ 2 แนวทาง คือ

1.แนวทางสนับสนุนการสร้างความสมานฉันท์ แนวทางนี้พบได้ในหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ มติชน และคมชัดลึก ที่ทั้งหมดพยายามเรียกร้องให้ทุกฝ่ายหันหน้าเข้ามาสมานฉันท์ ปองดองกัน โดยคำนึงถึงผลประโยชน์ของชาติเป็นสำคัญ ยกเว้นหนังสือพิมพ์คมชัดลึกเพียงฉบับเดียว ที่ตอนแรกสนับสนุนข้อเรียกร้องเรื่องการสมานฉันท์ แต่ในตอนท้ายกลับแสดงท่าทีไม่เห็นด้วยกับแนวทางดังกล่าว เพราะเชื่อว่าไม่ใช่แนวทางที่สามารถฝ่าวิกฤตที่เกิดขึ้นในขณะนี้ได้

2.แนวทางอารยะขัดขืน แนวทางนี้พบได้ในหนังสือพิมพ์คมชัดลึก มติชน และกรุงเทพธุรกิจ ที่พยายามนำเสนอให้ผู้อ่านแสดงอารยะขัดขืนต่อรัฐบาล ด้วยวิธีการประท้วงต่างๆ เนื่องจากเห็นว่าเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพมาที่สุดในเวลานี้ พร้อมนำเสนอและชื่นชมในการอารยะขัดขืนที่กำลังเกิดขึ้นในเวลานี้

การนำเสนอในตอนท้ายของชุดวาทกรรมข้างต้น จึงพบว่าหนังสือพิมพ์แต่ละสำนักพิมพ์ มีรูปแบบการนำเสนอที่แตกต่างกันไป คือ มีทั้งการนำเสนอใน 2 รูปแบบ คือ แนวทางอารยะขัดขืน และแนวทางสมานฉันท์ควบคู่กันไป อย่างหนังสือพิมพ์มติชน และคมชัดลึก หรือนำเสนอแต่ในแนวทางใดแนวทางหนึ่ง เช่น เดลินิวส์เสนอแต่แนวทางสมานฉันท์ ส่วนกรุงเทพธุรกิจเสนอแต่แนวทางอารยะขัดขืน และมีหนังสือพิมพ์ที่มีพบการเสนอแนวทางใดๆเลยในตอนท้ายของชุดวาทกรรมอย่างหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและผู้จัดการ

ในส่วนของหนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ เป็นหนังสือพิมพ์ที่มีความแตกต่างในการสร้างวาทกรรมเหตุการณ์ 7 ตุลาคม แตกต่างจากหนังสือพิมพ์อื่นๆ กล่าวคือ หนังสือพิมพ์ประชาชาติ

ธุรกิจ ไม่ได้มุ่งตำหนิรัฐบาลเช่นเดียวกับหนังสือพิมพ์อื่นๆ แต่กลับมุ่งแสดงความเป็นห่วงในเศรษฐกิจที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งก็อาจไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจนัก ที่หนังสือพิมพ์นี้นำเสนอในรูปแบบดังกล่าว เพราะเป็นหนังสือพิมพ์ที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว จึงสนใจในเรื่องราวของเศรษฐกิจเป็นพิเศษ

รูปแบบการนำเสนอเกี่ยวกับเศรษฐกิจ มุ่งไปในลักษณะการเสนอให้เห็นผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อเศรษฐกิจ ทั้งที่เป็นรูปธรรมอย่างเม็ดเงินที่สูญหายไป และที่เป็นนามธรรมอย่างความเชื่อมั่นของนักลงทุนที่หายไป รวมทั้งผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นทั้งในระยะสั้นและระยะยาวในอนาคต

ความเป็นห่วงในเรื่องเศรษฐกิจของหนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ ทำให้การนำเสนอในตอนท้ายของชุดวาทกรรม จึงมุ่งสร้างความสมานฉันท์ที่เกิดขึ้นในสังคมเช่นเดียวกับ หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ มติชน และคมชัดลึก เนื่องจากอาจเห็นว่าการสนับสนุนแนวทางอารยะขัดขืนจะยิ่งส่งผลเสียมากกว่าผลดีต่อเศรษฐกิจในขณะนี้

2. วาทกรรมว่าด้วยความชอบธรรมของกลุ่มพันธมิตรฯ

วาทกรรมชุดนี้หนังสือพิมพ์ทั้ง 6 สำนักพิมพ์ ยกเว้นประชาชาติธุรกิจ ล้วนนำเสนอเพื่อสร้างความชอบธรรมแก่กลุ่มพันธมิตรฯในเรื่องของการชุมนุมที่เกิดขึ้น โดยทั้งหมดสร้างวาทกรรมไปในทิศทางเดียวกันว่า สาเหตุสำคัญที่ทำให้กลุ่มพันธมิตรฯ ต้องออกมาชุมนุมเป็นเพราะรัฐบาลบริหารประเทศไม่ดี พยายามแก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อพวกพ้อง เพื่อพอกความผิดให้อดีตนายกษัตริย์ อีกทั้งการออกมาชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯในครั้งนี้ก็เป็นการชุมนุมโดยชอบที่สามารถกระทำได้ เพราะกระทำภายใต้บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ ชุมนุมโดยสงบตามระบอบประชาธิปไตย เน้นการมีส่วนร่วมของประชาชนเป็นสำคัญ

การนำเสนอข้างต้นจึงเห็นได้ว่า การสร้างความชอบธรรมให้แก่กลุ่มพันธมิตรฯ การตำหนิฝ่ายตรงข้ามอย่างรัฐบาลเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะการสร้างความชอบธรรมโดยอ้างแต่ฝ่ายตัวเองนั้น อาจทำให้ความชอบธรรมไม่เกิดขึ้นมากเท่าที่ควร เพราะผู้อ่านจะทราบแต่เพียงว่า กลุ่มพันธมิตรฯมีสิทธิออกมาชุมนุม เพราะรัฐธรรมนูญให้ทำได้ แต่ผู้อ่านจะไม่ทราบว่าทำไมกลุ่มพันธมิตรฯจึงต้องออกมาชุมนุม ดังนั้นทางบทบรรณาธิการจึงต้องหาเหตุผลหรือเรื่องราวบางอย่างเพื่อตอบคำถามเหล่านั้นให้ได้ การตำหนิรัฐบาลจึงเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อให้การสร้างความชอบธรรมของกลุ่มพันธมิตรฯสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

เพื่อสนับสนุนวาทกรรมของตัวเอง ทางบทบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์บางฉบับ ได้แก่ ไทยรัฐ คมชัดลึก และผู้จัดการ จึงนำเสนอเพื่อดำเนินการทำงานของรัฐบาลบางอย่างอันเป็นการแสดงให้เห็นถึงการพยายามใช้ความรุนแรงกับกลุ่มผู้ชุมนุมฯ ภายหลังการชุมนุมเริ่มต้นขึ้น เช่น การบงการให้กลุ่มมือที่ 3 ลอบทำร้ายกลุ่มพันธมิตรฯ การขู่ตัดสัญญาณเผยแพร่ภาพ ASTV เป็นต้น นอกเหนือจากการเป็นต้นเหตุที่ทำให้การชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ เกิดขึ้น

ความแตกต่างในการนำเสนอของบทบรรณาธิการ ตามที่ได้กล่าวไปข้างต้นเกี่ยวกับการสร้างความชอบธรรมให้แก่กลุ่มพันธมิตรฯ มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น เมื่อมีการนำเสนอในประเด็นที่ถือว่าเป็นจุดอ่อนสำคัญในการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ อย่างเรื่อง การปิดการจราจร การปิดเส้นทางขบวนเสด็จ และการใช้อาวุธในการชุมนุม โดยทางหนังสือพิมพ์คมชัดลึก ผู้จัดการ และไทยรัฐ นำเสนอประเด็นดังกล่าวเพื่อแก้ต่างและปกป้องกลุ่มพันธมิตรฯ อย่างเรื่อง การปิดการจราจรและขบวนเสด็จ นำเสนอว่า ปัญหาการจราจรที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งที่รัฐบาลต้องแก้ไข เพราะรัฐบาลเป็นผู้ก่อให้เกิดกลุ่มพันธมิตรฯ ต้องชุมนุมในบริเวณที่ก่อให้เกิดปัญหาจราจรเอง ส่วนในเรื่องขบวนเสด็จนั้นหากทางกลุ่มพันธมิตรฯ ทราบว่าจะมีขบวนเสด็จมาในเส้นทางเมื่อไหร่ก็พร้อมจะเปิดทางทันที พร้อมกับแปรขบวนกลุ่มผู้ชุมนุมเพื่อรับเสด็จอีกด้วย ส่วนในเรื่องอาวุธ นำเสนอว่าอาวุธบางส่วนที่พบในกลุ่มผู้ชุมนุมนั้น ไม่ได้มีไว้เพื่อเตรียมก่อความรุนแรง แต่มีไว้เพื่อป้องกันตัว เพราะถูกฝ่ายรัฐบาลใช้ความรุนแรงก่อน นอกจากนี้ยังมีนำเสนอเพื่อแก้ต่างและปกป้องกลุ่มพันธมิตรฯ ในประเด็นอื่นๆ อีก เช่น ประเด็นเรื่องความเสียหายต่อเศรษฐกิจของประเทศ ทางหนังสือพิมพ์คมชัดลึกนำเสนอว่า ความเสียหายทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นที่กลุ่มพันธมิตรฯ ทำ เทียบไม่ได้เลยกับความสูญเสียที่นักการเมืองในรัฐบาลชุดนี้ทำไว้ เป็นต้น

ในขณะที่หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ และมติชน กลับแสดงท่าทีไม่ปกป้องกลุ่มพันธมิตรฯ เหมือนหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 สำนักพิมพ์ข้างต้น ตรงข้ามกลับนำเสนอตำหนิประเด็นจุดอ่อนทั้ง 3 อย่างในเรื่องการจราจรและขบวนเสด็จ ก็ตำหนิว่าการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ เป็นการสร้างความเดือดร้อนให้แก่ประชาชนทั่วไปที่ใช้ถนน ไม่เว้นแม้แต่พระบรมวงศานุวงศ์ที่ต้องเลี่ยงไปใช้เส้นทางอื่นเวลาเสด็จพระราชดำเนิน เพราะกลุ่มพันธมิตรฯ ปิดกั้นเส้นทางไว้ ซึ่งถือได้ว่าเป็นการละเมิดสิทธิของผู้อื่นที่ได้รับการคุ้มครองไว้ตามรัฐธรรมนูญ ส่วนในเรื่องของอาวุธที่พบ ก็เป็นการแสดงให้เห็นว่า กลุ่มพันธมิตรฯ ไม่ได้ชุมนุมโดยสงบปราศจากอาวุธตามที่กล่าวอ้างจริง นอกจากนี้ยังมีการนำเสนอตำหนิกลุ่มพันธมิตรฯ ในประเด็นอื่นๆ อีก เช่น หนังสือพิมพ์มติชน พยายามนำเสนอให้ผู้อ่านเห็นว่า แกนนำกลุ่มพันธมิตรฯ ไม่ดูแลความปลอดภัยให้แก่ผู้เข้าร่วมชุมนุมได้ เห็นได้จากจำนวนผู้ชุมนุมที่ได้รับบาดเจ็บจากการลอบทำร้ายของกลุ่มมือที่ 3 อย่างต่อเนื่อง อีกทั้งผล

ของการชุมนุมที่เกิดขึ้น ก็ไม่ได้สร้างความเปลี่ยนแปลงใดๆแก่รัฐบาล เพราะทุกวันนี้รัฐบาลก็ยังคงสามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ต่อไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ดังนั้น ความพยายามในการสร้างความแก่กลุ่มพันธมิตรฯ จึงสามารถสรุปได้เป็น 2 ช่วงเวลา คือ

1. ช่วงเริ่มต้นการชุมนุม เป็นช่วงที่หนังสือพิมพ์ทั้งหมด นำเสนอสนับสนุนการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ ที่เกิดขึ้น

2. ช่วงดำเนินการชุมนุม เป็นช่วงที่หนังสือพิมพ์บางสำนักพิมพ์ ได้แก่ เดลินิวส์และมติชน ได้เปลี่ยนท่าทีจากที่เคยสนับสนุนมาเป็นการต่อต้านไม่เห็นด้วยกับการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ บางประการ ในขณะที่หนังสือพิมพ์ที่เหลืออย่าง คมชัดลึก ไทยรัฐและผู้จัดการ ยังคงแสดงท่าทีสนับสนุนกลุ่มพันธมิตรฯต่อไป

นอกเหนือจากประเด็นจุดอ่อนของกลุ่มพันธมิตรฯ ที่แสดงให้เห็นถึงแนวทางการนำเสนอที่ต่างออกไปของหนังสือพิมพ์ออกเป็น 2 กลุ่ม ยังพบความแตกต่างอีกประการหนึ่ง ที่ปรากฏอยู่ในช่วงตอนท้ายของชุดวาทกรรม นั่นคือ ความพยายามในการสร้างความสมานฉันท์ กับความพยายามในการสนับสนุนกลุ่มพันธมิตรฯ โดยความพยายามในการสร้างความสมานฉันท์ พบในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์และมติชนที่เรียกร้องให้ทุกฝ่ายสมานฉันท์ ซึ่งในมุมหนึ่งก็เหมือนเป็นการพยายามชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่า การชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯมีแต่ความรุนแรง ไม่ควรให้การสนับสนุน จึงควรหันมาสร้างความสมานฉันท์ที่เกิดขึ้นแทน ส่วนความพยายามในการสนับสนุนกลุ่มพันธมิตรฯ พบในหนังสือพิมพ์ คมชัดลึกและผู้จัดการ ที่ยังคงพยายามนำเสนอให้เห็นถึงข้อดีหรือแรงสนับสนุนการชุมนุมจากทุกภาคส่วนของสังคม

การอ้างอิง ผลสำรวจ บุคคล กลุ่มบุคคล องค์กร สถาบันต่างๆ ยังคงเป็นสิ่งที่หนังสือพิมพ์ทั้งหมดใช้เพื่อเสริมสร้างความน่าเชื่อถือให้แก่ข้อเขียนของตน ซึ่งพบว่าปรากฏอยู่ในทุกๆช่วงในชุดวาทกรรม เช่นช่วงต้นของการสนับสนุนการชุมนุม หนังสือพิมพ์ทุกฉบับมีการอ้างสิทธิโดยชอบด้วยกฎหมายตามรัฐธรรมนูญในการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯว่าเป็นสิ่งที่สามารถทำได้ ต่อมาเมื่อเกิดการตำหนิไม่เห็นด้วยกับการชุมนุมบางประการ หนังสือพิมพ์เดลินิวส์และมติชน มีการอ้างอิงผลสำรวจความคิดเห็นของประชาชนที่ไม่เห็นด้วยกับการชุมนุมมาประกอบ หรือในหนังสือพิมพ์ คมชัดลึกและผู้จัดการที่ยังคงสนับสนุนการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯต่อไป ก็มีการอ้างอิงถึงฉันทา

มติของประชาชนในการให้ชุมนุมต่อ การอ้างอิงถึงพลังมวลชนที่เคลื่อนไหวสนับสนุน การอ้างอิง นักวิชาการ-นักธุรกิจ หรือแม้แต่กองทัพและสถาบัน ว่าทั้งหมดสนับสนุนการชุมนุมที่เกิดขึ้น หรือ แม้แต่การพยายามสร้างความสมานฉันท์ ของหนังสือพิมพ์เดลินิวส์และมติชน ก็มีการอ้างอิงถึง สถาบันอย่างการอ้างอิงงานพระราชทานเพลิงพระศพพระพี่นาง และงานเฉลิมพระชนพรรษาใน หลวง 5 ธันวาคม ให้เป็นจุดเริ่มต้นที่ดีในการเริ่มสร้างความสมานฉันท์ที่เกิดขึ้น การอ้างอิงทั้งหมด ก็เพื่อแสดงให้เห็นว่า การสนับสนุน-คัดค้าน การชุมนุมที่เกิดขึ้น ทางหนังสือพิมพ์ไม่ได้ นำเสนอลอยๆ โดยปราศจากหลักฐานการสนับสนุน ซึ่งทั้งหมดก็ทำไปเพื่อให้ชุดวาทกรรมที่สร้างขึ้นมีความน่าเชื่อถือมากที่สุด จนสามารถโน้มน้าวให้ผู้อ่านเห็นด้วยไปกับชุดวาทกรรมของตนได้

ในส่วนของหนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ ยังคงเป็นหนังสือพิมพ์ที่สร้างและนำเสนอชุดวาทกรรมที่แตกต่างจากหนังสือพิมพ์อื่นๆ คือ มุ่งแสดงความเป็นห่วงในผลกระทบที่เกิดขึ้นกับระบบเศรษฐกิจ จากการชุมนุมทางการเมืองที่เกิดขึ้น โดยมองว่าทั้ง 2 ฝ่ายคู่ขัดแย้งต่างก็ไม่มี ความชอบธรรมด้วยกันทั้งสองฝ่าย ฝ่ายพันธมิตรฯก็ชุมนุมแบบสร้างความเดือนร้อนให้แก่ผู้อื่น ส่วนฝ่ายรัฐบาลก็บริหารประเทศได้ไม่ดี สนใจแต่จะแก้รัฐธรรมนูญอย่างเดียว จนทำให้กลุ่มพันธมิตรฯต้องออกมาต่อต้าน ก่อนที่ในตอนท้ายของชุดวาทกรรมจะเรียกร้องให้คู่ขัดแย้งทั้ง 2 ฝ่าย หันมาสมานฉันท์กันเพื่อไม่ให้เศรษฐกิจของประเทศย่ำแย่ลงไปกว่าเดิม

หากถามว่าจุดยืนของหนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจในวาทกรรมชุดนี้เป็นเช่นไร ทางผู้วิจัย มองว่าจุดยืนของหนังสือพิมพ์ฉบับนี้ไม่แตกต่างจากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์และมติชน ที่ไม่เห็นด้วย กับรัฐบาล จึงสนับสนุนการชุมนุมในระยะต้น แต่ต่อมาเมื่อเห็นว่าการชุมนุมบางอย่างไม่เหมาะสม จึงแสดงท่าทีไม่เห็นด้วย ก่อนที่จะปิดชุดวาทกรรมด้วยการสร้างความสมานฉันท์

3. วาทกรรมว่าด้วยการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯและการประกาศพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉินของรัฐบาล

ในวาทกรรมชุดนี้ ทันทีที่รัฐบาลประกาศใช้พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน (พรก) หนังสือพิมพ์ทั้ง 6 สำนักพิมพ์ แสดงท่าทีไม่เห็นด้วยกับรัฐบาลอย่าง ชัดเจน เพราะเห็นว่าการประกาศ พรก ดังกล่าวนอกจากไม่ช่วยให้สถานการณ์บ้านเมืองดีขึ้น มาแล้ว ยังอาจทำให้สถานการณ์บ้านเมืองย่ำแย่ลงไปอีก ภายใต้การแสดงท่าทีไม่เห็นด้วยนี้ มี หนังสือพิมพ์ถึงครึ่งหนึ่ง ได้แก่ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ คมชัดลึกและมติชน ที่พยายามลดความ น่าเชื่อถือของรัฐบาลด้วยการสื่อให้ผู้อ่านเห็นว่า การประกาศ พรก ของรัฐบาลเป็นความพยายาม ที่รัฐบาลจะรวบอำนาจทุกอย่างมาไว้ในมือ เพื่อจะได้ใช้ความรุนแรงในการจัดการกับกลุ่มพันธมิตร

ๆ ที่โดดเด่นที่สุดในการนำเสนอนี้ คือ หนังสือพิมพ์มติชน ที่นำเสนอในเชิงวิเคราะห์ อธิบายให้ผู้อ่านเห็นเป็นฉากๆว่าก่อนการประกาศ พรก รัฐบาลก็มีแนวโน้มที่จะใช้ความรุนแรงอยู่แล้ว เมื่อสถานการณ์ทางการเมืองสูงงอมจึงประกาศใช้ พรก เสริมเข้าไป แต่เหตุการณ์ก็ไม่เป็นไปตามคาด เนื่องจากทหารไม่ยอมรับคำสั่งของรัฐบาล รัฐบาลจึงทำการรวบอำนาจทั้งหมดจากกฎกระทรวงต่างๆรวมไปถึงกองทัพมาไว้ที่ตัวเอง เพื่อจะได้จัดการกับกลุ่มพันธมิตรฯได้โดยสะดวก

เศรษฐกิจ เป็นสิ่งแรกที่ได้รับผลกระทบโดยตรงจากการประกาศใช้ พรก ของรัฐบาล การดำเนินรัฐบาลของหนังสือพิมพ์ทั้ง 6 จึงไม่ได้หยุดอยู่แค่การแสดงความไม่เห็นด้วยและการวิเคราะห์ถึงเจตนาที่แท้จริงของรัฐบาล แต่ยังมีมุงลดความน่าเชื่อถือของรัฐบาลด้วยการนำเสนอความเสียหายจากเศรษฐกิจที่เกิดจาก พรก ดังกล่าวด้วย

ในส่วนของความรับผิดชอบทั้งกรณีความรุนแรงที่เกิดขึ้นตลอดช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา จนมาถึงการประกาศใช้ พรก หนังสือพิมพ์ทั้ง 6 นำเสนอไปในทิศทางเดียวกันว่า มีต้นเหตุมาจาก รัฐบาลไม่ยอมบริหารประเทศให้ดีเสียก่อน มุ่งแต่จะแก้ไขรัฐธรรมนูญ จนเกิดการชุมนุมต่อต้าน และเมื่อการชุมนุมเกิดขึ้นแทนที่รัฐบาลจะเร่งยุติความขัดแย้งโดยเร็ว กลับยุยง ปลุกปั่นให้เกิดความรุนแรงมากยิ่งขึ้นด้วยการประกาศใช้ พรก รัฐบาลจึงควรแสดงความรับผิดชอบในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้วยการลาออก

ทั้งการนำเสนอผลกระทบที่เกิดขึ้นกับเศรษฐกิจและการเรียกร้องให้รัฐบาลลาออก รูปแบบที่หนังสือพิมพ์ทั้ง 6 ใช้ พบว่าไม่มีความแตกต่างกันมากนัก คือ ยังคงใช้การนำเสนอความคิดเห็นส่วนตัวของบรรณาธิการประกอบเข้ากับการอ้างอิงแหล่งข้อมูลแหล่งอื่น ที่สอดคล้องกับสิ่งที่ทางบรรณาธิการนำเสนอ เช่น นำเสนอผลกระทบทางเศรษฐกิจ ก็มีการอ้างอิงผลสำรวจความคิดเห็น ที่แสดงตัวเลขที่ลดลงของเศรษฐกิจควบคู่ไปด้วย หรือการเรียกร้องให้รัฐบาลลาออก ก็มีการนำเสนอปฏิริยาความไม่พอใจจากบุคคล กลุ่มบุคคล สถาบันต่างๆ เช่น นักวิชาการ นักศึกษา กองทัพ ควบคู่ไปด้วย ซึ่งทั้งหมดก็เพื่อให้ความน่าเชื่อถือในชุดวาทกรรมนี้มีมากยิ่งขึ้น

วาทกรรมชุดนี้โดยสาระสำคัญ เป็นวาทกรรมที่มุ่งตำหนิรัฐบาลเป็นหลัก แต่หากพิจารณาอย่างรอบด้านจะพบว่า ภายใต้การตำหนิรัฐบาลนั้น แฝงไปด้วยการเสริมสร้างความชอบธรรมหรือสร้างผลที่เป็นบวก ให้แก่คู่ตรงข้ามรัฐบาลอย่างฝ่ายพันธมิตรฯ ยกตัวอย่างเช่น การนำเสนอว่าการประกาศใช้ พรก ของรัฐบาลเป็นแผนการใช้ความรุนแรงในการจัดการกลุ่มพันธมิตรฯ ในแง่หนึ่งก็เป็นการตำหนิรัฐบาล แต่อีกแง่หนึ่งก็เป็นการสร้างความน่าสงสาร เห็นใจ แก่กลุ่มพันธมิตรฯ ใน

ฐานะผู้ถูกกระทำ หรือการนำเสนอให้เห็นว่ามีบุคคล กลุ่มบุคคล องค์กร สถาบันต่างๆ ออกมาแสดงท่าทีไม่เห็นด้วยกับการประกาศ พรก ของรัฐบาล ในแง่หนึ่งก็อาจเป็นการชี้แนะให้ผู้อ่านเห็นว่าการเคลื่อนไหวคัดค้านที่เกิดขึ้น เป็นการมุ่งปกป้องกลุ่มพันธมิตรในฐานะผู้ถูกกระทำ ซึ่งอาจทำให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจได้ว่าการเคลื่อนไหวของกลุ่มพันธมิตรที่ปรากฏอยู่เป็นสิ่งที่ถูกต้อง ทำให้มีผู้คนออกมาคัดค้านรัฐบาลจำนวน การชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรจึงเป็นสิ่งที่สมควรให้การสนับสนุน

มีข้อสงสัยเกิดประการหนึ่งเกี่ยวกับวาทกรรมชุดนี้ คือ ก่อนหน้าที่จะมีการประกาศใช้ พรก มีเหตุการณ์ที่กลุ่มพันธมิตรฯ ประกาศชุมนุมใหญ่ ปฏิบัติการดาวกระจายเข้ายึดทำเนียบรัฐบาล และสถานีโทรทัศน์เอ็นบีที เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นถือเป็นเหตุการณ์ที่มีความเกี่ยวข้องกับวาทกรรมชุดนี้ แต่กลับพบว่าหนังสือพิมพ์แทบทุกฉบับไม่มีการกล่าวถึงเหตุการณ์นี้เลยในชุดวาทกรรมของตน การเริ่มต้นวาทกรรมทั้งหมดเริ่มต้นด้วยการตำหนิรัฐบาลทันทีที่ประกาศ พรก ยกเว้นหนังสือพิมพ์เดลินิวส์และประชาชาติธุรกิจ ที่มีการกล่าวถึงเหตุการณ์นี้ก่อน โดยหนังสือพิมพ์ทั้ง 2 นำเสนอไปในทิศทางเดียวกัน คือ ตำหนิปฏิบัติการครั้งนี้ของกลุ่มพันธมิตรฯว่าไม่เหมาะสม ขัดกับหลักการชุมนุมโดยสงบปราศจากอาวุธตามที่กลุ่มพันธมิตรฯ ประกาศไว้ จากนั้นจึงเชื่อมโยงไปสู่การตำหนิรัฐบาลที่ประกาศ พรก ก่อนที่ในตอนท้ายของชุดวาทกรรม หนังสือพิมพ์ทั้งสองฉบับจบชุดวาทกรรมของตนด้วยการพยายามสร้างความสมานฉันท์ให้เกิดขึ้นในสังคม ซึ่งแตกต่างจากตอนท้ายของชุดวาทกรรมในหนังสือพิมพ์ฉบับอื่นที่จบชุดวาทกรรมของตนด้วยการแสดงความชื่นชม เห็นอกเห็นใจกลุ่มพันธมิตรฯ

4. วาทกรรมว่าด้วยกระบวนการตุลาการภิวัตน์

รายละเอียดสำคัญของวาทกรรมชุดนี้ ที่ทางหนังสือพิมพ์ทุกฉบับพยายามนำเสนอ คือ การแสดงความชื่นชม เชื้อมั่นและปกป้อง ในสถาบันตุลาการและกระบวนการตุลาการภิวัตน์ ว่าเป็นที่พึงอย่างเดียวในยามที่บ้านเมืองประสบปัญหาเช่นนี้ โดยภาพรวมของการนำเสนอเพื่อแสดงความชื่นชม เชื้อมั่นและปกป้องดังกล่าว ถูกนำเสนอผ่านเหตุการณ์การตัดสินคดีความสำคัญๆ ในช่วงเวลานั้น ในลักษณะที่ต้องการสื่อให้ผู้อ่านเห็นว่า ผลการตัดสินของศาลที่เกิดขึ้นไม่ได้มุ่งปกป้องหรือเข้าข้างฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดเป็นพิเศษ ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายพันธมิตรฯ ฝ่ายรัฐบาลหรือแม้แต่ฝ่ายค้าน หากฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดกระทำผิดก็สามารถถูกตัดสินจากกระบวนการตุลาการภิวัตน์ได้ เช่น คำสั่งศาลให้กลุ่มพันธมิตรฯ เปิดถนนในช่วงกลางวัน ให้ประชาชนสัญจรไปมาได้ คำตัดสินให้นายยงยุทธ ดิยะไพรัช กรรมการบริหารพรรคพลังประชาชน รับใบแดง ในข้อหาทุจริตการเลือกตั้ง

และคำตัดสินความผิดคดีทุจริตของนายอภิรักษ์ โกษะโยธิน ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร สังกัดพรรคประชาธิปัตย์

ในส่วนการพยายามนำเสนอเพื่อปกป้องสถาบันตุลาการและกระบวนการตุลาการภิวัตน์ ในวาทกรรมชุดนี้ พบว่า การปกป้องเป็นการปกป้องให้พ้นจากการกล่าวหา ให้อภัย ต่าหน้าจากฝ่ายรัฐบาล สืบเนื่องจากผลคำตัดสินของศาลหลายคดีส่งผลกระทบต่อเสถียรภาพของรัฐบาลโดยตรง เช่น กรณีการให้ใบแดงนายยงยุทธ อาจส่งผลให้พรรคพลังประชาชน แกนนำจัดตั้งรัฐบาล ถูกยุบพรรคได้ในอนาคต รัฐบาลจึงไม่พอใจและออกมาตอบโต้การทำงานต่างๆของศาลหลายประเด็น ที่สำคัญคือ ประเด็นที่ตอบได้ว่า กระบวนการตุลาการภิวัตน์ เป็นการแทรกแซงการทำงานของฝ่ายบริหารอย่างรัฐบาล และประเด็นที่กล่าวหาว่ารัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน เป็นรัฐธรรมนูญที่ไม่ดี ให้อำนาจแก่ฝ่ายตุลาการมากเกินไป เพราะร่างขึ้นในสมัยปฏิวัติ จึงจำเป็นต้องร่างแก้ไขรัฐธรรมนูญฉบับนี้อย่างเร่งด่วน

ทันทีที่ทั้ง 2 ประเด็นนี้ถูกนำเสนอขึ้น ทางหนังสือพิมพ์ 5 ฉบับ ยกเว้น คมชัดลึกและผู้จัดการ ต่างนำเสนอเพื่อปกป้องกระบวนการตุลาการภิวัตน์อย่างเต็มที่ โดยประเด็นเรื่องการก้าวข้ามอำนาจของฝ่ายบริหาร นำเสนอว่า กระบวนการตุลาการภิวัตน์ที่เกิดขึ้นถือเป็นเรื่องธรรมดาในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตย อีกทั้งการดำเนินการในขั้นตอนต่างๆของกระบวนการนี้ ก็ล้วนเป็นไปตามตัวบทกฎหมายที่ฝ่ายนิติบัญญัติ ที่ส่วนใหญ่เป็นส่วนเดียวกับรัฐบาลเป็นผู้ร่างไว้ รัฐบาลจะมาบอกว่าศาลทำเกินอำนาจหน้าที่ไม่ได้ ส่วนในเรื่องของรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน แม้จะเกิดขึ้นในสมัยรัฐประหาร แต่ก็ เป็นรัฐธรรมนูญที่ได้รับความชอบธรรมจากประชาชนไปแล้วไม่น้อยกว่า 14 ล้านเสียง จึงถือมีความชอบธรรมที่ประกาศใช้ได้ อีกทั้งหากพิจารณาดีความต่างๆที่รัฐบาลชุดนี้ถูกตรวจสอบ ก็พบว่าแท้จริงแล้ว ไม่ใช่เพราะรัฐธรรมนูญไม่ดีหรือกระบวนการตุลาการภิวัตน์ไม่ดี แต่เพราะตัวบุคคลในรัฐบาลต่างหากที่ไม่ยอมยึดถือปฏิบัติตามที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ทำให้ต้องถูกสอบสวนเช่นนี้

การนำเสนอเพื่อปกป้องกระบวนการตุลาการภิวัตน์ข้างต้น หากมองให้ลึกกลงไปภายใต้กรอบแนวคิดเรื่องวาทกรรม พบว่าการปกป้องกันดังกล่าว อีกแง่มุมหนึ่งก็เหมือนเป็นการตำหนิเพื่อลดความน่าเชื่อถือของรัฐบาลไปโดยปริยาย เนื่องจากภายหลังการนำเสนอเพื่อปกป้องแล้ว หนังสือพิมพ์จะนำเสนอเพิ่มเติมไปในทิศทางเดียวกันว่า เรื่องราวความขัดแย้งทั้งหมดที่เกิดขึ้น จนนำมาสู่การตรวจสอบดังเช่นที่เป็นอยู่ ทั้งหมดเป็นเพราะรัฐบาลทำตัวเองทั้งสิ้น ที่ไม่ยอมสนใจกับ

ปัญหาบ้านเมือง ไม่สนใจตัวบทกฎหมายและระเบียบปฏิบัติต่างๆ จนแม้เกิดปัญหาขึ้น รัฐบาลก็ยังไม่ยอมแก้ไขไปทั่ว โดยไม่เคยสำนึกว่าแท้จริงแล้วปัญหาทั้งหมดเกิดมาจากตัวรัฐบาลเองทั้งสิ้น

การโจมตี ต่ำหนิรัฐบาล พบว่ามีอีก 1 รูปแบบที่ปรากฏในวาทกรรมชุดนี้ ในหนังสือพิมพ์คมชัดลึกและผู้จัดการ ความแตกต่างในการตำหนิรัฐบาลของหนังสือพิมพ์คมชัดลึกและผู้จัดการ กับหนังสือพิมพ์อีก 3 ฉบับข้างต้น คือ หนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ฉบับ ตำหนิรัฐบาลภายหลังจากได้นำเสนอเพื่อปกป้องกระบวนการตุลาการภิวัตน์ไปแล้ว ส่วนการตำหนิของหนังสือพิมพ์คมชัดลึกและผู้จัดการ จะตำหนิรัฐบาลในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นใหม่ แต่มีความเกี่ยวข้องไปสู่กระบวนการตุลาการภิวัตน์ คือเหตุการณ์ที่อดีตนายกฯทักษิณ ไม่มารายงานตัวต่อศาลและกล่าวหาศาลไทยว่าไม่มีความยุติธรรม ภายหลังจากเหตุการณ์ดังกล่าว หนังสือพิมพ์ทั้ง 2 นำเสนอเพื่อตำหนิรัฐบาลว่า รัฐบาลทำไมยังนิ่งเฉยต่อการกล่าวหาคุณหมื่นศาลที่เกิดขึ้น ไม่ยอมดำเนินการใดๆที่จะนำอดีตนายกฯทักษิณกลับมาจับผิด ตรงข้ามกลับแสดงท่าทีสนับสนุนอดีตนายกฯทักษิณอย่างชัดเจนหลายประการ ไม่ว่าจะเป็นความพยายามแก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อปกปิดความผิดแก่อดีตนายกฯทักษิณ การใช้สื่อของรัฐสนับสนุนการเคลื่อนไหวของอดีตนายกฯทักษิณ เป็นต้น ก่อนที่ในช่วงท้ายของการตำหนิ ทางหนังสือพิมพ์ทั้ง 2 ยังพยายามนำเสนอเพิ่มเติมเพื่อลดความน่าเชื่อถือของรัฐบาลมากยิ่งขึ้น ด้วยการนำเสนอว่า ท่าทีต่างๆของรัฐบาลที่มีต่อบ้านเมืองและกระบวนการตุลาการภิวัตน์ เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่ารัฐบาลชุดนี้หมดความชอบธรรมต้องลาออกสถานเดียว

ความน่าสนใจของวาทกรรมชุดนี้ประการหนึ่งอยู่ที่ หนังสือพิมพ์ทุกฉบับมีรูปแบบการนำเสนอวาทกรรมชุดนี้เป็น 2 ส่วน คือ 1.ปกป้องสถาบันตุลาการและกระบวนการตุลาการภิวัตน์ และ 2.ตำหนิ เพื่อลดความน่าเชื่อถือของรัฐบาลจากการไปกล่าวโทษ ว่าร้ายสถาบันตุลาการและกระบวนการตุลาการภิวัตน์ แต่ทั้งหมดที่กล่าวมานี้ยกเว้นหนังสือพิมพ์ผู้จัดการ ที่พบว่าในตอนท้ายของชุดวาทกรรม มีการนำเสนอเพื่อเพิ่มความชอบธรรมให้แก่กลุ่มพันธมิตรฯ ด้วยในฐานะที่กลุ่มพันธมิตรฯเป็นผู้อยู่เบื้องหลังและผลักดันให้กระบวนการตุลาการภิวัตน์ทำงานได้จนสำเร็จลุล่วง

ในวาทกรรมชุดนี้ การอ้างอิง ผลสำรวจ บุคคล กลุ่มบุคคล องค์กร สถาบันต่างๆ แม้มีไม่มากเมื่อเทียบกับชุดวาทกรรมที่ผ่านมา แต่พบว่ก็ยังมีการใช้อยู่ เช่น ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ มีการอ้างอิงผลสำรวจความคิดเห็นของประชาชน เพื่อแสดงให้เห็นว่ามีคนจำนวนมากที่ยังคงเชื่อมั่นในสถาบันตุลาการและกระบวนการตุลาการภิวัตน์อยู่ หรือในหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ที่มีการอ้างอิง

ความคิดเห็นจากสถาบันกองทัพ อย่างผู้บัญชาการทหารบก พลเอกอนุพงษ์ เผ่าจินดา ในประเด็น เรื่องที่ท่านเห็นด้วยกับการทำประชาคมติหากจะต้องมีการแก้ไขรัฐธรรมนูญเกิดขึ้น

5.วาทกรรมว่าด้วยเรื่องปราสาทพระวิหาร

แนวทางการนำเสนอทั้งหมดของหนังสือพิมพ์ทั้ง 5 ฉบับ ของวาทกรรมชุดนี้ล้วนมุ่งไปในทิศทางเดียวกัน คือ การตำหนิเพื่อลดความน่าเชื่อถือของรัฐบาล และเพิ่มความน่าเชื่อถือ ความชอบธรรมแก่กลุ่มพันธมิตรฯ สามารถอธิบายได้เป็น 2 ส่วน ดังนี้

1.การตำหนิเพื่อลดความน่าเชื่อถือของรัฐบาล สาละสำคัญของวาทกรรมชุดนี้ เกิดมาจากการที่รัฐบาลที่มีนายเนตล บัทมะ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ ได้ไปเซ็นลงนามยินยอมให้กัมพูชาขึ้นทะเบียนปราสาทพระวิหารเป็นมรดกโลกได้เพียงฝ่ายเดียว ซึ่งต่อมาองค์การยูเนสโกก็ตัดสินให้ปราสาทพระวิหารตกเป็นของกัมพูชาตามที่ไทยได้เป็นเซ็นลงนามยินยอมไว้ ผลการตัดสินดังกล่าวหนังสือพิมพ์ทั้งหมดมองว่าเปรียบเสมือนการทำให้ประเทศต้องสูญเสียดินแดนอีกครั้งหนึ่ง การตำหนิรัฐบาลและวาทกรรมชุดนี้จึงเกิดขึ้น

การนำเสนอวาทกรรมในส่วนนี้ หนังสือพิมพ์ทุกฉบับเริ่มต้นการนำเสนอในรูปแบบที่เหมือนกัน คือ นำเสนอเหตุการณ์ต่างๆที่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ให้ผู้อ่านได้ทราบถึงความเป็นไปของเรื่องนี้ เริ่มตั้งแต่เหตุการณ์การไปลงนามยอมรับให้กัมพูชาขึ้นทะเบียนปราสาทพระวิหารแต่เพียงฝ่ายเดียว จนกระทั่งองค์การยูเนสโกมีคำตัดสินให้กัมพูชาได้ปราสาทพระวิหารแต่เพียงฝ่ายเดียวตามที่ได้ร้องขอไป เรื่อยมาจนถึงเหตุการณ์ความขัดแย้งระหว่างสองประเทศ บริเวณชายแดนในเขตพื้นที่ทับซ้อนภายหลังคำตัดสิน

ประเด็นสำคัญที่หนังสือพิมพ์ทุกฉบับพยายามนำเสนอเพื่อตำหนิรัฐบาลต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น มีอยู่ 3 ประเด็นใหญ่ด้วยกัน คือ

1.ประเด็นที่แสดงให้เห็นว่าการลงนามของนายเนตล มีความไม่ชอบอยู่หลายประการ เนื่องจากการลงนามเป็นไปด้วยความรีบเร่ง ไม่ถูกหลักปฏิบัติหลายประการ ซึ่งภายหลังความจริงทุกอย่างก็ปรากฏ เมื่อศาลไทยได้วินิจฉัยตัดสินให้แถลงการณ์ร่วมไทย-กัมพูชาที่นายเนตลไปลงนามไว้เป็นโมฆะ เนื่องจากไม่ได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภา อันเป็นเป็นการกระทำที่ขัดรัฐธรรมนูญ คำตัดสินของศาลจึงเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่า การสูญเสียปราสาทพระวิหารครั้งนี้ของไทย เป็นความตั้งใจของรัฐบาลที่ต้องการให้เกิดอยู่แล้ว

2. ประเด็นเรื่องการเสียดินแดน ประเด็นนี้ถือเป็นหัวใจสำคัญของวาทกรรมชุดนี้ เพราะหนังสือพิมพ์ทุกฉบับมองเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นว่า เป็นการเสียดินแดน ซึ่งเข้าข่ายความผิดถึงขั้นขายชาติ การมองประเด็นเรื่องของการเสียดินแดนนี้ หนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่เกือบทุกฉบับนำเสนอเพื่อสื่อให้เห็นถึงดินแดนที่ต้องสูญเสียไปในลักษณะรูปแบบของผืนแผ่นดินเพียงอย่างเดียว ทำให้เป็นช่องว่างที่ฝ่ายรัฐบาลใช้เป็นข้ออ้างเพื่อแสดงจุดยืนของตัวเองว่า ไทยไม่ได้เสียดินแดน เพราะผืนแผ่นดินไทยแต่เดิมมีเท่าไรภายหลังจากคำตัดสินขององค์การยูเนสโกก็ยังมีเท่าเดิม ไม่ได้หายไปไหน

มีเพียงหนังสือพิมพ์ผู้จัดการฉบับเดียวเท่านั้น ที่อุดช่องว่างดังกล่าวด้วยการนำเสนอให้เห็นว่าการเสียดินแดนนั้น ไม่จำเป็นต้องหมายถึงการเสียดินแดนของประเทศอย่างเต็มไป เพราะการเสียดินแดนมีขอบเขตที่กว้างมาก อย่างกรณีที่เกิดขึ้น แม้ทางรัฐบาลจะบอกว่าไม่เสียดินแดนที่เป็นผืนแผ่นดิน แต่การที่รัฐบาลไปยอมรับแผนที่ของกัมพูชาเหนือปราสาทพระวิหาร ก็ถือเป็นการยอมรับอธิปไตยของชาติอื่นเหนือแผ่นดินตัวเอง แม้ผืนแผ่นดินนั้นจะยังถือเป็นของไทยอยู่ แต่แค่นี้ก็ถือเป็นการสูญเสียดินแดนแล้ว รัฐบาลจะมาบอกว่าไม่ใช่การเสียดินแดนไม่ได้

3. ประเด็นเรื่องของการขาดความกระตือรือร้นของรัฐบาลต่อปัญหาเขาพระวิหาร การดำเนินในประเด็นนี้เป็นสิ่งที่ยิ่งทำให้ผู้อ่านเห็นว่ารัฐบาลต้องการที่จะยกปราสาทพระวิหารให้แก่กัมพูชาอย่างแท้จริง เพราะไม่ว่าจะเป็นก่อนหรือหลังคำตัดสินขององค์การยูเนสโก รัฐบาลก็ไม่เคยแสดงความกระตือรือร้นที่ป้องกันไม่ให้ประเทศต้องสูญเสียดินแดน อย่างเช่นก่อนที่จะมีคำตัดสินขององค์การยูเนสโก แทนที่รัฐบาลจะขอความช่วยเหลือจากผู้มีความรู้ ความสามารถเกี่ยวกับปัญหาเขาพระวิหารที่มีอยู่จำนวนมากในประเทศไทย รัฐบาลกลับนิ่งเฉยไม่มีการติดต่อกับบุคคลเหล่านั้นแต่อย่างใด แม้แต่ภายหลังจากคำตัดสินขององค์การยูเนสโก ประเทศไทยกับกัมพูชาจะมีปัญหาเรื่องพื้นที่ทับซ้อนระหว่างกัน รัฐบาลไทยก็ไม่เคยสนใจที่จะแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น กลับปล่อยให้กัมพูชาส่งทหารเข้ามาประชิดชายแดนไทยได้อยู่ทุกวัน

ภายหลังเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทางรัฐบาลได้ออกมาตอบโต้การดำเนินของหนังสือพิมพ์ต่างๆ ด้วยการให้นายนกต ลาออกจากตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ โดยให้เหตุผลการลาออกว่าเพื่อให้รัฐบาลสามารถทำงานบริหารประเทศต่อไปได้ แม้จริงๆ แล้วเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดตนไม่ได้กระทำให้ผิดอะไรเลย ทั้งหมดนี้เพื่อสื่อให้ผู้อ่านเกิดความสนใจในรัฐบาลว่าจริงๆ แล้วรัฐบาลและคณะรัฐมนตรีชุดนี้มีความรับผิดชอบ ยอมเสียสละส่วนน้อยอย่างนายนกต เพื่อรักษาส่วนใหญ่อ่างรัฐบาล ให้สามารถบริหารประเทศต่อไปได้

ในขณะที่ทางฝ่ายหนังสือพิมพ์อย่าง คมชัดลึกและผู้จัดการ กลับไม่มองว่าการลาออกของ นายณมดลเป็นการแสดงความรับผิดชอบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่เป็นการลาออกเพราะตนเองทำหน้าที่ของตนเสร็จแล้ว คือการยกปราสาทพระวิหารให้แก่กัมพูชา หากตนเองยังอยู่ในตำแหน่งต่อไปก็ยิ่งเป็นอุปสรรคในการทำงานของรัฐบาลในโครงการอื่นๆที่จะเอื้อผลประโยชน์ให้อดีตนายกฯทักษิณและพวกพ้องต่อไปในอนาคต จึงลาออกเพื่อไม่ให้เป็นอุปสรรคต่อรัฐบาลในภายหน้า

ในประเด็นนี้จึงแสดงให้เห็นว่าภายใต้เหตุการณ์เดียวกันอย่างการลาออกของนายณมดล ทั้ง 2 คู่ขัดแย้งกลับมีมุมมองในการนำเสนอไปสู่ผู้อ่านที่แตกต่างกัน ทางรัฐบาลพยายามนำเสนอว่าการที่นายณมดลลาออก ก็เพื่อผลประโยชน์ของประเทศชาติ ส่วนทางฝ่ายหนังสือพิมพ์คมชัดลึกและผู้จัดการ กลับนำเสนอตรงข้ามว่า การที่นายณมดลลาออก เพื่อผลประโยชน์ของอดีตนายกฯทักษิณและพวกพ้อง

2. การเพิ่มความน่าเชื่อถือ ความชอบธรรมให้แก่กลุ่มพันธมิตรฯ ในประเด็นนี้หนังสือพิมพ์ทุกฉบับยกเว้นหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ปรากฏการนำเสนออยู่ในช่วงตอนท้ายของชุดวาทกรรมต่อเนื่องจากภายหลังการลาออกจากตำแหน่งของนายณมดล ที่ทางหนังสือพิมพ์ไม่ได้มองว่าเป็นการแสดงความรับผิดชอบอย่างแท้จริง จึงเรียกร้องให้รัฐบาลแสดงความรับผิดชอบอย่างแท้จริง ด้วยการลาออก ภายใต้การเรียกร้องให้รัฐบาลลาออกนี้ ทางหนังสือพิมพ์คมชัดลึก นำเสนอข้อความเพื่อกระตุ้นบทบาทของทหารให้ออกมาเคียงข้างประชาชนในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ภายหลังจากการนำเสนอได้ไม่นาน ทางกองทัพได้ออกมาแสดงจุดยืนที่เรียกร้องให้รัฐบาลแสดงความรับผิดชอบด้วยการลาออก เช่นเดียวกับการเรียกร้องของหนังสือพิมพ์ต่างๆและสอดคล้องกับท่าทีของกลุ่มพันธมิตรฯ ซึ่งตรงนี้อาจเป็นการแสดงให้เห็นว่า ข้อเรียกร้องและจุดยืนของกลุ่มพันธมิตรฯเป็นสิ่งถูกต้องชอบธรรมเพราะได้รับการสนับสนุนทั้งจากสื่อมวลชนและกองทัพ

การเพิ่มความน่าเชื่อถือและความชอบธรรมอีกประการหนึ่งแก่กลุ่มพันธมิตรฯ พบในหนังสือพิมพ์มติชน ผู้จัดการและกรุงเทพธุรกิจ ที่มุ่งแสดงความชื่นชมนายเดช บุญนาครรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศคนใหม่ ว่าเป็นบุคคลที่มีความเหมาะสม มีความรู้ความสามารถ คุณธรรมจริยธรรม อันเป็นคุณสมบัติสำคัญที่จะช่วยให้ประเทศไทยผ่านพ้นวิกฤตในเรื่องของปราสาทพระวิหารไปได้ การกล่าวชื่นชมนายเดชนี้ ถือเป็นการสร้างความชอบธรรมให้กลุ่มพันธมิตรฯ เนื่องจากนายเดชก่อนได้รับตำแหน่ง เคยเข้าร่วมในการชุมนุมกับกลุ่มพันธมิตรฯ

มาก่อน ข้อเท็จจริงนี้อาจทำให้ผู้อ่านที่ได้รับทราบเกิดความเข้าใจว่าในที่สุดปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นก็ต้องให้คนที่มีความสัมพันธ์กับกลุ่มพันธมิตรมาเป็นผู้แก้ไข ปัญหาต่างๆจึงจะคลี่คลายลงไปได้

6. วาทกรรมว่าด้วยการแก้ไขรัฐธรรมนูญ

การนำเสนอวาทกรรมชุดนี้ แบ่งได้เป็น 2 ช่วง จำแนกการนำเสนอของหนังสือพิมพ์ฉบับต่างๆ ดังนี้

1. การแก้ไขรัฐธรรมนูญทั้งฉบับ หนังสือพิมพ์ที่นำเสนอในส่วนนี้ประกอบด้วยหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เดลินิวส์และมติชน โดยทุกฉบับแสดงท่าทีไม่เห็นด้วยและตำหนิความพยายามดังกล่าวของรัฐบาลอย่างมาก โดยมองว่าการแก้ไขรัฐธรรมนูญของรัฐบาลไม่ได้ทำเพื่อชาติบ้านเมืองอย่างแท้จริง แต่ทำเพื่อพวกพ้องและผลประโยชน์ของตัวเอง โดยเฉพาะการแก้ไขเพื่อปกคความผิดให้แก่อดีตนายกฯทักษิณในคดีทุจริตคอร์รัปชันต่างๆ

สำหรับการทำประชามติ ที่ทางฝ่ายรัฐบาลเสนอขึ้นมาประกอบการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ในประเด็นนี้ทางหนังสือพิมพ์ทุกฉบับแสดงท่าทีที่เห็นด้วยโดยนำเสนอว่า หากผลประชามติสนับสนุนที่จะให้แก้ไขรัฐธรรมนูญ ก็ให้ทำการแก้ไข แต่ภายใต้การทำประชามติดังกล่าว รัฐบาลต้องไม่ทำเพื่อตัดราคาญหรือทำแบบขอไปทีการทำต้องทำด้วยความรอบคอบมีหลักการ ไม่ควรถามแต่เพียงว่าจะแก้หรือไม่ แต่ควรถามให้ละเอียดถึงสภาวะที่จะแก้ไขด้วยว่าถ้าแก้จะแก้ในประเด็นไหนอย่างไร

2. การแก้ไขรัฐธรรมนูญบางมาตรา มาตราที่รัฐบาลต้องการแก้ไขในที่นี้คือ กฎหมายว่าด้วยการชุมนุมสาธารณะ ที่รัฐบาลต้องการแก้ไขเพื่อให้เจ้าหน้าที่มีอำนาจในการควบคุมจัดการการชุมนุมสาธารณะได้มากขึ้น เช่น หากจะชุมนุมต้องระบุระยะเวลา สถานที่ในการชุมนุมให้ชัดเจน , การชุมนุมสาธารณะทุกอย่างต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่ของรัฐก่อน เป็นต้น หนังสือพิมพ์ที่นำเสนอในส่วนนี้ประกอบด้วย หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ มติชนและผู้จัดการ ทั้งหมดแสดงท่าทีไม่เห็นด้วยกับการแก้ไขมาตราดังกล่าว โดยนำเสนอให้ผู้อ่านเห็นว่า ร่างกฎหมายใหม่ที่รัฐบาลเสนอมานั้น แสดงให้เห็นถึงความไม่เข้าใจการชุมนุมสาธารณะในระบอบประชาธิปไตยของรัฐบาลอย่างชัดเจน ตลอดจนเนื้อหาบางประการของร่างกฎหมายดังกล่าวก็แสดงให้เห็นถึงความไม่เป็นเผด็จการและไม่สามารถปฏิบัติได้ในความเป็นจริง เช่น การชุมนุมที่ต้องขออนุญาตก่อน ในความเป็นจริงคงไม่มีเจ้าหน้าที่คนใดอนุญาตให้จัดการชุมนุมขึ้นแน่ เป็นต้น

การนำเสนอทั้ง 2 ส่วนข้างต้น แสดงให้เห็นว่า หนังสือพิมพ์ทั้ง 4 ฉบับ มีรูปแบบแนวทางการนำเสนอเกี่ยวกับวาทกรรมชุดนี้แตกต่างกันไป หนังสือพิมพ์บางฉบับอย่างไทยรัฐและมติชน นำเสนอวาทกรรมทั้งสองส่วน ส่วนเดลินิวส์และผู้จัดการเลือกนำเสนอเพียงส่วนใดส่วนหนึ่ง แต่การนำเสนอทั้งหมดล้วนมีทิศทางนำเสนอไปในแนวทางเดียวกันคือ การแสดงท่าทีไม่เห็นด้วยกับความพยายามดังกล่าวของรัฐบาลไม่ว่าจะเป็นความพยายามในส่วนใด ในขณะที่การนำเสนอเพื่อปกป้องและสร้างความชอบธรรมให้แก่กลุ่มพันธมิตรฯจะพบในการนำเสนอในส่วนที่ 2 อันเป็นส่วนที่มีความเกี่ยวข้องกับการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯโดยตรง

ในวาทกรรมชุดนี้ การใช้ผลสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเพื่อประกอบวาทกรรม ถือเป็นจุดเด่นที่ปรากฏมากโดยเฉพาะในส่วนที่ 1 ที่ปรากฏว่าหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ที่นำเสนอในส่วนนี้ ล้วนใช้ผลสำรวจประกอบการนำเสนอทั้งสิ้น โดยผลสำรวจส่วนใหญ่ที่ออกมาล้วนสอดคล้องไปกับแนวทางการนำเสนอของหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ฉบับอยู่แล้ว คือ ประชาชนส่วนใหญ่จากผลสำรวจไม่เห็นด้วยกับการแก้ไขรัฐธรรมนูญของรัฐบาล

7. วาทกรรมว่าด้วยการสร้างความสมานฉันท์

วาทกรรมชุดนี้หนังสือพิมพ์ทั้ง 4 ฉบับ ล้วนเริ่มต้นการนำเสนอไปในแนวทางเดียวกัน ด้วยการนำเสนอให้เห็นปัญหาต่างๆ เช่น ปัญหาการเมือง ปัญหาเศรษฐกิจและแนวโน้มเหตุการณ์ความรุนแรงที่อาจเกิดขึ้นในสังคม ไม่ว่าจะเป็นแนวโน้มจากฝ่ายรัฐ เช่น การสนับสนุนการโฟนอินของอดีตนายกฯทักษิณ , การพยายามแก้ไขรัฐธรรมนูญให้สำเร็จ แนวโน้มจากฝ่ายพันธมิตรฯ เช่น การประกาศชุมนุมขั้นแตกหัก การประกาศชุมนุมแบบม้วนเดียวจบ และแนวโน้มจากฝ่ายสังคม เช่น การออกมาเรียกร้องให้ทหารทำการปฏิวัติ

ภายหลังการนำเสนอความรุนแรงทั้งหมด ทางหนังสือพิมพ์จึงเริ่มนำเสนอเพื่อสร้างความสมานฉันท์ให้เกิดขึ้น โดยทั้งหมดนำเสนอไปในแนวทางเดียวกัน ด้วยการอยากให้ทุกฝ่ายหันหน้าเข้าหาพูดคุยกันอย่างไม่มีอคติ โดยใช้หลักเหตุและผลเป็นหลักในการพูดคุยให้มาก คิดถึงชาติบ้านเมืองเป็นสำคัญ

หนังสือพิมพ์ทุกฉบับที่นำเสนอการสร้างความสมานฉันท์ ไม่ได้มุ่งตำหนิฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเป็นพิเศษ ยกเว้นหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ที่นำเสนอตำหนิแนวโน้มความรุนแรงที่อาจเกิดขึ้นจากทั้งสองฝ่ายคู่ขัดแย้ง คือรัฐบาลและพันธมิตรฯ โดยฝ่ายรัฐบาลตำหนิว่า รัฐบาลไม่เคยมุ่งมั่นตั้งใจที่จะสร้างความสมานฉันท์ให้เกิดขึ้นอย่างแท้จริง สนใจแต่การสนับสนุนกลุ่มพวกพ้องของตนให้ตอบ

ตอบโต้กลุ่มฝ่ายตรงข้าม อย่างการนิ่งเฉยต่อการโฟนินของอดีตนายกทักษิณ , การสนับสนุนพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมและการแก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อพอกความผิดให้อดีตนายกทักษิณ ส่วนฝ่ายพันธมิตรฯ ตาเห็นว่า ปฏิบัติการปิดสนามบินที่เกิดขึ้นสะท้อนให้เห็นถึงการใช้อำนาจรุนแรงของกลุ่มพันธมิตรฯ ที่ขัดกับสิทธิการชุมนุมโดยสงบปราศจากอาวุธที่กลุ่มพันธมิตรฯ เคยประกาศไว้ อีกทั้งยังส่งผลให้เศรษฐกิจของประเทศเกิดความเสียหายอย่างไม่สามารถประเมินค่าได้

การอ้างอิงผลสำรวจความคิดเห็น บุคคล กลุ่มบุคคล สถาบัน องค์กรต่างๆ ในวาทกรรมชุดนี้ปรากฏเด่นชัดมากขึ้นอีกครั้ง ไม่ว่าจะเป็นการนำเสนอผลสำรวจที่แสดงให้เห็นถึงความต้องการของประชาชน ที่ต้องการให้ทุกฝ่ายยุติความขัดแย้งให้บ้านเมืองกลับมาสงบสุขอีกครั้ง การอ้างอิงจุดยืนของกองทัพที่ไม่สนับสนุนความรุนแรง ไม่สนับสนุนการปฏิวัติ อันเป็นการแสดงให้เห็นความต้องการสร้างความสมานฉันท์ให้เกิดขึ้นในสังคมของกองทัพไปในตัว หรือแม้แต่การอ้างอิงสถาบันพระมหากษัตริย์อย่างการอ้างอิงพระดำรัสของพระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา ที่ทรงเป็นห่วงสถานการณ์บ้านเมืองที่เกิดขึ้น หรือการอ้างอิงเหตุการณ์สำคัญอย่างพระราชพิธีพระราชทานเพลิงพระศพสมเด็จพระพี่นางและวันเฉลิมพระชนมพรรษาพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ให้เป็นโอกาสอันดีที่จะเริ่มสร้างความสมานฉันท์ให้เกิดขึ้นในประเทศ

8. วาทกรรมว่าด้วยการจัดตั้งรัฐบาลชุดใหม่ของนายกรัฐมนตรี นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์

หนังสือพิมพ์ที่นำเสนอวาทกรรมชุดนี้มีทั้งสิ้น 4 ฉบับ คือ หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ เดลินิวส์ มติชนและคมชัดลึก สารสำคัญคือการมุ่งนำเสนอว่าสมควรที่จะให้โอกาสนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ จัดตั้งรัฐบาลชุดใหม่เพื่อบริหารบ้านเมืองต่อไปหรือไม่ เนื่องจากการขึ้นสู่ตำแหน่งนายกรัฐมนตรีของนายสมชาย มีจุดอ่อนสำคัญอยู่ที่ความสัมพันธ์สนมกับอดีตนายกทักษิณ ในฐานะน้องเขย ทำให้เกิดความน่าสงสัยว่านายสมชายอาจใช้อำนาจที่มีช่วยเหลืออดีตนายกทักษิณให้พ้นจากคดีต่างๆ ที่ติดค้างอยู่ ซึ่งจากการนำเสนอของหนังสือพิมพ์ทั้งหมด สามารถจำแนกแนวทางของวาทกรรมชุดนี้ออกเป็น 3 ประเด็น คือ

1. ให้โอกาสนายสมชาย หนังสือพิมพ์ที่นำเสนอในแนวทางนี้ คือ เดลินิวส์และมติชน โดยประเด็นเรื่องการเป็นน้องเขยของอดีตนายกทักษิณ หนังสือพิมพ์ทั้งสองแสดงความเห็นหวังว่าจะส่งผลต่อการทำงานของรัฐบาล พร้อมนำเสนอเพื่อเตือนสตินายสมชายว่า ให้บริหารประเทศด้วยความถูกต้องเที่ยงธรรม ยึดมั่นในกฎหมายของบ้านเมืองไม่เช่นนั้นอาจเป็นเหมือนรัฐบาลของนายสมัคร สุนทรเวช แต่อย่างไรก็ดีในตอนท้ายของชุดวาทกรรม หนังสือพิมพ์ทั้ง 2 ก็ยังนำเสนอเพื่อสื่อ

ให้ผู้อ่านเห็นว่า อย่างไรก็ตามก็ควรให้โอกาสรัฐบาลชุดนี้ได้ลองทำงานดูก่อน อย่างเพิ่งด่วนสรุปว่า รัฐบาลชุดนี้ไม่ดีเพียงเพราะตัวนายกฯเป็นน้องเขยของอดีตนายกฯทักษิณเท่านั้น

2.ไม่ให้โอกาสนายสมชาย หนังสือพิมพ์ที่นำเสนอในแนวทางนี้ คือ คมชัดลึก โดยประเด็น เรื่องของการเป็นน้องเขยของอดีตนายกฯทักษิณ เป็นประเด็นจุดอ่อนสำคัญที่ทางหนังสือพิมพ์ นำมาโจมตีนายสมชายมาก โดยกล่าวว่า หากนายสมชายเข้ามาเป็นนายกฯ ก็จะใช้อำนาจที่มี ช่วยเหลืออดีตนายกฯทักษิณให้พ้นผิดจากคดีต่างๆอย่างแน่นอน นอกจากนี้ทางหนังสือพิมพ์ ยังนำเสนอเพื่อตำหนินายสมชายในประเด็นต่างๆอีก เช่น ประเด็นที่นายสมชายถูก ปปช ตรวจสอบ ว่าร่ำรวยผิดปกติ อันเป็นการแสดงให้เห็นถึงความไม่เหมาะสมของผู้ที่จะดำรงตำแหน่ง นายกรัฐมนตรี ประเด็นเรื่องบุคลิกภาพที่ไม่น่ามอง สุภาพ อ่อนโยน ของนายสมชาย ก็ไม่ได้ หมายความว่านายสมชายต้องเป็นคนดีเสมอไป ประเด็นเรื่องไฉ่ชองคนะรัฐมนตรีชุดใหม่ที่ แสดงให้เห็นถึงการเล่นพรรคเล่นพวก ไม่ทำเพื่อบ้านเมืองอย่างแท้จริง เพราะการเลือกสรรรัฐมนตรี ก็ยังเป็นไปตามการประสานผลประโยชน์ภายในรัฐบาลอยู่ ไม่ได้เลือกสรรตามความรู้ ความสามารถอย่างแท้จริง ก่อนที่ในตอนท้ายของชุดวาทกรรม ทางหนังสือพิมพ์จะทำการสรุปให้ ผู้อ่านเห็นว่า แท้จริงแล้วนายสมชายก็ไม่ได้เข้ามาทำงานเพื่อชาติอย่างแท้จริง แต่เข้ามาเพื่อปูทาง ให้พรรคเพื่อไทยที่กำลังจะเกิดขึ้นแทนพรรคพลังประชาชนที่กำลังจะถูกยุบให้สามารถเป็นแกนนำ รัฐบาลต่อไปได้เพื่อประโยชน์ในการทุจริตคอร์รัปชันของรัฐบาลต่อไป

3.ให้โอกาสในเบื้องต้น แต่เปลี่ยนท่าทีในตอนท้าย หนังสือพิมพ์ที่นำเสนอในแนวทางนี้ คือ กรุงเทพธุรกิจ โดยในประเด็นเรื่องของการเป็นน้องเขยของอดีตนายกฯทักษิณ ทางหนังสือพิมพ์แสดง ความเป็นห่วงเช่นเดียวกับเดลินิวส์และมติชน แต่ก็พยายามนำเสนอให้ผู้อ่านเกิดความเชื่อมั่นใน รัฐบาลชุดนี้ว่า จะสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่จุดเปลี่ยนในการนำเสนอก็เกิดขึ้นเมื่อ มีการเปิดเผยรายชื่อคณะรัฐมนตรีที่แสดงให้เห็นว่าการแต่งตั้งรัฐมนตรีไม่ได้เป็นไปตามความรู้ ความสามารถอย่างแท้จริง ทำให้ทางหนังสือพิมพ์ผิดหวังอย่างมาก จึงเปลี่ยนท่าทีจากที่เคย สันนิษฐาน ให้โอกาส มาเป็นการนำเสนอเพื่อตำหนิรัฐบาลว่าไม่มีความชอบธรรมในการบริหาร ประเทศต่อไปเช่นเดียวกับหนังสือพิมพ์คมชัดลึก

9.วาทกรรมว่าด้วยการบุกยึดทำเนียบรัฐบาลและสถานีโทรทัศน์ NBT ของกลุ่มพันธมิตรฯ

วาทกรรมชุดนี้จำแนกรูปแบบการนำเสนอออกเป็น 2 แนวทาง ดังนี้

1.แนวทางตำหนิกลุ่มพันธมิตรฯและขึ้นชมนรัฐบาล หนังสือพิมพ์ที่นำเสนอในแนวทางนี้ คือ เดลินิวส์และคมชัดลึก ทั้งหมดตำหนิกลุ่มพันธมิตรฯไปในแนวทางเดียวกัน คือ ตำหนิปฏิบัติการที่

เกิดขึ้นว่า เป็นการกระทำที่สร้างความเดือดร้อนให้ประชาชน สร้างความเสียหายแก่ทรัพย์สินของทางราชการ อันเป็นการแสดงให้เห็นถึงการสนใจแต่สิทธิของตนเองโดยไม่สนใจสิทธิของผู้อื่นที่ได้รับความเดือดร้อน อีกทั้งยังขัดกับหลักการที่กลุ่มพันธมิตรฯประกาศมาโดยตลอดว่าจะไม่ใช้อาวุธและความรุนแรงในการชุมนุม พร้อมกันนี้ทางหนังสือพิมพ์ทั้ง 2 ยังแสดงให้เห็นถึงผลสำรวจความคิดเห็นของประชาชนที่ไม่เห็นด้วยกับปฏิบัติการครั้งนี้ของกลุ่มพันธมิตรฯ ที่สอดคล้องกับท่าทีของหนังสือพิมพ์ที่นำเสนอไปข้างต้น

นอกจากนี้ยังมีการนำเสนอเพิ่มเติมจากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ เพื่อตอกย้ำให้เห็นว่าปฏิบัติการครั้งนี้ของกลุ่มพันธมิตรฯ ไม่ได้ได้รับความเห็นชอบจากสถาบันตุลาการและกระบวนการตุลาการภิวัตน์ เนื่องจากศาลมีคำสั่งให้กลุ่มพันธมิตรฯถอนผู้ชุมนุมออกจากทำเนียบรัฐบาลโดยทันที แต่ทางกลุ่มพันธมิตรฯปฏิเสธ

ในส่วนของการขึ้นชมรัฐบาล หนังสือพิมพ์ทั้ง 2 แสดงความชื่นชมรัฐบาลในประเด็นที่รัฐบาลมีความอดทนอดกลั้นในการควบคุมปฏิบัติการของกลุ่มพันธมิตรฯครั้งนี้ได้เป็นอย่างดี แม้กลุ่มพันธมิตรฯจะได้เข้ายึดทำเนียบรัฐบาล รัฐบาลก็ไม่ใช้ความรุนแรงแต่ใช้วิธีการตามขั้นตอนของกฎหมาย เพื่อให้พันธมิตรฯออกไปจากทำเนียบรัฐบาลโดยสงบ ทำให้ไม่มีความรุนแรงเกิดขึ้น

ในตอนท้ายของชุดวาทกรรม มีความพยายามสร้างความสมานฉันท์ให้เกิดขึ้นในวาทกรรมชุดนี้ของหนังสือพิมพ์คมชัดลึก ที่เรียกร้องให้ทุกฝ่ายยุติความรุนแรงที่เกิดขึ้น และหันมาร่วมกันพูดคุยเพื่อคลี่คลายปัญหาต่างๆให้ผ่านพ้นไปได้โดยสงบสันติ

2. แนวทางดำเนินรัฐบาลและขึ้นชมกลุ่มพันธมิตรฯ การนำเสนอในแนวทางนี้พบในหนังสือพิมพ์ผู้จัดการ ที่มุ่งนำเสนอเพื่อปกป้องและแก้ต่างให้แก่กลุ่มพันธมิตรฯในปฏิบัติการครั้งนี้ทุกๆขั้นตอน เริ่มตั้งแต่

1. ก่อนเกิดปฏิบัติการ มีการนำเสนอโดยอ้างอิงพระราชดำรัสของในหลวงที่แสดงความเป็นห่วงว่าบ้านเมืองกำลังจะล่มจม พร้อมนำเสนอเชื่อมโยงเพื่อสื่อให้ผู้อ่านเห็นว่าต้นเหตุแห่งความล่มจมที่ในหลวงทรงเป็นห่วงทรงเป็นเหตุสำคัญมาจากรัฐบาล ดังนั้นกลุ่มพันธมิตรฯจึงต้องสนองพระราชดำรัสของในหลวง ด้วยการออกมาขับไล่รัฐบาลชุดนี้ให้เข้มข้มขึ้นเพื่อป้องกันไม่ให้บ้านเมืองล่มจม

2. ช่วงระหว่างปฏิบัติการ มีการนำเสนอเพื่อสร้างความชอบธรรมให้แก่กลุ่มพันธมิตรฯ โดยพยายามทำให้ผู้อ่านเห็นว่าปฏิบัติการครั้งนี้เป็นไปด้วยความราบรื่น มีผู้เข้าร่วมจำนวนมาก ทุกชนชั้น ทุกศาสนา

3. หลังการปฏิบัติการ มีการนำเสนอเพื่อสื่อให้ผู้อ่านเห็นว่า ปฏิบัติการที่เกิดขึ้น ไม่ใช่การใช้ความรุนแรงของกลุ่มพันธมิตรฯ แต่เป็นสิ่งที่ทางหนังสือพิมพ์เรียกว่า อารยะขัดขืน อันเป็นเรื่องธรรมดาของการชุมนุมในระบอบประชาธิปไตยที่ประเทศอื่นๆทั่วโลกก็ทำกัน พร้อมกันนี้ทางหนังสือพิมพ์ยังได้นิยามคำขึ้นมาใหม่ เพื่อใช้อธิบายปฏิบัติการครั้งนี้ของกลุ่มพันธมิตรฯ ให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น ว่าเป็นกระบวนการประชาธิปไตย ที่แสดงให้เห็นถึงปฏิบัติการครั้งนี้ว่าไม่ได้เป็นเจตจำนงส่วนตัวของแกนนำ แต่เป็นเจตจำนงของประชาชนส่วนใหญ่ ที่แกนนำได้รับความเห็นชอบแล้วจึงปฏิบัติการได้

มีความน่าสนใจประเด็นหนึ่งอยู่ตรงที่ ทางหนังสือพิมพ์ผู้จัดการ ได้อ้างอิงการสนับสนุนของศาลที่คุ้มครองให้กลุ่มพันธมิตรฯ สามารถชุมนุมต่อเนื่องในทำเนียบรัฐบาลได้จนกว่าศาลจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น ซึ่งแตกต่างจากการนำเสนอของหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ในประเด็นเดียวกันที่นำเสนอว่า ศาลมีคำสั่งให้กลุ่มพันธมิตรฯ ถอนผู้ชุมนุมออกไปจากทำเนียบ แต่กลุ่มพันธมิตรฯ ปฏิเสธ โดยในประเด็นนี้จากข้อเท็จจริงพบว่า หนังสือพิมพ์ทั้ง 2 ได้นำเสนอข้อมูลที่เป็นเท็จ แต่เลือกนำเสนอข้อมูลเพียงบางส่วนบางช่วงเวลาเท่านั้น กล่าวคือ ข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในกรณีนี้คือ หลังปฏิบัติการศาลได้มีคำสั่งให้กลุ่มพันธมิตรฯ ถอนผู้ชุมนุมออกจากทำเนียบ แต่ทางกลุ่มพันธมิตรฯ ปฏิเสธ และทำการยื่นอุทธรณ์ ซึ่งต่อมาศาลก็ได้ให้ความคุ้มครองทำให้กลุ่มพันธมิตรฯ สามารถชุมนุมต่อไปในทำเนียบได้จนกว่าศาลจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น ซึ่งทางหนังสือพิมพ์ ก็ได้นำเสนอข้อเท็จจริงชุดนี้ทั้งหมดโดยไม่มีการปิดบังแต่ประการใด แต่ทางเดลินิวส์กลับเลือกนำเสนอเพียงบางส่วน ที่แสดงให้เห็นถึงความไม่ชอบธรรมของกลุ่มพันธมิตรฯ อย่างการไม่ยอมออกจากทำเนียบตามคำสั่งศาล

10. วาทกรรมว่าด้วยการยึดทำเนียบรัฐบาลและการปิดล้อมสนามบินสุวรรณภูมิและสนามบินดอนเมืองของกลุ่มพันธมิตรฯ

หนังสือพิมพ์ที่เกี่ยวข้องกับวาทกรรมชุดนี้มีทั้งสิ้น 3 ฉบับ 2 ใน 3 ฉบับ คือหนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจและมติชน มีรูปแบบการนำเสนอไม่ต่างกัน คือ มุ่งตำหนิปฏิบัติการครั้งนี้ของกลุ่มพันธมิตรฯ ว่าเป็นปฏิบัติการที่ไม่เหมาะสมเนื่องจากทำให้ทรัพย์สินของทางราชการเสียหาย ประชาชนได้รับความเดือดร้อนจากการจราจรที่ถูกลิดรอนมาเป็นเวลานาน ประเทศต้องสูญเสียรายได้

ทางเศรษฐกิจนับแสนล้านบาท รวมไปถึงภาพลักษณ์และความเชื่อมั่นของประเทศที่ลดลงจากปฏิบัติการที่เข้าข่ายก่อการร้ายของกลุ่มพันธมิตรฯ

ความแตกต่างในการนำเสนอของหนังสือพิมพ์ทั้ง 2 ฉบับ ข้างต้นอยู่ตรงที่ทางหนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ นอกจากมีการดำเนินปฏิบัติการครั้งนี้ของกลุ่มพันธมิตรฯแล้ว ยังมีการนำเสนอเพื่อตำหนิรัฐบาลควบคู่ไปด้วย ในฐานะเป็นต้นเหตุให้ความรุนแรงทั้งหมดเกิดขึ้น มีหน้าซ้ำเมื่อความรุนแรงต่างๆเกิดขึ้น แทนที่รัฐบาลจะเร่งจัดการยุติความรุนแรง รัฐบาลกลับนิ่งเฉยปล่อยให้ความรุนแรงขยายตัวเพิ่มมากขึ้นดังที่เป็นอยู่ อีกทั้งในตอนท้ายของชุดวาทกรรมหนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ ยังได้นำเสนอเพื่อสร้างความสมานฉันท์ให้เกิดขึ้นในสังคมควบคู่ไปด้วย ซึ่งแตกต่างจากหนังสือพิมพ์มติชนที่เนื้อหาทั้งหมดมุ่งตำหนิปฏิบัติการครั้งนี้ของกลุ่มพันธมิตรฯเพียงอย่างเดียว

ในขณะที่หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ เป็นหนังสือพิมพ์เพียงฉบับเดียว ที่นำเสนอแตกต่างจากหนังสือพิมพ์ทั้งสองฉบับข้างต้น ด้วยการนำเสนอเพื่อปกป้อง แก่ต่างให้กลุ่มพันธมิตรฯในปฏิบัติการที่เกิดขึ้น โดยมีรูปแบบการนำเสนอที่คล้ายคลึงกับการนำเสนอในชุดวาทกรรมว่าด้วยการบุกยึดทำเนียบรัฐบาลและสถานีโทรทัศน์ NBT ของกลุ่มพันธมิตรฯ คือ จำแนกเป็น 3 ช่วง คือ

1. ก่อนปฏิบัติการ มีการนำเสนอให้ผู้อ่านเห็นว่ารัฐบาลเป็นต้นเหตุสำคัญที่ทำให้กลุ่มพันธมิตรฯต้องดำเนินปฏิบัติการครั้งนี้ เนื่องจากตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาของการชุมนุม รัฐบาลใช้ความรุนแรงในการลอบทำร้ายกลุ่มพันธมิตรฯมาโดยตลอด ทำให้กลุ่มพันธมิตรฯไม่อาจยอมให้รัฐบาลทำร้ายประเทศชาติและผู้บริสุทธิ์ได้อีกต่อไป นอกเหนือจากการตำหนิข้างต้นทางหนังสือพิมพ์ผู้จัดการยังได้อ้างอิงสถาบันพระมหากษัตริย์มาสร้างความชอบธรรมในปฏิบัติการครั้งนี้ให้มากขึ้น ด้วยการกล่าวว่าปฏิบัติการครั้งนี้นอกจากทำเพื่อขับไล่รัฐบาลแล้วยังทำไปเพื่อปกป้องสถาบันพระมหากษัตริย์ให้คงอยู่ต่อไปด้วย

2. ระหว่างปฏิบัติการ ในช่วงนี้ทางหนังสือพิมพ์ผู้จัดการ พยายามนำเสนอให้ผู้อ่านเห็นว่าปฏิบัติการครั้งนี้มีผู้เข้าร่วมจำนวนมาก เช่นเดียวกับปฏิบัติการทุกครั้งของกลุ่มพันธมิตรฯ

3. หลังปฏิบัติการ มีการพยายามนำเสนอให้เห็นว่า ปฏิบัติการที่เกิดขึ้นไม่ใช่เพียงการยึดสนามบินของมวลชน แต่เป็นอะไรที่มีคุณค่ามีความสำคัญมากกว่านั้น เพราะเป็นสิ่งที่เรียกว่า

อารยะชัดขึ้น อันเป็นแนวทางที่สงบ สันติ ปราศจากอาวุธ ที่ประชาชนในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยหากไม่พอใจการทำงานของรัฐบาลก็สามารถกระทำได้

ปฏิเสธไม่ได้ว่า เมื่อเกิดการชุมนุม การเคลื่อนไหวหรือปฏิบัติการอะไรบางอย่างของมวลชน ดังเช่นกลุ่มพันธมิตรฯ ความเสียหายที่ตามมาย่อมเกิดขึ้นไม่มากก็น้อย ปฏิบัติการครั้งนี้ก็เช่นกัน ความเสียหายที่เกิดขึ้นไม่ว่าจะเป็นความเสียหายทางเศรษฐกิจ ความเสียหายของทรัพย์สินหรือความเสียหายเรื่องภาพลักษณ์ ความเชื่อมั่นต่างๆ กลายเป็นจุดอ่อนของกลุ่มพันธมิตรฯ จนถูกฝ่ายรัฐบาลนำไปใช้โจมตีได้ ดังเช่นที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ทั้ง 2 ฉบับข้างต้น จุดอ่อนในเรื่องต่างๆ ทางหนังสือพิมพ์ผู้จัดการจึงนำเสนอเพื่อแก้ต่าง เพิ่มความชอบธรรมให้แก่กลุ่มพันธมิตรฯ ดังที่นำเสนอไป 3 ช่วงข้างต้น ส่วนในประเด็นอื่นๆ ที่เป็นจุดอ่อนของกลุ่มพันธมิตรฯ เช่น เรื่องความเสียหายของทรัพย์สินที่เกิดขึ้นในทำเนียบรัฐบาล มีการนำเสนอเพื่อแก้ต่างว่า ในช่วงที่กลุ่มพันธมิตรฯ ยึดทำเนียบ กลุ่มพันธมิตรฯ ได้ให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ในการตรวจสอบทรัพย์สินในทำเนียบอย่างต่อเนื่อง และหากกลุ่มพันธมิตรฯ ต้องการให้ทรัพย์สินของทางทำเนียบรัฐบาลเสียหายจริง กลุ่มพันธมิตรฯ คงไปยึดตึกอื่นในทำเนียบที่มีทรัพย์สินอยู่มากไปแล้ว ดังนั้นความเสียหายที่เกิดขึ้นจึงไม่ใช่ฝีมือของกลุ่มพันธมิตรฯ แต่เป็นฝีมือของกลุ่มมิถิฉะพามากกว่า ส่วนในเรื่องความเสียหายของสนามบินสุวรรณภูมิ ทางหนังสือพิมพ์ผู้จัดการนำเสนอว่า ความเสียหายที่เกิดขึ้นบางส่วนเป็นฝีมือของฝ่ายที่เกลียดชังกลุ่มพันธมิตรฯ และหากสนามบินเสียหายมากจริง ดังที่กล่าวหากก็ไม่น่าที่จะเปิดให้บริการได้เร็วขนาดนี้ และถึงแม้จะมีความเสียหายขึ้นจริง ความเสียหายดังกล่าวก็เทียบไม่ได้กับผู้ชุมนุมที่บาดเจ็บและเสียชีวิตจากฝีมือของรัฐบาลที่ใช้ความรุนแรงกับกลุ่มผู้ชุมนุม

11. วาทกรรมว่าด้วยการทำงานของรัฐบาล

หนังสือพิมพ์ที่ให้ความสนใจกับวาทกรรมชุดนี้มี 2 ฉบับ คือ ประชาชาติธุรกิจและคมชัดลึก โดยหนังสือพิมพ์ทั้งสอง ล้วนมุ่งตำหนิรัฐบาลในเรื่องของการทำงานไปในทิศทางเดียวกันว่า ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา รัฐบาลไม่ได้ให้ความสนใจในการบริหารประเทศเท่าที่ควร โดยเฉพาะในเรื่องของปัญหาเศรษฐกิจที่ประเทศต้องประสบปัญหาต่างๆ มากมาย ไม่ว่าจะเป็น ราคาน้ำมันที่แพง อัตราเงินเฟ้อที่สูงแต่ดอกเบี้ยต่ำ สินค้าอุปโภคบริโภคมีราคาสูง เป็นต้น ตรงกันข้ามรัฐบาลกลับมุ่งสนใจแต่ปัญหาที่ไม่เกี่ยวข้องกับการบริหารบ้านเมืองอย่างการแก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อตนเองและพวกพ้อง

การนำเสนอของหนังสือพิมพ์ทั้งสอง แสดงให้เห็นจุดที่น่าสนใจประการหนึ่ง คือ การมุ่งเน้นประเด็นในเรื่องเศรษฐกิจของประเทศไม่จำเป็นต้องเป็นหนังสือพิมพ์ทางเศรษฐกิจเสมอไป หนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพอย่างคมชัดลึก ตลอดจนหนังสือพิมพ์อื่นๆ ก็สามารถให้ความสำคัญกับประเด็นเศรษฐกิจได้ขึ้นอยู่กับหัวข้อที่หนังสือพิมพ์ฉบับนั้นๆ นำเสนอ นอกจากนี้ยังสะท้อนให้เห็นว่า ตัวชี้วัดความสำเร็จในการทำงานของรัฐบาลในยุคปัจจุบัน สื่อมวลชนให้ความสนใจไปที่ความสำเร็จทางเศรษฐกิจก่อนด้านอื่นๆ

12. วาทกรรมว่าด้วยการใช้ความรุนแรงของรัฐบาลต่อการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ

วาทกรรมชุดนี้หนังสือพิมพ์ทั้ง 2 ฉบับ คือ เดลินิวส์และกรุงเทพธุรกิจ มีทิศทาง การนำเสนอไปในแนวทางเดียวกัน คือ มุ่งตำหนิรัฐบาลที่ไม่พยายามยุติความขัดแย้งกับกลุ่มพันธมิตรฯ ตรงข้ามรัฐบาลกลับมุ่งแต่จะใช้ความรุนแรงในการตอบโต้กลุ่มพันธมิตรฯ ไม่ว่าจะเป็นการชูปู่ใช้กำลังสลายการชุมนุม , การชูปู่ตัดสัญญาณ ASTV เป็นต้น

ความแตกต่างในการนำเสนอของหนังสือพิมพ์ทั้งสอง อยู่ตรงที่ หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ เมื่อตำหนิถึงความไม่เหมาะสมเรื่องการใช้ความรุนแรงกับกลุ่มพันธมิตรฯแล้ว ก็จะมีการให้ข้อเสนอแนะเพื่อให้รัฐบาลนำไปปฏิบัติ เช่น การเสนอแนะว่ารัฐบาลสามารถใช้สื่อของรัฐชี้แจงตอบโต้ข้อกล่าวหาของกลุ่มพันธมิตรฯได้ แต่ต้องกระทำอย่างมีเหตุผล ไม่สร้างความขัดแย้งให้เพิ่มขึ้น หรือการเสนอแนะว่าสิ่งสำคัญที่รัฐบาลควรเร่งดำเนินการในขณะนี้ เพื่อเพิ่มความเชื่อมั่นให้แก่ตัวของรัฐบาลเอง คือการเร่งแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ ไม่ใช่เพิ่มความขัดแย้งอย่างที่เป็นอย่างอยู่ เป็นต้น ในขณะที่หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ เมื่อตำหนิรัฐบาลแล้ว จะนำเสนอเพื่อปกป้อง แก่ต่างให้กลุ่มพันธมิตรฯเพิ่มเติมไปในประเด็นที่กลุ่มพันธมิตรฯเป็นผู้ถูกกระทำจากรัฐบาล เช่น การที่รัฐบาลชูปู่สลายการชุมนุมและการตัดสัญญาณ ASTV ทางหนังสือพิมพ์ผู้จัดการนำเสนอว่า รัฐบาลไม่สามารถกระทำได้นี้เนื่องจากการชุมนุมและการแพร่สัญญาณ ASTV ที่เกิดขึ้น เป็นสิทธิโดยชอบธรรมที่กลุ่มพันธมิตรฯได้รับความคุ้มครองจากรัฐธรรมนูญ การนำเสนอเพื่อปกป้อง แก่ต่างให้แก่กลุ่มพันธมิตรฯเช่นนี้ ในอีกแง่หนึ่งจึงเหมือนเป็นการสร้างความชอบธรรมให้แก่กลุ่มพันธมิตรฯไปในตัวว่า การชุมนุมของพวกเขาได้รับการคุ้มครองจากรัฐธรรมนูญอันเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ

ในวาทกรรมชุดนี้ ยังพบการอ้างอิงผลสำรวจความคิดเห็นของประชาชนและสถาบันกองทัพอยู่ โดยการอ้างอิงทั้งหมดเป็นไปเพื่อสนับสนุนข้อคิดเห็นของทางบรรณาธิการที่ไม่เห็นด้วยกับการใช้ความรุนแรงของรัฐบาลกับกลุ่มพันธมิตรฯ โดยผลสำรวจที่ได้สรุปว่า ประชาชนส่วน

ใหญ่ไม่เห็นด้วยกับรัฐบาลที่จะใช้ความรุนแรงกับกลุ่มพันธมิตรฯ ส่วนกองทัพก็ออกมาแสดงจุดยืนไม่เห็นด้วยกับการใช้ความรุนแรงของรัฐบาล ถึงขั้นที่ทางกองทัพจะส่งกำลังเข้าช่วยเจ้าหน้าที่ตำรวจในการปฏิบัติหน้าที่เพื่อป้องกันความรุนแรงที่อาจเกิดขึ้น

13. วาทกรรมว่าด้วยการจัดตั้งรัฐบาลของพรรคประชาธิปัตย์

หนังสือพิมพ์ 2 ฉบับที่ให้ความสนใจในวาทกรรมชุดนี้ คือ หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจและคมชัดลึก เริ่มต้นชุดวาทกรรมเหมือนกันด้วยการนำเสนอเหตุการณ์การสิ้นสุดลงของรัฐบาลชุดเก่าของนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ จากกรณีที่ศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งให้ยุบพรรคพลังประชาชน เหตุการณ์นี้ทำให้เกิดสิ่งที่เรียกว่าสัญญาณทางการเมืองขึ้นมา ส่งผลให้บรรดาพรรคการเมืองต่างๆ ต้องเจรจาประสานต่อรองผลประโยชน์ระหว่างกัน เพื่อจัดตั้งรัฐบาลชุดใหม่ขึ้นโดยเร็วที่สุด

เหตุการณ์ดังกล่าว หนังสือพิมพ์ทั้ง 2 เลื่อนนำเสนอเพื่อสนับสนุนพรรคประชาธิปัตย์ ให้เป็นแกนนำในการจัดตั้งรัฐบาลเหมือนกัน แต่ต่างกันในรูปแบบของการนำเสนอ กล่าวคือ ทางหนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ นำเสนอสนับสนุนพรรคประชาธิปัตย์ โดยคาดหวังว่าพรรคประชาธิปัตย์ จะเป็นรัฐบาลที่ดี สามารถบริหารประเทศให้ผ่านพ้นวิกฤตที่กำลังเกิดขึ้นไปได้ ไม่เหมือนรัฐบาลที่ผ่านมา ในขณะที่ทางหนังสือพิมพ์คมชัดลึก จะค่อนข้างจริงจังกับการสนับสนุนพรรคประชาธิปัตย์ เป็นรัฐบาลมากกว่า ซึ่งเห็นได้จากการอ้างอิง ผลสำรวจความคิดเห็นของประชาชน ควบคู่ไปกับความคิดเห็นของหน่วยงานต่างๆ ที่สอดคล้องกับการนำเสนอของทางบทบรรณาธิการ คือการเห็นด้วยและสนับสนุนให้พรรคประชาธิปัตย์เป็นรัฐบาล

ความแตกต่างอีกประการหนึ่งที่ได้เห็นได้ระหว่างหนังสือพิมพ์ทั้งสองฉบับ คือ เรื่องของการตำหนิรัฐบาลชุดเก่า ที่พบว่าทางหนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจไม่ได้ให้ความสนใจในเรื่องนี้ แม้ในช่วงที่มีความพยายามในการจัดตั้งรัฐบาลชุดใหม่ขึ้น จะมีกระแสว่ากลุ่มชั่วคราวรัฐบาลชุดเดิมจะกลับมาเป็นรัฐบาลอีกครั้ง ต่างจากหนังสือพิมพ์คมชัดลึก ที่ทันทีที่เกิดกระแสดังกล่าว ก็นำเสนอเพื่อตำหนิกลุ่มชั่วคราวรัฐบาลชุดเดิม เพื่อสื่อให้ผู้อ่านเห็นว่า หากชั่วคราวรัฐบาลชุดเดิมได้เป็นรัฐบาลอีกครั้ง บ้านเมืองก็จะไม่ยุ่งไม่มีความสงบดังเช่นที่ผ่านมา มีหน้าซ้ำปัญหาต่างๆ ยังอาจทวีความรุนแรงเพิ่มขึ้น

14. วาทกรรมว่าด้วยเรื่องการเมืองใหม่

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและผู้จัดการ เป็นหนังสือพิมพ์ที่สนใจวาทกรรมชุดนี้ หนังสือพิมพ์ทั้งสองเลือกสนับสนุนวาทกรรมชุดดังกล่าว โดยเริ่มต้นวาทกรรมด้วยการนำเสนอโจมตีให้เห็น

ข้อบกพร่องของการเมืองแบบเก่า ซึ่งอีกแง่หนึ่งก็เปรียบเหมือนกับการตำหนิรัฐบาลชุดเก่าไปด้วย ในฐานะกลไกหนึ่งในระบบการเมืองแบบเก่าที่ทำให้บ้านเมืองวุ่นวายอย่างที่เป็นอยู่

จุดต่างในการนำเสนอโจมตีการเมืองแบบเก่าของหนังสือพิมพ์ทั้งสองอยู่ตรงที่ ทางไทยรัฐเลือกโจมตีการเมืองเก่า โดยอ้างอิงความคิดเห็นของบุคคล องค์กรต่างๆ ที่สอดคล้องกับการนำเสนอของไทยรัฐที่ไม่เห็นด้วยกับการเมืองเก่า ส่วนผู้จัดการเลือกโจมตีการเมืองเก่าโดยพยายามเชื่อมโยงการเมืองเก่าเข้ากับสถาบันพระมหากษัตริย์ ว่าการเมืองเก่ามีจุดประสงค์ที่ต้องการทำลายสถาบันพระมหากษัตริย์ให้ล้มลง ก่อนนำเสนอให้ผู้อ่านเห็นว่า มีเพียงการเมืองใหม่เท่านั้นที่จะปกป้องสถาบันพระมหากษัตริย์ให้ดำรงอยู่คู่สังคมไทยต่อไปได้ เนื่องจากการเมืองใหม่มีการประยุกต์นำเอาหลักการเศรษฐกิจพอเพียงของในหลวงเข้ามาใช้ด้วย อันเป็นการแสดงให้เห็นว่าการเมืองใหม่เป็นแนวคิดการเมืองที่มีการสอดผสานเข้ากับสถาบันพระมหากษัตริย์ได้เป็นอย่างดี

อย่างไรก็ดี แนวคิดเรื่องการเมืองใหม่ก็ยังมีจุดอ่อนสำคัญในเรื่องสัดส่วนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในสภา ว่าควรเป็นสัดส่วนเท่าใด โดยที่ผ่านได้มีกระแสของการเสนอสูตร 70 : 30 ขึ้นในแนวคิดการเมืองใหม่ จนถูกฝ่ายรัฐบาลนำมาเป็นประเด็นตอบโต้แนวคิดนี้อย่างรุนแรง โดยกล่าวหาว่าเป็นแนวคิดที่ใหม่เกินไปสำหรับสังคมไทยบ้าง เป็นแนวคิดที่แสดงถึงการไม่เป็นประชาธิปไตยอย่างแท้จริงบ้าง การกล่าวหาทั้งหมดนี้ของรัฐบาล ทางหนังสือพิมพ์ทั้งสองฉบับนำเสนอเพื่อแตกต่างกันไปในแนวทางเดียวกันว่า แนวคิดดังกล่าวไม่ใช่แนวคิดที่ใหม่เกินไปเพราะสังคมไทยเคยมีแนวคิดนี้มาแล้วตั้งแต่สมัย 2475 ส่วนเรื่องสูตร 70 : 30 นั้นก็เป็นเพียงตัวอย่างที่ยกขึ้นมาประกอบการอธิบายให้เห็นภาพ ไม่ใช่สูตรตายตัวแต่อย่างใด

ทางผู้จัดการค่อนข้างให้ความสำคัญกับการปกป้องแนวคิดการเมืองใหม่มากกว่าไทยรัฐ เห็นได้จากภายหลังการตอบโต้ข้างต้น ทางผู้จัดการยังนำเสนอเพิ่มเติมเพื่อสื่อให้ผู้อ่านเห็นว่าสูตร 70 : 30 เป็นเพียงตัวอย่างจริงๆ ด้วยการเสนอเหตุการณ์ที่กลุ่มพันธมิตรฯ จัดการประชุมรับฟังความคิดเห็นจากทุกภาคส่วนในเรื่องของการเมืองใหม่ ควบคู่ไปกับการนำเสนอให้เห็นปฏิกิริยาของผู้คนในสังคมที่เห็นด้วยกับแนวคิดดังกล่าว เพื่อเป็นการตอกย้ำให้ผู้อ่านเห็นว่า กลุ่มพันธมิตรฯ ในฐานะผู้เสนอแนวคิดข้างต้นไม่ได้ยึดแต่เพียงความคิดเห็นของตนเองเพียงฝ่ายเดียว แต่มีการรับฟังความคิดเห็นจากประชาชนด้วย ซึ่งประชาชนส่วนใหญ่ก็สนับสนุนในแนวคิดดังกล่าวของกลุ่มพันธมิตรฯ

15. วาทกรรมว่าด้วยการชุมนุมใหญ่ของกลุ่มแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช) และการโฟนอินของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการเป็นเพียงหนังสือพิมพ์ฉบับเดียวที่ให้ความสนใจกับวาทกรรมชุดนี้ การนำเสนอต่างๆในวาทกรรมชุดนี้มีจุดประสงค์หลักเพื่อตอบโต้ ลดความน่าเชื่อถือฝ่ายตรงข้าม กลุ่มพันธมิตรฯอย่าง อดีตนายกษทักษิณและกลุ่มแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช) ไม่ว่าจะเป็นการตอบโต้ว่า การขอพระราชทานอภัยโทษของอดีตนายกทักษิณไม่สามารถทำได้ การดูหมิ่นศาลของอดีตนายกทักษิณ การจ้างกลุ่ม นปช มาร่วมชุมนุม เป็นต้น ซึ่งอีกมุมหนึ่งการนำเสนอตอบโต้ดังกล่าว ก็ยังได้ประโยชน์เพิ่มเติมด้วยอีกทางหนึ่ง คือการตำหนิรัฐบาลที่นิ่งเฉยต่อเหตุการณ์และการกระทำของอดีตนายกทักษิณและกลุ่ม นปช โดยทั้งหมดก็ยิ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่าแท้จริงแล้ว ทั้งกลุ่ม นปช อดีตนายกษทักษิณและรัฐบาลก็ล้วนเป็นกลุ่มเดียวกัน ที่เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ประเทศชาติวุ่นวายถึงทุกวันนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยเรื่อง วาทกรรมการเมืองไทยผ่านภาษาในบทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ ระหว่างการประชุม 193 วัน ของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะตามลำดับ ได้ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาวาทกรรมช่วงการประชุมใหญ่ 193 วัน ของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยผ่านบทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ พบว่าชุดวาทกรรมที่เกิดขึ้นจากหนังสือพิมพ์ทั้ง 7 ฉบับ ที่ทำการศึกษา มีทั้งสิ้น 15 ชุดวาทกรรม โดยชุดวาทกรรมว่าด้วยการสลายการประชุมหน้ารัฐสภา วันที่ 7 ตุลาคม เป็นชุดวาทกรรมที่มีหนังสือพิมพ์ให้ความสนใจในการนำเสนอมากที่สุด คือ 7 ฉบับ ส่วนชุดวาทกรรมว่าด้วยการชุมนุมใหญ่ของแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช) และกาสิโนของ พ.ต.ท.ทักษิณ เป็นชุดวาทกรรมที่มีหนังสือพิมพ์ให้ความสนใจน้อยที่สุด คือ 1 ฉบับ จากหนังสือพิมพ์ผู้จัดการ

เป้าหมายในการนำเสนอชุดวาทกรรมทั้ง 15 ชุด ของหนังสือพิมพ์ทั้ง 7 ฉบับ มีเป้าหมายเดียวกันคือ การโน้มน้าว จูงใจ ให้ผู้อ่านคล้อยตาม เห็นด้วยไปกับสิ่งที่ทางหนังสือพิมพ์นำเสนอ โดยแบ่งได้ 3 รูปแบบใหญ่ คือ สนับสนุนรัฐบาล-ต่อต้านพันธมิตรฯ สนับสนุนพันธมิตรฯ-ต่อต้านรัฐบาล และไม่สนับสนุนทั้งพันธมิตรฯและรัฐบาล โดยรูปแบบทั้งหมดมักแฝงไปด้วยชุดวาทกรรมย่อยที่ปรากฏอยู่อีกชั้นหนึ่ง คือ วาทกรรมว่าด้วยการสร้างความสมานฉันท์ ซึ่งมักปรากฏอยู่ในตอนท้ายของชุดวาทกรรมแต่ละชุด แต่ก็พบว่าในบางครั้ง วาทกรรมว่าด้วยการสร้างความสมานฉันท์ดังกล่าว ก็อาจถูกทางหนังสือพิมพ์ผลักดันให้กลายเป็นชุดวาทกรรมหลักในแต่ละช่วงเวลาได้ ไม่จำเป็นต้องอยู่ตอนท้ายของชุดวาทกรรมอื่นๆเสมอไป

จากการศึกษาหมดแสดงให้เห็นว่าจุดยืนในการนำเสนอชุดวาทกรรมของหนังสือพิมพ์แต่ละสำนักพิมพ์ มีความไม่แน่นอนขึ้นอยู่กับช่วงเวลาและบริบทบ้านเมืองในขณะนั้นว่าเป็นอย่างไร ซึ่งก็หมายความว่าเราไม่สามารถสรุปเจาะจงลงไปได้ว่าหนังสือพิมพ์ฉบับนี้ เขียวหรือต่อต้านรัฐบาล สนับสนุนหรือไม่สนับสนุนกลุ่มพันธมิตรฯ ทั้งหมดจะขึ้นอยู่กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในแต่ละ

ช่วงเวลา ที่หนังสือพิมพ์แต่ละฉบับจะตัดสินใจเลือกว่าจะมีจุดยืนอย่างไรในชุดวาทกรรมที่ตนกำลังนำเสนอ แต่ในเรื่องของจุดยืนนี้ก็ได้ไม่ได้หมายความว่า หากหนังสือพิมพ์นำเสนอไปแล้วจะไม่สามรถเปลี่ยนแปลงได้ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วงเวลา จะเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้จุดยืนของหนังสือพิมพ์เปลี่ยนไป เช่น ตอนต้นสนับสนุนรัฐบาล ต่อมาเหตุการณ์เปลี่ยนไป ก็อาจไม่สนับสนุนรัฐบาลต่อไปก็ได้

สิ่งที่สามารถสรุปได้ประการหนึ่งในขณะนี้ จึงเป็นเพียงการประเมินแนวโน้มว่าหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับมีแนวโน้มไปในการสนับสนุนหรือต่อต้านฝ่ายใดเป็นพิเศษ ซึ่งสรุปได้ว่าหนังสือพิมพ์ทุกฉบับค่อนข้างโน้มเอียงไปในการดำเนินการทำงานของรัฐบาลในประเด็นต่างๆ มากกว่าที่จะนำเสนอเพื่อดำเนินการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าบรรดาชุดวาทกรรมที่สร้างขึ้นจะไม่มีชุดวาทกรรมที่ดำเนินการกลุ่มพันธมิตรฯเลย วาทกรรมที่ดำเนินการกลุ่มพันธมิตรฯก็มีอยู่หลายวาทกรรม เช่น วาทกรรมที่ดำเนินการบุกยึดทำเนียบรัฐบาล สถานีโทรทัศน์ NBT และสนามบินของกลุ่มพันธมิตรฯ เป็นต้น

ในเรื่องของจุดยืนหรือท่าทีของหนังสือพิมพ์ทั้งหมดที่กล่าวไปนี้ ต้องยกเว้นหนังสือพิมพ์ผู้จัดการไว้หนึ่งฉบับ เนื่องจากผลการศึกษาพบว่า หนังสือพิมพ์ผู้จัดการเป็นหนังสือพิมพ์เพียงฉบับเดียว ที่มีจุดยืนในการนำเสนอที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลย คือ นำเสนอเพื่อตำหนิรัฐบาลและปกป้องแก้ต่าง เพิ่มความชอบธรรมให้แก่กลุ่มพันธมิตรฯ ซึ่งในเรื่องนี้ก็สามารถเข้าใจได้ไม่ยาก เนื่องจากหนังสือพิมพ์ผู้จัดการมีเจ้าของคือ นายสนธิ ลิ้มทองกุล 1 ในแกนนำกลุ่มพันธมิตรฯ การที่นายสนธิจะใช้สื่อที่ตัวเองเป็นเจ้าของในการสนับสนุนการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯจึงเป็นเรื่องปกติ

หนังสือพิมพ์ธุรกิจอย่างประชาชาติธุรกิจและกรุงเทพธุรกิจ แม้จะมีจุดยืนในการนำเสนอที่ปรับเปลี่ยนไปในบางช่วงเช่นเดียวกับหนังสือพิมพ์อื่นๆ แต่ก็มีประเด็นที่น่าสนใจอยู่ตรงที่หนังสือพิมพ์ทั้งสอง ยังคงรักษารมรชาติของตัวเองในการนำเสนอได้เป็นอย่างดี นั่นคือการนำเสนอเรื่องราวทางด้านเศรษฐกิจเป็นหลัก โดยส่วนใหญ่ที่พบจะเป็นการนำเสนอผลกระทบทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นจากความขัดแย้งระหว่างฝ่ายรัฐบาลกับกลุ่มพันธมิตรฯ อันนำมาสู่การนำเสนอเพื่อตำหนิหรือปกป้องฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งในเวลาต่อมา ในฐานะต้นเหตุของความเสียหายทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้น แต่ถึงกระนั้นก็ได้ไม่ได้หมายความว่าหนังสือพิมพ์อื่นๆจะไม่มีการนำเสนอเรื่องราวผลกระทบหรือตัวเลขทางเศรษฐกิจในชุดวาทกรรม หนังสือพิมพ์อื่นๆก็มีการนำเสนอเรื่องราวของเศรษฐกิจด้วย เพียงอาจมีสัดส่วนที่ไม่เท่าหนังสือพิมพ์ทั้งสองข้างต้น

ในการสร้างวาทกรรมของหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับ พบว่าการนำเสนอเฉพาะแต่ความคิดเห็นของทางบรรณาธิการเพียงอย่างเดียว อาจไม่มีพลังเพียงพอในการให้ผู้อ่านคล้อยตามและเชื่อในวาทกรรมชุดนั้นๆ ได้ ด้วยเหตุนี้การอ้างอิงสิ่งอื่นหรือบุคคลที่ 3 จึงเป็นสิ่งที่หนังสือพิมพ์ทุกฉบับ นำมาใช้ประกอบการนำเสนอชุดวาทกรรมของตน ที่ประกอบไปด้วย ผลสำรวจความคิดเห็นของประชาชน ความคิดเห็นของบุคคล องค์กรและสถาบันต่างๆ

สถาบันกองทัพและสถาบันพระมหากษัตริย์ เป็น 2 สถาบันที่โดดเด่นมาก เพราะหนังสือพิมพ์ต่างๆ มักนำมาใช้ในการอ้างอิงชุดวาทกรรมของตนเองอยู่เสมอ และเป็นที่น่าสังเกตว่าการอ้างอิงสถาบันกองทัพ มักถูกนำมาใช้ในวาทกรรมที่สนับสนุนหรือเพิ่มความชอบธรรมให้แก่กลุ่มพันธมิตรฯ เสมอ โดยผู้วิจัยไม่พบการอ้างอิงสถาบันกองทัพ ในชุดวาทกรรมที่สนับสนุนหรือเพิ่มความชอบธรรมให้แก่รัฐบาลเลย ที่เป็นเช่นนี้ผู้วิจัยมองว่า เนื่องจากความขัดแย้งที่เกิดขึ้นเป็นความขัดแย้งระหว่างอำนาจรัฐกับประชาชน ซึ่งมีความเหลื่อมล้ำทางอำนาจระหว่างกันสูง การพยายามนำเอากองทัพที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้ปกป้องรักษาประเทศ มีความพร้อมทั้งอาวุธและกำลังคนเข้ามาเป็นฝ่ายเดียวกับประชาชนอย่างกลุ่มพันธมิตรฯ ก็เพื่อลดความเหลื่อมล้ำทางอำนาจนี้ให้น้อยลง ซึ่งก็หมายถึงการเพิ่มพลังในการเรียกร้องของกลุ่มพันธมิตรฯ ให้เพิ่มสูงขึ้น ขณะเดียวกันก็เป็นการแสดงให้เห็นถึงอำนาจและพลังที่ลดลงของฝ่ายรัฐบาล เนื่องจากกองทัพที่ตามปกติต้องอยู่ฝ่ายรัฐบาล กลับย้ายข้างมาอยู่เคียงข้างประชาชน

ในขณะที่สถาบันพระมหากษัตริย์เป็นอีก 1 สถาบันที่ถูกนำมาใช้ในการอ้างอิงเช่นกัน แต่ก็เป็นที่น่าสังเกตว่าการอ้างอิงสถาบันพระมหากษัตริย์ หนังสือพิมพ์ทุกฉบับจะอ้างเพื่อประกอบชุดวาทกรรมในการสร้างความสมานฉันท์แต่เพียงอย่างเดียว ยกเว้นหนังสือพิมพ์ผู้จัดการที่อ้างอิงสถาบันพระมหากษัตริย์เพื่อสร้างความชอบธรรมและความน่าเชื่อถือให้แก่ฝ่ายตน ซึ่งสาเหตุที่น่าจะเป็นเช่นเดียวกับการพยายามอ้างสถาบันกองทัพเพื่อเพิ่มอำนาจในการชุมนุมต่อรองกับฝ่ายรัฐบาลให้มากขึ้น

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาทั้งหมดของผู้วิจัย จนได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกมาว่า ชุดวาทกรรมที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ทั้ง 7 ฉบับ ที่ใช้ในการศึกษามีทั้งสิ้น 15 ชุดวาทกรรม จำแนกได้ตามความถี่ในการนำเสนอของหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับ โดยชุดวาทกรรมที่มีหนังสือพิมพ์นำเสนอมากที่สุด คือ วาทกรรมว่าด้วยการสลายการชุมนุมกลุ่มพันธมิตรฯ หน้ารัฐสภา วันที่ 7 ตุลาคม 2551 นำเสนอ

ทั้งสิ้น 7 ฉบับ และน้อยที่สุด คือ วาทกรรมว่าด้วยการชุมนุมใหญ่ของกลุ่มแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช) และการโฟนอินของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร นำเสนอเพียง 1 ฉบับ ในหนังสือพิมพ์ผู้จัดการ

เป้าหมายสำคัญในการนำเสนอชุดวาทกรรมทั้ง 15 ชุด ของหนังสือพิมพ์ทั้ง 7 ฉบับ มีเป้าหมายเดียวกัน คือ การโน้มน้าวใจให้ผู้อ่านคล้อยตามเห็นด้วยไปกับวาทกรรมหลักที่หนังสือพิมพ์พยายามนำเสนอ ซึ่งผู้วิจัยได้จำแนกออกให้เห็นเป็นวาทกรรมหลักได้ 3 ชุดด้วยกัน คือ

1.วาทกรรมว่าด้วยการสร้างและรักษาความชอบธรรมของกลุ่มพันธมิตรฯ

ชุดวาทกรรมที่เกี่ยวข้องกับวาทกรรมหลักเรื่องนี้มีทั้งสิ้น 9 ชุดวาทกรรม ประกอบด้วย วาทกรรมว่าด้วยการสลายการชุมนุมกลุ่มพันธมิตรฯหน้ารัฐสภา วันที่ 7 ตุลาคม 2551 , วาทกรรมว่าด้วยความชอบธรรมในการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ , วาทกรรมว่าด้วยการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯและการประกาศพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉินของรัฐบาล , วาทกรรมว่าด้วยเรื่องปราสาทเขาพระวิหาร , วาทกรรมว่าด้วยการทำงานของรัฐบาล , วาทกรรมว่าด้วยการใช้ความรุนแรงของรัฐบาลต่อการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ , วาทกรรมว่าด้วยการชุมนุมใหญ่ของกลุ่มแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช) และการโฟนอินของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร , วาทกรรมว่าด้วยการบุกยึดทำเนียบรัฐบาลและสถานีโทรทัศน์ NBT ของกลุ่มพันธมิตรฯ และวาทกรรมว่าด้วยการยึดทำเนียบรัฐบาลและการปิดล้อมสนามบินสุวรรณภูมิและสนามบินดอนเมืองของกลุ่มพันธมิตรฯ

โดยใน 9 ชุดวาทกรรมที่ปรากฏล้วนมีจุดมุ่งหมายสำคัญ 2 รูปแบบ คือ การสร้างและรักษาความชอบธรรมในการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ ให้คงอยู่ในทุกๆปฏิบัติการตลอดที่การชุมนุมดำเนินไป และโจมตีลดความชอบธรรมของฝ่ายรัฐบาล โดยแต่ละรูปแบบสามารถอธิบายได้ดังนี้

1.1 การสร้างและรักษาความชอบธรรมในการชุมนุม ในส่วนนี้จากการประมวลทั้ง 9 ชุดวาทกรรมที่เกี่ยวข้อง การสร้างและรักษาความชอบธรรมในการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ นั้น มีรูปแบบสำคัญ 3 ประการ จำแนกได้เป็น

1.1.1 การสร้างความชอบธรรมเมื่อเริ่มชุมนุม การสร้างความชอบธรรมในลักษณะนี้มุ่งเน้นการนำเสนอให้เห็น การบริหารประเทศที่ไม่ดีของรัฐบาล ไม่ว่าจะเป็นปัญหาเศรษฐกิจ

ปัญหาการคอร์ปชั่นต่างๆ และกล่าวว่าการบริหารงานที่ไม่ดีนี่เองที่ทำให้กลุ่มพันธมิตรฯ จำเป็นที่ต้องออกมาชุมนุม เพื่อเป็นการแสดงให้เห็นว่าที่กลุ่มพันธมิตรฯ ต้องออกมาชุมนุมไม่ใช่เป็นการกระทำที่เกิดขึ้นแบบไม่มีปี ไม่มีชื่อย่ นอกจากนี้ทางหนังสือพิมพ์ยังนำเสนอเพื่อเพิ่มความชอบธรรมในการชุมนุมให้มากขึ้นด้วยการใช้กฎหมายรัฐธรรมนูญ มาประกอบการชุมนุมที่เกิดขึ้น โดยนำเสนอว่า การชุมนุมที่เกิดขึ้นนอกจากเป็นการชุมนุมเพื่อป้องกันความเสียหายจากการบริหารงานที่ผิดพลาดของรัฐบาลแล้ว ยังเป็นการชุมนุมที่ถูกต้องตามกฎหมาย เพราะได้รับความคุ้มครองจากรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการชุมนุมโดยสงบปราศจากอาวุธของประชาชน

1.1.2 การสร้างความชอบธรรมในระหว่างการชุมนุม การสร้างความชอบธรรมในลักษณะนี้ มุ่งนำเสนอให้เห็นถึงแรงสนับสนุนจากทุกภาคส่วนของสังคม ต่อการชุมนุมหรือปฏิบัติการบางอย่างที่ผู้ชุมนุมได้ทำลงไป ซึ่งนำเสนอออกมาได้ในหลายรูปแบบ เช่น ผลสำรวจความคิดเห็นของประชาชนที่สนับสนุนการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ , ความคิดเห็นของบุคคล องค์กร สถาบันต่างๆ ที่สอดคล้องกับจุดยืนหรือข้อเรียกร้องของกลุ่มพันธมิตรฯ เป็นต้น

1.1.3 การสร้างความชอบธรรมภายหลังการชุมนุม การสร้างความชอบธรรมในลักษณะนี้ โดยมากเป็นการนำเสนอเพื่อแก้ต่างๆปกป้องกลุ่มพันธมิตรฯ จากกรกรกล่าวหาของฝ่ายตรงข้าม ภายหลังจากที่กลุ่มพันธมิตรฯ ได้ดำเนินการหรือปฏิบัติการอะไรบางอย่างเสร็จสิ้นไปแล้ว โดยเรื่องที่ถูกโจมตีส่วนใหญ่ เป็นเรื่อง อาวุธ ในการชุมนุม , การสร้างความเดือดร้อนแก่บุคคลอื่น , การทำลายทรัพย์สินของทางราชการ โดยเรื่องที่ถูกโจมตีทั้งหมดจะถูกนำเสนอเพื่อชี้แจงในแง่มุมอื่นๆ เช่น เรื่องอาวุธที่ใช้ในการชุมนุม ก็นำเสนอใหม่ว่าเป็นอาวุธที่ใช้ป้องกันตัวจากผู้ไม่หวังดี หรือความเสียหายที่เกิดขึ้นกับทรัพย์สินต่างๆของทางราชการก็เป็นฝีมือของกลุ่มมิถิฉอาชีพ ไม่ใช่ฝีมือของกลุ่มพันธมิตรฯ หรือในบางครั้งหากเรื่องบางเรื่องทำการชี้แจงได้ยาก ทางหนังสือพิมพ์ก็อาจใช้การสร้าง ความหมายใหม่ให้กับข้อกล่าวหา เพื่อข้อกล่าวหาที่นั้นเกิดผลเป็นบวกแก่กลุ่มพันธมิตรฯ เช่น ข้อกล่าวหากลุ่มพันธมิตรฯ ในเรื่องการปิดสนามบิน ทำเนียบรัฐบาลและสถานีโทรทัศน์ NBT ก็ถูกสร้าง ความหมายใหม่ให้กลายเป็นปฏิบัติการของการทำอารยะขัดขืน หรือขบวนการประชาธิปไตย

1.2 การโจมตีเพื่อลดความชอบธรรมของรัฐบาล ในส่วนนี้เป็นส่วนที่ทางหนังสือพิมพ์พยายามนำเสนอ เพื่อลดความชอบธรรมของฝ่ายรัฐบาลลง ซึ่งการพยายามลดความชอบธรรมนี้มีทั้งการลดความชอบธรรมทั้งในเหตุการณ์ที่มีความเกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้องกับกลุ่มพันธมิตรฯ โดยตรง อธิบายเพิ่มเติมได้ดังนี้

1.2.1 เหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มพันธมิตรโดยตรง เป็นเหตุการณ์ที่ฝ่ายรัฐบาลมีปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มพันธมิตรโดยตรง เช่น ชุดวาทกรรมว่าด้วยเหตุการณ์ 7 ตุลาคม , การประกาศใช้ พ.ร.ก.ฉุกเฉินของรัฐบาล , การใช้ความรุนแรงต่อกลุ่มพันธมิตร โดยการนำเสนอทั้งหมดจะมุ่งเน้นให้ผู้อ่านเห็นว่าฝ่ายพันธมิตรเป็นผู้ถูกกระทำจากฝ่ายรัฐบาลแต่เพียงฝ่ายเดียว เช่น ในชุดวาทกรรมว่าด้วยเหตุการณ์ 7 ตุลา มีการพยายามนำเสนอให้เห็นถึงความสูญเสียที่เกิดขึ้นกับฝ่ายผู้ชุมนุมที่ถูกกระทำจากฝ่ายรัฐ ในการสลายการชุมนุมหน้ารัฐสภา มีการนำเสนอให้เห็นถึงอาวุธร้ายแรงที่รัฐบาลใช้ในการจัดการกับกลุ่มผู้ชุมนุม หรือในชุดวาทกรรมว่าด้วยการประกาศใช้ พ.ร.ก. ของรัฐบาล และการใช้ความรุนแรงต่อกลุ่มพันธมิตร มีการพยายามนำเสนอให้เห็นถึงความต้องการของรัฐบาลที่ต้องการจะใช้ความรุนแรงขั้นเด็ดขาดในการสลายการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรให้สิ้นซาก

1.2.2 เหตุการณ์ที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกับกลุ่มพันธมิตรโดยตรง เหตุการณ์ดังกล่าวคือเหตุการณ์ที่ปรากฏในชุดวาทกรรมว่าด้วย ปราสาทเขาพระวิหาร การพยายามนำเสนอของหนังสือพิมพ์ในชุดวาทกรรมนี้ เป็นการนำเสนอประเด็นเรื่องชาติ อันเป็นสิ่งที่สำคัญของประเทศมาเชื่อมโยงเข้ากับภาพลักษณ์ของรัฐบาล ด้วยการพยายามนำเสนอให้ผู้อ่านเห็นว่า กรณีปราสาทเขาพระวิหาร เป็นความพยายามในการขายชาติของรัฐบาล เพราะการดำเนินการต่างๆของรัฐบาลเกี่ยวกับปราสาทเต็มไปด้วยความไม่ชอบมาพากล และผลประโยชน์ทับซ้อน ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่ารัฐบาลชุดนี้ไร้ซึ่งความชอบธรรมแล้วในการบริหารประเทศต่อไป

การนำเสนอเพื่อลดความชอบธรรมทั้งหมดของรัฐบาลนี้ ในแง่หนึ่งอาจถือได้ว่าเป็นการเพิ่มความชอบธรรมให้แก่การชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯไปในตัว อย่างเช่นเหตุการณ์ในวาทกรรม 7 ตุลาคม ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มพันธมิตรฯโดยตรง การโจมตีรัฐบาล ก็เป็นการเพิ่มความชอบธรรมให้แก่กลุ่มพันธมิตรฯในแง่ของความเห็นใจของผู้รับสารที่มีต่อความสูญเสียที่เกิดขึ้นกับกลุ่มพันธมิตรฯ ซึ่งอาจส่งผลให้การชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯได้รับการสนับสนุนจากประชาชนเพิ่มมากขึ้น หรืออย่างวาทกรรมว่าด้วยปราสาทเขาพระวิหาร สิ่งที่เกิดขึ้นก็อาจสร้างความชอบธรรมให้แก่กลุ่มพันธมิตรฯได้เช่นกัน ในฐานะกลุ่มการเมืองที่มีความซื่อสัตย์ ใฝ่ใจได้ ดำเนินการต่างๆโดยยึดถือผลประโยชน์ของประเทศเป็นสำคัญ ที่กล้าออกมาเปิดเผยแผนการร้ายของรัฐบาลในการขายชาติครั้งนี้ สมควรที่ประชาชนควรถือให้การสนับสนุนกลุ่มพันธมิตรฯต่อไป

2. วาทกรรมว่าด้วยการสร้างและรักษาความชอบธรรมของฝ่ายรัฐบาล

ชุดวาทกรรมที่เกี่ยวข้องกับชุดวาทกรรมหลักเรื่องนี้ ประกอบด้วย 2 ชุดวาทกรรม คือ วาทกรรมว่าด้วยการบุกยึดทำเนียบรัฐบาลและสถานีโทรทัศน์ NBT ของกลุ่มพันธมิตรฯ และวาทกรรมว่าด้วยการยึดทำเนียบรัฐบาลและการปิดล้อมสนามบินสุวรรณภูมิและสนามบินดอนเมืองของกลุ่มพันธมิตรฯ โดยในชุดวาทกรรมทั้ง 2 ที่ปรากฏมีจุดมุ่งหมายสำคัญเช่นเดียวกับชุดวาทกรรมหลักชุดที่ 1 คือ การสร้างและรักษาความชอบธรรมแก่รัฐบาล และโจมตีลดความชอบธรรมของฝ่ายพันธมิตรฯ โดยแต่ละรูปแบบสามารถอธิบายได้ดังนี้

2.1 การสร้างและรักษาความชอบธรรมของรัฐบาล ในส่วนนี้หนังสือพิมพ์พยายามนำเสนอเพื่อสร้างความชอบธรรมของรัฐบาล ด้วยการเชื่อมโยงหลักกฎหมายเข้ากับการทำงานของรัฐบาล เพื่อให้ผู้รับสารเกิดภาพที่ว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งการยึดทำเนียบกิติ สนามบินทั้ง 2 แห่งกิติ ไม่ใช่เพราะรัฐบาลไร้ประสิทธิภาพในการควบคุมดูแลผู้ชุมนุม จนทำให้ผู้ชุมนุมเข้ายึดสถานที่ทั้ง 3 ได้ โดยจริงๆ แล้วหากรัฐบาลจะใช้กำลังเจ้าหน้าที่และอาวุธเข้าจัดการขั้นเด็ดขาดกับกลุ่มผู้ชุมนุมก็สามารถทำได้ แต่เป็นเพราะรัฐบาลไม่ยอมให้มีมีความรุนแรงเช่นนั้นเกิดขึ้น รัฐบาลจึงเลือกใช้วิธีการทางกฎหมายในการจัดการเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้วยการขอคำสั่งศาลให้กลุ่มพันธมิตรฯ ออกจากทำเนียบและสนามบิน ดังที่ปรากฏในชุดวาทกรรมทั้ง 2 ข้างต้น

2.2 การโจมตีเพื่อลดความชอบธรรมของกลุ่มพันธมิตรฯ ในส่วนนี้เป็นส่วนที่หนังสือพิมพ์พยายามนำเสนอเพื่อลดความชอบธรรมในการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ โดยมีประเด็นสำคัญที่ใช้ในการโจมตี ได้แก่ เรื่อง อาวุธ ที่โจมตีว่ากลุ่มพันธมิตรฯ ไม่ได้ชุมนุมโดยสงบปราศจากอาวุธตามที่ได้ประกาศไว้ตลอดการชุมนุม หรือเรื่องการละเมิดสิทธิของผู้อื่น ที่โจมตีว่าการชุมนุมที่เกิดขึ้น เป็นการชุมนุมที่คิดถึงแต่สิทธิของตัวเอง ไม่คำนึงถึงสิทธิของผู้อื่น โดยเฉพาะในเรื่องของการปิดถนนจากปฏิบัติการดาวกระจายต่างๆ สร้างความเดือดร้อนแก่ผู้ใช้ทางสาธารณะจำนวนมาก หรือเรื่องความเสียหายทางเศรษฐกิจและภาพลักษณ์ของประเทศ ที่โจมตีว่าการบุกยึดสนามบินทั้ง 2 แห่งรวมไปถึงปฏิบัติการต่างๆ ที่เกิดขึ้นก่อนหน้านั้น สร้างความเสียหายทางเศรษฐกิจแก่ประเทศอย่างมหาศาล รวมไปถึงการสูญเสียภาพลักษณ์ ความน่าเชื่อถือในสายตาของนานาชาติประเทศที่ไม่อาจประเมินได้

3. วาทกรรมว่าด้วยทางออกของความขัดแย้ง

ชุดวาทกรรมที่เกี่ยวข้องกับวาทกรรมเรื่องนี้มีทั้งสิ้น 6 ชุดวาทกรรม ได้แก่ วาทกรรมว่าด้วยเรื่องกระบวนการตุลาการภิวัตน์ , วาทกรรมว่าด้วยการแก้ไขรัฐธรรมนูญ , วาทกรรมว่าด้วยการ

สร้างความสมานฉันท์ , วาทกรรมว่าด้วยการจัดตั้งรัฐบาลชุดใหม่ของนายกรัฐมนตรี นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ , วาทกรรมว่าด้วยการจัดตั้งรัฐบาลของพรรคประชาธิปัตย์ และวาทกรรมว่าด้วยเรื่อง การเมืองใหม่

โดยจุดมุ่งหมายหลักของการนำเสนอทั้ง 6 ชุดวาทกรรม มีอยู่เพียงประการเดียว คือ มุ่งนำเสนอเพื่อหาทางออกให้กับปัญหาความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างฝ่ายรัฐบาลและฝ่ายพันธมิตรฯ ซึ่งพบว่าความพยายามในการสร้างวาทกรรมเรื่องนี้เริ่มเกิดขึ้นพร้อมๆกับความขัดแย้งของทั้ง 2 ฝ่าย จำแนกได้เป็น 3 ช่วง คือ

3.1 ในช่วงต้นของการชุมนุม เริ่มตั้งแต่การชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ เริ่มต้นจนไปถึงการพ้นจากตำแหน่งของนายกรัฐมนตรี นายสมัคร สุนทรเวช ในช่วงนี้มีความพยายามที่เสนอทางออกของปัญหาที่เกิดขึ้นออกเป็น 2 แนวทาง คือ

3.1.1 การสนับสนุนการทำประชามติเพื่อแก้ไขรัฐธรรมนูญ ในชุดวาทกรรมว่าด้วยการแก้ไขรัฐธรรมนูญ เป็นความพยายามในการแก้ปัญหาที่ต้นเหตุ เพราะในขณะนั้น ทางกลุ่มพันธมิตรฯได้ประกาศว่าสาเหตุสำคัญที่ออกมาชุมนุม ก็เพื่อคัดค้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อตนเองและพวกพ้องของรัฐบาล ทำให้ทางหนังสือพิมพ์พยายามนำเสนอทางออกด้วยการทำประชามติ หรือประชาพิจารณ์ อย่างมีหลักการและเหตุผล เพื่อถามกระแสสังคมว่าต้องการให้มีการแก้รัฐธรรมนูญหรือไม่

3.1.2 การสนับสนุนสถาบันตุลาการ ในชุดวาทกรรมว่าด้วยกระบวนการตุลาการภิวัตน์ เป็นความพยายามที่ต้องการให้คู่ขัดแย้งทั้ง 2 ฝ่าย รวมไปถึงสังคม ได้หันกลับมายึดมั่นในสถาบันตุลาการในการตัดสินปัญหาความขัดแย้งที่เกิดขึ้น แทนที่จะใช้ความรุนแรงหรือกฎหมายในการตัดสินกันเอง เนื่องจากสถาบันตุลาการเป็นสถาบันที่เป็นกลางไม่เข้าข้างฝ่ายใด เห็นได้จากการนำเสนองานตัดสินคดีของบุคคลในฝ่ายต่างๆอย่างเท่าเทียมไม่ว่าจะเป็นฝ่ายรัฐบาล ฝ่ายพันธมิตรฯหรือแม้แต่ฝ่ายค้าน ทำให้ทุกฝ่ายสามารถแน่ใจได้ว่าหากนำความขัดแย้งที่เกิดขึ้นมาให้สถาบันตุลาการเป็นผู้ตัดสิน ปัญหาจะได้รับการคลี่คลายอย่างเป็นธรรมแน่นอน

3.2 ในช่วงกลางของการชุมนุม เริ่มตั้งแต่นายกรัฐมนตรี นายสมัคร สุนทรเวช ถูกศาลตัดสินให้พ้นจากตำแหน่ง กรณีความผิดคดีรายการชิมไปบ่นไป จนถึงเหตุการณ์การปิดล้อมสนามบินของกลุ่มพันธมิตรฯ ในช่วงนี้ความพยายามในการนำเสนอทางออกของปัญหาที่เกิดขึ้น

ปรากฏในชุดวาทกรรมว่าด้วยการจัดตั้งรัฐบาลชุดใหม่ของนายกรัฐมนตรีนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ ที่มุ่งเน้นไปที่การฝากความหวังไว้กับรัฐบาลชุดใหม่ ของนายสมชายว่าจะเข้ามาแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นให้คลี่คลายลงไปอย่างรวดเร็วและสันติ ภายใต้กรอบการเจรจาที่เป็นธรรมแก่ทุกฝ่าย การฝากความหวังกับรัฐบาลชุดใหม่ปรากฏเด่นชัดมาก ถึงขนาดที่หนังสือพิมพ์ที่เลือกนำเสนอวาทกรรมชุดนี้ เลือกมองข้ามจุดอ่อนสำคัญของนายสมชาย อย่างการเป็นน้องเขยของอดีตนายกฯ ทักษิณ ตัวการแห่งความขัดแย้งทั้งหมดที่เกิดขึ้น แต่ก็อย่างที่ว่าปากันดีอยู่แล้วว่า ในที่สุดการให้โอกาสรัฐบาลชุดนี้ก็ไม่เป็นผล ความขัดแย้งระหว่างรัฐบาลและกลุ่มพันธมิตรก็ยังอยู่ มีหน้าซ้ำยังทวีความรุนแรงมากขึ้น จากเหตุการณ์ 7 ตุลาคม และการปิดล้อมสนามบินทั้ง 2 แห่งของประเทศ

3.3 ในช่วงปลายของการชุมนุม เริ่มตั้งแต่การปิดล้อมสนามของกลุ่มพันธมิตรฯ จนถึงที่สุด การชุมนุม ในช่วงนี้มีความพยายามในการนำเสนอทางออกของปัญหาออกเป็น 2 แนวทาง คือ

3.3.1 การสนับสนุนแนวคิดเรื่องการเมืองใหม่ ในชุดวาทกรรมว่าด้วยการเมืองใหม่ เป็นความพยายามในการแก้ปัญหาที่โครงสร้างการเมือง ที่ถูกนำเสนอโดยกลุ่มพันธมิตรฯ มุ่งโจมตีระบบการเมืองแบบเก่า ที่เป็นต้นเหตุของความพยายามในการล้มล้างสถาบันและการคอร์รัปชัน พร้อมชูจุดแข็งของการเมืองใหม่ที่เชิดชูสถาบัน เน้นการมีส่วนร่วม อย่างไรก็ตามแม้พื้นฐานของแนวคิดนี้จะเป็นสิ่งที่ดี แต่ก็ยังไม่ใช่วิธีการที่ดีที่สุดในการแก้ปัญหาเร่งด่วนที่กำลังเกิดขึ้นในช่วงขณะนั้น ในเรื่องความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างรัฐบาลกับกลุ่มพันธมิตรฯ ทำให้แนวคิดนี้เงียบหายไปในเวลาต่อมา

3.3.2 การสนับสนุนพรรคประชาธิปัตย์เป็นรัฐบาล ในชุดวาทกรรมว่าด้วยการจัดตั้งรัฐบาลของพรรคประชาธิปัตย์ เป็นทางออกที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับทางออกในช่วงกลางของการชุมนุมมากที่สุดที่สนับสนุนนายสมชายในกาแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น เพียงแต่คราวนี้เปลี่ยนจากนายสมชายมาเป็นนายอภิสิทธิ์ จากพรรคประชาธิปัตย์ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเป็นทางออกที่ประสบความสำเร็จ เพราะหลังจากพรรคประชาธิปัตย์ขึ้นมาเป็นรัฐบาลความขัดแย้งระหว่างฝ่ายรัฐบาลและกลุ่มพันธมิตรฯ ที่ดำเนินมากกว่า 193 วัน ก็ยุติลง

สำหรับชุดวาทกรรมว่าด้วยการสร้างความสมานฉันท์ที่ผู้วิจัยไม่ได้นำไปจัดกลุ่มอยู่ในช่วงใดช่วงหนึ่งของการชุมนุม เนื่องจากวาทกรรมชุดนี้เป็นวาทกรรมที่ปรากฏสอดแทรกอยู่ในทุกวาทกรรม ทั้งในฐานะวาทกรรมย่อย และบางครั้งก็จะถูกยกเป็นวาทกรรมหลัก ตามความต้องการของหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับ โดยจุดมุ่งหมายของวาทกรรมว่าด้วยการสร้างความสมานฉันท์นี้ ไม่ว่าจะ

อยู่ในฐานะวาทกรรมหลักหรือวาทกรรมย่อย ล้วนไม่ต่างกัน คือ มุ่งให้ทุกฝ่ายในสังคมหันมาเจรจา กันด้วยสันติ ยึดมั่นผลประโยชน์ของประเทศเป็นสำคัญ

ความเชื่อมโยงกับทฤษฎีทางนิเทศศาสตร์

จุดมุ่งหมายหลักในการนำเสนอเรื่องราว ข่าวสาร ความเคลื่อนไหวเหตุการณ์การชุมนุม ใหญ่ 193 วันของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย หากเรามองโดยใช้แนวคิดเรื่องวาท กรรมเข้าวิเคราะห์ จะพบว่าเป้าหมายที่แท้จริงในการนำเสนอของหนังสือพิมพ์ทั้งหมด คือ การ พยายามสร้างเรื่องใดเรื่องหนึ่งให้เป็นเรื่องราวหลักของสังคมในขณะนั้น ให้คนในสังคมเห็นด้วย คล้อยตามไปกับสิ่งที่หนังสือพิมพ์นำเสนอ เช่น นำเสนอว่ากลุ่มพันธมิตรฯทำสิ่งนั้นเป็นสิ่งดี การที่ รัฐบาลทำสิ่งนี้เป็นสิ่งไม่ดี เป็นต้น

ที่กล่าวเช่นนี้เพราะ แนวคิดว่าด้วยวาทกรรมของมิเชล ฟูโกต์ มีสาระสำคัญที่กล่าวไว้ว่า ไม่มีอะไรที่เป็นความรู้ความจริง ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้นมา ภายใต้ความสัมพันธ์กับอำนาจทั้งสิ้น ซึ่งหาก เรามองโดยใช้สาระสำคัญนี้เป็นตัวตั้ง ก็หมายความว่าเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในการชุมนุม 193 วัน เราในฐานะผู้อ่าน ไม่มีทางทราบได้เลยว่าเรื่องราวจริง ๆ นั้นเป็นเช่นไร ข้อมูลที่เราได้จากการ นำเสนอของหนังสือพิมพ์ทั้ง 7 ฉบับ จึงเป็นเพียงการพยายามสร้างความจริงในแบบที่ตัวเอง ต้องการให้เกิดขึ้น ให้เรื่องที่เราสร้างนั้นเป็นวาทกรรมหลัก หรือวาทกรรมที่ครอบงำอุดมการณ์ของ ผู้คนในสังคม

เนื้อหารายละเอียดของชุดวาทกรรมทั้งหมดที่นำเสนอ แม้เป็นเพียงบทบรรณาธิการ ที่ ไม่ได้มีรายละเอียดเพียงข้อเท็จจริงเช่นข่าวทั่วไป แต่มีการสอดแทรกความคิดเห็นของผู้เขียน เพิ่มเติมลงไปด้วย แต่เราก็สามารถนำแนวคิดข่าวในฐานะที่เป็นวาทกรรม มาอธิบายได้ เนื่องจาก หากพิจารณาถึงรายละเอียดที่ปรากฏในบทบรรณาธิการ พบว่าเนื้อหาต่าง ๆ ล้วนสอดคล้องกับ แนวคิดสำคัญของแนวคิดนี้ ไม่ว่าจะเป็นการเสนอการผสมผสานของตัวบท เพื่ออธิบายเรื่องราวใน ประเด็นต่างๆ ในที่นี้คือสภาพบริบทการเมืองที่เกิดขึ้นในความขัดแย้งระหว่างรัฐบาลกับกลุ่ม พันมิตรฯ การนำเสนอความสัมพันธ์เชิงอำนาจและอุดมการณ์ เช่น การพยายามสร้างความชอบ ธรรมของทั้งสองฝ่ายคู่ขัดแย้ง การพยายามสถาปนาความจริงของสังคม และรักษาความจริงนั้นให้ เป็นที่ยอมรับและดำรงอยู่ในสังคม หรือที่เรียกว่าวาทกรรมหลัก เช่น การสร้างความชอบธรรมใน การชุมนุมว่าเป็นการชุมนุมโดยสงบปราศจากอาวุธ ตามรัฐธรรมนูญเพื่อปกป้องสถาบัน พระมหากษัตริย์ของกลุ่มพันธมิตรฯ และการพยายามกำกับความจริงในสังคม เช่น การพยายาม นำเสนอว่า ปฏิบัติการต่างๆที่กลุ่มพันธมิตรฯทำ คือการอารยะขัดขืน ที่ประชาชนสามารถทำได้

การเข้าใจแนวคิดหลักเรื่องวาทกรรมที่ว่า ไม่มีอะไรเป็นความจริง ทุกอย่างล้วนมีฉากหลังที่สัมพันธ์กับอำนาจ ทำให้เราทราบไปอีกระดับหนึ่งว่า ในการสร้างวาทกรรมชุดใดชุดหนึ่งขึ้นมาสักชุดหนึ่ง อำนาจเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ และเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจนั้น ความชอบธรรมเป็นสิ่งสำคัญประการแรกที่ผู้สร้างวาทกรรมทุกประเภทต้องมีให้ได้ จึงพบว่าหนังสือทุกฉบับในฐานะผู้สร้างวาทกรรม พยายามสร้างสิ่งที่เรียกว่าความชอบธรรมนี้ให้เกิดขึ้น ซึ่งตรงนี้เราสามารถนำแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับ อำนาจ ความชอบธรรมและอุดมการณ์มาอธิบายได้หลายกรณี เช่น ชุดวาทกรรมที่ดำเนินกิจการงานของรัฐบาล เป็นการนำเสนอที่สามารถใช้แนวคิดการสร้างวาทกรรมมาอธิบายได้ คือ หนังสือพิมพ์ที่นำเสนอ พยายามแสดงให้เห็นถึงความไม่มีประสิทธิภาพในการทำงานของรัฐบาล เพื่อลดความชอบธรรมของรัฐบาลลง หรือในชุดวาทกรรมว่าด้วยความชอบธรรมในการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ ทางหนังสือพิมพ์ที่นำเสนอ ก็มีการใช้แนวคิดกรอบวาทกรรมวิเคราะห์กับการเมือง มาประกอบสร้างวาทกรรม ด้วยการพยายามนำเสนอให้ผู้อ่านเห็นปฏิบัติการต่อต้านรัฐบาลของผู้คนจากทั่วประเทศ อันเป็นการแสดงให้เห็นถึงความชอบธรรมในการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ ที่เพิ่มขึ้นจากการสนับสนุนของประชาชน หรือการใช้แนวคิดเรื่องอุดมการณ์ในชุดวาทกรรมว่าด้วยการยึดทำเนียบรัฐบาล สถานีโทรทัศน์ NBT สนามบินดอนเมือง และสนามบินสุวรรณภูมิ ของหนังสือพิมพ์ที่สนับสนุนการกระทำนี้ของกลุ่มพันธมิตรฯ ด้วยการสร้างความชอบธรรมให้โดยอ้างอิงสถาบันพระมหากษัตริย์เป็นศูนย์กลางในการเคลื่อนไหว ตลอดจนรักษาความชอบธรรมนั้น ด้วยการยึดเอาสถาบันพระมหากษัตริย์เป็นหลักในการชุมนุม และตอบโต้ฝ่ายตรงข้ามอย่างรัฐบาลว่าไม่ประสงค์ต่อสถาบันพระมหากษัตริย์ เพื่อลดความชอบธรรมของฝ่ายตรงข้ามด้วย หรือการอ้างความชอบธรรมตามกฎหมาย จากแนวคิดเรื่องอำนาจ ในชุดวาทกรรมว่าด้วยการใช้ความรุนแรงของรัฐบาลต่อการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ ที่อ้างกฎหมายรัฐธรรมนูญเพื่อปกป้องกลุ่มพันธมิตรฯ ให้สามารถชุมนุมต่อไปได้ โดยที่รัฐบาลไม่มีสิทธิใช้กำลังเข้าสลาย เป็นต้น

ทั้งหมดที่กล่าวมา ก็เพื่อให้ผู้สร้างวาทกรรมอย่างหนังสือพิมพ์ทั้ง 7 ฉบับ ได้มาซึ่งอำนาจในการที่จะสร้างชุดวาทกรรมที่ต้องการได้ต่อไป สำหรับกระบวนการของการสร้างวาทกรรมชุดต่าง ๆ ขึ้นมา เราสามารถอธิบายได้ด้วยแนวคิดวาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ CDA ของ นอร์แมน แฟร์คลอฟ ที่แสดงให้เห็นมิติของวาทกรรมที่เกิดขึ้นและความสัมพันธ์กันใน 3 มิติ คือ

1. มิติวาทกรรมว่าด้วยตัวบท กล่าวได้ว่าเป็นส่วนแรกที่ชุดวาทกรรมทุกชุดใช้เพื่อเริ่มการนำเสนอ เห็นได้จากเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในชุดวาทกรรมแต่ละชุด ที่หนังสือพิมพ์ผู้สร้างวาท

กรรมพยายามนำเสนอให้ผู้อ่านเห็นถึงลำดับเหตุการณ์ของเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นว่ามีที่มาที่ไปอย่างไร โดยเรื่องราวทั้งหมดที่นำเสนอ มักเป็นเรื่องราวที่มีการดำเนินเรื่องแบบ 2 ฝ่าย คือ มีฝ่ายกระทำและฝ่ายถูกกระทำ ที่เป็นเช่นนี้เพื่อเป็นการปูทางให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจไปในแนวทางเดียวกับหนังสือพิมพ์ผู้สร้างวาทกรรม ก่อนจะดำเนินการสร้างวาทกรรมในขั้นต่อไป เช่น ชุดวาทกรรมว่าด้วยเหตุการณ์ 7 ตุลาคม มีการนำเสนอให้เห็นสภาพเหตุการณ์ในขณะนั้น ที่กลุ่มพันธมิตรฯถูกทำร้ายจากฝ่ายรัฐบาล เพื่อให้ผู้อ่านวาทกรรมชุดนี้ในเบื้องต้นรู้สึกว่าการกระทำนี้ รัฐบาลทำไม่ถูกที่ใช้ความรุนแรงกับกลุ่มพันธมิตรฯ

2.มิติวาทกรรมในฐานะปฏิบัติการทางวาทกรรม ในมิตินี้เป็นมิติที่ต่อเนื่องจากมิติวาทกรรมว่าด้วยตัวบทข้างต้น เป็นมิติที่พยายามนำเสนอให้ผู้อ่านเห็นว่า ผลจากตัวบทที่เกิดขึ้นก่อให้เกิดลักษณะเฉพาะอะไร โดยลักษณะเฉพาะนี้จะถูกสร้างผ่านภาษาที่สอดคล้องกับตัวบทที่ได้นำเสนอไป เพื่อตอกย้ำให้ผู้อ่านเห็นและเชื่อมั่นในชุดวาทกรรมที่สร้างขึ้น เช่น จากตัวบทในชุดวาทกรรมว่าด้วยเหตุการณ์ 7 ตุลา ที่พยายามนำเสนอให้เห็นว่ากลุ่มพันธมิตรฯเป็นผู้ถูกกระทำจากฝ่ายรัฐบาล การปฏิบัติการทางวาทกรรมผ่านภาษา ก็จะเป็นไปในแนวทางเดียวกับตัวบท ด้วยการนำเสนอว่า ชุมนุมโดยสงบปราศจากอาวุธแก่กลุ่มพันธมิตรฯ และนำเสนอว่า แก๊สน้ำตา , โล่ , กระบอง , ปืน , ระเบิด แก่ฝ่ายรัฐบาล เพื่อตอกย้ำให้ผู้อ่านเห็นว่า เหตุการณ์นี้กลุ่มพันธมิตรฯ ชุมนุมโดยสงบปราศจากอาวุธ แต่ก็ยังถูกฝ่ายรัฐบาลใช้อาวุธทำร้าย

3.มิติวาทกรรมในฐานะปฏิบัติการทางสังคม ในมิตินี้มุ่งนำเสนอให้เห็นความสัมพันธ์ขององค์กร สถาบันต่างๆกับตัวบทที่สร้างขึ้น ซึ่งในแง่หนึ่งก็คือการเพิ่มความชอบธรรมให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งในชุดวาทกรรมที่สร้างขึ้น เช่น ตัวบทในชุดวาทกรรมว่าด้วยเหตุการณ์ 7 ตุลา แสดงให้เห็นการถูกกระทำของกลุ่มพันธมิตรฯจากฝ่ายรัฐบาล ในมิตินี้จึงเป็นการเชื่อมโยงการถูกกระทำนั้นเข้ากับสถาบันพระมหากษัตริย์ ด้วยการนำเสนอให้เห็นถึงความช่วยเหลือ และความห่วงใยของสถาบันพระมหากษัตริย์ที่มีต่อกลุ่มพันธมิตรฯ อันยังเป็นการให้ผู้อ่านเห็นว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น กลุ่มพันธมิตรฯเป็นผู้ถูกกระทำจากฝ่ายรัฐจริงๆ

การสร้างวาทกรรมชุดใดชุดหนึ่งขึ้น บริบทของบ้านเมืองในช่วงเวลานั้นมีส่วนสำคัญในการกำหนดทิศทางการนำเสนอชุดวาทกรรมว่าจะไปในทิศทางใด หากช่วงหนึ่งบริบทเป็นแบบหนึ่ง การนำเสนอก็อาจเป็นแบบหนึ่ง แต่เมื่อบริบทเปลี่ยนไปการนำเสนอที่เคยมีก็อาจเปลี่ยนไปหรือคงอยู่แบบเดิมก็ได้ ซึ่งทั้งหมดสามารถอธิบายได้ทฤษฎีทางประวัติศาสตร์ ที่แสดงให้เห็นความสัมพันธ์เหตุไปสู่อุผล ความสัมพันธ์เช่นนี้จะช่วยให้เราเข้าใจได้ว่า เหตุใดในบางชุดวาทกรรม

ถึงมีการเปลี่ยนจุดยืนในการนำเสนอ จากที่เคยชื่นชมก็เปลี่ยนมาเป็นการตำหนิ จากที่เคยตำหนิก็เปลี่ยนมาเป็นการชื่นชม ทั้งหมดเป็นเพราะเหตุและผลของบริบทเปลี่ยนไป จุดยืนในการนำเสนอของหนังสือพิมพ์จึงเปลี่ยนไปด้วย เช่น ชูความทราชมว่าด้วยเหตุการณ์ 7 ตุลาคม ตอนแรกแสดงความชื่นชมรัฐบาล เพราะรัฐบาลพยายามสร้างความสมานฉันท์ แต่พอเกิดเหตุการณ์การสลายการชุมนุมหน้ารัฐสภา ทำให้ในการชื่นชมก็เปลี่ยนไปเป็นการตำหนิ เพราะเหตุที่เกิดขึ้นแสดงให้เห็นว่ารัฐบาลไม่ได้ต้องการสร้างความสมานฉันท์ให้เกิดขึ้นอย่างแท้จริง ดังนั้น จากทฤษฎีเราจึงอาจกล่าวได้ว่า ในการสร้างชุดวาทกรรม ทิศทางในการนำเสนอส่วนหนึ่งจะถูกควบคุมโดยเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่เกิดขึ้น หากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีความเป็นเหตุเป็นผลและสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันอย่างสม่ำเสมอ ทิศทางการนำเสนอชุดวาทกรรมก็จะสม่ำเสมอเช่นเดียวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่หากเหตุการณ์มีการเปลี่ยนไปมา ดังเช่นเหตุการณ์ 7 ตุลา ทิศทางการนำเสนอก็จะเปลี่ยนไปเช่นเดียวกัน แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่า เหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ จะเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ทิศทางการนำเสนอชุดวาทกรรมเปลี่ยนไป ปัจจัยอื่น ๆ ก็มีผล เช่น จุดยืนของหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับ ดังเช่น หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ ที่พบว่าไม่ว่าเหตุการณ์จะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร จุดยืนในการนำเสนอของหนังสือพิมพ์ผู้จัดการก็ไม่เคยเปลี่ยน คือ สนับสนุนกลุ่มพันธมิตรฯและต่อต้านรัฐบาล

ข้อเสนอแนะ

1. การศึกษาวาทกรรมการเมืองที่เกิดขึ้น เป็นการศึกษาหนังสือพิมพ์กระแสหลักเพียง 7 ฉบับ เท่านั้น ในแวดวงสื่อมวลชน ยังมีหนังสือพิมพ์อยู่อีกมาก ไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์กระแสรองอื่น ๆ หนังสือพิมพ์กีฬา หนังสือพิมพ์ตามภูมิภาคต่างๆ ที่ผู้วิจัยเห็นว่าหากมีผู้สนใจศึกษาเพิ่มเติมก็จะทำให้การวิเคราะห์วาทกรรมการเมืองชุดนี้มีความครอบคลุมมากยิ่งขึ้น

2. ปัจจุบันความขัดแย้งระหว่างกลุ่มพันธมิตรฯและรัฐบาลได้สิ้นสุดลงไปแล้ว แต่เหตุการณ์ทางการเมืองก็ยังไม่มีความสงบเสียทีเดียว เนื่องจากยังมีกลุ่มที่มีการเคลื่อนไหวไปในแนวทางที่คล้ายคลึงกับกลุ่มพันธมิตรฯ อย่างกลุ่มแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ หรือ นปช ที่ออกมาเคลื่อนไหวต่อต้านรัฐบาลด้วยเช่นกัน ผู้วิจัยจึงเห็นว่าหากมีการศึกษาวาทกรรมเคลื่อนไหวของกลุ่ม นปช นี้ เปรียบเทียบกับกลุ่มพันธมิตรฯ น่าจะช่วยให้มุมมองเรื่องวาทกรรมการเมืองในความขัดแย้งของฝ่ายต่างๆ มีความชัดเจนและรู้เท่าทันมากยิ่งขึ้น

รายการอ้างอิง

- กาญจนา แก้วเทพ . 2541 . การวิเคราะห์สื่อ : แนวคิดและเทคนิค . กรุงเทพฯ : อินฟินิตี้เพรส .
- กาญจนา แก้วเทพ . 2548 . ปรัชญานิเทศศาสตร์และทฤษฎีการสื่อสาร . นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช .
- ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร . 2545 . วาทกรรมการพัฒนา : อำนาจ ความรู้ ความจริง เอกสิทธิ์และความเป็นอื่น . พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพฯ : ศูนย์วิจัยและผลิตตำรา มหาวิทยาลัยเกริก .
- ธิดารัตน์ อเนกเวียง . 2548 . วาทกรรมวิเคราะห์ของสนธิ ลิ้มทองกุล ในรายการเมืองไทยรายสัปดาห์ . วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาวารสารศาสตร์ ภาควิชาวารสารศาสตร์ และสื่อสารการ แสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย .
- นครินทร์ เมฆไตรรัตน์ . 2544 . ความคิด ความรู้และอำนาจการเมืองในการปฏิวัติสยาม 2475 . กรุงเทพฯ : ฟาเดียวกัน .
- นันทพร ผลอนันต์ . 2547 . วาทกรรมในการนำเสนอข่าวชุมชน กรณีความขัดแย้งเรื่องที่ดินจังหวัดลำพูน เปรียบเทียบระหว่างหนังสือพิมพ์ไทยนิวิส์กับสำนักข่าวประชาธรรม . วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาวารสารศาสตร์ ภาควิชาวารสารศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย .
- บทบรรณาธิการ. กรุงเทพธุรกิจ (15 พฤษภาคม 2551 – 13 ธันวาคม 2551)
- บทบรรณาธิการ. คมชัดลึก (15 พฤษภาคม 2551 – 13 ธันวาคม 2551) .
- บทบรรณาธิการ. เดลินิวส์ (15 พฤษภาคม 2551 – 13 ธันวาคม 2551) .
- บทบรรณาธิการ. ไทยรัฐ (15 พฤษภาคม 2551 – 13 ธันวาคม 2551) .
- บทบรรณาธิการ. ประชาชาติธุรกิจ (15 พฤษภาคม 2551 – 13 ธันวาคม 2551) .
- บทบรรณาธิการ. ผู้จัดการ (15 พฤษภาคม 2551 – 13 ธันวาคม 2551) .
- บทบรรณาธิการ. มติชน (15 พฤษภาคม 2551 – 13 ธันวาคม 2551) .
- เพชรรัชต์ กันยาบาล . 2549 . วาทกรรมวิเคราะห์เปรียบเทียบคนละครช. ปี 2534 และคณะคปค. ปี 2549 . วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาวารสารศาสตร์ ภาควิชาวารสารศาสตร์ และสื่อสารการ แสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย .
- ภัทรา บุรารักษ์ . 2548 . วาทกรรมสื่อภาคประชาชน อำนาจและการท้าทาย . วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาวารสารศาสตร์ ภาควิชาวารสารศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย .
- รัตนาวดี สำราญสุข . 2545 . วาทกรรมวิเคราะห์รายการนายกฯ ทักซิณคุยกับประชาชน และรายการชวนออนไลน์ . วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาวารสารศาสตร์

ภาควิชาวาทวิทยาและสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

รภัท ทองสวัสดิ์ . 2549 . วาทกรรมและอุดมการณ์ของผู้เกี่ยวข้องกับนโยบายปราบปรามยาเสพติด. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาวาทวิทยา ภาควิชาวาทวิทยาและสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย .

ลิขิต ธีรเวคิน . 2538 . วิวัฒนาการการเมืองการปกครองไทย . กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ .

ศจีรัตน์ พุฒเรื่องศักดิ์ . 2549 . วาทกรรมการเมืองที่ปรากฏบนปกนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ . วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาวารสารสนเทศ ภาควิชาวารสารสนเทศ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย .

สุกัญญา ตรีทิเพนทร์ . 2544 . วาทกรรมการสร้างความจริงเชิงรัฐศาสตร์กับนิติศาสตร์ของหนังสือพิมพ์ในคดีปกปิดทรัพย์สินของทักษิณ ชินวัตร . วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาวารสารสนเทศ ภาควิชาวารสารสนเทศ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย .

สุกัญญา สุตบรรทัด . 2545 . การยึดครองสิทธิอำนาจระหว่างกลุ่มอนุรักษ์นิยมกับกลุ่มก้าวหน้าโดยอาศัยสื่อสิ่งพิมพ์ก่อนปี 2475. กรุงเทพฯ : คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย .

สุกัญญา สุตบรรทัด . 2550 . ชุดความรู้ในศาสตร์. กรุงเทพฯ : โครงการตำรา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย .

อมรรัตน์ เรืองสกุล พัฒนา . 2552 . เจาะสถานการณ์สื่อ . กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต .

อรรวรรณ ปิณฑน์โอวาท . 2544 . กรอบวาทกรรมวิเคราะห์กับกรณีศึกษาไทย . ทุนวิจัยงบประมาณแผ่นดิน .

ศูนย์วิทยุทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นายอภิวิชญ์ไพศาลทรัพย์ เกิดเมื่อวันที่ 29 สิงหาคม พ.ศ. 2528 สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาจากโรงเรียนเซนต์คาเบรียล ศิลปภาาษาฝรั่งเศส จากนั้นจึงเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาบัณฑิต ที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ในสาขาวิชาเอกประวัติศาสตร์ หลังสำเร็จการศึกษา จึงได้เข้าศึกษาต่อในระดับมหาบัณฑิต ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะนิเทศศาสตร์ ภาควิชาวาริชวิทยาและสื่อสารการแสดง สาขาวิชาวาริชวิทยา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย